

Giới thiệu Hai Người Giám Hộ Của Enji

Bạn đang đọc truyện Hai người giám hộ của Enji của tác giả thoigianvodinhnhin trên website đọc truyện online. Trên một bàn cờ trắng, chỉ còn lại ba quân, một vua đen, một vua xám và hậu bạc. Đã là hậu bạc thì không thuộc quyền sở hữu của ai. Vì thế mà hai vua mới phải tranh đấu, ai có được hậu bạc, người đó sẽ thắng. Cuối cùng, phần thắng sẽ thuộc về ai??????

Bạn đang đọc truyện *Hai Người Giám Hộ Của Enji* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Cuộc Gặp Gỡ Với Người Giám Hộ Thứ 2

Aaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Một người nữa ngã xuống, không khí trong sân tập đáng sợ hơn bao giờ hết, thần kinh của tất cả các võ sĩ trong phòng đột nhiên căng lên như sợi dây đàn. Mùi máu, mùi mồ hôi cộng thêm cái nóng giữa hè làm cho cô gái nhỏ càng trở nên khó chịu, giọng nói thanh cao nhưng lạnh lùng, đôi môi hồng mấp máy:

" Vào hết đi "

Hỗn loạn.....

Cô gái đập một võ sĩ sang một bên để lấy đường ra khỏi phòng tập, miệng không ngừng lầm bầm tức giận:

" Vô dụng. Không bằng cả bao cát của ta "

Cô gái bước ra ngoài, ánh mặt trời soi chiếu gay gắt trên gương mặt thanh tú

" Thật là mệt "

Một hầu gái tiến đến, đưa cho cô một chiếc khăn lạnh, mỉm cười hỏi:

" Tiểu thư, ai chọc giận người sao? "

Cô gái nhìn người hầu với ánh mắt rất trong sáng, thái độ khác một trời một vực so với lúc nãy, chiếc miệng nhỏ nhắn hơi chu ra làm nũng:

" Phải, phải. Chị Jume à. Chị giúp em đòi lại công bằng nhé "

Cô hầu gái liền thở dài kêu khổ, tiểu thư lại thế rồi.

" Vậy ai đã dám bắt nạt tiểu thư đây? "

" Hừ. Còn ai nữa, là cụ. "

" Đại Lão "

" Không thể được "

" Chị Jume, xin chị đó. Chị đi theo cụ em nhiều năm rồi, ông ấy rất nghe lời chị ". Cô gái chấp tay, giáng vè nài nỉ đáng thương nhìn Jume

" Tiểu thư, dù có được tin tưởng thế nào, tôi vẫn mãi chỉ là một cô hầu gái pha trà cho Đại Lão. Chuyện của nhà chính, tôi không được phép xen vào. Hơn nữa chuyện của tiểu thư, vốn từ trước đến nay không có ai được quyền xen vào. "

Jume nhìn cô gái quả quyết nói, sau đó thật cung kính chào cô:

" Tiểu thư, tôi xin phép đi trước "

.....

Nhìn theo cô hầu gái cho đến khi hình bóng biến mất, cô gái nhỏ mỉm cười nhẹ, ánh mắt tối lại:

" Phải rồi, chuyện của tôi không ai có quyền can thiệp. Chỉ có mình tôi thôi. Cụ à, cụ cứ việc ra quyết định, còn việc thực hành nó là việc của con "

Trở lại hai ngày trước:

Khi cô gái đang ở trong phòng đọc sách, tiếng gõ cửa bỗng vang lên phá tan khoảng không yên tĩnh. Mắt vẫn chăm chú đọc, đầu không hề ngẩng lên. Thế nhưng miệng cô lại cất tiếng nói:

"Cụ có việc gì tìm con sao?"

"Con biết đó là ta"

Cô gái thờ dãi, khẽ gấp cuốn sách lại, ngược lên nhìn và đáp:

"Không phải là người, ai dám làm phiền trong lúc con đọc sách"

Vẫn không cảm thấy buồn phiền vì thái độ lẩn lờ nói của cô cháu gái, trái lại ông cụ còn mỉm cười vui vẻ.

"Đúng là ta có việc tìm con, hơn nữa còn là việc lớn"

"Vâng, Cụ cứ nói, con nghe"

Ông cụ chậm chậm bước đến bên cô, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Từ từ nhâm nhi chén trà, và từ từ nói.

Lời còn chưa dứt, sắc mặt cô gái đã tối lại. Cô đập bàn giận giữ

"Không được". Cô quả quyết nói.

"Cháu gái, nghe ta đã.." Ông vẫn bình tĩnh, lời nói cũng rất nhẹ nhàng

"Cụ đừng nói, con không nghe đâu."

"Việc này quả thực..."

"Cụ! Từ trước tới nay, việc gì người yêu cầu con đều có thể làm, nhưng việc này thì không thể. Người hiểu rõ, đời này con hận gia tộc đó còn không đủ, nay người bảo con đi kết giao với họ. Chết con cũng không làm"

"Cháu gái, con tưởng ta muốn thế sao. Chỉ là việc này bất đắc dĩ. Hơn nữa ta đâu có nói con đi lập quan hệ với bọn chúng, chỉ là đi gặp một người thôi mà. Đến đó con cứ từ chối là được, còn lại, ta sẽ cho người khác thay thế con. Lần này là do ta kí ước rồi, nếu không cũng chẳng ép con đi. Ta đường đường là Đại Lão, không giữ lời hứa thì sẽ rất mất mặt. Nói ta không giữ lời hứa, thả bảo ngày tận thế đến e rằng đáng tin hơn"

Ông cụ lời chậm chậm nói, rất có lí lẽ.

Ông hiểu rõ việc này không thể ép buộc cô cháu gái. Tính khí cô thế nào ông hiểu rõ nhất. Để đạt được điều mình muốn, tình huống này dùng lí chắc thắng.

Thấy rõ cô đã mềm lòng, ông liền bày ra bộ mặt oan uổng, rất thương tâm.

Chỉ có thánh mới rõ, ông đang... "mỉm cười"

"Con nói việc gì cũng làm cho ta, thực ra mà nói những việc đó ta chưa hề ép buộc con bao giờ, chỉ hỏi con có thể giúp ta không?. Con cứ thử nghĩ lại xem..."

Cô gái cuối cùng đành đầu hàng, thờ dãi mà nói:

"Con làm là được chứ gì. Cụ không cần phải bày ra bộ mặt như thế. Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ con đang bắt nạt Đại Lão tôn kính của họ. Con gánh không nổi tội đó."

Mắt ông sáng lên trong 0.00001s và rồi liền trở lại vẻ bình thường vốn có. Ông háng giọng:

"Hèm. Là con nói nhé. Ừm, ta đi trước"

Ông liền đứng dậy, khoan khoái bước đi. Gánh nặng của ông, cô cháu gái đã gánh hộ rồi.

Thời điểm hiện tại, ngày định mệnh:

Nghĩ lại, cô gái càng thấy hối hận. Luôn thầm rủa cái miệng của mình. Không hiểu sao lúc đó mềm lòng mà đi đồng ý với Đại Lão. Để nay giờ giờ phút phút đều cảm thấy khó chịu, tính tình cũng không tự chủ được mà nóng nảy vô cùng đáng sợ. Mà hậu quả là khiến tất cả những người dưới trong nhà chính đều cảm thấy cuộc sống hai ngày qua như địa ngục. Dù đi bất cứ đâu trong nhà, họ đều phải nhón chân đi rất nhẹ, hiếm khi trao đổi với nhau một câu. Mà cũng nhờ đó, công phu chân mèo cùng tai nghe vạ dậm được nâng lên rất cao.

Trong cái rúi, luôn có cái may.

Cô gái đang ngồi thiền ở trong phòng. Tiếng cô hầu Jume vang lên ngoài cửa:

" Tiểu thư, sắp đến giờ hẹn "

Mắt chậm chậm mở ra.

" Cô vào đi "

Theo lời của tiểu thư, Jume dùng tay đẩy chiếc cửa gỗ lớn và bước vào. Hương trầm nhẹ thoảng trong không khí. Cửa sổ lớn được mở ra, ánh nắng cùng gió tràn ngập cả căn phòng.

Đằng sau bức màn lớn, thấp thoáng bóng của cô gái.

" Chọn váy giúp tôi "

Lệnh đưa ra, Jume nhanh chóng đến bên tủ, mở ra. Cô chọn một chiếc váy màu tím với thiết kế rất đơn giản, điểm nhấn duy nhất chỉ là chiếc thắt lưng đính đá quý.

Thật mà nói, cô cũng muốn chọn một chiếc váy nào đó đẹp hơn và lộng lẫy hơn, nhưng tiểu thư của cô luôn chỉ thích đơn giản và thoải mái. Váy áo nào không vừa mắt, cô ấy sẽ tiện tay xé luôn.

.....

" Tiểu thư, chiếc giày này được không ạ "

" Cao hơn nữa, gót giày nhọn vào "

Jume vừa nghe những lời đó liền sững sốt, không phải chứ, tiểu thư vốn luôn chỉ đi giày cao chừng 3cm. Còn gót giày nhọn nữa???

Dường như thấu hiểu được suy nghĩ của Jume, cô gái nhàn nhạt cười, mở miệng nói:

" Nếu tên đó dám làm tôi tức giận, tôi sẽ đá hắn. Nếu đi những chiếc giày bình thường, thì tốt cho hắn quá "

Sắc mặt Jume liền trắng bệch ra, run run nói:

" Tiểu thư, không được đâu. Cô cũng hiểu rõ địa vị của người đàn ông đó như thế nào. Hơn nữa ngài ấy còn là..."

Đến đây, Jume liền im bật, không cất nổi lời. Cô gái liếc cô, nói tiếp lời.

" Vampire. Vì thế ta mới ghét. Là kẻ nào cũng được, tại sao lại là cái gia tộc đáng nguyên rủa ấy. Bất cứ kẻ nào trong gia tộc ấy ta đều căm thù. Nếu cụ không ngăn cản, ta đã tìm đến bọn chúng giết chết hết rồi "

Cô gái tức giận nói, trong ánh mắt hiện lên vẻ căm ghét.

Sau đó, từ từ bình tĩnh lại, cô với chiếc giày cao cùng màu, xỏ vào. Cất lời ra lệnh:

" Chuẩn bị xe cho tôi "

...

Jume vừa bước ra khỏi cửa, cô gái liền cầm một tập tài liệu lên, trong đó có những thông tin cơ bản về người đàn ông cô sẽ gặp hôm nay

Cô gái cười, nụ cười nửa miệng tuyệt đẹp

" Fujimaru Saka. "Chiếc xe đen sang trọng lướt nhẹ qua từng dãy phố. Cuối cùng, nó dừng lại trước Dream café. Tiệm cà phê nổi tiếng bậc nhất trong thành phố, nơi gặp gỡ lí tưởng của giới thượng lưu.

Cô gái đưa tay đẩy chiếc cửa kính lớn bước vào quán.

Ring ring..

Chiếc chuông gắn trên bức tường nơi đầu cánh cửa kêu vang. Một vài ánh mắt liền nhìn về phía cô gái. Thêm một vài ánh mắt nữa.

Không gian trong quán tĩnh lặng vài giây.

Biết rằng, khi bóng tím vừa xuất hiện nơi cửa kia. Dáng vẻ kiêu diễm của cô đã thu hút mọi ánh nhìn của đàn ông trong quán. Không chỉ thế, nó còn đánh

bại luôn cả sự kiêu ngạo cùng tự tin của những cô gái trong quán. Dù rất bị chú ý, nhưng cô gái cũng không lấy điều đó làm phiền, chân vẫn sải bước không quan tâm.

Cô hầu bàn nhanh chân bước đến bên cô, mời cô ngồi vào một bàn gần đó.

" Xin lỗi, tôi có cuộc hẹn trước ở đây. Tầng ba "

Cô hầu bàn nhìn cô, ngây ra vài giây, rồi như hiểu ra, cô vội đáp lời:

" A. Vâng. Mời cô đi theo tôi "

Theo những bậc thang lát đá, cô gái bước chân lên tầng ba, tầng cao nhất của Dream café.

Ở đây, không hề có một bóng người nào.

Không để cô gái thắc mắc, cô hầu bàn liền cất lời giải thích:

" Thưa cô, tầng này đã được bao hết cả ngày hôm nay, vì thế mới không có người. Bình thường thì nó đông khách ngồi nhất. Đây. Mời cô ngồi bên cạnh cửa sổ, từ đây nhìn ra hồ cảnh rất đẹp. Cô muốn dùng gì ạ ?"

" Nước cam "

" Vâng, cô xin đợi một lát "

Cô hầu bàn đi ra, cô gái nhìn ra cửa, theo lời giới thiệu mà ngắm cảnh hồ. Cô nhẹ mím cười thú vị.

" Đặt cả tầng sao. Hừm. Có chút ấn tượng "

.....

Suy nghĩ của cô còn chưa kịp bay xa, những tiếng nói lớn đã vang khắp quán ở cả tầng một, sau đó là tầng hai. Đó là đã nói giảm đi rất nhiều, vì thực sự, đó là những tiếng hét. Của con gái. Rất phấn khích.

Và.....

Tiếng giấy gõ lên sàn đá dần rõ. Cô gái từ từ đứng dậy, quay lại.

Fujimaru Saka xuất hiện.

Một gương mặt (vô cùng) đẹp, mang vẻ tĩnh lặng của mặt hồ trời đông.

Mái tóc xám và đôi mắt cùng màu tạo nên sự huyền bí kì lạ.

Dáng người cao, săn chắc và cân đối.

Saka là một ông chủ lớn, dù anh ta rất trẻ, anh ta mới chỉ 21 tuổi.

Anh ta luôn là một chàng trai tuyệt vời.

Và giờ đây, anh ta tự hỏi vì sao? Trong ánh nhìn của cô gái đẹp tựa thiên thần kia, lại có sự căm ghét và oán hận anh cùng cực đến vậy.?

Nhưng dù sao, anh vẫn mỉm cười với cô, cất lời chào:

" Tiểu thư Senje Enji, thật hân hạnh được gặp cô "

Enji lặng thinh nhìn Saka, không hề mở lời đáp lại lời chào đầy thiện ý của anh. Khi vừa nhìn thấy anh, một thứ cảm xúc lạ đã bùng lên trong cô, nó tệ, khiến cô cảm thấy khó chịu. Cô đang mất dần sự bình tĩnh. Thực sự mà nói, ngay lúc này đây, cô rất muốn giết anh. Với chút lí trí còn lại, cô hiểu rõ không nên ở lại nơi này, không nên nhìn thấy anh nữa. Vì thế, Enji liền nhanh chóng bước về phía Saka, cô đến gần anh hơn, và cô...lướt qua anh, nhanh chóng chạy xuống cầu thang. Cô rời khỏi quán.

Trên tầng ba.....

Saka ở lại và sững sờ vô cùng. Không chỉ anh, mà người của anh cũng đều như thế. Họ đi theo anh đã một thời gian dài, với phụ nữ mà nói, cũng có những cô gái không thích anh thật, nhưng cô gái mà gặp anh liền không nói, cũng không cười, khỏi chào luôn và nhìn anh thì hơn cả kẻ thù, rõ ràng đây là lần đầu tiên.

Sau vài giây đứng trong im lặng, không hề vui chút nào, Saka nhanh tay với mạnh chiếc ghế gần đó và ngồi xuống. Anh đưa tay lên chống cằm suy nghĩ. Hồi lâu, anh mở miệng hỏi người đàn ông đứng sau anh xa xa, giọng hoài nghi:

" Ông Langdon, hãy đừng nói với tôi rằng, cô gái vừa rồi là tiểu thư nhà Senje ' ấy ' "

Người đàn ông trung niên đó bước tới gần anh hơn. Ông ta mặc một bộ quần áo của quân gia màu đen. Khuôn mặt góc cạnh, hơi đáng sợ. Ông ta là một người đàn ông đáng kính và từng trải. Thế nhưng, mọi biểu hiện, thái độ, cử chỉ, hành vi và lời nói của ông đều thể hiện sự tôn kính với Saka. Ông Langdon đặt tay phải của mình lên trước ngực, người ông hơi cúi xuống. Ông cất giọng trả lời Saka. Thật trái ngược với vẻ bề ngoài của mình, ông có một chất giọng rất ấm

" Cậu chủ, rất tiếc là tôi không thể đáp ứng được mong muốn đó của ngài. "

Saka không nói gì, chỉ đưa tay ra về phía Ông Langdon, ông ta liền đặt vào tay anh một tập giấy, thông tin tìm hiểu về Enji.

Hiện giờ, Saka liền nhận ra đi xem mặt " vị hôn thê " mà chỉ mỗi tên và mặt thì có phản hồi ngu ngốc.

Nhưng sự ngu ngốc thì luôn mang đến những điều bất ngờ.

Enji vội vã chạy nhanh đến phòng của Đại Lão, cảm giác khó chịu vừa rồi đã không còn nữa. Nghĩ lại, cô cảm thấy "hơi" hối hận về hành động giống chạy trốn của mình. Chẳng phải thường ngày, kẻ nào cô thấy đáng chết đều bị cô " đập " sao? Hôm nay thậm chí còn không đá được anh ta cái nào, phí công đi giày cao vừa đau chân lại hại cô suýt ngã mấy lần, đã vội bỏ đi như bị ma ám.

Thực ra, lí do khiến cô bỏ đi không hoàn toàn do ý nghĩ muốn giết anh ta bùng lên trong não mà không kiểm soát được. Còn có một lí do khác lớn hơn. Chỉ là cô không muốn thừa nhận thôi.

Cô bỏ qua cả phép lịch sự thông thường mà đập cửa xông thẳng vào phòng Đại Lão. Ào ào như cơn bão đến bên giáp mặt ông, gấp gấp hỏi:

" Nói cho con biết, cảm giác người nhà Senje khi gặp Vampire như thế nào "

Đại Lão mở to mắt hết cỡ nhìn cô, ngạc nhiên hết sức, ngay cả ngụm trà vừa uống cũng quên tống tiễn nó xuống bụng. Lâu lâu, ông khó khăn nuốt thứ đã trở nên đắng chát trong miệng. Ho nhẹ, nói:

" Khụ...con hỏi thế để làm gì. Bỗng nhiên sao hôm nay lại hỏi về vấn đề này "

" Cụ trả lời đi, con sẽ nói lí do sau ". Enji trở nên rất sốt ruột, rồi không chờ cho Đại Lão trả lời, cô lại tiếp:

" Có phải là vừa nhìn thấy đã cảm giác rất khó chịu, tựa như không thở được, sau đó thì muốn 'giết người' "

" Ừm, đúng là vậy. Một vài trường hợp còn cảm thấy có một mối quan hệ kì lạ không rõ nét "

" Còn cảm giác gì nữa không ạ, ví dụ như...". Cô hỏi hộp hỏi

" Như... ta không hiểu. Nhưng sao vậy "

Một thoáng thất vọng hiện lên, cô nhìn Đại Lão nhún vai nói:

" Cháu có cảm giác thế khi gặp Fujimaru Saka "

" Ấy, vậy sao. Nhưng cháu đâu...". Ông nghi hoặc hỏi lại cô. Chuyện này rất kì lạ.

" Cháu biết, nhưng đúng là cảm giác đó.". Cô buồn chán đáp lại, sao chuyện này xảy ra với cô chứ.

Vì vốn dĩ, cô "không phải" là người nhà Senje.

Cô đủ điều kiện của nhà Senje nên mang họ Senje thôi.

" Cháu đi ". Cô nói và rời khỏi phòng ông.

" Cháu rất tiếc về cái cửa ". Cô nói với lại khi ra đến chiếc cửa tội nghiệp đang nằm, chứ không đứng.

Enji vẫn rất băn khoăn, đúng là cảm giác đó, thế nhưng cảm giác kia thì sao.

Cái cảm giác yêu thương mãnh liệt mà cô chưa từng biết. Nó không phải tình yêu, cô biết thế, nó giống...một cảm giác khó tả, cô hiểu rõ:

Rằng nó rất mãnh liệt.

Nhưng không phải tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Hai Người Giám Hộ Của Enji* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Trận Đấu Và Mưu Kế Của Ông Già

Sau sự việc hôm đó, Enji những tưởng mọi việc đã kết thúc. Hôn sự giữa cô với Saka sẽ bị đẩy cho người khác, một cô gái nào đó trong nhà Senje. Cô sẽ không phải gặp tên quỷ ám đó nữa. Thực sự là việc đáng mừng, vì chỉ cần nghĩ đến mỗi lần gặp hắn, cảm xúc kia lại bùng lên, Enji cũng đã bạc thêm mấy sợi tóc rồi.

Hôm nay, cô lại đến tìm gặp Đại lão. Nguyên nhân cũng là việc 'hôn ước'. Dù đã không còn liên quan đến cô nữa, nhưng dù sao cũng từng là việc của mình, quan tâm một chút vẫn tốt. Cô còn muốn biết xem kẻ nào trong đám chị em suốt ngày ganh ghét cô, phải xui xẻo mà lấy hắn. Đến ngày hôn lễ, chắc chắn cô sẽ cho người gửi hoa 'huệ tây' đến mừng.

Chỉ là, mọi việc không như cô nghĩ.

Vừa bước chân đến cửa, cô bỗng nghe thấy tiếng của lão quản gia nói với người cụ:

"Đại Lão, không nói cho tiểu thư biết sao "

Bước chân cô dừng lại thật nhanh

"Đâu phải không cho nó biết, chỉ là chưa đến lúc nói. Hừ, mọi việc cũng chỉ 'lão vampire' già đó. Lợi dụng lúc ta say rượu mà đặt ra hôn ước "

Enji chợt thấy lạ. Nghe không giống những lời cụ nói với cô. Không phải là hôn ước này đặt ra nhằm duy trì quan hệ vốn không được tốt giữa hai nhà Senje và Vampire sao? Chuyện gì lại có "lợi dụng" và "say rượu" ở đây???

Không ổn, phải nghe ngóng xem sao.

Thân thể liền áp sát vào tường

"Tiểu thư mà biết sẽ rất giận "

Tai nhỏng lên nghe ngóng

"Sự cũng đã rồi, ta muốn sao. Hơn nữa việc này cũng không thể trách ta, có trách thì trách con bé với lão đó(người đứng đầu tộc vampire hiện giờ, là bạn đồng thời cũng là kẻ thù của Đại Lão). Hồi đó hai người đó gặp nhau không phải rất thích nhau sao. Ta nhớ rõ lão ta vì rất thích Enji nên mới lừa ta lập hôn ước cho thằng cháu của hắn với con bé. Tính đi tính lại, nguyên nhân sâu xa đâu phải là ta. Có chăng, con bé lấy cháu lão là do dấu tay của ta trong giấy hôn ước thôi."

Đại Lão nói rất có vẻ bức xúc. Bao biện hết chỗ nói cho hành động của mình.

Bốp.. bốp...bốp

Tiếng vỗ tay đơn độc vang lên. Thân ảnh bé nhỏ dần dần hiện ra, không khí bỗng lặng ngắt, trở nên trầm mặc, quỷ dị, đáng sợ. Hai thân thể già nua bất động, sững sờ.

"Thật hay cho lời nói của cụ. Tránh không được tội liền đem đồ thừa cho người khác. Đại Lão uy danh mà đi đồ tội cho đứa bé(ý nói Enji bé), không hiểu chuyện này mọi người biết được sẽ ra sao "

Enji giọng châm biếm nói, thể nhưng mặt cô lại tỏ ra giận giữ và rất phần uất, như muốn băm hai người trước mặt ra làm trăm mảnh nhưng không thể. Dù thế nào, hai người kia đều là hai người thân thiết nhất với cô, nuôi dạy cô từ bé.

Không làm gì để giải tỏa được nỗi lòng, cô như đứa nhỏ bị người ta lừa trắng trợn. Mắt hơi cay cay.

"Cụ quá đáng lắm. Sau này đừng mong con thương người nữa ". Cô ghen ngào nói

Rồi bỏ đi.....

Đại Lão thần thờ ngồi trên ghế, miệng lẩm bẩm không thôi:

"Ta đâu tệ thế đâu..đâu tệ thế đâu. Ta còn muốn đợi hai năm nữa kia mà. Cuối cùng vẫn là chỉ tại cái tên khốn Vampire đó, con bé còn chưa lớn. Kết hôn gì chứ. "

Ông đứng dậy, hừ mạnh:

" Làm ta phải thực hiện kế hoạch sớm trước hai năm. Lão già đó, có ngày ta trả lão gấp mười "

Nhà của Fujimaru Saka:

Saka đang ngồi trên chiếc ghế bành lớn. tay cầm cốc rượu lắc đi lắc lại, mặt có chút trầm tư, suy nghĩ lại hơi thần thờ. Đột nhiên, sắc mặt anh bỗng thay đổi. Là khuôn mặt tím vì tức giận.

Rắc.....

Chiếc cốc trên tay tan thành nhiều mảnh.

" Ông quân gia... ". Anh hét lớn.

Ông Langdon nghe thấy tiếng hét của Saka, liền vội vàng chạy đến bên cạnh.

" Cậu chủ ? "

" Gửi thư yêu cầu đến nhà Senje, tôi muốn cưới cô gái tên Enji đó ngay. Không cần chờ cô ta đủ 18 tuổi nữa "

Ông Langdon mặt bỗng nhiên sa sầm lại, thật cẩn trọng, ông nói tránh đề Saka tức giận hơn.

" Cậu chủ, nhà Senje cũng vừa gửi thư đến. Tiểu thư Enji không đồng ý chấp nhận hôn sự này. Họ muốn hủy hôn. Còn nữa, để không làm ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai nhà, họ xin lập một hôn ước mới "

Saka chợt mỉm cười khinh bỉ

" Tình cảm, nhà Vampire và nhà Senje có thứ nào được gọi là tình cảm sao?. Muốn hủy hôn, còn chưa hỏi ý của ta."

" Cậu chủ, hiện giờ ta làm thế nào. Không thể bắt cô gái đó lấy ngay được "

" Sao không. Tất nhiên là có thể. Gửi thư đến nhà Senje, ta muốn đấu Duelo. Nếu ta thắng, ừm..... "

Saka đột nhiên nghĩ ngợi, anh quay sang nhìn ông Langdon, hỏi:

" Cha mẹ cô gái đó mất rồi phải không? "

" Điều này còn chưa rõ, nhưng hiện tại tiểu thư Senje không có cha mẹ "

" Tốt... ". Saka liền tỏ ra rất vui

" Nếu ta thắng, ta muốn làm người giám hộ của cô gái nhà Senje đó "

Ông Langdon vừa nghe thế liền ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Saka, không hiểu lời của anh nói. Không phải là ông nghe nhầm đâu chứ.

Nhìn biểu hiện của ông Langdon, Saka đưa tay ra vỗ vỗ vào vai ông:

" Ông quân gia, làm việc tôi nói đi. Ông không nghe làm đâu "

Anh mỉm cười thực sự rất vui vẻ, rót cho mình một cốc rượu khác và đi ra ngoài.

" Trời hôm nay thực sự rất đẹp "

Thực sự thì lúc sau, ông Langdon đi ra ngoài đích thân đưa thư đến nhà Senje, ông phải che dù lớn và cẩn thận sấm sét.

" Đoàn.... "

Nghe tiếng sấm lớn trên cao, ông thờ dài.

.....

Nhà Senje khi nhận được thư:

Enji đọc lại bức thư lần thứ " n ". Hỡi Đại lão lần thứ mấy mươi:

" Thư của con "

" Phải, đúng, chính xác là vậy. Cháu gái à, con hỏi ta lần thứ bao nhiêu rồi. Dù có ngạc nhiên thì cũng đừng như thế chứ "

Enji lăm bằm

"Ồ, ngạc nhiên lắm chứ. Con nhận được thư thách đấu không phải là lần một lần hai, nhưng thường thì điều kiện là con chết, có ai nhận là người giám hộ của con đâu"

" Nhưng..... "

Enji bỗng nổi khí xung thiên

" Tên khốn Vampire đó, hắn ta là gì mà dám đặt ra điều kiện như vậy. Đòi làm người giám hộ của con. Hắn ta không đủ tuổi. Lại còn không chấp nhận hủy hôn nữa chứ. Cụ. Gửi thư nói con chấp nhận lời thách đấu. Điều kiện, nếu hắn thua, hắn phải làm.. "

Enji nhìn cụ mình đang trông ngóng nghe điều kiện của cô. Gì chứ, ông đang xem một màn kịch hay mà.

Cô chậm rãi phát ta mấy chữ:

" Vật thí nghiệm của con "

Đại Lão nhất thời đông cứng lại. Dù có trí tưởng tượng phong phú đến đâu, ông cũng không thể nghĩ ra điều đó. Ông liền bật cười lớn. Hai người này, không chừng là oan gia tiền kiếp.

Không để ý đến tiếng cười như sấm dậy của Đại Lão, Enji sai người viết thư gửi đến cho nhà Fujimaru.

Người hầu vừa đi, cô liền bước ra hiện trước phòng. Cười nhẹ mê hoặc, nhưng nụ cười đó lại phảng phất sự đáng sợ.

" Hôm nay trời thật đẹp "

Mưa càng thêm nặng hạt. Sấm lớn. Bão đến.

Enji lại càng vui.

Như người ta vẫn thường nói: phụ nữ thì được ưu tiên. Vì vậy, quyền chọn lựa môn đấu Duelo thuộc về Enji.

Vì vậy, toàn nhà chính đã phải họp nguyên cả ngày...mà vẫn không chọn được môn đấu.

Lí do???

Danh sách môn đấu mà Enji đưa ra quá khủng bố.

Ví dụ, môn đấu số một cô đưa ra: "Thử bom"

Cái gì được gọi là thử bom chứ???

Nghĩ cả buổi, mấy lão già nhà Senje đều không thể nghĩ ra. Enji cảm thấy rất buồn cười trước mấy mươi cái đầu tóc trắng đó. Tất cả hầu như đều là trụ cột nhà Senje nhưng xem ra về vấn đề này các lão đúng là không bằng những người trẻ tuổi.

Cô tình bơ giải thích:

" Thử bom chính là cho bom nổ đó mà. Cái này con giỏi nhất nên con nghĩ chọn nó cũng được. Tiêu chuẩn là bom nhỏ, sức công phá lớn "

Mấy vị nghe xong liền như hiểu ra, cùng nhau gật gù. Một vị hỏi cô:

" Thử bom, vậy thử ở đâu? "

Enji liếc ông ta một cái, thân nhiên lấy bánh ăn, thân nhiên đáp:

" Nhà ta chứ ở đâu. Bom của con khi nổ ít nhất cũng phá liền mấy tòa nhà. Nổ bên ngoài người ta bắt đền chết. Lại không chắc có người nào bị thương không nữa. Bom của con còn đang thử nghiệm, con không chắc nó nổ trong phạm vi bao nhiêu đâu. Hôm thi đấu mọi người đừng đến gần "

Bản mặt của mấy vị lão già liền xanh lại. Nhà chính rộng lớn đến mấy cũng chưa chắc chịu nổi quả bom của Enji. Mà chịu có nổi họ cũng không đồng ý. Nhà ở của mấy trăm người nhà chính, lẽ nào lại hủy. Còn chưa nói đây là nhà cổ đó.

Môn đấu 1 - Loại

Môn thứ hai: Phá bom

Ồ. Cái này mấy vị liền đồng ý luôn. Phá bom thì được.

Chỉ là, khi mấy vị đó đang rất hưng phấn. Một vị lại hỏi Enji (là vị lão cũ) :

" Phá bom con có làm được không "

Enji trạe lời tràn đầy tự tin:

" Được ạ. Lấy quả bom khác cho nổ bên cạnh là được. Đó là cách phá nhanh nhất. Tất nhiên địa điểm là ở nhà chính "

...

Môn đấu 2 - Loại

Và cứ thế.

Đến môn cuối cùng. Đại lão liền thở dài ngao ngán, các lão khác cũng đã hết nước.

" Enji, sao cái môn đấu nào cũng làm tổn hại đến nhà chính vậy. Không phải là nhà thì là người, không người thì hồ cá quý của ta (Enji đòi thử độc xem độc nào mạnh hơn) "

" Con không chọn môn nào đơn giản hơn được không "

Enji ngậy người nhìn Đại Lão đang mắt dần kiên nhẫn, đáp:

" A. Vậy thì đơn giản thôi. Con đấu kiếm "

Như chỉ mong được có thế. Mặt mày ai nấy đều giãn ra. Nhất thời thoải mái. Đồng loạt rót trà uống. Chỉ khổ cho cổ họng của họ, già rồi mà còn phải nói nhiều như vậy.

Enji đứng dậy, mau chóng muốn ra khỏi phòng. Cô bị mấy lão căn vặn cả buổi, đã muốn ngất rồi.

Bước đến cửa, cô nói thêm vài câu:

" Môn đó con mới học được hai tháng, cũng không đến nỗi tệ đâu "

Sau đó liền biến mất luôn.

Không kịp chứng kiến rằng. Mấy vị vì sốc mà ngất, mấy vị đang uống trà mà nghẹn, mấy vị mặt tái xanh.

Ngày trước nhận nuôi cô, họ đâu có nghĩ cô là họa đầu.

Nhưng biết làm sao đây. đành chọn cái môn đấu chót này vậy. Họ cũng chịu thua rồi

Cuối cùng quyết định chọn môn đấu kiếm. Thư cũng đã được gửi đi. Ngày quyết đấu càng đến gần. Đại Lão những ngày qua cũng rất tích cực tập luyện cho Enji. Ông tin với tài nghệ sẵn có cùng trí thông minh thiên bẩm của cô, việc trong vài thang tập kiếm mà có thể thắng là hoàn toàn có thể xảy ra. Thực ra Enji có quyền chọn người thi đấu thay cô, chỉ là cô không muốn mà thôi. Như cô vẫn nói: " Enji vô địch mà "

Buổi tối trước ngày thi đấu:

Đại Lão cùng lão quản gia đang ở trong phòng bàn chuyện, tất cả người hầu đã bị đuổi ra bên ngoài hết. Tiếng lão quản gia vang lên:

" Đúng như chúng ta nghĩ, hấn là con trai của Rei "

" Fujimaru Rei "

" Chính là vậy "

Đại Lão liền rơi vào trầm tư. Người bên cạnh ông cũng gần như có biểu hiện như vậy. Chỉ là gương mặt ông thoáng lộ vẻ đau lòng cùng xót xa.

" Ông lo cho con bé sao "

Đại Lão cắt tiếng hỏi.

" Phải, là rất lo. Điều này, tôi không bao giờ mong nó xảy ra. Đại Lão, có thể dừng mọi việc ngay lúc này. Nếu chúng ta tính sai, sau này sẽ phải hối hận rất nhiều. "

Lão quản gia lên tiếng khuyên can điều gì đó.

" Hối hận cũng chẳng sao. Từ ngày Lilith cùng Hinako mất, ta đã không còn gì để hối tiếc nữa rồi "

Lão quan gia không khuyên can được Đại Lão, khuôn mặt liền trở nên u sầu. Ông thở dài:

" Tùy ngài "

.....

Ngày quyết đấu:

Enji thức dậy khi trời mới chỉ mờ sáng. Tập luyện bài tập thể dục quen thuộc trong vòng hơn một tiếng. Khi cô vừa tắm xong, cô Jume đến đưa bữa sáng cho cô khiến cô rất kinh ngạc, việc này vốn dĩ không phải của cô Jume.

" Cụ muốn ta đến uống trà sáng? "

" Đúng, tiểu thư. Đại Lão nói khi cô ăn sáng xong thì sang luôn phòng ngài "

" Được, tôi biết rồi. Cô cứ làm việc của mình đi. Bữa sáng xong tôi sẽ bảo người khác dọn. Nói cụ chờ tôi một lát, sẽ nhanh thôi "

Cô Jume mỉm cười nhẹ chào Enji và ra khỏi phòng. Hôm nay là ngày quyết đấu của Enji, cô tuy không phải Enji nhưng lại rất hồi hộp. Tình cảm của cô với Enji tốt nhất so với những người làm khác trong nhà chính, cô thấy lo cũng là điều dễ hiểu. Nếu lần này tiểu thư nhờ thua, có thể cô sẽ không được gặp tiểu thư thường xuyên như trước nữa. Tiểu thư với những người khác tuy hơi quái dị lại không thân thiện, nhưng lại đối xử rất khác với cô. Đôi lúc, cô còn chứng kiến tiểu thư như con nít đi theo năn nỉ nữa.....

Mãi suy nghĩ, Jume không phát hiện ra mình đã đến phòng Đại Lão.

" Jume "

Có chút giật mình trước lời gọi không báo trước, nhưng cô cũng định thần lại ngay lúc đó. Cô đáp:

" Đại Lão, ngài có gì cần tôi làm sao? "

" Đúng là có, nhưng không phải là bây giờ ". Ông vẫy tay ra hiệu cho cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Cảm thấy hơi sợ trước hành động này của Đại Lão, Jume liền lắc đầu từ chối, nhỏ giọng lo lắng nói:

" Đại Lão, tôi đứng là được rồi. Ngài có việc gì xin cứ nói. Nếu có thể làm được, tôi sẽ cố gắng hết sức "

Thấy bộ dạng e sợ của cô, ông cũng không bắt ép thêm nữa. Liền nói luôn:

" Việc tôi nhờ, chính là sau này, bất kể khi nào Enji đau khổ, hoặc như tuyệt vọng. Mong cô có thể ở bên an ủi nó. Đây không phải là một câu lệnh thường ngày, cô hãy coi như đây là việc ta không làm được mà nhờ cô. Cô có thể giúp ta không? "

Jume nghe Đại Lão nói liền không hiểu, cô ngỡ ngàng, ngạc nhiên. Chuyện gì đang xảy ra vậy. Tiểu thư Enji đau khổ, tuyệt vọng là sao???

" Jume, đừng thắc mắc nữa, hãy trả lời ta đi "

" A...ừm...ạ...được ạ "

" Vậy là được rồi, sau này cô sẽ hiểu thôi, vì thế cũng đừng nghĩ ngợi nhiều quá. Enji không có việc gì đâu. Cô có thể lui ra. Và tốt nhất đừng nói việc này với ai. Chỉ ta với cô biết thôi. Hiểu không? "

" Dạ, tôi hiểu. Xin phép ngài "

Jume ra khỏi phòng, lòng vẫn không ngừng rối loạn.

Tiểu thư Enji, mong không có gì xảy ra với cô như lời Đại Lão nói

Enji bước đến cửa phòng, thấy rõ Đại Lão đang suy nghĩ, không nhận cô đã đến. Để ra hiệu cho ông, cô gõ nhẹ vào cửa

" Cộc...cộc...cộc.. "

Nghe tiếng kêu, ông cụ ngược lên nhìn cô, mỉm cười nhẹ một cái. Một nụ cười hiếm hoi.

" Vào đây, cùng ta uống trà nào "

Enji nhìn Đại Lão, hai mắt mở to hết cỡ, ngây ngốc đứng ở cửa. Cô đang tự hỏi ông trời xem thời tiết hôm nay có gì bất thường không mà ông cụ yêu

quý, đáng kính,..độc ác, tàn bạo của cô lại ' bất thường' như vậy. Người nhà chính đã quen với việc: nếu Đại Lão cười là có người khổ. Cô không mong muốn người đó là mình. Nhất là trong hôm nay.

Enji rút rè hỏi:

" Cụ. Có gì không vừa ý người vừa xảy ra? "

Đại Lão ở đó vẫn cười thật hiền hoà, không hề biết hành động của mình đã gây ra cho người khác tâm lí hoang mang. Thật không tốt cho thần kinh chút nào.

" Không. Không. Cháu gái, mọi việc đều tốt. Một loại trà quý ta vừa được tặng. Ta muốn thưởng thức cùng con "

" Dạ. được ạ ". Cô nhún vai, bước đến ngồi cạnh ông.

Và hai người cùng thưởng thức trà. Nhưng trong im lặng, chính xác thì cả cô và ông đều không biết nói gì. Enji cảm thấy có điều gì đó rất khác cho những hành động của Đại Lão. Nhưng cô lại không biết nó là gì. Cô và ông vẫn uống trà cùng với nhau, nhưng không giống hôm nay.

Đại Lão, ông muốn nói điều gì đó, rất nhiều, nhưng lại không biết nói từ đâu. Hơn nữa, nếu ông nói ra, chưa chắc cô đã hiểu.

Thời gian trôi qua.....

" Thừa ngài, tiểu thư. Nhà Fujimaru vừa đến. Cũng đã đến giờ đấu rồi ạ ". Một người hầu bước vào, phá tan không khí trầm lắng xung quanh.

" Nói họ chờ tôi một lát "

" Vâng ".

Cô đứng dậy, quay sang nhìn ông.

" Người đến xem con đấu chứ "

" Ta?. Thôi. Ta không ra. Ngoài đó chắc hẳn cũng đến (lão vampire). Gặp nhau rồi không chừng sẽ lại có chuyện. Ta không muốn trận đấu của con lại trở thành trận đấu của ta và hắn "

" Vậy cũng được, người cứ ở trong này. Sẽ nhanh thôi, con lại vào liền. Con sẽ thắng, sẽ không làm mất danh dự nhà Senje đâu "

Enji nói rất chắc chắn, tự tin. Cô quay người bước.

Ngay lúc đó, Đại Lão lại cất tiếng nói giữ chân cô lại:

" Enji..."

" Dạ "

" Ta thực sự không muốn phải xa con, nên con phải thắng nhé. Nhất định là phải thắng ."

Hơi bất ngờ trước lời nói của ông, nhưng ngay sau đó, cô liền cười thật rạng rỡ, như ánh mặt trời ban mai vậy. Quay người đi, khi sắp khuất bóng khỏi cửa, Enji giờ nắm đầm tay phải lên, cất vang giọng nói:

" Như con vẫn nói: Enji vô địch mà "

.....

Trong phòng, Đại lão ngồi lại một mình. Ông nhắm mắt, và chờ đợi một kết quả ông đã biết trước.

Enji thua

Và kết quả trận đấu là vậy. Enji vào trận, lúc đầu, cô thi đấu rất tốt. Nhưng không được lâu. Những đường kiếm của cô ngày càng yếu, ngay cả bước chân cũng không vững. Sau đó, cô ngã gục, ngất đi. Dù Saka chưa hề đánh bại cô. Tất cả mọi người ở đó vội vã đưa cô đi nghỉ. Lúc đó, cô đã hoàn toàn hôn mê.

Trận đấu dĩ nhiên Saka thắng, anh còn chẳng tốn một giọt mồ hôi nào. Dù không công bằng. Anh vẫn thắng, đó là quy định. Dù chuyện gì xảy ra.

Saka có yêu cầu được đấu lại khi Enji tỉnh, nhưng, người nhà Senje...không đồng ý.

Vì trận đấu không được như mong muốn. Một cuộc họp được mở ra giữa hai nhà. Lần này Đại Lão có ra mặt.

Cả hội trường thi đấu nhà Fujimaru chỉ gồm Saka, lão Vampire, và thêm một người quản gia của Saka. Bên nhà Senje gồm 12 vị lão tiền bối, thêm hai

người biết chuyện là Đại Lão và lão quản gia nhà Senje. Enji nữa là 18 người. Mười tám người, không ai nói, chuyện này được giữ kín. Không ảnh hưởng đến danh dự nhà Senje.

Tất cả đều chấp nhận.

Mọi chuyện được xấp xếp như thế.

.....

Khi Enji tỉnh lại, vào khoảng giữa đêm

Đập vào mắt cô là căn phòng quen thuộc. Phải mất một thời gian để cô nhớ lại mọi chuyện. Và ngay sau đó, không kể là giờ nào, cô lao người ra ngay khỏi phòng, chạy thẳng đến chỗ Đại Lão.

Và như cô nghĩ, phòng cụ vẫn có đèn. Ông chưa ngủ.

Cô mở cửa, đến chỗ ông đang ngồi. Ông ở đó, đang chờ cô

" Con có việc muốn hỏi "

Khuya. Ánh trăng chiếu rọi trên những khung cửa sổ. Mờ ảo.

Đại Lão kể toàn bộ mọi chuyện xảy ra cho Enji nghe trong khi cô ngất.

" Anh ta có yêu cầu thi lại nhưng nhà ta không đồng ý sao? ". Cô lẩm nhẩm lại lần nữa.

" Đúng là nhà Senje. Làm tất cả mọi việc theo quy tắc, chỉ cần không tổn hại đến danh dự "

" Những người kia không biết? ". Cô hỏi ông.

.....

" Những người kia " mà nói, chính là những con cháu nhà Senje nhưng lại không được công nhận trong nhà chính. Không mang họ Senje mà lấy những cái họ khác nhau.

Nhà Senje rất kì lạ. Cô đã luôn nghĩ vậy. Nhà chính có nhiều quyền lực nhất, cai quản mọi việc của dòng họ và của những nhà khác. Nhưng thực ra người của nhà chính gần như lại không phải người nhà Senje thực sự, họ không mang dòng máu nhà Senje. Họ ở đây, vì có đủ điều kiện. Như Enji vậy dù cô còn chẳng biết điều kiện đó là gì.

Nhưng càng buồn cười hơn, các vị trưởng lão của nhà chính chẳng ai là người nhà Senje thực sự cả, họ đều là những người " ngoại gia ". Như cô

Con cháu của dòng họ không hề chấp nhận việc quyền lực " đáng ra " của mình lại thuộc về người khác, nên luôn tìm những lỗi lầm của kẻ ngoại gia và gây áp lực lên Đại Lão.

Tất nhiên họ luôn thất bại. Vì người tạo ra nhà chính quá dị như hôm nay, khác hoàn toàn với những đời trước, chỉ có cụ của cô mà thôi.

.....

" Ta không cho biết "

" Không cho biết?. Được bao lâu chứ. Họ vẫn chú ý đến con mà. Người làm trong nhà cũng không hoàn toàn nghe theo chúng ta "

" Không sao. Biết thì làm được gì chứ. "

" Vậy sau này con ở đâu?. Ánh mắt Enji chợt tối lại, mi dài rủ xuống, giọng cô nghe hơi buồn.

Đại Lão rõ ràng nhận thấy hết những biểu cảm của cô, nhưng dường như ông không bỏ chúng vào mắt, mà cố tình né tránh, coi như không biết.

" Thế nào nhì, giờ người giám hộ của con không phải là ta nữa rồi. Tên Vampire đó yêu cầu con sang nhà hắn ở. Con có thể chuyển đi vào ngày mai, hoặc ngày kia, hay tuần sau cũng được "

" Ngày mai đi. Ông cho người thông báo cho anh ta biết, mai đưa người đến đón con. Nhấn luôn rằng anh ta nên có thành ý một chút, là người nhà Senje nhưng không thực sự là vậy, con không ngại vứt đi thứ gọi là cam kết và danh dự đâu. " Enji cao giọng nói, dù đang nói đến việc chuyển đi của mình nhưng bộ dạng của cô lúc này rõ ràng là không quan tâm.

Đại Lão nghe rõ những lời cô nói, thầm mỉm cười. Một trong những điều kiện để cô mang trên người họ Senje, chính là đây.

Suy nghĩ một chút, Enji chợt nói:

" Con vẫn không hiểu, tại sao con lại ngắt. Rõ ràng lúc trước con vẫn rất tinh táo. Cụ điều tra nguyên nhân chưa? ". Khi nói như vậy, cô lên quan sát sắc mặt của Đại Lão, chờ một biến động nhỏ.

Nhưng ông lại không phản ứng gì trước câu hỏi đột ngột của cô cả. Ông chỉ chăm chú nghe, và sau đó suy nghĩ. Nhìn như ông đang nghĩ về chuyện của cô vậy.

Cô khẽ thở ra nhẹ nhẹ. Cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Kì thực khi vừa tỉnh dậy, cô đã nghĩ ngay đến vấn đề này, người cô nghi ngờ nhất là Đại Lão. Vì buổi trà sớm hôm nay. Nhưng giờ đây thấy phản ứng của ông như vậy. Cô có thể chắc chắn không phải là ông.

Vậy ai đã đánh thuốc cô.

Không lẽ là bữa cơm sáng. Vậy thì có khả năng là rất nhiều người. Kẻ đứng đằng sau là người của chính tộc???

Hàng loạt suy nghĩ hiện lên nối tiếp nhau khiến cô rơi vào vòng quay của rắc rối

" Enji.....". Tiếng gọi của Đại Lão nhanh chóng kéo cô về thực tại.

" Con nghĩ điều gì vậy "

" A. Không ạ. Cụ nghĩ ai là người đánh thuốc con "

" Ta chưa điều tra được. Nhưng dù là ai cũng không tốt cho con. Sau này nên cẩn thận. "

" Được. Con sẽ chú ý. Con cũng rất muốn xem chuyện này sẽ xảy ra theo chiều hướng nào. Thực sự thì con rất mong chờ đấy. Kẻ nào ra tay sau lưng con, con sẽ tìm hiểu. Tốt nhất thì kẻ đó nên hối hận sớm đi."

Lời cô nói, lạnh lùng mà tàn nhẫn, có điểm rất đáng sợ.

Sự việc xảy ra trước mắt, đối với cô mà nói thực sự là việc tốt không chừng. Kẻ nào muốn vờn cô, cô sẽ đáp ứng. Chỉ là sau đó, còn xem cái đuôi khi đã lộ ra, cô xử thế nào cho phải đây?.

Mới chỉ nghĩ, Enji đã thấy vui rồi. Thời gian gần đây cô đang rảnh rỗi, có kẻ "tặng" rắc rối cho cô. Sao không nhận chứ.

.....

Cũng đã quá khuya rồi. Enji liền chào Đại Lão trở về phòng. Mai cô rời đi, cô muốn sức khỏe tốt, phải ngủ một giấc ngon mới được.

Chỉ là đêm đó Enji về phòng liền ngủ tiếp được. Còn Đại Lão, đã lâu lắm rồi ông mới thức như vậy.

Đêm dài lắm mộng, mộng ngày đã đủ, ngủ tiếp, sẽ lại còn thấy chuyện gì nữa?

Như Enji đã nói, ngày mai cô đi. Vì thế, hôm nay, ngay trong sân nhà Senje xuất hiện chiếc limousine đen bóng sang trọng không phải của người nhà Senje. Và cũng không biết có phải vì Enji đã nói Saka phải có "thành ý" một chút hay không mà đích thân anh đến đón cô. Mà như anh nói, anh đã phải bỏ lỡ hai cuộc họp quan trọng trong buổi sáng.

Nhưng vẫn thật đáng tiếc, hành động của anh lại chỉ khiến Enji hiểu nhầm rằng: anh có ý đến đây để xem.. phản ứng lúc rời đi của cô mà thôi.

" Hấn ta thì có ý tốt gì chứ, nếu có đã không đấu Duelo với con ". Cô đã nói như vậy lúc rời đi.

Để tránh nghi ngờ, tất cả người làm nhà Senje đã được thông báo rằng cô chủ của họ quyết định đi du lịch vòng quanh thế giới lần thứ BA. sau hai năm nghỉ dưỡng ở nhà.

Phải biết mấy vị võ sư vui mừng đến thế nào. Thời gian hai năm Enji không quậy không nghịch, mỗi ngày họ đều bị lôi ra để tập "thể dục", cho khỏe người cùng cô. Kết quả là xương cốt gãy không ít lần.

.....

Khi những võ sĩ nhà Senje đang ăn mừng, thì lúc đó, Enji và Saka đang ở trên xe về nhà anh.

Enji cảm thấy rất bức bối nên không hề nói một lời nào với anh kể từ khi lên xe. Còn Saka, anh cũng không muốn con giận của cô tiếp tục diễn biến theo chiều hướng xấu, vậy nên im lặng là vàng.

Một thời gian rất lâu trôi qua. Enji chợt mở lời trước:

" Nhà anh rất xa "

Không hiểu đó là câu hỏi hay câu khẳng định nữa.

" Khi nào thì đến? ". Cô tiếp tục.

Anh thở ra nhẹ nhõm, nhưng cũng không tỏ ra vui mừng vì thoát khỏi không khí căng thẳng ban nãy. Từ từ trả lời:

" Chừng một tiếng nữa, nó ở ngoại ô thành phố."

Dừng một chút, mặt không biến sắc, anh mới tiếp.

" Từ giờ là nhà của em "

Phải công nhận là cô đã choáng. Nhưng chỉ một tẹo thôi. Một tẹo thôi (Enji tự nói với mình như vậy)

Hơn nữa, cô còn đang thăm mắng anh mặt dày không biết xấu hổ, choáng hay sốc cũng qua nhanh thôi.

Dù thế, cô cũng không thể hiện ra bên ngoài. Mặt vẫn lạnh băng, cô tiếp lời anh:

" Nhà trọ "

Saka không sửa câu nói của Enji, anh chỉ tiếp lời:

" Sau này em sẽ bỏ được chữ đằng sau đi thôi "

Enji phủ định ngay lập tức:

" Còn chưa biết được. Không chừng chỉ được vài tháng tôi đã chuyển đi rồi "

Anh im lặng nhìn cô không nói gì thêm, biết rõ cô đang bực mình, khôn ngoan một chút, anh không nên nói nhiều.

Cô lại quay ra cửa kính, tiếp tục im lặng.

Cô cứ nghĩ sẽ tiếp tục thế mãi khi đến nhà mới, chỉ là Saka khiến cô không im lặng được.

Chính xác thì anh đang nhìn cô rất chăm chú, khiến cô bình tĩnh cũng không nổi.

Với người con trai đối diện, anh lại qua ngay thơ đến mức không hiểu rằng ngắm suốt một cô gái là không được tốt cho lắm. Nhất là với người con gái xinh đẹp như Enji, chắc chắn sẽ bị hiểu nhầm.

Nhưng thực sự, anh chỉ muốn xem cô thế nào thôi.

Bởi vì lần đầu vừa nhìn thấy anh cô nhìn anh như đã muốn giết, sau đó bỏ đi, anh còn chưa rõ mặt. Lần thứ hai đấu kiếm anh thắng không vinh quang gì, hơn nữa cô lại đội mũ bảo hộ, lúc ngắt người khác có tháo mũ bảo hộ ra, nhưng đã vội đưa cô đi, anh cũng chưa rõ mặt.

Lần này vừa lên xe, cô liền quay nghiêng mặt không nhìn anh (Xe limousine hai ghế đối diện nhau, hai người không ngồi chung ghế). Bây giờ cũng chưa rõ mặt.

Saka còn đang mãi nghĩ, Enji thỉnh thoảng quay ngoắt lại, lườm anh sắc lẹm, quát lớn:

" Nhìn cái gì "

Sững một chút, anh cười nhẹ (Giờ thì rõ mặt rồi), không phật ý, trả lời cô rất nhẹ nhàng:

" Tôi chưa rõ em thế nào "

Khóe mắt Enji giật nhẹ, còn chưa kịp hiểu, anh lại nói tiếp:

" Không ngờ lại đẹp vậy "

Khóe mắt giật mạnh hơn một chút, cô cúi, mình đang khó chịu, anh ta còn có tâm tư mà...

Mím nhẹ môi hồng.

Chân cô nhấc lên một chút.

" Bóp "

Chân Saka đau điếng.

Cô không tội lỗi còn nói tiếp:

" Tôi muốn làm thế này từ buổi gặp đầu tiên "

Saka rất hiền, dù giả nhưng vẫn rất hiền. Đây là điều không phải Enji nói. Nhưng nó đúng, nhất là trong trường hợp thế này.

Sau khi Enji đá anh một cái, Saka mặt vẫn không biến sắc, nhưng rõ ràng là anh bất ngờ. Vì mắt anh có mở to một chút, sau đó thì lại từ từ nhắm lại, thở nhẹ một cái, anh mở mắt ra, nói:

" Đau ". Duy nhất một chữ.

Dù không hài lòng nhiều lắm về phản ứng của anh, nhưng Enji quả thật vẫn rất vui.

Cô đáp:

" Tốt ". Cũng chỉ duy nhất một chữ.

Anh ảo não.

" Từ khi tám tuổi đến giờ tôi chưa từng bị đánh như vậy "

Enji gật đầu ghi nhận, cô nhún vai cảm thán.

" Thật tiếc ! Nhưng từ khi tôi bốn tuổi đến giờ thường xuyên lại bị đánh hơn như vậy " (Vì Saka hơn cô bốn tuổi, câu này có nghĩa khi vào cùng năm Enji 4 tuổi, Saka 8 tuổi. Một người từ đó chưa từng bị đánh, còn một người thì ngược lại).

Có hơi suy nghĩ trước câu nói của cô, nhưng anh tạm thời liền bỏ qua. Rất nhẹ nhàng hỏi tiếp:

" Em không thể đối xử nhẹ nhàng với tôi được sao? "

" Mơ đi, ai bắt tôi phải chuyển nhà? "

" Cũng chỉ là một lỗi nhỏ ". Saka đáp tỉnh bơ, không tội lỗi. Có lỗi cũng chỉ là lỗi hơi lớn mà thôi. Chuyển nhà chứ đâu bắt cô chết. Anh dù có xa nhà thì cũng chẳng nhớ nó bao giờ. Mà có khi vài tháng anh mới về một lần. Đôi khi anh còn tự hỏi không biết anh là chủ nhà hay người hầu là chủ nhà nữa.

" Ai khiến tôi xa cụ? ". Cô tròng mắt chất vấn.

" Em không cho đó là lỗi lớn chứ "

" Không ". Cô cười nhẹ, nhưng ngay sau đó lại lạnh băng nói với anh.

" Nhưng cũng chưa ai làm điều gì tồi tệ hơn với tôi hơn việc đó. "

Saka liền bày ra bộ mặt hối tiếc.

Nhưng cũng không khiến cô động tâm chút nào, mà ngay sau đó cô còn quát anh nữa.

" Còn chưa cảm ơn tôi "

Anh ngây người. " Việc gì "

" Hôm nay tôi đi giày, không phải cao gót. " (Ý là đá anh thì đỡ đau hơn, nên anh phải cảm ơn tôi)

Saka choáng luôn, sao lại có người như thế?.

" Ai vinh dự được em đá mà hôm đó em đi giày đều phải cảm ơn sao? ". Thực sự thì khi anh hỏi câu này, thấy mình thực sự ngu ngốc. Có ai vừa bị đá lại vừa cảm ơn người đá không chứ.

Enji nghe anh hỏi thế liền khựng lại một chút, cô ngược đầu nghĩ nghĩ, sau đó liền gật mạnh một cái rất chắc chắn.

" Hầu như là vậy, không chỉ đá, ai bị tôi đánh đều phải cảm ơn. Vì người tôi đánh toàn mấy tên xấu xa thôi. Chúng phải cảm ơn vì đã được tôi dạy dỗ chứ "

Sau đó, cô nhướn người ra một chút, nhìn anh chăm chú.

" Còn anh thì sao "

Saka nghe cô trình bày, thực sự người cũng gần hóa tượng đá rồi. Không lẽ từ trước đến giờ, ông trời mắt nhắm mắt mở bao che cho cô suốt sao?

Và khi nhìn thấy vẻ mặt chờ mong tội lỗi của cô, anh đã phải đau khổ mà nói:

"Được, vậy cảm ơn em nhiều". Dù sao anh cũng không phải người tốt. Dù thế này thì có hơi ... thật.(Mọi người tự nghĩ thêm vào)

Chỉ là ngay sau đó, anh nghe được tiếng cười trong vạt cát lên. Anh ngược lên, nhìn thấy đôi mắt hồ phách sáng rực rỡ, đôi môi đầu tây rất quyến rũ.

Enji đang bày ra nụ cười mê hồn. Phải nói sao đây, cô đương nhiên là vui rồi. Đánh người quả thực rất tốt, không tồi chút nào. Đánh người mà được cảm ơn lại càng không tệ. Đánh được nhân vật lớn như Saka thì càng đáng được ghi vào sử sách.

Tâm tình tốt lên rất nhiều, cười chút thôi mà đã thấy khỏe người lên bao nhiêu. Thế mới biết là không nên cáu giận. Enji tự nhủ với mình, cô ngả người sâu trên ghế. Nhắm mắt lại rất thư thái.

Nhưng Enji ơi là Enji, ngay trước mặt cô là Saka mà, cô có thể không thể hiện nhiều nhiều được không. Giờ lại khiến anh nghĩ ra cái gì rồi, nó không được tốt. Chắc chắn là vậy. Vì anh rõ ràng đang nhìn cô cười đến ánh dương quang cũng còn tối kia kia.

Người cũng ngả sâu vào ghế. Anh thầm nói với chính mình.

" Ít nhất về sau, khi về nhà cũng có thứ hay để xem, phải không, Saka? " Hai người từ đó không nói chuyện với nhau chút nào nữa, Saka trầm tư suy nghĩ, còn Enji, cô mơ màng, gần như ngủ. Xe đi cũng được gần ba tiếng rồi, cô nghĩ thầm, sao mãi chưa đến, trong đầu cô thầm mắng anh ta sống ở ngoại ô. Sau này cô muốn về thăm nhà, chắc chắn là mệt đây.

Thoát khỏi trạng thái mơ màng, Enji ngồi thẳng dậy, nhìn sang phía đối diện. Saka mắt nhắm nghiền dựa vào thành ghế, nhưng hình như không ngủ. Cô quay đầu nhìn ra cửa, phát hiện xe đang đi trên một con đường rộng dọc theo bờ sông, chỉ là đường rộng, cảnh đẹp, nhưng dân cư thưa thớt. Vì vậy liền nghĩ ngay:

" Ngoại ô thành phố? "

" Sắp đến nhà mới? "

Tâm tình đang bình ổn lại có chút buồn, không đành lòng. Nhà mới. " Thật tệ ". Cô thực sự không thích chút nào. Ở nơi cũ không phải đang rất tốt sao?. Lại bắt cô chuyển đi. Cô còn không rõ nguyên nhân của những việc Saka làm. " Ý đồ chắc chắn không tốt ". Người hầu nhà hẳn có lẽ cũng không thích cô, cũng có thể không còn tự do như trước. Lại còn phòng thí nghiệm của cô nữa, chuyển đến nhà anh ta không biết có được không. Mà không cho phép cô cũng chuyển, thứ đó rất quan trọng. Nghĩ nhiều như vậy, cuối cùng cái tiếc nhất là đám võ sĩ trong nhà, sáng sáng vẫn tập thể dục cùng cô. Chuyện vui cô kiếm họ đi leo núi khiến họ lão đảo không làm nổi việc cụ giao, khiến họ bị trách phạt. Chuyện buồn cô lôi họ ra đánh không gượng nổi, cũng lại bị cụ trách phạt, nhưng hề gặp cô lại cười, lại chào rất kính cẩn. Mọi chuyện làm sai, cô đẩy hết cho mấy người đó, nhưng cũng không lên tiếng trách cô nửa lời. Thực ra thì không dám. Có người còn tuyên bố sợ cô còn cả Đại Lão, hơn cả mấy vị trưởng lão trong nhà. Cô không tin lắm, nhưng cũng có thể, vì hẳn là kẻ bị cô hành hạ nhiều nhất. Giờ này mấy tên võ sĩ đó chắc chắn đang ăn mừng cô ra đi. Điều này khiến cô bức bối nhất, lần sau trở về nhà, cô ắt phải day dỗ lại.....

Suy nghĩ miên man, Enji cảm thấy hình như xe đi chậm lại. Cô nghiêng đầu ngó ra ngoài cửa kính, phát hiện phía trước, đường lớn bị chặn bởi một cổng điện phải gọi là ... khủng bố, có chừng gần một nhóm người canh gác.

" Kiểu như này..." Cô nghĩ thầm, giống các khu chỉ xây dựng biệt thự cho giới thượng lưu sống, không lẽ anh ta mua nhà trong một khu như vậy.

Cô cau mày, lấy chân đá nhẹ Saka một cái. Hành động này xem ra không tốt lắm, nhưng cô vốn chán ghét anh, vì thế cư xử cũng chẳng lịch sự lẫn dục dăng. Mà có lẽ, cô cũng chưa dục dăng bao giờ.

Anh mở mắt ra nhìn cô, kì lạ một chút. Tự thắc mắc vì sao mình bị đối xử tệ như vậy. Cô muốn gọi anh, chỉ cần cất lời là được mà?

Không quan tâm đến dáng vẻ ai oán của anh, cô hỏi, tay chỉ vào chiếc cổng mà xe vừa lúc đó chạy qua:

" Thứ kia, ở đó? ". Thật không hiểu cô đang nói cái gì.

" Cổng ". Saka đáp gọn. Mím cười như đang trêu cô.

Cô hơi cáu, nhưng vẫn tiếp tục hỏi,

" Khu này? ". Vô nghĩa.

" Không như em nghĩ đâu ". Anh đáp, thật sự hiểu cô muốn hỏi điều gì. Thấy cô cau mày, tiếp tục nói:

" Đây là nhà mới của em "

Như hiểu ra điều gì, Enji tưởng như không tin lắm, nhìn anh, thắc mắc:

" Ý anh nói là cả khu rộng lớn có tường cao bao quanh này là...."

" Phải ". Anh thực sự vui vẻ đáp.

Cô nhìn anh chăm chú, biểu cảm là nghi ngờ, ngay cả giọng nói cũng mang theo kiêu không muốn tin.

" Không phải anh làm từ thiện nhiều lắm sao?. Còn tiền để xây dựng khu này?"

Anh bật cười.

" Người ta dư tiền mới đi làm từ thiện "

" Hừ, thật không ngờ anh cũng giàu như vậy. Tôi còn tưởng anh sống chỉ hơn mức bình thường chút thôi chứ "

Saka liền cảm thấy ngạc nhiên, anh hỏi cô:

" Em có biết tôi là ai không?"

" Vampire." Cô đáp gọn.

" Ý tôi không phải thế, em có biết ngoài xã hội tôi là ai không "

Cô suy nghĩ, sau đó liền lắc đầu. Đúng là giờ mới nhớ, cô hình như chưa biết chút gì về anh thật

Saka thờ dãi nhìn cái lắc đầu của cô, chẳng trách cô lại không tin khu nhà của anh như vậy. Dù sao, xây dựng được khu nhà như thế này rất mất nhiều tiền, trước đây thực ra nó là một cánh rừng, anh mua sau đó xây dựng khu này. Mất khá nhiều năm mới hoàn chỉnh tất cả. Nếu chỉ là người thuộc giới thượng lưu bình thường, chắc chắn không thể làm được.

" Tôi là CEO của tập đoàn lớn thứ 14 thế giới ". Anh nói.

" Em nghĩ xem có thể xây dựng một khu như thế này không?. "

" A. Ra là vậy ". Lời nói biểu thị ngạc nhiên nhưng biểu cảm trên mặt lại ngược lại hoàn toàn.

" Tôi chẳng ngạc nhiên đâu "

" Tôi cũng nghĩ thế ".Anh mong chờ cô khen anh tài giỏi sao?. Không hề, cô đâu giống người như thế.

Enji nhìn ra ngoài cửa kính, khu của anh có con sông chảy qua, đường đi ngay bên một bờ sông. Cảnh vật rất đẹp. Ánh nắng dát vàng trên từng bụi cỏ xanh, tuy là nắng giữa hè, nhưng hôm nay không gay gắt. Hai bên đường là những hàng cây lớn, hoa tím đầy cành, rơi nhẹ phủ đầy mặt đường.

Saka nhìn cô say mê thưởng thức cảnh đẹp, khẽ hỏi:

" Thích không? "

Cô vẫn không quay nhìn anh, đáp lại:

" Anh muốn hỏi tôi về nhà mới sao "

" Đúng "

" Ồ, rất thích ". Cô nói và quay sang, ranh mãnh cười:

" Khu lớn thế này, anh thử nói xem, tôi nên phá từ nơi nào trước "

Anh bất chợt cảm thấy lạnh người, cầu mong mình không hối hận vì đưa cô về đây

Sau gần 20 phút đi xe từ cổng lớn (chú ý xe đi rất nhanh), xe từ từ giảm tốc độ và sau đó dừng lại. Tài xế nhanh chóng xuống xe mở cửa cho hai người, cùng lúc đó, hai người khác mang hành lý của Enji xuống.

Cô đứng chừng 5 giây ngắm chiếc cổng sắt lớn được chạm trổ hoa văn hơi quái dị, nếu cô không nhầm, chính xác những hoa văn đó là hình cách điệu của con dơi.

Biệt thự được xây dựng trong một khu vực lớn, ở vị trí trung tâm của cả vùng đất lớn này. Bao quanh nó là những hàng rào bằng thép được dây leo đại phủ kín.

Saka từ đằng sau tiến đến gần cô, anh đập nhẹ vào vai cô ra hiệu, sau đó đi trước dẫn đường.

Cổng sắt khá nặng, nhưng không có khoá.

" Chỉ để làm trang trí thôi ". Saka mở lời giới thiệu cho cô.

Bước đi trên con đường lát đá kéo dài từ cổng sắt đến ngôi nhà, Enji chú ý xung quanh.

Khuôn viên xung quanh biệt thự được thiết kế đặc biệt, rất hài hoà, đẹp mắt. Nổi bật với khu vườn hoa rực rỡ đủ sắc phía bên phải. Bên trái có một hồ cá vàng lớn với những loài cây sông trong nước rất ấn tượng. Ngay kế đó không xa là một giàn nho cùng hoa tigôn thiết kế theo kiểu rèm, ngay bên dưới đó là một bộ bàn ghế, mà theo cô nghĩ là bằng mây rất tao nhã.....

Ngôi nhà rất đẹp, thiết kế giống theo kiểu lâu đài Pháp, nhưng lại không mang nét cổ kính...

Cô có một chút bất ngờ trước mọi thứ trước mặt, nhưng khiến cô choáng và có phần bối rối hơn là: Ngay trước ngôi biệt thự đẹp đẽ ấy là hai hàng người đứng rất nghiêm trang nhìn về phía cô, và trên môi họ là..... nụ cười. Một bên là các cô gái trong trang phục nữ hầu gái, còn một bên là toàn những anh chàng cao lớn mặc trên dưới toàn màu đen. Cô đoán chắc chắn họ là hầu gái và vệ sĩ của ngôi nhà, nhưng có cần phải nghênh đón như vậy không?. Thế này cô không quen lắm.

Enji bước ngày càng đến gần họ, đang khó xử, cô liền thấy...một " sinh vật " đẹp nhất mà cô từng gặp. Nói sinh vật, thực sự xin lỗi nhiều nhiều, vì đó là một người phụ nữ, chừng 40 tuổi, rất đẹp. Mái tóc vàng óng mượt nhẹ ộp hai bên má, người phụ nữ mang vẻ đẹp của một vị ma sơ.

Enji trong vô thức bước đến gần người phụ nữ, không hề để ý đến những người đó đang cúi chào mình. Cô đưa tay lên vuốt nhẹ trên má người phụ nữ, môi khẽ mỉm cười thích thú. Saka ở bên cạnh đang cố gắng li giải hành động kì quặc của cô, còn người phụ nữ - Elik Solomon, đang vô cùng bối rối trước Enji. Hành động của cô lúc này thật mờ ám, nếu là một người đàn ông, có thể được coi là tán tỉnh hay quấy nhiễu rồi. May mà trong mắt mọi người, họ chỉ nhìn ra Enji đang say mê trước cái đẹp thôi. Dù sao chuyện này vẫn thường xảy ra khi có người nhìn thấy cô Elik.

Chắc. Nhưng có ai biết đâu, Enji cũng thực sự rất thích con gái. Thường không ai phát hiện ra, là vì người lọt vào mắt cô, khiến cô thích thú, tiêu chuẩn chắc chắn phải là " đại đại " mỹ nhân. Tính tốt, hiền hiền một chút. Cái này thuộc loại 1/1000. Vô cùng hiếm.

Đang vuốt tóc cô Elik, Enji đột nhiên liếc nhìn Saka, mà theo anh là rất khinh thường. Cô hỏi:

" Cô ấy? ".

Tạm thời bỏ qua, Saka đáp:

" Elik Solomon - Quản gia nữ. Sau này cô ấy sẽ chăm sóc em ".

Enji cúi xuống nhìn người phụ nữ trước mặt, mỉm cười nhẹ nhàng:

" Sau này phiền cô rồi ". Có người đẹp chăm sóc, cô nghĩ chuyển đến nhà mới cũng không tệ đâu. (Thực tội lỗi)

Người phụ nữ cũng mỉm cười đáp lại cô, thực sự rất chân thành, không có một chút giả tạo, cũng không có ranh ma cùng tính toán giống Enji. Rất đẹp. Một nụ cười rất dễ làm người khác tin tưởng và yêu thích.

" Tiểu thư Senje, mừng cô đến nhà mới ".

Ngay sau lời của cô Elik, những người hầu gái và vệ sĩ cũng cúi đầu nhẹ, cất lời đồng chào cô.

" Tiểu thư, mừng cô đến nhà mới ".

Saka chợt bước đến gần, cầm khuỷu tay Enji kéo nhẹ ra, tạm thời giúp cô Elik đang bối rối, rất đáng thương, không biết đến bao giờ vị tiểu thư xinh đẹp trước mặt thôi nhìn cô bằng ánh mắt gian đó, đừng không vuốt tóc cô nữa.

Anh lên tiếng ra lệnh cho người dưới:

" Sau này mọi người sẽ dần làm quen với Enji, giờ hãy trở lại làm công việc của mình. Cô Elik, giúp Enji làm quen nhà mới."

Sau đó, lại quay lại nhìn cô:

"Hành lí của em đã đưa lên phòng rồi. Em xem xung quanh nhà, sau đó hãy lên phòng. ".

Lại nhìn cô chăm chú, cười đầy ẩn ý:

" Tôi nghĩ cô Solomon sẽ có món quà nhỏ dành cho em đấy ".

Khi anh nói câu đó, Enji chợt nhận ra ánh mắt của cô Elik sáng lên, mong chờ, có phần vui mừng.

Hừ, đã ai nói cho những người ở đây biết cô không thích sự bất ngờ chưa nhỉ?. Thường thì những bất ngờ với cô không được tốt lắm. Nhưng thôi, món quà của cô Elik, cô cũng không nỡ từ chối.

" Tôi phải trở về làm việc rồi ". Saka báo cho cô biết.

" Vậy sao". Mi mắt chớp nhẹ một cái, rõ ràng là cô vui mừng. " Khi nào anh về "

" Ừm. Hiện tại tôi rất bận, có lẽ là ba ngày sau.". Anh đáp. Cảnh giác trước phản ứng của cô. Vừa đến nhà mới, cô không lợi dụng anh không có ở đây làm loạn lên chứ.

" Được được..". Cô vỗ vai anh rất thân mật. " Cứ chuyên tâm làm việc ".

" Anh có thể đi ". Cô nói như chủ nhà đuổi khách.

Saka lắc đầu nhẹ vài cái, quay người. Nhưng chưa đi được xa, liền bị một lực kéo mạnh lại.

Enji đang nắm chắc vạt áo của anh.

" Chuyện gì thế "

" Tôi vừa chợt nhớ ra một điều rất quan trọng. Anh cần phải giải thích cho rõ."

Cô lạnh mặt nhìn anh nghiêm túc.

" Lí do tôi ở đây là gì?. Cho tôi một lí do thích hợp, nếu không, dù có hài lòng về nhà mới. Tôi cũng sẽ rất không vui ". Cô nhấn mạnh hai chữ cuối. Im lặng, quan sát anh, nói tiếp:

" Khi không vui, tôi làm những điều không tốt "

Saka có thể cảm nhận rõ được sự khó chịu 'nhỏ bé' trong mắt cô. Anh nhất thời không trả lời được. Cuối cùng, vẫn chọn yên lặng. Anh có thể nói dối, nhưng cô tin sao?

" Hiện giờ tôi chưa thể cho em một lí do thỏa đáng. Xin lỗi. Nhưng tôi không hề có ý xấu với em ". Anh đáp chắc chắn. Mong cô không hiểu lầm điều gì.

Nhưng lời nói và vẻ mặt áy náy của anh lại không khiến Enji không hiểu lầm. Thật tiếc. Ánh mắt cô nhìn anh rất giận giữ, tối lại như có sương phủ.

" Tôi không tin ".

Nhưng rồi đột nhiên cô lại cười, nhưng như là không cười. Quay người, nhìn trời nói bâng quơ:

" Anh nên về sớm ngày nào tốt ngày ấy. Hôm nay có lẽ tôi sẽ không làm gì. Nhưng ngày mai thì không chắc đâu."

Như một lời cảnh cáo.

Saka - anh cũng bước đi luôn. Khi mắt anh không nhìn thấy bóng dáng cô nữa. Nó lạnh lẽo vô cùng.

Gạt bỏ những phiền muộn và khó chịu trong lòng, gương mặt Enji lại tươi tắn và sáng lạn trở lại, đi theo cô Elik nghe cô giới thiệu về nhà mới.

Tổng thể, khu nhà gồm ba ngôi biệt thự nối với nhau bằng các hành lang lát đá có mái hiên. Ngôi biệt thự mà Enji ở là lớn nhất, chỉ gồm bốn người, ngoài cô ra có Saka, ông Langdon, và cô Elik. Tất cả người làm trong nhà sống trong ngôi biệt thự thứ hai, cái thứ ba sử dụng cho khách đến nhà.

Cô Elik giới thiệu cho cô trước hai căn biệt thự kia trước, sau đó mới dẫn cô vào nhà chính.

Có một cảm xúc là ấn tượng.

Đồ dùng trong nhà thực sự là xa hoa tráng lệ, căn phòng đầu tiên ngay khi bước vào là phòng khách, chia làm hai gian. Nếu nói là chia ra cũng không đúng lắm, vì ở giữa phòng khách chỉ là một thềm vài bậc lên xuống nối liền với cầu thang lên tầng hai. Nhưng cách bài trí trong hai gian cách nhau " một bậc thềm " này lại khác nhau hoàn toàn. Gian ngoài giống như được sử dụng chính để tiếp khách, còn gian trong thì bài trí vật dụng có phần riêng tư hơn, có cửa sổ sát đất nhìn ra khung cảnh bên ngoài, có lò sưởi, tủ rượu, tivi màn hình lớn...

Enji ngồi phịch một cái thủ độ êm ấm của ghế sa-lông. Đúng là không tệ, không kém giường là mấy...

Cô ngả người trên ghế, vô tình nhìn lên trần nhà, cau nhẹ mày, cô lầm bầm

" Anh ta thích đèn chùm sao "

Thực sự thì Saka có thích đèn chùm hay không thì không rõ, nhưng trên trần nhà, một chiếc đèn chùm khủng bố chiếm ngự gần hết không gian, xung quanh còn có rất nhiều những chiếc nhỏ khác.

Cô không hề tán dương vẻ đẹp của nó, trái lại, cô nhận xét:

" Hầy, như thế này, trần nhà phải chắc lắm, ta có nên nghiên cứu không đây? "

Cô Elik nghe thấy, liền chớp chớp mắt không thôi.

" Tiểu thư, ta lên xem phòng cô nhé "

" A, được "

.....

Phòng Enji ở tầng hai, ở tầng này chỉ gồm có hai phòng. Và ngôi nhà này thì rất lớn, vì thế có thể tưởng tượng ra được phòng cô lớn chừng nào. Cả một phòng lại được chia làm nhiều gian cách nhau bởi những bức tường không có cửa, trang trí đẹp mắt, tao nhã, không quá phô trương, nhưng sang trọng.

Cô rất hài lòng.

" Tiểu thư, cô đến đây, tôi có món quà cho cô ". Cô Elik lên tiếng, kéo cô đến một gian phòng.

Và Enji gần ngất trước món quà cô ấy dành cho mình

Enji định thần, xác nhận lại món quà cô Elik dành tặng mình. Dạ, xin thưa, là cả một phòng quần áo.

" Tiểu thư, cô thấy vừa lòng chứ ". Elik hỏi, kèm theo đó còn chăm chú quan sát thân hình của cô, mắt sáng rực, chỉ cần nghĩ đến việc cô gái đẹp trước mắt mặc quần áo cô thiết kế, vui sướng đã muốn bay bổng lên rồi.

Enji chợt cảm thấy cả người nổi gai ốc. Sao bỗng dưng cô Elik lại trở nên đáng sợ như thế. Cả người chợt toát mồ hôi lạnh, cô đưa tay vào túi quần định lấy ra chiếc khăn thấm, nhưng thay vào đó lại là một tờ giấy. Ghi:

" À, tôi quên không nhắc nhở em một chút. Cô Elik mọi phương diện đều tốt, chỉ có điều rất thích những cô gái có thân hình đẹp. Khi cô ấy biết số đo 3 vòng của em, tôi thấy mắt cô ấy sáng lên. Nên chú ý. "

Vò nát tờ giấy trong tay, Enji rửa thầm tên khốn Saka. Rõ ràng là cố tình trêu tức cô. Nếu anh ta không điều tra, cô Elik biết số đo ba vòng của cô hay sao?.

Ít nhất tạm thời gạt vấn đề này sang một bên đã, giải quyết rắc rối trước mắt tốt hơn. Nhìn cô Elik càng ngày càng đáng sợ, chẳng lẽ đang nghĩ cô trong trạng thái...????..À. Không được nghĩ bậy

Enji lùi vài bước, miệng cười cười nói nói:

" Cô Elik, tôi đi xem đồ của tôi nhé "

Nhưng người vừa mới quay đầu định chạy, đã bị một bàn tay thon dài chắc chắn tóm lại ở bên vai. Giọng cô Elik trầm xuống rất đáng sợ:

" Tiểu thư, cô chưa nhận xét về món quà của tôi "

Enji cười gượng, giả tảng quay đầu nhìn về phía mấy bộ quần áo. Thực ra cô cũng là con gái, tuy không điên cuồng về thời trang nhưng cũng không đến nỗi ghét. Chỉ là, cô ăn mặc không hở hũ nhưng đủ kín đáo và rộng thoải mái để hoạt động. Còn căn phòng này, nhìn đi nhìn lại sao chỉ toàn váy thể này, lại còn rất thiếu vải nữa,...a, sao toàn ren thể này, vải hình như cũng rất mỏng...

Thế có trời đất, đời này trước đây, cô chưa từng nghĩ sẽ mặc những thứ này. Chẳng lẽ về sau, cô sẽ phải sao?

Enji đành tự tìm đường thoát thôi, nhất quyết không thể để những thứ này hoen ố thanh danh và hình tượng của cô được.

Cô quay lại, áy náy (giả dấy) nói với Elik:

" Cô Elik, tôi mang đủ quần áo rồi "

" Không, chắc chắn không đủ đâu, tiểu thư Senje. Nhất là đồ ngủ ". Cô Elik nói rất chắc chắn, lại kèm theo luôn cả cái lắc đầu nữa.

Hừ. Thế nào cô ấy lại nói mình thiếu quần áo, còn đồ ngủ nữa, đồ đặc của mình cô ấy còn chưa xem.

" Sao cô biết?". Enji nghi hoặc hỏi.

" Thật xin lỗi nhưng tôi đã xem qua quần áo của cô. mấy bộ pijama của cô không thể làm đồ ngủ được. Cả đồng quần áo không thể nói là đồ của phụ nữ đó nữa. Tôi đốt hết chúng rồi, còn vài đồ tạm chấp nhận được, tôi để lại ". Cô Elik nói lời tội lỗi nhưng lại phẫn chấn như lập được công lớn, cười đến sáng lạn.

Enji khóc không ra nước mắt, nhưng cũng sắp khóc đến nơi rồi. Quần áo của cô, dù cô không quan tâm có đốt, hay vứt thế nào, nhưng trước khi làm phải hỏi ý của cô chứ. Hón nữa đồ cô mặc lâu như vậy, bỏ đi không phải rất lưu luyến sao?

Không có quần áo, cô phải mặc cái kia?..

Tay bắt giắc đưa vào túi, theo thói quen lấy ra khăn, cẩn thận lát nữa cô khóc, còn có cái gì thấm nước mắt chứ.

Ai ngờ, lại một tờ giấy nữa. Ghi

" À, lại quên. Cô Elik không nghe ai về chuyện ăn mặc đâu. Đến tôi còn bị chỉnh nữa là. Đừng phản kháng vô ích. Còn nữa..."

" Lại còn nữa ư..."

" Cô ấy nói khi em tới phải thử quần áo luôn, có gì thì tránh nhé."

Enji lập tức không những nguyên rủa Saka mà còn nguyên rủa 8 đời nhà Saka.

" Tiểu thư, chúng ta..."

Thanh âm Elik vang lên, Enji sợ hãi nhìn cô.

" Tôi, ...Cô..."

Ánh mắt Elik lóe sáng, lôi Enji vào phòng thay đồ.

.....

Ngày đầu tiên Enji về nhà mới, bắt đầu và kết thúc như vậy.

Ngày hôm nay, vậy vẫn qua bình yên rồi.

Mai, sẽ thế nào. " Haizz.....". Ông Langdon thờ dài. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu ông nhận điện thoại từ nhà gọi đến. Mà người gọi điện biểu tình cảm xúc cũng thực là phong phú. Đầu tiên là giọng chỉ hơi run run có phần sợ hãi, sau đó là hốt hoảng, thất kinh...và lần vừa rồi là khóc lóc thảm thiết. Khô hết cổ họng an ủi, động viên, kết quả vẫn chẳng được gì. Có lẽ ông phải nói lại việc này cho cậu chủ thôi, nếu không, lát nữa có người gọi điện đến đòi tự tử. Ông không gánh được hết trách nhiệm.

Không cần gõ cửa, ông Langdon trực tiếp bước ngay vào phòng làm việc của Saka, thấy anh đang nằm trên ghế salong nghỉ ngơi. Ông bước đến. Liều mình gọi. Nghĩ thầm: " Thất lễ, cậu chủ. Dù thế nào tôi cũng phải gọi ngài dậy".

" Cậu chủ..."

Vừa chỉ nghe tiếng, Saka đã mở mắt, mệt mỏi ngồi dậy, miệng lầm bầm: " Nước "

Hiểu ý, ông nhanh chóng rót nước đưa cho anh.

" Có chuyện gì không? "

Vừa định thưa chuyện luôn, ông chợt thấy bộ dạng mệt mỏi của Saka, liền nghĩ ông báo cáo chuyện này ra chắc không tốt, có nên gọi ý để anh hỏi?

Ông Landon đánh lạc hướng vấn đề chính.

" Cậu chủ, ngày thứ 5 rồi. Hôm nay cậu không định về nhà sao? "

" Không ". Anh trả lời ngay lập tức

" Như thế không hay lắm, cậu chủ. Không lẽ ngài vẫn còn giận? ". Nhớ đến vẻ mặt khó chịu của anh sau khi đi cùng tiểu thư Senje, ông nghi hoặc hỏi.

Đáp lại là ánh mắt mang theo tia lửa và lời nói khó chịu:

" Con bé đó đá tôi."

Nói đến Enji, Saka chợt nhớ đến câu nói băng quơ của cô. Nhìn ông Langdon hỏi:

" Ở nhà không gọi điện đến báo con bé đó phá cái gì sao. Chẳng lẽ ngoan đến vậy."

Ông Phillip như được mở đường, vui mừng trình bày, nhưng mặt ngoài vẫn không để Saka biết được:

" Cậu chủ, vài ngày gần đây cô Elik điện báo cho tôi rất nhiều lần về việc phá hoại và vui chơi không an phận của tiểu thư. Ngày hôm nay là một người khác gọi điện đến, cô Elik lúc đó đã ngắt rồi. "

" Gì kia? " Saka giật mình hỏi, không tị đến thế chứ.

" Chính xác thì con bé đó làm gì "

" Chính xác thì..." Ông quản gia nhìn anh, chậm rãi nói. " Tiểu thư Senje trong 5 ngày vừa rồi, đã ' vô tình ' lần lượt đập phá những món đồ có trị giá cao trong nhà. Gần như đều là mấy món đồ cổ cậu vất vả sưu tập. Còn là những đồ cậu thích nhất nữa ".

Mỗi lời ông nói, đều như một thùng dầu đổ thêm vào ngọn lửa Saka đang bùng cháy dữ dội.

" Đi về ". Anh lạnh giọng ra lệnh. Sắc mặt cực kì tồi tệ.

.....

Nhà Fujimaru

" Tiểu thư, xin cô, dừng.....Á...". Các cô hầu gái chạy theo Enji quanh nhà, thất kinh hãi hùng. Chặt vật đỡ bình hoa cô vừa lỡ tay huych vào.

Tiếp đó

" Tiểu thư, cẩn thận tù rượt....!". Phew, may, chưa đổ...

" Kia....chiếc đèn quý ". Phù, có người đỡ rồi.

Nhưng.....

" CHOANG..... ". Vang lên.

Cô hầu gái cầm mảnh vỡ của chiếc đĩa cổ quý báu trong bộ sưu tập của Saka, híc híc vài cái rồi òa khóc.

Enji nhìn cô thương cảm tặc lưỡi vô tội:

" Chắc chắn, vỡ rồi. Tôi vụng về quá ". Còn ra vẻ tiếc nuối nữa. Ai biết con quỷ con trong cô đang cười không. Phá đồ của Saka vui phải biết, đúng như cô nghĩ, " lướt ván " trong nhà là vui nhất.

Cô liếc nhìn mấy cái thảm Ba Tư cao cấp cản đường cản lối. Đang không nghĩ ra mình dọn dẹp nó thế nào đây?!. Còn chưa kịp thực hiện cái ý tưởng lóc lên trong đầu, một tiếng quát lớn vang lên. Với cô thì rất khó chịu, nhưng những người hầu trong nhà, đều cho rằng đó là thanh âm cứu giúp của chúa.

" Không phá đồ nữa ".

Cô quay lại, nhìn anh căm ghét. Hừ một tiếng. Không cãi lại anh, không bao biện hành vi của mình, còn đáp:

" Được, không phá nữa. Dù sao cũng không còn nhiều thứ hay ho. "

Saka nhìn cô gái trước mặt, hơi bất ngờ trước phản ứng của cô, kìm cơn nóng giận lại. Hỏi cô rất nhẹ nhàng:

" Vì sao làm vậy "

" Tôi chán ". Lí do rất đơn giản.

" Có chán cũng không được làm thế. Em có biết hành động của mình gây phiền toái cho bao nhiêu người không?. Nhìn lại những người trong nhà đã vất vả vì em thế nào đi ". Anh bực dọc giáo huấn.

Enji khựng lại, nhìn tàn tích của mình gây ra, nhớ lại hình như đúng là mấy cô hầu gái quả thực rất đáng thương thật. Đi theo thu dọn suốt. Đồ của anh ta cô phá thì không áy náy gì, nhưng có lẽ sẽ mang phiền phức đến cho họ.

" Đã hiểu, sau này không phá nữa. Nhưng ai bảo họ không ngăn tôi. Tôi cứ nghĩ họ không chú ý nhiều chứ ". Cô cãi.

Saka nhìn cô không hiểu. Đồng cảm xúc với những người hầu.

" Vậy em bảo họ làm thế nào được chứ. " Người hầu đầu được cái lệnh chủ. Dù cô mới chuyển đến, nhưng vẫn là chủ nhà.

" Ai nói anh như vậy, tôi phá, họ liền đi theo dọn dẹp, khóc lóc. Vài người nói tôi không nên làm thế. Không ai quát tôi, nói tôi dừng lại. Vậy mà được rồi à. Ở nhà cũ tôi cũng thường phá loạn quanh, khi đó Jume sẽ đến cản tôi lại. Nếu không sẽ phá tiếp. " Cô nói nói cho mấy người đang ngơ ngác trước mặt mình nghe. Không hiểu họ bị làm sao nữa, chuyện này nghe như lạ lắm sao?

Saka chợt cảm thấy ảo não, cuối cùng cô được nuôi dạy như thế nào vậy?

' Đại Lão không dạy em không được phá đồ và làm phiền người khác sao " Cái này chắc chắn phải được dạy chứ.

" Không có, cụ tôi chỉ dạy ghét kẻ nào thì gây rắc rối cho kẻ đó. Chán thì phá, tìm rắc rối mà chơi. Bực mình thì đi kiếm người đánh nhau. Không vừa ý thì làm thế nào vừa ý thì thôi. Không lấy được thứ gì thì cướp, cướp không được thì hủy.....bla bla.." Cô nói liền một mạch, dài dài, những người trong nhà cũng dần dần toát mồ hôi theo. Được lớn lên, dạy dỗ như vậy, cô thế này có phải là quá ngoan không?

Saka không hiểu sao giờ đã hết giận, bỗng nhiên cảm thấy đáng thương thay Enji. Sống với một người như Đại Lão, không sớm muộn cũng trở thành người xấu. Trước mắt đúng là anh không có cảm tình với cô, nhưng cứ để cô như này có lẽ không ổn.

Anh hỏi lại vấn đề cũ:

" Em nói chán, ở đây có gì không vui? "

" Thứ gì cũng không vui, không ai nói chuyện với tôi cả. Cô Elik rất bận, còn nếu rảnh rồi sẽ bắt tôi đi thay đồ, tôi không vui khi phải chuyển nhà, anh vô cớ bắt tôi đến đây chẳng để làm gì cả " Cô phụng phịu, bực mình nói. Saka vẫn chưa cho cô lí do thỏa đáng.

Saka nghe đến chuyện thay đồ, rồi chuyển nhà liền cảm thấy có chút tội lỗi. Nghĩ nghĩ, anh vui mừng nhớ tới một thứ.

" Em thích động vật chứ "

" Làm gì "

" Chơi với em, không tốt sao "

" Tôi chỉ thích con nào thông minh thôi "

Nghe câu trả lời, anh liền bật cười. Có rắc rối, nhưng kể ra cô cũng rất đáng yêu. Dạy dỗ lại là được.

" Vậy mai ông Langdon sẽ đưa về cho em hai con vật. Chúng là thú nuôi của tôi. Một con chó và một con ngựa. Em sẽ nhanh thích thôi. " Anh tươi cười nói. Nhưng rồi cũng nghiêm mặt luôn.

" Có bạn rồi, không chán, không phá nữa "

" Không thèm, hết đồ hay rồi. Có phá cũng không ở trong nhà nữa đâu. Mai tôi ra ngoài vườn."

" Không phá nữa '. Anh trừng mắt, nói đến vậy mà cô vẫn không nghe .

" Hừ. Không phá ". Cô quay mặt sang chỗ khác, không nhìn anh nữa, biểu thị là không cam tâm

Tạm yên tâm, anh nhìn lại căn nhà, thầm nghĩ mai phải đi mua lại các thứ đồ bị hủy.

Nhìn đồng hồ sắp đến giờ ăn tối, anh quay sang ra lệnh với những người hầu

" Chuẩn bị bữa tối đi "

Sau đó anh lên phòng mình. Anh phải tắm rửa cho tỉnh táo mới được. Đã mệt mỏi rồi

Đúng là vất vả. Khi đấu với Senje Enji

Bạn đang đọc truyện *Hai Người Giám Hộ Của Enji* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hai Người Bạn Không Phải Con Người

Saka biểu tình trên mặt là chán động. Đứng nhìn quanh cảnh trước mắt. Anh vừa rời mắt chưa được 5 phút, chuyện cũng đã đi quá xa rồi. Cô Elik đang cẩn thận băng bó cho tay của Enji. Mặt cô cũng được dán một miếng cao lớn. Đầu tóc rối, quần áo không chỉnh chu,như vừa đánh nhau. Mặt cô nhìn anh căm phẫn.

Anh lại liếc mắt sang bên cạnh, xa xa, ông Langdon dùng một tay xoa xoa lên vết thương cho Hunter, chân trái của cũng đã được băng bó cẩn thận. Nó nhìn anh ai oán.

Chính xác thì, Hunter ở đây, là một con chó. Thú nuôi của Saka.

"Enji, em đánh nhau với một con chó sao?. Tôi mang nó về để chơi với em mà ".Anh nói lời có phần trách móc.

"Nó tấn công tôi trước ".Cô trừng mắt quát anh. Phải không vậy, cô bị thương nhiều hơn. Anh ta chẳng công bằng chút nào.

"Hunter không tấn công người khác vô cớ. Chắc chắn em làm gì nó". Anh nói lại, thú nuôi của anh, anh phải biết rõ.

"Tôi làm gì chứ, còn chưa nhìn rõ mặt nó. Tôi đang bỏ sâu vào áo khoác của anh, nó nhảy vào cắn tôi mà ". Cô khó chịu. Nghĩ lại vẫn còn tức nó làm hỏng chuyện tốt của cô.

"....." Saka nghe cô nói, liền trừng mắt nhìn cô. Anh đưa tay ra chỉ vào cô, đắc ý nói;

"Chính là vậy." Cô gái này, dám bỏ sâu vào áo khoác của anh. Thật là quá nghịch ngợm rồi.

Mắt Enji chợt tối lại, cô cầm cốc nước ngay trên bàn ném mạnh về phía anh. Quát lớn:

"Hóa ra là anh.

Saka vội bắt chiếc cốc, không hiểu chuyện gì, hỏi lại

"Sao lại là tôi".

"Vì anh nó cắn tôi chứ sao ". Enji bùng bùng nằng:"Chú tở y hết nhau. Kê nào cũng vậy."

Xong cũng liền bùng bùng đi lên gác. Vật nuôi như vậy, cô không thèm chơi với nó đâu.

.....

Ở phòng khách dưới nhà, Saka nhìn theo cô đi khuất, sau đó lắc đầu không tin được. Anh ngồi phịch xuống ghế, đặt cạch cái cốc xuống mặt bàn, bực mình nói lớn:

"Có cái lí thế sao? "

Không một ai trả lời anh.

Cậu chủ của họ cùng tiểu thư cãi nhau, tốt nhất họ không nên xen vào. Về phía ai, họ cũng thiệt cả.

Thực sự thì, ở giữa hai chiến tuyến cũng chẳng tốt lắm đâu. Nhiều nhiều chuyện phải lo đấy.

Trên ghế, Saka đang cực kì bực mình. Lâu lắm rồi anh chưa cãi nhau, mà cũng không có cãi nhau với một người vô lí như cô. Sống với cô, đúng là không thể bình tĩnh được.

.....

Trên nhà, người bực mình cũng không chỉ có Saka, có kẻ đang cầm phi tiêu phi hết cái này đến cái khác bia. Trên đó, có ghi: Saka.

Đầu tiên, cô định lấy ảnh của anh dán lên, nhưng nói chuyện này với cô Elik, cô ấy không đồng ý. Có lẽ lần sau cô không nên nói hết ý định việc mình làm ra, như thế tốt hơn. Cô định vẽ anh, nhưng tài nghệ hạn chế, vẽ ra, không biết có giống....con người không? Huống chi là Saka. Thôi thì ghi tên vậy.

Cái cuối cùng rời tay, Enji thả người nằm đổ lên giường.

"Vật nuôi làm bạn gì chứ, mang kẻ chặn lối về cho mình thì đúng hơn. Sáng sớm đã xui xẻo rồi ". Cô làm bầm.

Bỗng nhiên lại nhớ đến nhà cũ, giờ này nếu còn ở đó, có lẽ cô đã ở trong phòng kĩ thuật rồi. Nói đến phòng kĩ thuật, cô phải mang nó đến đây mới được. Căn phòng đó rất quan trọng, không chuyển nó theo. Sau này cô sống thế nào.?.....

Nghĩ miên man một hồi, đã cảm thấy rất chán. Enji lần la mò ra cửa sổ, ngó ra vườn. Mong không có ai, cô ra đó chơi cũng được.

"Hừ..". Cô cố gắng nhìn về phía xa, ở đó có thứ gì đang chuyển động....màu hung đỏ.

"Là ngựa ". Enji thốt lên thích thú. Cô rất thích ngựa.

'Khoan đã, không được phấn khích quá. Sao lại có ngựa ở đây '.Cô thắc mắc, tự hỏi chính mình. Lại nhớ đến Saka.

'Là vật nuôi thứ hai của hân?'. Ra là thế. Vậy thì mau xuống thôi, đi trâu nó. Thích nha.

.....SIZE]

Enji lần la đến gần con thú. Thật là một con ngựa đẹp, giống ngựa chiến, trông hơi hung hãn, nó nhìn Enji cảnh giác cao độ.

Cô nhìn lại nó, cảm thán:

" Nhìn ghê như vậy, đúng là vật nuôi của tên khốn Saka rồi "

Enji không chú ý, ánh mắt của con vật chợt trở nên khác lạ.

Nó lồng lên, dùng một chân, đập trúng đầu cô

Enji ngồi trên ghế, tay cầm bọc đá chườm vào chỗ sưng to trên trán. Miệng không ngừng lầm bầm mắng hai con thú hư của Saka, sau đó lại thở dài thương thân xót phận cho mình.

Nhìn ra cửa sổ, nhớ đến con vật kia, lại nghe thấy nhiều tiếng người lao xao loạn cả lên.

" Cậu chủ...cậu chủ ".....

Không nén nổi tò mò, cô quyết định rời ghế, vút bọc đá lại, rón rén mò ra sau nhà, lại đến chỗ của con ngựa kia.

Enji chưa đến được nơi cần đến, còn đang núp sau bụi cây chờ động tĩnh, một bàn tay tóm lấy vai cô quay lại, một giọng nói vang lên :

" Rình mò cái gì. Tội lỗi lắm sao. Ngựa của tôi..."

Saka chưa kịp nói hết câu, đã cứng họng khi nhìn thấy thứ tròn tròn, tím tím trên đầu cô. Miệng anh nhếch nhẹ lên, run run, anh quay đi tay đưa lên che, cố nín cười.

" Au ". Cô gái này , lại đá anh.

" Muốn thì cứ việc cười đi ". Enji khoanh tay trước ngực nhìn anh, bực dọc nói. Cô cũng tự hiểu, bộ dạng của mình lúc này như thế nào.

Saka lắc đầu nhè nhẹ, kéo cô đi, nói:

" Vào nhà, cô Elik bôi thuốc cho em. Ngựa của tôi, là em đánh phải không? "

" Đúng. Sao?. Anh lại muốn gì à. Nó tấn công tôi trước "

Anh dừng bước, nhìn cô, hỏi.

" Em có biết em đánh nó thành ra cái gì không?.....Ông Langon nói, hai tháng nữa nó mới có thể khỏe mạnh hoàn toàn . "

Enji nhún vai, đáp lại vô tư, tỏ rõ không quan tâm

" Vậy sao, vậy tôi quá nhẹ tay rồi. Lúc đó tôi chỉ dùng cành cây bên cạnh đánh nó thôi, nếu mang sẵn gậy, tôi sẽ đánh không cho nó chạy nổi luôn ". Lời cô nói và biểu hiện của cô, đúng là rất tàn nhẫn.

Liếc nhìn Saka, cô phán : " Thú nuôi của anh đúng là ngoan thật ". Sau đó bước đi trước, bỏ anh ở lại.

.....

Mọi người trong nhà cùng Saka nhìn cảnh tượng trước mắt không hiểu nổi : Enji và Hunter đang mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn nhau suốt.

Hay có thể gọi là mắt bò câu trừng mắt sói cũng được.

" Enji, thôi ngay hành động đó của em lại, Hunter không biết gì đâu "

" Liên quan đến anh à. Mặc kệ chúng tôi "

Trời ơi. Mọi người nhất loạt thở dài. Từ bao giờ đã thành " chúng tôi " vậy????

Nhìn Hunter suốt, cô chợt nhận ra có gì không phải, nghiêng đầu nhìn nó theo một cách khác. Hunter cũng theo đó nghiêng theo. Không hiểu.

Đây?. Cuối cùng cũng nhìn ra khác cái gì. Cô quay sang lờm anh. Chỉ thẳng vào con vật trước mặt, hét lớn:

" Là con sói, có phải chó đâu ".

" Ồ. Giờ mới nhận ra à.".Saka hỏi cô, vẻ thích thú hiện lên trên mặt. Thứ anh muốn cô thấy ở Hunter, chính là đây. Anh đáp lại không đồng tình;

" Là chó đấy, lại sói thôi. '

" Sói lai?? "

" Em muốn nói thế cũng không sao. ".Anh không tranh cãi với cô vấn đề này.

" Anh cho lai sao "

" Tôi không rảnh thế, tôi được tặng "

" À ". Cảm thán một từ, Enji im lặng không nói nữa.

Nhìn kĩ những vết thương của Hunter, cô nghĩ gì đó. Sau liền đứng phắt dậy, chạy lên nhà, tiếng cô vọng xuống:

" Tôi muốn đi ra ngoài, chuẩn bị xe cho tôi "

.....

Từ lúc rời đi, chính xác đến tận 11 giờ tối Enji mới trở lại. Cô không nói đi đâu, cơm tối cũng không ăn, về là lên giường đi ngủ luôn.

Tích tắc..tích tắc. Hai rưỡi đêm.

Một thân ảnh nhỏ bé bước dò dẫm từng bước xuống nhà, nhẹ nhàng mở cửa, nhanh chóng chạy ra vườn sau.

Hunter cùng con ngựa đều phát hiện tiếng động lạ, cả hai liền thức dậy. Nhìn rõ trước mặt mình là Enji.

Thấy hai con vật đã thức, lại còn có ý định làm ồn. Cô tiến gần, đưa tay lên miệng.

" Suyt.....". Kèm theo lời dọa dẫm

" Thử làm ồn xem, ta đánh tiếp..."

Không rõ con vật có hiểu điều cô nói không, nhưng rõ ràng là chúng đã giữ im lặng. Chỉ chăm chú quan sát hành động của cô. Enji lấy ra từ trong chiếc váy ngủ một hộp gì đó, cô tiến gần đến con ngựa đang nằm bên trong chuồng cỏ. xem xét vết thương của nó, lấy thứ trong hộp ra và xử lý vết thương. Vừa làm vừa nói

" Im lặng. Tao không hại mi đâu. ". Còn nói giọng trách móc. " Mấy người nhà này, dùng thuốc này, mi hai tháng khỏe lại cũng phải thôi. Tệ hại "

Con vật không vui, cô lờ mờ nó:

" Gì?. Hừ?. Ta mắng hần đấy. Việc của con người, thú không nên xen vào rõ chưa. "

Rồi quay sang nói với Hunter bên cạnh.

" Cả mi nữa "

" Xong rồi, đến lượt con sói này, đưa chân đây...."

Một người hai con thú cứ nói chuyện như thế một thời gian dài. Enji cũng không quan tâm bọn chúng có hiểu không, nhưng cô nghĩ bọn chúng hiểu, nên cứ nói thôi.

Nhìn đồng hồ, đã thấy quá muộn, cô đứng dậy, vẫy vẫy tay với hai con vật, lại nhẹ nhàng như một con mèo chạy vào nhà.

.....

Từ trong nhà, lại một người đi ra. Nhưng người này cao lớn, bước đi không nhẹ không nặng, không có dáng vẻ lén lút như Enji.

Saka bước đến gần hai con thú, nụ cười hiện hữu trên môi. Anh không nghĩ Enji biết được, giờ này, không chừng cô đang mơ rồi. Hồi sáng, anh cho người đi theo cô, mới biết cô đi mua toàn những thứ linh tinh, sau đó đến một căn nhà, hình như là một phòng thí nghiệm. Chết thứ gì đó một hồi, xong mới quay về.

Anh đưa tay vuốt ve hai con vật, hỏi chúng nó.

" Không tốt lắm nhì. Đánh xong lại cho thuốc. "

" Nhưng dễ thương đúng không. Chúng mày thích chứ.?"

Hunter vẫy đuôi nhẹ, còn con ngựa kia không phản ứng gì

Bạn đang đọc truyện *Hai Người Giám Hộ Của Enji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thêm Một Bước Nữa

Vài ngày sau đó.

Enji lang thang trên đường, tìm một lí do hợp lí cho việc Saka khuyên cô nên ra ngoài. Chính xác thì, anh đã đến và nói với cô một câu rất phũ phàng:

"Enji. Em ra ngoài chơi đi. Hạn chế ở nhà thôi".

.....

Thực ra, cô cũng không làm gì. Chỉ là khi cô cho người chuyển phòng thí nghiệm đặc biệt của mình về nhà mới, cô đã không đồng ý cho những vệ sĩ với nhiệt tình cao ngắt trời giúp cô chuyển những máy móc kì lạ và rất nặng. Lí do là cô không muốn họ bị thương. Cô nhớ rõ, khi cô nói điều đó ra, họ như thể bị xúc phạm ghê gớm lắm. Sau đó, một mình cô đã khuôn vác không chút nặng nhọc những cái máy đó, ý ở đây là một cái máy đó, cần ba người vệ sĩ của nhà, mà họ làm thì mệt ghê lắm. Cô Elik nói Enji đã đã kích họ rất nặng nề.

Sau đó, cái kho được sử dụng làm phòng thí nghiệm. Một mình Enji đã dọn dẹp nó trong cả một buổi chiều, chú ý rằng nó rất bụi bặm, nhiều đồ, vvv... và cô cũng không đồng ý với sự trợ giúp của những cô hầu. Lí do?. Cô không muốn họ bị bẩn. Nhưng quan trọng nhất là nếu để những cô hầu làm việc, cả cái kho đó, họ cũng mất ít nhất là hai ngày. Sau khi chứng kiến Enji hoàn thành công việc, một vài người đã bị sốc. Cô Elik nói họ cảm thấy xấu hổ về năng lực của mình.

Nói chung, đứng trước Enji, dường như tất cả đều trở thành người thừa. Cô khiến họ mất tự tin vào cả những lĩnh vực mà họ tự hào nhất.

Sau khi chứng kiến tất cả mọi người trong nhà xuống tinh thần nghiêm trọng, nhất là mấy anh vệ sĩ. Họ luôn lăm bằm những câu kiểu như:

"..cô ấy nói tôi có thể bị thương.."

Ông Langdon cố an ủi mọi người rằng Enji giống như siêu nhân, còn Saka đã đến nói với cô câu nói đó.

.....

Như thế đó, giờ đây Enji ở trên đường. Cũng chưa đến giờ ăn, cô phải tìm thứ gì đó có thể níu giữ mình ở bên ngoài.

Nhìn thấy một công viên nhỏ, khá xinh đẹp. Cô băn khoăn đôi chút, quyết định đi vào.

[FONT=Georgia]Enji bước dạo đến một nơi bị khuất bởi những tán cây cổ thụ, và ở đây, cô nghe thấy tiếng khóc. Tò mò, cô bước đến gần. Trên một chiếc ghế đá hơi cũ màu xanh cẩm thạch, một cô gái ngồi đó, giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt thanh tú.

Cộng thêm không khí tĩnh lặng và ánh nắng về chiều, khung cảnh càng trở nên thê lương.

"Đáng thương quá. Chắc cần sự giúp đỡ". Enji nghĩ thầm.

"Được rồi. Ta tới đây". Thật đúng lúc, cô đang rảnh.

Loạt xoạt.....

Enji đập lên cô khô đi tới.

Nghe thấy tiếng động, cô gái ngược lên nhìn. Về lưng túng thoáng qua. Cô gái ngẩn ngơ nhìn Enji trước mắt đang mỉm cười. Cô đang định bước đi, nhưng khi mắt vừa chạm đến khuôn mặt đó, nụ cười đó, người cô như bị một lực vô hình giữ lại. Enji rất đẹp mà.

Nếu có kẻ nào chưa nhìn thấy cô cười, sẽ không thể hiểu được sức mạnh của nó đâu.

Còn Enji, cô đang cô nỏ nụ cười đẹp nhất có thể nhìn cô gái kia. Một nụ cười, Enji nghĩ phải ảm áp một chút, chân thành một chút, để khiến người ta tin tưởng. Cười, đã xong rồi. Giờ để lời nói làm việc.

"Cô gái, có chuyện buồn sao?. Tôi có thể giúp điều gì không?". Một giọng nói thanh thoát nhẹ nhàng lại ảm áp vang lên. Tin chắc rằng, đây không phải là giọng của Enji.

Cô gái vẫn ngồi đó, cô nhẹ nhàng tiến lại gần, ngồi xuống bên cạnh, vẫn giọng nói đó.

"Nào nào, đừng nhìn tôi như thế. Cô có chuyện gì có thể tâm sự với tôi không?."

Người kia nhìn cô đến thất thần, khi nghe lời cô nói, vội tỉnh lại, hỏi một câu không đầu không cuối:

"Thiên sứ? "

Enji khẽ cười, lấp lánh tỏa ánh quang, đáp lại:

"Không quan trọng. Chuyện quan trọng là chuyện của cô ". Ấy dà. Cô gái này, mau nói chuyện của mình đi chứ. Enji tò mò lắm rồi.

Cô gái nhìn Enji, đáy mắt trở nên đầy nước. Sau đó, nước mắt lăn chã tuôn, sụt sịt kể cho Enji chuyện của mình.

Cô tên Arika. Cha của cô là tổng giám đốc một công ty xây dựng, tuy không quá lớn, nhưng cha cô là người có tài, nên làm ăn rất phát đạt. Nhưng mới đây, cha cô vì tin lời của một khách hàng quen mà kí một hợp đồng lớn khi chưa hề điều tra kĩ càng. Bao nhiêu vốn công ty bỏ ra, vay ngân hàng rồi cả những kẻ cho vay nặng lãi, số tiền lớn được bỏ ra. Kết quả, cha cô bị bọn lừa đảo lừa. Chẳng có hợp đồng lớn, có công trình xây dựng nào cả. Giờ đây, công ty cha cô có nguy cơ phá sản nếu không trả đủ khoản nợ hàng tỉ.....

"Sao lại như thế được. Nhà cô đã báo cảnh sát chưa? ". Enji lo lắng hỏi. Sao sự việc của Arika lại nghiêm trọng thế này chứ. Lúc đầu, cô chỉ nghĩ cô bị thất tình hoặc gì gì đó thôi. Ai biết đâu?

Thế này,Enji lại kéo rắc rối về mình không chừng.

"Cha tôi làm hết các cách rồi. Nhưng cảnh sát chưa tìm ra được bọn lừa đảo. Nhà tôi cũng không biết làm sao. Khi cha tôi tìm đến tên khách hàng kia, nhà hắn chẳng có người. Điều tra, đó cũng chẳng phải tên thật của hắn...Cả nhà tôi mấy ngày nay ai cũng suy sụp, mẹ tôi còn đang nằm viện nữa. Lại còn....". Nói đến đây, Arika bỗng nhiên ngừng, nước mắt lại rơi

"Mấy tên cho vay nặng lãi mấy ngày nay đều đến tìm cha tôi. Chúng dọa nếu tôi nay không trả đủ tiền, thì nhà tôi...". Arika lúc này đã nức nở, không thể nói thêm lời nào.

Enji nhìn cô thương cảm, những giọt nước mắt của Arika từng giọt một, dần dần chạm đến trái tim cô, khiến cô mềm lòng.

Suy nghĩ, Enji quyết định làm một việc.

"Arika, nhà cô nợ bao nhiêu? "

"Nhà tôi?. Còn khoảng hơn ba tỉ. Thời gian qua cha tôi cũng trả được hơn một nửa. Thực ra cha tôi có khả năng trả, ông ấy chỉ cần thời gian thôi. Nhưng bọn chúng ép qua, không cho nhà tôi một cơ hội ". Cô buồn nói.

"Được, vậy ba tỉ đó. Tôi sẽ cho nhà cô vay. Thấy thế nào? ".Enji mỉm cười hỏi. Đối với cô, ba tỉ không phải là một số tiền lớn.

"Thật ư? ". Arika tỏ ra không tin cô.

"Tất nhiên. Số tiền đó tôi lo được." Cô đắc ý đáp.

"Nào, giờ ta đến nhà cô, tôi sẽ nói chuyện với cha cô. Tối nay bọn chủ nợ đến phải không. Lúc đó cứ để tôi nói chuyện với bọn chúng. ". Enji kéo Arika đứng dậy, khẽ dùng tay lau nước mắt cho cô.

"Cô...thật...tốt ".Arika nắm tay Enji, nghẹn ngào nói.

"Không có gì. Tôi luôn thế mà..Nhanh lên, trời đã tối rồi ".
.....

Có một điều nên chú ý. Enji à. Cô có bao giờ dự trữ tiền mặt đâu. Nếu cần số tiền lớn như thế, phải ra ngân hàng. Mà giờ, nó đóng cửa rồi còn đâu.

Vừa bước đến cửa nhà Arika, Enji đã thấy một cảnh hỗn loạn. Một nhóm người hung dữ đang đập phá nhà Arika.

Rầm...rầm..

"Các người làm gì thế?. Dừng lại ngay. Hạn trả nợ hết tối nay kia mà ". Nhìn cảnh tượng trước mắt, Arika vội vã chạy đến ngăn mấy kẻ xiết nợ đó lại.

"Tránh ra. Kiểu gì các người cũng không trả nổi. Bọn ta đến trước xem xét một chút. ". Một tên giống như đại ca ở đó quát lớn với cô, nhìn cô khinh bỉ, vừa nói xong, còn đẩy mạnh cô ngã để tránh đường cho hắn.

Bộp...bộp. Nhẹ vài tiếng. Một bàn tay đập vào vai hắn. Hắn ta quay lại.

"Bốp.."

Nhưng chưa kịp nhìn thấy thứ gì. Đầu óc đã quay cuồng, má trái rất đau. Hấn ngã mạnh xuống đất, cảm nhận được vị tanh của máu trong miệng.

" Anh bạn. Đánh phụ nữ là rất xấu. Mẹ anh không dạy như thế sao? ". Một giọng cao cất lên, mang theo sự giận giữ.

" Đại ca...đại ca..".Mấy tên đàn em đi theo thấy hấn ngã vội dừng ngay hành động phá phách lại, chạy ngay đến đỡ hấn dậy.

" Cô...cô ".Hấn ta đã tỉnh táo hơn sau cú đâm. Nuong theo một tên đàn em mà đứng dậy, nhìn thẳng trừng mắt với Enji.

Cả người hấn lập tức cứng đờ, khi hấn nhìn thấy nụ cười ngạo nghễ của cô.

" Sao?. Anh có ý kiến. "Cô nhìn hấn rất coi thường.

" Ừc..". Hấn nuốt nước miếng. Lại nhìn cô hung dữ, vừa nghe câu nói của cô, hấn liền tỉnh luôn, không quên cô chính là người đánh hấn.

" Dám đánh ta, biết ta là ai không. Chúng mày, đứng đấy làm gì. Đánh nó cho tao. ". Hấn ta quát với mấy tên đàn em đang nhìn Enji si mê.

" Đại ca...Cái này.."

" Đánh. Chúng mày muốn chết à ". Hấn ta giận tím mặt, quát thét.

" Cách...". Là tiếng lên cò súng. Mấy tên đó lạnh gáy nhìn lên.

" Tôi đang bận, anh bạn. Mời di chuyển nhanh ra chỗ này.".Cô lạnh lùng nhìn bọn chúng, cất lời ngọt ngào. Cô không muốn dây dưa thêm với bọn chúng, cần phải nói chuyện ngay với cha của Arika. Phải có người mở cửa để bọn chúng vào nhà, gây phá phách thế này. Chắc người đó là cha của Arika, nhưng này giờ đều không thấy ông ấy, có phải có chuyện gì xảy ra rồi không?.

" Dám..."

Đoàng. Ngay chân hấn

" Cút. Tối nay đến lấy tiền. ". Enji thực sự mất kiên nhẫn rồi. May nhà Arika là nhà biệt thự rộng, súng cô được lắp giảm thanh, nếu không cô cũng không thể bắn. Enji nhiều lần vào sở cảnh sát chơi vì tội tàng trữ vũ khí trái phép rồi.

Về hoảng sợ lộ trên mặt mấy tên đó, liếc nhau vài cái, cả đám theo tên đại ca bỏ đi, miệng không ngừng ***** rủa.

" Arika. Vào nhà thôi". Cô quay lại nói với Arika đang đứng ở góc xa. Thấy cô còn đang hoảng sợ, Enji thở dài một cái. Bước đến phải kéo cô đi.

Enji đá một cái ghế sang bên trái, lựa chân bước tránh những mảnh vỡ của một chiếc bình gốm đang vương đầy trên đất. Cô cùng Arika bước vào phòng khách, ở đây cũng đã bị phá không ít.

" Cha...". Arika thét lên thất kinh. Chạy về phía một người đàn ông đang nằm ngất trên đất.

" Cha...cha tỉnh lại đi. Cha. Con sợ lắm ". Giọng cô run run, biểu tình vô cùng sợ hãi. Nước mắt lại sắp rơi.

Enji thở dài nhìn cảnh trước mắt. Tự hỏi vì sao phụ nữ lại yếu đuối như vậy. Cô nhìn quanh, thấy một bình nước ở trên bàn.

Ào...ào.....

Nước đổ thẳng vào người cha của Arika, đồng thời cũng làm ướt Arika chút ít. Arika ngược lên nhìn Enji khó hiểu. Cô ấy định làm gì vậy, đáp lại, là tiếng Enji lạnh lùng.

" Được rồi, đừng khóc nữa. Ông ấy tỉnh luôn ngay giờ thôi."

Khi lời cô vừa dứt, mi mắt của cha Arika liền động đậy. Ông từ từ mở mắt ra, mơ màng. Khi thấy trước mắt mình là cô con gái yêu quý mắt đang đỏ hoe nhìn ông đau thương. Ông nhanh chóng tỉnh táo trở lại.

" Arika...."

" Cha, cha tỉnh lại rồi. Cha vừa ngất.".Giọng cô vui mừng, nhưng trên mặt vẫn rất lo lắng nhìn cha. Cha cô vốn bị bệnh tim, nếu không may có chuyện gì xảy ra với ông, mẹ con cô sẽ không thể sống nổi.

Ông Juu - cha của Arika bỗng chú ý tới cô gái đứng đằng sau con gái mình, đang chăm chú quan sát, dường như đánh giá ông. Chú ý tới sự ướt át trên người, chú ý thấy cô gái đó cầm trên tay bình nước trống..

" Con gái, ai kia? "

Nghe cha hỏi, Arika quay đầu lại nhìn Enji, cô vui mừng định giới thiệu cho cha về Enji, nhưng chưa kịp nói, Enji đã nói thay cô.

"Tôi là Senje Enji. Ông Kanda. Tôi sẽ cho nhà ông vay tiền để trả nợ. Chuyện này tôi đã nói với con gái của ông rồi. Không biết ý ông thế nào.?". Hỏi ý kiến ông ta như vậy, nhưng Enji gần như chắc chắn ông ta sẽ đồng ý. Ông ta hiểu tình hình hiện tại của mình như thế nào. Nhưng nếu ông ta đồng ý luôn ngay lập tức, không chần chừ cô sẽ suy nghĩ lại.

"Cô có ý gì". Ông Juu hỏi Enji nghi hoặc. Không tự nhiên lại có một người xuất hiện đồng ý cho nhà ông vay tiền.

Enji nhìn ông ta mỉm cười mang theo sự trêu đùa nham hiểm.

"Nếu tôi nói tôi yêu con gái ông, ông có tin không?". Người đàn ông này, rất cẩn thận. Dù đang rất cần tiền, nhưng cũng không tùy tiện đồng ý với lời đề nghị của cô. Chắc chắn ông ta đã rút ra bài học cho sự việc lần này rồi.

Cả hai cha con nhà Kanda nhìn Enji sững sờ, Arika bỗng trở nên bối rối, mặt dần đỏ. Ông Juu nhìn cô một hồi, suy nghĩ, sau đó quả quyết nói:

"Trông cô không giống như yêu con gái tôi. Ít nhất cô không thuộc những người đó".(Ý rằng Enji không phải les)

Enji cười thích thú khi nghe câu trả lời của ông Juu. Cô bước đến gần ông, kéo ông đứng dậy. Nói lời rất thân thiện:

"Bác Juu (cha của Arika tên Kanda Juu). Xin thứ lỗi cho cháu vì hành động và lời nói vừa rồi. Bác đứng dậy ngồi lên ghế đi".

Ông Kanda nhìn cô không hiểu chuyện gì, Arika cũng vậy. Phút vừa rồi, Enji còn đang rất đáng sợ, xa cách, lạnh lùng. Nhưng bây giờ lại như một con người khác, đổi lập hoàn toàn. Hai cha con họ chỉ biết im lặng theo lời cô mà ngồi lên ghế. Còn Enji, cô như vị chủ nhà hiếu khách, đi lang thang xung quanh vào trong bếp, tìm các thứ, pha trà mang ra cho hai cha con. Vừa rót trà mời ông Kanda, Enji vừa hỏi:

"Bác Juu, bác có biết vừa rồi, nếu bác đồng ý với lời đề nghị của cháu ngay lập tức, cháu sẽ làm gì không?"

Ông Kanda hơi ngạc nhiên trước câu hỏi của cô, ông nghĩ một lát, do dự trả lời.

"Cô sẽ...không cho tôi vay tiền"

"Đúng vậy." Enji trả lời hài lòng. "Bác biết vì sao không?". Cô lại hỏi tiếp.

Ông Juu như hiểu ra chuyện gì, đáp lời ngay lập tức, trong lời nói còn có vẻ vui mừng.

"Cô đang muốn thử tôi. Nếu tôi đồng ý luôn, có nghĩa là tôi không hề rút được kinh nghiệm gì từ việc vừa rồi. Nhưng việc đó đâu liên quan đến cô."

"Tất nhiên là có. Cháu thực sự muốn giúp Arika, nhưng cháu cũng chỉ có cho người khôn ngoan vay tiền. Cứ như thế, bác sẽ lại phạm sai lầm ngay thôi. Rồi lại nợ người khác...Nếu bác không trả nổi nợ của cháu thì sao?". Cô nhún vai đáp.

Hai cha con nhà Kanda nhìn nhau, sau đó liền phì cười. Rồi cảm kích nhìn Enji.

"Được rồi, hai người chờ ở đây. Bây giờ cháu phải đi ra ngân hàng, cháu không dự trữ nhiều tiền mặt lắm". Cô uể oải nói, đứng dậy. Chợt đưa tay lên nhìn đồng hồ.

Buổi chiều. 7 giờ 56 phút. Ngân hàng hiện giờ đóng cửa.

Cô quay sang nhìn hai cha con, thấy biểu hiện trên mặt hai người cũng đang có tình trạng giống như mình. Ngơ ngác không tin được.

"Chết. Sao giờ?". Cô lúng túng hỏi hai người họ.

Đây đúng một trong những sai lầm nghiêm trọng và xấu hổ nhất trong cuộc đời cô.

Enji ngồi trên ghế, mặt tránh sang một bên để không phải nhìn những ánh mắt mong chờ từ hai cha con nhà Kanda. Cô đang cố gắng nghĩ mọi cách có thể.

Vay tiền?. Thật tiếc bạn cô đều ở nước ngoài. Chính xác cô còn không có bạn ở Nhật Bản này.

Nếu sai đàn em lấy tiền của công ty mang đến?. Không ổn, công ty ở một vùng khác rất xa. Có mang đến được cũng nhanh nhất là sáng mai. Cô có chi nhánh ở đây, nhưng chắc chắn là không đủ tiền đâu.

Trong một thoáng, Enji có ý định "ăn trộm" ngân hàng. Dù sao cô cũng sẽ trả lại. Nhưng nguy cơ "lại" vào đồn cảnh sát cao lắm.

Hay phá mấy cái máy ATM. Chà. Mất thời gian.

Đường như có quá nhiều rắc rối.

Enji quay lại nhìn ông Juu. Nói với ông ta:

" Bác thử gọi điện với bọn chúng thương lượng về vấn đề thời gian xem sao. Khoảng 7 giờ sang mai thì được. ".

Tuy nói như vậy, nhưng Enji nghĩ không chắc sẽ được. Ông Juu làm theo lời cô, gọi điện thoại cho bọn chúng. Nhưng vừa mới nói mấy câu đầu, mấy tên đó đã quát tháo ầm lên, sau đó ngắt máy cái rụp.

" Bọn chúng không đồng ý về mấy việc cháu làm vừa rồi đúng không ạ.". Cô đoán, gần như chắc chắn. Cô đối xử với bọn chúng như thế, lại còn làm mất mặt tên đại ca. Không đồng ý là điều dễ hiểu.

Nhìn ông Juu gật đầu, cô bày ra bộ mặt khó chịu, không hài lòng, lăm bằm.

" Lần sau gặp lại cháu sẽ phải dạy dỗ bọn chúng tử tế hơn mới được.". Cô nghĩ đến bọn chúng, chợt nảy ra một ý tưởng, dò hỏi hai người họ, ánh mắt rất gian tà:

" Hai người nghĩ thế nào nếu đi cướp của bọn chúng rồi trả nợ. Thế nào. Hay đúng không".

Nhưng thật khác xa so với tưởng tượng của Enji, hai cha con nhà Kanda không hề đồng ý, họ còn nói với cô như thế này:

" Enji. Chúng tôi rất thích làm những việc không mờ ám. Ít nhất là đừng khiến cảnh sát lao vào nhà chúng tôi trong một ngày nào đó."

Enji đã hiểu.

Cô nhớ tới cụ của cô. Không thể nào, cô không bao giờ nhờ ông giúp đỡ bất cứ điều gì.

Cô nhớ tới một anh. Một người không xa cũng chẳng gần. Anh nói: Bất cứ điều gì em muốn. Dù cô và anh sống với nhau chỉ hơn một tuần. Cô cũng chỉ gặp anh thường nhất là vào bữa tối.

Cô thở dài. Nhờ hân vậy.

" Cháu ra ngoài gọi điện một chút. Sẽ nhanh thôi. Hai người không cần lo nữa. Cháu có cách rồi ". " Anh không đồng ý? ". Enji hỏi lại đầy kinh ngạc. Cô không nghe lầm chứ?. Chỉ là 3 tỉ thôi, với anh ta đâu phải là số tiền quá lớn.

Ở đầu dây bên kia, giọng Saka thản nhiên xác nhận:

" Đúng vậy.". Anh còn hỏi cô:

" Họ là người thân của em? "

" Không phải."

" Là bạn bè của em "

" Cũng không hẳn là vậy ". Enji đáp, đầy băn khoăn.

" Vậy thì không cần phải giúp họ. Tối rồi, em về nhà đi ". Anh nói rất lạnh lùng, vô tâm.

Enji cảm thấy thực sự rất tức giận. Giận chính mình, ngu ngốc làm sao khi quyết định nhờ anh giúp đỡ. Cuối cùng là bị từ chối. Nén giận trong lời nói, cô đáp lại:

" Hôm nay không về được ". Rồi gấp mạnh chiếc điện thoại. Cô phải đứng im lặng một lúc, thở thật sâu, trấn tĩnh lại.

Sau đó, nghĩ điều gì, Enji bước nhanh. Trên mặt cô, biểu tình rất đáng sợ.

.....

" Tut...tut...tut...."

Saka tay vẫn giữ chiếc điện thoại, nhìn vào nó, mỉm cười nhẹ. Anh nghĩ thầm " Giận rồi ".

Ông Langdon ở ngay bên cạnh anh, chứng kiến cuộc gọi, tạm hiểu được phần nào vấn đề. Tuy đã biết ý của anh, nhưng ông vẫn hỏi lại:

" Cậu chủ, chúng ta giúp tiểu thư chứ? "

Anh gấp nhẹ chiếc điện thoại xuống, từ từ đứng dậy, uể oải vờn tay lên gần gần cổt. Rồi chậm chậm lấy áo khoác mặc vào, anh nói:

" Tất nhiên là phải giúp rồi. Ta đi nào.". Bước mỗi bước lại than thở:

" Thật phiền quá. Tối như thế này rồi "...

.....

Hai cha con nhà Kanda chờ Enji đã lâu, ngày càng sốt ruột, lo lắng không thôi. Tuy cô nói đã có cách, nhưng dù sao cũng phải nói cho họ một tiếng chứ.

"Cộp...cộp...". Có tiếng bước chân.

Hai người vội mừng đứng dậy, nhưng thật ngạc nhiên, người xuất hiện ở cửa không phải Enji, mà là một chàng trai, rất đẹp. Đi theo sau anh là một người đàn ông trung niên với khuôn mặt góc cạnh, không mấy thân thiện gì. Trên tay ông cầm một chiếc vali.

Saka cùng ông Langdon theo lời Enji nói tìm đến nhà Kanda. Khi đến nơi, thấy cửa không khóa, anh cũng bỏ quên luôn phép lịch sự mà bước luôn nhà họ, thẳng đến phòng khách. Nhìn thấy hai cha con nhà Kanda đang nhìn mình khó hiểu, anh mỉm cười lấy lệ, chào hỏi họ. Sau đó vô tư giải thích về hành động nhập cư của mình.

"Tôi thấy cửa không khóa "

Ông Juu nhìn anh cảnh giác:

"Anh là ai?".

"Tôi?. Là bạn của Enji ". Anh đáp lại, dù anh không rõ lắm, Enji có coi anh là bạn không?.

"Cô ấy đâu.". Vẫn giữ thái độ đó, ông hỏi tiếp.

"Tôi không biết. Nhưng cô ấy có nhờ tôi một vài việc". Không đợi ông Juu nói thêm điều gì, anh ra hiệu cho ông Langdon. Ông ta bước tới, đặt chiếc vali lên bàn, mở nó ra.

Trong đó là gì, ai cũng rõ.

".....". Ông Juu nhìn anh, tạm thời không biết nói gì. Ngay khi ông đang bối rối, Arika đã bước lên trước ông, ngượng ngập nói lời cảm ơn. Tuy không ai làm gì, nhưng mặt cô rõ ràng rất đỏ.

.....

Một lời nói sắc lạnh vang lên phá tan không khí.

"Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy ".

"Enji. Là cô?. ". Arika thấy cô, chạy vội đến, cảm ơn rồi rút.

"Từ nào. Tôi muốn hỏi chuyện gì xảy ra ở đây mà". Enji lắc lắc đầu không hiểu, liếc sang Saka. Nhìn ông Langdon, và vali đang mở.

"Anh...".

"Enji, thôi rồi. Em không về cô Elik rất lo. Cô ấy nhờ anh đưa em về đây. Nào ta đi thôi. Chào hai người nhé. ".Saka bước nhanh tới gần cô, nói liên tục chặn họng cô lại, cử chỉ rất thân mật. Anh nắm lấy tay cô, chào vội hai cha con, kéo cô đi gấp.

Cô như một cái máy, theo lời anh vẫy vẫy tay chào họ, ngơ ngác nhìn khuôn mặt tiếc nuối của Arika. Khó hiểu khi thấy ông Juu đang cúi gập người chào cảm kích. Cô đã giúp họ được gì đâu?.

Bị anh cứ lôi đi như vậy, rồi anh lại tống cô lên xe, sau đó mặc cô ở ghế sau, anh ngồi lên ghế trước. Trên đường đi bàn chuyện với ông Langdon, thỉnh thoảng cô thấy anh liếc nhìn cô, mỉm cười xấu xa.

Ông Langdon để hai người đi bộ từ cổng sắt vào nhà. Saka ngay từ khi xuống xe, chân anh đã bước. Ngay cả việc liếc nhìn cô một cái cũng không. Enji cảm thấy như anh ta đang cố trốn mình điều gì đó.

"Tại sao không đi ". Anh quay lại nhìn cô và hỏi, khi anh không nghe thấy tiếng bước chân của cô. Dù trời tối, nhưng qua ánh đèn đường nhẹ dịu, anh nhìn thấy rõ cô đang nhìn anh nghi hoặc, và rõ ràng là mắt cô có lừa.

"Anh đang làm gì vậy? "

"Không phải rõ quá sao, tôi giúp em mà "

"Anh không thấy hành động và lời nói của anh mâu thuẫn với nhau sao?. Hơn nữa...".Cô nói chậm chọc." Ngay cả lời nói của anh nghe cũng không chân thành lắm ".

"Tâm của tôi khác mà ". Anh đáp trả lại cô. Trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười mang đầy "thí ý ".

"Trả lời câu hỏi của tôi".

" Tôi trêu em đấy."

"....."

Im lặng. Chính là như vậy.

" Không vui tí nào cả "

" Tất nhiên là không rồi. Tôi phạt em mà "

Cuối cùng, cô thăm nghĩ, tên này đang nói cái quái gì vậy, trán cô khê nhều.

" Tại sao? Tôi không hiểu ".

" Được rồi ". Anh khê thờ dài. " Vậy để tôi giải thích một chút."

" Em nói qua điện thoại, đã làm nghĩ mọi cách cuối cùng mới nhờ đến tôi....."

" Đúng là vậy ".

" Tôi là ai? "

" Một tên xấu xa, độc ác, không rõ vì thú vui gì mà lôi con gái nhà người ta đang sống yên lành về nhà mình ở, sau đó bỏ mặc người ta với một đám người quái gở, khi người ta đang vui thì tổng người ta ra khỏi nhà, để người ta gặp rắc rối, người ta lên tiếng nhờ giúp thì không đồng ý, khi người ta bỏ mình đi thanh toán với mấy tên lưu manh kia kéo dài thời gian nợ, mình liền ung dung đi giải quyết rắc rối, khi người ta hỏi thì nói phạt người ta. Kết luận chung anh trong mắt tôi là một tên khốn khiếp không hơn."Enji tuôn ra một tràng dài, rõ ràng là kẻ tội anh nhưng lại nói với vẻ mặt vô cảm, mắng anh nhưng lại như đọc văn xuôi.

Saka im lặng không nói gì, nụ cười của anh tắt ngấm. Quả không ngờ, anh trong mắt cô, rót giá đã quá thâm hiểm rồi.

Bình tĩnh lại để không lên tiếng mắng cô, anh kiên nhẫn hỏi lại.

" Không. Ý tôi về danh phận, danh phận ấy, không phải con người "

" À. Là...người giám hộ "

" Vậy sao khi gặp rắc rối em lại nghĩ đến tôi cuối cùng? ". Giọng của anh có phần hơi bức mình

Cô im lặng. Anh đang nói gì vậy, không lẽ khó chịu sao. Việc anh là người giám hộ, cô chỉ coi là chuyện đùa, không lẽ anh cho là thật.

" Nói gì đi chứ "

" Tôi đâu nghĩ anh là người giám hộ của tôi." Cô lúng túng đáp, với một người sông có trách nhiệm như Saka, anh không hợp với cô lắm

" Nhưng rõ ràng là thế." Giọng anh vẫn khó chịu

" Được rồi, dù sao nếu chỉ có thế, anh bức thì cũng thật chẳng hay chút nào. Nếu tôi không nghĩ anh là người giám hộ của tôi, có nghĩa tôi không tin anh, anh cũng nên tự xem lại mình chứ.". Cô cau có nói.

Sau đó, liền vội bước đi qua mặt anh.

Anh nhanh tóm lấy cô. Đưa mặt sát lại gần, gian tà hỏi.

" Ai nói tôi bức về việc đó."

" Có mà. "

" Tôi bức vì em nói tôi khốn khiếp ".

Dưới ánh đèn, anh nhìn ra mặt cô, không hề biến sắc, nhưng ánh mắt thì có biến. Nếu anh không nhầm, ánh mắt của cô có phần tội lỗi.

".....".

Cô cụp mi dài, không nói gì.

" Em cũng chưa cảm ơn tôi. Tôi đã giúp em mà".

" A. Cảm.."

" Tôi không cần em nói lời cảm ơn". Anh cắt lời. Thích thú nhìn cô ngáy ngốc hỏi.

" Vậy phải làm thế nào "

Anh lại bày ra vẻ mặt cười nham hiểm, như đã gần đạt được mục đích.

" Gọi một tiếng anh xem nào."

Enji tức thời á khẩu hóa đá.

" Sao. Khó như vậy cơ à "

Cô giật tay mình ra khỏi tay anh, lùi xa ba bước. Sau đó ngược mắt lên nhìn anh, găng giọng.

" Anh. Em cảm ơn." Lời cô nói, rất chặt vật. Thực khó khăn. Cô nói xong, hơi hồi hận, chờ nghe tiếng cười của anh ta.

Nhưng khác với dự đoán của cô, anh bước tới gần, cầm lấy tay cô dặt đi, miệng nói:

" Tốt, rất ngoan. "

" Sau này có phải gọi như thế nữa không?". Cô hỏi, gọi anh một tiếng, cô đau tim quá.

" Có chứ, tôi hơn em nhiều tuổi mà. Không quá già, nhưng cũng phải tỏ ra kính trọng."

"....."

" Anh cũng tốt chứ nhỉ ". Cô lầm bầm.

Saka đang dặt cô, đột nhiên dừng lại, quay nhìn, và cười với cô nụ cười ầm ập.

" Thật ra, tôi chỉ làm điều này với mình em thôi"

.....

Enji cảm thấy, có một luồng nước nóng chảy trong người cô.

Lại nói về buổi tối hôm đó, khi Saka nói với cô những lời kì lạ kia, trong lòng cô quả thật có một chút rung động. Nhưng như thế, với một cô gái như Enji, cũng chẳng thấm thía gì.

Anh đã rất ấn tượng, với biểu hiện của cô lúc đó. Cô đã cười, kiêu hãnh coi thường và kiêu ngạo, đáp lại anh:

" Vậy thì, thật là...bất hạnh quá "

Sau đó, cô thoát khỏi tay anh, đi trước vào nhà.

.....

Tại buổi họp..

Saka lơ đãng nhìn ra ngoài ngắm mây, lời báo cáo của mấy vị trưởng phòng, anh đã quăng xa lác rôi. Nghĩ lại buổi tối vài ngày trước, anh mỉm cười nhẹ. Nụ cười vô ý, cố tình thu hút mọi ánh nhìn kì quái.

" Ngài Fujimaru hôm nay có vẻ hơi khác..?"

" Ngài ấy không khỏe sao?..."

Lao xao....

" Ngài Fujimaru...."

" A.."

Saka thoát khỏi trạng thái mơ màng, liếc nhìn họ. Anh cười đáp lại những ánh mắt kia, lại càng khiến họ cảm thấy kì lạ, cộng thêm vài phần lo lắng. Anh không quan tâm nhiều, đứng dậy bước khỏi phòng họp, bỏ lại đằng sau câu nói:

" Có việc gì cứ báo cáo lại với ông Langdon, tôi bận rồi "

Thực ra, cái việc bận mà anh nói, chính là quay về nhà, xem Enji đang nghịch đại cái gì???

.....

Bước đến cổng, Saka liền cảm thấy hơi kì quái: nhà của anh, khi nào lại đông người như vậy?.

" Cô Elik, có chuyện gì vậy? "

" Cậu chủ, cậu về sao?. Giờ này cậu còn đang làm việc mà. ". Cô Elik hơi bất ngờ.

" Hôm nay tôi không muốn làm việc. Chuyện gì đây? "

" Cậu chủ, là mấy người ở một tổ chức đến lấy hàng. Tiểu thư Enji chế tạo thứ gì đó theo đơn đặt hàng của họ, hôm nay hoàn thành. "

Saka nhìn cô Solomon hơi ngạc nhiên, anh hỏi không tin lắm:

" Enji chế tạo gì chứ? "

" Cậu chủ, tôi không biết. Tiểu thư không cho người hầu vào trong phòng " thí nghiệm " dọn dẹp. Hôm trước tôi có hỏi, nhưng cô ấy cũng không trả lời, chỉ cười thôi "

Một lát sau, những người kia mang theo " hàng hóa " rời đi, Saka liền tìm đến phòng thí nghiệm của Enji, nó nằm cách biệt ở góc khu vườn anh đào, mà trước đó hai tuần, nó còn là nhà kho.

Cửa không khóa, anh cũng không phiền gõ cửa, tự bước vào. Trong phòng là các loại máy móc đặc biệt, trên bàn còn rất nhiều những tờ giấy lớn, là những bản thiết kế, theo anh hiểu, là thiết kế bom. Ngoài ra, một số bản là những khẩu súng bắn tia, camera hình con ruồi, những con chip vi tính..... Có một nơi góc phòng, còn được đặt những vật mà anh nghĩ là mẫu của mấy bản thiết kế đó.

Anh thật không hiểu, Enji đang làm gì.

Nhưng trong phòng anh không thấy cô.

Đang thắc mắc, một tiếng nổ lớn khiến như muốn đánh tung đầu anh, được phát ra từ một gian trong căn phòng. Anh cảnh giác quan sát, cánh cửa bật tung ra, khói từ đó lan tỏa khắp phòng. Anh nghe thấy tiếng động, như là tiếng bước chân trên sàn gỗ. Anh chờ, một người nào đó bước ra khỏi căn phòng.....

Nhưng.....

Người đó không bước ra khỏi gian phòng kia, mà là...bò ra khỏi phòng. Người đó, ai khác ngoài Enji. Cô lết ra, lồm cồm đứng dậy, chập vạt ngồi vào ghế, mặt cô đen thui đầy khói, miệng cô lẩm bầm:

" Sai công thức rồi.....".

Và Saka thì choáng váng.

Sau một hồi trấn an tinh thần, Saka nhìn anh ái ngại, anh tiến đến gần, đưa ra một chiếc khăn tay. Cô ngước lên nhìn anh, hơi bất ngờ (giờ mới biết anh đến). Bằng một giọng đanh đá, cô hỏi:

" Anh đang làm gì (ở đây) vậy? "

" Đưa khăn cho em ". Anh cố tình giả lơ.

Cô cau mày, hất tay của anh.

" Không cần "

" Thật à, mặt em đen thui mà. ". Là anh quan tâm, cô nở lòng từ chối sao.

" Vẫn không cần ".

" Enji, em lạnh lùng quá đấy. Tôi nghĩ chúng ta đã thân thiết hơn chứ. ". Anh ra một bộ mặt buồn buồn, nhưng trông có vẻ như đang trêu cô nhiều hơn. Không thèm phản ứng lại với anh, cô đến bồn nước gần đó rửa mặt, sau khi sạch sẽ, cô mới liếc sang anh, mĩa mai:

" Chủ tịch tập đoàn Fujimaru, anh rảnh rồi quá ha. Nếu không nhầm sáng nay cô Elik nói anh có cuộc họp quan trọng, anh không đi làm đi, về đây quấy phá...(khựng) em làm gì. "

" À, hôm nay tâm trạng tôi không tốt, không nên làm việc "

"Nguy biện. anh lười thì có."

"Enji, tôi đâu có như em, rảnh rỗi suốt ngày. Đừng phán xét tôi chứ."

Cô không đáp lại, hừ một tiếng. Nhìn rồi ngồi xuống xem lại mấy bản thiết kế trên bàn.

Nhìn cái dáng vẻ thanh thoi đó, Saka cảm thấy không bằng lòng, thấy hơi bất công cho mình. Nghĩ nghĩ, anh phải lôi cô đi cho đỡ chán mới được. Bỏ cả cuộc họp về đây, anh không muốn ngồi không mà ngắm cô đâu. Saka tiến sát gần cô, hỏi:

"Enji, em cũng bận rộn quá nhỉ".

Cô nhìn anh ngơ ngác, lắc đầu thành thật:

"Không có, lúc nào em cũng rảnh hết, bận gì đâu."

"Vậy sao? "

Cô gật đầu chắc chắn. Cô thì bận gì chứ.?

"Thật tốt. Thế....đi chơi nào.". Anh nói nhanh, và ngay lập tức kéo cô đứng dậy, lôi cô đi.

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaa.....Saka....dừng...lại đã...."

Khi Enji thết xong câu nói đó, cô đã ngồi yên vị trên xe của anh, bon bon đi trên đường. Một thời gian trôi đi, cô ngồi trong im lặng, sau đó, cô quay sang nhìn anh, chớp mi dài duyên dáng. Rồi bùng nổ như quả bom hẹn giờ.....bla....bla..

Câu cuối cùng của lời đe dọa ám sát Saka, nó có nghĩa như một lời mời anh làm vật thí nghiệm cho mấy mẫu thí nghiệm chưa hoàn thành của cô.

Saka ngồi yên nghe cô mắng, đến khi cô đã hạ bớt hỏa, anh cười vô tư:

"Không cần phải giận như vậy, tôi muốn em vui mà. Cô Elik nói em ở nhà suốt."

"Cái lí do đó không thích hợp đâu.".Cô cũng cười vô tư đáp lại.

"Tôi rất muốn ở bên em, nên đưa em ra ngoài chơi. Thế nào?".

"Không hay."

"Vậy....."

"Không nghĩ được nữa à. Vậy để em nói nhé ".Cô nói đầy mỉa mai." Có người đang làm việc ở công ty, anh ta chán quá liền bỏ cuộc họp đang dang dở chạy về nhà xem có gì vui không. Đáng tiếc, ở nhà cũng không có gì hay cả, anh ta mới nghĩ cách lôi một cô gái đi chơi, dù cô ấy không muốn. Trêu chọc cô ấy làm niềm vui.". Enji nói du dương như kể chuyện, kể xong nhìn anh chờ phản ứng.

"Enji....em thông minh quá". Saka thậm chí còn không thấy khó chịu, buông ra một lời khen.

Enji nghĩ anh thật là mặt dày mấy tấc.

"Phải. Và bây giờ cô gái ấy thật sự muốn giết anh ta."

Cô đáp lại, lời nói, nụ cười, ánh mắt lạnh băng

"Saka, anh đừng đùa với em. Em không thích anh, thậm chí rất ghét. Xưng hô như thế này với anh, em đã nhân nhượng rồi. Anh đừng cố thân mật với em, không có nhiều tác dụng đâu. Cả những nụ cười và bộ mặt đó của anh, đừng có bày ra, thật giả dối.".Có thể coi đây là lời cảnh cáo không?.

Anh im lặng, nhìn sang cô, không hề cười. Chiếc xe dừng lại đột ngột. Anh xuống trước, sang cửa bên kia mở ra, cầm tay kéo cô đi.

Cô không thích anh nắm tay như thế này, nhưng cũng không có ý định rút tay ra. Dù sao, việc này đối với cô, cũng chẳng có ý nghĩa đặc biệt hay quan trọng gì.

Cả hai tiếp tục đi dạo như thế trong nhiều giờ liền trên con đường lên núi, và dừng lại khi anh cảm thấy cô không thích đi nữa.

Nằm trên một bãi cỏ, dưới một tán cây phong, sau gần nửa tiếng nhìn anh im lặng quan sát bầu trời, mất hết kiên nhẫn, cô ngồi dậy hỏi:

"Anh đang làm gì vậy "

"Em thấy rõ mà ".

" Nếu vậy, nó thật vô nghĩa ".

" Là với em thôi."

Câu trả lời của anh làm cô cáu.

" Đưa em về ".

" Không được. Tôi vẫn còn muốn ở đây."

" TÔI muốn về.". Cô thực sự thấy khó chịu với anh.

" Em lại thay đổi cách xưng hô rồi ". Trước thái độ của cô, anh vẫn thờ ơ không quan tâm. Mà từ khi bắt đầu ngắm bầu trời, hay khi nói chuyện, anh cũng chẳng liếc cô một cái.

" Saka, quay lại với con người ga-lăng của anh đi. Có một cô gái đang ở đây, cô ấy muốn anh đưa về."

" Con người thật của tôi vốn không ga-lăng. Không phải em nói tôi giả dối với bộ mặt tươi cười, và cử chỉ lịch thiệp sao? ".

" Hừ. Đừng nói nhiều, cuối cùng anh không đưa em về phải không. "

" Tất nhiên tôi sẽ đưa em về, nhưng không phải là bây giờ."

" Không cần ". Cô nói, bực tức." Tôi tự về ".

Đến tận lúc này, anh mới quay sang nhìn cô, hờ hững hỏi:

" Em về bằng gì kia chứ. Ở đây không có taxi đâu."

" Còn nói, là xe của anh". Cô đứng dậy, phúi cò trên quần và áo, chuẩn bị đi.

" Em đâu có chia...". Saka nói chưa hết câu, liền tắc họng khi nhìn thấy chìa khóa ô tô - thứ đáng lý phải ở trong túi anh, đang lủng lẳng trên tay cô.

" Cô gái này...". Anh bật dậy ngồi dậy, túm mạnh cô xuống.

" A..đâu...Anh làm gì vậy".

" Sao em lấy chìa khóa xe của tôi. Mà em lấy từ bao giờ thế.". Vừa nói, vừa giật lại chìa khóa xe từ tay cô.

" Đừng nói nhiều, em muốn về. Em đói rồi. Không ở lại đây cãi nhau với anh được."

Anh nhìn kĩ khuôn mặt ương bướng của cô, cười đều. " Ai cho em về. Em ở lại đây."

" Đừng có độc đoán, ngài Fujimaru. Ngài không bắt ép tôi làm gì được đâu."

Cô lại đứng dậy lần nữa, làm bẻ: " Không có chìa khóa thì dùng thứ khác..". Và trước con mắt của anh, cô nhẹ nhàng tháo chiếc cặp tóc trên đầu xuống, định bước đi.

" A...Saka, anh thử kéo em một lần nữa xem."

" Anh làm gì vậy, trả cặp tóc đây."

" Anh làm gì vậy, đừng có lấy hết cặp tóc của người ta đi."

.....

Bất lực trước sự cố chấp của anh, cô đứng phắt dậy, giận dỗi bỏ đi.

" Đi đâu, làm gì có xe mà em đi. Các thứ có thể, tôi tịch thu hết rồi."

" Tôi đi bộ về." Cô đáp, nói như thể chuyện đó rất bình thường. Máy chục km, đối với Enji chỉ như bài tập thể dục buổi sáng mà thôi.

" A..Saka, tôi muốn giết anh ". Bị kéo lại lần thứ ba, Enji bùng nổ.

" Tùy em, nhưng không được về ".

" Đây là chân tôi đây..".

Anh liếc cô, không quan tâm.

"Bốp...". Quá bất bình trước thái độ của anh, Enji với tốc độ ánh sáng, đã tháo ngay một bên giày của mình, phang hết sức vào đầu anh.

"Tên kia, không cần biết anh thế nào. Nhưng tôi đói rồi, tôi muốn về ăn cơm."

Từ trạng thái xác chết, anh lắc lắc đầu ngồi dậy, phá lên cười khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng vì giận của cô.

"Tôi đưa em về ".Anh nhẹ nhàng nói.

.....

"Em thích con người này của tôi không".

"Con người anh, tất cả tôi đều ghét, anh thể hiện bộ mặt nào, tôi cũng chẳng quan tâm đâu."

"Enji, cách xưng hô của em".Saka lên tiếng nhắc.

Cô luôn thấy thật kì lạ, khi thứ gì về cô anh cũng không quan tâm, chỉ mỗi cách xưng hô, thì lại luôn miệng nhắc.

"Không làm em giận, em sẽ không nói như thế."

"Làm em giận tôi rất vui."

"Anh muốn chết à."

"Em không giết được tôi đâu."

"Không giết được anh, em cũng khiến anh khổ nhiều đấy. Lần sau anh còn trêu em nữa, đừng nói em hung bạo".

Chiếc xe từ từ chậm dần và dừng lại trước cổng. Cô và anh cùng xuống, ngay lập tức đã có người xuất hiện, đến để đưa xe vào gara.

Đi từ cổng sắt vào nhà, anh lại nắm tay cô.

"Saka, bỏ tay em ra đi."

Anh dừng bước, quay lại.

"Em không thích à."

"Phải."

"Nhưng tôi thích."

"Anh có muốn em sử dụng nốt giấy trái cho cân xứng không". Enji cảnh cáo anh.

Anh lắc đầu nhẹ và nói:

"Enji, để tôi cho em biết. Tôi chưa bao giờ thích nắm tay người con gái nào cả, trừ mẹ tôi ra. Chưa ai có thể tùy thích đánh tôi như em mà không bị sao cả. Tôi chưa bao giờ có thái độ với ai giống với em hôm nay - trêu đùa thái quá. Em có biết vì sao tôi đối xử đặc biệt với em như thế không?"

"....."

"Vì tôi rất ghét em. Chính vì thế, tôi lại càng muốn gần em hơn."

Nói xong, anh bỏ cô lại một mình suy ngẫm. Bước đi trước.

Thật lâu lâu mới được nghỉ một ngày, Saka cho phép mình thư giãn với giấc ngủ đến 9 giờ sáng hôm sau. Nhưng dù thế, danh hiệu sâu ngủ ngày vẫn không thuộc về anh. Khi đã hơn 11 giờ trưa, anh đang thưởng thức bữa ăn "trưa". Enji rời giường. Cô đến phòng ăn với chiếc váy ngủ ren trắng mềm mại, đi chân trần, mái tóc rối, mắt nhắm mắt mở và miệng thì ngáp liên hồi.... Trong suốt quá trình cô xuất hiện ở cửa đến khi cô ngồi phịch lên chiếc ghế ăn, anh quan sát cô chăm chú. Và sau đó, anh ghé người lại gần cô Elik đang đứng bên cạnh, hỏi nhỏ:

"Ngày nào cũng thế này sao? "

Cô Elik cũng thật tế nhị trả lời nhỏ nhỏ:

"Một tuần đầu cô ấy dậy từ sớm để tìm cái gì đó phá phách. Sau khi cậu không cho phép làm thế nữa, cô ấy liền như thế này. Tôi đã thử nhiều lần,

nhưng việc gọi cô ấy dậy là gần như không thể. Hôm nay còn trẻ hơn nữa ".

Anh không hỏi gì thêm, liếc nhìn cô. Enji đang rửa mặt bằng khăn ướt của một cô hầu vừa đưa. Sau khi tỉnh táo, cô nhìn thức ăn trên bàn phấn khích, rồi cô nhìn sang anh, có vẻ hơi bất ngờ một chút. Và....cô cười với anh một nụ cười còn sáng hơn ánh mặt trời:

" Hi.. "

Shock

" Tiểu thư... ". Cô Elik lo lắng chạy đến ban cạnh Enji, ân cần hỏi:

" Cô vẫn còn buồn ngủ sao???? ".

Enji bày ra bộ mặt ngây thơ, rất đáng yêu, nhẹ nhàng trả lời:

" Không có. Cô Elik. Tôi chỉ chào Saka, muốn chúc anh ấy một buổi sáng tốt lành thôi. ".

Ngay lập tức, ông quản gia (ông Langdon) làm rớt miếng thịt trên đĩa, Saka nhìn cô kinh hoàng, người cô Solomon run lên nhè nhẹ, cô làm bầm thì thảo:

" Tiểu thư Enji, cô ốm rồi sao? "

" Ai da. Không có mà. Enji rất khỏe ".

Nếu không ốm, thì có chuyện gì đã xảy ra với cô.? Enji thật sự mà họ biết, đâu có ngoan dễ sợ như vậy.

Chiều hôm đó, trời đổ mưa rất lớn, nước tuôn dài trên những chiếc lá trên giàn tigôn hồng đậm, và cũng đọng lại rất nhiều trong những nụ hoa hồng của cô Elik.

Những con đường lát đá trong khu nhà trở nên ướt và thật trơn, cảm tưởng như nếu đi, có thể sẽ trượt dài trên đó. Và cơn mưa cũng khiến cho khung cảnh qua ô cửa kính trên phòng Enji nhòe mờ trong nước.....

Nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy thật rõ ràng, giữa trời mưa lớn như vậy, có một người cầm ô bước ra khỏi ngôi nhà ấm áp. Cô biết đó là Saka, anh đến chuồng ngựa để thăm Sky.

Không ngần ngại, không lưỡng lự, Enji lao ngay ra khỏi căn phòng mình, cô không đợi cô hầu gái lấy cho mình chiếc ô, đã vội chạy ra ngoài màn mưa...

.....

Saka nhìn Enji đứng ở một góc của chuồng ngựa đang chăm chú...vắt nước ra khỏi váy. Mái tóc dài được cô nắm thật chặt trong tay, cô quay quay nó, mong sao nước mưa bay ra hết.

" Dừng lại ". Saka bắt ngờ lên tiếng.

Cô ngược lên nhìn anh, không hiểu chuyện gì. Nhưng ngay sau đó, cô chú ý thấy rõ: trên chiếc áo sơ mi trắng của Saka, có những chấm nước nhỏ li ti, nhỏ nhưng mà...nhiều.

" Anh đứng tránh ra chỗ khác đi ". Cô vừa hẩy tay đuôi vừa nói.

" Tránh ra ở đâu được ". Thật là, có tránh anh cũng đã tránh rồi. Khi cô bắt đầu cái hành động túm váy vắt nước, anh đã cố tình tránh ra ở nơi xa nhất, cũng không có ý định chú ý đến. Nhưng, nếu nước cứ ở đâu bay đến người mình thế này thì đúng là khó chịu thật.

" Ở ngoài kia ấy ". Cô lấy ngón tay chỉ chỉ ra ngoài mưa. " Anh cầm ô đứng tránh ngoài đó đi ".

Ôi. Tuyệt thật.

Saka im lặng một lúc, Enji cũng im lặng chờ phản ứng của anh. Cuối cùng, anh cất tiếng:

" Em cứ tiếp tục công việc của em đi ". Sau đó, quay mặt luôn ra chỗ khác. Enji cũng không bận tâm nhiều, tiếp tục...vắt....vắt...

.....

Khi Saka đã ướt được kha khá, bé Enji ngoan cuối cùng cũng hoàn thành công việc, tuy không " khô ráo " nhưng cũng chỉ còn hơi " ẩm ướt " mà thôi.

Saka ngồi trên đồng cỏ khô, một tay xoa đầu Sky nằm bên cạnh, Enji nhẹ bước đến gần, và ngồi xuống cạnh anh.

" Saka.... ".

" Gì thế ".

" Anh lo cho Sky à ?. Sky ghét mưa đúng không, lần mưa trước anh không ở nhà, em cũng thấy cô Elik ra đây với nó, đến khi tạnh mưa mới trở lại. "

Anh nhìn cô, ánh mắt cô chút khác thường.

" Phải. Khi trời mưa, nó sẽ khó chịu. Nhưng...Sky?. Em gọi con ngựa này sao? "

" Phải. Vì anh không nói tên của nó cho em như Hunxter, em cũng hỏi cô Elik nhưng cô ấy không biết. Em nghĩ cho nó một cái tên và gọi nó. Nó cũng rất thích. Mà tên của nó là gì vậy? "

Anh nhìn cô thật lâu khiến cô khó hiểu, sau đó quay ra vuốt đầu Sky, chậm rãi trả lời.

" Nó không có tên. Tôi chưa bao giờ đặt tên cho nó. "

" Hừ...". Enji không hiểu lắm. " Anh có đặt tên cho Hunxter mà ".

" Hunxter không phải là tên tôi đặt, khi nó mới sinh ra, người chủ cũ đặt tên cho nó. Tôi chỉ theo đó gọi vậy thôi. "

" Anh thật kì lạ, chỉ là cái tên thôi mà. Keo kiệt không cho thú nuôi của mình được sao. Hừ. Vậy con ngựa này sẽ lấy tên em đặt cho nó. "

" Ừm. Được. ". Anh không nói gì thêm.

Enji nhìn anh không hài lòng, bất chợt cô kéo mạnh anh sang chỗ khác, ngay lập tức thế chỗ của anh.

" Nhóc con, làm gì vậy ".

" Em không thích anh gần nó. Hơn nữa nó cũng thích em hơn anh nhiều. Sky nhỉ (cái này nói với con ngựa) ".

Saka lắc đầu, chịu thua cô. Không muốn tranh cãi nhiều với Enji, anh ngồi xa xa cô một chút.

".....". Trong căn nhà gỗ, tất cả đều là im lặng. Tiếng mưa rơi nghe rõ hơn bao giờ hết.

Sẽ im lặng như thế mãi đến khi tạnh mưa, nếu Enji là một người kiên nhẫn và thêm nữa, trí tò mò phải không cao. Nhưng cô không phải là một người như vậy, nên:

" Tại sao anh không đặt tên cho nó ".

Saka thở dài...dài....dài.... Thế nào nhỉ, việc này đúng như anh đã nghĩ.

" Em quan tâm làm gì? ".

" Em tò mò, chứ không quan tâm ".

Anh liếc nhìn cô, thấy cô đang nhìn anh chăm chú. Mắt cô khẽ chớp, dáng vẻ chờ mong. Nghĩ điều gì đó, anh quyết định nói:

" Vì tôi không muốn những con vật đó là của tôi. Lí do vì sao?. Em đừng hỏi ".

" Vì sao? ".

" Em không nghe thấy tôi nói gì sao? "

" Không ạ." Enji trả lời rất ngoan. Kèm theo đó, là một nụ cười vô cùng dễ thương.

Saka im lặng nhìn cô một lát, rồi anh lắc đầu khó hiểu.

" Chuyện gì xảy ra với em vậy. "

" Chẳng có chuyện gì cả ". Cô trả lời ngay lập tức, gần như không thêm nghĩ.

" Nhưng vài ngày trước em....".Anh mất vài giây để suy nghĩ, sau đó cẩn trọng nói tiếp: "rất thô bạo, em khó chịu với tôi, và tất nhiên em không cười ".

" A. Là cái đó...". Cô gãi đầu bẽn lẽn, điều này làm Saka có phần " đề cao cảnh giác ".

" Anh nói anh ghét em, nên em nghĩ mình có thể sống thoải mái một chút. Anh biết đấy, với người ghét mình thì không cần phải che giấu những mặt không tốt. Phải không? "

" Hừ...????".Saka bày ra bộ mặt khó hiểu. Cái gì là mặt không tốt, chẳng lẽ mặt không tốt mà cô nói tới là.. " nụ cười đáng yêu ", " hoa hoa bay bay xung

quanh ", " mắt lấp lánh "...Cái đó là không tốt à. Mà...không tốt thật.

Bỏ qua vẻ mặt của anh, cô tiến tới gần, cầm lấy tay anh, để nó giữa hai bàn tay mình, ánh mắt sáng lên lanh lảnh, rất phấn khích, cô nói:

" Saka. Đây là lần đầu tiên có người ghét em mà vẫn đối xử tốt với em, vậy nên..."

Saka nuốt nước miếng, lặp lại: " Vậy nên...? "

" ENJI RẤT VUI A...A...A ".Lời cuối cùng, cô bỏ tay anh ra, nhảy lên vui sướng, miệng không ngừng hét to.

"....."

Người Saka hóa đá. Anh tự hỏi, cuối cùng, anh đã gặp phải loại người quái quỷ gì đây.?

Điều này thực sự là khó nghĩ. Vốn dĩ nó là câu hỏi không có lời giải.

" A ". Rằm

" Au..au..".

Một loạt tiếng động vang lên khiến Saka chú ý, anh nhìn sang, Enji ngồi trên sàn, hai tay ôm đầu lắc lắc, miệng không ngừng kêu đau.

" Yahhh. Sao mặt sàn lại trơn như vậy chứ? ".Cô mếu máo than. Và cứ như thế ôm đầu, cô lại tiếp tục đau khổ nói:

" Yahhh. Là mình vắt nước ra sàn ". T T

Saka thở dài nản, anh tiến đến gần cô, tay đưa ra sau đầu kiểm tra.

" Không sao, chỉ sưng một chút. "

Anh liếc nhìn cô, phát hiện cặp mắt bồ câu sáng ngời đang nhìn anh chăm chú.

" Gì thế "

" Anh ghét em thật à? "

" Thật ".

" Vậy làm như thế này anh có cảm giác gì không? "

Dứt lời, cô nhướn người lên một chút, và....chu. Một nụ hôn nhẹ vào ngay má của anh. Nhìn anh sững sờ, cô lắc lắc đầu, hỏi tiếp:

" Không có cảm giác gì à? "

" Hình như đúng thế thật. "

" A. Mưa nhỏ lại rồi. Em phải vào nhà thôi, em nghĩ em hơi lạnh. Anh ở lại với Sky nhé ".

Nói một hồi, cô đứng dậy bỏ đi. Để anh lại vẫn còn đang thất thần. Một lúc lâu sau, anh đưa tay lên lau má của mình. Anh lẩm bầm:

" Cái con bé này, có phải nghịch quá không ? "

.....

Ở trong nhà:

Enji ngồi khoe với cô Elik:

" Cô Elik, Saka thật dễ thương. Tôi hôn anh ấy, nhường anh ấy cứ ngây ngốc mãi thôi. "

" Tiểu thư nói thật sao? ". Cô Elik xem ra rất ngạc nhiên, có phần không tin lắm. Enji gật đầu chắc chắn, và ngay sau đó, cô thích thú ngắm nhìn người phụ nữ trước mặt mình đang cố nín cười.

" Khụ khụ. Tiểu thư, cô thật là...". Cô Solomon im lặng một chút, dừng nói để vuốt gọn mái tóc xòa trên trán Enji, " Lần sau cô đừng đùa ngài ấy như thế, cô là một cô gái mà. Nếu đùa đàn ông như vậy, sau này họ thích cô, cô sẽ gặp rắc rối lớn đấy ".

" Ô, không có chuyện đó đâu. Saka làm sao thích tôi được ".

Cô Elik sững một chút, rồi cô nói nhẹ:

" Sao thế nhỉ, tôi thấy cậu chủ quan tâm đến cô mà. Ít nhất tôi nghĩ, ngài ấy có chút cảm xúc gì đó khi cô hôn. Phải không? "

Lời cô Elik vừa nói ra, Enji nhất thời đần mặt. Cô cốc đầu mình, trầm nghĩ:

" A. Lần sau không chơi thế nữa".

Bạn đang đọc truyện *Hai Người Giám Hộ Của Enji* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trường Học ?

Mặc dù sự chuyển biến trong tính cách của Enji đúng thật là rất khủng bố, nhưng sau một vài ngày, những người trong nhà Fuji cũng đã làm quen được với con người mới của cô, và rõ ràng họ rất thích Enji mới này.

Nhưng.....

Chủ của ngôi nhà lại không như vậy. Enji mới mang đến cho anh nhiều sự phiền phức hơn. Bực hơn nữa, mỗi khi cô gây chuyện xong, anh lên tiếng mắng, cô lại bày ra vẻ mặt hối lỗi vạn phần, anh nói câu nào dạ dạ vâng vâng câu đó, khiến anh muốn mắng cũng không nổi.

Vậy nên.....

Dạo này.....

Saka thường nhìn cô hơi khó hiểu. Có những lúc, anh theo dõi cô đến gần nửa tiếng đồng hồ, xong lại quay đi, mặt khó hiểu, lăm lăm với chính mình :

" Có cái gì đó không đúng "

Chẳng ai hiểu là không đúng cái gì cả. Ngoại trừ Enji. Mỗi khi anh nói câu đó, cô lại lén quay đi, nụ cười phảng phất sự tinh ranh.

Và một hôm:

" Có cái gì đó không đúng ở em ". Saka lên tiếng nói với Enji, khi cả hai đang ngồi xem phim trên ghế salông.

Tay đang đưa snack lên miệng, Enji chợt dừng khựng lại, sau đó cô từ từ quay đầu, ngược lên nhìn đối diện với anh. Cô tặc lưỡi một cái, biểu hiện rất đáng yêu, rồi mỉm cười khoái trá,

" Saka, anh cũng không ngốc lắm nhỉ ".

Có điều gì đó sáng lên trong mắt anh. Ngay lập tức, anh đưa tay nhéo mạnh chiếc má phính phính hồng hồng của cô, có vẻ hơi cáu giận nói:

" Yêu tinh, em dám?. Được lắm, lừa hết tất cả mọi người. Tôi nghĩ mãi, con người em thì đáng yêu dễ thương thế nào được, ra là diễn trò. Cô Elik tin em không nghĩ gì cả, lại còn luôn miệng nói em tuyệt vời."

Enji chặt vật thoát ra xa xa anh, vuốt vuốt bên má của mình, dẫu mỗi nói:

" Cái này là bình thường chứ có gì đâu (cái này bình thường thật à). Đây là cách sống của nhà Senje mà, em chỉ là làm quá tốt thôi ".

" Cách sống gì? "

" Chỉ thành thật với bản thân, với người ngoài?. Miễn "

Chữ cuối cùng được Enji nhấn mạnh rõ hơn, đồng thời còn ngẩng cao đầu lên mà nói.

" Koong..."

" Yaaaaaaa". Enji nhìn anh, méo máo ôm đầu, xoa xoa chỗ vừa bị anh cốc.

" Hay lắm hay sao hả?. Thật là, Đại Lão dạy em toàn những thứ không tốt gì cả, tôi thấy em được như thế này xem ra vẫn còn tốt lắm. Ở đâu em cũng như thế này sao?. ".

"Không có...". Cô gãi đầu, đáp lại. "...còn tùy xem em sống ở đâu. Nếu ở nhà Senje, em tất nhiên phải luôn đáng sợ, nếu không thì ai nghe em. Sống ở ngoài thì xa cách một chút, từ tế một chút, không nên kết giao nhiều, trừ trường hợp đặc biệt. Còn ở đây...(cô cười sáng lạn)...đễ thương như thế này, em có phá hay làm điều gì không phải, cũng rất dễ được bỏ qua. Anh nói có đúng không?". Cô hấp háy mắt cười hỏi anh.

"Giờ thì hết đúng nữa rồi ". Anh lạnh lùng đáp trả lại.

"Saka,?. Không lẽ anh định nói cho mọi người biết. Enji có làm gì đâu, anh nói làm gì. Hơn nữa, đây cũng là Enji mà, có gì là giả đâu. ". Cô vội vàng phân trần. Ngay sau đó liền câu với anh

"Em thương anh suốt ngày nghĩ ngợi nên mới lộ ra cho anh biết, Enji không nói ra, anh cứ ở đó mà không đúng nhé."

Saka khoanh tay nhìn cô, nghĩ nghĩ một hồi, cuối cùng cũng nói:

"Không phá phách, không làm phiền, không gây ảnh hưởng đến tôi nữa, tôi có thể đồng ý với em. "

"Được, được, đồng ý hết.".Enji gật đầu lia lịa. Nhưng ngay sau đó, liền nhìn anh hoài nghi:

"Anh có tin được không? ".

"Tôi không phải là người nhiều chuyện. Nhóc con ". Anh cười nhẹ, lấy tay xoa đầu cô.

.....

Enji hứa lên hứa xuống không gây thêm phiền phức cho Saka. Nhưng chỉ sau đó, cô ngay lập tức gây ra một chuyện mà tác hại thì không kể xiết, làm anh giận đến cực điểm, quyết định tìm cách tống cô ra khỏi nhà.

Chỉ một từ để diễn tả, chính là "kinh hoàng".

24 năm sống, trải qua cũng nhiều ít thăng trầm, Saka cũng chưa bao giờ thấy được cái gì thay đổi nhanh và chớp nhoáng như vậy. Vừa mới đây, Enji còn đang thề thốt không phá phách nghịch ngợm, anh thực sự đã yên tâm, nhưng giờ mới thấy, xem ra anh tin người quá rồi.

....Trước mắt anh,

Enji đang dùng một cây gậy đánh golf đập phá xung quanh, đánh những người trong nhà....Cô Elik vội vàng tiến đến ngăn cản, Enji trừng mắt nhìn cô một cái, túm mạnh lấy cổ quăng xa mấy mét. Anh chàng vệ sĩ to lớn chỉ dám giữ chặt tay để cô không đá thương người khác...Thục...Anh ta từ từ, từ từ, như vậy, trượt người xuống, cả người đổ rầm xuống sàn...Khung cảnh càng trở nên hỗn loạn khi có thêm nhiều người tiến đến. Và cũng đáng sợ hơn bao giờ hết,...khi có thêm nhiều người ngã xuống, khi có thêm, một vài thân ảnh, bay ngang qua căn phòng.....

Saka không hiểu nổi, anh chỉ ra ngoài và nghe điện thoại hơn 2 phút, mọi việc đã đi thật xa, thật xa.....

Saka đứng ở đó, lặng lẽ quan sát khung cảnh hỗn loạn trước mắt. Có vẻ là thế, nếu nhìn từ ngoài vào. Nhưng thực sự, anh đang cố kiềm chế cơn giận của chính mình, để không giết chết kẻ gây họa Enji.

Một thời gian khá lâu, Saka mới hành động. Anh chỉ gầm nhẹ qua khe miệng ra lệnh cho một người:

"Ông Langdon....."

Căn phòng mới hơn 15 phút trước thật đẹp, hiện tại đã gần như trở thành đống đổ nát, không ai có thể ngăn cản nổi Enji không đập phá và đá thương mọi người, dường như cô không còn là cô nữa. Ánh mắt cô lạnh lùng, và ra tay thật tàn bạo. Dù những người vệ sĩ đã được lệnh cho phép có thể đá thương Enji, nhưng...họ lại không thể làm thế. Những tiếng gọi vang lên hoảng hốt:

"Cậu chủ...."

"Ngài Langdon, tiểu thư...."

"....."

PHẬP.....

Một tiếng động rất nhỏ vang lên, nhưng lại chấm dứt được sự hỗn loạn. Đôi mắt sắc lạnh của Enji quay qua nhìn, Saka đứng ở xa xa, trên tay anh cầm một khẩu súng. Enji vừa nhìn thấy khẩu súng, tay lập tức đưa lên cổ mình, giật nhanh một chiếc kim dài đang cắm trên đó, nhìn nó, và cầm giận nhìn anh. Nhưng cô không thể đánh anh hay mọi người thêm nữa, vì ngay sau đó, cả người cô từ từ đổ xuống..

Nửa ngày sau, Enji tỉnh dậy. Và ông Langdon rất ngạc nhiên về điều đó. Ông nhớ rõ lượng thuốc mê mà Saka đã bỏ vào chiếc kim. Với một người bình thường, phải mất ít nhất 5 ngày mới tỉnh lại được. (Rõ ràng cậu chủ của ông muốn Enji nằm im trong vài ngày tới). Nhưng ông cũng không thắc mắc

thêm, sau khi ông nhớ ra cô mang họ Senje, và cô là ai.

Đầu Enji rất đau, cô chẳng nhớ nổi cái gì cả, nhưng cảm giác hiện tại của cô không tốt lắm, nên cô nghĩ ngay đến những thứ không tốt. Cô làm bầm trong khóe miệng:

"Ta lại làm gì rồi..."

Cô Elik đỡ cô xuống giường, và thực sự thì cô không thể đứng vững được. Enji nhẹ thốt lên đầy kinh ngạc:

"Chuyện gì xảy ra vậy....?"

"Hey, cô Elik, cô bị thương này. Sao thế? ". Enji chỉ vào vết băng trên tay cô Elik, cô ấy liền cười khỏ không nói nổi, cô đâu thể nói là do khi Enji quăng mình, khuỷu tay của cô đã đập vào cạnh bàn thủy tinh....

Thấy cô mãi không hiểu chuyện gì xảy ra với cơ thể mình, cô Elik thờ dãi, nói nhẹ:

"Tiểu thư. Cô uống rượu."

Chỉ nghe có thế, cả người Enji lập tức hóa đá, cô đau khổ hỏi:

"Tôi đã làm gì?". Không phải chứ, thứ gì liên quan đến rượu + Enji đều không tốt đẹp.

Cô Elik không trả lời mà nhìn ông Langdon bên cạnh, ông chậm rãi nói một câu, giết chết luôn hi vọng mong manh là mình không làm gì tổn hại cả của Enji.

"Cậu chủ, ngài ấy...rất giận".

Bé ngoan Enji chậm chậm đi đến gần Saka.

"Ngồi xuống ".Anh ra lệnh, tay chỉ vào bên cạnh.

Phịch...Enji liền ngoan ngoãn làm theo.

"Biết mình đã làm gì không? "

"Dạ, có "

"Rất thành thực. Tốt. Nhưng...vẫn không thể tha thứ được.". Saka quay sang lườm cô rất đáng sợ. Tra hỏi tiếp:

"Tôi vừa gọi điện cho Đại Lão, và biết được một điều. Enji, tôi hỏi em, em có biết mình không thể uống được rượu ".

"Cũng biết ạ ". Enji vịn vẹo đôi tay, run run nói.

"Vậy tại sao..." Anh cố nén giận hỏi cô tiếp:"....ly rượu của tôi để trên bàn, em lại uống hết".

"Saka, không phải em cố ý đâu..." Cô biện bạch:"...màu *rượu rất nhạt*, em nghĩ là rượu nhẹ nên uống thử, có ai ngờ, anh uống thử mạnh như vậy." Oan cho cô quá mà....

"Cảm biện bạch ".Saka lạnh lùng ngắt lời cô. Quay sang nhìn cô giận giữ. Tay thật nhanh giờ lên, véo má cô một cái thật mạnh, lại còn giữ thật là lâu lâu lâu.

"Nhóc con, em là học sinh tiểu học sao, làm gì có kiểu màu rượu nhạt thì là rượu nhẹ chứ. Tôi hiểu rõ em yêu tinh thể nào mà, thực sự thì nãy giờ tôi đã nghĩ rất nhiều. Này nhé, khi uống rượu em sẽ mất tự chủ, chắc chắn Đại Lão sẽ không cho em động vào một giọt rượu nào, nhưng mà làm sao đây, em lại rất hiếu kì, thành ra sự tò mò của em với thứ đó rất mãnh liệt. Khi em nhìn thấy li rượu của tôi, em đã nghĩ gì nhỉ? . Phải chăng là: nhà của người khác, tổn hại gì cũng không sao."

Saka chậm chậm nói từng lời, cũng chậm chậm kết tội cô.

"Enji, trả lời xem nào. Đúng hay sai.?"

Enji lúc này chỉ cách mặt của anh có một cái gang tay nhỏ xíu của bọn trẻ con thôi, cô cảm thấy thực sự sợ anh, sợ đến mức mà cái má cô nãy giờ đau lắm rồi ấy, nhưng cô vẫn không dám gạt tay anh ra. hic.

"Saka, em nói sai hay đúng thì có khác gì nhau đâu. Anh hỏi làm gì? "

"Phải nói ".

Oa. Enji sợ

Trước sự khùng bố của Saka, Enji liền cảm thấy có chút buồn bực. Cô chợt cảm thấy, sao mình như con cún con làm sai chuyện gì đang nhận lỗi trước mặt chủ.

Enji mà sợ à. Đúng là có thật. 0o0. Nhưng mà chỉ chút xíu thôi, nhầm nhò gì. Vì vậy...

Saka đang đe dọa Enji, chợt cảm thấy có gì lạ. Bụng của anh, sao đau quá?. Nhìn về phía Enji, lại thấy con bé đang ghét ấy đang giờ nắm đấm lên, thôi thôi. Rõ ràng là vừa đấm anh xong, khuôn mặt tràn đầy vẻ đắc ý.

"Kooong...".Enji ôm đầu. Saka quát lớn:

"Con nhóc này, đã làm sai còn dám đánh tôi."

Chẳng chịu thất thế, cô cũng nổi xung lên, mở hết volum quát lại anh:

"Không được quát em, Saka. Em nói cho anh biết, làm sai Enji có thể sửa, đồ vớ Enji cũng đền được. Nhưng không được mắng Enji. Đúng hay sai quan trọng gì, em có biết hối lỗi đâu mà hỏi."Câu cuối cùng, cô bấu cái môi nhỏ nhô lên nói, lại còn quay đi không thèm nhìn anh nữa.

"Quay lại đây xem nào con nhóc kia, ai dạy em cái kiểu làm sai không biết hối lỗi hả?."

"Cần gì ai dạy, người nhà Senje làm gì cũng đúng, cái này ăn sâu vào tiềm thức rồi. Hơn nữa cụ cũng nói rồi: Người nhà Senje làm sai mà hối lỗi là mất mặt lắm. Lời cụ dạy, con cháu tất nhiên phải nghe."

Cô nói xong, anh liền bó tay. Không thể hiểu nổi suy nghĩ của người trong cái nhà đó, có người cụ nào dạy cháu mình toàn những thứ vô đạo đức thế không?.

"Thôi được, vậy thầy cô chưa bao giờ dạy em làm sai là phải xin lỗi, phải ân hận à."

Enji nghe anh hỏi, ngay lập tức triệt để đàn mặt ra, rõ là chẳng hiểu gì cả. Mãi sau, cô chậm chậm lắc đầu.

"Saka, thầy cô thuộc phạm vi trường học, mà em đã đi học bao giờ đâu, anh hỏi thế em trả lời sao được."

Lần này, lại đến lượt Saka đàn mặt ra, nhưng cái phản ứng sau đó của anh thì kinh khủng hơn Enji nhiều. Vì anh đã phá lên cười, cười xong lại nhìn cô thương cảm, và rồi dịu dàng, còn vỗ vỗ nhẹ má cô, nói:

"Enji, ra em chưa đi học bao giờ. Thảo nào tính cách của em như vậy. Em phải...đi học thôi. Ở đó thầy cô sẽ dạy em làm người, là một con người đúng nghĩa ấy."

Enji choáng. Nhanh như cắt, cô nhảy khỏi anh bốn bước, sổng chết lắc đầu:

"Saka, anh đừng đùa, em không đi học đâu. Cụ nói trường học nhảm chán và quái dị lắm. Quái dị còn được, nhưng nơi nào nhảm chán, em không nhảy vào đó đâu."

Saka, vừa rồi còn dịu dàng với cô, ngay lập tức ánh mắt đã trở nên băng giá.

"Vớ vẩn, cụ em toàn nói nấy thứ không đâu. Đừng nói nhiều, em sẽ đi học. Mà chuẩn bị tinh thần luôn đi, mai sẽ đến trường luôn. Tôi phải chọn một trường xa xa cho em mới được, tránh để em ở đó một ngày lại đòi về, lại phải..."

"ENJI KHÔNG ĐI HỌC. CHẾT CŨNG KHÔNG ĐI.". Cô hét lớn, ngắt ngang lời anh.

"Chết cũng không đi? "

"Đúng."

"Tốt, vậy..."

Enji đứng im nhìn anh tiến tới gần, tư thế sẵn sàng ứng chiến. Nhưng, ơ, anh làm gì lại vác cô lên?. Rồi còn để cô nằm sấp trên đùi...

"Đét..đét...đét..".

"A...a..a..a..a..aaaaa". Một trận thét lét chói tai ào tới. Enji chặt vật thoát khỏi anh, kinh hoàng nhìn co người trước mặt. Con người đó đang cười đều nhìn cô.

"Anh..anh...". Cô lắp bắp

"Sao...".Anh nhưn mày hỏi. giọng lạnh lạnh nói tiếp:

"Không đi học tôi đánh tiếp, có đi học không? "

Cô ảm ức, giật giữ, nghiêng răng phun ra hai chữ :

" Có đi.."

Đi thì đi, cô cũng không muốn ở lại với anh. Càng xa anh càng tốt.

" Được, cô Elik, giúp cô ấy chuẩn bị. Cô Elik...". Saka lúc này quay sang nói với mấy người hầu. Mới phát hiện ra tất cả đều đã hóa đá từ lâu, xem ra rất nghiêm trọng.

Hồn cô Elik cũng những người khác còn đang phiêu nơi nào...: Sao cậu chủ của họ lại hành động mất phong độ như thế ????

Saka hiểu được nguyên nhân, anh đưa tay bóp bóp chán, lắc đầu. Hình như anh cư xử có phần hơi giống con nhóc ngốc, phiền phức Enji mất rồi.

Enji không đi học vào ngày ngày hôm sau như Saka nói, không phải vì phải chuẩn bị cho cô rời nhà sống ở nơi khác hay thủ tục nhập học của cô. Với khả năng tài chính + quyền lực của mình, những việc đó anh có thể thu xếp dễ dàng, mà vì.....anh thực sự lo lắng về lực học của cô.

" Một người chưa bao giờ đi học. Enji, trình độ của em hết tiểu học chưa? ". Anh đã hỏi cô như thế đấy.

Nhưng Enji không biết, cô trả lời anh thế nào được.

" Em có được học mà". Cô nói: " Đại Lão cho người về dạy em. Nhưng mấy người đó chỉ dạy thôi, có nói đây là trình độ tiểu học hay trung học đâu. Họ dạy bao nhiêu thì em học bấy nhiêu. Không dạy nữa thì thôi."

Chính vì vậy, hiện tại, Enji đang ngồi ở nhà, làm một số bài kiểm tra xác định lại trình độ của mình.

" Tiểu thư, cô đừng chơi nữa. Cô làm xong các đề tôi đưa ra rồi chứ?". Cô Elik lo lắng hỏi.

Enji ngáp một cái, vừa chải lông cho Hunxter vừa uể oải đáp lại:

" Mấy thứ vớ vẩn đó tôi chỉ cần 5 phút là giải quyết xong. Cô Elik, thứ đó dành cho học sinh tiểu học à? "

" Năm phút?... " Cô Elik ngạc nhiên hỏi lại, sau đó cô liền cầm các đề trên bàn gần đó lên xem. Trên tất cả các đề đều chỉ ghi kết quả, cuối trang có nhấp một chút. Nhưng, các đáp án Enji ghi đều đúng.

" Tiểu thư, cô làm hết sao. Đây là các đề thi của trường trung học, cô đã làm hết sao.". Thật là rất vui mừng, cô Elik hoan hi hỏi Enji. Cô gái nhìn cô Elik, nhìn lại đề kiểm tra, bản khoản nói:

" Không phải chứ, thứ này tôi học từ hồi tám tuổi ".

Cô Elik nghĩ, có thứ cần xác định lại.

.....

Sau bữa tối, Saka đưa cho Enji một đề kiểm tra thật dài. Cô đã phải lắc đầu khi nhìn nó, nhưng tất nhiên cô vẫn làm. Miệng không ngừng lầm bầm:

" Trung học người ta học cái này sao?. Sao thứ này khác với đề ban sáng quá vậy ".

Làm xong, cô đưa cho anh kiểm tra lại. Sau đó...

Enji cảm thấy bức, vì tại sao đám người trước mặt mà đứng đầu là Saka lại nhìn cô kì quái như thế, trán cô giật nhẹ, khoanh tay lại nhìn vào mọi người, cô la lối:

" Dừng lại ngay, đừng nhìn Enji thế nữa. Enji có phải sinh vật lạ đâu. "

Không ai nhìn cô nữa, trừ Saka. Anh nghi hoặc hỏi cô:

" Nhóc con, Em làm được thứ này sao? "

" Tất nhiên là được, mặc dù hơi khó một chút. Nhưng em vẫn xử lí tốt. Có chuyện gì sao?". Cô cúi.

Saka không trả lời cô ngay, anh quay lại nói với cô Elik và ông langdon:

" Bảo cô Marie chuẩn bị mọi thứ để ngày mai theo Enji chuyển đi. Từ ngày mai cô ấy sẽ phục vụ Enji tại nơi ở mới."

" Ông Langdon, bảo người ở khách sạn đó chuẩn bị một phòng tốt nhất cho Enji, cho một người lái xe riêng cho cô ấy, các thứ khác nữa ông tự lo đi ".

Khi mọi người đã đi, Saka quay lại nhìn cô, anh nhún vai một cái, nói:

"Nhóc con, nghe này. Có vẻ như Đại Lão đã cho người dạy cho em quá tốt. Đề vừa rồi em làm là một trong những đề thi khó nhất để vào trường " đại học " Danh Vọng, một trong những trường đại học nổi tiếng thế giới dành cho giới thượng lưu. Và theo như tôi thấy, em vừa đỗ vào trường đó rồi. Em thông minh đấy. Sao tôi không biết nhỉ."

Một thoáng ngạc nhiên qua đi...Enji bật cười nhẹ, cô mỉm cười đắc ý:

" Phải là thế rồi, người nào thuộc nhà chính nhà Senje đều thông minh hết. Anh không biết à. Không đi học không có nghĩa là ngốc đâu. "

Saka nhìn cô vui vẻ, chợt cảm thấy có gì đó không tốt. Không hiểu từ khi nào anh lại có một cảm giác: Enji hạnh phúc, anh sẽ cảm thấy khó chịu. Vì vậy, anh liền đưa tay ra, cố ý xoa đầu cô một cái. Chính xác anh đã vô đầu cô.

" Saka, anh muốn chết à. ". Cái giọng chói tai của Enji lại thét lên dữ dội.

" Giận gì chứ nhóc con, thương em tôi mới xoa đầu mà ". Anh cười nham hiểm.

" Thôi đi, anh thương ai là xui người đó. "

" Đúng rồi, vì thế tôi mới thương em. " Trên mặt vẫn là nụ cười đều giả đó, anh đáp lại lời cô.

" Thật đúng là, trông anh kia, quá khác so với ngày đầu em gặp anh ". Cô vừa lắc đầu ra điều chán nản vừa nói.

" Em nghĩ có tên ngốc nào lộ bản chất của mình ra vào lần đầu tiên gặp mặt không. Em cũng thế mà. Khi mới đầu, em quá kiêu ngạo. Nhưng bây giờ em vừa kiêu ngạo vừa quậy phá. Tính cách em lại quái dị nữa, nếu tôi không nhầm, tất cả đều là Đại Lão dạy em phải không.?"

Saka nói xong, liền cảm thấy không ổn. Vì Enji bỗng nhiên trầm hẳn xuống. Anh cứ nghĩ cô sẽ cãi lại vài câu, nhưng bây giờ con nhóc kia chẳng nói lời nào cả, nét mặt còn hiện lên một vẻ buồn, ánh mắt con bé nhìn anh có gì đó vô hồn và xa xăm.

" Bé con, em làm sao thế. " Anh đưa tay quờ quờ trước mặt cô hỏi.

" Enji đâu có bé. ". Cô bỗng nhiên gắt lên với anh. Thái độ của cô làm anh không hiểu lắm. Nhưng cô trông không vui, và dường như sắp nổi giận, nên anh đành phải trấn an.

" Được rồi, Enji. Em đủ mười bảy tuổi rồi. Em không còn bé nữa. Có chuyện gì vậy? ".

" Enji lớn từ hồi tám tuổi cơ. ". Cô túm lấy tay anh, cố gắng nói những điều khó hiểu.

" Từ tám tuổi cơ mà ". Cô lại lặp lại, cả người xui xuống, khuôn mặt đăm chiêu, và buồn.

.....

Tối hôm đó, Saka sai người điều tra gấp về quá khứ của Enji.

Bữa sáng:

" Không có..... "

" Dạ?.. "

Saka ngược nhìn công Langdon đang ngờ ngạc trước mặt, anh chỉ tay vào tập giấy trên bàn, nói tiếp:

" Trong đó, tôi không thấy nói đến khoảng thời gian Enji còn nhỏ. Không có thông tin gì nói về tuổi thơ của Enji cả. Chỉ gọn một câu:...mất mẹ năm 5 tuổi, không có cha, được Đại Lão nuôi dưỡng và dạy dỗ từ nhỏ...Còn không nói đến mẹ cô ấy mất vì cái gì nữa. Bình thường thì phải có nói đến chứ. Tôi cũng không thấy ảnh của mẹ Enji.... "

" Cậu chủ, tôi thực sự cũng không rõ, tôi sẽ cho điều tra lại kĩ hơn. Nhưng...ngài cần biết điều gì về tuổi thơ của tiểu thư vậy. Nếu biết rõ, tôi có thể tìm chính xác hơn. ". Ông dò hỏi, còn không hiểu Saka đang định làm gì nữa

" Tìm cái gì ư?... ". Anh nhún vai " Tôi cũng không biết. Một thứ gì đó chẳng? ". Nói xong, anh nhìn ông mỉm cười nhẹ.

Ngay sau đó là về mặt lạnh băng thường ngày, anh chậm chậm cầm lấy tờ báo trên bàn đọc tiếp, đồng thời ra lệnh:

" Ông nói cô Elik có gì chuẩn bị thì làm nhanh lên một chút, khoảng hai giờ chiều tôi cùng con bé đi đến gặp hiệu trưởng, khi trở về khách sạn mong rằng mọi thứ đã hoàn tất. "

" Tôi hiểu. "

.....

Căn phòng của Enji hiện tại đang lộn xộn:

" Tiểu thư, cô trốn ở đâu rồi. Cô biết trốn cũng vô ích mà, cậu chủ sẽ tìm được cô thôi. Lúc đó ngài ấy sẽ lại đánh cô như hôm trước ấy. ". Cô Solomon đứng ở giữa căn phòng, nhẹ nhàng nói nhưng câu mang hàm ý đe dọa.

" Bịch... ". Enji từ trên nóc của một chiếc tủ nhảy xuống.

" Ra cô ở đó, làm tôi tìm mãi không ra. ".

" Cô Elik, không đi học có được không. Tối qua tôi gọi điện cho cụ, cụ nói trường học buồn chết luôn. Tôi đọc nội quy trường học được hai điều liền lần ra ngủ lúc nào không biết. Sao mà nó còn kinh khủng hơn cả kinh thánh vậy. Ít nhất kinh thánh còn có ý nghĩa, thứ đó toàn những điều vô nghĩa thôi ". Mặt Enji khó chịu, đôi lông mày nhíu lại, biểu cảm giận dữ.

Cô Elik mỉm cười lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

" Tiểu thư, đi học thì mới có bạn được ".

" Tôi có Arika rồi.(Chắc mọi người còn nhớ Arika chứ, sau vụ giúp đỡ, Enji đã làm bạn với cô gái đó). ". Enji la lên.

" Mà..." một chút ngập ngừng, với khuôn mặt hơi thất thần, cô bé cười, một cụ cười vô cảm, mang theo cả sự khinh thường nữa, Enji tiếp lời:

" Có ai làm bạn được với tôi chứ?. Rồi họ sẽ bỏ đi thôi. Ai cũng vậy, cô Elik à. Lúc đầu họ nói tôi thú vị, sau đó luôn luôn là: " Tôi cứ nghĩ tôi biết cậu nhưng không phải "; " Cậu không phải người mà tôi biết "; " Cậu thật quái dị, thật khác người, tớ không hiểu nổi" hay có thể là ." Xin lỗi, tôi rất sợ cậu "; " Cậu thật kinh khủng ";...rồi tôi trở thành người mà họ chưa bao giờ gặp gỡ. Tôi sẽ không ở đây lâu đâu, khi hiểu rõ tôi hơn một chút nữa, Saka sẽ tìm cách trả tôi trở về. Tôi không rõ vì sao anh ấy có hứng thú với tôi, nhưng tôi không quan tâm. " Không ai chịu đựng được con quá lâu cả ". Cụ tôi đã nói thế, và rõ ràng từ trước đến giờ người luôn luôn đúng ".

Enji bình thản kể, như không có gì cả khi cô nói về mình, về những chuyện như thế, nhưng đáy mắt lại tối một cách đáng sợ.

Và nói xong, cô còn cười thích thú, khi mà chứng kiến cô Elik ngỡ ngàng, bất động nhìn cô , có lẽ cô ấy ngạc nhiên lắm.

Nhưng bất chợt, cô Elik giờ tay ra nắm chặt tay Enji, cô lắc đầu liên tục, chắc chắn nói:

" Tôi sẽ không như vậy, tiểu thư. Cả cậu chủ nữa, ngài ấy quý cô mà ".

Giật mình một chút, Enji vội rút tay mình ra khỏi tay của người phụ nữ trước mặt.

" Không có chuyện đó đâu. Tôi hiểu mà ".

Saka nói cô quái dị, tính tình cô vốn khác người mà. Anh đang cố gắng đưa cô xa xa anh một chút, anh chắc đã cảm thấy cô phiền phức rồi?. Sao anh lại gọi cô là con bé. cô làm gì có tuổi thơ. Người gọi cô là bé, trước giờ chỉ có Đại Lão thôi. Nhưng tại sao ông ấy lại gọi cô là con bé, khi mà chính ông ấy là người phá hủy tuổi thơ của cô?.

Tính tình Enji quái dị ông ấy cũng không chịu được, nói gì đến những người đã là " bạn " của cô, tuy ông ấy không dạy cô làm người như thế nào. Nhưng không phải ông ấy khiến người khác dạy cô làm người như thế nào hay sao?.. Thế thì có gì khác nhau chứ.

Đáng lẽ cô nên giận ông ấy mới phải, nhưng vì sao trong lòng lại chỉ cảm thấy biết ơn vô cùng

Enji bước xuống xe, và ngay trước mắt cô là tòa nhà trắng lộng lẫy nổi bật trong tông màu kem và vàng.

Trước tòa nhà, một biển hiệu lớn lấp lánh ánh đèn: Khách sạn Mùa Đông.

Có ai nói cho cô biết cô sẽ ở khách sạn không?.

Khi cô còn đang nghĩ nghĩ, lập tức bị những tiếng động rất náo nhiệt thu hút sự chú ý.

Một chàng trai cao lớn từ sảnh của khách sạn đang bước tới gần cô, khuôn mặt anh mỉm cười nhẹ. Tóc anh trông hơi rối, chiếc áo sơ mi để mở hai chiếc cúc đầu, lộ ra khuôn ngực cường tráng, áo khoác cầm ở trên tay cùng với chiếc caravat. Hôm nay trông anh hơi khác, có chút phong trần hơn mọi hôm rất nhiều. Nhưng cũng vì thế, khi anh bước đi đến đâu, ngay lập tức thu hút rất nhiều ánh nhìn.

Khi anh bước, khung cảnh trước mắt Enji như muốn nở hoa, sáng đèn rực rỡ...

Chỉ là:

" Không thích ". Một câu nói không đầu không cuối, không lí do cơ bản. Hoa hay đèn cũng tắt luôn.

" Tại sao? ".

" Không thích, chỉ vậy thôi. Em muốn ở một trong một biệt thự hay ngôi nhà nào đó, đừng bắt em sống chung với mấy người xa lạ, phiền lắm. Mà ở khách sạn, anh làm ơn một chút là sẽ có người mở đến cửa phòng đây, biết không hả. Hồi trước em ở mấy nơi như thế này toàn bị đuổi đi thôi. ". Cô nhún nhún vai nói, bất chợt nhắc tới cái quá khứ không mấy tốt đẹp. Việc bị đuổi ra khỏi khách sạn và nhà nghỉ đối với cô đã quá mức bình thường rồi, còn bị ghi trong danh sách đen cấm đến: cũng nhiều lắm đi.

" Nhưng nơi này rất tốt, hơn nữa.. ". Anh cười bí ẩn "..em sẽ thích nơi này thôi. Phòng em đặc biệt lắm, biết không. ".

Saka cầm tay cô kéo vào khách sạn, bên trong cũng được trang trí nổi bật với tông màu kem và vàng, sàn và tường đều được lát đá cẩm thạch, dưới ánh đèn tất cả đều trở nên lung linh, rực rỡ nhưng không kém phần trang nhã, sang trọng.

Anh đưa cô đến từng nơi và giới thiệu: " Tầng một gồm đại sảnh, ngoài ra còn có rất nhiều khu khác nữa: khu ăn sáng, khu buffet, khu giải khát, phần lớn khách đều ăn ở đây, đồ tráng miệng được miễn phí....bể bơi cũng ở tầng một, nhưng ngoài trời, em thích thì đến nhé.....Tầng hai, có rất nhiều nhà hàng: nhà hàng Club Lounge nổi tiếng với những thực đơn độc đáo, nhà hàng Flair Bar trang trí giống một quán bar, phục vụ món Tây Ban Nha và hải sản tươi sống....tầng năm, phòng Crystal Room giành cho tổ chức hội nghị, tiệc cưới....tầng bảy, phục vụ chủ yếu là cho phái đẹp, có khu spa, khu mua sắm...Tầng có 231 phòng, có những phòng đặc biệt giành cho những chính trị gia, tổng thống, những người thuộc dòng dõi hoàng gia...nhưng tin anh đi, tất cả những chiếc phòng tốt nhất ở đây cũng không bằng phòng của em đâu". Anh cười rất vui vẻ, sau đó đẩy cô vào thang máy, đi...xuống tầng một.

Enji lại đứng ở đại sảnh.

" Cái gì vậy, cuối cùng phòng em ở đâu. Ở tầng một à?". Cô hỏi.

" Tất nhiên là không. Phòng em ở tầng tám ". Anh trả lời, đồng thời lấy từ trong ví của mình một cái thẻ đưa cho cô.

" Vậy sao anh không đưa em đến phòng đó luôn đi, anh có biết mình vừa rời khỏi thang máy không?". Cô bực mình, anh cũng thật kì lạ quá đi.

" Vì phòng của em không đi bằng thang máy bình thường được, nhóc con. Em không nhận ra, trong thang máy vừa rời không có tầng tám sao?. Em phải đi bằng thang máy riêng".

" Cái riêng à".

" Phải, chiếc thẻ em đang cầm là chìa khóa mở thang máy riêng, nó cũng đồng thời là chìa khóa mở phòng nữa. Tôi đưa cho cô Marie một chiếc rồi, cô ấy đến trước em, chắc giờ đang ở trên phòng. ". Anh vừa đi vừa nói, tâm trạng dường như rất vui. Sau đó, anh dẫn cô đến một thang máy cách biệt với những chiếc khác, sử dụng chiếc thẻ mở nó, cùng cô bước vào cũng những người khác. Cửa thang máy từ từ mở ra, Enji bước ra ngoài, và cô chợt nhận ra, cả một tầng rộng lớn như thế, chỉ duy nhất có một cánh cửa, trên đó không ghi số phòng.

.....

" Phòng Enji là cả một tầng, anh không nói phòng Enji bằng cả một tầng?". Enji kêu lên vui mừng, cô dùng chiếc thẻ mở cửa, ngay bên trong cô Marie đang sắp xếp đồ, nhìn thấy cô liền vội đến chào. Enji chỉ gật đầu với Marie nhẹ một cái, rồi nhanh chóng chạy lung tung các phòng ngó nghiêng thích thú. Phải công nhận phòng của cô được trang trí có phần đặc biệt hơn các phòng vip cô đã xem, nội thất cũng cao cấp hơn, thảm trải trên sàn rất mềm, nó khiến cô liên tưởng tới cục bông. Đặc biệt nhất là những chùm đèn pha lê lớn trên trần, chúng khiến căn phòng trở nên rất tráng lệ. Có hai phòng khách, bốn phòng ngủ lớn, phòng tắm thiết kế đặc biệt để nhìn ra cảnh đêm thành phố, có bồn tắm lớn, những chiếc vòi tạo bọt đủ màu và đến tận ba vòi hoa sen. Cô cũng có riêng một phòng thay quần áo lớn với bốn chiếc tủ cỡ đại....còn chưa kể đến phòng bếp, phòng tắm hơi và các phòng khác nữa

" Vừa ý chứ ?. ". Saka hỏi cô.

Enji liền gật lia lịa

" Sao có phòng này ". Cô thắc mắc, không phải là..

" Anh cho xây dựng cho riêng mình à. "

Anh gật nhẹ. Xem chừng cô rất thích, điều đó, có chút gì đó khiến anh cảm thấy rất hài lòng.

" Thành thạo anh cũng đến đây ở vài ngày. Em sống tại đây là tốt nhất, muốn điều gì em cứ gọi điện cho quản lý, nhu cầu của em sẽ được ưu tiên. "

Trong ánh mắt của Enji thoáng qua điều gì đó, cô lơ đãng nhìn xung quanh. Sau đó, bất chợt lại nhìn thẳng vào anh, nghiêm túc hỏi:

" Saka, anh có ý gì sao. Không thể nào anh tốt như thế được. "

Câu hỏi của cô khiến anh bối rối.

Enji tin là có quỷ trong chuyện này, Saka mà tốt với cô như vậy?. Ai cũng rõ Saka có rất nhiều tòa nhà hoặc những ngôi biệt thự nổi tiếng trong thành phố, anh có thể chọn bất cứ cái nào cho cô. Không nhất thiết phải là sự lựa chọn tốt nhất. Mà theo như cô thấy, khách sạn này, vượt qua cái " tốt nhất " ấy rồi.

Anh hơi bối rối một chút, nhưng sau đó bình thường ngay lập tức. Và anh nhìn cô, cười một cách rất " thân thiện " :

"Đừng nghĩ thế chứ, tôi chỉ đơn giản là muốn em vui vẻ thôi. Sống ở đây tốt lắm, không kém gì so với khi em ở nhà đâu. Tôi đâu muốn em không vừa lòng thứ gì mà đòi trở về, phải không? "

Tất nhiên là anh nói dối.

Chắc. Anh đâu thể nói: Tôi tốt với em là để em khỏi nghi ngờ việc tôi cho đặt không dưới 20 chiếc camera trong phòng, mục đích chính tất nhiên là theo dõi em.

Tuy cô có hơi nghi ngờ, nhưng anh cũng không lo lắng nhiều về chuyện cô có thể sẽ phát hiện ra điều gì đó.

Bởi vì..

Những cô gái bình thường, khi nhận được sự quan tâm tốt như thế, lại thêm những lời nói quá mức quan tâm của anh, ngay lập tức sẽ trở nên ngốc nghếch, mù quáng mà tin tưởng.

Mấy ngày qua anh đối xử với cô rất đặc biệt. Enji không chừng đã có chút rung động?.

Chỉ tiếc một điều, Enji không phải là những cô gái bình thường. Cô là người đã dấn nát cái bình thường, đi qua cái khác thường, để trở thành người quá mức kì quái (kì lạ + quái dị). Hơn nữa, mấy thứ tính toán như thế, cô cũng quá quen rồi.

Cô nhìn anh, cười mỉa mai, và nói rất coi thường:

" Saka, anh đánh giá thấp em rồi đấy. Em không rõ anh định giờ trò gì, em cũng không quan tâm, nó vốn chẳng quan trọng, cuối cùng kiểu gì em cũng tìm ra được thôi. Enji là người giỏi mọi móc mòi thứ mà ".

Nói xong, cô tung tăng bỏ đi.

Không biết là may hay xui đây, trong vòng hơn hai tháng, cô được đi tham quan nhà mới đến hai lần. Mà nhà mới lại ngày càng hay mới thú vị chứ. *Trên chiếc xe trở về nhà Fujimaru:*

" Cậu chủ, việc chúng ta cài camera nếu tiểu thư phát hiện được sẽ rất rắc rối. Ngài biết tính tiểu thư mà."

" Con bé sẽ không phát hiện ra được, nên không cần lo. Dù sao nó cũng chỉ là một cô gái chưa lớn hay phá phách lung tung và đầy kiêu ngạo thôi. Tuy có thông minh một chút nhưng cũng không thể làm gì được.". Saka nói rất chắc chắn, khuôn mặt anh nhìn ông giống như đang cười mà cũng dường như không phải. Rõ ràng anh không tin việc Enji có thể làm gì, và cảm thấy ông Langdon đang lon lạng vô ích rồi.

Ông Langdon thở dài trong lòng, nếu tiểu thư Enji giống như lời anh nói thì thật tốt. Anh có biết đám người anh ra lệnh theo dõi Enji mỗi khi cô ra ngoài đã được cô cho cơ hội nhìn ngắm bệnh viện thoải mái và hưởng phúc lợi xã hội sớm hơn dự kiến (về hưu sớm). Ông không hiểu cô làm thế nào đã phát hiện được họ, mấy người đó toàn là người được đào tạo và huấn luyện tốt nhất. Ấy là ông chưa nói đến việc : Làm thế nào mà cô hạ gục được bốn người cao lớn, võ thuật không phải là dân nghiệp dư, và ai cũng to gấp hai lần cô?.

Thực sự việc này vẫn còn là một ẩn số, đến giờ ông vẫn không biết Enji đã đánh họ bằng cách nào. Vì cô đã lôi bốn người đó vào một hẻm tối, đánh xong gọi cấp cứu cho họ rồi bỏ đi. Ông đã hỏi nhưng họ khóc lên khóc xuống, thậm chí còn quỳ lạy ông, sống chết cũng không muốn nói. Miệng lúc nào cũng gào thét:" Tiểu thư sẽ giết chúng tôi mất...Cô ấy đáng sợ lắm".

Người của ông, từ bao giờ trở nên vô dụng như vậy.

.....

Bữa tối:

" Cậu chủ, có điện từ cô Enji ".

Saka cầm máy, bấm khoản không biết Enji gọi anh có việc gì. Anh lên tiếng trên cô

" Nhóc con, nhớ tôi à."

Đáp lại anh là một tràng dài tiếng đàn đá của Enji:

" Saka, anh là đồ ngốc. Anh làm gì cài camera vào phòng hả, 47 chiếc, anh có ý gì vậy?. Mà ai cho phép anh cài cả camera vào phòng tắm, anh là đồ dè dòm, anh muốn ngắm nhìn cái gì?. Đầu óc anh đen tối quá đi. Lần sau em về sẽ đánh anh, biết chưa hả?."

Tuôn ào ào xong liền dập máy cái cụp....

" Tut..tut...tut..."

Enji bực mình gõ chiếc máy điện thoại xuống đất. Nhìn lại đồng camera cô mất cả buổi chiều mới tìm hết ra được. Cô cúi xuống nhặt một viên tròn tròn

đen đen lên, đó là mắt trái của tượng con mèo trong phòng khách, bên kia là một trong những viên đá trong chiếc vòng cổ của tượng một nữ thần gì đó đặt trong phòng ngủ, còn linh tinh gì nữa... Tất cả đều là camera được ngụy trang. Camera cũng thủ vị quá.

Đầu bên kia, Saka nhìn điện thoại sững người, con nhóc đó, làm thế nào?....

Anh chắc chắn phải nhìn lại Enji, đúng là như người người vẫn nói: Nhà Senje không ai bình thường cả.

.....

Enji đi học...

Chiếc xe đen sang trọng đỗ trước trường trung học phổ thông Tsuda đã gây ra sự chú ý vô cùng lớn. Và càng gây choáng váng hơn khi từ trên xe bước xuống là một cô gái đẹp lộng lẫy, cả người cô tỏa ra vẻ sáng còn rạng rỡ hơn ánh mặt trời...

Enji liếc nhìn học sinh trong trường, cô không biết ánh nhìn của cô đã vô tình giết chết bao trái tim những chàng trai trẻ...

Nếu người nào tinh ý chút ít, sẽ nhìn thấy rất nhiều tiếng sét (ái tình) đồng loạt vang lên.

....

" Các em chú ý, lớp ta có học sinh mới ". Tiếng thầy giáo vang lên vừa giữ trật tự vừa báo thông tin mới...

" Là cô gái xuất hiện trước cổng trường hôm nay đây..."

" Cô ấy đâu..."

" Cô ấy học lớp mình à?. Wa.....".

Enji còn chưa kịp bước vào, đã nghe thấy tiếng ồn ào rất náo nhiệt, ầm ầm hò reo chấn động cả dãy nhà...Mấy lớp xung quanh cũng có học sinh ra ngó cô nữa..

Enji cũng thấy rất lạ, khi cô bước vào lớp, tất cả học sinh nam lại đang trong tư thế nghiêm chỉnh đến bất thường, họ muốn gây ấn tượng với cô?. Cô chỉ giới thiệu tên mình thôi, nhưng tất cả lại im phăng phắc nghe.

" Tôi là Fujimaru Enji ". Enji chỉ nói thế, và không nói gì thêm nữa. Cô nhìn mọi người với ánh mắt lạnh cảm..

Và Enji chợt nhận ra một điều lạ trong lớp..

Ở nơi cuối lớp có một đôi nam nữ người nước ngoài ngồi bên cạnh nhau, cô không ngờ có người nước ngoài học lớp này. Điều đó cũng không quan trọng, chỉ là....Người con trai có nét gì đó rất giống Saka, còn cô gái lại nhìn cô với ánh nhìn với những người thấp kém hơn mình, cô ta lăm lăm trong miệng:

" Chào Senje Enji..."

Bạn đang đọc truyện *Hai Người Giám Hộ Của Enji* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Những Rắc Rối Khiến Cô Gái Khó Chịu

Mọi người trong nhà Fujimaru vội vàng tập hợp tại nhà chính, vì....*Bức thư gửi tới cô Elik*.

Trên tờ giấy màu hồng cam xinh đẹp, tâm trạng của Enji được thổ lộ:

Điều đầu tiên tôi muốn nói với cô Elik: Tôi bị đám con gái trong trường không ưa mấy, thực sự thì khi viết bức thư này tôi cũng không muốn lắm, vì tay tôi đang bị mấy vết dao lam rạch lên rạch xuống khá nghiêm trọng.

Điều thứ hai tôi muốn nói với Saka: Anh là tên khốn.

Điều thứ ba tôi sẽ giải thích vì sao chúng ta không nói chuyện điện thoại được, lí do: Máy bàn ở khách sạn trong phòng tôi hỏng hết rồi, cứ lần lượt từng cái hỏng sau mỗi lần tôi nói chuyện với Saka. Còn chiếc điện thoại di động của tôi mới bị nhúng nước, tôi tìm thấy nó trong bể cá của lớp. Dù sao thì viết thư cũng tốt lắm, nên tôi viết thư gửi tới mọi người.

Ngày đầu tiên tôi đi học, cả đám con trai bu tôi làm thân với tôi, họ hỏi tôi rất nhiều thứ, tôi chẳng trả lời câu nào chỉ nói: Đừng làm phiền. Từ đó họ không làm phiền tôi nữa. Nhưng mấy tên đó lại nhìn tôi căm ghét, đám con gái trong lớp nói tôi coi thường bọn họ. Điều đó cũng chẳng sao, tôi coi thường thật mà.

Ngày đầu tiên đi học tôi ăn trưa bằng bô bít tết, cả đám con gái nhìn tôi như sinh vật lạ. Sẽ không có gì nếu tôi không ngồi ăn với một cô bạn to béo trong lớp đang cố gắng giảm cân với món trưa là cơm với đậu. Cô ta đã khóc ầm lên rồi lao ra khỏi lớp vì bị các cô nàng còn lại trong lớp trêu chọc. Sau đó cô ta nhìn tôi căm ghét. Tôi tự hỏi tôi làm gì sai?.

Ngày thứ hai đi học, tôi nổi tiếng là nữ hoàng kiêu ngạo, những cô gái ở lớp khác cũng còn biết đến tôi nữa, họ nói tôi nhiều lắm cô Elik à, kiểu như: Cô ta giàu có nên coi thường người khác, cô ta mới đến lớp nhưng đã đi bắt nạt Hana rồi(Hana là cô bạn to béo ấy).....Bây giờ tôi mới hiểu sức mạnh của tin đồn.

Đám học sinh lưu manh trong trường chú ý đến tôi, một tên định động vào tôi nhưng anh Kaoru (Tài xế xe cho Enji) nhìn thấy nên bẻ gãy tay hắn rồi, cô đừng lo. Tôi không bị kỉ luật, vì vậy họ nói tôi dùng tiền thuê thầy hiệu trưởng. Bây giờ thì tin đồn về tôi ghê gớm lắm. Cũng chẳng sao, tôi thích thế mà.

Sau bốn ngày đi học, thực đơn của tôi cứ lần lượt thay đổi như thế này: Bô bít tết, thịt lon nướng texas, sushi mười mấy loại, và sốt tôm hùm xanh...một đàn chị lớn trên đã đến gây sự. Tôi có làm gì sai chứ, tôi chỉ ăn trong căng-tin trường học và mấy ngày liền chiếm cái ghế thân yêu của cô ta, vậy mà cô ta hất thức ăn vào người tôi. Nhưng chẳng sao cả, tôi lấy xô rác trong căng-tin chụp lên đầu cô ta rồi. Sau đó thì tôi gọi anh Kaoru đến đón về khách sạn, tôi phải thay quần áo chứ, vậy mà thầy giáo nói tôi bỏ học. Hồi nào vậy. À, còn nữa, tên bảo vệ của trường không cho tôi ra nên anh Kaoru đánh hất thối cả hai bên mặt, tại sao anh ấy làm mà họ lại kỉ luật tôi?.

Chuyện còn dài lắm...

Nhưng không tiện nói lắm, tôi đang chán học, mấy ngày nữa tôi sẽ bỏ về, lúc đó chúng ta có thể nói chuyện nhiều hơn. Mà tôi cũng có một người bạn mới, cô ấy bị cả trường " loại" vì có tin đồn với thầy giáo. Cô ấy thú vị lắm. Khi nào đó tôi sẽ dẫn cô ấy về.

À. Ở lớp có một cô gái người nước ngoài học chung với tôi, cô ta nhìn tôi rất khinh bỉ. Và tôi không thích thế. Tôi muốn hỏi cô, tôi móc mắt cô ta được ko?...

Hồi âm cho tôi sớm * ^^ *

.....Toàn thể người nhà Fujimaru...chết lặng

Cô có cảm giác...mọi thứ mới chỉ bắt đầu.

Sau hai tuần Enji đi học, mọi thứ đối với cô vẫn rất tuyệt vời. Cô nghĩ thế. Sau một loạt các Scandal cùng với anh tài xế tuyệt vời, Enji bây giờ rất nổi tiếng.

Nhưng vẫn có thứ khiến cô cảm thấy khó chịu...

Cô bạn người nước ngoài tên Elizabeth kia vẫn luôn nhìn cô rất khinh thường. Khác với Enji, Elizabeth luôn được mọi người yêu quý. Cô ta luôn cười thân thiện, nói năng nhẹ nhàng, và ra dáng con nhà gia giáo. Vì vậy, trong mắt mọi người, cô ta là nữ hoàng thánh thiện, còn Enji là bà nội của phù thủy.

.....

Giờ ăn trưa..

Hộp cơm của Enji lại gây chấn động với những học sinh khác đang ăn cơm trong căng-tin. Dù sau này cô cũng dùng bento như những học sinh khác, nhưng dù sao nó vẫn luôn quá mức hoành tráng. Cái này không thể trách cô Marie vì đã làm việc quá tốt được.

Enji đang thưởng thức bữa cơm của mình..

"Đã làm phiền, cô là Fujimaru Enji?". Giọng một người đàn ông vang lên khiến cô chú ý.

Enji ngước lên và sững người lại, vì..

Là một sắc đỏ rực rỡ...của hoa hồng. Rất nhiều, rất nhiều hoa hồng đỏ. Chính xác là một bó hồng quá mức lớn đột ngột đập vào mắt cô.

"Đúng, là tôi. Có chuyện gì không?". Enji hỏi ông ta, cảm thấy có điều gì đó không tốt.

Khi nghe Enji xác nhận, ông ta liền tươi cười đưa cho cô bó hồng, vui vẻ nói:

"Ngài Fujimaru gửi tới cô thứ này, mong cô nhận cho...".

Enji chặt vật đỡ bó hồng, cảm nhận sức nặng từ nó. Xung quanh cô thì liền nổi lên những đợt xô xao ầm ĩ :

"Wa..to quá đi. Của ai vậy..."

"..Thật là vĩ đại, lần đầu tiên thấy bó hồng lớn thế đó.."

" Ghét thì ghét cô ta thật, nhưng cảm thấy ngưỡng mộ quá đi...."

Một số khác thì như thế này đây:

" Không biết cô ta lại định giở trò gì nữa đây. Muốn làm nữ hoàng Scandal à...?"

Enji thực ra cũng chẳng thêm để ý đến những lời nói đó, cô còn đang bận hỏi thăm Saka, tất nhiên là cũng không quên tổ tông tám đời của anh.

Không biết anh ta lại giở trò gì nữa, tặng hoa trong trường như thế này. Muốn giúp cô nổi thêm à?.

Cô khó khăn đặt bó hồng xuống đất, lấy tấm thiệp kẹp trong đó ra đọc. Bên trong là những dòng chữ mang đầy lời lẽ tán tỉnh của anh:

" Tôi đang ở Bulgaria, hoa hồng ở đây rất đẹp. Tôi chợt nhớ đến em, và tự hỏi không biết em có thích hoa hồng không?.

Enji từ từ vo tấm thiệp lại, liếc nhìn bó hồng rất đáng sợ, cô gơ chân lên và...

Anh Kaoru toát mồ hôi lạnh. Ôn trời, anh đã cứu được bó hồng vô tội. Thật là trong gang tấc mà. Anh quay lại nhìn Enji, cười cười ôn hòa với cô:

" Tiểu thư, nếu cô không thích hoa thì cũng không cần làm thế. Hay là để tôi mang về cho cô Marie, cô ấy rất thích hoa hồng". Cô Marie có thích hay không thì anh cũng không biết, nhưng không thể để bó hồng của cậu chủ tan nát dưới gót sen của Enji được. Dù cậu chủ anh không có thành ý tốt, cô Enji cũng không nên tàn nhẫn chứ.

Enji liếc liếc anh sắc lạnh, nhưng cũng không nói gì. Cô tiện tay quăng luôn tấm thiệp đi, sau đó liền đứng dậy. Cũng không muốn ăn com nữa.

Anh Kaoru nhìn theo bóng dáng của Enji, thở dài, vừa dọn bữa com trưa của cô để mang về, anh vừa cảm thán cho số phận của mình. Anh thật sự rất mong cậu chủ của anh không trêu Enji, vì nếu cô mà tức giận. Anh cùng cô Marie sẽ rất thảm

.....

Cảng tin yên tĩnh không một bóng người, tất cả học sinh đã trở lại học chiều. Một cô gái cùng một người đàn ông to lớn chợt xuất hiện, mái tóc dài màu mặt ong óng ả, đáng đi thướt tha...Elizabeth xuất hiện ở đây làm gì?

Cô ta bước đến một góc, nhặt tấm thiệp đã bị vo viên lại đến nhàu nát. Cô ta mở ra và đọc, càng đọc, sắc mặt càng giận dữ, cuối cùng khuôn mặt xinh đẹp của cô ta vì giận dữ mà trở nên méo mó, ánh mắt cô ta tỏa ra sát khí như muốn giết người, cô ta rít qua kẽ răng:

" Không thể là anh ấy được, không thể là Saka được. Saka sẽ không bao giờ viết những lời lẽ như thế này. Rốt cuộc thì con ranh hạ đẳng đó đã làm gì anh ấy, không những khiến anh ấy đưa về ở cùng, bây giờ lại còn tặng hoa tán tỉnh nữa.."

Sau đó, cô ta đưa tay lên cắn móng, khuôn mặt lo lắng, lại hiện chút đau khổ:

" Anh ấy còn chưa bao giờ tặng hoa cho ta.."

" Bởi vì cô không đáng...". Một giọng nói trầm nhẹ rất dễ nghe chợt cất lên. Người thanh niên xuất hiện, anh ta nhìn Elizabeth khinh thường. Loại con gái sống giả dối, hèn hạ lúc nào cũng bám theo đàn ông như cô ta, anh coi thường nhất.

" Câm đi..". Cô ta thét lên.

"..Charles, anh đừng quên anh về phe nào. Anh được bà ấy sai đi theo tôi để làm gì, đừng có nói với tôi bằng giọng điệu ấy..". Cô ta lên tiếng cảnh cáo. Nhưng dường như điều ấy chẳng ảnh hưởng gì với Charles, anh vẫn tiếp tục nhìn cô khinh thường. Khi định quay đi, ánh mắt anh lóe lên tia tối, anh nói chậm rãi, dường như không quan tâm. Chỉ là vô tình nói ra thôi, không có ý gì cả:

" Vậy cô làm gì đi..".

Anh thực sự mong chờ đấy, anh muốn xem Enji trị cho cô ta một bài học. Enji. Trong mắt anh mà nói, là một cô gái tự cao tự đại?. Không giống như thế, Enji là cô gái đầy kiêu hãnh, và vô cùng bí ẩn. Enji rất đặc biệt, cô khiến mình là nhân tố khuấy đảo tất cả, và sau đó, cô đứng im lặng một chỗ nhìn mọi thứ hỗn loạn xung quanh mình. Enji nằm ngửa trên vườn sau của trường, cô trốn tiết, đó là điều bình thường. Enji vẫn trốn tiết nếu thấy không hứng thú. Cô không nói chuyện với học sinh trong lớp bao giờ, đôi lúc nói vài câu cơ bản, vì thế phần đa đều nghĩ cô không biết tiếng Nhật, họ nói xấu ngay trước mặt cô, và công khai lếc cô bằng đôi mắt khó chịu. Các thầy cô giáo trong trường không làm gì được cô cả, cô thường nghe nhạc trong giờ, hoặc ngồi vẽ linh tinh. Khi bị nhắc, cô trả lời bằng tiếng Ý rất chuẩn, đôi lúc cô tuôn ra một tràng tiếng Pháp, họ không hiểu, nên không nói nữa. Những lúc đó cô lại nhìn ra cười sỗ, đưa tay che miệng cười thầm. Và cô cũng luôn cảm nhận được, người con trai người nước ngoài trong lớp thường nhìn cô chăm chú, vẫn luôn mỉm cười theo những trò đùa của cô. Anh ta là người duy nhất nhìn cô bằng con mắt đầy thiện cảm, vì anh không có ý xấu, nên thỉnh thoảng cô vẫn đáp lại bằng ánh mắt đầy ý cười.

Mắt của Enji có màu hổ phách rất đặc biệt. Tất nhiên là nó đẹp. Nó trong, và sáng lấp lánh. Nhưng đôi mắt ấy thường mang đến cho cô những ánh mắt

kì lạ, tò mò hơn là những ánh mắt thân thiện. Con người thường chú ý đến điều đặc biệt nhưng lại không thích điều gì quá khác thường. Thật là lạ.

Có đôi lúc, khi hoàng hôn tới, ánh mặt trời trở nên đỏ sẫm, những ánh nắng dần tắt chỉ vô tình chiếu lên mắt cô, nhưng lại khiến đôi mắt ấy ánh lên màu đỏ của máu. Nhạt nhòa nhưng lại rất quyến rũ. Saka và người nhà Fujimaru nói họ đều thích đôi mắt ấy.

.....

Enji lười biếng liếc chiếc đồng hồ nhỏ đeo tay nhỏ màu xanh cẩm thạch, một trong những món quà Saka tặng cô. Nhắm nhăm tính thời gian ra về, Enji ngồi dậy ngáp lớn, vươn vai thờ dài, cảm thấy nhàm chán vì quá yên bình.

Có ai nói ông trời rất thương Enji chưa, cô thấy nhàm chán, có người liền đến gây chuyện với cô:

“Senje Enji, cô mau đứng dậy cho tôi”. Một tiếng nói đánh đá vang lên, lạnh giọng ra lệnh cho cô.

Cô liếc xéo Elizabeth lạnh lùng, không cảm thấy bất ngờ vì cô ta tìm đến. Cảm thán nghĩ trong đầu cô ta cuối cùng cũng tìm đến cô gây sự, chứ không còn nhìn cô khinh khinh nữa. Nói thật, Enji đã mất hết kiên nhẫn với cô ta rồi. Cô ta còn tiếp tục cái hành động ấy nữa, Enji sẽ...Phập

“Chậc. Có chuyện gì sao?”

“Cô đang có ý gì với anh ấy?”

Enji giật mình một chút, “Anh ấy”. Hầy, đừng nói là dính dáng tới đàn ông nhá, chỉ cần nói tới đàn ông là cực đại phiền phức rồi. Enji dù có nhàm chán tới đâu, cũng không dại gì dính vào mấy vụ đánh ghen ngu ngốc của đám con gái.

“Anh nào?”

“Còn ai nữa, tất nhiên là Saka.”. Elizabeth gắt gỏng nói.

“Saka...”. Sắc mặt Enji nhất thời trầm xuống. Ngay lập tức thảm mắng anh. Liếc mắt nhìn Elizabeth, Enji khoanh tay bắt bẻ:

“Câu hỏi hay đấy, nhưng cô có nghĩ nên đòi chiều nó không?. Anh ta đang có ý gì với tôi ấy?”. Chẳng biết là ý gì, Enji cũng hiểu là ý không tốt. Nhưng người khác lại không hiểu.

“Saka mà có ý với cô?”. Cô ta nói, về mặt cười nhạo Enji.

“Cô gái, cô mơ mộng quá rồi đấy. Cô nên hiểu rõ rằng cô là ai, xuất thân như thế nào. Saka không bao giờ chú ý đến cô, anh ấy chỉ coi cô như đồ chơi thôi. Cô có thể giấu Saka về việc cô là người thuộc nhà Senje, nhưng cứ thử xem, chỉ cần biết được thân phận của cô. Anh ấy sẽ đuổi cô ra ngoài ngay lập tức.”.

Enji hơi cau mày, khó chịu. Cô gái kia đang hiểu nhầm khá nhiều vấn đề đây. Cô ta nghĩ rằng Saka không biết Enji là ai?. Việc đấu Duelo lần đó không có nhiều người biết, nên người nhà Saka khi phát hiện cô ở nhà anh sẽ nghĩ sai về mọi việc. Cái này cô có thể hiểu được.

Cô ta vẫn tiếp tục ở trước mặt Enji lăm nhăm:

“Người nhà Senje các cô lại có ý định gì khi sai phái cô tiếp cận anh ấy?”.

Ôi. Sự việc có vẻ đi ngày càng xa đấy nhí, cái gì mà sai phái chứ.

Elizabeth thấy Enji không nói gì, chỉ trầm ngâm nghĩ ngợi. Lại càng mạnh miệng:

“Gia tộc hèn hạ, con người hèn hạ, cách làm bẩn thỉu, cô nghĩ cô xứng...”...Elizabeth đang nói, chợt im lặng, cả người hơi run lên, khi cô ta nhìn thấy...

Ánh mắt Enji lãnh liệt nhìn cô ta, đầy giận giữ..

“Bẩn thỉu, hèn hạ...”. Cô lặp lại lời cô ta nói, chính xác, Enji là gãm nhẹ những từ ấy trong cổ họng. Giọng cô lạnh băng.

“Đừng sửa nữa. Cảm miệng, thôi lăm nhăm đi.”

Khi thấy Elizabeth run sợ trước phản ứng của mình, sắc mặt Enji liền dịu lại. Nhưng ánh mắt lại càng ngày càng tối.

"A. Cuối cùng cũng im rồi. Nghe cô nói thật phiền quá. Cô như thế này trông thật ngoan, tôi rất thích những cô gái ngoan." Enji nói, bước lại gần cô ta.

Elizabeth hoảng sợ, lùi về phía sau. Trước mắt cô ta, Enji thật xinh đẹp với nụ cười hiền hòa trên môi, nhưng ánh mắt lại tối tăm như vực sâu không đáy. Cô ta nhắm chặt mắt lại, hét lớn:

"Zack...cứu tôi..".

Thình lình, một người đàn ông cao lớn xuất hiện trước mặt Enji, che đi thân hình nhỏ bé của Elizabeth đằng sau mình. Ông ta nhìn Enji giữ tọng, hai tay bóp

vào nhau, cảnh cáo Enji.

Một giây khựng lại vì vị khách không mời, Enji vẫn tiếp tục bước, cô đến gần ông ta. Ngược nhìn, cảm thán:

"Wa. Thật là cao lớn."

Và đôi môi nhỏ vẫn cười, ánh mắt vẫn nhìn ông ta đánh giá, bàn tay nhỏ mềm mại của Enji giờ lên, với đến vai ông ta, đập nhẹ nhẹ vào đó.

"Ông là Zack nhì, là vệ sĩ của cô ta sao?. Thật là...". Enji vẫn tiếp tục cười cười, câu nói để lửng, bàn tay vẫn đập nhẹ vào vai ông ta như xoa dịu.

Dưới mấy cái đập vai của Enji, ông ta hừ lạnh, không để ý. Nhưng, sau đó...cơ thể ông ta dường như có sự thay đổi, chân ông ta hình như đang run?.

"Phịch...".

Ông ta không tin nổi, vì ông ta đang quỳ, hai chân ông ta khụy xuống từ khi nào?. Ông ta ngược lên, kinh sợ khi nhìn thấy...

Ánh mắt Enji ánh lên màu của máu dưới trời chiều, nó sắc như dao, môi nhỏ mấp máy:

"....tôi tớ thì không nên xen vào việc của chủ nhân, biết không?."

Sau đó, Enji lại lùi một bước, đưa chân lên, giáng thẳng vào mặt ông ta.

"Rầm..."

Cơ thể to lớn bất động. Nằm im một chỗ.

Enji nhìn Zack lạnh lùng, không để tâm tới. Cô định bước tiếp đến gần Elizabeth để xử lí cô ta. Nhưng thật không ngờ, cô ta lại chạy vội đến phía cô. À. Không phải. Là cô ta chạy lại gần người đàn ông tên Zack đó.

Khuôn mặt Elizabeth lộ rõ sự hoảng sợ, lo lắng, và cả đau thương. Tay cô ta run run chạm vào thân thể bất động, lay nhẹ ông ta, nghẹn giọng nói:

"Zack...zack, ông có sao không. Trả lời tôi đi."

Enji rất ngạc nhiên, thực sự ngạc nhiên, vì cô ta đang khóc, những giọt nước mắt lăn dài trên hai má. Cô có thể cảm nhận được, những giọt nước mắt kia không phải là giả.

"Xem chừng..." Enji nghĩ thầm "...người đàn ông kia rất quan trọng với cô ta..."

Nhìn cô ta khóc nức nở, Enji không có lấy một chút thương cảm nào. Trái lại càng ngày lại càng coi thường hơn. Những loại người vốn dĩ không có sức mạnh nhưng lại chỉ biết lớn tiếng, cô khinh.

Nhìn cô ta khóc ngày càng lớn, ánh mắt Enji chột ánh lên gian tà, và độc ác.

Cô chột nghĩ,....

Những giọt nước mắt kia thật là đẹp....

Cô tự hỏi.....

Khi Elizabeth tuyệt vọng thì sẽ như thế nào?....

à Enji liếc nhìn người đàn ông...

Có trò chơi mới rồi.

Cô nhẹ bước đến gần Zack, hất Elizabeth sang một bên, ngồi xuống bên cạnh ông ta.

"Cô định làm gì?". Cô ta hét lên, sự hoảng sợ ngập tràn trong ánh mắt.

"Làm gì?. Tất nhiên là muốn thấy sự tuyệt vọng của cô". Enji cười lạnh, đáp lời lại cô ta.

Elizabeth nghe những lời đó, cả người ngay lập tức run lên, chỉ dám nhìn cô gái trước mặt bằng đôi mắt sợ sệt của một con thú bị thương.

"Cô sai rồi. Thật sự sai rồi...". Cô ta nghĩ như thế, nhưng giờ đây không phải là đã muộn rồi sao?.

Thấy bộ dạng thê thảm của cô ta, Enji lại càng thêm khinh thường. Cô hừ lạnh một tiếng:

"Cô gái, tôi định xử lí cô. Nhưng xem ra động vào ông ta thú vị hơn nhiều. Bây giờ, mong quý cô mở lớn đôi mắt ngọc của cô ra mà nhìn, tôi sẽ khiến cô

cảm thấy tuyệt vọng đến chết cũng không quên được."

"Để tôi nói cho cô nghe, nhà Senje ngoài bản thiu và hèn hạ như cô nói, còn rất đáng sợ nữa đấy. Chắc là cô chưa biết, nhưng không sao, tôi sẽ dạy cô biết điều đó."

Nói xong, gương mặt cô cười cười, rồi thuận tay, bẻ gãy khớp tay của người đàn ông.

"Krắc...krắc..." Thanh âm vang lên thật đáng sợ. Enji vẫn tiếp tục cười, tiếp tục lần lượt bẻ gãy từng khớp xương của ông ta.

Vì quá đau đớn, người đàn ông kia đã tỉnh lại, ông ta muốn kêu, muốn hét, nhưng cô họng lại không phát ra được thanh âm nào. Enji đã làm gì đó...

"Krắc...krắc..." Những thanh âm vẫn tiếp tục vang lên.

Enji vẫn cười.

Dưới con mắt của Elizabeth, Enji thực sự là hiện thân của loài ác quỷ.

"Hey. Tỉnh lại đi." Elizabeth cảm thấy người lạnh buốt, cô ta mơ màng tỉnh dậy và thấy cả người mình ướt đẫm. Enji đứng trước mặt, nhìn cô ta khó chịu. Trên tay Enji là một xô nước lớn voi quá nửa.

Giọng Enji sắc lạnh vang lên:

"Tỉnh mau, tôi có thứ cho cô xem đây."

Elizabeth rung mình một cái, tất cả mơ màng liền biến mất. Cô ta ngược nhìn Enji và ngay lập tức quay đi lẩn tránh ánh mắt đáng sợ ấy. Cô ta chợt nhớ đến Zack, hoảng sợ, cô ta nhìn quanh...

Ông ta vẫn nằm bất động ở phía trước, cả người đầy máu...

Cô ta vội đứng dậy, muốn chạy đến bên cạnh ông ta, nhưng...

Một bàn chân nhỏ đưa sang bên, một thân hình mảnh mai ngã xuống. Enji nhìn Elizabeth thâm mỉm cười.

Elizabeth cảm thấy rất đau, đầu gối cô ta đập mạnh xuống đất, xước và chảy máu. Thật lạ. Tại sao lại chảy máu, nếu cô ta nhớ không nhầm, cô ta đang đứng trên bãi cỏ sau sân vườn, nếu ngã cũng không đau như vậy.

"Đây là đâu?"

"Sân thượng toà nhà cũ của trường." Enji đáp lại.

"Tại sao chúng tôi lại ở đây?"

"Vì tôi muốn kết thúc trò chơi." Enji nhìn cô ta, chậm rãi nói, ánh mắt tối đen.

"Cô... định làm gì với Zack nữa?" Elizabeth run run hỏi, nước mắt lại rơi. Vừa rồi, khi nhìn thấy Enji hành hạ Zack, cô ta hoảng sợ đến không chịu nổi mà ngất đi. Cô ta đã nghĩ rằng: Khi tỉnh lại, mọi chuyện sẽ chấm dứt.

Vậy tại sao? Tỉnh lại, vẫn là Enji ở đó, con ác mộng vẫn tiếp tục tiếp diễn?

"Cô hỏi cái xác kia á?" Enji thờ ơ hỏi, hất đầu nhẹ chỉ về phía người đàn ông.

"Ông ấy... đã chết?"

"Chưa. Nhưng... sắp rồi." Enji cười, khuôn mặt ngập tràn vẻ thích thú.

Cô bước về phía ông ta, tiếp tục nói:

"Tôi bẻ gãy hết các khớp xương của ông ta rồi liền thấy thật chán. Kiểu gì ông ta cũng chết, không phải sao. Nên tôi nghĩ nên chơi thêm chút nữa. Vì thế tôi cho ông ta uống một loại thuốc, cô biết nó có công dụng gì không?"

Elizabeth mơ hồ nhìn cô.

"Nó có thể làm cho tất cả các khớp xương của ông ta liền lại ngay lập tức. Nhưng là... có tác dụng phụ." Enji đến bên người đàn ông, xách ông ta lên.

"Trong khoảng thời gian là hai tiếng, xương của người đó sẽ mỏng, và giòn như thủy tinh. Tôi nói là thủy tinh ấy." Enji đưa ông ta lên cao, treo lơ lửng ngoài khoảng không. Cô quay lại nhìn Elizabeth:

"Cô nghĩ thế nào nếu tôi thả ông ta từ đây xuống?"

Elizabeth dường như đã hiểu ý trong lời cô, ngay lập tức lắc đầu điên loạn. Đáp lại cô ta chỉ là ánh mắt độc ác của Enji, cô vẫn tiếp tục lạnh lùng

“Xương ông ta lập tức sẽ nát vụn như thủy tinh, đâm thẳng vào các mô, thịt. Nhưng chưa chết ngay được, phải cảm nhận cơn đau đến tận cùng đã. Cô có biết không?. Ông ta đã lên tiếng cầu xin tôi đấy, ngay cả bây giờ, ánh mắt của ông cũng rất hoảng sợ. Cô có muốn nhìn không?”.

“Enji, tôi sai rồi, tôi cầu xin cô đấy. Sau này tôi sẽ không thể nữa...”

“Hừ. Sĩ nhục nhà Senje xong, van nài vài câu mà được ư?. Cô không cần phải cầu xin, vốn dĩ sẽ không có sau này.”. Enji tức giận nói, cô vung tay lên, muốn quăng người đàn ông xuống... Elizabeth tuyệt vọng

“Dừng lại...”. Một giọng trầm vang lên. Enji thăm thẳm nhẹ, hấn phá đám, hấn dám phá đám cô.

“Anh ngồi yên mà xem không được sao?”. Cô buồn bực nói.

Charles cười cười ngượng ngùng nhìn Enji đang hờn dỗi. Anh cảm nhận được dường như cô đã biết anh lén theo dõi, chỉ mãi không hiểu tại sao cô không bắt anh ra mặt. Còn lí do anh đến, đương nhiên là để xem cô dạy cho Elizabeth một bài học. Anh nghĩ chuyện này đi thật sự không uổng công, nhìn xem đi, anh thực sự được mở rộng tầm mắt rồi, Enji còn kinh khủng hơn cả sự tưởng tượng của anh nữa.

“Enji này, cô bỏ qua cho Zack được không?. Cô nhìn xem, ông ta so với cái xác cũng không khác lắm, còn Elizabeth?. Tôi nghĩ sau này đến nhìn cô cũng không dám nữa.”. Giọng nói anh hết sức nhẹ nhàng, chỉ mong làm dịu được chút nào đó cơn giận của cô.

“Không thích.”. Trước thái độ nhả nhận của anh, Enji cũng không thêm dè vào mắt, vẫn cương quyết nói.

Charles ngay lập tức roi vào khó xử. Đối phó với cô xem chừng sẽ rất vất vả đây. Nghĩ tới Saka, anh không khỏi cảm thấy thương cảm. Cô bướng bỉnh và đáng sợ như vậy, làm thế nào anh sống chung với cô được thời gian qua?.

“Vậy, xem chừng chỉ còn cách nhờ đến cô thôi. Victoria.”. Charles quay đầu về phía sau nói.

Theo lời anh, một cô gái từ sau cánh cửa lên sân thượng bước ra, mái tóc dài màu vàng óng ả lấp lánh dưới ánh nắng trời chiều. Dáng vẻ cô kiêu sa, quý phái, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người.

Enji nhìn cô có hơi chút ngạc nhiên, bởi vì...

Victoria giống y hệt Elizabeth.

Chỉ khác một chút, nhìn Victoria có vẻ người lớn và hiểu chuyện, khuôn mặt cô nhìn cũng trầm lắng, sâu xa hơn Elizabeth. Nhìn cô, Enji thấy thiện cảm hơn Elizabeth rất nhiều.

Enji nhìn Victoria thăm đánh giá, mãi cũng không nói gì.

Victoria chờ đợi một câu hỏi nào đó từ Enji, nhưng chờ mãi, cũng... không thấy. Vì thế: “Tiểu thư Enji, chúng ta có thể thương lượng được không?”.

“A. Được.”. Enji nghe cô ta nói, ngay lập tức liền cười vui vẻ khiến hai người trước mắt hơi hơi kinh sợ. Dễ dàng như thế sao????.

Họ thật ra không biết, Enji rất thích thương lượng, có rất ít người chịu thương lượng với cô nha. Những người tìm đến cô gây chuyện phần lớn tất cả đều thích dùng bạo lực với cô thôi, nếu họ chịu thương lượng với cô thì tốt rồi, họ sẽ không phải chịu thiệt nhiều như vậy. Enji thích trao đổi, nói chuyện với cô nếu biết cách thực sự là rất dễ. Đáng tiếc là chẳng ai biết điều đó cả. Chậc.

Sau đó, cô đặt Zack xuống, nói:

“Mang ông ta nhanh đi đi. Cả cô gái yêu quý của hai người nữa.”.

.....

Tại quán cà phê gần trường học của Enji:

“Tôi đã thả người đàn ông đó rồi, giờ cô phải trả lời những câu hỏi của tôi. Cô không cần lo nhiều, tôi sẽ không làm khó cô, tôi chỉ cần biết những chuyện liên quan đến tôi thôi.”. Enji nói với Victoria, trông cô hiện giờ rất thân thiện, nói năng cũng rất vui vẻ, hoàn toàn chẳng có điểm gì giống với Enji - ác quỷ khi nãy cả.

“Ừm. Chỉ cần trong phạm vi cho phép, có thể nói với cô điều gì tôi sẽ nói.”. Victoria thấy thái độ của cô đối với mình rất tốt, vì vậy dễ dàng đáp ứng.

“Vậy, chuyện này là sao đây. Tôi rất tò mò.”. Enji ngâm thìa kem, hờn hờn. Thái độ nghiêm túc vừa nãy lập tức bị cô vứt sang một bên. Điều này lại tiếp tục khiến cho người trước mắt cô choáng váng. Victoria ho nhẹ vài tiếng, cố gắng lấy giọng bình thường nhất để kể cho Enji nghe mọi chuyện. Thật khó để không cười khi nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh ánh sao mong chờ, khuôn mặt hồi hộp chờ đợi của Enji. Cô hiện giờ giống y hệt con nít chờ được cho kẹo.

“Chuyện này phải bắt đầu kể đến việc cô xuất hiện ở nhà ngài Fujimaru...”.

“Ngài Fujimaru...?”. Enji bắt ngờ, không giữ phép lịch sự lập tức cắt ngang. “Sao cô gọi Saka như vậy?. Elizabeth gọi anh ấy khác cơ mà.”.

Ánh mắt của Victoria thoáng chút bối rối, cô cúi mặt hơi thấp xuống một chút, nhẹ giọng trả lời:

“Elizabeth thích ngài ấy nên con bé tự cho phép mình gọi như vậy. Ngài Fujimaru có địa vị rất cao trong gia tộc, chúng tôi không được phép gọi thẳng tên như thế.”.

“À...”. Enji gật gù xem chừng đã hiểu, cô chú ý Victoria một chút, liền đoán ngay ra được cô ta cũng rất thích Saka. Cô tự hỏi mình cái con dơi quý quyet đó có gì để mọi thích...? Cô thực là rất thắc mắc mà.

“Vậy tôi nói tiếp..Ban đầu chúng tôi điều tra, chúng tôi không tìm ra được thân phận của cô. Cô không hề có trong bất cứ danh sách những vị tiểu thư trong giới thượng lưu nào mà gia tộc biết. Chúng tôi điều tra thêm, mới biết cô là người của nhà Senje, lại xuất thân từ nhà chính. Điều đó gây nên rất nhiều nghi ngờ. Phu nhân Nachi Kyoko, mẹ của ngài Fujimaru nghĩ rằng...cô là người được gia tộc Senje phái đến để làm hại ngài ấy, và cô biết đấy, cô thực sự rất đẹp, phu nhân nghĩ rằng cô đã dùng những trò hèn hạ để quyến rũ ngài ấy, khiến ngài ấy chấp nhận cô. Vì thế phu nhân ra lệnh cho chúng tôi đến theo dõi cô, và ép buộc cô rời xa ngài Fujimaru, bằng bất cứ giá nào.”. Cô dừng lại một chút nhìn Enji, rồi tiếp tục nói:

“Thật xin lỗi khi nói cô dùng những trò hèn hạ quyến rũ ngài ấy. Cô hiểu cho, chúng tôi được biết những người phụ nữ trong nhà chính tộc Senje được dạy những thứ, ừm.chủ yếu là những cách quyến rũ đàn ông. Vì thế...” Về mặt Victoria đa phần là ấy vậy, có chút khó xử khi nói đến điều đó.

Enji gật gù đầu coi như không để ý:

“Không sao, tôi có thể hiểu được.”. Enji không trách cô ta, những người phụ nữ làm việc trong nhà chính (thành viên của Ghost) quả thật được dạy những điều này, vì không có sức mạnh như đàn ông, họ được dạy về sự khôn khéo, và giết mục tiêu khi đối tượng đang...trên giường. Tất nhiên cũng có những người phụ nữ có thừa sức mạnh và sự khôn khéo để không làm những nhiệm vụ kiểu như thế, thậm chí họ còn có địa vị cao trong Ghost nữa. Nhà Senje không phân biệt nam nữ, chỉ cần có thực lực, ai cũng có thể là chủ.

“Vậy...”. Enji nhìn Victoria băn khoăn... “Bây giờ cô nghĩ tôi là người như thế nào..”

Victoria nhìn cô nghiêm túc, thẳng thắn nói:

“Tiểu thư Enji, tôi nói thật. Ngay từ đầu tôi đã có ý nghĩ khác hoàn toàn với phu nhân Kyoko, tôi không tin ngài Fujimaru lại không biết về thân phận của cô. việc ngài ấy bị cô quyến rũ nghe cũng hết sức hoang đường. Ngài ấy không hề ngu ngốc như vậy. Charles cũng có suy nghĩ như tôi. Chúng tôi không biết tại sao một người trong nhà Senje lại ở cùng ngài Fujimaru, nhưng tôi nghĩ là có lý do gì đó. Hơn nữa, tiểu thư không giống cô gái hay đi quyến rũ đàn ông. Thực sự, cô quá tuyệt vời để đi làm công việc đó. Charles cũng bị cô thu hút nữa...”. Victoria thành thật nói, những câu khen Enji cũng không có ý gì giả dối.

Enji nhìn cô ta chăm chú, ngạc nhiên khi biết tộc Vampire cũng có người tốt. Lần này cô phải thay đổi cách nhìn của mình một chút mới được.

“A. Đúng rồi. Charles là ai.”. Enji nhớ đến anh, người này là Vampire nhưng cũng rất thân thiện.

“Charles là em cùng cha khác mẹ với ngài Fujimaru. Trên thực tế tôi phải gọi là ngài Valois, nhưng anh ấy nói không cần thiết, tôi mới có thể gọi thẳng tên. Địa vị trong gia tộc của Charles cũng rất cao.”.

“Khoan đã..”. Enji nghe cô ta trả lời lập tức thấy lạ.

“Cùng cha khác mẹ, tại sao người thì họ Fujimaru, người thì họ Valois...?”.

“Cái này...”.Victoria nhìn phản ứng của cô cười cười.. “Ngài Fujimaru lấy họ mẹ. Mẹ ngài Fujimaru đã mất lâu rồi.”.

“Ế...”. Enji lại tiếp tục ngạc nhiên. “Không phải cô nói bà Kyoko gì đó là mẹ Saka sao?..”.

“Không không, phu nhân Kyoko là vợ thứ ba của ngài Valois.”. Victoria lập tức lắc đầu giải thích.

“Vậy mẹ của Charles thì sao?..”.

“Mẹ của Charles là người vợ thứ hai, bà ấy cũng đã mất. Phu nhân Kyoko tuy không sinh ra Charles và ngài Fujimaru nhưng đối xử rất tốt với cả hai người.”.

“Ôi trời ơi, thì ra là vậy.”. Enji thở phào. Thật rắc rối.

Cô nghĩ đến bà phu nhân gì đó, thật ngạc nhiên khi bà ta không sinh ra hai người kia lại quan tâm đến họ nhiều như vậy. Enji thực sự không tin chuyện này lắm, cô đâu nghĩ có người nào có tấm lòng lớn lao đến mức đi yêu thương con của người khác chứ. Trừ khi bà ta có ý gì đó.

.....

Khách sạn Mùa đông, phòng Enji.

“Ôi thật may quá.”. Cô Marie chấp tay lên cảm tạ chúa.

“Khi cô nói chuyện này có liên quan đến phu nhân Kyoko, cả người tôi liền run lên này, tiểu thư. Nhưng tiểu thư Victoria đã đồng ý về giải thích với phu nhân Kyoko về mọi chuyện rồi đúng không. Như thế thật tốt. Nếu để phu nhân Kyoko để ý tới chuyện gì, sẽ chẳng hay đâu. May là mọi chuyện đã được giải quyết xong.”.

Enji nghe cô Marie nói, thầm cười vì sự ngây thơ của cô.

Giải quyết xong???

Enji nghĩ mọi chuyện mới chỉ bắt đầu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hai Người Giám Hộ Của Enji* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tình Cảm Phát Triển

Cô bạn mới của Enji.

“Wa. Thật à.”. Một tiếng nói đầy trong trẻo ngạc nhiên vang lên.

Enji nhìn Minako gật đầu xác nhận.

Nobu Minako – cô bạn gái duy nhất Enji quen được ở trường học, bị cả trường loại vì có tin đồn với thầy giáo. Minako thuộc loại những cô gái chơi бой, tuy cô không quá mức đẹp lộng lẫy như Enji, nhưng cô cũng là một trong những cô gái đẹp nhất trường. Minako có đôi mắt đen đẹp rất hút hồn, nụ cười duyên dáng đến chết người. Tóc cô nhuộm màu nâu đậm, cắt ngắn ốp nhẹ vào hai má, mái hơi lệch một chút. Cô trông rất giống một ma-nơ-canh xinh đẹp.

Và cô ấy đang nhìn Enji đầy thần phục.

“Du lịch vòng quanh thế giới hai lần. Nghe ngưỡng mộ quá đi.”.

Trước thái độ phấn khích của Minako, Enji vẫn bình thản, cô còn nhún nhún vai về không đồng tình.

“Nói là hai lần nhưng thực sự lần đầu tôi đi chưa được bốn tháng, khi tôi đang lang thang ở một vùng quê phía nam nước Mỹ thì bị cụ tôi gọi về vì có việc gấp. Khoảng hơn một năm sau tôi tiếp tục chuyến đi của mình, lần này được hơn chín tháng, người của cụ tôi lại xuất hiện, họ kéo tôi từ thủ đô của nước Đức về đây. Tôi chưa hoàn thành xong chuyến đi của mình.”. Cô dừng một chút, sau đó, giọng nói bỗng trở nên có chút bức bối.

“Thời gian mới đây khi tôi đang chuẩn bị tiếp tục hành trình còn dang dở thì anh ta xuất hiện. Như cậu thấy đấy, thay vì ngao du ở vùng miền nào đó trên thế giới, tôi phải đi học, bị bắt làm theo những chuẩn mực đạo đức của xã hội....Toàn những việc tôi không thích.”.

Minako theo dõi Enji chăm chú, nghe cô phàn nàn về anh liền bật cười. Cô mới nhận ra một điều, Enji mỗi khi nhắc đến anh đều rất tức giận, nhưng lại rất hay nhắc đến anh. Cô không biết người đàn ông đó thế nào, Enji không nói cho cô biết anh là ai, nhưng nếu có thể khiến Enji mỗi khi nhắc đến anh đều phiền lòng như thế, anh quả thực rất giỏi. Cô chỉ mới quen Enji một thời gian ngắn, nhưng thực sự đã quá shock về độ điên loạn của Enji rồi. Enji toàn làm người khác muốn phát điên thôi.

“Người đàn ông đó thế nào, Enji?.Người tên Saka ấy.”. Minako tò mò hỏi.

Enji hơi nhíu nhíu mày trước câu hỏi của cô, suy nghĩ một lát rồi trả lời.

“Ừm. Saka ấy à. Anh ta rất bí ẩn, rất điềm tĩnh, sống với tôi mà anh ta ít nổi giận lắm, có nổi giận nhưng lúc nào cũng kiềm chế lại rồi từ từ xử lý thôi. Anh ta rất kì lạ, này nhé, anh ta ghét tôi nhưng đối xử với tôi tốt lắm, tất nhiên là việc anh ta làm có mục đích hết, nhưng dù sao cũng rất tốt. Có lẽ tôi là con gái nên thế. Cô Elik nói Saka ga-lăng với tất cả phụ nữ, dù anh ta không thích họ. Anh ta rất đẹp trai, đẹp hơn cả thần tượng của cậu nữa. Cộng thêm với mấy cái cử chỉ lịch thiệp này, tương lai sáng lạn, sự nghiệp rực rỡ, Saka có nhiều người thích lắm. Nói thẳng ra là yêu điên cuồng luôn.”. Enji vừa giải đầu suy nghĩ vừa nói. Cuối cùng, cô kết luận một câu:

“Nói chung là tuyệt.”.

Minako nghe xong liền choáng váng, cô tự hỏi trên đời có người đàn ông tuyệt vời như vậy sao?. Nếu có người tuyệt vời như thế,Enji nhìn cô, dường như thấu hiểu điều cô nghĩ, cười nói trêu đùa.

“Này, đừng có nghe tôi kể về Saka tuyệt vời như thế, cậu thích anh ta rồi đấy nhé.”.

“Tất nhiên rồi, đàn ông tuyệt vời như thế, phụ nữ bất kể là ai cũng sẽ thích. Đương nhiên ngoại trừ cậu, cậu không phải là phụ nữ.”. Minako thân nhiên thừa nhận.

“Biết ngay là cậu nghĩ thế mà. Để tôi nói cậu biết, con người thật của anh ta rất đáng sợ biết không hả?. Anh ta nói với tôi rằng mình là một quý ông Pháp, và những điều tốt đẹp đó các quý ông đều cần phải có. Anh ta được dạy những điều đó khi còn nhỏ, chứ thực ra anh ta không tuyệt đâu.”. Enji đưa hai tay bám vào vai Minako lắc lắc, làm bộ dạng đang cố lay tỉnh cô dậy khỏi giấc mộng.

“Kệ tôi, cậu...”Minako cười vui vẻ trước hành động của Enji, cô định cãi lại trêu đùa Enji, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến cô ghen hờn, nụ cười trên mặt cũng tắt. Enji cảm thấy lạ lạ, cô nhìn theo.

Trước mắt Enji là hình ảnh một người phụ nữ khoảng 32, 33 tuổi đang khoác tay một lão già to béo trên năm mươi tuổi, người phụ nữ đó ăn mặc rất mát mẻ, cả thân hình áp sát vào người đàn ông bên cạnh, cười rất quyến rũ. Còn lão già to béo kia, bàn tay béo múp múp của ông ta xoa nắn, bám chặt vào eo của người phụ nữ, trung ra nụ cười mà dưới con mắt của Enji, đó là *****. Cả hai người không chú ý thấy Minako, tiếp tục bước vào nhà của... Minako.

Enji quay sang hỏi cô bạn:

“Mẹ cậu vẫn tiếp tục cặp với lão ta à.”.

“Ừ. Lão già đó cho mẹ tôi nhiều tiền mà.”. Minako cười cay đắng, ánh mắt phảng phất sự chế nhạo.

“Cậu vào nhà bây giờ có sao không?. Lão ta với mẹ cậu không bắt nạt cậu chứ.”.

“Không sao. Sau lần cậu và anh Kaoru cho mấy tên vệ sĩ của lão ta một trận, cảnh cáo ông ta và mẹ tôi, còn tuyên bố anh Kaoru là người yêu của tôi, ông ta không động đến tôi nữa, mẹ tôi cũng không dám đánh tôi. Tuy bà ta vẫn chỉ chiết tôi suốt, nhưng tôi không quan tâm nên chẳng sao.”. Minako nhìn Enji cảm kích, mỉm cười nhẹ khiến cô an tâm.

Nói về cuộc gặp gỡ của Enji và Minako, đó là cuộc gặp gỡ chẳng mấy tốt đẹp. Cách đây không lâu vào một đêm rất khuya, Enji cùng anh Kaoru ra ngoài cùng mua kem cho cô, khi xe dừng lại ở cột đèn giao thông, qua cửa kính xe mở Enji đã nghe thấy một tiếng hét rất thảm thiết. Vì tò mò, cô bắt anh Kaoru cho dừng xe, và tiến gần đến ngõ tối. nơi tiếng hét phát ra. Một cảnh tượng đập vào mắt Enji khiến cô hết sức tức giận. Một người phụ nữ đưa tay tát liên tiếp vào mặt một cô gái trẻ đang bị hai tên đàn ông giữ chặt. Ngoài ra, còn một lão béo khác đứng bên cạnh, cười nhìn rất thích thú. Người phụ nữ hét liên tục vào mặt cô gái:

“Mày dám đánh lại tao à.?. Mày dám đánh tao à.?. Mày không nhớ ai đã nuôi mày lớn sao. Hà.?. Hồn lão. Còn dám mắng ông ấy nữa, ông ấy tương lai có thể là cha mày đấy biết không.?.”.

Mẹ cùng bố của mình đánh con gái, nghe thật là hài hước.

Enji không phải người tốt, cô cũng chẳng muốn anh Kaoru làm anh hùng. Nhưng quả thật, cảnh tượng trước mắt không thể nào chấp nhận được. Vì thế....

Họ đã trở thành bạn.

Enji nhìn nét buồn trên mặt cô bạn nhưng lại không thể nói được điều gì. Cô đưa tay vuốt nhẹ má của Minako, ánh mắt nghiêm túc, nói:

“Nếu có việc gì phải nói ngay cho tôi biết chưa.?.”

“Ừm...”.

“Cậu vào nhà đi, mai tôi sẽ đến đón cậu đi học.”.

Minako mỉm cười, cảm thấy trong lòng thật ấm áp, cô vẫy vẫy tay chào Enji rồi bước vào nhà.

Enji nhìn theo bóng dáng cô bạn khuất sau cánh cửa, trong người hơi bực bội. Cô thực sự muốn đâm cho lão béo kia một trận, xem cái mặt thối của lão còn cười được không.

“Thả ra....”..Tiếng hét thất thanh của Minako vang lên khiến Enji giật mình, cô quay đầu lại, ánh mắt bén nhọn nhìn vào cánh cửa nhà Minako. Từ cái miệng nhỏ xinh bỗng vang lên những lời lẽ thô tục, không biết cái lão béo kia lại định làm gì rồi.?

“Rầm...”. Enji không làm mấy cái việc vô ích như thử giật nắm cửa xem nó có mở được không, trực tiếp lấy chân đạp một cái thật đẹp, chiếc cửa gỗ nhỏ ngay lập tức bung ra vang lên những tiếng ầm ầm rất lớn, cô bước gào căn nhà, theo sau là bụi gỗ bay bay trông thật là mãnh liệt.

Tất cả mọi người trong nhà Minako nhất thời đều quá sức bất ngờ, mở to mắt nhìn Enji oanh oanh liệt liệt bước vào.

“Thả Minako ra....”. Enji gầm nhẹ trong cổ họng, ra lệnh cho mấy tên đàn ông là tay chân của lão già kia đang giữ chặt Minako.

“Ôi, ôi cô bé..”. Lão già kia sau khi tỉnh lại, nghe Enji cảnh cáo lại cười nham nhở. Ông ta ngắm Enji, đôi mắt lộn lược của ông ta bắt đầu soi cô. Theo ánh nhìn của ông ta, Enji cảm thấy ngứa ngáy toàn thân, càng muốn đấm ông ta.

“Đừng nóng giận như thế. Anh trai của em đâu rồi?”. Ông ta cười cười dâm dăng, hỏi dò Enji. Lần trước có anh Kaoru mà mấy tên đàn em của ông ta mới thua, nếu lần này chỉ có Enji, vậy thì... thật tốt.

“Này, nếu em muốn, anh thả cô bé này cũng được thôi. Chỉ là tôi đang thắc mắc, liệu em có đồng ý...đổi chỗ cho cô bé này không?..” Ông ta cười cười, ánh mắt híp lại như một sợi chỉ, nhìn Enji như trông thấy đồ ăn ngon.

Cô lạnh lùng nhìn ông, lâu sau bỗng mỉm cười thật ‘quyến rũ’, đáp lời ông ta thoải mái:

“Được thôi. Chuyện nhỏ mà. Trước hết, ông phải thả Minako đã..”.

“Cái này...”. Ông ta chần chừ nhìn cô, lo sợ cô sẽ bỏ trốn.

“Tôi có thể làm gì được sao?..”. Enji hiểu ông ta nghĩ gì, cười cười hỏi lại một câu.

“A. Phải phải. Thả con bé ra..”.Lão già béo nghe cô nói, trầm nghĩ ông ta suy nghĩ quá nhiều rồi, một cô gái nhỏ bé như Enji, có thể làm gì hơn chứ.

Minako được thả ra, vội vàng chạy đến bên Enji, cô ôm chặt Enji, cả người run lên vì sợ. Cô ngước mắt nhìn Enji, miệng lắp bắp:

“Làm...làm sao.... bây giờ?” Để Enji lại, cô thực sự không dám nghĩ.

Trái lại với vẻ mặt lo sợ của Minako, Enji trông dường như rất bình tĩnh, cô còn hỏi Minako một câu kì lạ:

“Cậu thấy tôi có tuyệt vời không?..”.

Minako ngơ ngác nhìn, không hiểu nổi, tình huống gì đây..?

“Chuyện này...không phải lúc này, Enji..”.

“Trả lời tôi..”. Cô nghiêm mặt ra lệnh.

“Cậu ư?...?”. Minako nghĩ ngợi, dù cô thực sự quá lạ, nhưng không thể phủ nhận một điều..

“Cậu rất tuyệt. “.

Enji mãi nguyên cười một cái, cô rất tuyệt, cái này cô chưa bao giờ được nghe.

“Ra ngoài chờ tôi...”.

“Nhưng...”

“Đừng lo, tôi chỉ không muốn làm mất hình tượng của mình trong mắt cậu thôi”. Vừa nói, cô vừa cười một nụ cười siêu đẹp trai, Minako hơi ngơ ngẩn một chút, Enji nói câu đó thật kì lạ. Cái đó, giống như là của con trai nói cho người mình yêu hơn thì phải.

Đưa được Minako ra khỏi nhà, Enji quay lại với đám người trong phòng, cười nham hiểm. Không có ai của người nhà Fujimaru ở đây, không ai ngăn được cô cả.

Những tiếng hét vang lên dữ dội.

.....

“Này, của cậu”. Enji bước từ nhà ra, trông cô rất bình thường, đưa cho Minko một túi đồ.

“Cậu không sao?..” Minako kinh ngạc hỏi.

“Tôi thì sao được chứ. Tôi vô địch mà. Từ giờ cậu không thể ở đây được nữa, cậu phải đi theo tôi. Biết chưa. Tôi sẽ chăm sóc cho cậu”. Enji bước đi như nhảy một điệu nhạc, trên miệng là nụ cười chói nắng. Minako chỉ biết chạy theo cô.

Nụ cười trên mặt cô bỗng từ từ tắt. Saka biết cô là một cô gái về ở chung, sẽ không giận chứ.

.....

Lúc đó, tại phòng làm việc của CEO tập đoàn Fujimaru:

“Hắt...xì...”. Saka khó chịu day mũi, cầm bức thư gửi từ nhà Vampire.

Tôi là em gái của Saka.

Trong căn phòng tối xa lạ:

“Elizabeth..cô chịu thua sao?..”. Một giọng nói mềm mại cất lên trong bóng tối, hơi thở nhẹ phả ra bên tai của Elizabeth.

“Tôi không thể làm gì hơn được, cô ta rất đáng sợ. Ông Zack bây giờ chỉ cần nghĩ đến cô ta cũng gần phát điên rồi. Tôi không thể làm gì được, ngay từ đầu đã sai rồi. Đã sai rồi...”. Elizabeth nằm trên giường, đáp lại một mình, nghe như chỉ là những tiếng thì thầm nhỏ, dù không nhìn thấy mặt nhưng có thể nhận ra được rõ ràng Elizabeth đang run sợ.

“Đừng như thế, Elizabeth. Cô hiện giờ không giống ngày trước chút nào. Tôi yêu quý Elizabeth trước đây kia. Còn về cô ta, cô ta cuối cùng cũng chỉ đánh gãy vài cái xương của Zack thôi, cô ta còn chưa hề động đến cô, cô sợ hãi điều gì chứ. Tôi sẽ không chấp nhận việc cô ta khiến cô như thế này rồi ung dung ở bên cạnh Saka đâu. Elizabeth, cô nghĩ sao nếu tôi giúp cô trả thù, cô không muốn trả thù ư?..”. Giọng nói mềm mại lại vang lên, trong lời nói nghe như tràn ngập sự thương xót cùng yêu thương với Elizabeth.

“Cô giúp tôi..”. Elizabeth không tin vào tai mình.

“Phải. Không chỉ có tôi, phu nhân Kyoko cũng đồng ý giúp cô kia. Cả hai người chúng tôi đều rất yêu quý mà, chúng tôi sẽ giúp. Tôi sẽ không ra mặt lúc này, nhưng sẽ có người thay tôi giúp cô. Senje Enji. Chỉ cần cô ta biến mất thôi, phải không?. Cô ta biến mất là được, biến mất một cách thật tự nhiên ấy..”. Cô gái vuốt mái tóc rối của Elizabeth, vẫn bằng cái giọng điệu mềm mại và nhẹ nhàng thì thầm vào tai Elizabeth. Những lời cuối phát ra lại càng nhẹ nhàng hơn.

.....

“Khụ...khụ...khụ...”. Saka ho kịch liệt, anh vội vàng lấy khăn lau vết nước trà trên miệng, ánh mắt nhìn Enji toé lửa. Còn cô, nhìn lại anh thật ngây thơ, vô tội nói:

“Saka, nước trà cô Marie pha ngon lắm, nhưng anh cũng không cần uống gấp như vậy. “. Nói xong lại thản nhiên uống trà tiếp. Hãy dũa, phản ứng của anh cô đã nghĩ tới.

Đầu tiên là nhìn cô toé lửa – Đã có.

Tiếp theo là:

“Em lôi một cô bạn gái về ở cùng, sống trong phòng của tôi?.. Lại còn nói sẽ nuôi cô ấy?..”

Hỏi lại cô giọng không tin được – Đã có.

“Sao em dám làm thế?..”

Giận giữ quát cô – Đã có.

“Không được. Tôi không đồng ý.”

Từ chối – Đã có.

Enji ngồi im một chỗ, gật gù tự mình tán thưởng mình. Cô thật là, thật là tài giỏi. Cái gì cũng giống như kịch bản hết.

“À không. Tôi đồng ý.”. Saka bỗng nhiên nghĩ gì đó, cười nham hiểm, anh đến gặp cô vì có việc, còn đang không biết làm thế nào với cô. Thật may, chuyện này có thể trao đổi được.

Phụt....

Enji không khách khí phun trà sang một bên, ngoáy tai, không tin được. Sao cái này lại không có trong kịch bản?..Chứng kiến việc trước mắt, thật lạ khi Saka vẫn cho đó vẫn là một hành động lịch sự, dù sao thì cô cũng không nhằm vào anh. Thế là quá tốt rồi.

“Saka, anh lại định làm gì?..”

Enji nhìn anh cảnh giác.

“Trao đổi.”.

“Chuyện gì mới được?..”. Này, trao đổi với anh, cô có cảm giác chẳng tốt lành gì.

“Bình tĩnh và nghe tôi giải thích, em không cần vội vàng đâu. Cách đây hai ngày, phu nhân Kyoko gửi cho tôi một bức thư, báo rằng trong vài ngày tới một vài người họ hàng sẽ đến thăm tôi và sống ở nhà chúng ta một thời gian. Vì thế, từ mai em hãy trở về nhà đi.”.

Enji nghe anh nói, đầu tiên là cô không hiểu lắm, họ hàng anh ta đến thăm thì liên quan gì đến cô chứ. Sau đó, mắt cô sáng lên dần, nhìn anh không tin nổi. Saka quả thật đúng là quả mừi cao thâm.

“Ra là thế. Được rồi, Saka, hãy thử xem em nói đúng không nhé. Họ hàng anh đến đây là có liên quan đến em, mà tất cả đều là liên quan đến em”.

“Đúng rồi”.

“Nói thăm anh chỉ là cái cớ, thực ra họ đến là để theo dõi em và anh. Chính vì vậy, em nên trở về nhà sống, tạo mọi cơ hội để họ theo dõi tốt hơn. Đổi lại, anh đồng ý cho Minako sống với em”. Ý của anh là như vậy sao. Thay vì ngăn cản họ theo dõi, lại tạo điều kiện tốt hơn.

“Bingo. Thông minh lắm. Phu nhân Kyoko có vẻ lo lắng về mối quan hệ của chúng ta, tôi cần em diễn trò để bà ấy dừng việc theo dõi của mình lại”. Saka cười cười hài lòng, vỗ nhẹ hai tay tán thưởng.

“Còn lâu. Nếu anh không thích việc này, tại sao không từ chối chứ. Dừng lời em vào”. Enji xua tay, cắt ngang tâm tình đang tốt của anh.

“Biết sao được, bà ấy là vợ của cha tôi. Tôi phải tỏ ra kính trọng bà ấy một chút. Đơn giản thì cũng chỉ là họ hàng tôi đến thăm, từ chối sao được. Tôi cũng không muốn làm phật ý bà ta. ”.Anh thở dài, cứ nghĩ cô đã đồng ý chứ.

“Anh không thích bà phu nhân Kyoko đó sao?. Nghe Victoria nói bà ta đối xử với anh rất tốt”. Nghe anh nói thì rõ ràng Saka chẳng ưa gì bà phu nhân đó rồi. Nhưng cô muốn biết lí do.

“Em nghĩ sao về một người phụ nữ không phải mẹ ruột của mình lại đối xử với mình quá tốt”. Saka cười thâm trầm, anh không trả lời mà hỏi lại cô.

“Em không biết. Mà dù sao em cũng không đồng ý. Em hiện tại thích đi học lắm, anh đừng có muốn thì đuổi em đi, cần thì lời em về. Không có chuyện đó đâu”. Cô cứng rắn đáp lời.

Cô không đồng ý, đùa đi. Dù không muốn cũng phải đồng ý, một mình anh diễn trò thì ai xem

“Em không đồng ý, tôi sẽ gây rắc rối cho cô bạn của em, và... không cho em gặp Hunter nữa, đổi lại, tôi đồng ý cho cô bạn của em sống cùng. Sau này cũng không mang chuyện Hunter ra làm điều kiện”. Anh lên tiếng đe dọa, cùng với thương lượng. Nghe Saka nói, người ngoài sẽ cảm thấy câu chuyện này hơi lạ. Hunter - một con chó thì liên quan gì đến đây. Thế nhưng mà có.

Enji nghe anh đe dọa chuyện Minako thì coi thường không quan tâm, anh dám động vào Minako, cô sẽ xử lí anh. Nhưng nếu không cho cô gặp Hunter nữa, thì...không được. Cô suy nghĩ, rồi cắn cắn môi, run run người, vung tay ném lí thìa trước mặt mình vào anh loạn xạ cả lên. Vừa quăng vừa gào thét:

“Em ghét anh, ghét anh, ghét anh...”.

“Tôi biết, tôi biết. Xem phản ứng thì có vẻ là em đồng ý rồi”. Saka bình tĩnh né các vật thể đang bay về phía mình. Hài lòng khi đạt được mục đích. Anh liếc nhìn cô đang giận giữ, cảm thấy vẻ mặt này của cô trông cũng tuyệt lắm.

“Vậy cậu với anh ấy phải diễn như thế nào?”.

Minako đi theo Enji quanh căn phòng, lo lắng không yên. Nhớ lại khi đó, cô còn chưa hết bình tĩnh về sự việc với mẹ mình lần trước, ngay lập tức Enji đã nói: Tôi sẽ lo cho cậu. Và sau đó thì đưa cô đến đây sống cùng. Có ai biết cô đã bàng hoàng và kinh ngạc thế nào khi được Enji dẫn đến khách sạn này không?. Cô đã từng cùng đám bạn của mình đi qua khách sạn này rất nhiều lần, cả cô và đám bạn đều không bao giờ nghĩ rằng mình có thể sống ở khách sạn Mùa Đông, chưa kể đến việc cô sống trong căn phòng đặc biệt nhất khách sạn nữa. Cô chưa kịp quen với cuộc sống mới, Enji lại nói chuyện nhà. Cô thực sự, thực sự lo lắng đấy, sẽ thế nào nếu cô sống ở nơi mà: “Này Minako, nơi đó tuyệt hơn khách sạn này về mọi mặt đấy”.

“Không cần diễn...”. Enji bận rộn thu dọn những thứ trông rất kì lạ, cẩn thận bỏ từng cái vào hộp xốp. Cảm thấy bất đầu phiền phiền khi Minako hỏi cô suốt bốn tiếng vừa qua. Xem chừng nếu cô không nói rõ ràng một chút, sự việc này chắc chắn sẽ tiếp diễn đến mai.

“Không cần diễn...?”. Nghe mâu thuẫn quá đấy.

“Phải, thực sự thì Saka bảo tôi cứ đối xử với anh ấy bình thường là được rồi. Thì cái kiểu đối xử bình thường của tôi cậu cũng biết rõ mà, tôi ghét anh ấy nên nếu ở nhà thì đánh nhau suốt thôi. Nói đánh nhau cũng không phải lắm, toàn tôi đánh còn anh ấy thì né”. Nói đến đây, Enji dừng việc của mình lại, hồi tưởng một chút lại nói tiếp:

“Với cái kiểu đối xử như thế thì chúng tôi có quan hệ tốt đẹp với nhau thế nào được, vậy là bà phu nhân đó cũng khỏi nghi ngờ luôn. Đồng thời lúc đó, Saka sẽ gửi một bức thư nói đang có kế hoạch gì đó nên cần tôi ở bên cạnh, nói chung là lợi dụng tôi gì đó, và cảm phiền bà ta không cần quan tâm đến thế. Để tôi nói cho cậu biết, đây là sự thực đấy, anh ấy đang tính toán gì đó với tôi. Và tôi sẽ tìm cho ra”. Enji đưa tay lên nắm chặt, ánh mắt quyết tâm.

“Còn nữa, cậu lo lắng gì chứ, cậu chỉ việc sống vui vẻ là được. Nhớ Arika chứ, cô bạn mà tôi bảo ấy, tôi sẽ gọi cả cô ấy đến sống cùng cậu cho đỡ buồn, tôi còn phải tiếp đón mấy vị khách quý kia, chắc không có thời gian chơi với cậu đâu”. Enji quay qua nhìn Minako vẫn không hết lo lắng, đành phải nói với cô vài lời cho cô an tâm. Cô liếc nhìn đồng hồ, đẩy Minako vào phòng, thật mong Minako ngủ nhanh nhanh một chút, cô còn rất nhiều việc phải làm.

“Muộn rồi, cậu đi ngủ đi, mai tôi còn phải xử lí đồng giấy tờ cho cậu nghỉ phép đặc biệt ở trường, còn phải đi mua quần áo mới cho cậu, xử lí nốt đám bạn chơi bởi để chúng khỏi làm phiền cậu nữa. Ngoan ngoan ngồi yên một chỗ, tất cả mọi việc tôi sẽ lo. Được không?”.

Chờ đợi cái gật đầu mong muốn của Minako, Enji hài lòng bước ra khỏi phòng. Còn rất nhiều thứ cần cô thu dọn nữa.

.....

Nhà Fujimaru:

“Cậu chủ, ông Langdon nói ngày mai ông ấy đi đón tiểu thư trở về.?”. Cô Elik đặt tách cà phê xuống bàn, khuôn mặt không dấu sự vui mừng.

Saka đang bận rộn làm việc với chiếc máy tính, thay vì đáp lời cô, anh gật đầu nhẹ một cái. Dừng lại uống cà phê, anh ngược lên bảo cô :

“Enji có nói thêm sẽ mời cả Arika sống cùng nữa, vì thế sắp xếp cho họ ở hai phòng trong khu nhà dành cho khách. Nếu con bé có muốn sống cùng bạn thì nó phải chuyển sang khu bên đó, tôi không thích có người lạ.”. Giọng nói của anh không vui lắm, Enji thật là, cô đã có Minako rồi lại còn nhất quyết lời thêm cả cô gái tên Arika đó đến đây sống nữa.

“Vâng. Để tôi đi chuẩn bị phòng.”. Cô Elik gật đầu vui vẻ, quay người bước đi. Khi cô ra đến cửa, giọng anh bắt chợt vang lên gọi cô lại:

“Cô Elik, dường như cô rất quý Enji.?”.

“Đúng vậy, tiểu thư thực sự rất dễ thương.?”.

Dễ thương?. Saka nghe cô Elik trả lời thực sự không cười nổi. Enji dễ thương, cũng có thể lắm, nhưng còn phải xem xét ở một khía cạnh nào đấy. Mà cái khía cạnh đó thì anh không biết.

“Cô nghĩ sao về con người của Enji.?”. Anh nhìn người phụ nữ trước mặt, ánh mắt tràn đầy tin tưởng, cô và ông Langdon là hai người đã đi theo chăm sóc anh kể từ ngày anh rời khỏi gia tộc và bắt đầu công việc kinh doanh, anh muốn biết đối với những người thân cận nhất của mình, Enji đứng ở vị trí nào.

Cô Elik hơi lúng túng trước câu hỏi bất ngờ của Saka, lưỡng lự một chút, cô đáp lại lời anh, ánh mắt có gì đó phảng phất sự buồn phiền:

“Tiểu thư Enji khiến tôi cảm thấy đau lòng, bất kể khi nào tôi nhìn vào cô ấy, tôi đều thấy được sự cô đơn.?”.

“Nghe thật kì lạ, tôi không nhận ra được những điều đó.?”.

“Có lẽ tôi không vô cảm như ngài, cậu chủ ạ. Nhưng điều đặc biệt hơn nữa, cô ấy cô đơn nhưng không biết mình đang cô đơn, không biết mình đang buồn bã, không biết mình đang thiếu vắng điều gì. Thậm chí còn thấy vui vẻ về điều đó. Cô ấy tự hào khi mọi người xung quanh không thích mình, ghét mình, vui vẻ khi ở một mình hàng giờ đồng hồ liền, tôi ít khi thấy tiểu thư nhờ vả ai đó khi gặp rắc rối, mà có lẽ cô ấy còn không nghĩ đến mình sẽ cần phải nhờ ai đó. Và tiểu thư không bao giờ biết... yêu thương. Ai cũng nói tiểu thư yêu quý tôi rất nhiều, cô ấy nghe lời tôi ăn món ăn mình không thích, chịu mặc những bộ đồ tôi chọn dù không muốn... Nhưng những hành động cô ấy từng làm với tôi, hay với ông Langdon, với chú chó cô ấy yêu quý – Hunter, hay con ngựa mỗi khi gặp cô ấy đều ôm – Sky đều không phải là yêu thương. Từ khi đến đây, tất cả những gì cô ấy thể hiện chỉ là sự chiếm hữu, nếu thích thứ gì, cô ấy sẽ đoạt lấy, sau đó là làm tất cả mọi việc để giữ nó. Ở đây”. Cô Elik ngừng nói, đặt tay lên ngực trái của mình, chậm rãi nói tiếp:... đang có một khoảng trống cần lấp đầy. Và cô ấy cũng không biết điều đó.”.

Cô dừng nói, nhìn anh thật lâu, ánh mắt mang đầy sự trách móc:

“Có lẽ Đại Lão đã dạy tiểu thư thành một người mà đến cảm xúc của mình như thế nào cũng không biết, tôi thấy như thế là rất tồi tệ. Nhưng cũng rất tuyệt. Cậu có nhận ra một điều không?. Khi không nhận rõ được cảm xúc của mình và người xung quanh, tiểu thư Enji như một tấm gương vậy, nếu ai đó đối xử tốt với cô ấy, tiểu thư sẽ đối xử tử tế lại gấp đôi. Còn nếu ai đối với cô ấy có ý xấu, tiểu thư sẽ khiến người đó hiểu tội ác là gì. Tôi tự hỏi tại sao ngài không thử yêu quý cô ấy một chút, dành tình cảm cho cô ấy, không tính toán. Nếu ngài làm vậy, ngài sẽ thấy điều lạ xảy ra đấy. Lần cuối cùng xin nhắc lại, kế hoạch của ngài, tôi sẽ không tham gia vào đâu. Con người đó đáng trân trọng hơn bất cứ ai mà tôi biết. Tôi không muốn làm tổn thương một người đã đánh mất trái tim.”. Nói xong, cô Elik cúi đầu xuống chào, ý muốn bỏ đi.

Khi ra đến cửa, cô ngoảnh lại và buông ra câu cuối cùng:

“Ngài cũng thấy tiểu thư Enji dễ thương phải không.?”.

Không có câu trả lời nào được đáp lại. Trong căn phòng chỉ còn lại Saka với những suy nghĩ của anh, vang vọng đâu đó là lời nói của cô Elik:

“Sao ngài không thử đối xử tốt với cô ấy nhỉ?...”!

Sáng hôm sau:

“Cậu chủ, ngài Langdon, đến trường Tsuda rồi ạ.”. Tiếng anh tài xế cất lên.

“Cách... cách...”. Tiếp ngay sau đó là hai tiếng mở cửa xe.

Hai người đàn ông bước ra từ chiếc Limousin đen bóng dài thượt lập tức thu hút rất nhiều ánh nhìn. Người đàn ông bước ra trước đã quá tuổi trung niên, khuôn mặt góc cạnh, nhìn rất giống Yakuza (xã hội đen Nhật Bản). Mọi người lập tức cách xa người đàn ông ấy. Người đàn ông bước ra tiếp theo là

một anh chàng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt vô cùng đẹp, tựa như được điêu khắc gọt dũa tỉ mỉ như những bức tượng vị thần trong thần thoại Hi Lạp cổ. Anh có đôi mắt xám hơi lạnh nhưng không gây cảm giác xa cách, mỗi cái gật đầu, cử chỉ nhỏ nhất đều rất có phong thái quý tộc.

Khi anh xuất hiện, mọi thứ xung quanh rất xôn xao.

Cô Elik từng nói với Enji: Cậu chủ dễ gây bạo động lắm.

Nếu ai thắc mắc vì sao anh có mặt ở đây.?. Lí do: Enji cần một giấy phép nghỉ học đặc biệt cho Minako, cô không cần đi học, ngoại trừ những ngày thi, nếu Minako đủ điểm đỗ, cô ấy vẫn có thể tốt nghiệp. Điều đó cần có sự can thiệp của anh.

Xung quanh thật ồn ào, ấy vậy mà một góc nhỏ nơi cổng trường Tsuda vẫn đang trong khoảng khắc tĩnh lặng, đó là vì nơi ấy, có một người con trai đang tỏ tình:

“Tớ nghe nói cậu sắp chuyển đi. Vì vậy, trước khi điều đó xảy ra, tớ muốn cậu biết rõ tình cảm của tớ dành cho cậu. Tớ không quan tâm đến những lời đồn về cậu, những lời đồn ấy chẳng có giá trị gì cả. Tớ...”

Tất cả những lời anh chàng kia nói, Enji chẳng bỏ vào tai câu nào. Cô còn đang bận khâm phục mạng lưới tình báo của trường Tsuda, cô vừa mới quyết định nghỉ học tối qua, sáng nay xem chừng có rất nhiều người biết rồi. Cô nhìn bó hồng cùng với món quà trước mặt, thật không ngờ một ngày mình cũng đã trở thành nhân vật chính tiêu biểu trong các truyện tranh Nhật Bản. Thời gian gần đây cô hay nhận được quà, bây giờ thì là một lời tỏ tình. Thật kì lạ khi học sinh nhật bản để quà họ muốn tặng hay thư trong tủ giày, hồi cô đi du lịch đến Mỹ, học sinh ở đó tỏ tình theo kiểu khác kia.

Cô kiên nhẫn nghe anh chàng kia nói, thậm tự hỏi anh đang ở cái chôn nào. Cô đợi anh ở đây cũng được gần ba mươi phút rồi.

Cô nghĩ đến anh. ...anh liền đến.

Anh cư xử có vẻ hơi lạ, cả cái nhú mày kia nữa, anh không vui sao.?.

Trở lại một vài phút trước:

Saka vừa bước xuống xe, thật hay làm sao khi cảnh tượng kia lại vừa vụt ngay trong tầm nhìn của anh. Ông Langdon đứng ở bên cạnh, nhìn thấy Enji được tỏ tình, ông bật cười một chút, quay sang định nói gì đó:

“Cậu chủ. Ngài xem tiểu thư...”.

Cả câu còn chưa nói hết, ông ngạc nhiên khi thấy Saka nhú mày một cái, lập tức bước nhanh đến cái chỗ kia. Này. Anh không định phá đấy chứ, nếu thật như thế thì chẳng lịch sự chút nào.

Trở lại hiện tại:

Enji tròn to mắt nhìn, Saka từ đâu xuất hiện như quỷ thần. Tiếng anh cất lên lạnh băng:

“Không đồng ý..”.

Nói xong ngay lập tức đoạt luôn hoa và quà của anh chàng kia vút sang một bên, kéo Enji đi mất. Mọi người xung quanh đi theo anh, tất cả đều thầm nghĩ sắp có kịch hay để xem rồi.

“Anh là ai vậy hả. Tôi tỏ tình với cô ấy liên quan gì đến anh?”. Anh chàng đang tỏ tình với Enji lập tức nổi điên, anh ta sắp nói đến đoạn quan trọng mà có kẻ dám phá đám.

“Tất nhiên là có. Con bé là em gái tôi.”. Saka nhìn anh ta chán ghét, lạnh lùng tuyên bố. Enji không có phản ứng gì. Nhưng rất nhiều cô gái liền thở phào.

“Là anh trai cũng không có quyền.”. Anh ta hét lên, vẫn đang rất tức giận.

“Tôi nói có quyền là có quyền. Cậu không bằng lòng sao. Tức giận như vậy, cậu định làm gì tôi?”. Anh bước tới, khuôn mặt bình thản, ‘cúi’ xuống nhìn anh chàng kia. Và cảnh tượng tiếp theo là hai chàng trai như thế này đây.

Saka: 1m94

Người kia: 1m76.

Saka nhìn anh ta cười đầy khiêu khích, buông ra lời kết:

“Anh bạn, lớn đã rồi hẵng đấu với tôi.”.

Trên đường đến phòng hiệu trưởng, Enji lại được trải qua cái cảm giác là sinh vật lạ. Bình thường cô đã vốn nổi bật, đi cùng với anh đúng thật là... thiên a...

“Saka. Sao anh cư xử lạ vậy. Đừng nói anh ghen đấy.”.

“Cứ cho là như thế cũng được.”

“Đêm nay em ngủ sẽ gặp ác mộng mất. Lại còn là em gái nữa, anh nói ra điều đó không thấy đáng sợ à.” Enji vừa nói, vừa bày ra khuôn mặt thật thảm.

“Enji.. Em không thể tỏ ra tự hào một chút sao?.. Nhiều người muốn tôi ghen còn không được. Em thì luôn nhìn tôi bằng ánh mắt muốn giết người. Mồm miệng ra toàn là những điều chẳng tốt đẹp.”. Anh bắt bình lên tiếng.

“Bởi vì anh có bao giờ có ý tốt với em đâu. Bề ngoài thì anh thế này thế kia, nhưng anh toàn tính toán này nọ thôi. Anh đối xử với em tốt thật, nhưng chỉ là vỏ ngoài thôi, ai biết anh nghĩ gì trong lòng chứ. Nếu em không phải phụ nữ, chắc gì anh đã ga-lăng với em”. Enji liếc anh, bĩu bĩu cái môi nhỏ, vẻ mặt chán ghét.

Saka nghe những lời cô nói, thoáng giật mình. Lời này có điểm trùng với những gì đêm qua cô Elik đã nói?.. Suy nghĩ một chút, anh bắt chợt dừng lại. Tựa tay cũng kéo cô lại luôn.

“Anh làm gì thế?..”

“Enji.Như thế này, thời gian qua đúng là tôi có không tốt một chút.”.

“Đâu phải một chút...”.

“Đừng ngắt lời tôi...chúng ta sẽ còn sống với nhau lâu dài, vì thế..”

“Lâu dài á...?”.

“Em thử ngắt lời tôi lần nữa xem (đe dọa)...Tại sao chúng ta không tạo dựng một mối quan hệ tốt đẹp nhỉ. Em nghĩ sao nếu chúng ta là anh em. Có thể tôi có tính toán gì đó với em thật, nhưng điều đó cũng đâu thể khẳng định việc tôi đối tốt với em là giả.”. Saka nhìn thẳng vào mắt cô, cực kì nghiêm túc. Anh muốn biết, cái điều lạ cô Elik nói là như thế nào.

“Em sẽ được gì.”. Enji nhìn anh cân nhắc.

“Lòng tốt của tôi. Chân thành và không tính toán.”.

”Nghe hay đấy, đồng ý.”. Cô gật gật đầu, cười tươi... “Anh trai.”.

“Em học nhanh đấy.”.Saka nhìn cô ấn tượng. Anh bắt đầu thấy điều lạ rồi.

“Giữa anh em với nhau, anh có thể nói vì sao anh hành động như vừa rồi không?..” Enji nhìn anh, ánh mắt mong chờ...một đáp án khác.

“Thế này, tôi phải công nhận rằng đôi lúc tôi đã thử tán tỉnh em nhưng đều thất bại. Em là một người kì lạ, ai biết được em có đồng ý anh chàng đó hay không. Nhờ em đồng ý, lòng tự trọng của tôi sẽ bị tổn thương mất.”. Anh giải thích với cô, cười hơi hơi đau khổ.

“Phì...”. Enji nghe anh giải thích liền bật cười. Không chỉ có cô, ông Langdon và những người vệ sĩ cũng trong tình trạng như thế. Saka lườm họ một cái, họ lập tức nín cười. Nhưng đôi vai vẫn hơi run run.

“Xem chừng tối nay em ngủ ngon rồi.”.

Anh nhìn bộ dáng nín cười của cô, phát hiện ra cô khá là đáng yêu đấy.

Sân bay, đường băng:

“Kìa đó...thấy không?..”. Tiếng một cô gái vang lên, nghe dường như rất vui.

“Đâu cơ...nhóm người đứng ở đằng kia á?”. Nhiều tiếng đáp lại cô rất tò mò.

“Ừm.Chính là đó đó. Anh ấy quay lại các cậu sẽ thấy.”.

.....

Nhóm người được nói đến phía trên chính là Saka và Enji. Mới sáng sớm, anh đã lôi cô dậy, kéo cô tới sân bay đón người thân của anh, điều này làm cô hết sức không vui, cô còn phải đón Minako mà.

Cô tựa người vào chiếc xe ô tô, nhìn khoảng không xa tắp, không nghĩ đến việc anh cho xe đi vào tận đường băng để đón mấy người thân của anh. Vừa bước xuống xe thì gặp một nữ tiếp viên hàng không nhìn anh muốn rớt mắt. Lúc sau thì một nhóm kéo đến ngóng anh từ xa.

Enji liếc nhìn nhóm nữ tiếp viên hàng không ở xa xa đang quan sát Saka rất chăm chú, mong mỏi anh quay đầu lại một chút để họ có thể chiêm ngưỡng gương mặt của anh. Cô cười tinh ranh, huých tay nhẹ vào Saka.

“Này...”

“Gi thế..?”. Anh vừa đưa tay lên nhìn đồng hồ vừa trả lời cô.

“Anh quay lại cười với các cô gái kia được không..?”.

Saka liếc gương chiếu hậu của xe, nhận ra các cô nàng kia, cười một cái chẳng tốt lành gì, liếc cô anh hỏi:

“Em muốn xem kịch hay à..?”.

“Thì anh cứ thử làm như thế xem nào, dù sao cũng đang nhàm chán mà.”.

“Được...”.

Saka gật đầu một cái, anh quay đầu lại nhìn họ, và...mỉm cười.

- - -

“Kìa...anh ấy quay lại...”.

Và khi họ nhìn thấy anh cười...

“A...Wa..wa..wa...”.

- - -

Họ không hề biết, ở đằng xa kia Enji cũng đang muốn đập bàn đập ghế mà cười, cô còn giơ một ngón cái lên khâm phục tài sát gái của anh. Saka thì lại nhìn cô, anh cười đau khổ, không nghĩ rằng cô lại thích thù với việc anh tán gái đến như vậy.

“Đừng cười nữa, máy bay đến rồi kìa.”.

Tiếp theo lời anh, một chiếc phi cơ nhỏ dần xuất hiện sau tầng mây mỏng, hạ cánh từ từ xuống đất. Khi cánh quạt của máy bay dừng hẳn, Saka và cô bước vào trong ô tô và lái xe đến gần nó.

“Enji, thật không ngờ. Cô ra đón chúng tôi sao?”. Charles vừa bước xuống máy bay, anh nhìn Enji hết sức kinh ngạc.

“Charles, họ hàng của Saka đến thăm là anh à.”.

“Victoria, cả cô nữa.”. Enji nhìn hai người bước xuống, cũng kinh ngạc không kém. Cô đâu thể ngờ người mà phu nhân Kyoko phái tới theo dõi mình lại là hai người này chứ. Chắc không chỉ có họ chứ?. Cô vừa nghĩ như thế...

“Ôi..ôi, xem ai này, Elizabeth, cô cũng đến ư..?”. Enji nhìn người tiếp theo bước xuống, cô thốt lên đầy mỉa mai. Ngay khi chạm mặt Enji, Elizabeth lập tức tránh ánh mắt của cô.

Trong khi Enji còn đang nhìn Elizabeth đầy âm hiểm khiến cho Charles và Victoria toát mồ hôi, một giọng nói thanh nhẹ vang lên nghe rất êm dịu.

“Tiểu thư Senje Enji..?”.

Chủ nhân của giọng nói đó là một cô gái với thân hình mảnh mai, mái tóc có màu vàng mật ong óng ả, mềm mại giống như của Victoria và Elizabeth, khuôn mặt nhỏ nhắn, diễm lệ, nụ cười hiền hoà và đôi mắt trong sáng màu... hổ phách rất đặc biệt.

Nhìn lại cô nàng là một đôi mắt trong sáng màu hổ phách khác. Enji quan sát đánh giá cô gái trước mặt, mỉm cười thân thiện, cô đáp:

“Phải. Tôi là Senje Enji. Vậy cô là..”.

“Tôi là em gái của Saka. Caroline Valois.”.

“Em gái?. Vậy cô là con gái của phu nhân Kyoko..?”.

“Không. Caroline là em gái ruột của Charles, con người vợ thứ hai của cha tôi.”. Saka ở đứng bên cạnh cô, anh vừa làm kiểu chào thân mật với cậu em trai Valois, vừa đáp lời hộ Caroline.

“Đúng vậy. Charles là anh ruột tôi, tiểu thư Enji, lúc Charles và Victoria từ Nhật trở về Pháp, họ có nhắc đến cô, họ nói cô rất tuyệt. Tôi sang đây thăm Saka một phần cũng vì rất tò mò về cô đấy. Chúng ta có thể sẽ sống với nhau lâu dài, tôi mong chúng ta là bạn tốt, được không..?”. Caroline vui vẻ bước đến gần Enji, cô cầm lấy tay của Enji lên, rất thân thiện hoà nhã hỏi..?

Đó là một lời nhắc. Enji thăm thẳm. Cô cũng cười lại rất thân thiện và hoà nhã:

“Được mà. Còn điều gì tốt hơn như vậy chứ.?”

Minako mở to mắt hết cỡ, há miệng á khẩu suốt cả quãng đường dài từ khi bắt đầu nhìn thấy cổng điện lớn – nơi ra vào lãnh thổ nhà Fujimaru. Enji nói nhà Fujimaru ở ngoại ô thành phố Tokyo, cô dù có tưởng tượng thế nào cũng không nghĩ ra được cái ngoại ô lại xa như vậy, và khu đất nhà Fujimaru mà Enji nói cũng lớn đến như vậy.

Minako vẫn tiếp tục trạng thái nhìn xung quanh đến thất thần trông ngốc không chịu được, thậm chí còn có vẻ tệ hơn khi nhìn thấy toà lâu đài nhà Fujimaru cho đến khi Enji mở miệng nhắc cô:

“Hồn của Minako, ở đâu trở về đi.”

“Enji..Enji..”. Cô lắp bắp. “Cậu sống ở nơi như thế này sao.?. Cuối cùng thì người tên Fujimaru Saka ấy là ai vậy.”

“Cậu quan tâm làm gì, chỉ cần biết bây giờ cậu sống ở đây là đủ rồi. Nào, đi theo tôi, tôi giới thiệu nhà cho cậu.”

Minako đi theo Enji đến thăm từng khu nhà, nhìn thấy căn phòng của mình không khác gì căn phòng trong khách sạn năm sao, cô không dám tin còn phải tự tắt mình một cái.

“Phòng Arika ở bên cạnh. Tầng trên là phòng của mấy người anh em của Saka mà tôi có nói đến ấy. Nào, chúng ta đi tiếp.”

Enji dẫn Minako đến chuồng ngựa, Minako chưa từng nhìn thấy ngựa thực khi sống ở thành phố. Gọi là chuồng nhưng nói đúng hơn là một căn nhà gỗ lớn với cô khô cho ngựa nằm còn có mùi thơm, Minako thấy nó còn sạch sẽ gấp nhiều lần ngôi nhà trước của cô nữa. Enji vượt bờm của một con ngựa màu hung hung trông rất đẹp, lông nó ra trước mặt Minako.

“Nó là Black. Saka mới mua nó cách đây không lâu. Con của Saka tên là Sky, nó dữ lắm, thấy người lạ là tấn công luôn. Saka với tôi luôn cãi nhau việc cưỡi ngựa vào mỗi buổi sáng, cuối cùng anh ấy mua cho tôi thêm một con. Cậu có muốn cưỡi không.?”

“Cưỡi được sao.?”. Minako nhìn Black không tin tưởng lắm.

“Tất nhiên là được.”. Enji cười, kéo Minako đỡ cô lên. Sau đó cô cũng trèo lên cùng.

“Ngồi chắc một chút.”. Enji nhắc nhở. Minako chỉ kịp nhìn thấy Enji vung roi lên, sau đó...

“A...a...Enji chậm lại...chậm lại.”

“Yên nào, tôi không làm cậu rơi đâu mà sợ.”. Enji cười cười, tuy vậy cô vẫn cho ngựa chạy chậm lại một chút.

“Chúng ta đi đâu đây.?”

“Gặp Saka, cậu ở nhà của anh ấy, ít nhất cũng phải gặp chủ nhà chứ. Đúng không.?. Vừa rồi đến chuồng ngựa tôi không thấy Sky đâu, chắc chắn Saka cưỡi nó đi rồi.”

Minako im lặng không nói gì thêm, cô thấy trong người hồi hộp, cùng lo lắng rất nhiều. Cô thực sự chẳng muốn đối mặt với người đàn ông tên Fujimaru Saka một chút nào.

Minako đã choáng ngợp...

Đó là cảm xúc của cô khi anh xuất hiện...

Enji đưa cô đến một nơi với cỏ xanh mướt, xen lẫn hoa sắc tím bạt ngàn không tên là rất nhiều cây phong đỏ rực lá. Khi cơn gió mạnh mẽ quét qua, từng đợt lá rơi xuống, Saka cũng từ cơn gió đó mà xuất hiện. Anh cười trên một con ngựa lớn, dũng mãnh, đẹp với đôi mắt hút hồn có màu tối. Saka xuống ngựa, vẻ đẹp của anh dưới mắt cô đẹp hơn ánh mặt trời, mỗi bước anh đi là hoa hồng nở, nụ cười của anh lấp lánh hơn bầu trời sao đêm, đôi mắt anh ấm áp hơn bất kì ngọn lửa nào.

Enji nhìn cô thờ dài. Saka, anh xuất hiện cũng quá tuyệt đi.

“Saka, anh cưỡi ngựa giỏi quá..Ừa, ai đây.?. Cô bạn của Enji phải không.”. Caroline cùng mọi người đi theo Saka xuất hiện, trong khi Victoria và Elizabeth đang tán thưởng anh, Charles tiến đến gần chỗ Enji nói chuyện, Caroline là người duy nhất nhận ra sự có mặt của Minako.

“A. Xin chào. Tôi là Minako.”

Những người còn lại bắt đầu chú ý đến cô.

“A. Chào Minako. Tôi là Victoria.”

“Chắc cô biết tôi chứ, tôi là Charles.”

Chắc chắn Minako biết, Charles là hoàng tử của trường Tsuda, dù anh chỉ học ở trường một thời gian ngắn là chuyển đi. Anh rất nổi tiếng cùng với Elizabeth. Nhắc đến Elizabeth, cô nàng đứng ở xa và dường như không quan tâm đến Minako.

“Tôi là Fujimaru Saka, hân hạnh được gặp em.”. Saka lên tiếng cuối cùng, anh gật đầu nhẹ với cô thay cho một lời chào. Minako được anh nhìn thẳng vào mắt, cô lúng túng, đỏ mặt gật đầu theo:

“A. Vâng. Chào anh.”.

“Minako, tôi là Caroline. Cậu là bạn của Enji thì cũng là bạn của tôi. Sau này chúng ta là bạn bè tốt. Cậu đồng ý chứ.?”. Caroline nhìn Minako, nghiêng nghiêng đầu cười nhí nhảnh, giọng nói ôn hoà rất dễ gây cảm tình. Minako ngay lập tức có thiện cảm với cô gái này, hơn nữa, so với Charles, Victoria, Elizabeth và Saka, rõ là Caroline có vẻ thân thiện và vui mừng vì sự có mặt của cô, vì thế, cô gật đầu với Caroline vui mừng chấp thuận.

Enji nhìn cảnh trước mắt, cô thấy không hài lòng.

“Enji này, Caroline tốt nhĩ.?”. Minako ngồi trên ngựa cùng với Enji trở về khu nhà, nghĩ đến cuộc gặp gỡ vừa rồi, nghĩ đến Caroline, cô lên tiếng hỏi Enji. Nhưng nghe thì giống một lời khen hơn nhiều.

“Minako này, cậu chơi vui thế nào cũng được. Nhưng đám người đó, tất cả ấy, đừng cố gắng thân thiện với ai cả.”. Enji trầm giọng đáp lời, câu nói của cô khiến Minako hơi sững một chút, cô không hiểu hỏi:

“Vì sao.?”.

“Vì tất cả đám người đó không ai muốn thân thiện với cậu đâu. Những gì tốt đẹp họ bày ra chỉ là vỏ bọc bên ngoài thôi. Ngay cả nụ cười và lời chào hỏi hào cảm cũng vậy, tất cả đều là giả dối.”

“Nhưng tôi thấy đâu có giả tạo gì đâu.”.

“Cậu không thấy, vì cậu không thể nhìn thấy mặt nạ của họ. Minako ngốc.”.

Nghe Enji trả lời, Minako có phần buồn bực, Enji nói như thể coi thường cô vậy.

“Vậy tại sao cậu biết họ có đeo mặt nạ chứ.?”.

“Tôi biết, vì tôi đeo mặt nạ suốt ngày mà.”. Enji liếc Minako một cái rất nhanh, nhưng chừng đó cũng đủ để Minako thấy ánh mắt Enji dường như sẫm lại hơn rất nhiều. Gương mặt cô cũng lạnh hơn, và có phần đáng sợ.

Nhắc đến mẹ, sẽ chỉ nghĩ đến hai chữ xa lạ thôi.

Giữa đêm khuya, toàn thể nhà Fujimaru đều say ngủ. Một bóng đen nhỏ bé bỗng xuất hiện trên hành lang tầng hai toà nhà chính, đôi chân trần bước nhẹ nhàng trên những tấm thảm mềm mại. Bóng đen dừng chân trước cửa phòng của một người, người mà ai cũng rõ ấy, chủ nhân nhà Fujimaru : Fujimaru Saka.

“Cách” một tiếng rất nhỏ, một bên cửa cánh cửa lớn mở ra, bóng đen nhanh chóng biến mất, và “cách” thêm một tiếng nữa, cánh cửa đóng lại. Im lìm.

Trong căn phòng tối đen, tất cả đồ đạc đều chỉ nhuộm trên mình một màu xám đậm và mờ ảo, bóng đen vẫn tiếp tục di chuyển đều giữa căn phòng, đi qua từng gian phòng rộng lớn khác nhau, tiến dần đến bên giường.

Chiếc giường rất cao, thiết kế tinh xảo theo kiểu của những nhà quý tộc xưa, Saka nằm trên đó đang ngủ, chiếc chăn mỏng phủ ngang qua người, bóng đen nhẹ nhàng nhón chân để leo lên...

Trong tích tắc,...

Chiếc chăn đang phủ trên người Saka được tung ra, một cánh tay mạnh mẽ thô lỗ vươn lên kẹp vào cổ bóng đen, trong bóng tối vang lên tiếng mở chốt an toàn của súng.

“Ai.?”. Saka lạnh giọng hỏi, phát hiện ra đây là một cô gái.

“Saka!. Đau!. Anh muốn giết chết em à.?”. Một giọng nói vốn dĩ rất quen thuộc vang lên, cái giọng điệu kiêu này có nằm mơ anh vẫn nghe thấy.

“Enji.?.”. Anh thốt lên không tin được. Cùng lúc vỗ tay vài vái, ánh đèn ngủ trong phòng lập tức sáng lên. Enji xuất hiện ngay bên cạnh, xoa chiếc cổ thanh mảnh vừa bị anh kẹp trông rất khổ sở.

“Đêm khuya em mò đến phòng tôi định làm gì.?”. Anh nhìn cô đầy cảnh giác.

Enji trừng trừng đối mặt lại với ánh nhìn của anh, lên tiếng:

“Saka, anh nhìn kiểu gì đấy. “Làm gì” ở đây hiểu theo nghĩa nào hả. Không nói nhiều, dậy mau, em đói, nấu mì cho em”.

“Nấu mì?..”. Anh nhất thời không hiểu nổi, nhìn cô trông rất ngốc. Anh liếc nhìn đồng hồ đeo tay bên cạnh gối. Bây giờ là mấy giờ đây?.

“Đúng rồi. Em đói mà. Hơn nữa khuya rồi, chỉ có thể nấu mì thôi”.

“Enji. Đang 3 giờ sáng đấy, mà tôi không nhàn rồi như em, tôi mới ngủ từ lúc một giờ thôi. Muốn ăn thì em tự nấu đi, nếu không thì gọi cô Elik hay ai đó dậy, tôi...”

“Em muốn ăn mì...”. Anh còn chưa nói xong, cô lập tức kéo áo hét lớn vào tai. Bực mình, anh quay đầu lại, đang định mắng cô vài câu...

Chỉ là..

Đập vào mắt anh là khuôn mặt phụng phịu hờn dỗi của cô, đôi môi mím chặt nhìn anh hơi nhúu lại. Cô rất đói sao?.

Anh thở dài, được rồi, được rồi, coi như anh xui xẻo. Tính cô trẻ con, anh không chấp.

.....

“Xup....”.

Saka nhìn cô ăn, trên mặt hơi hơi kinh hãi. Tự hỏi không biết liệu cô có nuốt mất chiếc bát không?.

“Ngon không?..”.

Enji không trả lời, gật đầu lia lịa vài cái rồi lại tiếp tục ăn.

Anh nhìn cô đang cố gắng nuốt trôi miếng mì lớn, đôi mắt nhắm chặt lại như lấy sức. A. Nuốt trôi rồi. Nhưng ăn miếng mì lớn như vậy không ghen sao?.

Anh chỉ nghĩ thôi, không ngờ cô ghen thật..

Một bên tay đập ngực liên hồi, cái đầu nhỏ quay qua quay lại dáo dác...

Ế. Sao cô lại nhìn anh.

Enji nhìn thấy cốc nước trên tay anh, lập tức không nghĩ ngợi vờn tay cướp lấy. Uống một hơi liền cạn, cô ngồi thất thần nhìn bát mì vài giây rồi lại tiếp tục....

Cô chẳng quan tâm đến việc Saka đang nhìn cô cười cười, gương mặt anh giống như đang xem giải trí vậy.

Nhận lấy cốc sữa từ tay anh, Enji bắt chợt cười thoả mãn. Được nhân vật lớn như Saka phục vụ, cảm giác cũng không tệ lắm.

“Saka. Anh không ngủ tiếp sao?..”. Enji ngạc nhiên khi thấy anh đi đến bên ghế salon ngồi xuống, bật ti vi lên muốn xem.

“Em làm phiền như thế còn hỏi sao, tôi đã thức dậy rồi, giờ có lên giường cũng không ngủ tiếp được nữa”. Vừa nói, anh vừa nhìn cô, tay ra hiệu gọi cô lại.

Trái với mong muốn của anh, Enji thần nhiên lắc đầu.

Saka trừng mắt với cô.

“Nhưng Enji phải ngủ mà”.

“Nhóc con, ai nấu mì cho em. Tôi không muốn ngồi một mình ở đây đến sáng đâu. Nhanh đến đây đi?..”

Enji cau mày, gãi đầu suy nghĩ, cuối cùng cũng tiến đến chỗ anh. Miệng lẩm bẩm “Trả ơn bát mì nhé Saka.”

Đôi môi nhỏ khẽ mở ra, Enji chán chường ngáp lên ngáp xuống. Nhàn rồi ngồi bên cạnh, cô quay sang quan sát anh.

Này, mái tóc xám hơi dài trông rất đẹp, cũng rất thời trang.

Đôi mắt xám tro rất lạnh tĩnh, cũng rất đẹp.

Gương mặt nhìn kiểu gì cũng đẹp. Tại sao tính cách của anh lại tệ đến như thế.?

Enji càng nhìn anh, càng thấy anh rất có phong độ, ngoài việc anh đối với cô hơi đều một chút thì không có gì phải chê cả. Xem chừng cha mẹ Saka cũng tự hào về anh lắm chứ. Nghĩ đến mẹ anh, Enji bỗng tự thắc mắc, cô Elik nói mẹ anh mất sớm, nhưng tại vì sao chứ.?

“Saka này, anh lấy họ của mẹ mình, xem chừng anh rất yêu quý mẹ nhỉ.”

Anh liếc cô, có bất ngờ khi cô chợt nhắc tới mẹ của anh. Nhưng cũng không thắc mắc, anh mỉm cười rất hiền, trả lời:

“Khi tôi còn nhỏ, tôi không thường gặp cha lắm, tôi luôn sống với mẹ đến năm mười tuổi. Ấn tượng của tôi về bà ấy rất sâu đậm. Không có ai đối tốt với tôi hơn bà ấy. Thật tệ khi bà ấy đã mất.”

“Bị giết sao.?.”

Enji nhìn về thoáng buồn trên gương mặt anh, bất chợt hỏi câu kì lạ.

“Sao em lại nghĩ vậy.?.”

Cô nhìn về ngạc nhiên trên mặt anh, rõ thấy được ánh mắt anh đã biến mất sự thân thiện vừa rồi, nhưng vẫn bình thản cô đáp:

“Vì Saka là Vampire thuần mà, cô Elik nói với em thế. Chắc chắn mẹ anh cũng thuộc dòng thuần chứ, Vampire thuần chủng thì chết vì bệnh tật sao được. Chỉ có thể là bị giết thôi.”

Saka im lặng, trước những lời của cô không đáp lại gì cả.

Enji lại vẫn tiếp tục :

“Là người nhà Senje giết đúng không.?. Lúc anh mười tuổi thì là 14 năm trước nhỉ, trong các sổ sách ghi chép nhà Senje có nói đến một vụ xung đột nhỏ vào 14 năm trước giữa một vài người nhà Senje tự ý đến gia tộc nhà Vampire gây chuyện. Là vụ đó phải không.?.”

Khi còn ở nhà Senje, cô thường đọc những quyển sách cổ trong thư viện của nhà chính, những quyển sách hoặc sổ ghi chép đó phần lớn đều nói đến những cuộc chiến giữa hai gia tộc, đã nhiều lần thử tìm hiểu, Enji vẫn không phát hiện ra được nguyên nhân chính của sự bất hoà này là gì. Chiến tranh giữa hai gia tộc vốn dĩ đã có từ rất lâu. Cách đây gần 100 năm mới làm kết thúc, tất nhiên chỉ là trên giấy tờ thôi.

Vụ việc 14 năm trước đặc biệt được Enji chú ý, vì thời gian đó có thể nói là tình cảm giữa hai gia tộc được coi là tốt nhất trong rất nhiều năm qua, sau sự kiện đó liên chuyển biến xấu đi nhiều.

Anh vẫn im lặng, Enji nhìn rõ sự giận giữ ở anh. Nhưng không dừng lại, vẫn là giọng bình thản đến ngạc nhiên ấy, Enji đều đều nói tiếp:

“Giờ thì em có thể hiểu vì sao anh ghét người nhà Senje rồi, thảo nào hỏi đầu anh không ưa em như thế. Ai là người nhà Senje đối với anh đều đáng chết phải không.?.”

“Được rồi Enji, không cần phải nói nữa.”. Anh quay mặt đi tránh cái nhìn trực tiếp của cô, muốn kết thúc câu chuyện tại đây. Có điều, Enji lại không muốn. Cái miệng nhỏ tiếp tục mở ra:

“Tại sao lại không nói nữa, anh tức giận à. Anh không cần phải tức giận với em, em không gây ra chuyện đó, hơn nữa, mẹ em cũng mất ở vụ đó mà. Cũng bị người nhà anh giết đó đâu. Nhưng Enji đâu có tức giận.”.

Saka từ từ quay sang nhìn cô, trên mặt là không thể tin được.

“Em đang nói gì thế.?.”

“Mẹ Enji cũng mất ở vụ đó mà, nhưng em khác anh nhé, em chẳng tức giận gì cả. Có lẽ vì Enji có nhớ gì đến mẹ đâu, bà ấy như thế nào Enji cũng chẳng rõ. Nhắc đến mẹ là nhắc đến người nào đó thật xa lạ thôi. Em có một bức tranh vẽ bà ấy, nhưng em đốt lâu rồi, dù sao nhìn vào cũng thấy đó là một người lạ, giữ tranh của một người xa lạ để làm gì cơ chứ.”.

Người xa lạ. Anh nghe cô nói cảm thấy không hiểu, dù mất mẹ từ sớm, nhưng lúc đó cô cũng phải có ấn tượng gì đó về mẹ mình chứ.

“Lúc đó em bốn tuổi phải không.?. Bốn tuổi thì cũng có thể nhớ đến mẹ.....”.

“Không...”. Enji cắt ngang ngay lập tức, tiếng cô nói rất nhẹ, nhưng lại rất chắc chắn.

“Em bị mất trí nhớ sau đó mà. Cụ không hề nói bà ấy mất như thế nào, nhưng em nghe những người trong nhà chính truyền nhau rằng vụ việc đó phần lớn những người đến nhà Vampire quá nửa đều không trở về, còn bà ấy, khi trở về từ nhà Vampire, cả người bà ấy là máu, bà ấy đến ôm em lúc cuối, sau đó thì chết. Họ nói khi bà ấy ôm em, em chẳng nói gì, khóc cũng không, lúc sau thì ngất luôn. Khi em tỉnh dậy thì đã là một tháng sau, không nhớ điều gì cả. Sau này khi nhớ lại những điều họ nói về cái chết ấy, em không thấy đau lòng, chỉ thắc mắc không biết cả người bà ấy toàn máu sẽ trông như thế nào.?. Anh nghĩ xem, có giống những kẻ em đã giết không?.....”.

“Saka, anh làm sao vậy...”

Cô thấy thật kì lạ, vì sao anh lại ôm cô chứ?. Cô đã nói xong đâu.

“Enji, không cần nói nữa, không nên nói nữa, tôi biết mà.”. Saka ôm cô, cơn giận khi nãy đã biến mất, thay vào đó là sự thương cảm. Tại sao cô có thể nói về cái chết của mẹ mình với gương mặt quá mức bình thản như vậy.?

“Anh biết làm sao được. Saka, anh không cần phải thương em đâu, ai khi nghe em nói cũng thật kì lạ, nó đều bày ra bộ mặt đau khổ hộ em là sao chứ. Không nhớ thì có gì không tốt, cụ nói đó là điều may mắn, một đứa bé khi chứng kiến cái chết của mẹ mình sau này sẽ không sống tốt được. Nhưng em đã quên rồi, em sống rất tốt. Thật đấy.”.

Cô đẩy anh ra, nhìn anh rất khó hiểu, sau đó là cố gắng giải thích.

Saka nhìn vào đôi mắt hồ phách xinh đẹp đang ngược lên, giờ nó như thể đang bị sương che phủ vậy. Cô dường như có chút bức bối, vì cô nghĩ anh không hiểu những lời cô nói sao. Cô giải thích một hồi chỉ để người khác không thương cảm cho mình, nhưng cô có hiểu như thế sẽ càng khiến cho người khác đau lòng về cô.?

Anh muốn cô yên tâm, liền đưa tay xoa đầu cô vài cái, mỉm cười nhẹ và nói:

“Tôi hiểu, em sống rất tốt. Tôi thấy rõ điều đó mà.”.

Cô sống tốt thật không?. Anh không chắc, anh tự hỏi Đại Lão đối với Enji có thực sự là người cụ đáng kính.?. Không có người cụ nào dạy cháu mình rằng việc quên đi người mẹ là một điều tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hai Người Giám Hộ Của Enji* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đùa Thôi

Cô Elik nhẹ nhàng nâng đôi mắt cao hơn bình thường, chính xác thì là tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt. Cô rất băn khoăn, có một điều mà cô biết, giường của tiểu thư Enji và cậu chủ đáng kính của cô chắc chắn đẹp nhất nhà Fujimaru, đệm, ga và chăn đều là tốt nhất. Vậy có sao hai người đó giường lớn không nằm, lại ngủ trên ghế salon.?

Tiểu thư Enji ngồi thu chân một góc, trên người phủ chiếc áo khoác lớn, tay ôm chiếc gối tựa lưng nhỏ, hơi thở đều đặn, xem chừng ngủ rất ngon lành. Còn Saka, anh nằm dài ngủ ở chiếc ghế salon bên cạnh, trên người phủ chiếc chăn mỏng, ngủ xem chừng cũng rất an ổn.

“Hummmmmmm.....”.

Một tiếng nhỏ phát ra từ cổ họng của anh, sau đó, thân hình cao lớn từ từ chuyển động. Saka chợt mình tỉnh dậy, anh đưa tay xoa hai mắt, nhìn quanh và vuốt ngược mái tóc rối:

“Cô Elik.?.”.

“Cậu chủ, sao hai người lại ngủ ở đây.?.”.

Nghe câu hỏi của cô Elik, anh có vẻ không hiểu lắm, sau đó dường như nhớ ra điều gì, anh liếc mắt nhìn Enji, rồi lơ đãng nhìn quanh, anh quay qua hỏi cô:

“Mấy giờ rồi.?.”.

“Sáu giờ rưỡi. Cậu chủ, hai người không nên ngủ ở đây, cuối thu rồi, dù trong nhà kín nhưng cũng có chút lạnh.”. Cô Elik đáp lại, tiến đến thu chiếc chăn mỏng vào tay, sắp xếp lại những chiếc gối tựa khi anh vừa thức dậy.

“Tôi không sao..?.”.

“Tôi không nói ngài, cậu chủ. Tôi lo là lo cho tiểu thư, ngại thì đâu thể ốm được.”. Cô Elik đáp lại anh vô tâm, cầm trên tay chiếc chăn mỏng của anh, đáng vẻ thực quan tâm, cô tiến đến và phủ trên người Enji.

Saka nhìn chỉ biết thở dài, từ bao giờ người nhà Fujimaru coi trọng cô hơn anh vậy.?

“Tôi đi chạy bộ một chút, khoảng bảy giờ gọi mọi người dậy. Đừng để họ ngủ lâu quá, tất nhiên là miễn Enji ra. Con bé đó thì gọi sao nổi. Minako và Akira thì tùy họ, nếu hai người đó muốn ăn sáng riêng, hãy hết lòng phục vụ. Tôi cũng không thích lắm việc họ ăn sáng cùng tôi, nhưng vì phép lịch sự, tốt hơn là vẫn nên mời.”

.....

Sau gần một tiếng chạy bộ, Saka trở về nhà và đi tắm, khi anh trở ra, một người vệ sĩ thường trực bên cạnh cùng hai người hầu gái có mặt ngay bên ngoài giúp anh thay quần áo.

Cùng thời gian đó, trong căn phòng ăn tráng lệ dưới tầng vang lên những tiếng keng thanh thoát khi thìa đĩa va vào nhau. Trên chiếc bàn dài hai chục mét được phủ khăn trắng sang trọng và tinh tế, bên cạnh những chiếc bát hoa tím nhẹ nhàng; những giá nền màu vàng sáng lấp lánh, từng chiếc thìa; đĩa; dao; những chiếc bát và đĩa màu xanh gốm bắt mắt bằng chất liệu sứ cao cấp lần lượt được bày ra. Tiếng kéo ghế, tiếng cắt thức ăn, tiếng cười nói vang vọng căn phòng lớn...

Saka sửa sửa lại chiếc caravat màu xanh đen một chút, vừa bước đến cửa phòng ăn, anh khẽ cau mày lại.

Thật ồn...

Đã lâu rồi buổi sáng nhà Fujimaru mất đi vẻ yên bình thường ngày.

Anh nhìn Enji đang há cái miệng nhỏ của cô, vui vẻ để Akira gấp thức ăn cho mình. Anh bắt đầu nghĩ, và phát hiện ra, mấy người này đều vì cô mà có mặt ở đây. Chắc. Anh chưa từng nghĩ lời cô về nhà mình đồng nghĩa với việc rước thêm cả đồng người nữa. Và không hiểu sao, anh cảm thấy không hạnh phúc lắm khi hầu như tất cả những người đó là phụ nữ.

“Minako, cậu thấy món này thế nào? Đây là ăn sáng theo kiểu Pháp, nếu cậu không quen có thể bảo đầu bếp nấu món Nhật.” Tiếng Caroline nhẹ nhàng vang lên, cô quan tâm hỏi Minako khi thấy Minako ăn có vẻ hơi rụt rè.

Elizabeth dường như không quan tâm đến Minako hay Akira, cô nàng chăm chú nói chuyện với Charles, và rõ ràng là đã chọn chỗ ngồi xa Enji nhất.

“Enji này, chiều nay cậu có muốn đi câu không? Cái hồ bên cạnh rừng lá phong có rất nhiều cá, và nó đã yên tĩnh một thời gian dài rồi.” Charles bắt chọt lên tiếng hỏi Enji, khuôn mặt anh không dấu vẻ háo hức.

Enji nhún vai đáp lại anh về hồ hững:

“Tôi sẽ đi nếu có Minako và Akira.”

Và Charles bắt đầu đổi hướng về hai người kia, trước con mắt đầy chờ mong của anh, Minako và Akira không thể nào từ chối. Hơn nữa, các cô cũng thực sự rất thích đi câu, cả hai đều chưa đi câu cá bao giờ.

“Mọi người dường như rất vui vẻ...”. Giọng nói trầm lạnh của anh vang lên, tất cả mọi người chợt im lặng, quay sang chú ý đến sự xuất hiện của anh. Ngoại trừ Caroline, Charles và Enji, các cô gái còn lại đều cảm thấy khó xử khi anh đến và ăn sáng cùng họ.

Charles cảm thấy rõ căn phòng bỗng trở nên căng thẳng, anh cố gắng nghĩ chuyện gì đó thú vị để nói...

“À. Saka, sáng nay em nghe cô Elik nói anh và Enji ngủ trên ghế salon, có chuyện gì hay sao?...”

“Anh và Enji có xem phim và ngủ quên mất.”

“Xem phim qua đêm? Không giống anh lắm”. Charles cảm thấy ngạc nhiên khi nghe thấy câu trả lời của anh.

“Biết sao được, lúc đó anh không thể ngủ được nữa. Tất cả cũng do Enji.” Saka đưa miếng thịt bò vào miệng, lời nói mang âm điệu trách cô.

“Này, Saka...”. Cô lập tức lên tiếng phản bác: “..anh đừng quên chính mình là người lôi kéo em ở lại xem phim nhé. Nếu không em cũng đã đi ngủ rồi.”

“Nhưng vì sao tôi phải làm thế chứ? Nếu không vì em ba giờ đêm mò đến phòng tôi kêu đói, tôi sẽ thức dậy nấu mì cho em ăn sao?...” Anh lãnh tĩnh đáp lại, với thái độ nóng nảy của cô hoàn toàn đối lập.

Những người xung quanh nghe câu nói của anh, trong lòng mỗi người đều dâng lên nhiều sự thắc mắc, khi Caroline định mở miệng...

“Nấu mì...”. Một tiếng nói thanh thoát thốt lên.

Mọi người quay đầu lại, Cô Elik xuất hiện ở cửa, trên tay là chiếc đĩa đựng một ổ mì lớn.

“Tiểu thư, đêm qua cô đói sao?...” Cô thỉnh thoảng xuất hiện, nhanh chóng đặt chiếc đĩa xuống bàn cho mọi người, và tiến lại gần Enji, cô hỏi.

“Đúng là vậy.”

“Tiểu thư, nếu cô đói thì hãy gọi tôi, không nên phiền cậu chủ. Cậu chủ nấu mìkhông ngon bằng tôi đâu.”

Sùng sốt, Charles cùng mọi người xung quanh đều có chung một cảm giác khi nghe cô Elik nói. Họ di dời sự chú ý của mình đến anh, thấy anh vẫn rất bình thường ăn bữa sáng, họ liền quay trở về với cô Elik. Enji đang gạt đầu tán thành ý kiến của cô.

“Đúng vậy, cô Elik à. Saka nấu chỉ bằng một nửa cô thôi. Nhưng Enji rất thương cô Elik, nên Enji sẽ không làm vậy. Đầu thể để cô thức dậy giữa đêm nấu mì cho tôi được.”

“Vậy còn tôi, em không thương tôi sao?”. Saka vẫn tiếp tục ăn, nhưng anh lên tiếng cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

Enji đáp lại anh bằng một cái nhún vai, giọng nói của cô đầy sự miễn cưỡng.

“Em cũng thương anh lắm chứ, nhưng anh ở cuối danh sách đó. Saka à.”.

Cô cũng không quên nhấn mạnh thêm:

“Tất cả mọi người ở nhà Fujimaru đều trên anh hết.”.

Và cuối cùng là kết một câu:

“Hunxter và Sky đứng ở top đầu.”.

Nói như vậy, không phải ám chỉ địa vị của anh trong lòng cô thấp quá mức tồi tệ, thấp hơn rất nhiều so với cả một con ngựa và một con chó.?

Saka nghe xong, anh im lặng trong

1 giây...

2 giây...

3 giây...

Từ từ, anh đặt dao và đĩa trên tay xuống, đứng lên, buông lời nói với mọi người:

“Tôi no rồi, mọi người cứ tự nhiên, hãy tiếp tục thưởng thức bữa sáng. Cô Elik nấu ăn rất ngon.”. Anh cười.

Im lặng thêm 2 giây để nhìn cô, anh nói tiếp:

“Tôi thực sự mong muốn em để tôi đứng đầu danh sách những người làm em ghét. Ít nhất tôi cũng sẽ đứng trên ai đó..”.

Và anh rời đi.

“Enji, cậu làm Saka giận rồi. Người ghét Saka thì nhiều vô kể, nhưng người có thiện cảm nói tốt cũng không phải, xấu cũng không hoàn toàn với anh ấy và thái độ cư xử vừa dễ thương, vừa khiến người ta đập đầu muốn chết như cậu thì là duy nhất đấy.”

“Vậy sao.?”. Enji cười tinh ranh đáp lời của Charles.

“Tiểu thư, không cười được đâu. Lần sau nếu có việc gì, cô hãy nhờ tôi. Để cậu chủ giận thì không tốt.?”. Cô Elik lên tiếng khuyên răn.

Enji cười lại càng thích thú hơn nữa, mãi sau, cô liếc mọi người, vui vẻ nói:

“Cô Elik, tôi không phải là kẻ cô dụng đến mức nấu bát mì cũng không được. Nhưng được CEO tập đoàn lớn phục vụ thực sự rất tuyệt. Tôi không thể nào kiềm chế mình dừng cái cảm giác thoải mái này. Saka không bao giờ phải phục vụ ai cả, nhưng khi nhìn anh ấy phải thức dậy nấu mì và nấu sữa nóng cho tôi, tôi thực sự rất vui. Đó là cảm giác rất tuyệt vời.”.

Á khẩu và hoá đá. Đó là trạng thái của những ai đang ở trong phòng ăn.

Charles nhìn cô cảm thán.

Đây là lí do ư.?

“Nhóc con, em được lắm”. Giọng nói đầy thích thú vang lên khiến Enji bất giác rơi một giọt mồ hôi. Cô phản ứng ngay tức khắc, cái miệng nhỏ nói lớn giữa căn phòng, bộ dáng nghiêm túc:

“Tất nhiên chỉ là đùa thôi.”.

....

“Saka, Em đùa đấy.”.

Enji thăm nhủ, tại sao cô đã nói như thế, tiếng chân anh bước đến vẫn ngày càng dồn dập, ngày càng rõ.

“Đau, Saka. Anh làm gì vậy, bỏ em ra.”

Khung cảnh trước mắt mọi người dường như hơi kinh hãi, Saka tiếp cận cô mau chóng, khi cô vừa mới xoay mặt nhìn anh, anh lập tức đưa tay nhéo má cô, vừa kéo vừa lắc. Đồng thời, anh lắc đầu, trừng mắt nhìn cô lầm bầm:

“Tôi cảm thấy mình hơi ngốc, em biết không? Đã rõ ràng em tỉnh ranh đến như thế nào nhưng vẫn bị lừa, cái bộ mặt này của em, sao có thể biến đổi như thế nhỉ. Thật không hiểu tôi qua tôi nghĩ như thế nào lại thấy em rất đáng thương nữa. Em đúng là con nhóc khó chịu nhất mà tôi từng gặp. Tôi không trừng phạt em, tôi sẽ không phải là Fujimaru Saka nữa.”

Anh vẫn tiếp tục lắc lắc má của cô và dường như không muốn dừng lại, bực mình, Enji quơ tay lên muốn tóm lấy mặt anh. Saka khẽ tránh, và sau đó anh lùi thân thể lại đằng sau tới đa, cánh tay duỗi thẳng hết sức vẫn không tha cho cô.

Enji tiếp tục quơ đến, nhưng...

Không có tới...

Cô chưa bao giờ cảm thấy tự ti về độ dài của cánh tay mình.

Cho đến lúc này.

Anh chỉ rời đi khi má cô chuyển sang màu đỏ hồng hơi tím, và đôi mắt cô hơi rung rung lệ. Khi anh ra đến cửa, những tiếng ném vỡ đồ lại vang lên rất quen thuộc, tiếng la hét của cô cũng rất quen thuộc:

“Saka đáng ghét, em ghét anh. Ngốc Saka, anh đi chết đi. Khốn Saka, anh đừng trở về đây nữa...”

.....

Ai cũng cảm thấy buồn cười trước khung cảnh vừa rồi. Chỉ có Caroline là không hề như thế. Cô cười giễu khi nghe Charles nói với Enji:

“Cậu và Saka có vẻ hơi xung khắc nhỉ. Tôi chưa từng thấy anh ấy tỏ ra bất lịch sự với cô gái nào.”

Xung khắc....

Nếu có thể được xung khắc như Enji, cô thực sự cũng rất muốn. Đúng như Charles đã nói, Enji là cô gái đầu tiên Saka tỏ ra bất lịch sự như thế. Anh nói trừng phạt cô? Đùa hay thật vậy? Cô chưa hề thấy có kiểu trừng phạt nào lại thân mật và mang sắc thái dịu dàng như vậy.

Caroline nhìn Enji. Trong đôi mắt có rét lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hai Người Giám Hộ Của Enji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Minako Xao Động

Caroline bước trên con đường nhỏ trải sỏi nằm giữa rừng phong, những trận gió nhẹ lùa qua mang theo trận mưa lá đỏ, khung cảnh thật đẹp, trong lòng cô đầy băn khoăn. Phu nhân Kyoko nhờ cô cùng Charles và hai chị em Victoria đến thăm Saka, thực chất là để tìm hiểu mối quan hệ giữa anh và Enji. Vài ngày qua sống chung, nếu nói mối quan hệ của hai người tồi tệ cũng không chắc lắm, nói hai người rất thân thiết thì chắc chắn là không. Enji quá mức bướng bỉnh và luôn dễ khiến người khác khó chịu. Tuy vậy Saka lại dễ dàng bỏ qua cho cô, mà dường như anh có vẻ không chấp cô thì đúng hơn. Có lẽ anh không thích Enji thật. Nhưng một cô gái khiến anh bỏ giấc ngủ quý giá của mình, cô chưa từng thấy. Nên hiện giờ, liệu cô nói thế nào với phu nhân Kyoko thì hợp lí?.

“Enji, đến đây, đừng tìm nữa, Hunxter chắc chạy đi đâu chơi rồi”. Tiếng Charles gọi Enji vang lên ngay sau lưng Caroline.

“Nhưng tôi muốn mang nó đi câu cùng, tôi có thể nướng cá cho nó ăn.”

Caroline nghe câu trả lời của Enji cảm thấy hơi bực mình, Enji mất một thời gian dài đi tìm Hunxter trì hoãn mọi người đi câu cá, trên đường thì đi rất chậm ngó đông tây tìm nó. Chỉ là một con chó, không cần phải quan tâm đến như vậy.

Cô chợt chú ý, có thứ gì đó thật lạ ở bên mép đường, trông rất giống một mẩu đuôi của Hunxter vậy. Caroline nhìn sang bên, nằm trên tầng lá phong vàng đỏ, cả thân hình trắng toát của Hunxter đã bị che phủ bởi không ít lá rụng, thật khó để phát hiện ra. Một ý nghĩ xấu xa chợt hiện lên trong đầu. Caroline di chuyển chân đi sát mép đường, cô nâng quay người lại đi lùi, đi như này dù có dẫm vào đuôi nó cũng coi như không để ý. Đôi tay vẩy vẩy

trên cao và hò lớn gọi những người đằng sau đi nhanh hơn một chút. Caroline mừng thầm khi thấy Enji nhìn về phía cô, cô thật sự rất muốn Enji nhìn cảnh con chó yêu quý bị dẫm như thế nào.

“Caroline, dừng lại đi, đằng sau em.”. Charles nhận ra vật thể trắng tuyết nhỏ ngay sau bước chân của Caroline vội kêu lớn. (Là sau bước chân chứ không phải trước nhé, cô nàng đang đi lùi mà.)

“Gi kia, Charles..”. Caroline nghiêng đầu nhìn anh trai, giống như không nghe thấy, đôi chân vẫn tiếp tục bước, chỉ còn một bước chân nữa thôi.

Charles giật mình khi nhìn thấy Enji chạy ngang qua anh.

Caroline nhìn cô chạy đến, trong lòng mỉm cười, muốn cản ?. E chùng không kịp.

Nhưng...

Caroline đột nhiên hoảng sợ, sao có thể?. Enji đã ngay ở trước mặt cô. Khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt đe dọa thẳm lên ánh đỏ thật kinh khủng. Một tay Enji đưa ra, mạnh bạo hất Caroline sang bên khi cô nàng suýt dẫm lên Hunxter. Khi vừa hất Caroline xong, Enji liền ngồi thụp xuống nhanh chóng, cái miệng nhỏ nở nụ cười, đôi môi hồng phát ra những tiếng vui vẻ:

“Hunxter, bé ngoan, tìm được mày rồi”.

Trong khi Enji đang vui vẻ phấn khởi như thế, Caroline vừa mới ngã sau khi cảm thấy cơ mình bay qua vài mét, cơ thể đập mạnh vào một cây lớn bên kia đường, rồi rơi cái bịch xuống tầng cỏ. Cô nàng nhăn mặt, mím môi kêu đau.

Charles, Victoria, Elizabeth, Minako, Akira, những người đi sau chứng kiến cảnh tượng trước mắt đều cứng người không thể tin được, từ “không” còn chưa kịp phát ra ở cổ họng đã kịp tan biến mất. Sau đó thì...

“Caroline....., em có sao không?.”

“Cậu có đau không?.”

“Bị thương có nặng không?.”.....

Caroline nhìn mọi người rung rung nước mắt. Từ khi sinh ra đến giờ, cô nàng mới ngã đau như vậy. Ấy vậy mà người đáng hỏi thăm vẫn còn đang ôm siết Hunxter không rời. Mãi sau khi chú ý đến nạn nhân mình gây ra hỏi một câu hờ hững:

“Caroline, cậu ngã chắc không có vấn đề gì nhì.”

“Enji à...”. Minako tròn mắt thốt lên.

“Chứ gì nữa, chỉ là không may ngã xuống đường thôi mà. Có giống như là ngã từ tầng cao xuống đâu.”.

“Nhưng cậu có biết cậu hất mạnh cô ấy như thế nào không, từ lề đường bên này, cô ấy bay luôn qua lề đường bên kia đấy. Lại còn đập mạnh vào cây nữa.”. Minako hơi hơi cao giọng bất bình, không nghĩ Enji lại vì một con chó mà làm như vậy. Sau đó còn có vẻ vô tâm như thế nữa.

Enji mất vài giây nhìn thiệt hại trước mắt, lên tiếng ăn năn.

“Ôi, xin lỗi nhé Caroline. Lúc đó tôi không kịp nghĩ gì cả, tôi đẩy cô mạnh lắm nhì. Thật xin lỗi.”.

Caroline mím môi, gượng lắc đầu, gượng cười nói:

“Không sao, Enji. Tôi ổn.”.

“Tốt...”. Chưa kịp để Caroline nói xong, Enji đã ngắt lời cô. “...vậy chúng ta tiếp tục đi thôi.”. Nói xong vui vẻ đi trước.

Charles thấy em gái không bị thương nặng liền mỉm cười trấn an một cái rồi đi cùng cô. Nói sao Caroline cũng là Vampire, ngã tuy có thể đau, nhưng không thể gây ảnh hưởng gì nghiêm trọng. Anh đi cùng cô, tỏ ra rất ngạc nhiên hỏi:

“Enji này, cậu chạy thật nhanh đấy biết không. Cậu ở ngay sau chúng tôi mà, vậy mà chỉ chưa đến hai giây đã xuất hiện ngay trước mắt Caroline rồi. Tốc độ chạy của cậu có thể sánh ngang với chúng tôi đấy?.”.

“Charles, cậu có vẻ rất ngạc nhiên nhì. Cậu đừng quên tôi là người nhà Senje nhé. Phụ nữ nhà Senje có thể không có sức mạnh nhưng về sự nhanh nhẹn và khéo léo thì hiếm có người bằng chúng tôi.”.

“Thật sao, tôi có được biết đến các kỹ năng của người nhà Senje qua sách và được dạy. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến đấy. Mà thật may khi cậu không mạnh lắm, nếu không thì nguy cho Caroline rồi. Tuy nó là Vampire nhưng từ trước đến giờ đều chưa từng phải chịu đau bao giờ, nó mà bị thương chút thôi thì tệ lắm”.

“Phải, may mà tôi không mạnh lắm”. Enji bật cười đáp lời lại Charles. Anh liệu có biết nếu thay Caroline bằng Minako hay một cô gái bình thường nào

khác, chắc rằng cô gái đó đã phải vào viện hai tháng rồi.

“Akira, cậu cảm hộ tôi thứ này. Mà Minako đâu rồi?.”

“Cậu ấy ở lại cùng Elizabeth đỡ Caroline, cô ấy vẫn kêu đau. Ba người họ sẽ lên ngay thôi.”

.....

“Caroline, cậu đi cẩn thận. Vẫn còn đau phải không?. Hay là ta trở về đi. Enji thật là, sao cô ấy có thể làm vậy.”. Minako đỡ Caroline, trong lòng đầy bức bối và khó chịu. Lần đầu tiên từ khi quen biết Enji, cô cảm thấy Enji quá đáng như vậy. Mà hình như càng ngày, cô càng cảm thấy Enji sao thật khác với những gì cô biết. À. Không đúng rồi, là cô không biết gì về Enji, từ trước đến giờ đều là cô tưởng nhầm. Cô không nghĩ Enji vô lý như vậy, tất cả mọi điều đều làm theo ý mình, cô cư xử giống như treu đùa với Saka dù cô đang ở nhờ nhà anh ấy. (Enji nói với Minako rằng cô và Enji không có quan hệ họ hàng, gia đình nhà Enji có việc nên cô đến ở nhờ nhà anh một thời gian. Enji cũng nói điều này cả với Akira nữa.). Cô nghe theo tất cả những lời chỉ bảo của anh nhưng sau lưng lại luôn treu trọc làm trò. Trong khi đó, Saka lại bỏ qua cho cô tất cả và vẫn đối tốt với cô hết sức. Minako thấy anh thật hiền, rất dễ mến. Còn Enji:

“Minako này, cậu có thấy Saka cười không?. Anh ấy lại có ý định gì không tốt đẹp rồi, cầu mong cho ai bị anh ấy nhắm trúng được chúa phù hộ, cậu thấy đó, dù anh ấy tốt hơn trước nhưng vẫn rất đều. Mà đó là bản chất của anh ấy, làm sao thay đổi được.”.

Chỉ có mỗi Enji là nghĩ Saka không tốt.

Còn sự việc hôm nay, cô thấy Enji rất tệ. Vậy mà không ai trách mắng cô ấy cả. Charles nhìn em gái mình hỏi thăm một không rồi không lo lắng gì hơn, Akira nhìn Enji mỉm cười thờ dài, khi thấy cô phàn nàn về Enji chỉ nói một câu:

“Biết sao được, tính Enji vốn vậy mà. Hiện tại mọi người đang cố gắng để thay đổi nó đây.”.

Đầu thế viện vào lý do đó được. Trông Caroline đau nhưng vẫn gượng cười, lại không trách mắng Enji nửa câu, cô thấy Caroline thật tốt.

“Con bé ấy đâu.”. Tiếng Saka gầm vang cả căn nhà lớn. Toàn bộ người nhà Fujimaru giật mình kinh hãi. Vừa đi câu về, Charles cùng mọi người đang ăn bánh uống trà trong phòng khách, nghe tiếng quát dữ dội của Saka lập tức run người, trà bánh gì cũng phun ra hết.

“Khụ...khụ...”.

Cô Elik vội vã chạy ra cửa, trên mặt đầy lo lắng. Đã thật lâu, thật lâu rồi mới thấy cậu chủ giận dữ như thế. Khi vừa nhìn thấy anh, sắc mặt cô liền tái đi.

“Cậu chủ...có chuyện gì đã xảy ra với ngài vậy?.. Cả ông Langdon nữa.?.”.

Charles từ phòng khách bước đến, mở miệng muốn hỏi có chuyện gì xảy ra, nhưng anh cũng lập tức cứng họng.

Thật khó khăn, anh nói:

“Saka, trông anh hơi...hơi.”. Cuối cùng, anh quyết định là không nói, mỉm cười nhẹ, vừa thấy ánh mắt đáng sợ của ông anh trai thì nụ cười cũng vụt tắt, chỉ biết gãi đầu bối rối. Mấy cô gái theo sau anh cũng không dám lên tiếng gì, thì thầm trao đổi với nhau những câu rất nhỏ.

Bởi vì anh bây giờ....

Trông rất...

Te tua....

Mái tóc hơi rối, vài sợi lông xoà không ngay ngắn, trên mặt có hai ba vết xước dài không rõ từ đâu. Caravat thất không chỉnh tề, điều này từ trước tới nay chưa hề có, Saka một là caravat chỉnh tề, hai là không thất. Áo sơ mi trắng xộc xệch, hơi nhăn, áo khoác ngoài mất ba cái cúc. Một điều nữa, trên áo sơ mi trắng của anh có vết đỏ mờ, giống như vết son đã được lau qua.

Những vệ sĩ đi theo anh cùng ông Langdon xuất hiện sau trông còn tệ hại hơn, giống như họ vừa bị đập lên vậy.

Biết cái gì gọi là thảm họa nhà Fujimaru?.

Đây chính là ví dụ điển hình.

Tất cả còn đang im lặng, một tiếng cười nhỏ vang lên thật nhẹ.

Mọi người quay lại...

Một cái đầu nhỏ ló ra sau cửa bếp, Enji đang bịt miệng lại nín cười, nhưng đôi vai vẫn rung rung. Đôi mắt tỏa ra ánh hào quang thích chí.

Cô Elik thăm thán....

Charles thực sự muốn đập đầu vào đầu đó...

Ông Langdon e ngại...

Saka bỗng bước lên một bước...Enji giật mình lùi một bước...

Anh bước thêm bước thứ hai...Cô bắt đầu ù té chạy...

“Cấm!. Em dám chạy nữa không?..”. Saka lên tiếng đe dọa.

“Không chạy anh giết em à..”. Enji đáp lại lời, chân vẫn không ngừng...

Loé mắt anh chợt sáng khi thấy cô chạy ra ngoài bằng cửa sau, Saka xông qua tất cả mọi người trước mắt đuổi theo cô

.....

Những người còn lại đứng nhìn mãi, đến khi...

“Ông Langdon, có chuyện gì đã xảy ra vậy.?”. Cô Elik lên tiếng, sốt sắng hỏi ông Langdon.

Ông quản gia vừa đang ra hiệu gì đó cho những anh chàng vệ sĩ tội nghiệp, vừa thờ dài bước đến ghế lớn, mọi người xung quanh di chuyển theo từng bước của ông. Ông ngồi phịch xuống, cầm lấy cốc nước uống một hơi dài mới mở miệng:

“Hôm nay cậu chủ có lịch hẹn gặp một người bạn cũ ở một quán cà phê. Thường thì chúng tôi đến club riêng, như vậy sẽ an toàn hơn. Nhưng lần này lại thay đổi một chút. Tôi không nghĩ điều đó là tệ hại. Nhưng ngay khi cậu chủ vừa xuống xe, ở các cửa hàng nước, cửa hàng tiện lợi xung quanh đó đổ ra rất nhiều các cô gái, họ rất đông. Họ hò hét, chen nhau, xô đẩy rất điên cuồng. Mục tiêu duy nhất chỉ có cậu chủ. Thật là bất ngờ, mọi người không kiểm soát tình hình ngay được, hơn nữa toàn phụ nữ như thế, chúng tôi cũng rất khó ra tay. Chúng tôi gần chết dưới cả tấn son phấn và những lớp nhũ móng tay.”.

“Tôi không hiểu lắm, thế nghĩa là gì.?”. Caroline mặt khó hiểu, cuối cùng nghĩa của những câu nói đó là gì vậy.

“Lịch làm việc của Saka bị ai đó xem trộm”. Charles bất ngờ lên tiếng.

“Đúng vậy...”. Ông Landon gật đầu xác nhận.“..lịch làm việc, các cuộc hẹn gặp của cậu chủ luôn được lên lịch trước về thời gian và địa điểm, những cuộc gặp ngoài thường có ít người biết, nhờ vào đó chúng tôi tránh những việc phiền phức không cần thiết xảy ra. Đám đông phụ nữ xuất hiện hôm nay là fan của cậu chủ.”.

“Fan á...”. Minako và Akira cùng đồng thời thốt lên rất kinh ngạc.

“Tất nhiên, Saka dù là nhà kinh tế, không làm ngành giải trí nhưng với tài năng và vẻ đẹp của anh ấy thì rất đáng được ngưỡng mộ. Có một thời gian anh ấy làm khách mời danh dự cho một trương trình giải trí dành cho giới thượng lưu, tuy sau không tham gia nữa nhưng từ đó cũng thu hút rất nhiều người biết đến, nếu lên mạng tra cậu sẽ biết.”. Caroline đáp, trong lời nói lộ rõ sự hãnh diện và tự hào.

“Chúng tôi đã điều tra, nhóm fan đó được một người bí ẩn cho biết ngày giờ, địa điểm Saka sẽ xuất hiện. Họ chỉ thường thấy cậu chủ trên các tờ báo, mà số lượng ảnh cũng rất ít, chưa bao giờ gặp ngài. Nên thực sự họ đã quá khích. Chúng tôi tra từ máy tính, và phát hiện ra nó đã bị thâm nhập. Mới chỉ sáng nay thôi. Theo nguồn dẫn, đó là máy tính riêng trong phòng tiểu thư Enji. Khi chúng tôi tìm đến chiếc máy tính đó, xuất hiện một con cún con chạy ngang chạy dọc màn hình, rồi con cún đó giờ một chân của nó lên vẫy vẫy. Một dòng chữ hiện ra: Aloha...Saka..”. Ông Langdon thờ dài một hơi, đều đều kể tiếp sự việc.

“Ôi...”. Mọi người nghe xong bỗng lên tiếng thờ dài. Nhưng ngay sau đó thì..

“Tiểu thư thật tài quá...”. Những cô nàng hầu cho khu nhà chính, những người hầu thân cận nhất của Saka, những người theo anh chuyển từ Pháp tới sống để phục vụ anh, bất chợt lên tiếng ngưỡng mộ Enji.

.....

Khi họ còn chưa kịp ngưỡng mộ xong, một tiếng la hét đột nhiên đập vào tai họ.

“Aaaaaa...Saka, anh bỏ em ra. Anh làm gì?....Cô Elik, ông Langdon, Charles...”.

“Kêu la cái gì?..”. Tiếng anh gầm quát nạt.

Im re...

Saka từ ngoài bước vào nhà vác trên vai là Enji đang quẫy đạp lung tung, những người có mặt tại hiện trường kinh hãi, liếc nhau vài cái rồi thức thối tự ý lùi xa hai người mấy chục bước. Anh bước đến ghế salon vút cô cái bịch xuống. Chưa vội làm gì mà thờ vài hơi thở giãn, quay lại trừng mắt với cô..

“Enji..”. Anh mới chỉ mở miệng kêu được tên cô lên..

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....”.

Một tiếng thét dài thất thanh vang lên...

Saka nhìn cô không hiểu, mọi người nhà Fujimaru ở xa không không nhìn rõ anh đã làm gì cô, tất cả đưa tay lên cầu nguyện..

“Tôi đã đánh em đâu, em hét cái gì.?.”.

“Em cũng không biết. Nhưng kiểu gì em chẳng phải hét, hét trước hét sau thế nào chả được.”. Cô tỉnh bơ đáp lại anh, nói xong nghĩ đi nghĩ lại kiểu gì lại cười với anh một cái.

Trong khoảng khắc, cô đã giật mình, cảnh giác...

Saka áp sát cô từ bao giờ. Tay anh túm lấy cổ áo cô xốc lên.

“Nhóc con, em nghe đây. Đã rất lâu rồi tôi mới có lại cảm giác muốn giết người đến như vậy...” Anh mở miệng bắt đầu nói, tiếng nói rất trầm, rất tĩnh, đầy đe dọa, và cảnh cáo.

“Em có nên vĩnh dự về điều đó không ạ.?.” Enji không hiểu tình thế cắt lời anh.

Ở xa xa, cô Elik bắt đầu rớt nước mắt vì sự gan dạ của cô. Tiểu thư ơi, cái miệng của cô...

Nhưng trái với ý nghĩ anh sẽ nổi khùng lên tức giận của mọi người, anh lại gật gật đầu đáp lại:

“Có, người làm tôi điên lên hiếm lắm. Và nếu em còn cắt lời tôi nữa, tôi sẽ giết em thật đấy. Theo nghĩa đen ấy.”.

Enji nghe anh nói, biết là không thể trêu được nữa, môi cô liền mím lại, răng cắn chặt vào nhau, chớp chớp mắt mong chờ anh nói tiếp.

Saka nhìn điệu bộ của cô, không thể biết nói gì hơn nữa. Tại sao cái dáng vẻ nghiêm túc của cô lại trông rất giống như trêu người vậy.?. Nhưng không muốn mất thời gian hơn về việc sửa thái độ của cô trong lúc nói chuyện, vì thế anh thả cô ra và bắt đầu lên tiếng giáo huấn cô:

“Nghe đây, Enji. Việc em làm hôm nay có biết tồi tệ như thế nào không hả. Tôi mất cuộc hẹn quan trọng với người bạn cũ đã 5 năm rồi không gặp. Em khiến ông Langdon bị xô đẩy mạnh giữa hàng loạt những người phụ nữ. Một vài người vệ sĩ của tôi bị đám người đó đập lên bị thương. Và “giúp” tôi biết cảm giác tắm giữa vài chục loại nước hoa là như thế nào. Giờ thì em hạnh phúc rồi chứ.”.

Enji bèn lên gãi đầu, rồi lại lúng túng nghịch nghịch ngón tay út, mãi sau mới thành thật trả lời:

“Có một phần ạ.”.

Nhìn cô hối lỗi, Saka nghi ngờ không biết nó có phải là thật không.?. Dù sao trình độ đóng kịch của cô anh cũng lĩnh giáo nhiều rồi. Cuối cùng anh thờ dài, chấp nhận tạm thời tin tưởng. Nhưng gây chuyện thì không thể không phạt..

“Enji, biết gara ô tô của tôi chứ.”.

“Dạ, biết ạ.”.

“Em vào đó cùng với Kaoru, trừ mấy chiếc xe đời cổ ra tự chọn cho mình 10 chiếc xe. Bảo Kaoru lái từng chiếc qua những vùng nước bắn trong rừng phong, trời vừa mưa nên em đừng hòng lấy lý do là không có vùng nước nào. Sau đó thì rửa sạch chúng đi. Khi về tôi sẽ kiểm tra. Tối chưa xong thì vẫn phải làm tiếp.”.

Quay lại anh nói thêm với người hầu nhà Fujimaru:

“Không ai ở đây được giúp cô ấy. Rõ chưa.”. Và để mặc cô ngồi bực tức một chỗ, anh gọi ông Langdon đi thay quần áo và ngay sau đó lại rời đi.

Khi anh đã rời đi được mười phút, Enji vẫn ngồi lăm bầm tức giận nắn anh mấy câu kiểu như:

“...thôi Saka, mình làm gì mà phạt mình kia chứ.?. Chỉ muốn chào một câu mà cũng không được. Aloha ...Saka là “Xin chào....Saka” mà. Chẳng lẽ ngốc đến mức không hiểu được..”.

Nghe lời cô nói xem chừng vẫn còn chưa có biết lỗi gì cả.

Rồi cô im lặng. Và cô quay lại nhìn mọi người xa xa đằng kia. Khuôn mặt cô buồn bã, đôi mắt cụp xuống sâu thẳm...

Mong chờ....mong chờ...mong chờ...

Và kết quả...

“Cô Marie, tập trung những người hầu kia đến. Họ sẽ rửa xe cho tiểu thư.”. Cô Elik ra lệnh cho cô Marie đứng ngay bên cạnh.

“Không được. Saka nói không ai ở đây được giúp Enji. Mọi người trái lệnh Saka đấy à.”. Caroline lên tiếng bất bình. Không thể tin được người hầu thân cận của anh lại có thể trái lệnh anh vì Enji.

“Tiểu thư Caroline, chúng ta nên hiểu người ở đây mà cậu chủ nói là chỉ người nhà Fujimaru mà thôi. Cô cũng biết người hầu theo cậu chủ từ Pháp chỉ có 23 người.(7 nữ hầu và 16 vệ sĩ). Trừ 23 người đó ra, chúng tôi còn thuê thêm rất nhiều người hầu nữa, họ không được tính là người nhà Fujimaru. Họ có thể làm giúp tiểu thư Enji. Chúng tôi đâu có trái lời cậu chủ đâu. Phải không?.”. Cô Elik cười cười bình tĩnh giải thích.

“Yay....”. Trên ghế, Enji nhảy lên vui sướng.

Saka, mười chiếc xe chữ cả gara của anh em cũng rửa được.

.....

Charles ngồi cười mãi khi nhớ đến dáng vẻ chật vật của Saka khi anh trở về. Càng ngày càng khôi phục Enji. Akira bên cạnh thì lắc đầu cười cười, mặc cho Enji đang làm đủ thứ với mái tóc của mình.

Riêng Caroline và Minako không ở trong nhà, họ ra ngoài nhìn những người hầu đang chăm chú rửa xe. Caroline trên mặt vẫn là bất bình. Minako mãi trầm suy nghĩ. Caroline liếc nhìn Minako, biết rõ cô gái này đang nghĩ điều gì. Minako khác Akira, tuy cả hai người đều là bạn của Enji, nhưng Akira chơi với Enji lâu hơn nhiều, lần đầu tiên gặp gỡ Enji đã rút súng ra đe dọa người khác. Akira vốn đã có ý nghĩ Enji không bình thường. Nhưng Minako từ khi gặp Enji đều chỉ thấy gương mặt thiên thần hay giúp người tốt đẹp của Enji, khi nhìn thấy khía cạnh khác (khía cạnh không tốt đẹp) của Enji sẽ rất dễ xao động.

Cô ta lấy giọng mềm mại hỏi Minako:

“Này, cậu có nghĩ Enji làm vậy là sai không?.”.

“Cái này...”. Minako ngập ngừng

“Được rồi, tôi biết Enji là bạn của cậu, nhưng sai đúng phải nhận xét rõ ràng. Nếu Enji sai, chúng ta phải giúp cậu ta nhận ra. Không thể để mọi người ai ai cũng bao che cho Enji được, cô ấy sẽ ngày càng hư hơn.”.

“Ừm...vậy, tôi nghĩ Enji làm thế dường như không đúng lắm. Saka chỉ trừu cô ấy chút thôi, có thể bỏ qua, không nên làm vậy.”.

“Phải, rất đúng ý tôi. Tôi nghĩ, hay là nếu Saka trở về, chúng ta nói với anh ấy chuyện Enji nhờ người hầu giúp được không?.”.

Minako giật mình khi nghe Caroline nói, cô lắc đầu.

“Không được đâu, sẽ có rất nhiều người bị phạt. Hơn nữa, tôi không thể làm thế..”.

“Tôi đâu có nói cậu làm, tôi sẽ nói với Saka. Nếu anh ấy không tin tôi sẽ nói anh ấy hỏi cậu. Khi Saka hỏi cậu chỉ cần gạt đầu là được. Khi bị Enji hỏi hãy nói cậu không thể nói dối. Enji không trách cậu đâu mà. Tin tôi đi.”

“Nhưng...”.

“Nếu chúng ta không nói, sau chuyện này Enji sẽ vẫn tiếp tục không biết lỗi đâu. Cô ấy sẽ tiếp tục phá. Saka là anh trai tôi, tôi không muốn mấy trò nghịch ngợm của Enji làm ảnh hưởng đến anh ấy.”. Caroline buồn buồn nói.

Minako suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng...

“Ừm...tôi nghĩ cũng được. Enji không trách tôi chứ.”.

“Trách sao được. Cậu chỉ nói sự thật thôi.”.

“Ừk...được..”.

Minako, tôi nói với Saka chuyện hôm nay rồi, anh ấy gọi cậu kia.”. Caroline xuất hiện trong phòng Minako, nhắc cô về thoả thuận buổi chiều mà hai người đã nói.

“Anh ấy gọi tôi?.. Vậy tôi phải nói điều gì?”.

“Cậu chỉ cần xác nhận với anh ấy là được. Tốt nhất là hãy kể lại mọi chuyện, cậu nên nhắc rõ Enji đã cầu cứu mọi người, cô Elik đồng ý với Enji dù trái lệnh anh ấy. Nói chung là cậu chỉ cần nói sự thực thôi. Anh ấy đang ở một mình, tôi đã yêu cầu Saka không nói ra ai là người mách tội Enji. Cậu sẽ không sao đâu. Enji không biết được, mà có nghĩ, cô ấy cũng chỉ nghĩ là ai đó ấy mà. Đừng lo.”. Caroline thì thầm nói nhỏ từng câu, đồng thời trấn an tinh thần không mấy vững vàng của Minako.

“Nói như thế là được à?.. Vậy Enji thì sao?.”.

“Phải. Chỉ cần nói thế thôi. Còn Enji bị mắng thêm một trận nữa là cùng chứ gì, có chăng Saka cũng phạt cô ấy làm việc khác. Nhưng cái chính ở đây là phải giúp Enji hiểu cô ấy đã sai.”. Caroline cố gắng thuyết phục Minako, mà kết của vấn đề là chỉ muốn tốt cho Enji mà thôi. Điều này thuyết phục Minako hoàn toàn.

“Vậy tôi đi nhé. Anh ấy đang ở đâu.?”

“Phòng khách...”.

Nhìn Minako bước đi hồi hộp, khoe miệng Caroline khẽ nở một nụ cười khinh thường và giễu cợt.

.....

“Caroline nói em có chuyện muốn nói. Vậy ra đó là việc này.”. Saka im lặng vài giây sau khi nghe xong Minako thuật lại chuyện hồi chiều, sau đó mở miệng anh hỏi Minako một câu khiến cô hết sức kinh ngạc.

Sao lại như thế.?. Không phải là Caroline đã nói hết với anh rồi sao.?.

Hết sức lúng túng, Minako cúi đầu xuống và không biết nên trả lời thế nào. Là Caroline lừa cô.?. Nếu việc này Enji biết được.?. Cô sẽ thế nào.?. Hơn hết là, anh sẽ nghĩ gì về cô chứ.?.

Cả người cô cảm thấy nóng bừng vì xấu hổ, cô chuẩn bị để nghe những lời nói trách móc của anh. Cô thấy Saka là người rất thẳng thắn, anh không thích sự lừa dối và những việc làm sau lưng không đàng hoàng (Đây là ý nghĩ của Minako về Saka.) Anh sẽ khinh thường cô chẳng.?.

Nhưng khác với những gì cô suy nghĩ, Saka đã nói:

“Tốt lắm”. Lời anh nói thực sự rất nhẹ nhàng.

Tay anh khẽ xoa đầu cô.

Và khi đầu cô vẫn cúi như vậy, cô nhìn thấy bước chân anh di chuyển, khi cô ngược đầu lên thì anh đã lên phòng rồi.

Một cảm giác hồi hộp và vui sướng kì lạ xuất hiện trong lồng ngực.

Cô muốn trở về phòng và nói chuyện này với Caroline.

.....

Phòng Caroline:

“Saka nói với cậu là tốt lắm. Thật à.”. Caroline không tin vào tai mình, đang nằm trên giường vội ngồi bật dậy, kinh ngạc nhìn Minako đang ngồi trên mép giường kể chuyện.

“Phải. Khi anh ấy hỏi tôi câu đó, tôi đã rất lo. Tôi nghĩ là cậu lừa tôi, tôi cứ sợ anh ấy nổi giận, rồi khinh thường mình. Dù sao tôi cũng là bạn của Enji mà, làm vậy không tốt lắm. Nhưng anh ấy đã nói tốt lắm, anh ấy khen việc tôi làm phải không? Mà sao cậu không nói gì với anh ấy à, cậu nói với tôi cậu kể cho anh ấy nghe rồi mà.”.

“À...ờ, không.” Caroline hơi ấp úng, và ngay lập tức cô nàng biện hộ.

“Cậu thấy đấy, Saka không thích Enji lắm, mọi người xung quanh lại rất bao che cho cô ấy, nếu có người giúp anh ấy biết rõ mọi việc trong nhà, tôi nghĩ anh ấy sẽ vui. Như vậy nếu cậu tự mình nói với Saka, anh ấy sẽ có cảm tình với cậu nhiều hơn. Tôi thấy cậu rất tốt, tôi nghĩ cậu khá hợp với anh ấy. Cậu cũng thích Saka mà, tôi chỉ muốn giúp thôi.”.

“Cậu nói thật à.?. Cậu nghĩ tôi khá hợp với Saka.?.”. Minako nhìn Caroline, khuôn mặt hơi đỏ, cô cười cười hỏi, nhìn ra được cô đang rất vui.

“Thật mà..”.

Caroline đáp, gật gật đầu chắc chắn với Minako. Mặt ngoài cô ta đang cười đến nở hoa, lại ra vẻ rất hào hứng với Minako về việc cô ta thấy Minako và Saka là một cặp đẹp đôi đến như thế nào. Nhưng trong lòng đang đầy băn khoăn, Saka làm sao vậy. Anh thật sự không giống ngày thường. Ý định của cô ta là muốn Saka coi thường Minako mà đuổi Minako đi kia mà. Cô ta không hề muốn sống cùng với thứ người thấp kém như Minako, con người không có thứ gì tốt đẹp, nhưng lại quá ảo mộng. Minako lúc nào cũng nhìn Saka đầy ngưỡng mộ, cô ta không cho phép điều đó. Nếu có người có thể thương thức vẻ đẹp của anh, vốn dĩ chỉ có những người có thân phận cao quý. Với những người như Enji và bạn của cô ta, thì thực sự chẳng bao giờ xứng. Cô ta muốn loại dần từng cô gái bên cạnh anh, dù anh có chú ý đến họ hay không.

Ý định đuổi Minako đi không được, anh còn khen cô ta tốt.

Thật tồi tệ.

.....

Cùng khoảng thời gian đó:

Saka sau khi nói chuyện với Minako liền bước đến phòng cô, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa khép hờ không khoá, anh bước vào. Nhận ra ngay cô đang ngồi ôm Hunxter trên ghế, tiến đến gần, anh nói một câu:

“Enji. Em có người bạn tốt đấy.”.

Cô không nhìn anh, nhưng anh có thể phát hiện ra đôi mắt cô đang đầy những xáo động. Trong phòng khách, khi anh nói chuyện với Minako, anh chợt nhận ra một góc vấy nhỏ sau bức tượng lớn trong nhà. Khi Minako còn đang cúi đầu lúng túng về câu hỏi của anh, góc vấy nhỏ chợt biến mất, bóng dáng cô ẩn hiện sau những dãy tủ đựng rượu và hàng loạt những đồ vật lớn khác trong nhà, những tiếng bước chân khẽ rời khỏi căn phòng. Phòng khách quá rộng, Minako không thể nhận ra có một người khác nữa.

“Em biết. Saka này, nhưng không thể trách Minako được. Minako hơi ngốc một chút, em biết rõ từ lâu rồi. Trước đây cô ấy bị cả trường loại, không có tên con trai tử tế nào tiếp cận với cô ấy với thứ tin đồn đó cả. Còn những tên con trai khác quen biết với Minako toàn là dân đường phố lưu manh thôi. Khi gặp anh, người đàn ông quá mức ga-lăng và lịch thiệp, vẻ ngoài tử tế đường hoàng của anh đã cuốn hút Minako. Lại thêm được việc sáng mắt vì bản chất của em, nếu cô ấy có đi khai báo gì với anh về mấy cái việc nghịch ngợm của em là việc rất bình thường. Cụ từng nói con người là loài sinh vật dễ bị chi phối bởi cảm xúc. Cô ấy mong muốn gây ấn tượng với anh, cô ấy làm thế em có thể hiểu.”. Đôi tay mềm mại vẫn tiếp tục vuốt bộ lông của Hunxter, Enji chậm chậm nói. Trên mặt không biểu lộ điều gì cả.

“Em cho đó là bình thường.”.

“Phải, là bình thường. Em được dạy dỗ không giống những người khác, em không tức giận hay trách mắng việc Minako làm không phải em cao thượng, em chỉ nhìn nó theo cách nhìn của mình thôi. Anh biết rõ cách dạy dỗ của người nhà Senje rồi mà, em được dạy để nhìn nhận tất cả mọi thứ trên đời đều có thể chấp nhận được. Như thế, em sẽ không bao giờ phải chịu tác động của bất cứ việc gì. Như cụ vẫn nói: Tâm bất biến giữa dòng đời vạn biến. Có như vậy, lí trí mới tìm ra được cách trả thù tốt nhất.”. Cô đáp lại lời anh thật nhanh, rồi bật cười nhẹ, cô nói tiếp. “Em chỉ thấy Caroline và Minako hơi ngu ngốc thôi. Họ nghĩ gì khi muốn mách với anh về tội của em chứ?..”

Saka im lặng, anh lại được có dịp nghe một trong những cách dạy dỗ con cháu quá mức độc đáo của Đại Lão, anh cười cười, nhún vai đáp lời cô.

“Ồ.Có lẽ họ muốn anh phạt em chăng?.Vậy chiều nay em không rửa cái xe nào?..”.

“Rõ là thế rồi, lúc phạt em anh cũng biết em sẽ không làm mà. Anh không ở nhà thì em là nữ hoàng, ai dám bắt em làm gì. Hơn nữa mấy người kia thực ra mong em ngồi yên một chỗ còn không được. Em nghĩ cô Elik thương em một phần thôi, chắc cô ấy sợ em làm hỏng hết cả mười chiếc xe ấy chứ?..”.

Anh bật cười, liếc nhìn cô dò hỏi:

“Như em nói nếu tôi ở nhà em sẽ làm vậy?..”.

“Không biết nữa, nhưng khi đó mặt anh rất đáng sợ. Nếu bắt buộc thì cũng phải làm thôi. Nhờ anh giờ trò em cũng chưa biết mình đỡ được hay không. Saka, anh là tên khôn khéo chơi nhất em từng gặp đấy. Trước đây còn có cụ chống lưng cho, em chẳng bao giờ biết kiêng nể ai cả.Giờ ai ngờ cụ lại vứt em cho anh,đúng là xui xẻo”

Anh nghe cô lẩm bẩm than trách, lại còn tiện thể mắng mình, nhưng không hề cảm thấy tức giận chút nào. Di chuyển người ngồi gần cô hơn, anh quan sát gương mặt cô trầm lặng chăm chú nghịch bộ lông của Hunxter. Chợt anh nói một câu:

“Em chắc là bình thường chứ?.. Vì tôi thấy có người đang buồn kìa.”.

Enji im lặng không nói gì. Trên mặt cô phảng phất một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Hai Người Giám Hộ Của Enji* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Quyết Định Của Minako

“Cậu chỉ cần nói có hoặc không thôi. Cô ta thích Saka hay không cũng đừng quan tâm, cậu thấy rõ cô ta không hề thích hợp với anh ấy. Hai người có là bạn thì cũng nên quên đi, tình cảm không thể nương được đâu. Chỉ cần cậu muốn, tôi sẽ giúp mà. Hãy suy nghĩ nhé.”.

Minako nằm trên giường, tâm dao động trước lời đề nghị tuyệt vời của Caroline. Hơn nữa, chỉ trong một tuần vừa qua, tình cảm giữa cô và Enji đã tệ hơn nhiều. Điều đó càng khiến cô lung lay.

.....

Trở lại khoảng thời gian một tuần trước..

Buổi sáng mùa thu trong lành, gió dịu nhẹ, thời tiết mát mẻ rất phù hợp cho việc ngủ nướng. Nếu không phải có việc làm, chẳng ai muốn thức dậy sớm vào một ngày tuyệt vời như thế này.

Đó cũng là điều mà Charles thắc mắc, anh suýt nữa đánh rơi cốc nước khi nhìn thấy Minako cặm cụi nấu ăn dưới bếp vào lúc 5 giờ sáng. Charles rất yêu thích thể thao, buổi sáng thức dậy sớm chạy bộ cũng bình thường, nhưng Minako vì sao phải thức dậy sớm để nấu ăn chứ, vốn đã có đầu bếp nấu ăn cho mọi người rồi mà.

“Minako, cô đang làm gì đấy?”. Charles tiến lại gần bếp, tò mò hỏi.

“Charles, anh đã thức rồi. Tôi đang làm bánh kem. Gần xong rồi, cần chút trang trí nữa thôi.”.

“Bánh kem?. Là bánh kem sôcôla sao?. Cô thích ăn à, nếu vậy bảo đầu bếp làm là được, không cần tốn công như thế đâu.”. Charles ngó vào chiếc bánh hình tròn xinh xắn màu đen cao, quay sang hỏi cô.

“A...không...”. Minako đỏ mặt, lúng túng nói. “Cái này tôi làm để Saka ăn tráng miệng, tôi muốn cảm ơn anh ấy vì cho tôi ở nhờ.”.

Và rồi như sợ Charles hiểu lầm, cô lại vội vàng nói tiếp:

“Tôi cũng làm cho mọi người nữa, tôi làm nhiều lắm. Tôi biết đầu bếp nhà Fujimaru nấu ăn rất ngon, tôi có thể không sánh bằng, nhưng tôi vẫn muốn làm gì đó để cảm ơn mọi người. Mà chỉ có bánh kem sôcôla là tôi tự tin nhất thôi.”.

“Ồ, tôi hiểu mà. Hiểu mà.”. Charles mỉm cười, gật đầu với cô nói. Đồng thời cảm thấy thương cho Minako cuối cùng cũng bị Saka đánh gục hoàn toàn, dù Saka chẳng làm gì cả.

“Nếu cô muốn mọi người ăn bánh kem tráng miệng thì nên mang sang bếp khu nhà chính, bảo cô đầu bếp khi nào mọi người ăn xong thì đem ra. Thế nhé, tôi phải đi chạy bộ một lát.”. Charles chỉ tay ra cửa, gật đầu với cô một cái rồi chạy đi.

“Cô Minako, cô cứ để ở đó.”. Một cô hầu gái đang phụ giúp làm thức ăn trong bếp chỉ cho Minako một chỗ trên chiếc bàn nhỏ để cô đặt bánh xuống. Minako làm theo và rời đi, trong lòng hết sức vui mừng.

Tiểu là...

“Henry, ông xem này, Hunxter đói rồi, ông có thứ gì cho nó không?”. Enji bước vào bếp rất sớm trước bữa sáng, Hunxter bước theo sát chân cô. Đầu bếp nhìn nó nghi ngại một chút, ông không biết tại sao tiểu thư có thể biết được con chó đó đói hay không, nhưng cũng không hỏi nhiều, ông nhìn quanh bếp, các thức ăn đang được nấu, vẫn chưa chuẩn bị xong. Và cái bánh kem của Minako lọt vào ánh nhìn của ông.

“Tiểu thư, thứ kia được không?.” Ông chỉ vào chiếc bánh và hỏi cô.

“Không được, thứ đó cô Minako làm để mọi người ăn tráng miệng.”. Enji còn chưa kịp quyết định, một tiếng nói cắt ngang lời ông Henry. Đó là cô hầu gái vừa này, là người nhà Fujimaru thuê. Và không hề có thiện cảm với Enji. Chính xác thì ngoài 7 nữ hầu chính, những cô hầu gái còn lại được thuê chẳng ai có thiện cảm với Enji cả. Họ không dễ chấp nhận một cô gái thích đập phá làm thú vui và sẵn sàng đưa chân đá cậu chủ mà họ ngưỡng mộ.

“Không cần, chúng ta có thể làm chiếc bánh mới cho mọi người. Tiểu thư, nếu Hunxter đói thì cô cứ lấy cho nó ăn.”. Cô Marie từ ngoài bước vào, cô là một trong 7 nữ hầu chính, và là quản gia phó thứ hai sau cô Elik. Phương châm của người hầu chính nhà Fujimaru chính là : Tất cả theo ý của tiểu thư.(Vì nếu không làm theo tiểu thư sẽ lại phá phách.)

“Không được mà. Cô Minako thức dậy từ sớm để làm. Không thể cho con chó đó ăn được.”. Cô gái kia bắt bình lên tiếng. Và tác dụng phụ là..

Hunxter ngay lập tức gầm gừ, vẻ hiền lành biến mất tức khắc.

Enji nhìn cô gái cười cười, bước đến lấy chiếc bánh, cô dùng tay lấy một miếng nhỏ cho vào miệng, chỗ còn lại để xuống đất cho Hunxter.

“Này, thử xem. Không được ngon bằng cô Elik làm, nhưng ăn tạm nhé.”.

Và trước mắt cô hầu gái, Hunxter gặm vài miếng hết gần nửa chiếc bánh rồi nó bỏ đi. Enji cầm chiếc bánh gặm nhấm nhờ đó đặt lại lên bàn, miệng nói:

“Cứ để đó, biết đâu lát nữa nó sẽ ăn tiếp.”. Rồi cũng bỏ đi theo Hunxter luôn.

Phải nói Minako ngạc nhiên và khó hiểu cỡ nào khi chiếc bánh kem đưa ra cho mọi người tráng miệng lại là chiếc bánh vani-lạc khác hoàn toàn so với chiếc bánh của cô. Nhưng dù vậy, cô cũng không nói gì cả mà vui vẻ cùng mọi người ăn nó. Cô chú ý thấy anh không động đến một miếng nào, chính xác thì Enji đưa cho mỗi người một miếng lớn, trừ anh, phần còn lại cô chiếm hết. Anh cũng không nói gì.

Thắc mắc, cô xuống bếp và hỏi.

Cô hầu gái kia gặp cô, bức xúc tuôn ra cả tràng dài.

Minako im lặng nghe, cô gượng cười với cô hầu gái khi nói:

“Không sao cả.”.

Cô đâu thể nói gì, ai sống trong nhà Fujimaru đều biết Enji yêu quý Hunxter và Sky như thế nào. Cô lấy cả một góc vườn lớn trồng một loại cỏ thơm để lót nhà cho Sky. Hunxter còn kinh khủng hơn, nó luôn ngồi bên Enji khi cô ăn, và bất cứ thứ gì cô có, nó cũng có phần, lớn hơn, tất nhiên rồi. Những người trong nhà ngoại trừ ông Langdon, cô Elik và anh, Hunxter chỉ thân thiết mỗi Enji, những người hầu chính cũng thường khá thận trọng khi chơi với nó. Còn những người khác, nó có thể gầm gừ và xông vào tấn công bất cứ khi nào. Nếu chẳng may có ai bị nó cắn loạn, cũng chỉ có thể trách số xui xẻo thôi. Enji luôn ôm nó và nói: “Nó vô tội.”.

Cô chỉ hơi thất vọng, xem ra trong mắt Enji, cô không bằng một vật nuôi trong nhà. Có lẽ lần sau cô làm thứ gì đó cho anh cũng không sao.

Và những câu chuyện dẫn đến sự hiểu lầm cứ như thế tiếp tục xảy ra.

“Enji, tôi nghe Caroline nói, cậu cho Hunxter ăn chiếc bánh Minako làm cho mọi người ăn tráng miệng phải không?.”. Tiếng Charles phát ra từ phòng đọc sách khiến những bước chân của Minako giật mình khựng lại khi nó đang đi ngang qua căn phòng. Sau đó, đôi chân nhẹ nhàng lùi lại vài bước và áp sát vào bức tường.

Minako im lặng nghe ngóng, không hề cảm thấy hồi hộp hay lo sợ bị bắt gặp một chút nào. Trước đây cô rất thường phải nghe trộm những cuộc đối thoại của mẹ mình và những ông bố của bà ta, đó chẳng phải là điều thú vị gì, nội dung của những câu chuyện đó hết sức tẻ nhạt và tục tĩu. Nhưng cô vẫn phải nghe, vì từ những cuộc nói chuyện đó mà nhiều lần cô biết được mẹ cô và những ông bố đó có ý định gì với mình, có như thế, cô mới có thể tránh được những điều xấu.

Cô nghe thấy tiếng Enji thừa nhận.

“Phải rồi, là tôi đó.”.

Charles nhìn cô cười cười, cô thừa nhận quá mức dễ dàng và thân nhiên. Rõ là Enji không hề cảm thấy tội lỗi điều gì trong chuyện này. Anh trách cô nhẹ nhàng:

“Enji, cậu không nên làm thế. Mianko thức dậy từ sớm để làm nó, có vẻ như rất công phu đấy. Nhưng cuối cùng, nhân vật chính lại không ăn được nổi một miếng. Trái lại dù cậu đã biết còn đưa nó cho Hunxter ăn nữa.”.

“Không mà, tôi đã ăn nó rồi. ăn một miếng, không được ngon bằng cô Elik làm, nhưng cũng rất được. Sau đó tôi mới đưa nó cho Hunxter, mà nó cũng có thích đâu, nửa còn lại tôi phải bỏ đi đấy. Biết vậy chờ một chút đưa nó chiếc Vani-lac thì tốt hơn, có lẽ nó sẽ thích.”.

Nghe cô trả lời, Charles càng bật cười lớn hơn:

“Này, cậu đang hiểu nhầm đấy, nhân vật chính mà tôi nói đến đâu phải cậu. Mà cách cậu nói thì nghe không được tốt lắm. Cậu đang tiếc cho Hunxter ăn phải chiếc bánh nó không thích đấy à.”.

“Chứ còn gì nữa, vậy cậu nghĩ tôi tiếc cho thứ gì. Tôi đâu thể tiếc cho chiếc bánh được, cuối cùng nó vẫn sẽ bị ăn mà.”. Charles thấy cô nhìn anh tràn đầy thắc mắc. Anh chỉ có thể lắc đầu, sao cô lại hiểu nhầm ý anh được cơ chứ?.. Điều này càng chứng tỏ cô chẳng có ý gì là tội lỗi với Minako hết.

Cô nghiêng nghiêng cái đầu nhìn anh, nghĩ ra điều gì lại đập anh một cái.

“Mà cậu nói tôi không phải là nhân vật chính là sao?.. Mianko làm chiếc bánh đó không cho tôi thì cho ai được. Không lẽ là Saka à?..”. Câu cuối cùng, cô nói một cách ngẫu nhiên. Nhưng khi nhìn thấy cái gật đầu chậm chậm của anh, cô tròn mắt, rồi hét lên, như kiểu hồn dỗi:

“Á. Không được, Saka ngốc, anh đã làm gì Minako vậy. Thật là, Minako là của tôi chứ, sao lại đi thích Saka ?..”

“Cậu đâu thể cấm được, anh trai tôi rất tuyệt vời, các cô gái ở gia tộc chúng tôi cũng nhiều người xin chết vì anh ấy. Mà cô biết rõ những người đàn ông chúng tôi có phải là kém cỏi hay không đẹp trai gì đâu, tất cả đều có thể toả ánh hào quang được. Vậy mà chỉ cần có mặt Saka, nắng của chúng tôi liền tắt hết.”.

“Không nói nhiều, không được..”. Cô hét lên giận giữ. “..tôi phải nói chuyện này với Saka, đâu thể để anh ấy cướp Minako của tôi đi.”.

“Cậu nói như thế dễ hiểu lắm là cậu yêu Minako đó, Enji. Bình tĩnh lại và ngồi xuống nói chuyện tiếp nào. Tôi chỉ hơi giống Saka thôi chứ không phải anh ấy, cậu đừng nhìn tôi như muốn giết người thế.”. Charles lên tiếng trấn an cô, khi nói, anh cẩn thận tránh ánh mắt kinh khủng của cô.

“Nhưng tôi vẫn không hiểu chuyện hồi sáng. Cậu thích Minako đến vậy, nhưng lại làm như thế. Cậu không nghĩ Minako hiểu lầm sao.”.

“Cậu thật ngốc, Charles, bởi vì tôi yêu quý Hunxter hơn cô ấy chứ sao. Tôi có thể thích cô ấy, nhưng Minako không thể sánh bằng Hunxter được. Cô

ấy phải hiểu được điều đó nếu muốn tiếp tục là bạn của tôi. Với tôi hiện giờ, người trong nhà Fujimaru không thể sánh bằng Hunter được, kể cả là cô Elik. Việc tôi lấy bánh của cô ấy cho Hunter ăn thì có gì khó hiểu, sao nhiều người lại có suy nghĩ vô vớ vẩn rằng đó là việc không tốt cơ chứ. Đừng có nghĩ Hunter là một con chó, nó là bạn của tôi, tôi sẵn sàng cắt lưỡi tên nào dám sỉ nhục nó.”. Những lời cuối phát ra, Enji liếc nhìn Charles với ánh mắt sắc lẹm. Dù chẳng có ý cảnh cáo đe dọa gì cả, nhưng Charles vẫn cảm thấy toát mồ hôi khi chạm mặt với ánh mắt ấy.

Ngoài cửa, Minako im lặng một chút, khi nghĩ rằng cuộc đối thoại đã chấm dứt, cô trầm lặng xoay người bước đi. Trong đầu mãi nghĩ đến câu nói của Enji: “*Cô ấy phải hiểu được điều đó nếu muốn tiếp tục làm bạn của tôi.*”.

Khi nghe thấy tiếng bước chân dần nhỏ và biến mất, Enji quay người lại giờ nắm đấm lên đe dọa Charles, đôi mắt ánh lên sự thích thú tinh ranh:

“Ngốc Charles, cậu đang có ý đồ gì đây. Khi vừa nghe tiếng bước chân của Minako, cậu liền lớn tiếng hỏi tôi vụ sáng nay, cậu đang tính toán điều gì hả. Cậu không nói coi chừng mạng cậu nhé, tôi thấy nó cũng không lớn lắm đâu.”,

Charles phản ứng đầu tiên là giật mình, ngay sau đó anh đưa tay lên chắn trước mặt, canh chừng nhìn nắm đấm của Enji.

“Bình tĩnh, bình tĩnh, Enji à. Một cô gái xinh đẹp thì không nên sự dụng nắm đấm.”. Anh toát mồ hôi cười cười, giọng đầy hoà hoãn. Nếu Enji đánh anh thì sao đây, không phải là anh không có khả năng chống trả. Mà chính là không... dám(khóc).

“Không phải cậu đã biết mà vẫn trả lời tôi vậy sao.?.”.

Nắm đấm trên không từ từ hạ xuống, cô ngồi phịch xuống. Mặt phụng phịu hết sức dễ thương:

“Đây là tôi muốn Minako hiểu chuyện thôi. Nhưng không biết cô ấy hiểu không hay lại hiểu lầm nữa.”.

Rồi bất ngờ hét vang căn phòng giận dữ:

“Tất cả là tại anh, Saka ngốc.”.

Và cái mặt tự nhiên lại đầy quyết tâm:

“Tôi phải tính sổ với anh ấy mới được.”.

.....

Charles im lặng theo dõi những hành động kì quặc thay đổi chóng mặt của cô, anh nhìn cô ngơ ngẩn. Trái tim anh vừa đánh cái thịch một tiếng khi anh nhìn thấy bộ mặt dễ thương trẻ con hết sức của cô vừa rồi. Anh tự hỏi, Enji có đáng về tuyệt vời đó sao.?. (chết Charles rồi).

Và tiếp theo:

“Minako, cậu vừa dẫm lên thứ gì vậy.”. Giọng Enji thất thanh cất lên.

Minako giật mình một chút, cô ngơ ngác nhìn xuống, nơi cô vừa bước qua, trên sàn là một thứ đen đen nhỏ nhỏ...đã nát. Cô cúi người nhìn thật kĩ. Thứ đen đen nhỏ nhỏ đó giống như một linh kiện trong các máy tính. Cô cúi xuống định nhặt lên, tiếng của Enji tiếp tục vang lên ngăn cô lại.

“Khoan, khoan, dừng lại. Cậu đừng động vào.”

Nói rồi, Enji vội vứt tập tài liệu trên tay xuống và lao đến. Khi xem xét thiệt hại, khuôn mặt Enji hiện lên vẻ chán nản, cô thở dài và dùng nhíp nhặt nó lên.

“Thứ đó là gì vậy, Enji. Đồ chơi của cậu à. Nó rơi ở dưới đất.”. Caroline đứng bên cạnh tò mò hỏi.

“Ừ, là đồ chơi của tôi.”. Enji vừa nhìn vật đen đen nhỏ nhỏ đó vừa trả lời, trên mặt đầy suy ngẫm.

“Ồ. Vậy thì không sao, tôi cứ nghĩ Minako làm hỏng thứ gì giá trị của cậu kia.”.

“Thì đúng là cô ấy đã làm như vậy mà, cái thứ đồ chơi này trị giá bằng cả một gia tài đấy. Để tôi nói dễ hiểu, nếu là tiền, tủ quần áo của cậu là con kiến, thì cái thứ này là con voi.”. Enji quay sang cau mày nói với Caroline, ánh mắt hơi hơi khinh thường.

“Cái gì. Không thể nào. Tủ quần áo của tôi, mua một chiếc quần cũng có giá 3000\$ rồi.”. Caroline hơi hơi bực mình bởi thái độ của Enji, ngay lập tức nói.

“Tôi biết.”. Enji lạnh lùng đáp lại. Cô để vật kia vào một chiếc đĩa nhựa nhỏ trong và mang đi vào phòng. Ngay sau đó quay ra và đuổi khách.

“Các cậu vào phòng thí nghiệm của tôi để làm gì. Đưa com à, tôi không đói, các cậu mang đi đi. Lần sau cũng không nên vào đây. Trong này có nhiều thứ các cậu không động vào được đâu. Có việc gì gọi tôi ra ngoài là được rồi, tôi có lắp chuông cửa mà.”.

“Ừ. Vậy bọn mình ra ngoài. Này Enji...” Minako nhìn cô bối rối, cô vừa phá hỏng một thứ quan trọng của Enji, hiện giờ cô đang cảm thấy rất có lỗi.
“..cái đó,..à, nếu có gì giúp được tớ sẽ giúp. Cậu có cần nhờ gì không?”

“Không cần, cậu đâu thể giúp gì được. Còn cái đó, đừng lo, tôi sửa được. Giờ cậu ra ngoài đi.” Enji lắc đầu và từ chối thẳng thừng, nói xong đi vào phòng bên trong ngay lập tức.

Minako nhìn theo thờ dài, Caroline thì từ nãy vẫn còn đang bực mình, cô nàng nhanh chóng kéo Minako ra ngoài. Khi cánh cửa phòng thí nghiệm đóng lại, tiếng Enji nói chuyện vang ra ngoài, cả hai đều nghe rất rõ:

“Ông Norm, thật xin lỗi, về thứ mà ông đặt tôi làm ấy. Thật không may, tôi mới sơ ý làm hỏng nó...tôi hiểu, tôi hiểu mà...tôi biết là ông rất cần, nhưng chỉ cần đợi cho tôi vài ngày thôi tôi sẽ giảm giá tiền cho ông...được, được, vậy vài ngày nữa tôi sẽ giao hàng cho ông. Ông yên tâm, lần này tôi sẽ đứng hèn...”

Minako im lặng đứng ngoài khi nghe cuộc nói chuyện kia, buồn phiền và tội lỗi càng dâng cao. Cô còn giật mình hơn khi nghe hai tiếng Enji thốt ra sau cuộc nói chuyện:

“Khốn thật.”

“Ôi trời ơi. Cô ta mắng cậu. Sao có thể chứ, cậu chỉ không may gặp lên thôi, cô ta có phải là bạn của cậu không vậy. Không thể tin được. Dù cậu làm hỏng cũng không nên như thế. Cô ta ngồi lì trong cái nhà kho đó (phòng thí nghiệm của Enji trước đây là nhà kho) suốt cả một ngày, không phải do cô Elik nhờ, tôi và cậu cũng không đi đâu. Chúng ta đã cố lòng tốt mang com cho cô ta, vậy mà chỉ vì một số tiền nhỏ, cô ta mắng cậu như vậy, thật là tệ quá đi.” Caroline đáng vẻ cực kì bất bình, lên tiếng mắng Enji và bảo vệ người bạn bé nhỏ Minako. Còn Minako, cô nhìn Caroline cười nhẹ đầy cảm kích.

Và đỉnh điểm là:

“Tiểu thư, cậu chủ về kia.”. Cô Marie bước đến nhóm người Enji đang ngồi chơi bài trên ghế salong trong phòng khách lớn.

“Về rồi?. Không phải anh ấy nói sáng mai mới về kia mà.”. Enji gấp bài xuống hỏi cô Marie với vẻ mặt không vui mừng gì cả - trái ngược hoàn toàn với phản ứng của những người khác. Saka có việc đi L.A hơn hai tuần, hai tuần qua cô thực sự sống rất thoải mái. Cô còn muốn ngủ ngon tối nay nữa mà.

“Nhớ em nên tôi về sớm một chút?. Không được à?.”. Giọng nói quen thuộc khó chịu ấy vang lên ngay bên tai khiến Enji suy sụp tinh thần ngay lập tức. Cô từ từ quay người lại, nhìn anh. Rồi hất cái đầu sang một bên thật nhanh, hừ một cái định bỏ đi.

“Đi đâu, không lấy quà sao?.”. Saka mỉm cười nhẹ trước phản ứng của cô, anh lấy từ trong túi một chiếc hộp màu đen nhỏ và giơ nó lên.

“Quà..”. Enji vênh tai lên khi nghe từ đó, cô quay phắt người lại nhìn chiếc hộp trên tay anh, đôi mắt sáng lên lấp lánh, miệng cười toe toét và lon ton hớn hờ chạy đến. Những kí ức khi cô còn nhỏ, hầu như chẳng có gì vui để nhắc đến, vì thế cô đã quên. Nhưng cô vẫn còn nhớ, đôi lúc, khi Đại Lão có việc đi xa, mỗi lần về đều có quà cho cô. Cô đã rất háo hức, rất vui. Dù rằng sau đó có thể cô sẽ phá hỏng nó hay bỏ nó đi ngay lập tức. Những món quà ấy tất cả đều không bao giờ mới, nó luôn đầm máu, của những người...đã chết bởi tay của Đại Lão trước khi đưa về cho cô.

Charles tròn mắt nhìn Enji khi thấy cô quá mức phấn chấn giật món quà từ tay anh và vội vàng kéo chiếc nơ ra. Trông cô vui mừng thực sự, và nụ cười của cô như trẻ con ấy. Anh không để ý tiếng Caroline gọi anh hỏi về món quà của Saka tặng cô, hay những tiếng trầm trồ của Minako và Akira rất lớn ngay bên cạnh tai mình. Trước mắt anh, cô sáng rực rỡ. Cái nhũn mày đầy khó hiểu của cô khi nhìn thấy vật bên trong chiếc hộp rất dễ thương, cái nghiêng đầu của cô nhìn nó không hài lòng cũng thật là đáng yêu, và đôi mắt to tròn ngược lên nhìn Saka cũng rất đẹp. Tiếng cô nghe rất thanh thoát.

“Saka, là một chiếc lắc tay à?.. Em có đeo lắc tay bao giờ đâu, vướng lắm.”.

“Không đeo nên bây giờ mới cần. Nhìn những mặt lắc treo trên nó đi.”.

Enji theo lời anh nhìn kĩ, chiếc lắc tay anh tặng cô rất đẹp, thiết kế cầu kì và tinh xảo, gắn trên đó là những chiếc chuông, chìa khóa nhỏ rất đẹp. Nhưng chiếc lắc chỉ có ba mặt, một mặt hình một khu nhà kiểu Trung Quốc cổ, mặt sau của nó ghi chữ: Senje. Cô nhìn và hiểu ngay đây là nhà chính nhà Senje, Đại Lão hồi nhỏ sống ở Trung Quốc, vì thế khi chuyển sang Nhật, ông đã cho xây dựng khi nhà chính trở thành một khu nhà giống như của triều đình Trung Quốc ngày trước. Đó là một khu nhà đặc biệt. Mặt thứ hai là hình của một ngôi biệt thự, nhìn qua cô cũng nhận ra được đó là nhà Fujimaru, mặt sau tron nhẵn có khắc hai hình của một con chó và một con ngựa đứng bên cạnh nhau rất xinh xắn. Mặt thứ ba là hình một con dơi.

“Thứ này là gì.”. Cô xem kĩ xong nhìn anh thắc mắc.

“Những thứ quan trọng với em. Tôi đặt người làm riêng. Con dơi đó là tôi.”.

“Ồ.”. Cô lên tiếng ồ một tiếng rồi mở miệng nói nhanh, tay cũng hành động luôn:

“Tháo ra.”.

“Dám.”.

“Không à.”. Cô cười ngọt ngào nhìn đôi mắt lạnh của anh, ngoan ngoãn đeo nó vào. Cô lắc tay để anh nhìn rõ mình đã đeo nó, sau đó, cô bước về phía những cô gái kia, tò mò ngó món quà của Akira.

Chợt phát hiện ra Charles đang nhìn mình chăm chú, Saka bước đến gần hỏi:

“Charles, có chuyện gì thế.?”

“Tại sao...?”.

“Gì kia..?”

“Tại sao Enji ở bên cạnh anh lại dễ thương như vậy. Bình thường cô ấy rất đáng sợ kia mà. Em chơi với cô ấy suốt, cô ấy chỉ toàn nhìn em cười gian thôi.”.

Saka nghe Charles than thở liền bật cười. Nhưng sau đó, anh im lặng nhìn thẳng vào mắt cậu em trai một chút và nói:

“Charles, đừng có thích Enji. Không tốt đâu.”.

Nói xong, anh đập vai Charles đầy thân mật và đi về phòng mình.

“Caroline, có chuyện gì thế.”.

“Cậu từng nói Enji đã nói với Charles là sẽ tìm Saka hỏi chuyện phải không.”.

“Đúng. Ở thư viện cậu ấy đã nói thế. Nhưng thời gian đó Saka đi L.A, cậu ấy không thể hỏi được.”.

“Tôi đã theo dõi Enji từ khi cậu kể với tôi chuyện đó, tôi qua cô ấy đòi sáng nay chạy bộ với Saka, bình thường thì không bao giờ cô ấy làm thế cả. Tôi nghĩ là có liên quan đến chuyện của cậu nên đã cài máy ghi âm vào bộ đồ thể dục của cậu ấy. Cậu có muốn nghe thì sang phòng tôi đi. Elizabeth cũng đang ở đó. Tôi kể với cô ấy về chuyện của cậu và cô ấy cũng đồng ý muốn giúp.”.

Một cuộc đối thoại nhỏ trong phòng Minako lúc 5h sáng, và sau đó, Minako cùng Caroline bước ra khỏi căn phòng.

Phòng Caroline:

Ba người kia nghe cuộc nói chuyện của Saka và Enji, đầu tiên, đó chỉ là những câu chuyện phiếm vô nghĩa, cho đến khi:

“Saka, anh thấy Minako thế nào.?”. Những tiếng bước chân dừng hẳn, và giọng của Enji vang lên nghiêm túc. Elizabeth, Caroline và Minako đang ngồi trên giường, cả hai đều đang buồn ngủ ngay lập tức tỉnh táo.

Một sự im lặng kéo dài vài giây cho thấy Saka đang suy nghĩ.

“Ra đây là lí do em muốn chạy bộ cùng tôi.?.”.

Gật đầu.

“Được, vậy tôi nói...”.

Minako cảm thấy rất hồi hộp.

“...tôi thấy cô gái đó khá thú vị.”.

Chất giọng trầm ấm của anh vang lên, Minako nghe xong ngay lập tức má hơi hồng hồng. Caroline tỏ ra khó chịu trong ánh mắt.

“Không được. Em cấm đấy. Anh không được phép thích Minako, nghĩ cô ấy thú vị cũng không được. Hãy chỉ coi cô ấy là người khách xa lạ thôi, anh không được tỏ thái độ quan tâm hay chú ý gì đến cô ấy. Nếu em biết Minako thích anh nhiều hơn nữa, em sẽ xử lí anh.”.

“Enji, em làm sao vậy, em ghen à.”.

“Phải, em đang ghen đấy. Saka, em thích anh, rất thích anh. Em có tỏ ra khó chịu với anh để anh chú ý thôi. Minako là bạn em, không muốn tranh đấu cùng cô ấy đâu. Em cũng không muốn lên tiếng ngăn cản, vì thế, tốt nhất giải quyết mọi việc ở anh, nếu cô ấy có tỏ tình, anh hãy từ chối đi.”.

Tiếng anh cười cười vang lên, anh nói như đùa.

“Em đang nói gì vậy, đừng lo, tôi cũng thích em mà. A. Khoan đã...”.

Những lời sau của Saka trở thành những tiếng rè...rè.. mất tín hiệu, Minako và Caroline không thể nghe thêm được điều gì, nhưng chứng đó cũng để Minako shock không nói lên được lời nào. Elizabeth im lặng nhìn Caroline, cô nàng tỏ rõ sự tức giận, không nghĩ được Enji giả vờ đánh lừa cô ta bao lâu nay. Nếu Enji mà thích Saka thì thật chẳng tốt chút nào, còn Saka, anh cũng thích cô ta sao. Nghe như là nói đùa, nhưng Saka chẳng nói đùa với cô gái nào như vậy cả. Lại còn việc Saka nghĩ Minako thú vị nữa. Cô nàng giận giữ, và muốn hai vật cản đường trước mắt tự đánh nhau. Saka ghét những cô gái chỉ vì mình mà gây chuyện vớ vẩn, nếu Enji và Minako vì anh mà đánh nhau, điều đó chỉ khiến con người họ trong mắt anh tệ đi mà thôi. Còn cô nàng sẽ chỉ cần ở bên cạnh xem kịch và thêm dầu vào.

Vì thế, cô nàng đã nói những lời đó với Minako.

Saka và Enji, tiếp tục cuộc nói chuyện vừa rồi.

Saka nghe cô nói không tin nổi, sau đó, chợt nhận ra điều gì, anh bước đến và giật một cái huy hiệu nhỏ trên vai cô và bóp nát nó.

“Enji, em đang tính làm gì vậy. Ai là người đã cài thứ này vào áo em?”.

Enji nhìn anh, lưỡng lự rồi trả lời.

”Minako và Caroline. Chính xác là Caroline. Vài ngày trước Minako nghe lén cuộc nói chuyện của em với Charles, em nói sẽ tìm anh hỏi chuyện của Minako, em nghĩ Caroline sau khi nghe chuyện này sẽ chú ý. Cô ta theo dõi em bằng mấy thứ vớ vẩn từ lâu rồi, cuộc nói chuyện này chắc cô ta cũng sẽ theo dõi, quả nhiên là đúng như vậy.”.

“Đùa sao, Caroline được cái gì chứ.”.

“Caroline ngưỡng mộ anh, cô ta chỉ muốn biết anh có chú ý đến Minako không thôi. Em nghĩ cô nàng đó thật buồn cười, cô ta đến và thấy em ghét anh, anh cũng chẳng có hứng thú nhiều với em nên liền không quan tâm đến. Nhưng lại ghét em vì em không coi trọng anh. Còn Minako, cô ta ghét bởi vì Minako thích anh, cô ta cho rằng thế là không xứng đáng. Cô ta đều muốn em và Minako biến mất. Vụ Minako mách tội em cũng là do cô ta, Caroline chỉ muốn anh nghĩ xấu về Minako mà đuổi Minako đi, còn em, anh nghĩ sao nếu em biết bạn của em bị đuổi ra khỏi nơi này. Tất nhiên là đánh nhau với anh rồi.”.

“Nhưng tôi đã không làm thế.”.

“Đúng vậy, em đã muốn giết anh vì anh không mắng Minako đêm hôm đó. Em không biết anh đã làm gì, nhưng Minako lại thích anh, và càng ngày càng thích hơn nữa, Caroline sau đêm đó lại tỏ ý muốn giúp Minako nữa. Minako là bạn em, em sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu.”

“Thôi được rồi, tôi đã hiểu. Em cho hai người đó nghe lén câu chuyện này, nói rằng em thích tôi, để Minako rút lui sao.?”.

“Đúng vậy. Chỉ cần em ra mặt, Minako sẽ liền rút lui. Cô ấy vốn dĩ không có đủ can đảm để đối đầu với em.”.

“Em đùa à. Chúng ta đã thoả thuận, em ghét tôi, tôi ghét em kia mà. Nếu em đi thích tôi,... không ổn, có phải tôi vừa nói tôi cũng thích em không?. Ôi trời, Caroline mà nghe được thì không tốt chút nào. Chuyện này sẽ kéo phu nhân Kyoko đến đây. Sao lúc đó tôi lại nói là mình cũng thích em kia chứ.”.

“Thình thoảng khi có mỗi em với anh, chỉ cần em nói em ghét anh là anh sẽ nói anh thích em còn gì. Em đoán nếu em giả vờ ghen, anh cũng nói đùa lại cho mà xem. Mà đúng là anh nói lại thật.”. Nhìn thấy anh tự gõ đầu mình kêu mình thật ngốc, Enji nói thêm cả mấy câu vào nữa.

Saka thôi không tự trách mình, anh quay sang trừng mắt nhìn cô:

“Còn nói nữa, chỉ là Minako thích tôi một chút, em không cần phải bảo vệ bạn bè như thế. Chỉ cần em nói với tôi là được, tôi sẽ từ chối Minako ngay, em đâu cần phải xấp xếp nhiều chuyện như thế... (vài giây im lặng suy nghĩ)... Đúng vậy, em đâu cần phải xấp xếp nhiều chuyện như thế, từ đã nào, em không hẳn chỉ là muốn bảo vệ bạn bè em khỏi tôi...”.

Saka đang nói nửa chừng, anh chợt dừng lại, hét lên với cô.

“Nhóc con, tôi đánh em.”.

Enji giật mình một chút, tự nhủ thầm: *Áy da, lộ rồi..*. vội vàng quay người chạy liền bị anh tóm lại từ đằng sau.

“Saka, đừng mà, xin anh đấy. Em bực mình với Caroline lắm rồi. Cô ta cứ ra vẻ này nọ em rất ghét, cô ta còn dụ dỗ bạn em nữa, nếu tha cho cô ta thì không được. Còn phu nhân gì đó, em cũng ghét bà ta nữa, bà ta là ai mà cứ suốt ngày sai người theo dõi em, không không chịu được, không gặp và trị cho bà ta một trận, em sẽ không còn là Senje Enji nữa.”. Cô bị cánh tay của anh kẹp chặt eo từ đằng sau, giấy thế nào cũng không thoát được, vội vàng nói một tràng dài thanh minh.

Thực ra, từ cái đêm Minako mách tội cô, Enji đã cảm thấy khó chịu, cô tức giận, và quyết định đánh lại Caroline. Nếu cô ta ngưỡng mộ Saka nhiều như vậy, cô chỉ cần làm cho Saka nói lời thích cô để cho cô nàng đó nghe là được rồi. Sau đó nếu cô ta hành động thế nào, cô sẽ đáp trả bằng hết. Tệ nhất trong kế hoạch phải xử lý luôn việc của Minako. Minako mà thích anh thì không ổn chút nào, Saka quá mức tệ hại, nếu Minako thích anh, chỉ toàn là không tốt với Minako mà thôi. Sự việc thuận lợi hơn cô nghĩ, Caroline nhờ Charles hỏi cô về chuyện cái bánh của Minako khi Minako đi ngang qua, mục đích chính cũng là để Minako thêm hiểu lầm cô, việc này khá có lợi, Minako mất thiện cảm với cô hơn và thân thiết hơn với Caroline. Cũng nhờ nó mà cô nói luôn chuyện sẽ xử lý với Saka khi biết Minako thích anh. Vụ cái thứ linh kiện đó cũng vậy, vốn nó đã vỡ trước rồi, cô chỉ để rơi trên sàn thôi, từ cửa vào đến phòng thí nghiệm bên trong chỉ có thể đi qua lối đó, tất cả những chỗ xung quanh đều bày biện đủ thứ của cô, những lối khác cô cũng rải đầy tài

liệu, ai muốn chết thì cứ đi vào. Minako đi qua chỗ cái thứ nhỏ đen vứt đi đó là cô ra mặt ngay. Tất nhiên là Minako mang cơm cho cô theo lời cô Elik, và cô Elik theo lời của ai thì rõ rồi. Và chờ đợi khi anh về, khi Caroline cài máy nghe lén, mỉm cười khi anh nói đùa thích cô. Anh từng nói anh chưa bao giờ đùa cô gái nào như vậy cả, chỉ cần Caroline nghe được, sẽ không báo cho bà phu nhân gì đó sao.?. Cái bà phu nhân Kyoko đó, sai Caroline đến đây làm cô bức mình, vậy thì tốt thôi, lời cả bà ta đến đây, xem mặt mũi bà ta thế nào mà động vào đại tiểu thư của nhà chính gia tộc Senje.

Tất cả đều hoàn hảo, một một lỗi là Saka phát hiện ra.

Cánh tay anh giữ chặt cô buông lỏng một chút, nhưng anh không thả cô mà xoa người cô lại, một tay lại giữ chặt cô, gương mặt hết sức giận giữ, anh cực kì không ưa gì người phụ nữ kia, nếu kế hoạch của anh bị bà ta xen vào, thật chẳng tốt chút nào cả. Và một tay anh giờ lên cao.

Enji nhìn nhìn tay anh, vội vàng nhắm chặt mắt chờ đợi.

Thời gian trôi qua, Enji từ từ mở mắt ra, cánh tay anh từ từ hạ xuống, anh lên tiếng mắng cô:

“Enji, tốt lắm, tốt lắm. Tôi không đánh được em. Em quả thật rất giỏi.”.

“Saka, anh nói như thế em hơi sợ đấy. Anh cứ đánh em một cái cũng được. À không, hai cái nhé.?.”. Enji nhìn anh dè dặt hỏi.

Anh càng nhìn cô trầm mặt hơn nữa:

“Đánh em.?. Nếu tôi làm thì tôi sẽ giết em, không chỉ là hai cái đánh đầu. Nhóc con, từ trước đến giờ tôi không thích áp đặt em điều gì.(thật không.?). Nhưng sau này em còn cãi lời tôi nữa thì nói với Đại Lão mua sẵn quan tài cho em đi. Giờ thì đi về.”.

“Không chạy bộ nữa ă.?.”

“Còn muốn chạy.?. Tôi cho em chạy vài ngày liền.”. Anh quay người quát cô rồi cầm tay cô lôi đi.

“Saka, anh đi chậm một chút, em không theo được... A! đau.”. Tay anh đang kéo cô bỗng nhiên bị giật lại, sau đó là tiếng cô kêu lên đằng sau. Anh quay lại nhìn, Enji đáng thương ngã trên mặt đất, đầu gối nhỏ có vết xước lớn đỏ máu, cái mặt nhìn anh đầy hờn dỗi.

Anh thờ dãi một hồi, ngược mắt nhìn trời trách mắng ông, sau đó bước đến đỡ cô dậy: “Enji, em đừng nghịch nữa được không.?. Lúc nào em cũng gây chuyện, tôi rất bận, không chạy theo em được. Lúc nào khi tôi đang giận giữ em đều làm cái về tội nghiệp này. Tôi có thể làm gì với em được.”.

“Vậy thì đừng làm gì nữa.”.

Cô nói tỉnh bơ, lập tức lên giọng trách anh ngay được:

“Này nhé Saka, em không muốn nói đầu nhưng mà anh cũng rất tệ còn gì. Anh đừng quên lí do em ở đây là vì sao.?. Anh tính toán gì với em cóc cần biết, nhưng đừng có bắt em phải nghe lời anh rầm rập chứ. Sao em phải thành thật với người đang có ý định xấu với mình.”.

“Ý định xấu.?. Em muốn nói đến ý định xấu như thế nào.?.”. Anh liếc khuôn mặt bướng bỉnh của cô, khoanh tay rồi lộ liễu đưa mắt ngắm cơ thể của cô, hỏi đầy mờ ám.

Nhận ra được ánh mắt nguy hiểm ở nơi anh, Enji thức thời lùi vài bước.

“Saka.?. Anh đang ngắm nghía cái gì đấy. Em chỉ muốn nói là ý định xấu thôi, không phải là cái gì linh tinh đâu. Anh đừng có tình hiểu nhầm đấy.”.

Nghe cô trả lời, anh bất giác cười vang một tiếng, tiến đến gần, và..... bé bỏng cô lên. Bị tấn công hết sức bất ngờ, Enji giật mình nhưng không hề kinh hãi, cô nhìn anh khó hiểu:

“Saka, anh làm gì vậy.?.”.

“Làm gì. Tôi làm em ngã mà, phải bé em về thôi. Tôi đang cố tỏ ra ga-lăng mà. Đừng có tự suy diễn lung tung đấy. Enji, em rất đẹp, không phải là tôi không có hứng thú. Nhưng ít nhất lúc này tôi thì chưa. Hơn nữa, tôi đâu muốn chết sớm mà động đến em, phải không.?”. Saka bé cô bước đi rất nhanh, không hề nhìn cô, anh đáp lời hết sức thần nhiên.

“Không cần, anh thả em xuống đi. Mấy thương nhỏ xíu đó mà em cần người bế thì đúng là si nhục.”. Cô không cảm ơn tấm lòng tốt của anh, vẫn hết sức khó chịu đầy đầy muốn thoát.

“Đừng có lằng nhằng. Đã không cần được bà phu nhân đó tới, tôi sẽ mang xe đến đón bà ta. Chỉ là một người phụ nữ tầm thường, bà ta gây áp lực nhiều tôi cũng muốn đáp trả một chút. Còn nữa, Charles hình như có thích em, nếu nhầm tưởng chúng ta có mối quan hệ thân mật, thằng bé sẽ rút lui. Tôi rất thương em trai mình, để nó yêu em thì đúng là thảm họa. Mà chúng ta thân mật không phải cũng lợi cho em sao.?. Minako hiểu nhầm thêm càng tốt mà.”.

“Hư.?. Cũng đúng.”. Enji gật gật đầu đồng ý, hơn nữa, cảm giác có người bế mình cũng không tệ lắm đâu.

“Em định xử lí chuyện Minako thế nào.?.”.

“Em không biết?. Em cố tình gây nhiều hiểu nhầm để thử thách tâm lòng của Minako. Saka này, nhà Senje coi trọng lớn nhất chính là tâm lòng, nghe thật lạ đúng không?. Cụ nói không được tin người khác, nhưng phải chắc chắn về tâm lòng của họ. Em không có nhiều bạn, nhưng không vì thế mà em chấp nhận kết bạn với những người bừa bãi. Nếu Minako quyết định theo lời Caroline mà đấu với em thì tốt thôi, em sẽ đuổi cậu ấy đi. Em không phí sức cố gắng níu kéo hay giải thích gì đâu. Vì thực sự là không đáng.”

Anh liếc nhìn cô im lặng...

.....

Những người kia đã rất ngạc nhiên khi anh bế cô từ ngoài bước vào và xuất hiện trong phòng ăn. Charles im lặng, Minako im lặng khi nhìn thấy anh đứng bên cạnh theo dõi cô Elik rửa vết thương cho cô đầy quan tâm. Caroline giận giữ quay đi kéo theo cả Elizabeth và Victoria. Trước khi theo chân Caroline và Elizabeth, Victoria đã cười với Enji một cách đầy ân ý. Akira không hiểu chuyện gì xảy ra, cái vẻ mặt đầy ngỡ ngàng và buồn của Minako, Charles im lặng ăn sáng và đi lên phòng và tại sao Caroline lại tức giận đến thế?. Nhưng cô không bận tâm nhiều, ít nhất là bây giờ, Enji có vẻ đáng được chú ý nhiều hơn. Cái vết thương mà Enji một mực nói rằng nó nhỏ xíu và không làm sao bị vài chiếc sỏi nhọn cắm khá sâu, một mảng lớn bị xước và tróc da. Mỗi khi cô Elik đổ nước sát trùng hay thuốc vào, cái miệng nhỏ của Enji lại hét lên dữ dội để Saka xem.

“Trời ơi. Không sao mà, vài ngày là nó lành liền.....”

.....

Tiếng gõ cửa vang lên ngoài phòng Caroline, cánh cửa từ từ được mở ra, bên ngoài là Minako đang đứng chờ.

“Vào đây đi.....”.

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Minako bước vào phòng Caroline, cô từ chối lời mời ngồi đầy lịch sự, mở miệng cô bắt đầu cuộc nói chuyện:

“Caroline, tôi đến để muốn đưa ra câu trả lời.”

Không ai trong hai cô gái chú ý, đôi mắt mèo trên chiếc bàn nước gần đó khẽ xoay.

“Được, cậu nói đi. Tôi rất mong chờ đấy, tốt nhất cậu hãy lựa chọn đúng đắn một chút.”. Caroline cười hiền hoà, nhưng ánh mắt đầy gian xảo, khi Minako bước đến, cô ta đã đoán ra được câu trả lời rồi.

“Đúng vậy, tôi đã quyết định, và tôi nghĩ đó là một sự lựa chọn sáng suốt. Trước khi trả lời tôi sẽ kể cho cậu một chuyện.”. Minako gật gù đầu, mỉm cười nói với Caroline.

“Được, cậu kể đi.”. Hơi ngạc nhiên, Caroline hơi khó hiểu với hành động của Minako, nhưng cô ta vẫn cười nói với Minako, và không hề có thái độ thúc giục cô.

“Năm tôi học cấp hai, có một thầy giáo trẻ thích tôi. Ông ta luôn cố tình gần gũi tôi ở mọi nơi, đối xử với tôi rất tốt. Tôi đã rất cảm kích, và từng coi trọng ông ta như cha của mình. Một hôm, ông ta kêu ốm và gọi điện nhờ tôi đi mua thuốc mang đến nhà họ. Tôi đã rất vui vẻ làm theo, nhưng cô biết không?. Khi tôi đến đó, ông ta không ốm, đó chỉ một cái bẫy để ông ta lừa tôi thôi. Những hành động ông ta định làm với tôi thật kinh tởm. Trong lúc hoảng sợ khi đang bị ông ta tấn công, tôi đã vói được một chiếc cốc nước gần đó và đập vào đầu ông ta. Tôi chạy ra khỏi căn nhà đó và rất hoảng loạn, tôi lo sợ và đã ngồi một mình trong một bụi cây khóc đến tận chiều tối mới bình tĩnh lại. Tôi cứ nghĩ mình thật may khi đã biết bộ mặt thật đó, nhưng sự việc không kết thúc như tôi nghĩ. Có một đám nữ sinh thích ông ta, ông ta khá đẹp trai mà. Họ đã thấy tôi chạy ra khỏi căn nhà đó khi vấy bị rách một miếng lớn, áo sơ mi đứt vài cái cúc và áo ngực bị bung ra. Tên khốn thầy giáo đó đã nói với trường tôi là tôi đến nhà ông ta và dụ dỗ, ông ta có đuổi tôi đi, nhưng tôi cảnh cáo ông ta là tôi sẽ giả vờ việc bị ông ta cưỡng bức. Đầu tiên họ không tin ông ta lắm, nhưng đám nữ sinh đó lan truyền cho cả trường biết tôi lợi dụng ông ta ốm mà đòi quan hệ với ông ta, nhiều người đã nghĩ đó là sự thật, vì hồi cấp hai tôi không dám ngoan lắm. Rồi vụ mẹ tôi làm gái có một đứa ở trong trường biết được và loan tin thêm hơn nữa. Tôi bị đuổi khỏi trường, nhưng cái tin đồn đó không chấm dứt. Thậm chí chuyện đó còn lên báo nữa, cô nghĩ cuộc đời tôi từ đó thế nào?. Chỉ có những đứa con gái tôi tệ và những tên lưu manh thích chơi với tôi thôi. Không ai nghĩ về tôi từ tế cả, tôi đã nghĩ thế giới này toàn bộ đều là màu đen, cho đến khi tôi gặp Enji. Cô ấy mạnh mẽ, tự tin và lúc nào cũng toả sáng. Tôi đã từng hỏi cô ấy: “Cậu có biết tin đồn về tôi không?”. Cô ấy không trả lời mà hỏi tôi lại một câu: “Điều đó có quan trọng à?”. Cô ấy không nói là cô ấy có quan tâm đến nó hay không; hay là cô ấy vẫn sẽ là bạn của tôi nếu biết đến nó;... cô ấy chỉ hỏi tôi một câu hỏi đó, nhưng lại khiến cho mọi nỗi đau và tủi nhục và tôi từng chịu đựng biến mất. Cô ấy còn kiêu hãnh nói: “Chỉ là một tin đồn nhỏ xíu, cậu không sánh được với những gì tôi đã làm đâu.”. Cô nghĩ thế nào?. Tôi có thể làm gì được trước Enji. Cô ấy là ánh sáng đầu tiên tôi gặp trong nhiều năm trời tuyệt vọng, tôi có yêu Saka đến thế nào, tôi cũng sẽ không bao giờ tự dập tắt ánh sáng tuyệt vời ấy. Tôi từ chối...”.

Khi lời cuối cùng của Minako vang lên, Caroline đang ngỡ ngàng lập tức đứng phắt dậy, cô ta không tin được, miệng nói:

“Ngu ngốc, cô điên rồi.”.

“Phải, tôi điên rồi. Tôi phải công nhận mình đã ngốc nghếch thế nào khi đã từng có ý định giành giật Saka với Enji. Hôm nay khi thấy Saka ôm Enji trong lòng, tôi đã rất ghen, nhưng tôi ghen với Saka kia. Thực sự đã rõ ràng, tôi muốn làm bạn với Enji nhiều hơn, Saka thực sự không đủ hấp dẫn để tôi đánh đổi cô ấy đâu. Thế nhé, chào cô.”

Caroline tròn mắt nhìn theo bóng dáng khoan thai của Minako bước ra khỏi căn phòng, trong lòng trào dâng cơn tức giận. Nếu đã vậy, cô ta đành phải

xử lí mạnh tay thôi.

.....

Bên kia khu nhà chính, Enji ôm Hunxter nhảy múa trong căn phòng. Trên màn hình máy tính gần đó là hình ảnh căn phòng Caroline qua đôi mắt mèo.

Bạn đang đọc truyện *Hai Người Giám Hộ Của Enji* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Sát Thương

“Đi du lịch?. Không được, còn lâu, tôi cảm thấy. Cả hai cậu đều không được đi, ở nhà hết cho tôi. Đợi khi nào tôi rảnh rồi sẽ đưa mọi người đi. Giờ thì không được.”.

Enji gần như nhảy lên nghe tin Akira sắp đi du lịch cùng cha mẹ, tất nhiên cô gái tốt bụng có ngó ý muốn mời cả Minako đi cùng. Cả hai đã rất cui về báo điều này cho Enji, không nghĩ được cô ấy sẽ nổi lên quát mắng kinh khủng và cuối cùng là cảm hết.

“Nhưng mà...” Akira vừa lên tiếng muốn nói liền bị gạt phăng sang một bên.

“...không là không, không ai được đi hết. Khoảng một tháng nữa tôi sẽ rất rảnh, lúc đó hai người muốn đi châu Âu tôi cũng cho đi được, chỉ là đến thăm người bà con và tắm nước suối nóng thì có gì thú vị.”. Cô vừa đập bàn vừa la hét, nói chung là quyết định hai người không được bỏ tôi mà đi.

“Akira, người nhà em định đi khoảng bao nhiêu ngày.”. Saka ngồi bên cạnh cô nãy giờ, dù cố gắng rất nhiều cũng không thể nào tiếp tục ăn sáng được. Cuối cùng anh cũng phải lên tiếng.

“Lâu rồi nhà em không đến thăm bác ấy, có lẽ cũng phải nửa tháng. Ở đó không chỉ có suối nước nóng, còn có núi non rất đẹp, nhiều đền thờ, cũng sắp có lễ hội nữa, cha mẹ muốn em đi.”. Cô cười cười nhìn anh, ánh mắt cầu cứu.

“Được, vậy em nên đi. Cho cả Minako đi cùng nữa, hình như Minako chưa đi du lịch bao giờ thì phải. Có cơ hội tốt không nên bỏ qua, nếu thiếu gì thì cứ nói, tôi sẽ...*không được*...”.

Saka im lặng một chút, lại cái kiểu ăn nói bất lịch sự chen vào miệng người khác không ưa nổi của cô. Sáng sớm anh tỉnh dậy cô đã ở bên cạnh hót líu lo về việc Minako tuyệt vời thế nào khiến anh vô cùng nhức đầu, lúc ăn sáng lấy mất phần thức ăn của anh cho Hunxter anh cũng không nói gì. Rồi lại còn luôn miệng hỏi Hunxter nó có muốn lấy gì thêm ở chỗ anh không cô sẽ lấy cho, anh cũng không thấy phiền lắm. Li cà phê anh chưa kịp uống một ngụm bị hai cái đập bàn của cô làm bay đi quá nửa, không sao, anh gọi người lấy cho anh li khác. Món súp anh đang ăn (thực ra vừa mới ăn được một thìa) mà cô cũng lấy mất, anh đã hơi bức. Còn nhiều món khác, anh không chấp vói cô chỉ vì món súp đó, nhưng cô la hét ở bên cạnh không cho anh ăn tiếp thì thực sự quá lắm rồi.

“Enji, lên phòng...” Saka quay sang, chính thức quát thẳng vào mặt cô.

Một chút sững sờ...

Cái mặt của cô hiện lên vẻ buồn bã thường ngày, cô đứng dậy, quay người rời đi luôn, không thèm ngoái lại, không thèm cãi.

Vốn dĩ cô không nói được điều gì, cô làm hỏng kế hoạch đuổi bà phu nhân gì đó của anh, nên lỡ đồng ý sẽ nghe lời anh mất rồi.

Ngay khi cô vừa rời đi, Saka cũng đứng dậy, anh không thể ăn thêm được thứ gì nữa. Trước khi đi anh đưa ra một lời khuyên rất sáng suốt cho hai cô bạn của Enji:

“Tôi nghĩ hai em nên thu dọn hành lý và đi luôn sau bữa sáng, Enji có lẽ còn đang bức tức nên không để ý đến hai người. Nhưng nếu mà con bé đã có chủ định, có thánh mới biết Enji định làm gì để có thể ngăn hai em.”.

Sau khi nghe xong, Akira và Minako cùng nhìn nhau, quyết định chạy trốn ngay lập tức.

.....

Trưa hôm đó:

Anh lắc đầu nhìn Enji với bộ mặt cũng sắp khóc rồi ngồi ôm Hunxter trên ghế salon, cô Elik có gọi thế nào cũng không chịu ăn trưa. Charles được nhờ giúp đỡ, nhưng anh chàng không có đủ can đảm để nhìn vào đôi mắt màu hổ phách trong suốt tuyệt đẹp ấy, vì thực sự là nó tràn ngập nỗi buồn. Victoria đã cố gắng an ủi cô bằng cách nói một câu thế này:

“Enji à, hai người họ chỉ đi có 15 ngày thôi, cậu buồn gì chứ. Vui về lên nào, tôi sẽ chơi với cậu.”.

Và ngay lập, Enji bắt đầu đếm ngược thời gian 15 ngày. Victoria sau khi bị ánh mắt kì lạ của Charles nhìn liếc cố gắng thì thầm phân trần: “Tôi đã làm gì đâu.?”

Anh được gọi về gấp vào bữa trưa để xốc tinh thần của cô lên.

“Nhóc con, em bỏ cái bộ mặt sầu thảm đó đi. Muốn đi chơi không.?”

“Ồ đâu.?” Cô hỏi anh, không thích thú lắm.

“Tôi có biết một nhà hàng khá thú vị, ở đó mọi người yêu thích súng thường đến, họ cá cược và thi tài với nhau, nếu em thắng, em có quyền lấy súng của đối phương. Thức ăn ở đó cũng rất được, sau khi thi đấu xong em có thể ăn vài món khá ngon đấy. Tất nhiên muốn vào đó em phải có giấy phép sử dụng súng.”.

“Có, có...em có. Khi nào thì đi được.?”. Cái mặt của cô ngay lập tức hớn hở như trẻ con được cho kẹo.

Anh nhìn cô cười cười: “Đợi tối nay, bảo Kaoru lái xe đưa em đến công ty của tôi lúc 7h. Chờ một chút tôi xuống chúng ta sẽ đi.”.

“Chỉ có hai người thôi à. Có mời mấy người kia không.?”. Cô chỉ chỉ vào phòng ăn phía xa, nơi Charles cùng những người khác đang ăn trưa.

Anh suy nghĩ, đưa ngón trỏ lên miệng làm dấu hiệu bí mật đầy bí ẩn và quyến rũ. Enji ngờ ngác một chút rồi gạt đầu ra về đã hiểu.

Anh định đứng dậy bước đi nhưng lại chợt tiến sát lại gần và ghé tai nói với cô:

“Sáng nay tôi chưa nhắc được, nhưng nếu ý định của Caroline không thành, có thể sẽ chuyển hướng tấn công sang em đấy. Nhớ cẩn thận một chút.”.

Nếu người ngoài nhìn vào, sẽ nghĩ anh đang hôn má cô.

“Hai người thân mật quá.”. Giọng nói thánh thót cất lên, anh và cô giật mình quay sang nhìn ra cửa, Caroline và Elizabeth đứng ở đó. Caroline đang cười, vẫn là nụ cười đầy hào cảm như thế.

Saka không đáp lời cô ta, anh quay sang nói lời chào với cô:

“Tôi đi nhé, nhớ điều tôi nói đấy.”.

Và anh đi qua hai cô nàng, đầy lạnh lùng. Nếu diễn kịch đã không cần thiết, anh cũng không cần phải tỏ ra thân thiện với ai cả.

Enji liếc Caroline đang nhìn mình đầy thù địch, cô mỉm cười khiêu khích. Nụ cười của cô rất châm biếm và coi thường, tuy là vampire thật, nhưng Caroline và Elizabeth quá yếu để cô chú ý tới. Với những cô gái không hiểu chuyện thế này, Enji chỉ sử dụng một đầu ngón tay thôi cũng đã thắng rồi.

...

“Anh Kaoru, anh chuẩn bị xe đi đâu thế.”. Elizabeth cảm thấy kì lạ, cũng sắp đến giờ ăn tối, người nhà Fujimaru đâu có ra ngoài.

“Tiểu thư Elizabeth!. Là xe cho tiểu thư Enji. Cô ấy ra ngoài, hình như là đến công ty của cậu chủ.”. Anh Kaoru cúi đầu chào Elizabeth, trả lời cô nàng đầy kính trọng.

Elizabeth im lặng một chút, cô ta nhớ đến sáng nay, cái hôn thân mật của anh, và lời anh nói với Enji trước khi đi. Cô ta nhớ đến cảnh Enji hành hạ người hầu cận trung thành của mình, và cái nhìn khinh miệt của Enji khi thấy cô ta van khóc. Cô ta đã vốn rất sợ, nhưng không phải là không muốn trả thù. Có thể cô ta không làm được, nhưng Caroline - một trong những vị tiểu thư đáng sợ nhất của gia tộc lại không làm được sao. Caroline nói nếu cảm thấy Enji có thể gây ảnh hưởng với Saka, cô ta sẽ làm Enji biến mất. Có lẽ, cũng nên bắt đầu thôi. Enji ngồi trên xe, chăm chú lau những bộ phận của một chiếc súng lục nòng dài, màu bạc rất đẹp với những hoa văn khắc trên vỏ hết sức kì lạ. Cẩn thận lắp súng lại và đặt nó trong một vali nhỏ, cô khoá nó và để sang bên cạnh. Vui vẻ nhìn qua cửa kính, Enji chợt nhận ra xe dường như đang đi rất nhanh.?

“Anh Kaoru...”. Enji định lên tiếng nhắc nhở anh giảm tốc độ, nhưng cô ngừng nói và cảm thấy khó hiểu khi nhìn ra được sự lo lắng trên gương mặt của anh, hành động đạp phanh gấp và anh lên tiếng đầy lo lắng:

“Tiểu thư, cô có thể nhảy ra khỏi xe được không.?”.

Hết sức bình tĩnh, Enji hỏi anh:

“Nghe không được tốt lắm, có chuyện gì xảy ra vậy.”.

“Tiểu thư, phanh không hoạt động.”.

“Tuyệt thật!.. Cũng may là anh còn điều khiển được vô lăng.”.

“Vâng, nhưng xe đang đi rất nhanh, tốt nhất là chúng ta phải nhanh. ...”. Anh gật gù nói, xoay nhẹ chiếc vô lăng định tránh chiếc xe công-te-nơ đang đi trước mặt cách đó không xa, nhưng sắc mặt chợt trầm xuống thật nhanh khi phát hiện ra chiếc xe không hề lách sang phải một chút nào, nó tiếp tục lao thật nhanh về phía trước...

Chưa đến một giây, Enji nhận ra điều nguy hiểm trước mắt, chỉ chưa đến 15 giây nữa, xe của cô sẽ đâm thẳng vào đuôi của chiếc công-te-nơ. Enji vội gật đầu với Kaoru một cái, đồng thời cũng đưa tay mở cửa xe.

Giật mình...

Khi cửa xe không chịu mở...

Cô cố gắng đẩy nó thật mạnh...

Và cô thấy chẳng có tác dụng gì...

Ở ghế trên, Kaoru cũng đang gặp tình trạng tương tự, không hoảng hốt, anh lùi người về phía ghế bên kia một chút và lấy hết sức đạp mạnh...

Cánh cửa bật tung...

“Tiểu thư...”. Anh hét lên và đưa tay mình cho cô.

Anh muốn kéo cô lên ghế trên?.

Chiếc xe chỉ cách chiếc container một chút nữa

Thầm nghĩ không thể kịp, còn chưa nói việc rất vướng nữa. Và trái với suy nghĩ của Kaoru, cô ném cho anh chiếc vali và hét lên ra lệnh:

“Nhảy ra ngoài !.”

Trong mắt cô không hề có một chút nào hoảng sợ.

Bắt lấy chiếc vali, anh liếc nhìn cô đầy lo lắng, nhưng khi anh bắt gặp ánh mắt của Enji, anh tin tưởng, không chần chừ, anh nhảy ra khỏi xe.

Cả người Kaoru đập mạnh xuống đường, lăn lộn nhiều vòng cho đến tận vệ cỏ. Dù rất đau ở vai, tay và cả ở ngực, anh vẫn vội đứng bật dậy là lo lắng nhìn chiếc xe. Nó đã đâm vào chiếc container ngay sau khi anh vừa nhảy khỏi đó khoảng 1s. Trước mắt anh, nó đang cháy và tiếp tục nổ lần thứ hai. Cố gắng chú ý trên đường, anh không hề thấy một bóng người nào.

Lặng im nhìn cảnh tượng trước mắt...

Những chiếc xe ô tô lao qua anh...

Anh nhìn thấy lái xe của chiếc container đó xuống xe, hai người đàn ông chạy đến nhìn chiếc ô tô của trao đổi gì đó với nhau, sau đó họ vội vàng lên chiếc xe của mình và lái đi.

Thần thờ...

Anh chạy đến gần chiếc xe đang bốc cháy, không thể kiểm tra được liệu cô có đang ở trong xe không?.. Anh ôm đầu và nhìn nó tuyệt vọng.

Run sợ, anh gọi điện về nhà cho cô Elik.

.....

Nhà Fujimaru:

Cô Elik cảm thấy thật kì lạ?.. Có chuyện gì đã xảy ra?.. Vì sao cô Marie khi vừa nghe điện thoại lại bỗng dưng hoảng hốt và bật khóc như vậy?.. Không hiểu. Cô cầm chiếc điện thoại đang buông thõng lên:

“Alo. Kaoru phải không?.. Có chuyện gì vậy?..”

Tiếng Kaoru đầu dây bên kia nói khó khăn và như người mất hồn:

“Xe chúng tôi bị tai nạn...tôi nhảy ra được bên ngoài...nhưng tiểu thư Enji,...tôi cũng không chắc nữa, chiếc xe vẫn đang cháy, tôi không biết liệu cô ấy có ở trong đó không?.. Nhưng tôi không thấy cô ấy xuất hiện.....”.

Charles bước vào phòng cũng vài người nữa, anh rất ngạc nhiên khi thấy Marie đang khóc, miệng lắp bắp: “Không thể như thế được..”, cô Elik đang nắm chặt tai nghe của điện thoại trong tay, gương mặt cô như đang lo sợ điều gì. Cô quay người lại khi nghe thấy tiếng bước chân, cố gắng bình tĩnh, cô báo với anh một điều...

.....

Văn phòng Saka:

Ông Langdon xô mạnh cửa và chạy vào phòng, thờ đốc, trên khuôn mặt vốn luôn bình thản, lạnh lùng và khô cứng giờ đã thay thế bởi sự lo lắng ngập tràn:

“Cậu chủ, tiểu thư Enji...”

Chiếc xe chở Saka lao nhanh trên đường, anh ngồi trên ghế cùng ông Langdon, im lặng. Đôi tay siết chặt lại lại hơn nữa. Không thể phủ nhận một điều, anh đang lo sợ.

“Cậu chủ, cô Elik nói không liên lạc được với Kaoru nữa, hiện giờ không biết được xe của tiểu thư bị tai nạn ở chỗ nào.?”

“VẬY...trước hết cứ trở về nhà đã.”

.....

Trở lại khoảng thời gian trước khi vụ tai nạn xảy ra:

Ngay trong lúc Kaoru nhảy ra ngoài, Enji nhìn cánh cửa xe của mình, cô dùng nắm đấm và giáng mạnh lên lớp kính dày...

Choang...

Tim cô đập nhanh hơn bao giờ hết...

Thời gian dường như dừng lại, cô có thể suy nghĩ và tính toán trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó...Nhanh hết sức, Enji lao người ra khỏi cửa kính...

Tíc tắc...tíc tắc...

Cô tỉnh dậy và thấy cả người đau nhức, đầu vô cùng choáng váng, vấy rách một miếng lớn, trên đùi trắng nõn xuất hiện một vết cắt dài và khá sâu, máu đang từ đó rỉ ra. Cô đoán là do mảnh kính còn vương lên trên cửa đã cắt vào đùi khi cô lao ra khỏi xe.

Ngồi dậy, Enji lắc lắc đầu cho tỉnh táo một chút, trên đường lớn, chiếc xe kia vẫn đang cháy, vậy là cô chỉ bất tỉnh một khoảng thời gian rất ngắn.?. Cô nhìn thấy bóng một người đàn ông cầm trên tay chiếc vali nhỏ đang đi xung quanh chiếc xe, anh ta ngó vào đó, rồi lại quay qua lại đảo mắt nhìn quanh...

Cô lên tiếng gọi:

“Anh Kaoru, lại đây đỡ tôi một chút..”.

Bóng người đàn ông khựng lại, anh ta quay phắt người nhìn chăm chú về phía cô, và sau đó, tiếng hét vui mừng vang lên, anh ta lao đến:

“Tiểu thư....cô còn sống..”

“Tiểu thư, cô bị thương rồi.?. Tất cả là lỗi của tôi, tôi không kiểm tra xe kỹ càng”. Kaoru đỡ cô đứng dậy, khi vừa nhìn thấy cô bị thương, anh buồn rầu lên tiếng trách móc bản thân.

“Được rồi, tôi không sao cả. Cũng may là anh đã chọn đi con đường vắng xe, nếu không khi tôi lao ra ngoài, không chừng cũng đã ở dưới lớp của cái xe nào rồi..”. Cô đứng dậy, vẫy tay ý muốn bỏ qua chuyện này. Sau đó nói với anh:

“Chỗ này thì không gọi được taxi rồi, anh gọi điện báo cô Elik cho người đến đón chúng ta đi.”

“Tiểu thư, chuyện là thế này..”. Anh Kaoru nhìn cô khó xử, ấp úng nói: “...lúc xe đang cháy tôi có đến gần để xem cô có ở trong đó không, bất ngờ nó lại nổ thêm lần nữa, có lẽ là bộ phận nhỏ gì đó, tôi giật mình nên ngã xuống đường, điện thoại tôi cầm trên tay, lúc đó đã...”.

Cô nhìn anh, chớp chớp mắt không muốn tin lắm. Cuối cùng, hết sức bình thản, cô nói: “Không sao, chúng ta sẽ đi dạo một chút trước khi người của Saka tìm thấy.”.

Cô mỉm cười với anh và bước đi trước, trong lòng thầm mừng Caroline.

Được rồi, được rồi. Là cô coi thường Caroline. Dù sao cũng là Vampire, coi như cô ta có chút bản lĩnh. Có vẻ cô như phải dùng nhiều hơn một ngón tay để trị hai cô nàng đó. Nếu đã vậy, cô sẽ cho hai vị tiểu thư biết thế nào là chạm vào đại tiểu thư của gia tộc Senje. Gì chứ việc chơi xấu sau lưng, cô vốn là dân chuyện nghiệp mà.

“Cậu chủ, tìm được Kaoru rồi. Tiểu thư cũng ở đây. Cô ấy có bị thương một chút, nhưng vẫn ổn.”. Tiếng ông Langdon phát ra từ điện thoại vui mừng

báo tin, toàn bộ người nhà Fujimaru tập trung đông đủ xung quanh đều thờ phảo nhẹ nhõm. Đáp lại lời ông Langdon, Saka nở một nụ cười.

“Mau mang con bé về...”.

Enji đã kinh sợ... khi nhìn thấy cả đoàn người lao đến ôm cô.

“Tiểu thư, cô còn sống. Khi nghe tin, chúng tôi đã rất sợ...”.

“Tôi cầu nguyện và chúa đã nghe thấy. Tiểu thư, cô không sao là tốt rồi.”.

Không chỉ có những cô hầu gái, ngay cả những anh chàng vệ sĩ to lớn cũng đứng xung quanh, mỉm cười nhìn cô rất tình cảm. Tất cả mọi người đều thực sự lo lắng cho Enji, một điều mà ngay cả cô và họ đều không nghĩ tới.

“Tránh đường nào, tôi biết là mọi người đều rất vui khi tiểu thư bình an, nhưng đừng quên cô ấy đang bị thương.”. Tiếng cô Elik vang lên, cô đẩy mọi người sang một bên và kéo Enji ra ngồi vào ghế, bắt đầu công việc của một bác sĩ chuyên nghiệp. Khi tẩy trùng vết thương, Enji chỉ khẽ nhíu mắt vì đau nhưng cô Elik đã chú ý được, cô lạnh lùng nhỏ giọng lên tiếng:

“Nếu tôi mà biết ai là người đã gây ra việc này, kẻ đó sẽ biết cảm giác sống như một súc vật là như thế nào.”.

Khi lời cô vừa dứt, lập tức được rất nhiều người hưởng ứng.

“Tôi sẽ giết hắn...”.

“Thế thì tốt cho tên đó quá, nếu là tôi, tôi sẽ lọc thịt hắn nấu canh... cho Hunxter ăn.”. Đáp lại ý kiến này là một tràng sủa không hài lòng của Hunxter.

“Cho hắn vào tổ kiến hay tổ ong cũng tốt lắm...”.

“Không, là từ từ chặt hắn thành nhiều mảnh nhỏ, bắt đầu từ những đốt ngón tay và ngón chân, rồi cắt tai, móc mắt, rút lưỡi, khoan mũi, đục xương, phẫu thuật sống...”.

Rất nhiều ý kiến được đưa ra, và càng ngày lại càng tồi tệ dã man. Cuối cùng, khi băng xong vết thương trên đùi cho Enji, các ý kiến cũng được đưa ra gần hết. Cô Elik là người khoi mào im lặng này giờ bỗng quay sang hỏi Saka:

“Cậu chủ, ngài thấy nên chọn ý kiến nào?...?”. Khi hỏi câu hỏi này, thực sự Enji thấy cô Elik là một con người khác, còn đâu người phụ nữ hiền lành thánh thiện như những vị sư mà cô từng biết.

Đáp lại, anh mỉm cười rét băng:

“Giữ hắn sống, nhưng chúng ta sẽ bán dần nội tạng và cơ thể của hắn. Khi nào không còn giá trị lợi dụng nữa, cho mọi người thực hiện tất cả những ý kiến trên...”.

“Enji thích ý kiến đó.”. Cô gật đầu đồng tình với anh, trộm liếc Caroline một cái, sắc mặt cô nàng đang tái đi.

Anh mỉm cười vuốt má cô:

“Tôi biết, lúc đó sẽ cho em xác của hắn chơi một chút, bé ngoan...”.

Saka là một ông chủ đáng sợ, bản chất của anh vốn chẳng tốt đẹp gì. Cô biết thế. Vì vậy Enji cũng không quá ngạc nhiên khi lần đầu tiên chứng kiến sự độc ác của anh hay người của anh. Điều mà cô ngạc nhiên chính là anh đã lo lắng cho cô. Cô luôn nghĩ là anh ghét cô kia. Và khi nhìn thấy sự quan tâm của Saka với cô được bộc lộ rõ qua đôi mắt xám ảm áp, cô thấy hơi bối rối.

Những người họ hàng của Saka không ở lại quá lâu, bốn người nhanh chóng hỏi thăm Enji vài câu và trở về khu nhà khách. Charles trao cho Victoria những cái nhìn đầy ẩn ý, hai người họ dễ dàng đoán được ra ai đứng sau vụ này, họ có lo lắng một chút, Saka bình thường sẽ không ra tay với người thân, nhưng ai mà biết được anh có thể làm gì. Vì hôm nay trông anh rất tức giận.

Nói riêng về Charles, anh thực sự cũng có cảm giác muốn trừng phạt Caroline và Elizabeth. Tuy có thể nói là họ hàng, nhưng anh cực kỳ ghét Elizabeth. Còn Caroline, anh em ruột?... Anh chẳng cảm nhận được điều gì là tình thương ở cô em gái cả. Nói là anh em, những cách đây hai năm anh mới gặp Caroline lần đầu tiên khi cô nàng quyết định rời xa ông ngoại và chuyển đến Pháp sống với cha. Chỉ trong một thời gian ngắn, dựa vào uy quyền của cha, Caroline đã thực sự rất nổi tiếng ở trong gia tộc bởi rất nhiều việc mà anh có thể gọi là nhảm nhí. Anh vẫn luôn nghĩ Caroline là một sự xấu hổ của gia đình, là Vampire quý tộc nhưng lại quá tầm thường. Không xứng đáng. Nhưng nếu được phu nhân Kyoko nhờ, dù muốn hay không có lẽ anh vẫn phải giúp đỡ cô ta một chút, hay ít nhất là giúp cô ta giữ được cái mạng của mình thoát khỏi tay Saka.

Lúc này, Elizabeth và Caroline đang hoảng sợ. Hai cô nàng vẫn mãi suy nghĩ về câu đe dọa ngầm của Saka. Lo sợ, Caroline vội vã báo tin này cho phu nhân Kyoko, nếu được bà ấy trợ giúp từ đằng sau, Saka có lẽ sẽ bỏ qua.

Nhưng dù lo sợ đến đâu, Caroline vẫn ngu ngốc muốn tiếp tục sát hại Enji, sự ganh ghét và đố kỵ của cô ta ngày càng dâng cao, nhất là sau khi đã thấy

được tình cảm của anh dành cho cô. Cô ta suy tính, và nghĩ rằng cần phải làm hơn nữa...

Đêm tối, trong căn phòng nọ, có một con bé đang tính toán những kế hoạch trả thù xấu xa, trên gương mặt là nụ cười hân hoan mong chờ chẳng tốt lành gì.

Cầu chúa phù hộ cho người bị con bé nhắm trúng.

Và bắt đầu từ ngày sáng hôm sau, Enji thực hiện kế hoạch kinh khủng của mình.

Bữa sáng, Caroline và Elizabeth cùng bị thương trong miệng vì trong thức ăn để lẫn thủy tinh vụn.

Buổi trưa, toàn thể nhà Fujimaru bị tiếng la hét thất thanh từ hai căn phòng phát ra làm kinh sợ. Sau đó, Elizabeth và Caroline lao ra khỏi căn phòng với sắc mặt tái mét sợ hãi. Không sợ mới lạ khi chỉ sau giấc ngủ trưa ngắn, thức dậy liền thấy căn phòng ngủ quen thuộc đầy răn độc đang bò ngổn ngang, một vài con còn đang trú ngụ trong chân và trên người mình?.

Tiếp tục buổi tối, giữa đêm khuya cả nhà Fujimaru lại bị gọi dậy gấp vì có hai đám cháy lớn, tất nhiên điểm xuất phát của hai đám cháy đó bắt nguồn từ hai căn phòng mới của Elizabeth và Caroline. Hệ thống phòng, chữa cháy trong hai căn phòng đã bị ngắt từ hồi nào, tất cả người hầu bắt cả ai cũng đều phải tham gia vào công việc chữa cháy gian khổ cho đến khi ông Landon sửa lại được hệ thống, nước phun từ những chiếc vòi nhỏ gắn trên trần xuống làm ướt tất cả mọi người. Thời điểm đó, Enji lấy bông bịt tai cho khỏi ồn và thanh thản ngủ tới sáng.

Kế tiếp, trong giày của Caroline có đinh nhọn, quần áo của Elizabeth chứa đầy những mảnh dao lam nhỏ được gài hết sức khéo léo.

Kế tiếp, Caroline mở tủ lạnh (trong phòng mình), trong đó chứa đầy những con chuột chết không toàn thân với nội tạng và máu trở thành một đồng hồ tập khùng khiếp...

Kế tiếp, món mì lạnh của Elizabeth chứa những mảnh cánh gián cắt vụn nhỏ và vài con “giun”...

Kế tiếp, căn phòng của Caroline và Elizabeth trong đêm bị phun đầy sơn đen và vẽ những hình vẽ ma quái dọa người, cùng theo đó là những lời nguyền đen tối...(việc đó được thực hiện khi hai người đang ngủ ngay trong chính căn phòng của mình.)

.....Kể ra thì rất dài.....

Trước những sự việc đó, Saka ra lệnh cho ông Langdon truy tìm thủ phạm. Lần đầu tiên sau mấy chục năm làm việc dưới quyền của anh, ông Langdon “ không thể ” truy ra ai đứng sau việc này.

Hay nữa là:

Cô Elik bí mật giờ ngón tay cái lên khen ngợi Enji đầy ẩn ý khi thay băng cho vết thương trên đùi cô. Những cô hầu gái khác nhìn cô thêm phần ngưỡng mộ, giờ đây họ có thú vui mới là sử dụng toàn bộ trí óc của mình để đoán xem tiểu thư đáng yêu dễ thương của họ làm mấy cái việc đó lúc nào.

Ông Langdon đã bí mật nháy mắt với cô một cái trong bữa ăn khi chứng kiến Elizabeth giật mình hất món mì có chứa mấy thứ không chấp nhận được và bị miệng chạy đến phòng vệ sinh...

Saka trong lúc chỉ có hai người đã mỉm cười hài lòng, và nói với cô một câu “ khó hiểu ”: Làm gì cũng được, nhưng đừng gây ra quá nhiều thiệt hại đấy.

Victoria và Charles coi như không biết gì, hai người này im lặng hoàn toàn trước những trò đùa của Enji. Rõ ràng là ngầm ý bảo cô làm gì cũng được, miễn là không chết người..

Elizabeth và Caroline lần đầu tiên biết đến cảm giác bị bắt nạt là như thế nào. Caroline sau khi bị chơi xỏ thì ngay lập tức chạy đến chỗ Enji truy hỏi, cô bé chỉ nhìn Caroline ngây thơ đáp: “ Không phải tôi, tôi ở với Saka / cô Elik / Charles / ông Langdon / cô Marie và Victoria / hay tôi ngồi xem mấy người vệ sĩ chơi bóng / làm bếp cùng mấy người hầu. Và những nhân chứng trước lời thẩm vấn của Caroline luôn gật đầu và nói: Đúng vậy.

Khi thấy Caroline và Elizabeth không thể làm gì được mình, Enji đã ngang nhiên nhìn hai cô nàng và cười một nụ cười đắc thắng.

Nhưng vì thế, Caroline càng muốn cô biến mất nhanh hơn.

Trong căn phòng mang kiến trúc nhà cổ của Nhật, Caroline cùng Elizabeth ngồi trên chiếc nệm, đối diện qua chiếc bàn gỗ nhỏ là một người đàn ông. Ông ta đang chăm chú nhìn vào bức ảnh của một cô gái. Cô gái đó không ai khác là Enji.

“ Thật đẹp..”. Ông ta thốt lên sau một hồi ngắm nghía. “ Chúng tôi phải xử cô gái này sao?..”.

“ Đúng vậy. Nhưng trước hết các ông hãy bắt cô ta mang về gặp tôi trước. Tự tay tôi sẽ giết cô ta. Ngày kia, cô ta sẽ đến sân bay Fujimaru đón bạn, tôi muốn các ông bắt cô ta khi cô ta trên đường đến đó. Tốt nhất là các ông nên chuẩn bị kỹ càng. Người tài xế của cô ta không phải là một tên tài xế tầm thường, ngay cả cô ta cũng vậy. Nếu cần thiết, các ông cứ giết hạ tên tài xế, những người dân xung quanh nếu gây phiền phức các ông cũng có thể xử lý, nhưng phải mang được cô ta về cho tôi. Hãy yên tâm, tôi sẽ can thiệp vào chuyện này, mấy tên cảnh sát không làm gì được các ông đâu. Còn vấn đề tiền bạc, tôi là người hào phóng, nói đi, các ông nghĩ bao nhiêu thì đủ...”.

Người đàn ông không vội quyết định, ông ta quan sát kĩ Caroline, và không hề có ý coi thường. Rõ ràng Caroline là điển hình của những người phụ nữ đáng sợ, sẵn sàng ra tay tàn nhẫn với những ai không vừa mắt. Trước lời đề nghị của Caroline, ông ta trước hết chỉ nói:

“Tôi cần bàn bạc một chút với ngài trùm. Dù sao, nếu động tới nhà Fujimaru, chúng tôi cũng không chắc chắn lắm.”.

“Được, không sao, bảo chủ của ông hãy suy nghĩ thật kĩ. Tôi nhắc lại, thế lực của tôi lớn mạnh hơn nhà Fujimaru và hoàn toàn có thể đảm bảo cho các ông êm đẹp qua vụ này.”.

“Cô ta nói như vậy sao.?.”.

“Vâng, đúng vậy.”.

“Có điều gì chắc chắn khi cô ta nói rằng thế lực đứng đằng sau mình lớn mạnh hơn nhà Fujimaru.?.”.

“Cái này, tôi không biết. Nhưng cô ta nói với tôi nếu ngài là một ông trùm lớn, chắc chắn ngài sẽ biết cô ta là ai nếu nghe điều này.”.

“Vậy sao.?. Nó là gì.?”

“Máu của chúng tôi là thứ thuốc trường sinh.Ngài Kanda, ngài có hiểu nó có nghĩa là gì không.?.”.

Chàng trai trẻ tên Kanda im lặng không trả lời. Mãi lúc sau, anh ta mới mỉm cười, tự nhủ thầm với chính mình: “Thật không ngờ có ngày ta lại được làm việc với người trong gia tộc huyền thoại.”.

“Nói chúng ta đồng ý.”.

“Vâng.”.

Kanda Juu ngồi trong phòng, dù đã khá muộn, anh ta vẫn đang chăm chú làm việc với đồng giấy tờ của bang. Từ trong phòng ngủ của anh ta, tiếng những cô gái gọi anh ta vào ngủ rất gọi tình. Cho đến khi đám người trong phòng kia không chịu được nữa, họ lũ lượt kéo ra ngoài ủa đến mà ôm ấp kêu gọi, trên gương mặt hoang dã đẹp đến hút hồn xuất hiện một nụ cười rất đều, anh ta quyết định chiều lòng lũ người đẹp này.

“Ngài Kanda, cô gái này là ai vậy. Người tình mới của ngài sao.?.” Một cô nàng chợt nhìn thấy mẫu bức ảnh lộ ra ngoài tập giấy, cô ta rút ra xem và lên tiếng hỏi chàng trai bằng một giọng hờn ghen nồng nặc.

Nhận lấy bức ảnh, Kanda đoán có lẽ đó là cô gái mà ngày kia anh ta sẽ cho người đi bắt. Nếu không lầm, chiều nay tên phó bang sau khi nhìn bức ảnh cô gái này đã hết lời khen ngợi. Hắn ta nói nếu có thể lên không giết cô gái đó thì mong anh tặng cô ta cho hắn.

Anh nhìn vào bức ảnh, trái tim đập mạnh vài nhịp. Khi cố gắng nhìn kĩ, tim anh ta càng đập mạnh hơn nữa. Sau đó, anh ta cảm thấy ngạt thở, và rất xúc động.

Nghĩ đến cuộc làm ăn buổi chiều, nghĩ đến lời của tên phó bang nói, anh ta chợt tức giận, vô cùng tức giận, giống như bùng nổ.

Lạnh lùng hất tất cả các cô gái đang bám lấy mình ra, anh ta giận giữ mở cửa thật mạnh, giận giữ đi tìm tên phó bang kia. Trong ngôi nhà rộng lớn kiểu Nhật cổ xưa, anh ta đi qua từng cánh cửa phòng và hét lên:

“Tất cả thức dậy cho ta.”.

Thật kì lạ. Anh Kaoru, anh có thấy không.?. Enji nghiêng đầu nhìn ra cửa kính, chợt nói với Kaoru một câu khó hiểu.

“Kì lạ gì kia.?.”.

“Chiếc xe màu bạc kia...”. Cô vừa nói vừa đưa tay chỉ ra ngoài. “Tôi nhìn thấy cách đây bốn ngã rẽ, còn chiếc màu xanh kia nữa, lúc qua siêu thị thì nó theo ta, biến mất ở hai ngã rẽ, 15 phút sau thì đi theo xe ta đến tận bây giờ, chiếc màu đen thì ngay khi chúng ta từ khu nhà ra đến đường lớn tôi đã nhìn thấy rồi, nó biến mất rồi lại xuất hiện đến giờ là lần thứ ba.”.

Anh Kaoru im lặng không biết nói gì. Khen ngợi cô.?. Hay là nói cô quá đa nghi.?

“Tiểu thư, cô đừng lo lắng quá. Chỉ là trùng hợp một chút thôi, chứ.....

Những câu sau anh cũng chưa kịp nói, bởi vì đột ngột chiếc xe bị rung lắc dữ dội. Enji cảnh giác quay đầu ra đằng sau, chiếc ô tô bảy chỗ màu bạc rõ là vừa đâm vào chiếc Roll Royce của cô, và đang chuẩn bị đâm tiếp lần nữa. Anh Kaoru nhận ra tình thế nguy hiểm, không hề nào núng và vẫn giữ chặt tay lái. Lại va mạnh, chiếc ô tô màu đen cô chú ý vừa chèn vào bên phải xe, giờ nó đang đi song song với xe của cô. Cửa kính từ từ hạ xuống, một tên đàn ông đeo kính đen giờ khẩu súng lục ra ngoài, và ngắm thẳng cửa kính chỗ Kaoru mà bắn.

Rầm...

Trên đường lớn, một chiếc Roll Royce sang trọng mất tay lái và đâm thẳng lên vỉa hè.

“Tiểu thư, cô có sao không?. Xin lỗi, tên đó bắn súng thẳng vào tôi, tôi không giữ được tay lái”. Anh thò đầu lên một chút xem xét, cười cười nói với cô. Tay thì lấy từ đâu một khẩu hai nòng hai nòng khủng bố, anh nói như có tội:

“Tiểu thư, là tôi ngốc không nghe lời cô. Giờ cô chờ ở đây chút xíu. Tôi đi xử lí bọn chúng, cô cầm cái này, tên nào đến gần thì cứ tự nhiên..”. Nói rồi, anh lấy từ trong túi ra khẩu lục bạc đưa cho cô. Sau đó, Kaoru vội vàng nhảy ra ngoài xe, lúc đi còn cười với cô vui vẻ.

Enji ngồi im ở trong xe, ngoài kia, tiếng la hét hoảng sợ của người dân vang lên, khiến cho khu đường đông đúc càng thêm náo nhiệt. Rất nhiều người ở đằng xa đang gọi điện báo cảnh sát, và một vài tên điên ở các khu căn hộ gần đó đang quay hình. Cũng phải thôi, cảnh hay mà, không quay thì rất phí.

Bên ngoài xe, thỉnh thoảng có vài tiếng nổ súng vang lên, còn lại toàn là tiếng kêu đau của mấy tên vô dụng định tấn công cô. Cô nghĩ Kaoru cũng không sử dụng súng, dù sao dùng cái thứ đó ở đây rất nguy hiểm cho người khác. Cô nghĩ việc này lại là do con ranh Caroline gây ra, cô nghĩ kiểu gì cuối cùng cô ta cũng sẽ hành động, nhưng cô ta không thể đợi ngày mai được sao?. Cô còn phải đi đón hai người kia mà...

Enji còn đang lơ đãng nghĩ vẩn vơ, thì...

“Em gái, ra đây nào..”. Giọng của một tên đàn ông vang lên, đồng thời, một khẩu súng lục có cơ hội được tiếp cận cái đầu của cô.

“Nếu em ngoan ngoãn, bọn anh sẽ không làm em đau..”.

Enji nghe hẳn ta nói, coi thường hẳn cười khẩy, cô liếc hẳn, trên mặt hẳn có vết bầm lớn, chắc là vừa bị Kaoru đánh. Có lẽ thấy không chống lại được Kaoru nên bọn chúng định dùng cô uy hiếp anh. Cảm thấy phiền phức, cô vừa định cho mấy tên ngu đần không phân biệt được ai là tiểu quý ai là ma vương này một trận. Kaoru ở đó gốc gác ghê tởm không xông vào đánh lại còn dám đến uy hiếp cô, vậy để bọn chúng cầu chúa đi. Cô ra đòn thì không bao giờ nương tay như Kaoru đâu.

Nhưng một giọng nói của tên khác vang lên chặn ngay ý định tàn sát người của cô:

“Nhanh lên đi, lời hứa con gái đó ra. Tên kia sắp xử hết chúng ta rồi, điên thật, hẳn ta là cái quỷ gì vậy, ngay cả đạn cũng tránh được. Tao cứ tưởng dễ dàng chứ, chúng ta là M kia mà, vậy mà lại bị một thằng tài xế hạ dễ dàng như vậy..”.

“M”....Ồ, cái tên này. Cô thực sự rất quen.

Nói đến M, cô nhớ đến một tên rất thú vị, giờ không biết hẳn thế nào rồi. Nếu không nhầm, K từng nói hẳn hiện giờ đang là ông trùm của một bang rất lớn mạnh. Suy nghĩ, cô quyết định...đi theo bọn chúng.

Anh Kaoru kinh ngạc nhìn cô bị gì súng vào đầu bước ra từ khỏi xe, bọn chúng vừa lên tiếng đe dọa, không chần chừ anh liền dừng lại ngay lập tức. Và bọn chúng bắt đầu lao vào đánh anh tàn bạo và dã man. Enji im lặng nhìn cảnh đó không biến đổi sắc mặt khiến cho tên đang đe dọa cô cảm thấy hơi sợ hãi. Sau đó, vì sợ cảnh sát đến, bọn chúng nhanh chóng lùi cô đi, Enji trước khi bước lên xe chúng đã quay đầu nhìn lại Kaoru, cô mở miệng nói thảm một từ. Và sau đó bước lên xe chúng hết sức ung dung.

“Thưa ngài, chúng tôi đã đem cô gái đó về rồi..”. Tên phó bang bước vào phòng của Kanda, cung kính lên tiếng báo. Kanda Juu vừa nghe tin, trái tim lại bắt đầu đập mạnh, trên khuôn mặt hoang dã lạnh lùng thường ngày giờ là một sắc thái hồi hộp, lo lắng khó tả.

Anh ta đã đợi ba năm để được gặp lại cô, và giờ cô ở đây...

Gật đầu ra hiệu đã biết, anh vội vàng gấp rút bước đến căn phòng giam Enji, bám vào cánh cửa gấp, anh ta gần như không có dũng khí để mở, bàn tay run run và nắm chặt. Những tên đàn em xung quanh nhìn anh ta kì lạ, họ chưa bao giờ thấy ông trùm của mình lại mang dáng vẻ như vậy. Kanda Juu hít một hơi thật sâu, mở chiếc cửa dút khoát và bước vào.

Gọi là phòng giam Enji, nhưng thực ra nó là phòng khách sang trọng nhất nhà, Enji đang ngồi trên bàn nước trong phòng, đôi chân đung đưa qua lại, cô dáo dác nhìn quanh ngắm phong cảnh. Cho đến khi một tiếng nói khàn khàn vang lên:

“Có phải là...”. Kanda Juu im lặng nhìn gương mặt của người con gái trước mắt, chắc chắn là cô ấy, chắc chắn là như thế. Đôi mắt hồ phách tuyệt đẹp kia không thể ai có được. Khí chất tự tin tuyệt đối, và ánh mắt nhìn anh luôn có sự trêu đùa.

“Yo. Ra đúng là anh, M. Lâu lắm không gặp. Không ngờ anh lại là ông trùm lớn như thế. Bây giờ anh lấy tên là Kanda Juu sao. Chuyện này K không nói cho tôi biết. Anh thay đổi nhiều thật đấy, nhưng vừa nhìn thấy anh là tôi nhận ra ngay...”. Enji mỉm cười nói chuyện với Kanda vô cùng tự nhiên khiến bọn đàn em đứng xung quanh hết sức kinh ngạc.

“Tôi....” Anh mở miệng ấp úng.

“Xem ra anh cũng không thay đổi lắm đâu, gặp tôi anh vẫn ấp úng không nói được lời nào. Giọng anh vẫn khàn nhĩ, tôi cứ nghĩ là sau khi rời đi anh sẽ

chứa nó kia, nhưng xem ra không phải, hay là không chứa được.”. Enji ngắt lời anh, nói và nhìn anh khinh thường.

“Tôi...”.

“Chắc anh hận tôi lắm nhỉ, tôi bắt anh ăn than nóng mà. Chính vì vậy giọng anh mới khàn như thế. Hôm nay muốn trả thù sao?.”. Cô vẫn tiếp tục nói và ngắt lời anh ta đều đều. Bọn đàn em đứng sau anh càng ngày càng ngạc nhiên, chúng nhìn anh và cô khó hiểu. Và bắt đầu ồn ào bàn tán đằng sau anh.

“Tôi...”. Anh khó khăn lên tiếng.

“Được rồi, đừng có ấp úng mãi thế. Có việc gì thì nói luôn đi.”. Giọng nói của cô bắt đầu bức bối.

Kanda Juu nhìn cô thật lâu, rồi anh ta chợt mỉm cười hiền từ. Anh ta lên tiếng:

“Tiểu thư, người vẫn như thế, không hề thay đổi gì cả. Hôm nay mang người đến đây, tôi thật có lỗi, nhưng thời vài năm qua tôi quả thật rất muốn gặp tiểu thư. Tôi nhờ ngài K, nhờ nhiều người khác nữa trong tổ chức mong được gặp tiểu thư sau đó. Nhưng họ nói cô không hề muốn gặp tôi, tôi đã rất buồn. Lần cuối cùng gặp nhau, khi đó vì vừa nuốt than nóng, tôi không thể nói lời tạm biệt được. Tôi biết làm thế này tiểu thư sẽ giận, nhưng chỉ vì tôi rất muốn gặp người thôi. Vì thế...”. Kanda Juu im lặng không nói nữa, anh ta từ từ đến gần cô. Khi cách cô khoảng bốn bước chân, trước tất cả bọn đàn em, anh...quỳ xuống, cúi đầu, cung kính nói:

“Tiểu thư, kính chào người. Tôi rất vui khi sau nhiều năm lại được nhìn thấy tiểu thư. Và xin tiểu thư đừng đối xử với tôi lạnh lùng như thế. Người biết rõ tôi sẽ trở nên yếu đuối thế nào khi đứng dưới chân cô mà.”.

“Hừ.., thật là...”. Enji bức mình cáu với Kanda, cô quay mặt đi chỗ khác, lên tiếng nói với anh: “Được rồi, anh đứng dậy đi. Sau bao nhiêu năm anh vẫn chỉ là một tên ngốc mà thôi, anh vẫn là tên vô dụng M mà tôi biết, chẳng khá hơn được chút nào.”

Cô nói nghe như xỉ vả anh ta, vậy mà Kanda Juu khi nghe những lời đó mặt mày liền rạng rỡ đứng lên.

“Vui lắm sao mà cười, tôi đang mắng anh đấy. Tôi đã nói với K phải chỉ bảo anh thật nhiều cơ mà, vậy mà cuối cùng ông ta chẳng dạy anh được điều gì cả. Sau khi rời tổ chức rồi mà vẫn còn coi tôi là chủ được, ngu ngốc. Tôi dặn ông ta sửa cái tính quá mức trung thành của anh, nhưng xem ra ông ta thất bại rồi rồi.”.

Kanda Juu trước sự chỉ trích của anh vẫn mỉm cười vui sướng, đợi khi nghe cô nói hết rồi, anh mới tò mò hỏi:

“Tiểu thư, dạo gần đây người lại gây chuyện gì sao?.. Ngài K nói cả nửa năm nay người đột nhiên mất tích, thỉnh thoảng chỉ gọi điện về nói chuyện với ông ấy. Dù tiểu thư vẫn luôn làm ăn với các đối tác bình thường, nhưng thời gian lâu như vậy tiểu thư không xuất hiện, tổ chức cũng rất lo lắng, họ chuẩn bị đi tìm tiểu thư rồi đấy. Mà tiểu thư sao lại ở nhà Fujimaru, ngài K có biết việc này không?.. Còn cô gái Caroline nhờ chúng tôi bắt tiểu thư nữa, cô có biết thân phận thật của cô ta không?..”.

“Ày da, anh hỏi nhiều quá đấy, chuyện rất dài, tôi không nói được. Còn vụ Caroline tôi biết rồi, cô ta nhờ bang của anh làm gì?..”

“Cô ta yêu cầu chúng tôi bắt người, còn lại thì tự mình sẽ ra tay.”.

“Ra là vậy. Cô ta muốn ra tay sao?.. Vậy thì tốt thôi. Nghe này M, dẫn tôi đến chỗ cô ta đang chờ. Tôi phải xử lý cho xong vụ này mới được.”.

Kanda Juu gật đầu với cô, anh nói:

“Tiểu thư, đường này..”.

Khi cả hai người quay ra cửa, liền thấy ngay cảnh đám đàn em của anh đang ngây ngốc đờ mặt ra mà nhìn.

“Ông trùm...quỳ....”

“Ngài trùm...tiểu thư...????”.

Enji nghĩ bọn họ bị sốc dữ lắm.

Cô thờ dài nói với Kanda:

“Lát nữa cậu giải thích cho bọn chúng chuyện này đi.”.

“Tiểu thư, chuyện này dễ thôi mà.”. Anh cười cười đáp lại. Sau đó quay sang lũ đàn em nói một câu:

“Đây là tiểu thư Merlin.”.

Enji cảm nhận được sự sốc dữ dội gấp nhiều lần hơn nữa của đám người kia, rồi khi qua cơn tỉnh lặng, họ hò hét vui mừng phấn khởi:

“Là tiểu thư huyền thoại của ngài trùm đấy...”.

“Tiểu thư Merline, kính chào cô, cô thật đẹp..”.

“Tiểu thư Merline, vừa rồi đã đe dọa cô, thật có lỗi..”.

Enji nghe họ hét bất giác mỉm cười, tiểu thư Merlin, lâu lắm rồi mới nghe cái tên này, từ khi cô bước vào nhà anh, cô đã tạm thời từ bỏ cái tên đó. Giờ chắc lại sắp có dịp được sử dụng rồi.

....

Thời thơ ấu...

Enji đã từng hỏi người cụ đáng kính:

“Cụ ơi, ai trong nhà mình cũng có những cái tên khác. Con cũng muốn có.”

“Ồ. Vậy con thích cái tên nào.”.

“Con không biết, con nghĩ mình nên hỏi cụ. Ai là người xấu xa nhất thế giới mà cụ từng biết.?. Con muốn lấy tên của người đó.”

Đại Lão mỉm cười nhìn cô bé, suy ngẫm và nói:

“Ta nghĩ đó là Merlin. Một tên phù thủy đại xấu xa.”.

“Vậy con sẽ lấy cái tên đó.”.

Enji dùng cái tên Merlin đó suốt từ lúc đó. Tuy còn nhỏ, nhưng Enji cực kì thông minh, Đại Lão tặng quà sinh nhật 13 tuổi cho cô bé là một vùng rộng lớn. Trong cả vùng rộng lớn đó chỉ duy nhất có một khu nhà, nhưng khu nhà này rất to, rất lớn, nó là một pháo đài. Ở đó là trụ sở chính của một tổ chức Mafia chuyên sản xuất và buôn bán vũ khí. Và vì món quà sinh nhật đó, Enji 13 tuổi bỗng trở nên là trùm Mafia nhỏ tuổi nhất thế giới. Tuy còn rất nhỏ, nhưng những điều cô bé phải trải qua không hề nhỏ bé chút nào. Tất cả những người trong tổ chức đó, đầu tiên luôn coi thường nó, nhưng lần lượt những người đó đều bị nó làm cho sống dở chết dở. Con bé thông minh, nó tự thiết kế bom và súng tòi giỏi hơn bất kì người nào trong tổ chức, và cũng đáng sợ hơn tất cả những người trùm khác trước kia. Con bé làm mọi việc ác với đôi mắt hồ phách hết sức ngây thơ, vì vốn dĩ nó chỉ làm theo lời Đại Lão mà thôi. Nó còn không biết được rằng mình đang làm những điều xấu nữa. Năm 14 tuổi, K - người quản lí bang, vị trí chỉ sau Enji mang về cho con bé một thằng nhóc 17 tuổi làm bạn. Thằng nhóc vô gia cư, nhưng là đại ca của một bang đường phố với hơn 200 đàn em. Enji rất thích thằng nhóc đó, vì thế đã lấy chữ cái đầu của tên mình đặt cho nó: M. Thằng nhóc ban đầu chẳng chịu phục gì cả, nhưng trước sự độc ác ngây thơ của Enji, thằng nhóc lần đầu tiên biết sợ. Con nhóc là chủ của nó, nhưng lại thường hỏi nó những câu kì quặc: “Này, tôi nên làm thế nào thì đúng?”. Anh không trả lời được, con nhóc liền gọi điện hỏi Đại Lão, và nó hành động đúng như lời người cụ đó nói. Hành động rất tàn ác, vậy mà nó cũng không biết. Anh thấy con nhóc đáng thương, và rất cần được che chở. Nhưng thực tế con bé đó chẳng bao giờ thấy mình đáng thương và cần được bảo vệ, mọi chuyện nó đều xử lí hoàn hảo. Con bé như là nữ hoàng vậy. Dần dần, anh ngưỡng mộ con bé, rất nhiều. Anh liên lạc lại với đàn em, bọn chúng rất cần anh. Anh bí mật liên lạc và hoạt động được một thời gian ngắn thì bị phát hiện, anh vi phạm nội quy của tổ chức, anh từng nghĩ con bé sẽ xử anh thật nặng. Anh vẫn còn nhớ, con bé đã hỏi anh như này:

“M. Anh sai rồi, nhưng tôi biết làm thế nào với anh đây.?.”.

Anh nghĩ con bé sẽ hỏi Đại Lão, và anh chờ đợi kết thúc cuộc đời mình. Có chết, anh nghĩ, mình cũng không thể oán hận tiểu thư được. Nhưng con bé sau khi suy nghĩ liền hai ngày đã đưa cho anh một viên than nóng, bảo anh ăn nó thì sẽ tha cho anh.

“Tôi rất thích giọng của anh, nhưng giờ tôi ghét anh rồi. Tôi không giết anh được. Vì thế ăn cái này vào và đi đi. Sau này đừng tìm gặp tôi, gặp lại tôi đập anh nát bét đấy biết chưa.?.”.

Đó là lần cuối cùng anh gặp tiểu thư.

Cho đến hôm nay.

Yo...Caroline. Đã để cô chờ lâu rồi.”.

Khi cánh cửa vừa mở, Caroline vội quay đầu lại, Enji đã đứng ở ngay sau cô ta và vẫy tay chào giáng về đùa vui cột nhà. Không hề hài lòng với thái độ quá mức bình thản của cô, Caroline tức giận nói lời đe dọa:

“Hừ. Vui về lắm sao.?. Tự xem lại hoàn cảnh hiện tại của mình đi. Tôi biết cô ngốc, nhưng cũng không ngờ rằng cô ngốc đến mức ngay cả mình sắp chết cũng không biết. Cô nghĩ mình đang ở đâu hả.?.”

Vẫn với thái độ vui vẻ đó, Enji tiếp tục trả lời:

“M. Bang Yakuya trống trị toàn miền đông. Cái này tôi biết mà, tôi vừa đi chào hỏi họ mấy câu một chút. Caroline, lúc đầu đến đây tôi khá là tức giận, cô hành động lúc nào cũng được, tôi sẵn sàng tiếp đón, nhưng ngay ngày tôi đi đón Minako và Arika thì cô lại ra tay. Điều này khiến tôi khá là phật lòng nhưng giờ tôi lại thấy biết ơn cô. Nhờ cô mà tôi gặp lại được người quen cũ, trò chuyện hồi lâu hiện tôi cảm thấy khá vui vẻ.”.

Caroline còn chưa hiểu được lời Enji nói, Kanda Juu bỗng nhiên mở cửa phòng, đứng ở bên ngoài, anh nói với Enji:

“Tiểu thư, tôi đang cho người làm thức ăn. Cô có thích ăn món gì không?. Tôi sẽ cho người chuẩn bị. Tôi sẽ mời cả ngài K đến cùng nữa.”.

“Ồ. Không có gì đặc biệt đâu. Sở thích của tôi suốt từ khi anh còn ở tổ chức đến giờ vẫn không thay đổi, chắc anh vẫn còn nhớ, cứ theo đó mà chuẩn bị.”.

“Vâng. Tôi xin phép.”.

Gật đầu nhẹ một cái như là tuân lệnh, anh nhanh chóng khép cửa lại không làm phiền cô thêm nữa.

Caroline chứng kiến cảnh vừa rồi kinh ngạc cực độ, cô nàng nhìn Enji như muốn rụng con mắt. Còn cô, trên mặt là đắc ý dào dạt. Cô từ từ tiến đến gần Caroline, miệng nói cười hàm ý khinh thường:

“Caroline, cô làm tôi thực sự thất vọng đấy. Tôi đã mong chờ kế hoạch trả thù hoàng trắng của cô, ra lại thế này. Tôi biết cô không làm được, nhưng nhờ người giết tôi thì cũng nên biết chọn một chút. Tôi sống trên đời không lâu lắm, người muốn giết tôi chẳng thiếu gì, nếu muốn cô vợ một lúc được cả năm. Vậy mà cuối cùng lại đi nhờ ngay tên đệ tử trung thành nhất của tôi. Cô nghĩ tôi là ai?. Đơn giản chỉ là tiểu thư nhà Senje. Đừng coi thường tôi thế chứ. Hừ. Ngu ngốc.”.

“Cô...cô.. đang nói gì hả. Cô dám nói với tôi bằng giọng điệu đó...?. Enji, tôi không cần biết cô vĩ đại thế nào, nhưng đừng quên tôi là ai?. Cô nghĩ với sức mạnh của tôi, tôi không giết được cô?. Hoang tưởng, chỉ cần tôi muốn, cô và đám đệ tử gì đó ngoài kia chẳng là gì cả. Nếu như Saka có ở đây, anh ấy cũng không ngăn cản được tôi.”.

“Tôi biết, tôi biết. Cô nương Vampire cao quý ạ. Tôi hiểu rõ cô là ai mà, nhắc lại để làm gì, cũng có ảnh hưởng chút nào tới tôi đâu. Còn nữa, cô chắc là nếu có Saka ở đây, anh ấy không ngăn cản được cô không?. Tự cô biết rõ Saka trong lòng cô chiếm vị trí nào, không cần lớn tiếng nói thế đâu.”. Enji nhìn cô ta, tay vẩy vẩy không thêm quan tâm, trên mặt vẫn là ý cười giễu cợt dào dạt.

“Thật tiếc, Caroline...”. Giọng Enji bất chợt thay đổi, cô nói giống như thương cảm Caroline lắm lắm: “Cô ngưỡng mộ anh ấy đến thế, yêu anh ấy đến thế. Vậy mà cuối cùng Saka có để ý gì đến cô đâu, thậm chí còn ghét nữa. Này nhé, tôi hỏi thật, anh ấy đã bao giờ hỏi cô thích gì chưa?. Đã bao giờ bỏ qua nếu cô làm gì đó mắc lỗi. Đã bao giờ chú ý đến cô?. Đã bao giờ ôm cô. Chắc chắn là không. Nhưng tôi thì suốt ngày luôn. Thế nào?. Ganh tị chứ.???? ”. Những câu cuối cùng được cô thốt ra cùng với những tiếng cười rất chi là đều.

Enji nhìn Caroline đang cứng họng, tâm trạng lại sắp suy sụp, trong ánh mắt là sự đau khổ, bức tức, ganh tị khó nói thành lời. Bất giác, cô tự khâm phục mình. Chắc. Con bé này đúng là quá dễ hạ. Tuy là Vampire quý tộc nhưng lại quá mức tầm thường, rất giống với mấy cô tiểu thư nhà giàu được nuông chiều, gọi là có bản lĩnh hơn một chút mà thôi. Với những cô gái khác có thể cô ta đáng sợ, nhưng với Enji mà nói thì không đáng để cô động tâm rồi.

Enji lặng im quan sát phản ứng của Caroline, cô ta im lặng gượng giữ một hồi, cuối cùng nhìn cô tràn đầy căm tức, ánh mắt sát khí, cô ta từ từ đưa tay lên rút một chiếc trâm dài, sắc và rất nhọn đang cài trên đầu, chuyển mình nhẹ một cái, cô ta lao đến Enji với tốc độ kinh hồn.

Và với một nụ cười, Enji nhẹ nhàng lách người tránh.

Thấy được sự ngạc nhiên trong mắt Caroline, cô lên tiếng:

“Sao?. Tự thắc mắc vì sao tôi tránh được hả?. Tôi đã nói cô đừng coi thường tôi còn gì. Tiểu thư Senje không chỉ là cái danh thôi đâu. Tôi sống với sự khinh thường Vampire và được dạy dỗ để tiêu diệt hết lũ người các cô. Còn cô, quý tộc nếu không được dạy đúng cách thì không thể trở thành quý tộc được, với tôi, cô chỉ là Vampire hạ đẳng thôi.”

Sự tức giận càng trào dâng mãnh liệt hơn nữa, Caroline chưa bao giờ bị sỉ nhục và coi thường như vậy, cô ta càng lao vào Enji nhanh hơn, chiếc trâm vung lên và tất cả đều nhắm vào những chỗ hiểm.

Cô vẫn như thế, mỉm cười và né tránh thật nhẹ nhàng. Cuối cùng, như quá chán với việc vui đùa này, Enji vừa tránh chiếc trâm sượt qua cổ vừa đưa tay túm vào cổ áo Caroline, cô vung tay ném cô ta thật mạnh vào góc phòng.

RẦM.

“Dừng lại được rồi đấy. Cô không thể làm gì tôi được đâu. Tôi định ra tay với cô một chút, nhưng máu của cô sẽ làm bẩn căn phòng này. Vì thế tôi sẽ tha cho. Mai cô hãy trở về Pháp đi, nói bà phu nhân Kyoko tôi có lời chào, bảo bà ta muốn loại tôi thì đến gặp tôi, không cần phải gửi tới tôi toàn những kẻ vô dụng như cô. Đấu với cô đúng là sỉ nhục.”. Enji lạnh lùng liếc cô ta, lạnh lùng nói. Sau đó, cô quay người lại định bước ra khỏi phòng.

Luồng sát khí ào ào tiến tới thật mãnh liệt.

Cô tự nhủ thầm : Chắc, cô ta vẫn không chịu từ bỏ.

Nhận thấy Caroline ngay đằng sau mình, Enji quay người và lùi lại thật nhanh, hai cánh tay đưa lên chéo nhau để đỡ.

Nhưng không kịp...

Cô chỉ kịp nhìn thấy tay Caroline vung lên với thứ kim loại sáng loáng nhọn hoắt, và thứ đó vụt ngang qua mắt cô....

Cô từ từ ngã xuống, chưa thể nhận thấy đau đớn gì. Điều đầu tiên mà cô nghĩ là:

Cụ ơi, lại thất bại rồi. Cụ từng dạy có nhiều cách để chiến thắng đối thủ mà không cần làm bẩn tay, nhưng rất tiếc con không giỏi như Người, lúc nào dùng cách này con cũng thất bại thôi. Người ta sau khi bị con công kích khí thế chẳng sục giảm tí nào mà toàn phát điên lên. Mấy lần trước thì không sao, nhưng lần này con bị thương thật rồi, có lẽ sau này con không dùng cách này nữa.

Và điều tiếp theo, cô thấy mặt mình ướt...

Trở lại với Kaoru:

Kaoru bị bỏ lại mình đầy thương tích trên đường, khi cô vừa đi, anh vội gượng đứng dậy. Gọi điện cho ông Langdon, anh báo hết tất cả mọi chuyện:

“Cậu có biết ai bắt cóc tiểu thư không?”.

“Không rõ lắm, nhưng khi tiểu thư lên xe của bọn chúng, cô ấy đã nói thầm với tôi là M. Ngài Langdon, liệu có phải là bang M không?.”

“Chưa thể nói rõ ràng được điều gì, nhưng nếu tiểu thư nói thế thì tôi sẽ cho người kiểm tra. Còn cậu nữa, cậu ở nguyên đó cho tôi, sẽ có người đến đón cậu về nhà.

“Vâng.”.

Kaoru cụp máy lại và đưa cho viên cảnh sát qua song sắt. Anh trở lại ghế, ngồi trong buồng giam của sở cảnh sát thờ dài. Bất chợt, anh giơ nắm đấm lên đâm thật mạnh vào mặt mình một cái:

“Tiểu thư, tôi là tên ngốc.”.

“Cậu chủ, đúng là tiểu thư bị M bắt, thiết bị theo dõi cài trong túi khoác của tiểu thư chỉ rõ cô ấy đang ở bang M.”.

“Gọi người đi, đến đó xóa sổ luôn bọn chúng. Tôi cũng sẽ đi cùng.”.

“Đã rồi..”.

Một hàng dài những chiếc xe ô tô đen bóng nối tiếp nhau ra ngoài ngoại ô thành phố, và lần lượt đỗ lại trước khu dinh thự lớn. Bảng tên bên ngoài ghi chỉ độc một chữ lớn : M.

Ông Langdon với bộ mặt doạ người bước xuống xe, cùng với ông là rất nhiều những người đàn ông khác nữa, tất cả đều cao lớn đáng sợ. Ông đưa tay lên ra hiệu, tất cả chờ lệnh xông vào..

“Ngài Langdon, dừng lại...”. Một tiếng nói cắt ngang, ngăn cản ông.

Một nhóm người từ trong nhà bước ra, nhưng họ không phải là người của bang M. Họ là Vampire hạ đẳng - những người có tổ tiên là con người bị biến thành Vampire, sống suốt đời chỉ để phục vụ những Vampire quý tộc, tuổi thọ chỉ khoảng gấp đôi người bình thường.

“Chuyện gì đây?..”. Ông Langdon đưa mắt nhìn họ cảnh giác.

“Ngài Langdon, chúng tôi là người của phu nhân Kyoko được phái tới để bảo vệ tiểu thư Caroline. Tiểu thư đã có lệnh, nếu là người của ngài Fujimaru thì không được phép vào.”.

“Nếu đã biết là người của ngài Fujimaru, ta nghĩ các người nên tự hiểu chứ?..”. Ông nói, khuôn mặt không giấu vẻ tức giận.

“Xin lỗi ngài, nhưng phu nhân...”.

Hắn chưa kịp nói hết, bỗng nhiên có một sự việc kì lạ xảy ra

Krắc...tiếng xương vỡ vang lên, chiếc cổ của hắn bỗng bẻ chéo một cách kì lạ..

Trong xe lúc đó, Saka với sắc mặt cực kì tệ đang nhìn chăm chú bàn tay mình, anh vừa lắc nhẹ cổ tay...suy nghĩ một chút, anh nắm chặt bàn tay lại thật nhanh.

Bên ngoài, đồng thời với hành động của anh, cổ của tên kia lại tiếp tục vặn và gãy xuống, cả người hắn ngã quỵ gục xuống đất, chiếc cổ bị bẻ gãy đung đưa...và hắn nằm xuống. Những kẻ khác nhìn hắn khiếp đảm. Sững người hoảng sợ, bọn chúng vội quỳ rạp xuống đất. Một tên vội lên tiếng:

“Ngài Fujimaru, tôi không biết là ngài cũng đến, xin thứ lỗi.”.

Cạch một tiếng, cửa xe được người mở ra, Saka bước xuống, anh không nói thêm lời nào mà lạnh lùng bước qua bọn họ. Khi bước qua, ánh mắt anh chột liếc ngang thật nhanh.

Những vết cắt từ đầu xuất hiện ăn sâu tận cùng da thịt...

Tất cả bọn chúng đều ngã xuống...

“Không được ai phép cản đường ta.”. Anh nhỏ giọng lên tiếng, đẩy vạt áo ra sau, anh bước thẳng vào nhà.

“Ngài Fujimaru, ngài đến tìm tiểu thư sao?!. Cô ấy có nói có với tôi thể ngài sẽ đến. Hiện giờ tiểu thư đang ở nhà sau, để tôi dẫn ngài đi.”. Kanda Juu nhìn thấy anh thoáng ngạc nhiên, anh ta bước ra đón Saka, mỉm cười thân thiện.

Không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng anh nghĩ có lẽ là trò của Enji, vì thế anh chỉ gật đầu với Kanda Juu một cái và bước theo anh. Ông Landon và toàn thể những người của anh cũng nhanh chóng bước theo.

Khi cánh cửa vừa mở, trước mắt họ là cảnh:

Caroline đang quỳ trên đất, trên người là những vết cắt, toàn thân đầy máu, chính xác thì tất cả các gân tay và gân chân của cô ta cùng nhiều mạch máu khác đã bị Enji xử lý bằng một con dao găm nhỏ dài khoảng 25cm. Chiếc dao nhỏ màu bạc trên tay Enji vẫn còn đang nhỏ máu.

“Ai đấy?!” Enji lên tiếng, cô quay người lại đối diện với anh.

Khi nhìn thấy cô, trái tim anh bỗng nhói đau. Đứng trước mặt anh, Enji vẫn tiếp tục hỏi:

“Ai vậy, là Kanda Juu sao?!”

Gương mặt cô đầy máu, một vết cắt từ trán phải chéo qua mắt bên trái, máu chảy và khô bịt kín cả mắt phải của cô. Tay Enji vẫn đang che mắt bên trái bị thương.

Tiếng bước chân dồn dập tiến về phía cô, và giọng anh vang lên ngay bên cạnh:

“Enji, đã có chuyện gì xảy ra với em vậy?!. Mắt em...!”

“Àh, cái này..”. Cô cười cười: “..em nghĩ nó bị thương rồi.”

“Bỏ tay của em ra, tôi muốn xem”. Anh nói, đồng thời nhẹ nhàng gỡ tay tay trái của cô ra. Lặng im nhìn vết thương, Saka cô kiềm nén cơn giận với cô. Cô mạnh như vậy, giỏi như vậy, ngốc nghếch thế nào lại làm mình bị thương?!

“Giờ em thấy thế nào?!”. Anh hỏi.

“Đau ạ.”. Cô đáp rất vô tư và bình thản. Dường như vết thương trên mắt kia không phải là của cô vậy.

Rút từ trong túi áo một chiếc khăn nhỏ, Saka nhanh gấp nó lại và đưa vào tay cô.

“Giữ nó trên mắt em, giờ chúng ta sẽ về.”.

Nói xong nhẹ nhàng bế bổng cô lên, những người của anh đang đứng im lặng ngay sau cũng vội lùi lại thành đường. Tất cả đều muốn rời đi, và không có bất kì một người nào đó quan tâm đến Caroline.

“Anh Saka, còn em?!. Cô ta làm em bị thương...!”. Tiếng của Caroline yếu ớt vang lên kéo chân anh lại.

“*Phải rồi, còn Caroline nữa, sao mình lại quên được nhỉ.*” Tự nhủ thầm, anh quay người liếc cô ta. Đưa Enji trên tay cho ông Langdon, anh nói:

“Ra xe và mang Enji về trước đi.”.

Gật đầu vâng lệnh, ông langdon cùng nhiều người khác nữa nhanh chóng rời đi, chỉ một vài người ở lại cùng anh. Bước lại vào phòng, anh ra hiệu, và cánh cửa được từ từ khép lại.

“Anh Saka...”. Caroline tươi cười khi thấy anh ở lại.

“Đừng vui mừng như thế, tôi ở lại đây có nghĩa sẽ giúp cô.”. Anh nhìn cô ta coi thường, giọng nói lạnh băng pha lẫn giận giữ.

“Cô làm Enji bị thương rồi. Giờ tôi nên trừng phạt cô thế nào đây?!”

Hoảng sợ...Caroline không tin nổi những lời anh vừa thốt ra. Trái tim bỗng nhiên như bị bóp nghẹt, nước mắt trào ra, giọng cô ta run run đau khổ:

“Saka, sao anh lại nói vậy?!. Em là em gái anh mà, cô ta chỉ là...chỉ là một đứa con gái tầm thường, hạ đẳng...còn là con gái nhà Senje nữa. Anh không thể đối tốt với cô ta hơn em được...Em...”.

“Cầm miệng”. Tiếng anh gầm lên cắt ngang. Với thái độ đáng thương của cô ta, anh không hề có chút nào thương cảm. Bước đến gần cô ta hơn, anh cúi người xuống, bàn tay mạnh mẽ bóp chặt cằm Caroline, bắt cho gương mặt của cô ta ngước lên cao.

“Nghe đây. Cô về nói với phu nhân Kyoko, mong phu nhân không làm phiền đến tôi nữa. Nếu muốn thăm hỏi, bà ta hãy tự đến, đừng đưa đến chỗ tôi những kẻ bẩn thỉu như cô. Bà ta phải người nào đến, tôi sẽ trừng phạt kẻ đó. Đầu tiên là cô đã..”.

Giọng anh rét băng, đôi mắt xám phát ra tia lửa và thêm phần sắc lạnh.

“Tôi đã nói với cô, tôi thích nhất là đôi mắt của Enji, sao cô dám làm nó bị thương. Tôi vừa nghĩ, lấy mắt cô thay thế thì cũng được lắm, nhưng như thế thì rất tội nghiệp con bé. Lấy một thứ rác rưởi từ người khác đeo lên người mình, cảm giác chẳng tốt đâu. Mà nếu không lấy nữa, tôi nghĩ tốt nhất nên huỷ đi..”.

Đôi mắt anh đang nhìn thẳng cô ta bỗng nhiên sầm tối...

Và Caroline bỗng nhiên cũng cảm thấy như vậy...

Xung quanh cô ta là một màu đen tuyền sâu thẳm...

Không nhìn thấy gì nữa, cô ta chỉ cảm nhận được cánh tay anh buông ra, và tiếng giày chạm sàn gỗ xa dần...

Trong một căn phòng thuộc khu nhà bang M, bỗng vang lên những tiếng hét điên loạn.

“Thưa ngài, chúng ta nên làm sao với cô gái Caroline đó.”.

Kanda Juu, với nét buồn khổ hiện rõ trên mặt, anh ta nghe thuộc hạ nói, nhưng mãi vẫn không trả lời. Trong tâm trí tràn đầy hình ảnh cô bị thương. Cô được người đưa ra từ căn phòng đó, mắt nhắm nghiền, khuôn mặt xinh đẹp phủ một tầng máu. Cô bị thương, với anh chẳng xa lạ gì. Nhưng đây là lần đầu tiên, cô bị thương mà chẳng nói cười, chẳng lớn giọng mắng kẻ khốn nào đó, và cũng chẳng an ủi động viên anh. *Trời ơi, Kanda, anh buồn cái gì, tôi bị thương chứ có phải anh đâu. Đừng bày ra bộ mặt thảm thiết đó, nhìn nó tôi muốn bực quá.*

Thoát khỏi dòng suy nghĩ đau khổ, anh nhìn thuộc hạ bên cạnh, trả lời anh ta:

“Người đàn ông bé tiểu thư nói cứ mặc kệ cô ta, lát sẽ có người đến đón cô ta đi. Nói với anh em không cần phải lo nhiều, ông ấy cũng cam đoan sẽ không để chúng ta có phiền phức gì với vụ này. Khi có người đến đón cô ta, bảo họ mang luôn đám xác chết bị người nhà Fujimaru giết đi. Tôi cần ra ngoài có việc.”.

“Con bé thế nào..?”. Saka vội đứng dậy khi cô Elik bước vào với bộ đồ bác sĩ trắng toát.

“Không cần lo nữa, nếu chăm sóc cẩn thận và sử dụng thuốc của chúng ta. Tôi nghĩ mắt tiểu thư sẽ hồi phục được thôi. Vết sẹo kéo dài qua mắt cũng không có vấn đề gì.”.

Thở phào một cái, anh ngồi xuống ghế, tâm trạng bất an lo lắng dịu đi rất nhiều. Những người hầu cận xung quanh cũng nhìn nhau mỉm cười an tâm.

“Aaaaaa...aaaaaaa...Cô Elik...”. Tiếng hét thất thanh của Enji vang dội khu nhà. Mọi người nhà Fujimaru giật mình, tất cả đồng loạt liếc vào căn phòng trên tầng của Enji, và vội vàng chạy theo anh.

“Enji, em sao vậy?”. Anh nhìn thấy cô đang nằm co người trên giường, tay phải bám chặt gối, miệng không ngừng kêu hét. Trái tim anh nhói đau. Nhanh chóng kéo người cô dậy giữ trong lòng, Saka lo lắng hỏi.

“Saka...đau, đau quá...có thứ gì đó đang gặm mắt em.”. Enji nhe răng kêu lên, đôi tay trái bịt chặt mắt đang bị thương, mắt còn lại nhìn anh đang đầy nước mắt.

“Mau tháo chiếc băng này ra cho em, em đau lắm, rất khó chịu...”. Cô vừa khóc vừa bảo anh, tay trái run run cầm vào mép dải băng sau đầu muốn tháo ra.

“Enji, không được !. Cố gắng giữ đi, em tháo ra thuốc sẽ không ngấm vào vết thương được.”. Anh nói, đồng thời giữ chặt cả hai tay của cô.

“Nhưng đau lắm, lại nóng nữa...aaaaa...aaaaaaa...Saka, tháo ra đi, nó lại tiếp tục gặm mắt của em. Đau lắm...”. Enji lại tiếp tục thét lên dữ dội hơn nữa, gương mặt của cô vì đau mà tái nhợt, cô thở cũng khó khăn.

“Đau...đau lắm, gọi Đại Lão cho em...”. Cô yếu ớt lên tiếng, sau đó liền gục người xuống.

Khi cô gục người xuống, anh cảm thấy giật mình hoảng sợ. Kiểm tra thật nhanh các mạch và hơi thở, anh an tâm chút ít khi biết rằng cô chỉ ngất đi.

“Cô Elik, chuyện này là sao?.. Cô nói Enji ổn mà.”. Cảm khăn lau mồ hôi trên trán Enji, anh hỏi cô Elik với chất giọng dọa người đáng sợ.

“Cậu chủ, xin ngài bớt giận. Nếu là bình thường, vết thương như thế chắc chắn tiểu thư sẽ ổn được Elik chăm sóc. Nhưng, nếu đó là vết thương không bình thường thì khác. Ngài có nghĩ gì khi tiểu thư nói mắt cô ấy nóng và co thắt gì đang gặm?”. Đáp lại câu hỏi của anh là giọng nói trầm trầm của ông Landon. Vừa rồi, khi nghe Enji kêu khóc, ông đã nghi ngờ một khả năng.

Saka im lặng, sau đó, anh vội vàng tháo dải băng của cô.

Vết thương kì lạ, mắt cô đang nhắm không nhìn sự tổn thương bên trong. Nhưng, vết cắt liền qua mắt đang sưng lên, và có màu xanh tím thẫm.

“Như tôi nghĩ, là Nhộng. Trong chiếc trâm cài của tiểu thư Caroline có độc. Thật không mong là loại độc này. Cậu chủ, chúng ta nên tính làm sao đây?.. Thứ độc này với Vampire bình thường chữa còn khó khăn nữa là tiểu thư. Hơn nữa, đã quá ba tiếng rồi.”.

Nhộng - Một trong những loại độc được của nhà Senje, chế tạo đặc biệt chỉ để sử dụng với Vampire. Những vết thương nào trúng loại độc này sẽ bị sưng nhẹ, vết thương thâm màu xanh tím, cảm giác trong mắt có thứ gì đó đang gặm nhấm khiến người bị độc vô cùng khó chịu và đau đớn như có nhộng đang ăn vết thương, sau đó, vết thương dần dần sẽ lan ra hủy hoại xung quanh.

“Cậu chủ, tôi có thể ngăn chặn không cho vết thương lan ra nữa. Nhưng, việc giữ mắt cho tiểu thư, sẽ không có khả năng đâu.”. Cô Elik buồn rầu lên tiếng.

“Không, sẽ giữ được. Ông Landon, báo cho Đại Lão biết đi, độc được nhà Senje, ông ta biết cách chữa cho Enji.”. Anh nói, trong ánh mắt là bất lực nhìn cô. Phải nhờ tới Đại Lão, Vampire thuần chủng như anh lần đầu tiên cảm thấy mình vô dụng.

“Tiểu thư, chúng tôi đến đón cô.”. Giọng một thanh niên trẻ vang lên gọi Enji tỉnh dậy. Mắt vẫn rất đau, nhưng không còn cảm giác khó chịu kinh khủng kia nữa.

“Lau, là anh sao?”. Enji nhìn chàng thanh niên đang nhắc bé mình lên, mắt phải tuy không bị thương nhưng bỗng nhiên cũng có cảm giác mờ mờ. Cô không chắc về người trước mắt.

“Phải, là tôi. Tiểu thư, đã lâu không gặp.”. Lau trả lời cô rất nhẹ nhàng đầy tình cảm, gương mặt anh, đôi mắt anh tất cả là buồn.

“Lee có đến không?”.

“Tiểu thư gọi tôi?..”. Một giọng khác nữa lại vang lên, người thanh niên giống hệt Lau lên tiếng đáp lời, biểu hiện của anh cũng là đau buồn giống hệt Lau.

Enji mỉm cười, chợt nhớ lại ngày trước. Trong đám người nhà Senje hay chơi với cô có hai anh chàng sinh đôi người Trung Quốc. Enji luôn cảm thấy họ thú vị, vì thế bắt nạt họ là nhiều nhất. Cả hai người này cũng chỉ hơn cô ba tuổi.

“Enji, con cảm thấy thế nào.”. Giọng một người đàn ông đã già nghe thật trầm sâu tiếp tục vang lên, cô vừa nghe đã biết đó là ai.

“Rất đau ạ. Nhưng con nghĩ con sẽ không sao...”. Mỉm cười, cô đáp rất an tâm.

“Phải, tất nhiên là con sẽ không sao rồi. Giờ chúng ta sẽ về nhà.”.

Đại Lão nói, đồng thời gạt đầu ra hiệu cho Lau đang bế cô bước đi.

“Đưa con bé đây.”. Saka nhìn thấy cảnh cô trong lòng người khác, anh khó chịu bước đến trước Lau, nhìn Lau và lạnh giọng yêu cầu. Sau đó, không đợi cho Lau phản ứng, anh tiến đến nhắc cô từ tay Lau bước đi ra xe.

“Saka, anh sao vậy?..”. Cảm thấy được anh đang khó chịu, cô khó hiểu túm lấy áo anh tò mò hỏi.

“Không có gì. Em nhanh trở về nhé. Nên nhớ một điều rằng, hiện tại, đây mới là nhà của em.”. Anh nhẹ nhàng đặt cô lên chiếc ghế dài trên xe, vuốt tóc mai của cô, anh nói với cô bằng chất giọng dịu dàng và trìu mến mà cô và nhiều người khác chưa từng nghe bao giờ. Sau đó, cô còn nghe được lời anh nói với cụ:

“Đại Lão, mong ngài không vì lí do chữa bệnh mạng Enji của tôi đi.”.

Tiếng cụ vui vẻ đáp lời anh vang lên, cô thầm nghĩ: *Minh là của Saka bao giờ?..*

.....

Một tháng sau, Enji trở lại. Với đôi mắt sáng màu hổ phách và gương mặt xinh đẹp như cũ.

Nhà Fujimaru đã mở tiệc.

Có nhiều việc giờ cô mới biết.

Charles cùng Victoria và Elizabeth đã đến đón Caroline và trở về Pháp ngay sau đó. Caroline hiện đã bình phục trở lại, Enji không hề ngạc nhiên, Caroline vốn là Vampire quý tộc mà.

Minako và Arika được anh thông báo cô trở về thăm gia đình cũ, một tháng vừa qua hai người không ở lại nhà Fujimaru, Minako hiện đang ở cùng nhà Arika. Hai người nhờ anh gửi rất nhiều thư cho cô. Tất nhiên anh không gửi, vì vậy, Enji tối hôm trở về đã phải ngồi đọc cả chồng thư của hai người họ.

Và cũng có nhiều sự thay đổi, trong đó, có lẽ nên nói đến nhiều nhất là ánh mắt anh nhìn cô. Chỉ tiếc là phát hiện ra điều này là người của nhà Fujimaru, Enji còn quá ngây thơ để thấy được điều này.

Bạn đang đọc truyện *Hai Người Giám Hộ Của Enji* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Enji Đi Tán Gái Và ...ghen.

“Không thể tin được, em mà khóc à. Sao lại khóc được chứ, có lần bị bắn đến ba viên đạn vào người mà em cũng có kêu đau tí nào đâu. Sao lúc đó lại khóc được. Em chả nhớ gì cả, chắc chắn là nhầm lẫn.”. Enji ngồi trên ghế, lăm nhăm cãi nhau với anh suốt, nhất quyết khẳng định là cô không hề khóc khi chất độc phát tác ở vết thương trên mắt hồi tháng trước.

“Enji, là khóc mà. Lúc đó em kêu gào rất to, nếu không tin thì nhà chúng ta phòng nào cũng cài camera, tôi sẽ bảo người cho em xem lại cảnh lúc ấy.”. Lần cuối cùng, anh thờ dài, mệt mỏi vì việc cãi cọ không đâu với cô. Anh lên tiếng khẳng định chắc chắn khiến sắc mặt của cô thêm phần tệ.

“Nhưng em không nhớ gì mà. Em chỉ nhớ lúc Lau và Lee đến đón em đi thôi, lúc đó cũng rất đau, mà em có kêu đâu.”.

Anh nghe cô nỗ lực cố gắng cuối cùng lâu bâu phủ nhận, nhớ lại chuyện một tháng trước, trong lòng anh vẫn cảm thấy khó chịu.

“Rất đau sao.?”.

“Phải, suốt nửa tháng chữa mắt, lúc nào cũng như tra tấn ấy. Anh cứ nghĩ có người lấy một chiếc suốt dài cắm thẳng vào mắt mình, rút ra thật nhanh rồi lại tiếp tục như vậy. Quả thật là muốn chết luôn. Người bình thường nếu được chữa chỉ mất có vài ngày, nhưng cụ nói chất độc đó phản ứng với thứ thuốc em đang uống, vì thế mãi mới hết đau.”. Cô nhớ lại cảm giác lúc đó và nói với anh, cái mặt hơi buồn bực khó chịu. Cô chịu đau vốn rất giỏi, bị thương cũng rất nhiều, nhưng lần đầu tiên cảm thấy vì đau mà muốn chết.

“Thực ra thì, nếu nói em khóc cũng có thể. Cụ nói khi thuốc độc bắt đầu phát tác, em phải chịu cơn đau gấp vài ba lần lúc chữa mắt ấy. May mà ngay khi đến cụ đã cho em uống thuốc luôn. Nếu là gấp thêm vài ba lần nữa, thực sự em chẳng muốn nghĩ đến đâu.”.

Nghe cô giải thích thêm, anh cảm thấy kì lạ. Dường như cô nghĩ khóc là một điều xấu hổ.?

“Enji, chỉ là sự thoát hơi nước qua mắt thôi mà. Nếu đau em có thể khóc, không cần phải lí giải nhiều như vậy đâu. Khóc là điều bình thường, không cần phải xấu hổ vì điều đó.”. Anh mỉm cười, đưa tay xoa đầu cô như trẻ con.

“Vớ vẩn, ai nói em xấu hổ.”. Cô cáu gắt tay anh ra, dùng dùng đứng dậy bỏ đi. Miệng lẩm bẩm: *Chỉ được phép khóc khi người mình yêu thương bị đau thôi*. Là cụ đã nói vậy đó. Mà cô thì chưa có ai cả kia mà.

“Nhóc con, em đi đâu đó.?”

“Đi...tự kỉ.”. Cô hét lại như quát anh, sau đó ầm ầm lao ra khỏi nhà.

.....

Trời đã tối, cầm trên tay chiếc hamburger cắn dở và lon co-la lạnh, Enji lang thang trên những con phố lớn tràn ngập đèn rực rỡ. Đã quá buổi cơm tối và cô vẫn chưa chịu về, báo hại anh Kaoru đi với cô cũng ăn cơm tối đạm bạc không kém. Thờ dài, anh nhớ đến món cua đặc biệt của cô Marie - người nấu ăn rất ngon nhưng chẳng bao giờ chịu vào bếp. Còn có món thịt sốt làm từ đậu tương mà anh rất thích nữa. Lơ lơ nghĩ ngợi một hồi, anh quyết định thuyết phục cô trở về, nếu may mắn còn có thể... Nhưng khi chú ý đến, cô đã biến mất không thấy tăm hơi.

“Tiểu thư.?. Cô ở đâu.?.”. Tiếng anh vọng lên trên con đường đông đúc người qua lại, nhưng tuyệt nhiên không có một tiếng nói nào đáp trả. Tất cả chỉ là những ánh mắt nhìn anh kì quái.

Khi anh còn đang kêu gào tên cô ngoài đường, Enji đang ở trong một ngõ tối, ho sặc sụa vì sặc co-la. Bất chợt, cô nghe thấy những tiếng kì lạ, ồh... là tiếng khóc, rất nhỏ... của một cô gái, tất nhiên rồi. Với bản tính tò mò không bao giờ kiềm chế và niềm yêu thích kì lạ với những câu chuyện buồn của các cô gái, Enji không chần chừ mò ngay tới nơi có tiếng khóc, vừa đi đến gần vừa nghĩ đến chuyện của Arika, hầy, đừng nói lại chuyện phá sản gia đình này

nợ nhé. Giờ này thì ngân hàng đóng cửa rồi.

Và câu chuyện bắt đầu.

Sau những thùng cac-tong lớn bỏ đi, Enji nhận ra vóc dáng nhỏ bé của một cô gái. Cô ấy ngồi ôm gối dưới đất, đầu gục xuống và thầm khóc lặng lẽ. Mái tóc ngắn ngang vai hơi rối, phủ xuống che hết khuôn mặt.

“Có chuyện gì sao, cô gái?.” Enji cúi người xuống lên tiếng hỏi, chợt nhận ra cô họng rất rất, giọng cô trở nên hơi khàn, có lẽ là đã ho nhiều quá. Cô gái giật mình ngược lên, ngỡ rất tối, người trước mắt cô lại đội chiếc mũ phớt chụp xuống làm cô không thể nhận ra là ai. Nhưng giọng nói, quần áo cũng là của một tên con trai, cô gái nghĩ như vậy, vì thế cảnh giác nhìn Enji, cô hét lên:

“Không phải chuyện của anh, cút đi.”

Enji đơ người trước lời nói của cô gái, chưa nói gì cả, cô chỉ nhìn lại bản thân mình một chút: Giày thể thao đen, quần jean cắt rách ngang dọc, áo len cổ cao đen, bên ngoài cũng là chiếc áo khoác dày kiểu dáng của nam, áo khá rộng, vì thế trong bóng tối không nhìn rõ ngực của cô. Giọng nói vì sự cố nên hơi khàn. Chắc. Là cô chỉ thay đổi diện mạo một chút để ra ngoài đường khỏi bị chú ý, cuối cùng lại bị hiểu nhầm là con trai?.

Mà thôi. Kệ đi.

“Tôi biết.”. Cô mỉm cười đáp.

“Biết cái gì chứ?.”. Cô gái lườm Enji, hỏi cô vẫn với giọng sỗ sàng.

“Tôi biết là không phải chuyện của tôi, nhưng, tôi không thể đứng nhìn một cô gái ngồi trong góc tối và thầm khóc đau khổ như thế được.”. Enji nhún vai, nói với cô gái hết sức dịu dàng.

“Hơn nữa, trời rất lạnh, cô nên khoác cái này vào.”.

Và trước sự kinh ngạc của cô gái, Enji cởi bớt chiếc áo khoác đen bên ngoài ra quàng qua người cô gái, trên người vẫn còn chiếc áo khoác gió nữa, cô không thấy lạnh.

“Nhà cô ở đâu?.”.

“Anh hỏi làm gì?.”. Có lẽ cũng rất lạnh, cô gái không hề từ chối chiếc áo khoác ấm từ Enji, tuy vẫn có vẻ xa cách và cảnh giác, nhưng giọng nói hiện giờ của cô đã không còn bất lịch sự nữa.

“Tôi đưa cô về. Nếu cô muốn khóc, hãy về nhà. Khóc ở đây không tốt cho sức khỏe đâu. Cô mà bị ốm, bạn trai sẽ lo đấy.”. Enji cười cười nói hết sức quan tâm.

“Tôi...không có bạn trai.”. Cô gái im lặng một lúc, trả lời Enji với giọng nghẹn ngào muốn khóc. “Tên khốn đó...mới đá tôi rồi.”.

Yeah. Cá đã mắc câu. Ra là vấn đề tình cảm, rất thú vị, tiếp tục đào sâu nữa mới được. ẹ Suy nghĩ của Enji.

“Nếu như thế, hẳn ta là một tên ngốc. Là tôi, tôi sẽ không bao giờ bỏ rơi một cô gái xinh đẹp như thế này đâu.”. Enji nhẹ nhàng đưa tay lên lau nước mắt của cô gái, nói với cô những lời lẽ tán tỉnh không phù hợp với giới tính của mình.

“Cảm ơn. Anh thật tử tế. Ừm...xin lỗi, vừa rồi đã có thái độ không tốt với anh. Tôi là Kasuga Juri.”. Cô gái mỉm cười, ngược lên nhìn Enji chào hỏi thân thiện.

“Ồ. Tôi là Fujimaru Saka.”. Enji cười đáp lại, trong bóng tối mập mờ, cô gái không nhìn được sự tinh ranh loé qua đáy mắt.

Sau đó, Juri đã kể hết những chuyện buồn của cô cho Enji nghe.

Juri học trong trường trung học phổ thông Meirin, một trường nổi tiếng là trường dành cho những cô nàng nhà giàu và những tên quý tử, học phí rất đắt, nhà Juri chỉ là một nhà bình thường, vào trường này chỉ vì mong muốn của cha mẹ mong cô có nơi học tốt nhất. Cô biết rõ điều đó, vì thế đã cố gắng học thật tốt, và cô đã luôn đứng đầu toàn trường. Cô tự hào về điều đó. Nhưng, có một nhóm những cô công chúa trong trường chú ý đến Juri, họ nghĩ rằng nếu có một cô gái học giỏi ở trong nhóm, nhóm của họ sẽ nổi hơn.

“Vì thế, bọn chúng đã mời tôi vào nhóm...” Juri kể với chất giọng đều đều và buồn. “... Tôi rất ghét những đứa con gái như vậy, vì thế tôi đã từ chối. Chúng cho rằng như thế là xúc phạm chúng. Nhưng những đứa con gái đó không thể công khai gây sự với tôi được, tôi được rất nhiều thầy cô yêu quý. Vì thế, bọn nó đã nhờ một tên công tử trong trường tán tỉnh tôi. Anh ta là Hiroi Yabe, một tên rất giàu có, đẹp trai nổi tiếng trong trường. Khi Yabe tiếp cận gần, anh ta cư xử với tôi rất tử tế, anh ta nói chuyện rất duyên, còn hay pha trò cười nữa. Tôi đã từng nghĩ khác về con người của Yabe, nhưng...tất cả đều chỉ là dối trá thôi. Tôi thích anh ta, vì anh ta mà tôi bỏ học, tôi còn trốn tiết cùng anh ta đi chơi nữa. Tôi không suy nghĩ gì cả, rồi anh ta nói yêu tôi, tôi rất vui. Thật ngốc, anh nghĩ vậy không? Hôm nay, anh ta nói sẽ giới thiệu công khai tôi với bạn bè, tôi rất vui mừng. Tôi mặc váy, thứ mà tôi còn chẳng bao giờ nghĩ đến. Tôi đến club anh ta hẹn, khi tôi vừa bước vào, những kẻ ở trong đó nhìn tôi, rồi lũ khốn đó cười nhạo tôi. Tôi không hiểu chuyện gì. Sau đó, hẳn ta xuất hiện, ngay trước mắt tôi ôm một đứa con gái trong nhóm mà tôi đã từ chối, tôi chạy ra ngoài khi bọn chúng cười càng to hơn nữa. Tôi ngồi đây khóc, có lẽ cũng đã lâu rồi....Giờ thì tôi ở đây với anh, và thật kì lạ khi tôi lại kể với anh chuyện vừa rồi”.

Enji im lặng nãy giờ, kiên nhẫn nghe Juri kể chuyện, con tức giận khiến cô muốn trào máu. Đàn ông khôn khiếp như vậy, gặp phải cô thì chết chắc rồi. Cô còn muốn mắng Juri nữa, là con gái sao mà ngốc quá vậy, để tên đó lừa mà không mắng, không đánh lại gì cả. Lại còn ngồi góc tối như thế này mà khóc nữa, đúng là ầu trĩ.

Nhưng được rồi, tạm thời tức tên kia nhiều hơn, Juri cũng chỉ là kẻ bị hại, đã vậy, cô sẽ giúp Juri trả thù một chút.

“Juri, giờ cô cảm thấy thế nào?..”. Enji dò hỏi, nếu mà Juri vẫn còn thích tên đó nữa, cô sẽ cho cô nàng này một cái tát để tỉnh lại, sau đó bỏ đi. Con gái ngốc không đáng để cô giúp đỡ.

“Bây giờ?.. Tôi cũng không rõ nữa, tôi thấy xấu hổ, tôi hận tên đó. Tôi muốn quay lại chỗ đó đánh chết hắn. Nhưng giờ quay lại thì được ích gì?”. Yuri đáp lời lại, vừa lắc đầu vừa cười cay đắng.

“Tốt, tôi rất thích những cô gái như cô. Cô yên tâm, tôi sẽ giúp đỡ cô dạy cho tên đó một bài học, tôi sẽ hẳn cảm thấy tiếc nuối vì đã bỏ rơi cô?”. Enji rất phấn khởi vì câu nói của Yuri, cô đập đập vai an ủi, sau đó nói lời giúp đỡ rất chắc chắn.

“Giúp tôi?.. Anh giúp thế nào được?..”. Yuri nhìn cô khó hiểu.

“Tất nhiên là tôi giúp được. Được rồi, giờ cô về đi. Mai cứ sống như bình thường, có thể đến trường cô sẽ bị trêu chọc, nhưng đừng lo, cô chỉ phải chịu đựng một vài ngày thôi. Tôi cần có thời gian chuẩn bị đề xuất hiện. Hẹn gặp cô thời gian tới nhé?”. Enji mỉm cười nói, sau đó nhanh chóng rời đi ngay lập tức... Bởi vì, cô nghe thấy tiếng anh Kaoru gào tên cô trong tuyệt vọng:

“Tiểu thư... Cô ở đâu?.. Cậu chủ đang gọi điện, tôi biết nói thế nào với ngài ấy đây?.. Tiểu thư, tôi sai rồi mà, cô ra đi....”.

Được rồi, cô phải xuất hiện nhanh, nếu không anh chàng này sẽ khóc mất. Anh Kaoru đã gọi cô cũng được hơn chục phút rồi, trong khi nghe Yuri kể chuyện ở ngõ hẻm kia, cô vẫn luôn nghe thấy tiếng anh gọi xung quanh đây. Cứ tiếp tục như thế này, anh sẽ bị hút vào đồn vì tội mất trật tự an ninh cũng nên.

Còn Yuri, cô đứng im ngơ ngác hồi lâu nhìn bóng hình *anh chàng* kì lạ xuất hiện thật nhanh rồi biến mất cũng thật nhanh. Khoác trên người chiếc áo khoác của anh chàng kì lạ, trong tim cô bỗng nhiên cảm thấy ấm.

.....

“Wa..thật là đẹp trai quá. Trông rất cool”. Đám nữ hầu nhà Fujimaru hôm nay nghỉ làm toàn bộ, chẳng có ai đứng ra quản lí những người hầu khác làm việc cả. Bởi vì, hôm nay, họ có thứ rất thú vị đáng quan tâm hơn cả chuyện cậu chủ có bạn gái.

“Thật sao?.. Mọi người nghĩ vậy à?..”.

Đáp lại những tiếng nói phấn khích của họ là lời của một chàng trai chỉ khoảng 19 tuổi. Cũng không có gì đặc biệt nếu anh chàng này không có vẻ đẹp lãng tử hào hoa quá mức nổi bật. Anh ta ngồi trên ghế sa-long, tư thế rất phóng khoáng quyến rũ, ánh mắt sáng hút hồn và nụ cười toả rạng nắng.

Phụ nữ gặp đến một nửa đã muốn yêu.

Chẳng có gì phải băn khoăn, nếu chàng trai đó không phải là Enji.

Enji nghĩ, có lẽ các nữ hầu nhà Fujimaru rất rất thích cô giả trai, vì họ thi nhau bình phẩm và cho ý kiến về việc thay đổi quần áo hay cách buộc tóc cho cô thêm phần nam tính. Thậm chí còn nổ ra đấu tranh giữa việc đội tóc giả màu đen hay vàng óng. Cuối cùng, cô Elik lên tiếng quyết định một câu: Buộc tóc đuôi ngựa, cho giống quý tộc ngày xưa.

Và tiếp tục bây giờ là khi gặp cô gái tên Juri đó, tiểu thư Enji nên cư xử thế nào?..

Khi cuộc tranh cãi lên đến đỉnh điểm, một cô nữ hầu đột ngột bước vào, cô gái nhìn những nữ hầu chính và cô Elik có phần bức bối, cả ngày hôm nay, chẳng ai trong nhóm nữ hầu chính quản lí gia đình. Ngay cả cô Elik cũng còn đang bận đặt hàng mua quần áo nam với cỡ người của tiểu thư.

“Tiểu thư, cô Elik, cậu chủ vừa về, ngài ấy đang ở ngoài cổng”. Cô gái nhấn mạnh chữ ngoài cổng, ý muốn cảnh báo tốt nhất những vị kia nên kết thúc mọi chuyện trước khi cậu chủ biết được. Nhưng trái lại, họ nhìn nhau suy ngẫm một chút rồi hò reo phấn khích:

“Tiểu thư, đúng rồi. Cô mặc thế này ra mở cửa nhé, xem cậu chủ phản ứng thế nào?..”. Một cô nữ hầu tươi cười nói, ngay lập tức lôi Enji đứng dậy.

“Tiểu thư, nhờ luôn cậu chủ dạy cô cách cư xử với phụ nữ. Ngài ấy rất giỏi trong việc này?”. Một cô khác chạy theo ý kiến.

“A. Đúng vậy, đúng vậy, nhanh lên nào?”. Và những người còn lại đồng ý cái rụp, họ thi nhau đẩy cô ra cửa.

Cạch...Cánh cửa gỗ lớn từ từ mở ra.

“Saka, anh đã về?”.

Giật mình, anh không hiểu chuyện gì xảy ra. Trước mắt anh là một cậu trai trẻ măng vừa tươi cười vừa chào anh thân mật. Và rồi cậu ta tiến đến gần, định bám vào anh. Nhưng cánh tay còn chưa chạm vào được, những người vệ sĩ đứng sau anh đã ngay lập tức tiến lên chụp mạnh nó, anh ta nhanh

chống bẻ tay cậu ta về phía sau và ghi mạnh cậu ta xuống.

Một giọng nói tức giận quen thuộc đe dọa vang lên:

“Fin, anh dám ghi tôi, tôi sẽ treo anh lên, lần sau đấu bóng chuyền tôi sẽ chỉ toàn đập bóng vô mặt anh, còm của anh tôi sẽ bỏ thuốc xổ, quần áo của anh tôi sẽ bỏ chuột chết, giày của anh tôi sẽ găm đinh, và sẽ sai Hunter rượt cắn anh khắp nhà. Anh có mau thả tôi ra không haaaaaaa.?”

Saka này, ông Langdon nè, cả những anh chàng vệ sĩ nữa, nhất là cái anh Fin tội nghiệp, tất cả đơ người một lúc.

Anh suy nghĩ, cái giọng điệu đó, không thể nhầm vào đâu được.

Hít sâu một hơi, anh quát cô dữ dội: “Enji, em lại bày trò gì nữa.?”

Và Enji, thêm một lần nữa, kể câu chuyện này cho mọi người nghe.

Khi câu chuyện kết thúc, anh đã ngắm nhìn diện mạo mới của cô một hồi, sau đó thì lắc đầu:

“Tôi qua khi em trở về, tôi đã thấy em rất lạ. Nhưng thật không ngờ, em lại bày ra cái trò này. Enji, em là con gái, em đi tán tỉnh người ta làm sao được.”

“Được mà. Anh nhìn xem, giờ em không có ngực, giọng nói em có thể giả giọng nam rất tốt. Ngay cả vấn đề yết hầu cũng lo được. Về khuôn mặt, cô Elik chỉ cần phẩy tay chỉnh lại lông mày em một chút, nhờ một thủ thuật nhỏ, hàm của em cũng bạnh ra chút nè. Mọi người đều nói em rất xinh trai. Giờ anh chỉ cần dạy em cách tán tỉnh phụ nữ là được rồi.”. Cô liến thoắng phân tích, nói xong chấp tay lại, ngược nhìn anh mắt long lanh mong chờ.

Anh cau mày, bóp bóp đầu suy nghĩ, lợi dụng thời gian anh không chú ý, Enji quay phắt đầu thật nhanh chớp chớp mắt nhìn những nữ hầu. Rồi lại quay đầu bên này nữa, ánh mắt sát thủ đe dọa những người vệ sĩ.

Thế là, đồng loạt:

“Cậu chủ, tôi nghĩ việc tiểu thư định làm cũng tốt..”

“Cậu chủ, chỉ là đóng chút kịch thôi mà, không có gì hại đâu. Hơn nữa, giúp cô gái đó cũng tốt...”

“Cậu chủ...”.

Nhờ đoàn quân nhà Fujimaru tích cực góp ý, Saka cuối cùng cũng đồng ý.

Và anh bắt đầu dạy cô từ màn chào hỏi:

“Cô gái đó đang bị bạn bè trêu chọc, tốt nhất em nên xuất hiện ở trường, trước bạn bè của cô ấy. Khi tan trường.....”.

Dưới sự chỉ bảo dạy dỗ của anh, Enji đã được mở rộng tầm mắt. Ai nói tán gái không phải là nghệ thuật?. Nó chính là nghệ thuật, chỉ tiếc là thế giới không vinh danh nó mà thôi.

Trường phổ thông Meirin, buổi chiều, giờ tan trường:

“Này, kia có phải là con bé mới bị Yabe đá phải không?..”

“Ừm, đúng rồi. Học thì giỏi, vậy mà lại đi yêu tên công tử ấy.”

“Yêu cũng phải thôi, tên đó đẹp trai mà.”

Những tiếng thì thầm xôn xao vang lên khiến Yuri tức nghẹn lời. Cô im lặng trước tất cả những lời nói ấy, cầm chặt chiếc cặp vội bước đi.

“Ôi trời ơi. Nhìn kia...”.

“Wa. Đẹp trai thật đấy. Đến trường mình làm gì vậy. Không lẽ đón bạn gái.”

“Bạn gái?. Không phải chứ, mình đang định tán công mà.”

Những tiếng nói chuyện rất to vang rõ lên trước cổng trường. Juri dù nghe thấy cũng chẳng tò mò, cô chỉ muốn chạy về nhà thật nhanh mà thôi. Ngày hôm nay đến trường, cô đã bị trêu chọc đủ kiểu rồi.

Cố gắng lách qua đám người đông đúc ở cổng trường, Juri chợt thấy lạ khi bỗng nhiên khoảng cách với mọi người xung quanh mình cứ dần dần rộng ra. Chính xác thì có chuyện gì vậy, mọi người đang tránh đường cho cô đi sao?.

“Đúng là em rồi.”. Một tiếng nói trầm nhưng lại thanh nhẹ vang lên ngay sau cô.

Cô quay lại, trước mắt cô là sắc đỏ rực rỡ của hoa hồng.

Một chàng trai đẹp như vị thần tình yêu trong thần thoại Hi Lạp đang mỉm cười với cô, ánh mắt anh ấy đặc biệt ấm áp, mái tóc buộc đuôi ngựa màu lúa mạch chỉ khiến anh ấy thêm khác lạ. Anh ấy tiến đến gần, cầm tay cô lên và hôn nhẹ vào nó. Sau đó, mỉm cười dịu dàng, anh trao cho cô bó hồng lớn.

“Lại được gặp em rồi.”.

Trái tim cô, lỡ một nhịp.

Xung quanh, mọi người nhìn cô, người ngưỡng mộ, kẻ ghen ghét. Tất cả đều không tin quang cảnh trước mắt. Cô chẳng quan tâm đến điều đó, bởi vì có một thiên sứ đang mỉm cười với cô.

Lúc đó, trên chiếc xe đen bóng sang trọng gần đó, ông Langdon quay nhìn Saka, và báo cáo với anh:

“Cậu chủ, tiểu thư đã hoàn thành bước một. Cô ấy làm tốt tất cả những gì mà cậu dạy.”.

“Được. Tiếp tục theo dõi đi.”.

Trong quán nước gần trường học Meirin, Enji sau khi lịch sự mời Juri nước đã kể mọi chuyện cho Juri nghe, mọi dự tính từ đêm hôm đó, trừ việc cô là nữ và tên thật của cô. Phải nói thế nào nhỉ.?. Tất nhiên Juri đã phải á khẩu và định thần lại một chút, việc này có vẻ hơi khó tin.?. Và dù có chút thất vọng khi biết được anh chàng thiên thần trước mắt chỉ là đóng kịch yêu mình, Juri vẫn mỉm cười chấp thuận cùng Enji hoàn thành vai diễn.

Và Enji bắt đầu giao nhiệm vụ cho cô:

“Khi bạn bè em tò mò và hỏi và anh, hãy trả lời em gặp anh khi đang khóc vì bị Yabe bỏ rơi. Vừa nhìn thấy em, anh đã yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên. Và sau khi suy nghĩ rất nhiều, hôm nay anh quyết định tìm đến và tỏ tình với em. Rao tin này thật rộng rãi, đến tai tên Yabe đó càng nhanh càng tốt.”.

“Bắt buộc phải nói như vậy sao.?.”.

“Phải, có gì khó khăn không.?.”.

Juri đáp lại là những cái lắc đầu. Thực ra trong lớp cô đang học là lớp tốt nhất của khối, trong lớp cũng có đến hai thành viên của nhóm “Hội nữ sinh”, việc này nếu muốn đến tai Yabe thì rất dễ. Cô chỉ hơi băn khoăn, nếu nói cô đã khóc rất nhiều sau khi bị Yabe đá, như vậy...cô không muốn nói thế lắm.

Nhìn ra được nỗi băn khoăn của cô gái, Enji nhẹ nhàng cầm tay cô gái lên đặt giữa lòng bàn tay mình, nhẹ hôn vào nó, cô mỉm cười hiền lành trấn an:

“Không sao đâu. Hãy nghĩ Juri nên biết ơn Yabe, vì nếu tên đó không làm Juri khóc, hai chúng ta sẽ không có cơ hội được gặp nhau.”.

Kì thực, lúc đó Enji đang lo cô gái này có thể vì sợ mất mặt mà không nói việc mình đã đau khổ, đã khóc thế nào. Nếu vậy thì kế hoạch không hoàn thành được, cô cần tên Yabe đó hối hận vì đã làm Juri khóc cơ mà.

Vì thế, cô đã sử dụng tuyệt chiêu chỉ phối người khác mà Saka đã chỉ cho.

Quả là có tác dụng rất tốt, vì...

Juri trước hành động kì lạ của Enji ngay lập tức đỏ mặt, cô cúi đầu xuống khẽ gật nhẹ chấp thuận ngoan ngoãn.

“Được rồi, giờ anh sẽ đưa em về. Ngay mai chủ nhật nếu em rảnh, anh nghĩ chúng ta nên đi đây đó một chút. Sáng mai em có đi được không.?.”.

“Sáng mai nhà em có việc rồi, nhưng chiều thì được ạ.”.

“Được, vậy chiều 3h anh sẽ qua đón em.”.

Khi Enji cầm tay Juri bước ra ngoài, cô gái có thể cảm nhận được hàng loạt những ánh mắt nhìn cô đầy ngưỡng mộ lẫn ghen tị. Nhìn người con trai tuyệt vời trước mắt, trong tim cô dâng lên một niềm vui khó tả. Cô vừa yêu trở lại.

Trước khi Juri bước vào nhà, Enji đã đưa cho cô số điện thoại của mình và một chiếc thẻ kì lạ, nói đó là chìa khoá phòng khách sạn của khách sạn Trắng nơi cô đang ở.

“Khách sạn đó là của anh, giữ cái này, nếu có việc gì cần thì em đến đó tìm. Chỉ cần nhìn thấy chiếc thẻ này, quản lí khách sạn sẽ đưa em lên phòng. Thế nhé, chào em. Hẹn mai gặp lại.”.

Lúc đó, Enji không hề nghĩ việc đưa chìa khoá phòng cho Juri lại khiến cô rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan như vậy.

Chuyện là thế này:

Sáng hôm sau, khách sạn Trắng, phòng đặc biệt của Enji.

Bây giờ sáng, chiếc điện thoại rung lên liên hồi, cực kì khó chịu, cô tóm lấy nó và ném cái cốp xuống sàn, mong sao nó hỏng mà không làm phiền cô nữa. Ấy vậy mà nó vẫn kêu đều đều, cứ thực sự, cô bật dậy, nhìn nó như muốn giết người.

Một bàn tay nhẹ nhàng nhặt nó lên, nhẹ nhàng tắt nó, và nhẹ nhàng đặt trên bàn nước trong phòng. Cái thứ âm thanh qui quái đó biến mất luôn. Anh nhìn cô ngái ngủ thờ dài:

“Enji, đừng ném điện thoại như thế nữa, đây là cái thứ mấy tôi mua cho em rồi.?”

“Nó kêu, kêu, kêu rất khó chịu.”. Cô ngồi thừ trên giường, mắt mơ màng lăm bắm trả lời anh. Sau đó, cả người lại có xu thế ngã xuống giường. Nhìn thấy như vậy, anh bước đến tung chăn của cô ra và lôi dậy.

“Còn ngủ nữa.?. Quá giờ ăn sáng rồi đây.”. (Giờ ăn sáng của Saka là 6h15’.)

“Không, em còn muốn ngủ, anh đi ra đi.”. Cô đẩy đẩy anh, mắt vẫn nhắm, hai tay quơ lung tung tìm gối ôm.

Bực mình, anh nhanh tay vác cô dậy và tống vào phòng tắm. Sau đó xả nước luôn vào người cô.

“Saka, em giết anh.”. Tiếng cô gào thét trong phòng tắm vang dội.

Khách sạn Trắng là khách sạn của tập đoàn Fujimaru, tuy không thể sánh ngang cùng Mùa Đông, nhưng cũng là khách sạn nổi tiếng. Vì nơi này gần tổng công ty Fujimaru, vì thế Saka thường về đây nghỉ ngơi sau giờ làm việc. Trước đây gần như anh ở khách sạn suốt, mãi đến khi cô sống ở nhà Fujimaru anh mới trở về đó sống. Lần này cô vì phải tiếp cận Juri nên chuyển đến đây một thời gian, thế là anh cùng vài người nữa cũng lập tức chuyển chỗ ở theo. Tuy chỉ nói là một phòng nhưng trong đó còn chia nhiều phòng nhỏ nữa, khoảng 7, 8 người sống ở đây đều được, rất thoải mái. Cô Elik cùng hai người nữa chiều nay sẽ chuyển đến, có gì còn có thể trợ giúp cô trong cái kế hoạch tán gái điên rồ.

Lúc đó, tại nhà Juri:

Juri đang rất lo lắng, bởi vì cô gọi mãi cho *Saka* mà không được. (Saka ở đây là Enji nhé.) Lúc đầu còn đổ chuông, nhưng sau rõ ràng là có người tắt máy. Giờ cô phải làm sao để báo cho *Saka* chuyện này đây.?.

Sau một hồi suy tính, cô nhìn thấy chiếc thẻ chìa khoá khách sạn. Và cô quyết định. Quyết định làm gì thì mọi người cũng biết rồi đấy.

Đến khách sạn Trắng nào.

Quả như lời *Saka* nói, Juri thâm nghĩ, khi cô đưa chiếc thẻ ra, quản lí khách sạn đã vội vàng dẫn cô lên phòng, cử chỉ rất lịch sự. Sau khi chỉ phòng cho cô, người quản lí cúi chào và trở lại sảnh. Cô bước dần đến căn phòng, hồi hộp định gõ cửa, thì...

“Saka, trả lại em đi...”.

Tiếng hét lạnh lạnh của một cô gái vang lên trong phòng khiến cô giật mình. Và tiếng anh đáp lại:

“Enji, li thứ mấy rồi.?. Tôi nói em ăn sáng, đâu phải bảo em ăn kem.?.”

(Enji nhà ta không chỉ lấy tên Saka để lừa phỉnh Juri mà còn lấy luôn cả giọng nói của anh nữa. Vì theo cô nghĩ, giọng của anh rất được.)

Lúc đó, Enji ở trong phòng, tay đang cố gắng với tới li kem trên tay anh. Đừng nói đến chuyện anh cao hơn cô rất nhiều, tay anh là còn dài hơn tay cô nữa, cố gắng đến mấy cũng không với nổi. Tâm cao đó cũng không có gì khó khăn lắm, cô chỉ nhảy lên chút là được, nhưng lúc đó anh sẽ lại đưa về phía khác luôn à.

“Saka, trả em đi mà. Chỉ là ăn sáng thôi, anh đừng quan trọng như vậy.”. Cô nhìn anh năn nỉ. Anh vừa ra lệnh cho người mang xe kem của cô đi rồi, chỉ còn mỗi cái li đó thôi.

“Trả em, cũng được, chi có điều.”. Anh nhìn cô cười gian, sau đó lên tiếng nói lời rất đều: “...hôn tôi một cái, tôi sẽ trả cho.”.

Chú ý, hai người này đuổi bắt nhau một hồi từ phòng ăn ra đến tận phòng khách, mà phòng khách thông với cửa ra vào, vì thế, Saka nói gì (Saka nói rất rõ ràng nhé) người ngoài cửa đều có thể vô tình mà nghe thấy được hết.

Juri cảm thấy chấn động, hoá đá luôn trước cửa. Sau đó, cô lại tiếp tục nghe thấy tiếng cô gái:

“Còn lâu, anh mơ đi. Em ra ngoài mua kem”.

Tiếng anh cười vang trên chộc:

“Bé ngoan, ra đường cẩn thận nhé.”.

Giật mình nhận ra người trong phòng sắp ra ngoài, khi Juri muốn quay đầu, cánh cửa bỗng bật mở.

Ồ là la. ...

Phải nói đáng sợ như thế nào không?. Khi vừa bước ra cửa đã gặp Juri.?

Nhanh chóng xác định tình hình, Enji tuy đã tính các kế hoạch ở trong đầu rồi, nhưng vì thấy Juri vẫn im lặng, vì thế cô cũng chọn im lặng theo.

Juri, từ nãy đến giờ, vẫn còn shock vì vẻ đẹp của cô gái trước mặt. Dáng người cao ráo, thân hình rất quyến rũ, nhất là vòng ngực lại lớn nữa. Cô gái mặc chiếc váy bó eo sắc xanh trời nhẹ bồng bênh với những ren xếp ở cánh tay và chân váy, cổ khoét sâu một chút tạo một nơi bí ẩn. Mái tóc bồng bênh và ánh mắt đốt cháy người đối diện. Một cô gái – quá mức nóng bỏng.

Nếu nói cô gái này đứng bên cạnh *Saka*, chắc chắn hai người sẽ trở thành một đôi tuyệt vời và hoàn hảo.

Cô chợt nghĩ, có lẽ, đây là bạn gái của *Saka*.

Khi nghĩ như thế, Juri chợt liếc Enji một cái và thấy vô cùng bối rối, không biết nên làm gì, cô quyết định bỏ chạy.

“Khoan đã, Juri.”.

Tiếng Enji vang lên gọi cô lại khiến cô ngỡ ngàng, sao cô gái đó lại biết cô.?

“Juri.?. Có phải là Juri không.?”

“Sao chị biết.?”.

“Ồ. Nói như thế thì chắc chắn là Juri rồi. Em đến tìm *Saka* à.?. *Saka* ra ngoài có việc rồi, em đến tìm anh ấy có chuyện gì không.?”. Enji mỉm cười thân thiện với Juri, bước đến gần hỏi chuyện.

“Chị là ai.?. Sao lại biết tôi.?”. Juri hỏi cô xa cách, còn có vẻ dè chừng.

“Chị là em gái của *Saka*. Em nhìn không nhận ra à.?. Tóc chị này, cả mắt nữa, có thấy giống *Saka* không. Còn ảnh của em đây ở trên bàn *Saka*, chị xem suốt mà.?” Cô vẫn cười cười, khi nói chỉ vào tóc vào mắt để Juri nhận ra.

Nhìn rõ màu tóc và màu mắt kì lạ, Juri bỗng nhiên mỉm cười. Màu tóc và màu mắt của *Saka* rất đặc biệt, cực kì hiếm có người như thế. Hai người này là anh em, chắc chắn là đúng rồi. Hơn nữa, nếu càng nhìn kĩ, sẽ càng thấy hai người này rất rất giống nhau.

“A. Chào chị. Em là *Kasuga Juri*.”. Nhận ra việc cô nghĩ chỉ là hiểu lầm, Juri vui mừng cúi chào Enji rất lễ phép.

“Ừm. Chị là *Fujimaru Enji*. Em đến có việc gì không.?. *Saka* nói chiều hai người mới gặp nhau mà.”.

“Là như thế, nhưng có thay đổi một chút, chiều nay em bận rồi, mà sáng nay em lại rảnh. Em gọi điện cho *Saka* không được, vì thế em quyết định đến đây báo cho anh ấy biết. Anh ấy nói hôm nay sẽ đưa em đi một số nơi để chỉnh trang cái gì đó, vì thế em nghĩ nếu đến đây, anh ấy rảnh thì đi luôn cũng được.”.

Enji nghe cô bé kia nói, ngay lập tức muốn đập đầu vào tường. Gọi điện báo.?. Ra mấy cuộc điện thoại sáng nay là của Juri. Chỉ tại cô ham ngủ, lúc đó tỉnh một chút nghe điện có phải tốt không.?

“Ra là thế. Chuyện này chị cũng nghe *Saka* nói rồi, anh ấy muốn đưa em đi làm tóc và mua quần áo đó mà. Giờ *Saka* đi vắng rồi, hay là để chị đi cùng em nhé. Hiện tại chị cũng rất rảnh.”. Việc chỉnh sửa nhan sắc cho cô nàng có vẻ đẹp trên mức bình thường một tạo Juri này là việc gấp, không thể chậm trễ được. Nếu Juri không trở nên xinh xắn và thú vị hơn, cái tên *Yabe* đó cũng sẽ không hồi hận vì đã bỏ rơi cô.

“Nhưng...”. Juri lộ vẻ băn khoăn. “... em nghe thấy tiếng của *Saka* trong phòng, anh ấy vừa giành nhau kem với chị mà.?”.

Đoàng. ...

Giải thích sao giờ.?

Lôi *Saka* thật ra thì đúng là họa. Trong kế hoạch chỉ có mỗi *Saka* giả xuất hiện thôi mà, giờ đã thêm nhân vật phụ Enji còn chưa đủ sao.?. Cô muốn sau khi xong việc, *Saka* sẽ biến mất mãi mãi, giờ lại có thêm em gái *Saka*, sau này đi ra ngoài đường gặp mặt nhau, nhờ cô bé Juri này lại bám lấy cô hỏi về *Saka* thì khổ.

Lôi khôn Saka ra, một ánh mắt của anh đã đủ để mang trái tim cô gái này đi không trả lại. Cô chỉ muốn làm việc thiện, không muốn gây tội ác đâu.

Đang còn suy tính, cánh cửa tự nhiên lại mở, Saka đột nhiên bước ra.

“Enji, em ở đây làm gì vậy.?. Không phải đi mua kem rồi sao.?.”

Anh nói, với chất giọng vốn của anh nhưng khiến Juri chưa kịp hết sock lần hai vì vẻ đẹp trai lay chuyển đất trời đã vội vàng sock lần ba vì giọng nói giống *Saka*.

Enji nhìn thấy anh, đang muốn đuổi anh đi gấp, anh lại nhếch lông mày một bên lên theo kiểu suy nghĩ, mỉm cười nhìn cô đầy khó hiểu, anh bước đến gần hai cô gái. Nhẹ nhàng cầm tay Juri lên, hôn vào đó, anh cười với cô rạng rỡ:

“Hân hạnh được gặp mặt, tôi là...”. Chỗ này, anh liếc nhìn Enji một cái, và nói nốt những từ cuối cùng: “...Fujimaru Saka..”.

Ồ...Tình huống gì đây.?

Enji nhìn anh cảm tức không nói được gì. Saka, anh đang định làm gì.?

Juri, bỗng nhiên thắc mắc về...căn phòng khách sạn kia. Vì tại sao.???...người bước ra căn phòng đó lại toàn là những người đẹp vậy.?. Mà ai cũng có mối quan hệ với anh kì lạ. Một người là em gái *Saka*, giống *Saka* cực kì. Cô đang tự hỏi hai người có phải là sinh đôi.?. Một người nữa lại có tên và giọng nói y hệt anh, chỉ là, phải công nhận, người này có phần đẹp trai và nam tính, mạnh mẽ hơn *Saka* trong lòng cô mà thôi.

Sau đó, Juri được Enji bảo hộ cẩn mật trong vòng tay mình, tránh sự tiếp xúc nguy hiểm với Saka. Cô cố gắng đuổi anh đi càng nhanh càng tốt, và sau khi anh chịu đi rồi, cô thở phào gần như kiệt sức. Những hành động quái lạ đó khiến Juri cực kì tò mò và thắc mắc về mối quan hệ của hai người.

Sau cùng, cô được Enji thông báo:

“Người vừa rồi là bạn thân của anh chị. Hai người lần đầu tiên gặp đối phương đã cảm thấy có sự trùng hợp kì lạ về tên, giọng nói, thậm chí là cách ứng xử nữa. Vì thế đã làm bạn với nhau. Tên Saka kia khác hoàn toàn anh của chị, lần sau đi chơi với *Saka* nếu gặp anh ta em nên cẩn thận, anh ta không hề tử tế gì đâu.”.

Cô nói, ngay lập tức vội vàng lên tiếng cảnh báo nguy hiểm

“Dạ, em sẽ chú ý...”. Juri mỉm cười, sau, suy nghĩ gì đó, cô hỏi một câu khiến Enji giật mình muốn nhảy dựng lên: “Anh Saka đó là người yêu của chị à.?”.

Phụt... (Enji đang uống nước, vì thế...)

Cô từ từ tiến đến gần Juri, đặt hai tay lên vai Juri, miệng thì cười không làm sao đâu, không có vấn đề gì đâu, nhưng ánh mắt lại mang đầy hàm ý đe dọa. Cô nói, nhỏ nhẹ khiến người ta nghe muốn khóc.

“Lần sau, đừng nói những điều tương tự nhé em.”.

Juri chỉ biết sợ hãi mà gật đầu liên tục. Cô hiểu, đây là vấn đề tế nhị. Chuyện của người ta, không nên dính tới.

“Được rồi..”. Lấy lại giọng vui vẻ, Enji nói với cô: “...đi nào. Ngay mai em sẽ xuất hiện với một diện mạo mới.”.

Sáng hôm sau, trường Meirin được dịp ngắm một cảnh rất đẹp. Từ trên chiếc xe thể thao đồ đời mới bước ra một anh chàng đẹp trai theo kiểu phong cách cổ điển rất đặc biệt, anh chàng này dễ dàng khiến rất nhiều cô nàng lập tức biết đến tình yêu. Anh chàng xuống xe, bước sang bên kia mở cửa cho một cô gái rất đáng yêu và xinh xắn xuống xe. Với mái tóc đen được làm uốn hơi bông, gương mặt trang điểm rất nhẹ, Juri đã thực sự biến thành một người khác.

Và cũng trước con mắt của tất cả mọi người, Enji hôn nhẹ vào má Juri một cái, mỉm cười với nụ cười hoàng tử, cô nói:

“Chiều khi tan học, anh sẽ đến đón em.”.

Cô liếc nhìn được, Yabe và những cô gái trong “Hội nữ sinh” nhìn cảnh tượng trước mắt có chút bực mình.

Cô còn cố tình, nháy mắt một cái với một cô gái trong nhóm khiến cô ta giật mình, sau đó đỏ mặt cúi đầu xuống.

Nhún vai, cô bước lên xe và phóng đi.

Xem nào, cô phải tính toán những việc tiếp theo, và xử lí cả anh nữa. Cô đang có cảm giác, anh đồng ý giúp cô vụ này để sau đó thỉnh thoảng chen ngang vào làm mọi thứ rối tung lên, cô chợt nghĩ, hình như Saka vừa tìm được trò vui.?

Những ngày sau, Juri càng thêm nổi tiếng toàn trường, không vì hành tích học tập vốn đã chao chót vót, mà là có người yêu vô cùng lãng mạn. Trong nhiều ngày, Enji không xuất hiện đưa đón cô đi học vì có việc bận, nhưng thay vào đó là...

Cô cho người đưa đón Juri thay mình, và mỗi buổi sáng khi bước lên xe, Juri đều nhận được một bông hồng lớn từ tay người tài xế. “Cậu chủ gửi cô..”.

Juri nhận được bó hoa xanh vĩ đại và tấm thiệp chỉ ghi mấy chữ: “*Nhớ em*”.

Quà tặng Enji vẫn gửi tới đều đều...

Tất cả những việc đó, nhờ một vài chiếc loa phát thanh tình nguyện làm việc không lương, câu chuyện bạn trai Juri tuyệt vời như thế nào được thổi phồng lên chỉ khoảng gấp ba bốn lần thôi...

Juri, làm theo lời Enji đã nói, cô im lặng, và có thái độ ngầm ủng hộ việc phát tán tin đồn.

Đến một ngày....

Buổi trưa, trước cổng trường Meirin xuất hiện một anh chàng bảnh bao đứng dựa người vào chiếc Ferrari 599 trông cực kì cuốn hút (xe chuyên để đưa đón gái), anh chàng chờ đợi trước cổng trước khá lâu, điều đó khiến số người trong khu vực bỗng tăng đột biến. Và cứ chừng 10 phút, sẽ có một cô gái đến bắt chuyện. Anh chàng chỉ mỉm cười và lịch sự từ chối. Cuối cùng, người anh ta mong đợi cũng xuất hiện.

“Juri...ở đây..”. Enji lên tiếng gọi, giọng tay cao lên để Juri có thể nhận ra mình sau lớp lớp người.

Và thế là, những người xung quanh liền đổ dồn hết mắt về phía Juri. Cảm thấy hơi bối rối và lúng túng, nhưng cô vẫn tỏ ra rất tự nhiên vẫy tay lại với Enji. Cố gắng bước nhanh đến gần, cô mỉm cười với Enji rồi mau chóng bước vào xe với chiếc cửa đã mở rộng.

Chiếc xe vụt đi để lại rất nhiều lời bàn tán xôn xao.

Lâu không gặp lại người mình thích, Juri cảm thấy ngỡ ngàng khi trong xe chỉ có hai người. Cô muốn bắt chuyện với Enji, nhưng nghĩ mãi vẫn không biết nên bắt đầu từ đâu. Thật may, cô vừa nghĩ ra một chuyện rất thú vị.

“Saka này, trường em vừa xảy ra một chuyện, một nửa...”

“Một nửa số giáo viên trường em bị ngộ độc thực phẩm trong giờ ăn trưa mới đây. Hiện tại đang điều trị tại bệnh viện với chứng sốt, đau đầu khó thở và buồn nôn. Một nửa của số còn lại bị nhẹ hơn đang điều trị tại nhà. Do nhà trường không có giáo viên dạy, học sinh sẽ được nghỉ học trong thời gian tới cho đến khi các thầy cô giáo khỏi bệnh.?. Em đang muốn nói đến điều đó sao.?.”. Enji ngắt lời cô, và nói luôn chuyện cô định kể.

Ngạc nhiên, Juri nhìn cô tò mò:

“Sao anh biết rõ vậy. Học sinh trong trường vừa được báo chuyện này sáng nay, mà bọn em còn không biết rõ chứng bệnh như thế nào nữa. Không lẽ, anh quen với cảnh sát điều tra à.?.”.

Enji nhìn cô, mỉm cười kì lạ.

Đầu thế nói với cô rằng, việc này là do cô bày ra chứ. Trường Meirin trong thời gian sắp tới sẽ không cho học sinh nghỉ, mà cô đang cần điều đó cho kế hoạch của mình. Vì thế, đành phạm tội thôi. Thấy cô giáo trưởng Meirin, mong mọi người chịu khó vậy. Cũng coi như, là kỉ nghỉ của mọi người đi.

Trước ngõ nhà Juri:

“Này Juri, anh nhờ em một việc..”. Enji nói, đưa cho Juri một chồng những tấm thiệp.

“Giấy đây.?.”.

“Thiệp mời đi chơi suối nước nóng. Không phải các em được nghỉ dài ngày sao.?. Tiện thể đi chơi luôn cũng tốt. Em đưa thiệp mời này đến cho các bạn trong lớp, nói với họ anh mời đi chơi. Cũng coi như là anh làm quen với mọi người. Nếu ai có người yêu đều có thể đưa đi cùng, có thể giúp những người yêu nhau có khoảng thời gian hạnh phúc, anh rất vui. Thế nhé..”.

Juri sững sốt, hết nhìn cô lại nhìn sang chồng thiệp mời.

“Saka này, như thế sẽ có rất nhiều người đi đấy. Rất tốn kém...khoan đã, những tấm thiệp mới này anh chuẩn bị sẵn rồi à.?. Cái này, không lẽ anh đã có kế hoạch từ trước.?.”. Juri nhìn cô, càng ngày càng tò mò. Thế nhưng anh chàng trước mắt vẫn như thế, mỉm cười đầy bí ẩn. Cuối cùng, cảm thấy nếu tiếp tục hỏi nữa, sẽ có thể biết những điều không hay. Cô quyết định im lặng.

“Ừm. Em phải xin phép bố mẹ..”.

“Cái đó, không cần lo. Bố mẹ em đồng ý rồi..”.

“Hả...Đã đồng ý rồi?”. Juri giật mình, ngược lên nhìn Enji. Càng ngày cô càng nghĩ rằng, tất cả mọi chuyện vừa xảy ra đều là trong kế hoạch của chàng

trai này.

“Đúng vậy. Nhưng tốt nhất em vẫn nên báo với họ một tiếng. Giờ thì chào em nhé. Có gì tối báo cho anh, anh sẽ chuẩn bị.”

Nhìn Enji từ từ bước đi, biến mất cùng chiếc ô tô, Juri tự nhủ, không biết cô đang làm cái gì?. Là anh chàng đó giúp mình?. Hay chỉ là thoả mãn một trò chơi mà anh ta thấy thú vị?.

“Saka này, Juri báo cho em, sẽ có khoảng 40 người đi. Anh lo nổi phòng không?.”

Cắt miếng trứng đưa vào miệng, Saka rời tầm mắt của mình khỏi tờ báo sáng và nhìn cô. Sau đó, anh quay sang ông Langdon ngồi gần đó.

“Ông Langdon, chỗ đó có đủ phòng cho 40 người không?.”

Nhận lấy bát súp từ cô Elik, ông Langdon im lặng một chút, rồi lại quay sang cô Elik:

“Cô Elik, chỗ đó chắc đủ phòng chứ nhỉ?.”

“Tôi làm sao mà biết rõ được. Cô Marie, lên mạng kiểm tra xem...”. Và đến cô Elik cũng thế.

Nhìn hai người đàn ông trụ cột nhà Fujimaru như hai tên ngốc, Enji cảm thấy hơi cáu, không phải đó là nơi nghỉ dưỡng cao cấp sao?. Thế vì lý do gì người nhà này cũng không biết nó có đủ phòng hay không?.

“Thật là, Saka, tài sản của anh, đừng nói nó như thế nào anh cũng không biết nhé. Mà thứ đó có phải nhỏ bé gì đâu, nghe nói là cả một khu lớn trên núi mà?.”

“Tiểu thư, không thể nói thế được. Khu nghỉ dưỡng đó cậu chủ không biết đâu. Một người bạn vay tiền ngài ấy, cuối cùng làm ăn thua lỗ, tài sản của anh ta thuộc về cậu chủ, trong đó có khu tắm suối nước nóng. Hồi mới nhận, đó chỉ là một khu nghỉ dưỡng nhỏ của riêng gia đình thôi, sau nhiều năm mới phát triển lớn như thế. Khu nghỉ dưỡng đó, chúng tôi cũng chưa đến bao giờ. Mà cậu chủ và ông Langdon rất bận, họ chỉ quan tâm đến giá trị tiền bạc của nó thôi.”

Cô Elik ngồi ngay cạnh Enji liền lên tiếng giải thích.

“Mà tôi nghĩ là đủ phòng thôi, chỉ có 40 người, có gì lại không lo được.”

“Thế thì tốt, nếu không thì sẽ rất phiền. Mà cô Elik này, hay là cô đi cùng tôi được không?. Rủ cả vài người nữa, lâu rồi mọi người cũng không đi du lịch mà. Tôi sẽ giới thiệu cô với Juri, đó là một cô gái gốc gác nghề rất thú vị”. Enji quay sang cô Elik, mỉm cười hơn hớn. Nếu được tắm cùng cô Elik, cô sẽ có thể....

Cô Elik không hề biết được những ý nghĩ ẩn sâu trong đầu Enji, cô mỉm cười:

“Tiểu thư, cô có vẻ thích Juri nhỉ?. Giúp cô gái đó đến mức này.”

“Phải, cô gái đó đúng theo kiểu những cô gái bình thường luôn. Biểu cảm của cô ấy rất phong phú, tôi rất thích khi Juri đỏ mặt lúc tôi tán tỉnh cô ấy. Từ trước đến giờ tôi vẫn yêu quý phụ nữ hơn, nhưng chưa có ai mà tôi tán được cả. Họ toàn nhìn tôi, chê tôi ít tuổi quá hoặc không ngưỡng mộ thì cũng ganh ghét vì sắc đẹp, vì những gì tôi có. Một số người thì nhìn tôi theo kiểu: Cô là les àh?.. Họ nghĩ sao mà có thể nói thế chứ?.. Thế nên bây giờ, có cô gái phải lòng với mình, tôi thấy rất thú vị.”

Nghe cô nói, ánh mắt Saka chợt biến đổi. Anh có một suy nghĩ.

Juri mặc trên người một chiếc váy lông đỏ cực kì diễm lệ và nổi bật, trông cô khác hẳn ngày thường, chính xác là phải nói, cô đẹp hơn rất nhiều. Không thể phủ nhận trong đó là tài năng chọn đồ và make up thiên tài của cô Elik. Cũng may Juri có chút nhan sắc, nếu không việc tân trang cô sẽ rất khó khăn.

Khi cô xuất hiện cùng Enji, rất nhiều những ánh mắt ghen tị dõi theo. Và trong đó có cả những ánh mắt của các cô nàng trong Hội nữ sinh cùng ánh mắt giận giữ của Yabe,

“Saka, Chiwa là người học cùng lớp em, cô ta đã mời cả Yabe. Anh biết đấy, bọn họ là một đôi. Còn Kiyou thì mời Hana và Mokoto. Chính xác thì toàn bộ người của Hội nữ sinh đều đến, còn có cả Yabe nữa. Như vậy không sao chứ?.”

“Tất nhiên là không. Mục đích của anh là thế mà. Chiwa, có phải là cô gái nhuộm tóc vàng xoăn trong xinh xinh kia không?.” Enji liếc về phía nhóm người ở đằng xa, cúi xuống nói nhỏ với Juri trông rất thân mật.

“Vâng.”

“Ừm. Trông cũng được lắm, hay là anh đi tán đồ cô ta nhỉ”. Enji nhìn cô gái cười cười trong rất đều.

Juri im lặng, khi nghe cô nói điều đó, cô cảm thấy ngực nhói và buồn.

Rời khỏi Juri, Enji bước đến trước nhóm người đang chờ trước cổng trường Meirin, chào hỏi và nói chuyện với họ.

“Mọi người, cảm ơn vì đã đồng ý tham gia chuyến du lịch này. Giờ thì, lên đường thôi.”. Cô nói lớn, và ngay sau đó, từ đằng xa xuất hiện ba chiếc xe chở khách lớn có giường nằm trông rất hiện đại.

“Mọi người, có phục vụ ở trong xe. Cần gì cứ nói nhé.”.

Nhìn thấy cảnh trước mắt, tất cả mọi người nhìn nhau cười vui vẻ. Họ nhanh chóng chọn cho mình một chiếc xe và rủ nhau cùng lên.

“Này, chiếc xe này có người phục vụ xinh lắm”. Một anh chàng nhanh chân bước lên chiếc xe màu đỏ, sau đó anh ta lại vội vàng nhảy ra ngoài thông báo. Nhiều tiếng nói nhao nhao nổi lên, và tất nhiên là những chàng trai ngay lập tức ủa lên đó.

Enji chú ý phía xa, Yabe đã đi cùng một tên con trai khác và để Chiwa ở lại cùng với các cô gái. Túi xách của cô ta rất lớn, xem chừng rất nặng đây. Chớp thời cơ, Enji bước đến gần và rất ga-lăng khi nói:

“Để tôi giúp. Một cô gái thì không nên xách đồ nặng như thế đâu.”.

Không cần Chiwa đồng ý hay không, cô đã nhẹ nhàng lấy nó từ tay Chiwa, mỉm cười với cô và cùng bước đi.

“Cảm ơn.”. Chiwa tuy hơi bất ngờ trước hành động của Enji, nhưng cô nàng không hề lúng túng mà mỉm cười ngọt ngào đáp lại. Gương mặt xem ra khá thoải mái, ánh mắt của cô ta khẽ liếc Juri một cái.

Juri sẽ đi xe riêng cùng Enji, cô chờ Enji và nhìn rõ mọi việc. Khẽ cúi đầu xuống, cô trầm tư suy nghĩ. Biết rằng có lẽ chàng trai *Saka* kia chỉ đóng kịch, cô vẫn cảm thấy lo lắng rất nhiều.

Và Yabe, qua cửa kính của xe, nhìn thấy phản ứng của Juri. Anh ta liếc cảnh Enji đi cùng với Chiwa rất thờ ơ. Và anh ta mỉm cười khi chợt nghĩ đến Juri, nếu Juri quay lại, thì tốt...

Khung cảnh núi non đang yên tĩnh, bỗng nhiên vỡ oà trong tiếng cười nói của mọi người. Từ dưới chân núi, đi bộ lên khoảng vài chục bậc thang là tới Khu nghỉ dưỡng.

“Wa. Đẹp thật đấy, nhìn như cung điện của vua chúa Nhật Bản ngày trước vậy.”. Juri thốt lên đầy kinh ngạc, quay sang cười nói với Enji.

Thế nhưng, khi quay sang, lại không thấy Enji.

“Để anh xách cho. Nặng như này, Chiwa nên nhờ ai đó giúp.”. Giọng Enji vang lên xa xa từ chỗ đỗ xe chở khách ngay gần đó.

“Anh không xách đồ hộ Juri sao?.. Anh ở đây với em, Juri sẽ ghen đó.”.

“Không cần, đồ của anh và Juri tài xế đã xách hộ rồi. Đi thôi nào, lên đó anh sẽ cho em riêng một phòng, tất nhiên là nếu em thích như thế.”.

Nhìn cảnh tượng đó, lại chỉ biết im lặng. Chàng trai mà cô đang thích, chỉ là đóng kịch yêu cô.

“Nhìn Chiwa đi với hần như vậy, không thấy tức giận sao?”. Giọng đàn ông cười cười đều vang lên bên cạnh khiến cô giật mình.

“Yabe?...Không liên quan đến anh. Tránh xa đi. Còn nữa, nhìn thấy người yêu bị mang đi dễ dàng như vậy, chắc là khó chịu lắm?”. Cô lườm hần ta, khó chịu nói với hần. Sau đó quay người không quan tâm nữa.

Pặp...Cánh tay đột nhiên bị giữ lại.

“Bỏ ra, tên điên này...”. Juri bực mình, vùng tay ra và gắt với Yabe.

“Chiwa và anh không phải là một đôi. Bọn anh chỉ đóng kịch thôi. Vì tức giận với em nên cô ta nhờ anh tán em. Bọn anh có chơi qua lại với nhau, vì thế lúc đó anh đã đồng ý. Giờ nói lại chuyện này đúng là không ra gì, nhưng anh chỉ muốn nói anh rất hối hận. Anh xin lỗi.”

“Thế thì sao?.. Hối hận thì được gì?.. Anh làm tôi bẽ mặt trước bao nhiêu người, nói một câu xin lỗi, anh nghĩ tôi sẽ bỏ qua và trở lại. Tôi đâu phải cún con. Hơn nữa, tôi đang có người yêu, anh không mù thì phải nhìn thấy rõ chứ. Anh ấy rất tuyệt vời, chẳng đời nào tôi bỏ anh ấy để trở về với tên khốn như anh. Mà dường như, anh tức giận vì việc tôi gặp may hơn sau khi bị anh bỏ rơi nên mới muốn giờ mấy cái trò bần thiêu như vậy. Xin lỗi nhé, không được như ý anh đâu.”. Juri cười khẩy nhìn hần ta, giận giữ, cố gắng cho một trận. Rồi sau đó rất kiêu ki bỏ đi.

Hành động của cô khiến Yabe shock hoàn toàn. Hần ta đâu có ngờ, cô lại có thể trở nên kinh khủng như vậy?.. Mới một thời gian ngắn thôi mà, trước kia cô rất khác.

Cả khu nghỉ dưỡng sang trọng với nhiều dãy phòng khác nhau, toàn bộ dãy phòng phía Tây và khu phía Tây được dành riêng cho nhóm người bạn Juri.

Phòng tắm suối nước nóng lộ thiên, nữ.

“Juri, cậu ngày càng đẹp đấy. Biết không.?”

“Thật à.?”

“Đúng mà, trông thân hình cậu đẹp hơn trước đây rất nhiều. Làn da cũng trắng mà mịn hơn trước nữa.”

Những cô bạn vây xung quanh Juri, hết lời khen cô. Cơ thể cô tiến xa được thế này, quả thực Enji cũng đã phải tốn rất nhiều tiền.

“Ê này, vừa rồi tớ nhìn thấy lắc tay của cậu. Bình thường tay áo che hết nên tớ không biết, nhưng chiếc lắc tay đó đẹp quá. Cậu mua ở đâu vậy.?” Một cô bạn chợt nhớ đến chiếc lắc Juri đeo, nó quả thật rất đẹp. Lập tức quay sang bên hỏi.

“À. Thứ đó, không thể mua được đâu. Anh *Saka* tặng tớ. Anh ấy nói đó là đồ đặt riêng, làm bằng platinum nguyên chất, rất quý hiếm”. Juri cười, và cố tình nói to để cho cả Chiwa ở đằng xa cũng nghe thấy.

“Wa. Tuyệt thật đấy, tớ cũng muốn. Mà mấy cái mặt được gắn trên đó có ý nghĩa gì vậy.?. Tớ thấy có hình con dơi.”

“Tớ cũng không rõ, lát nữa đi hỏi *Saka* là được. Anh ấy tắm ở khu riêng thì phải.”

“Wa, thật thoải mái, cô Elik nhỉ. Và sẽ còn tuyệt hơn nữa, nếu...”. Enji chìm người sâu hơn nữa dưới nước, ngửa mặt lên ngắm đất trời. Cô cảm thấy rất thoải mái, chỉ có điều, chỉ có điều...

“...Saka.?. Sao anh lại ở đây.?”. Cô bật dậy ngay lập tức làm nước bắn tung toé sang người bên cạnh, miệng la lối anh.

Còn anh, anh chỉ nhẹ nhàng đưa li rượu trên tay xa xa một chút, tránh để nước rơi vào, sau đó mỉm cười với cô:

“Nói gì lạ thế, Enji. Tôi đưa cô Elik cùng nữ hầu đến mà.”

“Vậy cảm ơn anh nhiều lắm, nhưng anh cũng không cần phải xuống tắm thế này đâu. Anh không thấy lạ à. Có tám người phụ nữ ở đây, duy nhất chỉ có anh là đàn ông thôi.”. Cô tiếp tục chất vấn anh.

“Hơn nữa, vì sao...khi em cứ định đi về phía cô Elik, anh lại túm chân em.?”

Tiếng cô cầu nhàu la hét vang vọng.

“Tôi sợ em làm gì mấy người đó mà. Enji, nói thật là vấn đề giới tính của em tôi thấy rất lo đấy. Em chưa đi phẫu thuật giới tính lần nào chứ.?”

“Đi chết đi, Saka.”. Cô bực mình, đánh anh một cái, nhưng liền bị anh túm được.

“Mọi người nữa, Saka vào đây tắm cùng, không ai phản đối sao.?. Anh ấy lợi dụng có ý đồ đen tối cả mà.”. Cảm thấy không thể đuổi anh đi được, cô quay sang hò hét với nhóm phụ nữ đang hưởng thụ đằng kia. Cách xa cô tí tắp.

Tiếng cô Elik mềm nhẹ vang lên:

“Tiểu thư à, khăn tắm của cô, cẩn thận sắp tuột đó.”. Nói xong, lại quay sang bàn tán với mấy người kia khiến cô ức không nói được câu gì. Lại được cả anh thêm vào:

“Nói thật nhé Enji. Em có cơ thể đẹp nhất trong số những người ở đây. Có ý đồ gì thì cũng là với em, chứ không phải là họ đâu. Dù sao, khoảng cách giữa tôi và em gần hơn mà. Giờ thì ngồi xuống tắm tiếp đi. Đừng đứng lên rồi lại ngồi xuống bất ngờ như vậy, nhóm người vệ sĩ ở cửa hết thấy đuôi lại đến vai trần, họ sắp chết vì thiếu máu rồi.”. Giọng anh bình thản, đều đều, nhưng vào tai cô như ma ám xuyên não, từng lời, từng lời đâm vào đầu. Tức muốn giết người.

“Đi chết đi, Saka.”

Bốp...

A. Làn này có trứng.

Trước cửa phòng tắm của cô, Juri cùng một vài cô gái bắt chợt đi qua. Họ rất ngạc nhiên, khi bước ra từ phòng tắm— mà họ biết và có *Saka* lại đi ra rất nhiều người đẹp (nhóm người cô Elik). Trong bộ Yukata sáng màu, mái tóc ướt nhỏ từng giọt, trông ai cũng thực sự quyến rũ.

“Cậu có chắc *Saka* tắm trong đó không.?” Một cô bạn lo ngại hỏi Juri.

Và kinh ngạc hơn nữa, khi cánh cửa lại tiếp tục được mở ra, một cô gái, nóng bỏng có, quyến rũ có, diễm lệ có, đáng yêu đẹp đẽ cũng có nốt. Từ đầu đến chân, chỗ nào cũng thấy phát ra hào quang.

“Chào chị.”. Juri nhìn thấy cô, vội vàng ra chào. Ra là nhóm người của chị Enji.

“A....ừm, Juri. Chị mới đến. *Saka* vẫn còn tắm trong đó, chưa ra đâu”. Enji tuy hơi bất ngờ, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ tự nhiên.

Cô gái đứng trước cửa phòng tắm và nói chuyện với Juri, đứng ở đó khá lâu, bất chợt đầu tiên chị không may có một tên con trai bạn Juri nhìn thấy. Nhờ cái miệng của anh ta, gần như toàn bộ đàn ông ở khu phía Tây đều đổ ra mà ngắm. Rất là huyền ảo.

Cánh cửa lại tiếp tục mở ra, một người đàn ông, nói đẹp đến loá mắt, vẫn còn là khiêm tốn. Thân hình cao lớn, khuôn mặt lạnh bình lặng như mặt hồ mùa đông dễ dàng cuốn hút mọi người.

“Enji, về phòng nào.”. Người đàn ông đó lên tiếng gọi, lập tức đánh tan hi vọng của những cô gái + anh chàng đang đơn lẻ ở đó.

“Juri, chào em nhé. Giờ chị cũng về luôn cùng anh này nè. À, mà *Saka* chắc còn tắm lâu nữa, em đừng đứng đó chờ anh ấy.”. Cô nói, ám chỉ luôn cả người đàn ông bên cạnh.

Đi được một đoạn, anh lên tiếng hỏi cô:

“Chiếc lắc tay tôi tặng em đâu. Không phải là mấy cái tôi mua, là cái tôi đặt riêng cho em ấy.”.

Nhận ra sự khó chịu trong lời nói, Enji im lặng.

“Tặng cho cô Juri rồi phải không?. Tôi vừa nhìn thấy cô bé ấy đeo. Tôi nói là thứ đó không được tặng, không được làm mất, em không nghe lời sao?. Những thứ khác em cho ai, tôi đâu có quan tâm.”

Vẫn im lặng...

“Kaoru, đi lấy thứ đó về.”. Anh đột ngột, không nói với cô nữa mà quay sang ra lệnh cho Kaoru. Nói trước nhé, anh chàng Kaoru này có tài vật là chòm chìa.

“Tôi sẽ mang theo chiếc lắc đó về để tránh việc Juri nghi ngờ. Mai hãy tặng cho cô bé thứ khác. Và nhanh chóng, xử lý xong vụ này đi.”.

Nhìn anh trở về phòng, cô thâm nhủ, anh tức giận sao?.

...

“Juri, suy nghĩ gì thế?.”.

“Không rõ nữa, nhưng người đàn ông vừa rồi đi cùng chị Enji, tớ có biết. Lúc trước gặp anh ấy cư xử khác cơ. Nhưng vừa rồi khi đến gần, tớ chào mà anh ấy không chào lại. Tớ nhận ra, khi anh ấy nhìn chiếc lắc tay này nè, anh ấy liền nhìn tớ hình như giận giữ thì phải.”.

“Chắc chứ. Tớ thấy đâu có vậy.”.

“Ừm, có lẽ tớ nghĩ quá..”.

Những cô gái tiếp tục nói chuyện và bước đi.

A....Juri bất ngờ bị một người chạy qua va vào.

“Xin lỗi cô, tôi đang vội. Cô không sao chứ.”.

“Không sao, không sao.”.

Kaoru gật đầu với họ, và nhanh chóng bước đi. Tay giờ lên nhìn chiếc lắc. Khẽ mỉm cười. Juri vẫn không hề nhận ra. *Nhà Fujimaru, 22h30'pm:*

Saka ngồi trên ghế salong trắng đối diện với lò sưởi tí tách lửa. Trước mặt anh đặt một chiếc bàn thủy tinh nhỏ, trên đó đầy các loại chai rượu và nhiều thứ khác. Từ từ tự làm cho mình một li cocktail đặc biệt, anh nhặt vài viên đá trong khay bên cạnh và thả vào.

Leng keng...

Dưới những cái lắc tay nhẹ của anh, các viên đá đập vào thành cốc thủy tinh kêu vang lên, anh ngồi im lặng nhìn màu sắc của li cocktail dần nhạt màu bởi đá, nó có màu giống như màu hồ phách, rất trong.

Thật đẹp – Saka tự nhủ.

Và bất thành linh, anh cầm li cocktail đó đập cái choang vào...đầu mình.(Chính xác là đập vào phía bên phải của trán).

Chiếc li vỡ tan, chất lỏng thơm tuôn tràn trên mặt, róc rách chảy vào cổ, vào trong áo. Saka vẫn im lặng, trên khuôn mặt là sự băn khoăn khó nói thành lời.

“Cậu chủ, ngài có cần tôi kê cho vài viên thuốc không?.” Giọng nói mềm nhẹ ân cần nhưng hơi mĩa mai vang lên đằng sau anh.

Cô Elik tiến đến, nhặt những mảnh vỡ đang vương trên người và xung quanh Saka, nhìn anh tò mò. Cô chưa bao giờ thấy cậu chủ của mình hành động ngốc nghếch đến như vậy.

Saka liếc nhìn cô không biểu cảm, hỏi cô một câu khiến cô thực sự muốn cười nhạo anh:

“Cô Elik, cô nghĩ Enji có thích tôi không?.”

Ra là đang tương tư.

“Cậu chủ, trước khi tự hỏi tiểu thư liệu có thích ngài không?. Hãy tự xác định tình cảm của mình trước đã.”.

“Tình cảm của tôi?.”

“Phải”. cô Elik mỉm cười nhìn anh hơi gian. Chuẩn bị sẵn sàng để nghe tâm sự của cậu chủ đáng kính.

“Tôi đang ghen....với một cô gái.”.

Cô Elik vừa mới nghe xong câu nói của anh, lập tức rơi vào trạng thái ngu ngơ không hiểu gì. Cái này, còn vượt qua cả sức tưởng tượng của cô.

“Cậu chủ, tôi không nghe rõ lắm. Ngài vừa nói...?”

“Tôi đang ghen với một cô gái, và người đó là Juri.”. Liếc nhìn cô Elik trầm lặng, và nói với cô với tiếng nói đầy buồn phiền... “và cả lo lắng nữa. Tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình. Tôi cảm thấy lo lắng và khó chịu khi nhìn Enji đi tán tỉnh những cô gái, tôi lo Enji sẽ trở thành les.” Khi nói đến đây, Saka cười khổ. “.. Thật sự đấy, hôm nay khi tắm, con bé đã hỏi tôi liệu nó có thể đi thay đổi giới tính không?. Nếu Enji quyết định làm điều đó, tôi nghĩ mình sẽ không can thiệp. Lúc đó sẽ thế nào?.. Và chiếc lắc tôi tặng Enji, con bé cũng dễ dàng đi tặng lại người khác. Tôi đã nói đó là món quà đặc biệt mà. Sao nó không chịu hiểu chứ, rõ ràng là không quan tâm đến tình cảm của tôi.”.

Anh lắc đầu, thờ dãi với chính mình rồi tiếp tục:

“Giờ, tôi ngồi đây như một tên ngốc, không biết liệu Enji đang làm gì?..Sao tôi lại rơi vào hoàn cảnh này chứ, tôi là Fujimaru Saka, trên thế giới, địa vị của tôi rất cao, sánh ngang cùng cũng không có quá nhiều người. Trong gia tộc, lại càng có ít người dùng đẳng cấp với tôi. Vậy mà, với Enji tôi lại không làm gì được. Thật lâu rồi mới có cảm giác mình là người vô dụng, tôi khó chịu thực sự đến muốn giết người.”. Anh nói xong, trên trán nổi rõ đường tức giận.

Anh nhìn cô Elik chăm chăm như muốn hỏi:

“*Tôi nên làm gì?..*”.

Cô Elik, giờ phút này, cảm thấy cậu chủ thật đáng thương. Đây gọi là thắng cả địch thắng ta nhưng không thắng trên tình trường. Cuối cùng, đàn ông dù tài giỏi đến mấy, vẫn thoát không nổi cửa ải làm kiếp cây si.

“Cậu chủ, ngài bắt đầu để ý tiểu thư từ khi nào vậy?.”

“Tôi không biết, đầu tiên thì thấy con bé thật đáng ghét, sau cảm thấy con bé rất thú vị, thỉnh thoảng con bé bộc lộ ra những điểm kì lạ, những cảm xúc đau khổ, và gần đây lại rất dễ thương. Hiện tại, tôi đang muốn phát điên vì nó.”.

Cô Elik nghe xong những từ cuối, mỉm cười đưa ra kết luận:

“Cậu chủ, ngài khổ rồi.”.

Anh nghe cô đáp lời, trái lại không tức giận còn nói:

“Tôi biết, tôi muốn dùng cảm xúc này lại nhưng không được.”.Càng nói, vẻ mặt lại càng băn khoăn đau khổ.

Nụ cười trên mặt cô Elik càng ngày lại càng hiền dịu hơn. Từ từ, chậm rãi, cô mở đường cho anh làm việc xấu:

“Nếu đã không dùng được thì nên phát triển nó, thưa ngài.”.

Để cậu chủ đáng kính ở lại căn phòng suy nghĩ, người phụ nữ vừa rời đi vừa ngâm nga khẽ hát.

.....

Cùng thời gian đó, khu nghỉ dưỡng:

Khu phía Tây ồn ào bởi tiếng nhạc. Enji mở một bữa tiệc với nhiều đồ ăn nhẹ cho mọi người, chủ yếu là hát và nhảy thoi. Ngoài ra còn rất nhiều trò chơi thú vị.

Trong khi mọi người đang hò hét cổ vũ một đôi trong nhóm đi chơi hôn nhau, Enji đến rủ Chiwa đi dạo riêng. Và cô gái này đồng ý ngay lập tức.

“Chiwa lúc nào cũng trang điểm sao? Ngay cả buổi tiệc bạn bè cũng trang điểm rất kỹ, sao em không để mặt mộc. Chiwa để mặt mộc sẽ đẹp hơn.”. Enji lên tiếng, nói là khen, nhưng ngầm ý chính là cô gái này chỉ có vẻ đẹp nhân tạo.

Tiếc rằng, cô nàng quá ngốc để hiểu. Vì vậy mỉm cười ngọt ngào trước lời của Enji, cô ta nhún vai, đáp lời:

“Tất nhiên rồi. Nhóm em làm người mẫu ảnh cho một tạp chí tuổi teen, em là người mẫu chính. Không thể làm mất hình tượng được, chứ việc trang điểm nhiều thế này cũng cực lắm. Chốc chốc lại phải kiểm tra xem son môi có bị phai đi không, quần áo có chỉnh tề không. Em từng biết một cô bạn làm người mẫu, một thời gian rất nổi tiếng, nhưng rồi sụp đổ chỉ vì một bức ảnh cô ấy đi chơi ngày chủ nhật trong một bộ dạng rất lôi thoi, quần áo không hợp thời trang. Vì thế mình phải cố gắng thoi, công việc làm thêm này lương rất hậu, em không thể làm mất được. Vậy mà mấy kẻ không hiểu lại có ý coi thường mấy đứa em. Cho rằng bọn em là mấy đứa con gái chỉ biết ăn diện và chơi bời thoi, còn nói bọn em ngu dốt nữa. Rất nhiều người nhìn bọn em rồi phàn sau này mấy đứa em chỉ có thể ăn bám lũ nhà giàu. Anh nghĩ xem có bức không chứ. Mà người diễn hình cho việc nói em ngu dốt chính là Juri đó.”

Enji nghe Chiwa kể lể, nghe xong ngạc nhiên không thốt nổi lên lời:

“Hả, gì cơ?..”

“Anh ngạc nhiên lắm à? Em biết ngay mà, chắc Juri nói với anh về em tệ lắm đúng không. Cô ta cũng đâu hơn gì em. Ở trường, cô ta đứng đầu nhóm con gái một sách học giỏi, nhóm đó lúc nào cũng nhìn những cô gái giống như em rất coi thường. Mà nếu có việc gì xảy ra, thầy cô lúc nào cũng thiên vị mấy đứa ấy hơn. Trục nhật thì tụi nó làm việc nhẹ, bọn em toàn làm việc nặng. Kiểm tra tụi nó đã giỏi vậy mà thầy cô còn lơ khi chúng nó trao đổi, đến mấy đứa em thì chết liền. Tụi nó luôn miệng nói không cần bạn trai trong thời phổ thông, vậy mà có lần em nghe chúng nó than thở việc mãi không có ai để ý. Đó, anh thấy xem như vậy có được không?..”

Chiwa tiếp tục nói, Enji triệt để đàn mặt ra ngo ngác.

Ồ..ơ..Vậy là sao?.. Vậy là sao?..Sao đây ta?..

Suy nghĩ, cô quyết định hỏi một chuyện:

“Juri kể với anh về chuyện Chiwa nhờ Yabe tán tỉnh em ấy, và sau đó làm bẽ mặt Juri trước rất nhiều người. Lí do cho việc này là Chiwa mời em ấy vào nhóm nhưng không được. Việc này là thật à?..”

“Cái gì cơ?..”. Chiwa kinh ngạc nhìn Enji, sau đó, cô gái lộ rõ vẻ bức tức:

“Cô ta có vấn đề à? Cô ta không xinh đẹp, lại luôn coi thường nhóm Hội nữ sinh, em mời cô ta vào làm gì. Thầy chủ nhiệm nói thành tích học tập của em rất kém, có ý nói em nên đến nhờ Juri chỉ bài thêm. Vì thế em mới đi tìm cô ta nhờ vả, vậy mà vừa mới nói: *Cậu có thể chỉ cho tôi bài học mới đây.....?* Anh có biết cô ta đáp lời em như thế nào không? Cô ta hỏi em đang có ý gì, hết mịa mai kẻ ngu dốt như em hôm nay chăm chỉ, còn nói em không cần như thế, cố gắng cũng không thể khai sáng nổi cái đầu. Anh nghe như thế, em không tức giận làm sao được. Nên em đi nhờ Yabe, em biết ngay mà, cô ta chưa từng có bạn trai, Yabe vừa tán tỉnh chút ít liền đổ cái rằm. Trong khi đã biết rõ hần là kẻ không ra gì rồi. Vậy mà giờ còn đi đổ lỗi tại em nữa.”.

Enji, càng nghe càng thấy đầu óc quay cuồng đảo lộn. Cuối cùng, chuyện này là thế nào?.. Sao càng đi tìm hiểu vấn đề, cô lại càng thấy mình ngu vậy.*...*.

Còn đang mãi thần thờ suy nghĩ, Chiwa bỗng kéo tay cô:

“Anh Saka, mau về thôi. Hình như họ tìm chúng ta đó. À, trước hết, phải...”.

Câu cuối bị bỏ lửng, bởi một nụ hôn.

Chỉ là rất nhẹ, chạm vào cái thoi mà.

Nhưng cũng khiến Enji mở rộng tầm mắt.

Chỉ mới sáng sớm, trước cửa phòng Enji đã ồn ào. Enji nhìn hai cô nàng trước mặt cãi nhau inh ỏi không biết làm gì, thật may là những người khác đã đi xuống vùng nông thôn phụ cận mua đặc sản và vui chơi, nếu không bị họ chứng kiến cảnh này, cô đúng là rất mất mặt.

“Tôi cảnh cáo cậu, Saka là bạn trai của tôi. Cậu đừng có lúc nào cũng bám anh ấy.”. Juri lên tiếng quát Chiwa, cô nàng này từ nãy tới giờ đều có vẻ không bình tĩnh, chắc là shock khi tìm đến Enji định rủ cô đi chơi, lại thấy ngay nụ hôn chào buổi sáng của Chiwa.

“Thì sao, tôi đâu quan tâm. *Saka* thích tôi hơn cậu mà, hôm qua anh ấy còn hôn tôi nữa. Đừng không, *Saka*.?”. Cái cô Chiwa này mặt thật dày – Enji nghĩ vậy, hôm qua là cô nàng hôn Enji mà. Nói chuyện thì tung tung, để khiến Juri tức điên.

“Gi chứ, không thể được. *Saka*, anh nói gì đi chứ.”.

“Hỏi *Saka* làm gì, chắc chắn là vậy. Anh ấy còn có ý muốn tôi làm bạn gái nữa.”. Đấy, càng nói sao lại càng đi xa sự thật thế cơ chứ.

“Không đúng, *Saka* thích tôi. Anh ấy là bạn trai của tôi.?” Juri gào lên, nhìn cô như muốn khóc.

“Được rồi, vậy *Saka*, anh chọn đi nào. em hay cô ta.”

“Không cần phải chọn, anh ấy là của tôi..”

Enji thờ dài, đó, hề có người nói cô nên lên ý kiến, người khác đã chặn họng luôn rồi. Vậy thì nói thế quái nào được.

Mà hai cô gái này, Enji cũng nản lắm rồi. Cứ nghĩ có người bị hại trong chuyện này, ra cả hai đều là cáo già, chẳng kém cạnh điều gì cả.

...

Ở xa xa, lấp ló sau dãy tường hành lang.

“Cậu có chắc đó là Enji chứ?”. Một giọng nói thật hồ nghi, cô gái ghé vào tai cô bạn nói thầm.

“Chắc chắn là Enji, dù cậu ta có đội lốt thô non tôi cũng nhận ra được.”. Giọng nói khác đầy quyết liệt vang lên.

“Nhưng Enji đang làm gì vậy.?”. Cô gái lại thủ thủ vào tai bạn.

“Lừa tình.”. Giọng nói kia đáp lại, có phần giận giữ. “Nào, đến đó, chúng ta rình coi như thế là đủ rồi.”

“Đến đó làm gì.?”

“Vạch trần bộ mặt xấu xa của Enji.”.

Hai người bạn đi đến gần đó, nghe thấy những câu cuối của một cô gái đang sà vào lòng Enji:

“Anh *Saka*, là anh chọn em đúng không.?”

“Cô ấy không chọn ai cả, các cô ngốc vừa thôi chứ, đi hỏi câu đó với một cô gái.”. Arika thỉnh linh xuất hiện, mạnh mẽ lên tiếng, câu nói vang lên như tiếng chùa gõ cái boong vào đầu Enji. Cô từ từ quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Arika, Minako đứng ngay bên cạnh nhìn cô không hài lòng.

“Minako, Arika, sao các cậu lại ở đây.?”. Enji nghĩ rằng hai cô bạn giờ này chắc chắn là đang rất tức giận với cô. Chuyện của Juri xảy ra ngay sau hôm cô trở về, vì thế cô quên mất không liên lạc với hai người.

“Anh *Saka* nói cậu đang ở đây bày trò lừa tình hai cô gái nên nói tới đến cứu rồi họ. Và nếu có thể, tốt nhất là nên kéo cậu ra vùng lầy tội ác.”. Arika lên tiếng, nhìn Enji cười vừa mỉa vừa tức giận. “Cậu về từ bao giờ hả, vậy mà không liên lạc với chúng tôi. Enji ngốc nghếch.”. Cuối cùng cũng gào lên.

“Arika, không phải như *Saka* nói đâu. Anh ấy lừa cậu đó. Tôi ở đây có việc mà.”. Enji việc đầu tiên là mắng *Saka* làm bầm trong miệng, sau mới cố gắng giải thích.

“Anh *Saka*, hai người này là ai vậy.?. Sao nói anh là cô gái.?”. Chiwa bỗng xen vào, nhìn Arika khó chịu, lại quay sang khó hiểu hỏi cô.

“Sao cô ấy gọi anh là Enji.?”. Juri cũng lên tiếng.

Enji thấy Arika nhìn cô trừng trừng, rồi cô gái ấy bước nhanh đến trước mặt Chiwa cùng Juri. Hai bàn tay của Arika cầm một bàn tay của hai người đó lên, sau đó....ánh mắt Arika loé lên, cô đập hai bàn tay của Chiwa và Juri vào nơi...

.....Bên dưới Enji. T.T.

Hai cô nàng á khẩu, vội vàng rút tay về, Chiwa mãi sau mới lấp bắp:

“Không...không...không có (chỗ này thì hét lên sừng sốt tội độ).

Enji cũng cứng người, cuối cùng mở miệng muốn giải thích:

“Chiwa, Juri, nghe tôi nói, tôi...”

Mấy từ sau là...Bốp....và....Bốp..

“Biến thái.” Hai cô nàng đồng thanh cùng hét vào mặt Enji và bỏ đi cùng nhau.

Enji muốn khóc quá, lần đầu tiên bị mắng là biến thái, còn bị đánh những hai lần liên tiếp. Arika đứng bên cạnh còn cười đầy sáng khoái, cô nàng Arika này từ khi tiếp xúc với Enji, đã thay đổi đến mức Enji cũng không nhận ra được. Cái vẻ ngoài hiền hậu đáng thương lần đầu Enji gặp, chỉ còn là dĩ vãng. Minako thờ dài, cô đập đập vào vai Enji nói:

“Enji, lần sau đừng thế nữa nhé.”

Bực mình, cô hét lớn, thật lớn theo bóng dáng xa xa của Chiwa và Juri:

“Tôi chỉ muốn làm điều tốt thôi, có gì ghê gớm đâu. Vậy mà để tôi phải khổ cực vì hai người thế này, hai cô tự mà đi giải quyết với nhau đi.”

Rồi lại tự lẩm bầm với mình.

“Lần sau tôi cóc quan tâm đến chuyện thiên hạ nữa, phí tiền bạc, phí tài năng.”

“Anh Kaoru, chuẩn bị xe cho tôi. Chúng tôi đi về.”. Và hét đến long trời vào phòng anh Kaoru bên cạnh. Như đã biết trước sự tình, anh Kaoru xuất hiện ngay tức khắc, trên tay cầm túi hành lí nhỏ và chìa khoá xe.

“Tiểu thư, tôi đợi cô dưới bãi đỗ xe.”

.....

Báo với Saka cô sẽ đi chơi với Minko và Arika đến tối mới về, Enji giờ chỉ chăm chăm làm sao làm hài lòng hai cô bạn. Không hề biết rằng, lúc đó, ở nhà, Saka đang chuẩn bị làm một việc....

Ảnh hưởng rất nhiều đến cuộc sống sau này của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hai Người Giám Hộ Của Enji* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tình Cảm Phát Triển

Enji cùng anh Kaoru đứng trước chiếc cổng lớn, cả hai cùng kì lạ nhìn qua song cửa của cánh cổng, toà nhà đồ sộ đứng im lìm, bao phủ xung quanh chỉ một màu tối, lạnh lẽo và hoang vu...

“Tiểu thư, chúng ta vào thôi.”. Dù chẳng hiểu chuyện gì sắp xảy ra, nhưng thấy rõ đứng mãi trước cổng như vậy cũng không phải là ý hay, anh Kaoru lên tiếng nhắc nhở cô.

Nhưng Enji vẫn không chịu bước. Cô thực sự cảm thấy sắp có chuyện không hay xảy ra, vì sao nhà Fujimaru lại đen thui một mảnh như vậy? Bình thường dù đèn trong phòng tắt, nhưng đèn hành lang và đường đi từ cổng cũng được bật kia mà. Nhưng giờ, trước mắt cô, toà nhà đang chìm hẳn vào bóng tối. Trong bóng đêm dày đặc, từng cơn gió cuốn theo lá khô kêu xào xạc, xung quanh chỉ có thể nghe thấy tiếng động của côn trùng, càng lúc càng thấy quỷ dị.

“Tiểu thư...”. Anh Kaoru lại lên tiếng.

Cô nhún vai, bỏ qua ý nghĩ Saka định biến nhà Fujimaru thành nhà ma, cô bước tới, lấy tay đẩy cánh cổng lớn bằng kim loại. Vốn dĩ cánh cửa này cũng chỉ thường để trang trí, gần như luôn mở, tuy không khoá những hôm nay cũng được đóng lại. Cánh cửa từ từ mở, Enji bước chân không nhanh không chậm tiến lên.

Khi bàn chân nhỏ vừa chạm bước đầu tiên trên con đường lát đá xanh dài, có một thứ bóng loé lên hai bên đường. Chưa kịp hiểu, những thứ đó lại tiếp tục loé lên.

Trước mắt cô, từng dãy đèn chạy dài hai bên đường lần lượt sáng lên, bắt đầu nhấp nháy. Chúng chạy dài, chạm đến chân toà nhà, rồi đi tiếp, lan trên những bậc thềm trước cửa, trên từng đường nét thiết kế bên ngoài, bao quanh những mái hiên, chạy dài trên các ban công, mái, đi qua cửa sổ phòng cô, phòng của anh, và cả vườn kính của cô Elik trên sân thượng. Tất cả đều lấp lánh, sáng rực rỡ và toả rạng.

“Anh Kaoru, anh có nhìn thấy không?...”. Cô vội quay đầu lại, gọi tên người tài xế rất thích thú, nhưng lại không thấy anh đâu cả.

“Đâu rồi?...”. Cô lẩm bầm.

Đang ngờ ngạc, giọng nói trầm nhẹ bất ngờ vang lên bên tai:

“Tìm ai đó, Enji.?. Tôi phải không?..”

Cô quay đầu...

Lại là sắc đỏ rực rỡ, sắc đỏ của hoa hồng

Cô nhìn nó khó hiểu, rồi ngược nhìn anh khó hiểu. Saka đứng trước mặt cô, từ đầu bỗng xuất hiện thật kì bí, cách cư xử kì lạ. Và trông anh hiện giờ rất phong tình. Anh khoác ngoài chiếc áo vest màu xanh đen, không cài, để lộ chiếc áo sơ mi trắng hở cổ chỉ vì mấy chiếc cúc vô ý cũng không cài khuy. Mái tóc vuốt ngược, nụ cười bí hiểm hơi đều trông càng nam tính.

Cô hướng bộ mặt đau khổ nói với anh:

“Saka, đừng nói anh lại định tán tỉnh em nhé.”.

Cô vừa nói dứt lời, anh liền bật cười vang, phản ứng của cô đúng là quá thú vị. Sau đó, với bộ mặt nghiêm túc, anh nhìn thẳng vào cô.

“Enji, em im lặng và nghe tôi nói. Đừng có cắt ngang đấy. (Kinh nghiệm sau nhiều lần muốn nói chuyện nghiêm túc với cô.) Thực sự, tôi không hề muốn chuyện này xảy ra...”. Anh im lặng nhìn cô một chút rồi tiếp tục: “.. Em rất phiền phức, rắc rối vô cùng, lại còn bướng bỉnh nữa. Chưa bao giờ tôi gặp người nào bất trị như em, nói thì luôn cãi ngang, thù dai, lại thích giở trò đánh lén nữa. Em chỉ có khuôn mặt là đẹp thôi, còn tính cách thì không thể chấp nhận được...”

Enji nghe lời anh, im lặng, nhưng cảm thấy khó hiểu, anh đang chỉ trích cô à.?. Cô biết mình mang đến nhiều rắc rối, giờ anh không chịu được nên phải nói ra.?. Dù vậy, cũng không cần tặng hoa và bày ra mấy thứ này đâu.

“Suốt thời gian qua tôi đã cố gắng kiềm chế, tôi đã suy nghĩ rất nhiều, về con người em, thân phận của em, mối quan hệ của hai chúng ta, và tôi quyết định gạt bỏ tất cả sang một bên.”

*Khoan đã...*Trong đầu cô rung lên một hồi chuông. Cô muốn nói anh dừng lại, nhưng là không kịp. Anh đã ở bên cô rất gần, anh chỉ nhẹ nhàng hôn vào bên má của cô, nhẹ nhàng thì thầm vào tai:

“Yêu em nhiều, Enji.”.

Cô bất động, choáng váng. Anh có thể cảm nhận người cô hoá đá, và phản ứng của anh là mỉm cười chờ đợi. Đợi cô hết shock.

Rất lâu sau, Enji nhìn anh ngờ ngạc, và bất thành lời, cô đưa tay tát cái bốp vào mặt mình. Anh nhìn theo hành động của cô, một bên mắt nháy nháy, tự hỏi việc anh tỏ tình với cô đáng sợ đến thế sao.

Nhưng hành động tiếp theo của cô khiến anh không tin nổi, thậm chí còn chịu đả kích nặng nề.

Sau khi tự đánh mình xong, cô đưa tay lên áp vào má, kêu thảm: “Đau quá.”

Rồi ngay lập tức cô nhún vai, điệu bộ tung tăng tự nói với chính mình:

“Không sao, vẫn là mơ.”.<= Đây gọi là phủ nhận đến cùng.

Anh đưa tay lên đập trán. Không phải tệ thế chứ, đã đến như vậy rồi mà vẫn còn kiên quyết phủ nhận, được anh tỏ tình là điều kinh khủng à.?.

Tự nhủ thầm, anh nghĩ không thể nhẹ nhàng với cô được.

Giật lấy bó hồng trên tay cô, anh vứt sang một bên. Rồi tiếp tục thật nhanh, một tay anh che mắt cô lại, một tay đưa ra sau đầu...

Hình ảnh cuối cùng cô nhìn thấy trước khi bàn tay anh che đi tầm mắt, là khuôn mặt anh đang tiến lại, thật gần...

Mọi thứ xảy ra thật nhanh, khi trí óc trở về tỉnh táo lại một chút, đã nhận thấy không ổn trên bờ môi.

Đó là một nụ hôn, hết sức mãnh liệt, cuồng nhiệt, và tràn đầy tình yêu.

Senje Enji chính thức nằm trong tầm ngắm của Fujimaru Saka.

Sáng hôm sau:

Enji mơ màng tỉnh dậy, tiếng cô Elik vang lên bên cạnh:

“Tiểu thư, quá giờ ăn sáng rồi.”.

Cảm giác khó chịu lan toả trong người khiến Enji mới sáng sớm đã mệt mỏi. Cô nhớ người nhớ đến cái gì đó mơ hồ đêm qua. Là cô mơ cái gì ấy nhỉ, hình như kinh khủng lắm. À, Là Saka...

Cô Elik kinh hoàng nhìn Enji đưa tay với điện thoại đập cái cốp vào đầu mình.

“Tiểu thư.?. Cô làm gì vậy.?.”

“Ồ, rất đau. Cô Elik, ra là tôi đã tỉnh. Tôi vừa có một cơn ác mộng thật sự rất tệ.”. Enji với sắc mặt trầm trọng kể lể: “...trong mơ Saka tỏ tình với tôi, anh ấy hôn tôi, còn tặng hoa hồng nữa...”. Đang nói, cô lơ đãng nhìn xung quanh, sau đó đập vào mắt là sắc đỏ rực rỡ của hoa hồng. “...Ế, trong mơ Saka cũng tặng tôi bó hoa thế này. Mà bó hoa này ở đâu vậy, cô Elik mang đến à.?.”

“Tiểu thư, đừng quan tâm đến nó. Mau rửa mặt đi.”.

Sau đó, tiếng Enji lại la chối lỏi trong phòng tắm:

“A. Môi của tôi bị sưng.”

Cô Elik đứng ngoài mỉm cười khẽ nói:

“Tiểu thư, là cơn trùng cắn thôi. Con muỗi hay con bọ gì đó mà.”.

Trước khi bước ra khỏi phòng, Enji liếc đồng hồ, thăm nhủ đã gần 8h, Saka có lẽ đã đi làm rồi. Bước chân nhỏ lững thững trên cầu thang, khi chỉ còn vài bậc nữa, bóng dáng Saka bỗng vụt qua. Anh nhìn thấy cô, chân vẫn không dừng lại, mỉm cười nhẹ hỏi:

“Enji, môi đã đỡ sưng chưa.”

Những hình ảnh ủa về như thác lũ, rõ ràng, như đang xem một cảnh phim trên ti vi.

Bước chân lơ lững trên không trung, không cẩn thận mà trượt một cái, trượt dài... .

Rầm... .

Enji nằm dài trên thảm lông mềm mại, mắt nhìn trần nhà, trong đầu không suy nghĩ gì cả. Lại thấy anh quay trở lại kéo cô đứng dậy. Vuốt nhẹ mái tóc loà xoà trên mặt, anh nhìn cô mỉm cười cười:

“Enji, tôi qua em vẫn chưa trả lời.”

Chính xác là, sau khi nhận nụ hôn bất ngờ của anh, cô đứng nhìn sững sờ, cuối cùng đưa tay tự đâm mình một cái thật mạnh mong rằng có thể vì choáng mà xỉu. Trước khi ý thức chìm sâu còn lẩm nhẩm:

“Đừng nghĩ gì cả, chỉ là một giấc mơ thôi.”.

Khôôôôôôông.....Đừng mà.....

Enji cảm nhận mình đang rơi, xoay tròn trong một vùng tăm tối.

Enji ngồi trên ghế sa-lông ấm áp trước lò sưởi, ngồi ôm Hunxter thật chặt như muốn siết chết nó. Con chó vẫn ngoan ngoãn để cô hành hạ. Vì nó biết, chủ của nó có vẻ không ôn.

Gương mặt Enji đen thui một mảnh, mắt tối sầm như có sương che, sắc thái là buồn bực, khó chịu, và suy ngẫm trần trọc. Mắt cả buổi sáng, cô đã kiểm chứng lại bản thân, cố gắng tìm ra thứ gì đó có thể coi là lí do cho việc Saka thích cô.

Khoan đã, đâu phải là thích, là yêu mà. Không, thế còn tệ hơn nữa.

Rồi bất thành linh, cô liếc nhìn Hunxter, đập đầu mình vào đầu nó. (Từ sáng đến giờ, không biết đã làm cái việc ngu ngốc này bao nhiêu lần, Enji gọi đó là làm đầu óc thanh tỉnh. Thanh tỉnh bao nhiêu thì không biết, nhưng càng ngày càng thấy cô lẩm bầm, lẩm nhảm một mình nhiều hơn. Sắc mặt càng ngày lại càng trầm trọng.). Máy người nữ hầu trong nhà nhìn cô thờ dài, sao tiểu thư của họ lại có thể kém đến thế.???. Việc gì làm cũng hiền ngang như anh hùng, dính chút tới tình yêu đã khổ sở, lao đao không có gì chống đỡ nổi. Và càng chán nản hơn khi nghe cô kêu gào:

“Không không, Hunxter, xin lỗi mà. Mi đừng có đi chứ. Đau chút thôi, con vật ngu ngốc, ở lại mau đi.”.

Đáp lại cô là cái đuôi phe phẩy của Hunxter, ngồi với cô cả buổi, nó khi thì hoảng sợ nhìn cô gào thét mắng mỏ anh, khi thì toát mồ hôi nhìn cô đập bần đập ghế, cuối cùng cũng đánh nó. Giờ thì hết chịu đựng nổi rồi.

“Quyết định rồi.”. Enji nhìn theo Hunxter, bỗng nhiên lại đứng bật dậy, hiền ngang như từ trước đến giờ vẫn thế.

Quyết định rồi, liền hành động.

Ngón tay thon dài lướt trên bàn phím, đầu dây bên kia lên tiếng mang theo ý vị cười: “ Bé ngoan, gọi gì thế.”.

Lập tức đáp trả là cả một tràng dài.

“ Bé ngoan cái đầu anh ấy. Nghe đây Saka, em không đồng ý. Yêu anh để em chết à ?. Em đang muốn tránh xa anh còn không nổi, còn lâu mới có chuyện nhận lời. Câu trả lời cuối cùng là “ *không* ”.

Hừ một cái rồi mới cup máy. Cup máy xong cảm thấy tinh thần thực sự phấn chấn, bao nhiêu suy nghĩ lớn vòn trong đầu tan biến sạch. Mím cười thoải mái, cô lên tiếng:

“ Gì chứ, mấy việc này cũng làm mình khổ sở. Cuối cùng cũng giải quyết xong.”

Nhưng, nụ cười trên môi còn chưa tắt, đã cảm thấy phản ứng của những nữ hầu thật kì lạ. Ủa ?. Sao sắc mặt họ hình như không được tốt.???

“ Tiểu thư, sao cô từ chối cậu chủ như thế. Cô phải nhẹ nhàng chứ.”. Một nữ hầu mặt tái đi nói với Enji.

“ Tiểu thư, cô trả lời như vậy, sẽ không ổn đâu.”. Một người nữa tiếp lời, khuôn mặt nhìn cô đồng cảm đau khổ.

“ Ngài ấy sẽ lại điên lên mất, như hồi cô Elik ấy.”.

“ Phải, phải. Lúc đó thật đáng sợ.”.Những người sau tiếp tục lên tiếng, họ nhìn nhau, rồi nhìn cô ái ngại.

Enji quay ngoắt sang nhìn cô Elik, dò hỏi, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

“ Cô Elik, mấy cô ấy nói gì thế ?. Không lẽ Saka, từng...tò tình với cô à.”.

Một bên khoé mắt cô Elik giật giật:

“ Không phải. Là cậu chủ muốn tôi làm quản gia cho ngài ấy, lúc đó tôi đang phục vụ một tiểu thư khác trong gia tộc nên không muốn. Cuối cùng ngài ấy đã làm rất nhiều thứ kinh khủng để ép tôi, ngài ấy tặng quà, sai người dụ dỗ, còn nói rất nhiều lợi lộc nếu làm việc cho ngài ấy. Sau đó còn đe dọa tính thân, ngang nhiên ép buộc. Cuối cùng tôi cũng phải đồng ý.”.

“ Cách làm được đó, vô cùng đúng đắn. Rất giống phong cách làm việc của nhà Senje.”. Enji nghe cô nói, không phản đối trái lại còn gật đầu cảm thán.

“ Không đâu ạ, cảm giác lúc đó rất kinh khủng. Cô đừng có nghĩ nó tốt chứ, tiểu thư. Cậu chủ sắp áp dụng mấy thứ đó với cô đó. Còn chưa kể tới việc lúc ngài ấy ép buộc tôi, ngài ấy mới 12 tuổi thôi. Nhưng giờ, đã 24 tuổi rồi. Mức độ thể nào còn chưa rõ được.”. Những từ cuối cùng thoát ra từ đôi môi xinh đẹp, Enji cảm nhận được rất, rất, rất nhiều ả ý trong đó.

Này Chúa, dù ông có thật hay không ?. Từ giờ phút này tôi theo đạo Thiên Chúa giáo, ông phải phù hộ tôi đó. Cảm tạ ông nhiều nhiều.

Điều không mong mỏi cũng đến, Enji ngay sau đó nhận được cuộc gọi của anh.

“ Gì vậy Saka.?.”.

“ Nhóc con..”. Anh nói qua điện thoại, dù không nhìn thấy, Enji cũng biết chắc chắn bây giờ anh đang chẳng vui về gì. “ ...Từ chối tôi cũng được, không sao cả. Ngay sau đó em sẽ phải đồng ý luôn thôi. Em mới nhận được lời tỏ tình của tôi, tôi còn chưa tán công em mà. Tối nay chờ ở nhà nhé, tôi có quà cho em đây.”

Bắt đầu từ cuộc gọi đó, những ngày sau của Enji, theo miêu tả của cô là: Đầy thứ lấp lánh chói mắt, đầy tình yêu ngọt ngào đáng sợ, đầy những lời yêu thương hàm ý đe dọa. Lần đầu tiên, biết đến khủng bố tinh thần.(Trước đây bị đe dọa nhiều rồi, nhưng mấy thứ đó không ảnh hưởng gì.).Lần đầu tiên, biết đến mấy chữ: Đờ không nổi.

Tối đó, anh trở về, tặng cho cô bó hoa xanh phải đến trăm bông cùng sợi dây chuyền kim cương muốn chói mắt. Mà không chỉ có tối đó, là sáng cũng tặng hoa, tối cũng tặng hoa. Tặng cô thú bông, tặng quần áo, trang sức. Tặng cô cả chiếc xe thể thao màu trắng rất đẹp, khi mang đến còn có chiếc nơ đỏ to dùng gắn trên mũ.

Anh ôm cô bất kì ở đâu, chỉ cần nhìn thấy cô thôi là lấn sát tới. Mặc cho cô cố gắng đẩy ra thật xa, hay vùng tay đánh anh loạn xạ.

Cô có phản kháng, có đánh đập, có mắng, đáp lại vẫn luôn là những nụ cười và những lời trêu đùa rất đều.

Tệ hại là:

Buổi sáng, Enji chợt tỉnh dậy vì cảm thấy có người đang vuốt tóc mình. Mắt đẹp mở ra, đập vào là nụ cười rạng rỡ của anh.

“ Bé ngoan, tỉnh rồi. Tối qua em ngủ không được ngon sao ?. Tôi thấy em cựa mình suốt.”.

Mới sáng, nhìn nụ cười của anh đã như ánh nắng chiếu thẳng vào mắt. Tiếng nói của anh như tiếng chuông chùa gõ boong boong bên tai. Mà cô thực không hiểu, cô cựa mình sao anh biết.???. Không lẽ:

“Saka, tôi qua...” Enji không dám nói tiếp mấy lời sau nữa.

Anh vẫn mỉm cười như thế.

“Là tôi ôm em ngủ suốt, đừng nói không có cảm giác gì nhé. Haizz, giờ tôi phải đi làm, nếu không vì muốn ngắm em một chút, tôi đã đi từ lâu rồi”..

Cô cứng người nhìn anh ngồi dậy, trên người áo sơ mi đã mặc chỉnh tề. Khoác chiếc áo vest lên người, anh mỉm cười bước đi. Ra đến cửa mới nghe thấy tiếng hét thất thanh lạnh lạnh của cô.

Sau đó thì...

Buổi tối cô nhớ trước khi đi ngủ cài cửa rất kĩ, cũng đã chú ý anh ngủ rồi, vậy mà sáng dậy lại thấy anh nằm bên. Nếu không thì là cô ở bên phòng anh. Đánh cũng có đánh, nhưng chẳng tác dụng gì.

Cô đã phải trú nhờ phòng cô Elik.

Cô Elik chợt tỉnh giữa đêm khuya, cô ngồi dậy, nhìn người đàn ông cao lớn đứng bên giường. Anh ta nhẹ nhàng rút ra một chiếc khăn, và áp nhẹ phủ lên mũi của cô gái nằm trên giường. Một vài giây trôi qua liền thu chiếc khăn lại, cô gái nằm kia hình như ngủ sâu hơn. Anh ta nhìn cô Elik khẽ mỉm cười, đưa ngón tay trở lên miệng làm dấu hiệu im lặng. Sau đó, thật nhẹ nhàng, anh ta bế bổng cô gái lên và đi khỏi phòng.

Cô Elik lại nằm xuống, trước khi ngủ tiếp lần nữa: Tiểu thư, tôi đã nói rồi mà, cô sẽ không ổn đâu.

Sáng hôm sau, Enji tỉnh dậy, vẫn là gương mặt quen thuộc đó. Rất tức giận...

Bóp.

“Chết đi Saka.”

Cô Elik dán lên gương mặt điển trai của anh một miếng cao, nhìn anh lắc đầu nói:

“Cậu chủ, mới có 6 ngày thôi, nhưng đây là miếng cao thứ 43 tôi dán cho ngài. Mấy ngày qua, ngài cảm thấy bị người mình yêu đánh thế nào?.. Tâm trạng dường như rất tốt.”

Anh cười cười, không để tâm đến lời nói móc máy của cô.

“Đâu có sao. Sưng chút sẽ lại khỏi thôi.”. Mấy vết thương nhỏ này đối với anh đúng là không có gì, người khác bị cô đánh sẽ bầm tím mấy ngày liền, anh cũng lắm là sưng 30 phút thôi.

Anh vừa nói, vừa liếc Enji, cô ngồi trên thảm trước chiếc lò sưởi lớn được thiết kế theo kiểu cổ điển rất cầu kì, họa tiết trừu tượng và đặc biệt. Khuôn mặt cô giận dữ, bực bội như muốn khóc, tay bẻ những nhánh củi nhỏ thành nhiều mảnh, giận giữ ném vào lửa. Hết củi nhỏ để ném, cô khoanh tay lại, mắt trừng trừng nhìn vào ngọn lửa bập bùng. Giận giữ lại trông thật đáng yêu.

Nghĩ một chút, ánh tiến lại gần muốn trêu cô. Enji cảm thấy nguy hiểm, ngay lập tức đứng bật dậy, quay ngoắt đầu nhìn anh. Rồi...

Tay vung lên liên tiếp...

Đồ vật gần đó cứ dần dần tung bay loạn xạ

“Saka, em ghét anh. Đừng có lại gần. Anh thử tiến một bước nữa xem, em ném anh vào lò sưởi.”. Cô hét lên, lườm anh, không thể kiềm chế nổi cơn giận.

Trái lại, anh cười càng rạng rỡ vui vẻ:

“Được, được. Không đến thì không đến. Tôi chỉ thấy em bực bội nên muốn hỏi thăm thôi mà.”.

“Không phải việc của anh, mau đi làm đi.”. Cô cáu, gào lên với anh.

“Chắc, không nhớ tôi sao?..”

“Cút đi Saka.....”. Tiếng hét thật lớn, thật mang nhiều uy lực. Ai da. Là bùng nổ.

Sau khi anh đi rồi, cô suy nghĩ, và quyết định. Ở lại không nổi thì chạy trốn thôi.

Enji khoác balo đứng trước nhà Arika, đứng một lúc lại cảm thấy mình hơi ngu khi muốn trú thân nhờ nhà cô bạn. Arika và Minako rất thích Saka, chắc chắn chỉ cần anh gọi điện hỏi, hai người này sẽ khai hết, lại còn giăng bẫy hộ để anh tóm được cô. Khi bước vào ngôi nhà này, cô sẽ như con heo con

ngơ ngạc bị hai tên đầu bếp Arika và Minako tóm nhốt vào lồng, chiến quay vàng rộm chỉ chờ anh đến là mang ra mời com tối.

Vì thế, cô quay người bỏ đi.

“Hey, Enji.”. Giọng nói của một trong hai tên đầu bếp vang lên. Cô lừ lừ quay người lại, Arika và Minako đứng phía xa bên kia con đường, trên tay đầy túi đựng thức ăn.

“Cậu sao vậy, đến nhà tôi sao không vào.?”. Tên đầu bếp còn lại lên tiếng.

Enji vẫn còn bị ám ảnh bởi suy nghĩ đen tối của chính mình, nhìn hai người trừng trừng tuôn ra một câu chẳng ăn nhập gì cả.

“Tôi không phải là heo con nhé.”

Cả hai ngẩn người không hiểu, nhú nhú mi suy nghĩ, Arika lên tiếng:

“Enji, cậu lại vừa nghĩ linh tinh cái gì vậy. Mà chuyện cậu với Saka thế nào rồi.?”. Arika hỏi cô, ánh mắt sáng rực tò mò.

“Ừm... phải, kể cho tui mình nghe đi.”. Minako cũng gật đầu phụ họa, ánh mắt mong chờ, nhìn cô đầy ngưỡng mộ. Lần trước là Enji giả nói thích Saka để cô rời xa anh, lần này không ngờ Saka lại thích cô thật. Chuyện này nghĩ kiểu gì cũng không ra, thực sự cô nghĩ, tình yêu của hai người này chắc chắn rất thú vị.

Enji nhìn hai cô bạn ngạc nhiên:

“Sao các cậu biết, tôi đã gì cho hai người đâu.?”.

“À, cái này Minako nhắn tin với anh Kaoru nên biết được. Tôi với Minako vẫn gọi điện nói chuyện với anh ấy suốt mà.”. Arika cười cười nói, liếc nhìn sang Minako cũng đang cười gật đầu xác nhận rất vui vẻ.

Nhưng, rất nhanh chóng, hai cô gái kia không thể cười được nữa, mà đồng loạt toát mồ hôi, chẳng ai bảo ai cùng lùi xa Enji mấy bước.

Sắc mặt Enji đặc biệt tệ, tối sầm, u ám đến không còn có thể u ám hơn được nữa. Cô lăm bầm mắng anh Kaoru chết dẫm, nói khi nào trở về sẽ bắt nạt anh, rồi cái gì mà hun khói...rất rất đáng sợ. Lăm bầm mắng một hồi rồi mới liếc hai cô bạn, nói một câu khiến hai cô bạn chết sững:

“Tôi bị quấy rối tình dục. Thế thôi.”.

Nói xong *thế thôi* liền bỏ đi, nhằm thẳng hướng nhà M đi tới.

“Tiểu thư, người tới.?. Có chuyện gì không ạ.?”. Kanda Juu vừa nghe thấy có người báo cô đến, ngay lập tức đang ăn com trưa liền đứng dậy chạy ra.

“Không có gì, tôi trú nhờ vào hôm thôi.”.

Anh vừa nghe đến việc trú nhờ, là cô ở lại, ngay lập tức mỉm cười không giấu nổi khuôn mặt vui sướng. Mấy đàn em đang ở đó, khi thấy cô đi qua cũng vội cúi chào rất lễ phép. Cô gật đầu nhẹ đáp lại, chân bước thẳng đến phòng riêng của anh.

“Tôi muốn ăn com. Bảo đầu bếp của anh nấu đi.”.

“Tiểu thư, tôi cũng vừa mới bắt đầu thôi, thức ăn rất nhiều, có vài món có lẽ sẽ hợp khẩu vị tiểu thư, người đến phòng ăn luôn được không.?”.

“Cũng được.”.

Enji vừa mở cửa phòng, đập vào mắt cô là mấy nàng chân dài đang ngồi ở đó. Cô từ từ liếc nhìn anh theo kiểu: anh là tên khốn à.?. Kanda Juu bắt gặp ánh mắt của cô, lập tức cúi đầu nói:

“Tiểu thư, tôi không biết người tới, nếu không đã đuổi họ đi.”.

Và ngay lập tức không nói hai lời, anh quát ra lệnh cho mấy cô nàng đó rời khỏi phòng. Mấy cô gái đó trước phản ứng của anh rất sợ hãi, mà nhìn cô lại càng kinh hoàng hơn. Họ không nghĩ cô có thể là ai, lại khiến một trùm lớn như anh kính nể nghe lời như vậy.

Enji từ từ nhấm nháp thức ăn, bỗng chợt nhớ đến Hunxter, cô lăm bầm mắng nó. Con chó hư đốn, cô rù đi cùng mà nó không đi.

Kanda Juu nhìn cô phiền não, đoán được có chuyện xảy gì đó xảy ra ở nhà Fujimaru nhưng không dám hỏi. Nghĩ nghĩ, anh báo một tin mong cô vui lên:

“À. Tiểu thư, chiều nay ngài K sẽ đến đây, nhìn thấy cô ngài ấy sẽ vui lắm. Ngài ấy nói cô đã liên lạc lại, nhưng thời gian vừa qua trở về tộc Senje cũng không cho ngài ấy biết, rồi cũng không đến gặp. Ngài K nhớ cô nhiều lắm.”.

Khụ...khụ...khụ...

Enji nghe anh nói, lập tức ghen muốn chết. Cấp tốc uống nước rồi ho sặc sụa.. Cô ngược nhìn anh, ánh mắt không muốn tin:

“ Ông K chiều nay đến.?. ”.

“ Vâng, đúng vậy. ”.

“ Tệ hại, Kanda Juu. ”. Cô lên tiếng mắng anh khiến anh sùng sốt: “ ...Anh mau đi chết đi, tôi trốn ông K còn không nổi. Giờ mà gặp tôi, ông ta sẽ ép tôi trở về tổ chức ngay lập tức. Chuyện như thế sao giờ anh mới nói. ”.

“ Dạ, tôi.. ”. Anh ấp úng không biết nói gì hơn..

“ Máy giờ ông ấy đến.?. ”.

“ Là khoảng 1h chiều. ”.

Ngước nhìn đồng hồ, đã quá 12h30' trưa, Enji trừng trừng liếc anh giận giữ.

“ Không sớm thì muộn tôi cũng giết anh. Nói tôi chúc sức khỏe ông ấy. ”.

Cô vút lại cho anh câu nói đó rồi biến mất nhanh chóng. Để lại Kanda Juu ngồi vừa ngỡ ngàng vừa buồn.

Enji ngồi ở một quán cà phê, gọi cho mình một li kem rất lớn đủ 12 vị, khi cô gọi li kem này, người phục vụ nhìn cô kì lạ. Giữa mùa đông lạnh giá như vậy, ăn kem nhiều không sợ cảm sao.?. Ngồi được một chút, Enji liền cảm thấy khó chịu bởi muốn vờ ánh mắt nhìn cô chăm chăm.

“ Đẹp quá, muốn đến làm quen thật. ”.

“ Không đến lượt ông đâu, người như vậy chán chán đã có người theo rồi. ”.

“ Hình như đang buồn bực, sắc mặt không được tốt lắm. ”.

“ Không lẽ thất tình.?. ”.

Cô nghe thấy hết, vừa nghe vừa muốn nhảy ra đập mấy tên đàn ông nhiều chuyện kia một trận. Cô chưa yêu bao giờ, thất tình thế quái nào được.

Được rồi, không để tâm đến họ. Cô còn đang bận lục tung những mối quan hệ của mình lên, ở Nhật Bản cô cũng quen biết khá rộng. Nhưng một nửa số đó là những người có địa vị lớn, cô quen nhờ làm ăn hoặc do đi giao lưu với Đại Lão mà biết họ. Nhờ họ mấy việc này đúng là mất mặt. Nửa còn lại là những bang Yakuza, những bang này có ông trùm là người của tộc Senje, họ sẽ báo chuyện cô đến nhờ trốn vài ngày với Đại Lão. Chắc, Đại Lão mà biết được, sẽ cười cô nghiêng cả ghế. Về nhà Senje.?. Không thích, đã nói là Đại Lão sẽ cười cô nghiêng cả ghế mà. Rồi, giờ thì hết. Nói cô ở Nhật Bản thật, nhưng từ hồi tám tuổi đã bị Đại Lão đưa ra nước ngoài sống trong nơi đen tối nhất của thứ gọi là xã hội. Mười hai tuổi được cụ công nhận là tốt nghiệp, cô không còn phải đến sống mấy nơi bẩn thỉu ấy nữa, được trở về Nhật Bản. Nhưng tính cách ngang tàng nhiều, lại sống bên phương Tây thời gian dài, vì thế rảnh rỗi cô lại đi du lịch. Mấy năm gần đây không có đi lang thang nữa thì lại lao vào công việc, bạn bè, cô thực ra chẳng biết ai như thế. Giờ muốn đi đâu cũng không biết. Nhà riêng cô có, nhưng anh sẽ mò đến ngay. Trốn ở đâu được.?. Đó đang là một dấu hỏi chấm to đùng trong đầu cô.

Bản khoản một hồi, lại nghĩ không biết Saka lúc này đã biết cô biến mất. Nếu đã biết, thì chắc anh cũng tìm được vị trí hiện tại của cô rồi. Nghĩ như thế, nhưng lại chẳng muốn rời quán. Đơn giản thôi, vì ý muốn bỏ trốn không cao, lại chẳng mãnh liệt. Cô lang thang ngoài đường thế này, là vì muốn tìm nơi nào đó sống yên ổn vài ngày để suy nghĩ thôi.

Khi Enji đang phân vân tìm nơi trốn, lúc đó....

Nhà Fujimaru:

“ Cậu chủ, đã hỏi Arika và Kanda Juu, Arika nói tiểu thư có tìm đến, nhưng đã bỏ đi rồi. Kanda Juu trả lời tiểu thư không tìm đến anh ta, nhưng camera ở đầu con phố đó ghi lại lúc 12 giờ trưa hình ảnh tiểu thư đến nhà anh ta. Sau đó hơn 30 phút tiểu thư chạy ngang qua. ”. Anh Kaoru cầm chiếc điện thoại trên tay, hướng về phía Saka báo cáo.

Saka ngồi trên ghế, gương mặt cười cười, anh ra lệnh cho ông Langdon:

“ Ông Langdon, sử dụng vệ tinh tìm Enji. Con bé mới chỉ rời nhà Kanda Juu chưa được 20 phút, chắc đang lang thang trong những khu vực gần đó thôi. Anh Kaoru, tiếp tục xâm nhập hệ thống, xem lại những camera gần đó, Enji đi hướng nào báo cáo ngay cho ông Langdon. Cô Elik nói Enji bỏ đi lại để quên cả mấy khẩu súng yêu thích, tôi nghĩ con bé không có ý định trốn thật, sẽ dễ tìm thôi. ”.

Những tiếng lạch cạch gõ bàn phím vang lên, tiếng nói trao đổi của mọi người. Tiếng anh Kaoru nói qua bộ đàm chỉ hướng cho những người truy tìm cô ngoài kia.

“ Tiểu thư có đi qua khu mua sắm ở gần nơi các anh đang tìm, đến đó thử xem. ”.

“ Cậu chủ, hình ảnh vệ tinh ghi lại được tiểu thư bước vào một quán Cà phê ngay đầu khu mua sắm, tên quán là “ *Black & Brown* ”.

Và giọng anh Kaoru lại vang lên:

“Đến Café *Black & Brown* chờ trước cửa, đừng để tiểu thư phát hiện. Nếu cô ấy bước ra thì chết các anh cũng phải can lại. Cậu chủ sẽ đến ngay.”.

Quán café:

Vẫn như thế, bất kì nơi nào anh đến, sẽ luôn rất ồn ào. Và bất kì nơi nào có cả cô và anh, thì nơi đó là tâm điểm. Saka bước vào quán, ngay lập tức được rất nhiều ánh mắt theo dõi, vậy mà vẫn còn phải chịu ánh mắt tức giận của cô xoáy thẳng vào. Anh cười cười, bước đến nói với cô:

“Enji, rời khỏi chỗ này trước đã. Tôi không trêu em nữa, chúng ta đến nơi khác nói chuyện.”.

Cô đưa mắt nhìn quanh suy nghĩ, rồi quyết định đứng dậy đi theo anh. Lúc đi qua mấy tên đàn ông kia nghe được giọng nói nhỏ nhỏ:

“Vậy là không thất tình?..”.

Trên chiếc xe đen sang trọng, anh đưa cho cô một cốc nước và bắt đầu nói chuyện:

“Tôi biết em không hề có ý định bỏ trốn thật sự, mà chỉ muốn tìm nơi nào đó tránh mặt tôi vài ngày. Vì thế, tôi cũng sẽ không làm khó em. Tám ngày nữa là đến giáng sinh, từ bây giờ đến lúc đó, em có thể suy nghĩ thoải mái, tôi sẽ không làm phiền. Thậm chí em cũng sẽ không phải gặp tôi trong tám ngày tới. Nhưng khi giáng sinh đến, em phải đưa tôi một câu trả lời khiến tôi hài lòng. Như thế có được không?”.

Enji suy nghĩ, cuối cùng hỏi anh:

“Chắc chắn không làm phiền?..”.

Anh cười cười nói:

“Tôi bị đánh đủ rồi.”.

“Vậy được.”.

Enji trở về nhà, và anh cũng rời đi. Trong suốt bảy ngày, anh không hề xuất hiện, đúng như lời anh nói. Thực ra, cô Elik nói cuối năm nhiều việc, anh rất bận. Nếu không vì cô, thời gian nửa tháng vừa qua anh chắc chắn không hề có ở nhà. Cô có rất nhiều thời gian yên bình để suy nghĩ, nhưng vẫn chưa thể đưa ra quyết định cuối cùng. Cô trầm nghĩ, thật không ngờ Senje Enji ác ma như cô cũng có cái ngày phải đau đầu vì mấy thứ liên quan đến : tình yêu.

Tình yêu, với cô, nó là cái quái gì chứ. Vô hình, khó nhận thấy, không tóm, không nhốt nổi. Lại còn không ăn được nữa.

Khi cô 14 tuổi, bề ngoài cô lúc đó chẳng khác bây giờ nhiều lắm, có chăng chỉ khác số đo ba vòng, cô trưởng thành lại sớm, cư xử cũng giống như những cô gái 19, 20 tuổi. Vì thế, bắt đầu từ lúc đó đã có rất nhiều anh chàng theo đuổi cô, đối với họ, nhìn cô giờ tay nắm bể tường liền hoảng. Sau đó biết được cô không hề tầm thường, lại không dễ động vào liền rút lui. Có người theo đuổi đến cùng, nhưng họ với người khác cao ngạo, với cô lại chỉ biết lắc đầu thất bại. Cô luôn có cụ đứng sau, vì thế chẳng cần phải lo sợ điều gì. Nhưng anh thì khác, anh vừa có lợi thế sân nhà lẫn sân khách: Đại Lão biết được thì cười cười nói câu vô tâm: “Enji à, chuyện này con nên tự quyết. Dù thế nào, ta vẫn luôn ủng hộ con.”. Ủng hộ gì chứ, cô đang cần người đó ra quyết định mình mà. Còn người nhà Fujimaru, ý kiến của họ ấy à, lúc nào cũng chỉ muốn: “Tiểu thư, hay cô lấy cậu chủ luôn đi.”. Đám người đó chắc chắn chỉ muốn cô chết trong tay anh.

Ngày 24, nhà Fujimaru đã được trang hoàng long lẫy, lấp lánh đèn, và nơi đâu cũng có thể nhìn thấy những cây thông được trang trí rất đẹp. Trong các phòng, các đồ thủy tinh trong suốt tinh xảo được bày trên những chiếc bàn tròn, thỉnh thoảng, chúng ánh lên những tia sáng. ...

Enji nhón chân treo một thiên thần lên cây thông ở phòng khách lớn, nhìn cô bé thiên thần đó liền mỉm cười, tất cả những cây thông khác nhỏ hơn trong khu nhà đã được trang trí từ lâu, duy chỉ có cây thông lớn này được để lại cho ngày 24. Xung quanh, tất cả các nữ hầu đều đang tất bật dọn bữa tối.

Hôm nay, những người hầu được thuê làm ở nhà Fujimaru đã được nghỉ phép cho về từ hôm trước, trong nhà hiện giờ chỉ còn người hầu và vệ sĩ chính mà thôi. Vì không còn vệ sĩ bảo vệ xung quanh khu nhà như trước nữa, hệ thống an ninh được bật lên, camera theo dõi tất cả các con đường từ cổng điện đến toà biệt thự. Anh Kaoru bận rộn cùng ba người vệ sĩ khác kiểm tra các khu vực ở phòng điều hành. Nhà Fujimaru đã từng bị đột nhập đêm giáng sinh, vì thế mọi người đều rất cẩn thận. Enji nghĩ điều đó không cần thiết lắm, vì cô vừa nhìn sơ qua hệ thống bảo vệ phạm vi 200m xung quanh khu nhà, hầy, với cái hệ thống này, cô thoát cũng còn khó khăn.

Cô Elik bước đến gần cây thông, cầm trên tay một ngôi sao và đẩy theo thêm cả một xe quà.

“Cô Elik, nhiều quá.”.

“Không nhiều đâu tiểu thư, mọi người đều tặng quà nhau mà.”.

“Giáng sinh năm nào nhà Fujimaru cũng thế này sao?..”.

Cô Elik liếc cô cười khê, trả lời:

“Không, mọi năm nhỏ hơn nhiều. Cậu chủ, ngài ấy không thích giáng sinh. Nhưng năm nay vì có cô, ngài ấy đã nói chúng tôi tổ chức lớn hơn.”.

“Vì sao lại không thích. Giáng sinh ảnh hưởng đến Vampire à, vì cái ngày này chứa ra đời ấy.”.

“A. Không phải, đó là quan niệm của mọi người thôi. Cậu chủ không thích là vì đầu năm ngài ấy sẽ bị gọi trở về gia tộc.”.

“Vậy sao?.. Thật kì lạ, tôi lại rất thích. Đầu năm nay tôi sẽ trở về nhà Senje thăm mọi người.”. Enji nói, nhớ đến năm mới nhà Senje lại mỉm cười. Khi trở về, nhất định cô sẽ bắt Lau múa cho cô xem. Nhìn Lau đau khổ cô rất thích.

Không khí vui vẻ khiến cô dần quên chuyện của mình, thật không may cô Elik lại nhắc đến: “Tiểu thư, đêm nay phải có câu trả lời đó. Cô quyết định chưa.”.

Khuôn mặt Enji ngay lập tức xui xuống.

“Tôi chưa biết. Cô Elik, cô nói xem, tôi nên đồng ý hay không?..”.

Cô Elik nhìn cô rất hiền, ánh mắt dịu dàng, mỉm cười khẽ, cô đáp:

“Tiểu thư, tôi đâu thể thay cô quyết định được, phải không?.. Nhưng thực sự tôi muốn cô đồng ý, vì như thế, cậu chủ sẽ thực hiện được lời hứa với tôi.”.

“Lời hứa.???.”.

“Đúng vậy, lúc ngài ấy ép buộc tôi làm quản gia đã ra một điều kiện khiến tôi đồng ý...”. Cô dừng một chút, ngắm nhìn gương mặt Enji, và nói tiếp, trong ánh mắt tràn đầy niềm vui... “...Ngài ấy sẽ lấy một vị tiểu thư hoàn hảo...để tôi có thể phục vụ. Tôi luôn ước mong điều đó.”.

“Cứ suy nghĩ thêm nhé, cô còn hơn 4 giờ đồng hồ. Mà đôi khi...cô chỉ quyết định mọi việc trong một giây thôi.”.

Enji chẳng hiểu vì sao mình lại xúc động, ngay lập tức ôm chầm lấy người phụ nữ trước mặt và siết chặt:

“Cô Elik, tôi muốn đem cô đi làm búp bê.”.

Haizz...thật là đại sát phong cảnh.

Bữa cơm ngập tràn không khí giáng sinh vui vẻ, Enji lần đầu tiên ăn tối cùng tất cả mọi người nhà Fujimaru, thực sự là nhộn nhịp. Ánh lửa bập bùng nơi lò sưởi khiến căn phòng càng thêm ấm cúng.

Khi bữa cơm tối được dọn đi, trong phòng khách, mọi người chơi bài và hát những ca khúc giáng sinh ưa thích. Saka ngồi một mình trên ghế sa-long trước lò sưởi đọc sách. Chờ đợi thời gian trôi đi. Khi ngày 25 bắt đầu, anh sẽ biết được câu trả lời của cô.

Dần dần, mọi người lần lượt trở về phòng...

Căn phòng chỉ còn lại anh và cô...

Boong...boong...boong...

Chiếc đồng hồ quả lắc vang lên những tiếng thanh thúy...

Saka mỉm cười, anh nhẹ nhàng gấp quyển sách lại và nhìn sang cô đang ngồi ôm gối bên cạnh.

“Enji, hết thời gian rồi.”.

Im lặng...Vậy là vẫn chưa quyết định?.. Anh không hề vội vàng nhắc mà hỏi cô:

“Yêu tôi có gì không tốt?.. Tôi sẽ không quản em như trước, em có thể làm được nhiều điều em muốn hơn. Máy thử đồ chơi cảm ứng em thích, tôi cũng sẽ mua cho em. Em đánh người phải vào đồn cảnh sát, tôi cũng sẽ không mắng nữa. Tất cả đều tốt như vậy, tại sao lại phải phân vân.”.

Cô nghiêng đầu nhìn anh khó hiểu:

“Anh đang thương lượng với em à?..”.

Anh mỉm cười, đáp lại:

“Nếu nó làm em đồng ý, thì đúng là tôi đang thương lượng với em.”.

Cô nhún mày suy nghĩ, quyết định hỏi anh một chuyện:

“Em sẽ quyết định, nhưng trước đó anh phải trả lời câu hỏi này đã: Saka, anh có tin vào thứ gọi là tình yêu bất diệt không?”

Anh nghe cô hỏi, cười càng thâm sâu hơn, ánh mắt nhìn cô đầy hàm ý, anh đáp:

“Không....Tôi chỉ tin vào thứ được gọi là lâu bền thôi”.

Cô lại hỏi tiếp:

“Vậy...sau này anh có yêu ai khác ngoài em?”

Anh cười lớn hơn một chút... và...lắc đầu:

“Enji, lòng người rất dễ thay đổi. Tôi không thể thề mình sẽ yêu em mãi mãi. Chỉ có thể nói rằng hiện giờ tôi yêu em nhất, hơn tất cả mọi thứ, và rất khó để yêu ai hơn. Hơn nữa, nếu bây giờ tôi dám mở miệng thề rằng mình không thay lòng, em sẽ nghĩ tôi nói dối. Vì vậy, câu hỏi này coi như tôi không trả lời”.

Cô im lặng nghe anh nói, nụ cười trên môi dần nở. Cuối cùng, nhún vai, cô đáp:

“Thôi được rồi, Saka. Anh đã thắng. Em đồng ý”.

Và anh mỉm cười rất thoải mái, trên gương mặt không có điểm ngạc nhiên. Anh vẫn nghĩ cô sẽ đồng ý. Vươn cánh tay ra kéo cô lại gần, anh khẽ thở phào nhẹ nhõm. Một ngày nay, anh vẫn luôn mệt mỏi vì việc này.

Chỉ là đang vui vẻ, cô bỗng nói một câu:

“Saka, anh yên tâm. Em sẽ sớm tìm cho anh một cô gái phù hợp. Lúc đó anh có thể rời em. Rất rất là tốt”.

Câu thật đấy. Có người vô tâm như cô sao?.

Anh chợt nghĩ, có nên làm gì cô không?.

“Saka!. Anh làm gì, bỏ tay anh ra....Hunxter, ra cắn anh ấy...Em gọi cô Elik bây giờ...Saka, biến thái...”.

....Merry Christmas....nhé.!

Bạn đang đọc truyện *Hai Người Giám Hộ Của Enji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Saka Đói....

Sau ngày Giáng sinh, Enji mỗi ngày đều cùng người nhà Fujimaru vui chơi. Nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng cô cũng quyết định:

“Lần này tôi sẽ đón giao thừa với mọi người”.

Khi tiếng nói thanh thanh của cô vừa thoát ra, một trận hò reo long trời nổi lên dữ dội..... Sau đó:

“Cô Elik, tôi thắng rồi...”. Cô Marie lên tiếng, cười khúc khích xoè tay ra đưa trước mặt cô Elik.

“Fin, thế nào hả..”. Anh Kaoru cười gian dễ sợ, hướng Fin nháy nháy mắt.

“Ông Langdon, tiền thì tôi không thiếu, vì thế sẽ không lấy mấy đồng lương của ông. Nhưng tôi thắng cược, cũng không thể cho không được. Coi như ván cờ này tôi thắng nhé”. Saka đang đánh cờ với ông Langdon, à không, thực tế là anh đang đưa con vua chạy quanh bàn cờ, bỗng lên tiếng liếc cô rồi nhìn ông ấy cười đều. Nói xong đứng dậy đến vỗ đầu cô:

“Bé ngoan, tốt lắm”.

Không chỉ anh...

Cô Marie nhìn Enji, giờ lên một đồng tiền vàng cổ lắc lắc...

Fin chắc một cái, ném cho Kaoru một xấp tiền. ...

Mấy người xung quanh cũng đang trong tình trạng đờ đẫn như vậy. ...

Cái nhà Fujimaru, cô thăm nghĩ:

Sao có thể thoải mái giống nhà Senje đến như vậy.

Enji cùng vài nữ hầu và cô Elik đang chơi cờ cá ngựa, một người đột nhiên chạy ủa vào, gương mặt hốt hoảng, lắc đầu nhìn mấy người rồi nói:

“Làm sao đây?!. Cậu chủ đột nhiên đổi. ...mà ông Langdon lại để quên thuốc ở khách sạn Mùa Đông.”.

Khi vừa nghe mấy từ kia xong, sắc mặt của mọi người liền trầm xuống xanh ngắt. Cô Elik vội vàng đứng dậy, vừa kéo nữ hầu kia ra khỏi phòng vừa nói:

“Nhanh lên, mau đến đó...”.

Không chỉ cô Elik, những người còn lại cũng đứng dậy theo, họ thầm nói với nhau những câu:

“Sao lại có thể, mấy năm gần đây ngài ấy có quên bao giờ đâu...”.

“Ông Langdon phải mau mang thuốc về đó...”.

“Tiểu thư, cô ở lại đây nhé, chúng tôi đi một lát, chút nữa sẽ giải thích cho cô.”.

Enji - một cô gái không bao giờ biết đến những chữ *cô ở lại đây nhé, chúng tôi đi một lát, chút nữa sẽ giải thích cho cô*, vì thế mà chẳng quan tâm nói gót theo họ luôn.

Enji đi theo Jenna và Marie đến phòng Saka, lục tung một ngăn kéo, sau đó thờ dài lắc đầu với cô Marie bên cạnh.

“Được rồi...” Cô Marie nói: “Ông Langdon sẽ mau về thôi, chúng ta mau đến đó xem thế nào.”.

Enji lúc đó không biết xem là xem cái gì, giờ thì cô mới hiểu:

Saka ngồi trên ghế salong đối diện với cửa sổ sát đất nhìn ra được phong cảnh tuyết trắng bên ngoài, nhưng không phải là anh đang thưởng thức cảnh đẹp. Cô nghĩ là vậy. Bởi vì...Mùi hương cay thơm quyến rũ lan khắp căn phòng được toả ra từ chiếc cigar Cohiba đang cháy trên tay Saka, chốc chốc anh lại cầm cốc rượu trên bàn uống, khuôn mặt cực kì khó chịu, mắt nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ nhìn tuyết rơi, ánh mắt anh lạnh băng, cảm giác còn lạnh hơn cả tuyết nữa.

“Cô Elik, Saka sao vậy?!. Tôi chưa từng thấy anh ấy như thế bao giờ.”.

Nghe câu hỏi, cô quản gia khẽ thờ dài:

“Cậu chủ là đang đổi...”

“Đổi...???. Vậy nấu com đi.”. Cô cảm thấy kì lạ, nói rất hồn nhiên.

Nói xong, lại thấy kì lạ hơn nữa. Đúng vậy, nếu đổi chỉ cần nấu com là được, cũng không cần mọi người phải lo lắng như vậy. Không lẽ...

“Cô Elik, đổi ở đây, Saka cần *máu* sao. Nhưng gần một năm qua, tôi có thấy anh ấy làm sao đâu.”.

“Đó là vì ngài ấy uống thuốc đều đặn. Nhưng ông Langdon nói gần một tháng qua ngài ấy liên tục làm việc rồi quên mất, vừa rồi lại cảm thấy đổi. Trong khi đó...” Cô Elik dừng nói, nhìn Enji khổ sở. “...Ông Langdon để quên thuốc ở khách sạn Mùa Đông, đã đi lấy rồi, nhưng hiện giờ chưa thể đưa thuốc cho ngài ấy được, vì thế, ngài ấy đang rất khó chịu. Ngài ấy sẽ không phát điên, nhưng những lúc thế này, cậu chủ mới thực sự là mình, rất không tốt, không tốt. Cô đừng làm phiền nhé, có như thế nào, chúng tôi không thể cứu cô được.”.

Lời cảnh báo của cô Elik còn chưa kịp ngấm, đầu óc Enji đã từ chối tiếp thu. Cô hơn hờ tiến dần đến anh, trong khi đó, người nhà Fujimaru nín thở. Họ thực sự muốn kêu gào:

“Tiểu thư, van xin cô, đừng đi mà...”

“Tiểu thư, đừng làm điều dại dột...”.

“Tiểu thư, ngài ấy đáng sợ lắm. Cô quay lại với chúng tôi đi.”.

Nhưng cơ bản là không thể, bây giờ chỉ cần họ làm ồn, Saka sẽ làm gì họ cũng không có khả năng tưởng tượng được.

Enji cứ như vậy, tung tăng chạy nhảy qua muôn vàn những biển cảnh cáo: *Stop; Danger ; Come back, please!*.... và đến chỗ anh. Cô nhẹ nhàng lượn qua, lượn lại... để xem phản ứng của anh thế nào. Thấy anh mãi cũng chỉ chăm chăm nhìn vào ly rượu, đến liếc cô một cái cũng lười, trong lòng cô dâng lên cảm giác... hưng phấn khó tả. Đối mặt với anh lúc này, cảm giác như đối mặt với thú dữ... cực kì, cực kì thú vị....o_o...

Enji ngồi phịch một cái xuống ghế salon mềm mại, nghiêng đầu ngó mặt anh, hỏi anh bằng chất giọng rất dễ thương

“Saka...!.. Anh đang đói à.”

Anh im lặng không trả lời, cô không quan tâm vẫn tiếp tục.

“Nó như thế nào?.. Nói cho Enji biết chút được không?.. Có giống như khát nước không?.. Có giống như thèm ăn kem không?.. Có cảm giác khó chịu không?.. Có cảm thấy giận giữ không?.. Có thấy muốn đánh người không?.....Saka, đừng im lặng như vậy. Nói cho Enji biết chút xui cũng đâu có sao..”.

Cô liền thoáng lăm nhăm một hồi, càng nói càng khiến mấy người nhà Fujimaru toát mồ hôi (Này, đang là mùa đông đấy nhé.) Cả người họ dần run lên sợ hãi thay cô, một vài người đã liều mạng chạy đến gần, người sử dụng tay chân khoắng lung tung ra hiệu, người thì chỉ tỏ dùng tiếng nói của người cảm cảnh báo. Đáp án vẫn là không có tác dụng.

Nhưng cô nói nhiều như vậy, cũng có thể khiến anh chú ý.

Ánh mắt anh rời khỏi tầm nhìn xa xăm đang xuyên thấu lớp kính để chuyển đến cô. Đôi mắt xám tro lạnh lùng nhìn cô không cảm xúc, anh cất tiếng nói bằng lạnh:

“Enji, tôi đang rất khó chịu. Không có thời gian chơi với em, em tránh ra chỗ khác đi. Em nói nhiều quá. Tôi nghe rất đau đầu.”. Anh nói xong, ánh mắt lại ngay lập tức nhìn về phía khác, coi như không để ý đến cô thêm nữa.

Kẻ khôn ngoan, nghe anh nói như vậy liền rời đi.

Enji không những khôn ngoan, còn là đại thiên tài. Chỉ tiếc là đại thiên tài quái gờ.... Vì thế....không những không rời đi, cô còn khuyếch đại thêm cái loa nhỏ của mình.

“Không phải mà, Enji đâu có muốn chơi, Enji là đang muốn tìm hiểu. Này nhé, anh đang đói, vậy thì đâu cần chờ thuốc mang về, anh uống máu tươi cũng được mà. (Người nhà Fujimaru giết mình.) Em đọc trong sách ghi chép nhà Senje, ở đó ghi rõ Vampire có thể hút máu người. Anh là dòng thuần, chắc chắn là biết chứ. Enji rất tò mò, không biết khi hút máu người, Vampire sẽ như thế nào?.. Enji mới đọc sách thôi, còn chưa nhìn thấy tận mắt. Hay là anh kiểm ai đó trong nhà mình hút máu họ cho em xem được không?.. (Người nhà Fujimaru nhìn cô kinh hoàng.) Cô Elik thì anh thấy thế nào, hay cô Marie nhé.”.

Enji đều đều nói, nói thêm câu nào là mấy người kia thêm kinh sợ đến đó. Nhất là câu cuối vừa phát ra, hai người phụ nữ đã lập tức hoá đá, ánh mắt họ tràn đầy nỗi lòng bị phản bội, trên mặt ít nhiều lo lắng, họ không nghĩ cô có thể nói như vậy được. Thường ngày họ yêu quý cô rất nhiều mà....

Và rồi, Saka từ từ quay đầu nhìn cô lại càng khiến họ hoảng hốt....

Anh nhìn cô rất lâu mới chậm rãi hỏi:

“Thực sự muốn biết cảm giác hút máu giống thế nào?..”

“Đúng vậy, rất rất muốn biết...”. Cô gật đầu lia lịa, tạm thời không hiểu ẩn ý trong câu hỏi mờ ám của anh.

“Vậy được...”. Anh đáp lời rồi nói tiếp. “...lại gần đây, tôi sẽ nói cho.”.

Không chút nghi ngờ, Enji liền ngoan ngoãn vui vẻ mò tới ngồi sát ngay cạnh anh.

Nhưng...

Đáp lại ánh mắt ngây thơ trong trẻo và nụ cười tươi sáng của cô, anh lại im lặng nhìn vào chiếc cổ trắng nõn và âm thầm đánh giá.

Vứt điếu cigar trên bàn, đặt nhẹ li rượu xuống, anh từ từ tiến gần cô.

Đôi tay to lớn của anh áp vào hai bên má hồng hồng mềm mềm phình phình, anh cúi xuống và hôn cô rất mạnh mẽ...

Khi cô vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra....

Nụ hôn của anh đã đi dần xuống cổ...

.....

Phập....

.....

Đó là một âm thanh, thực sự rất nhỏ, nhưng cô lại nghe thấy rõ ràng...

Cảm giác như là...hai vật sắc, nhỏ và nhọn vừa đâm vào cổ của cô....

Dòng máu ngọt ngào tuôn ra...

Hai chiếc răng nanh vẫn tiếp tục cắm sâu như thế...

Enji cảm nhận rõ dòng máu chảy...cổ họng anh phập phồng...tiếng anh nuốt thứ chất lỏng đó vang lên đều đặn...

Xung quanh là một mảnh tĩnh lặng...

Enji ngây ngốc không nói gì, không phản kháng, không cử động, cô hiện giờ đã biết đến ngõ ngách đến tột cùng là gì.

Những người hầu và vệ sĩ nhà Fujimaru đã sớm vốn á khẩu, họ sững sờ nhìn quang cảnh trước mắt...

Phải đến hơn ba phút, một tiếng nói trầm khàn vang lên đánh thức tất cả. Giọng nói pha chút kinh ngạc, nhưng khuôn mặt của người nói lại rất bình tĩnh:

“Cậu chủ, thuốc của ngài ở đây.”

Người nhà Fujimaru giật mình quay phắt người nhìn ông, thầm than sao ông không trở về sớm vài phút. Như vậy thì sẽ rất tốt rồi.

Saka nghe thấy tiếng ông Langdon, anh dừng lại việc mình đang làm, từ từ thả người cô nằm xuống ghế và đứng dậy. Anh tiến đến gần ông, một tay rút ra chiếc khăn từ trong túi và lau miệng. Tay kia lấy lọ thuốc nhỏ trên tay ông Langdon, nhẹ nhàng mở nắp hộp, chậm rãi đưa từng viên từng viên tròn tròn màu đỏ đặc vào miệng. Và cũng bình thân bước ra khỏi căn phòng, không hề ngoái đầu lại.

Ở trên ghế salon, Enji được đỡ nằm xuống, quá mức kinh ngạc nên vẫn ngây người ra một lúc, rồi mọi thứ trước mắt cô mờ dần, trắng xoá...cuối cùng là bao trùm bởi màu đen tuyền sâu thẳm...

Saka tỉnh dậy vào khoảng hơn hai tiếng sau đó, cảm thấy cơ thể rất thoải mái, cơn đói khiến anh bức bối cũng biến mất. Lắc lắc đầu, anh ngồi dậy.

“Cậu chủ, ngài đã tỉnh?”. Tiếng ông Langdon vang lên trước khi xuất hiện.

“Ngài còn đói không?.”

“Không, hiện tại tôi thấy rất ổn. Tôi ăn hết bao nhiêu thuốc vậy?”. Anh đứng dậy, rời khỏi giường và đi về phía phòng tắm.

“Chừng 40 viên.”

“40 viên? Xem ra lần này tôi rất đói”. Saka táp nước vào mặt cho tỉnh táo, nhìn vào gương thờ ơ. Lần nào đói anh cũng ăn rất nhiều, nhưng chưa bao giờ đến 40 viên máu cả. Có lẽ về sau không nên quên việc quan trọng như thế được. Anh đưa tay vào túi quần muốn lấy khăn ra lau tay, lại giật mình phát hiện khăn tay bị lấm bẩn. Anh nhìn kĩ hơn, là...máu khô sao?.

Sau hai giây...

Anh quay đầu nhìn ông Landon, ánh mắt trầm xuống xem ra không tốt.

“Tốt nhất là ông nên lắc đầu.”

Đáp lại anh, ông quản gia mỉm cười.

“Cậu chủ, ngài nên sang phòng tiểu thư một lát. Cô Elik có vẻ sắp không cần nôi tiểu thư nữa rồi.”

Phòng Enji.

Những tiếng hét phần nộ vang lên khiếp lòng người khiếp đảm.

Aaaaaaaaaa.....

Aaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Aaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

“Tiểu thư, cô nên bình tĩnh lại. Lúc đó cậu chủ đang mất kiểm soát.”. Giọng một nữ hầu vang lên nhẹ nhàng hoà hoãn.

“Đôi mà cũng mất kiểm soát được, anh ấy là thú vật à.”. Giọng Enji bùng bùng phần nộ.

“Tôi phải đi giết Saka. Không thể tha thứ được. Tôi có phải đồ ăn đâu.”.

“Tiểu thư, cô phải hiểu là....”.

“Là cái gì tôi cũng cóc quan tâm. Luộc anh ấy xong rồi cái gì cũng được.”. Giọng cô gào lên dữ dội át hết toàn bộ những lời nói khuyên nhủ của các hầu gái.

“Tiểu thư, cậu chủ không phải là thức ăn. Không được luộc ngài ấy”.

“Thế nào cũng được. Tôi phải băm Saka nấu cháo.”.

Ồn ào...ồn ào...

Saka đứng ngoài cửa, tay đang định đẩy cửa bước vào liền khựng lại. Anh im lặng nghe đoạn hội thoại trên vẫn đang tiếp tục, suy nghĩ thức thời quay ngay người bước đi.

“Ông Langdon, khi nào con bé hết giận thì hãy cho nó xuống tầng gặp tôi. Nếu tình trạng cứ tiếp tục thế này thì tạm thời nhốt lại cũng được.”.

Bữa cơm tối, Enji hai tay nắm chặt đĩa và dao nhỏ thái thức ăn đang cắm trên miếng thịt bò sốt nhìn anh trừng trừng căm tức.

Sau bữa cơm tối, Enji áp li sữa nóng trong tay, nhìn anh trừng trừng căm tức.

Gần 10 giờ tối, Enji cầm chặt quyển sách mở trong tay, ở góc xa nhìn anh trừng trừng căm tức

Hơn 11h đêm, sắp đến giờ đi ngủ, Enji ôm chặt Hunxter, ngồi ở ghế salon đối diện với ghế salon của anh, nhìn anh trừng trừng căm tức.

Người ta nói, khủng bố tinh thần là khủng khiếp nhất.

.Saka lĩnh giáo.

“Enji, bức tức chuyện gì vậy.?” Saka liếc cô, vô tội hỏi.

Nhanh như chớp, cô gào lên đáp lại anh hết sức dữ dội.

“Em không phải đồ ăn.”.

Gào xong, khuôn mặt lập tức đỏ hồng lên, trông hết sức ầm ỹ oan khuất.

Trước phản ứng quá mãnh liệt ấy, anh chỉ còn biết cách thờ dài. Cô tức giận anh còn có thể chống đỡ, nhưng bày ra bộ mặt ầm ỹ như vậy....đúng là đánh một đòn mạnh vào tim anh.

“Tôi biết.”.

“Vậy sao lúc đó anh *cấn* em”.

“Lúc đó tôi hơi đói nên khó chịu. Em biết rõ mà, cô Elik cũng đã cảnh báo em”.

“Anh là Hunxter à, hề đói là đi cắn càn sao.?” Cô tiếp tục lên giọng, vẫn là ầm ỹ tra hỏi anh. Khi cô vừa nói đến Hunxter, con chó liền *gâu* lên một tiếng phụ họa.

Anh lại thờ dài. Cuối cùng không nói nữa mà đứng dậy tiến về phía đối diện. Ngồi xuống bên cạnh và đưa tay tháo dải băng trắng mỏng đang quấn quanh cổ cô gái trước mặt. Anh xem xét kĩ vết răng nanh của mình, chúng nhỏ, nhưng trông khá sâu. Enji trước hành động của anh cũng ngồi im lặng.

Anh nói với cô, giọng rất nhẹ nhàng:

“Sẽ không để lại sẹo đâu.”.

“Em biết. Vết thương này với khả năng hồi phục của em cũng chỉ mất không quá ba ngày sẽ trở lại bình thường như cũ.”.

Anh nghe giọng cô nói tuy đã dịu lại nhưng vẫn rất buồn bực liền cảm thấy nhói nhói trong lòng. Khẽ mỉm cười, anh ôm cô vào lòng, vỗ vỗ nhẹ lưng cô:

“Bé con, tôi xin lỗi. Sau này sẽ không cắn em nữa.”.

Wa... tình cảm đầm ấm thật tốt. Và sẽ tốt hơn nếu anh không nói thêm câu này:

“Mà cũng là em muốn biết cảm giác bị hút máu thế nào mà. Giờ biết rồi sao còn giận tôi.”

Enji cúi...

“Đi chết đi. Saka!.”

“Mai em trở về nhà Senje, không đón giao thừa gì với anh nữa.”

“.....”

Cô Elik nhìn theo chiếc xe bạc sang trọng trở Enji về nhà, đồng loạt cùng những người khác thở dài đau khổ. Liếc nhìn người đàn ông bên cạnh vẫn mỉm cười thiên hạ thái bình lòng không khỏi tức giận.

“Cậu chủ, ngài vẫn còn vui về được sao.?.”

“Có gì lại không vui về được.?.” Anh vẫn cười cười hỏi lại cô.

“Cậu chủ, sinh nhật tiểu thư Enji vào tháng mấy.?.”

“Ừm... là tháng ba. Có gì liên quan sao.?.”

“Phải...”. Cô Elik đáp lời thật mạnh, vẻ mặt theo kiểu: *Ra là ngài còn nhớ.*

“Tháng ba tiểu thư sẽ đủ 19 tuổi, ngài sẽ hết quyền làm giám hộ, lúc đó muốn cô ấy ở lại nhà Fujimaru cũng không thể được nữa. Ngài biết rõ đây là năm mới duy nhất và cuối cùng cô ấy đón giao thừa với chúng ta. Vậy mà ngài làm tiểu thư đi rồi.”

Anh bình tĩnh trước những lời nói của cô Elik, nghe xong lại mỉm cười càng thâm sâu hơn:

“Cô Elik, là ngược lại mới đúng. Đây là lần cuối cùng Enji đón năm mới với gia tộc Senje. Và sẽ là mãi mãi với gia đình Fujimaru.”

Để người quản gia đứng suy ngẫm với lời nói của mình, anh rào bước vào nhà. Vừa đi vừa ra lệnh cho ông Langdon ngay sau mình:

“Ông báo lại cho Đại Lão là con bé sẽ trở về. Nói luôn với ông ta ngày 4 tôi sẽ đến đón Enji. Năm mới thăm gia đình cũ một vài ngày là được rồi.”

“Ngày 4.?. Ngài định đưa tiểu thư sang Pháp sao.?.”

“Tất nhiên rồi, nhiều người trong gia tộc không phải rất mong chờ Enji sao.?. Năm mới mang Enji về, coi như là món quà tặng họ.”

Ánh mắt anh ánh lên tia thú vị

Bạn đang đọc truyện *Hai Người Giám Hộ Của Enji* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Gia Tộc Vampire

Ngày 4 đầu năm:

Trong khu nhà chính rộng lớn của gia tộc Fujimaru xuất hiện một dãy dài tám chiếc xe đen bóng sang trọng đỗ lại. Những chiếc xe đó mang người của nhà Fujimaru đến đón đại tiểu thư của gia tộc Senje.

Những người nhà Fujimaru ngoại trừ Saka và ông Langdon chưa hề từng được bước chân vào nhà Senje, nói gì đến nhà chính. Theo miêu tả của tiểu thư, họ nhớ rõ cô ấy nói *nhà Senje rất đẹp, giống kiểu nhà Nhật Bản cổ cổ ấy, chẳng nguy hiểm gì cả. Nơi ở của gia tộc ám sát nhưng thực ra an toàn lắm*. Nhưng bây giờ, họ có vài thứ phải ngẫm lại.

Nhất là cô Elik, cô tự mình nhắc nhở, sau này điều gì tiểu thư nói về nhà Senje, tất cả chắc chắn là sai 90%.

Nhà Senje ở Nhật Bản, ngoài những khu nhà khác giống y hệt những khu nhà ở cung đình Nhật Bản trước đây, thì nhà chính lại làm theo nhà Trung Quốc. Còn việc không nguy hiểm và an toàn thì hoàn toàn không chính xác. Xe của nhà Fujimaru muốn đến khu nhà chính còn đi qua không biết bao nhiêu là những khu nhà phụ linh tinh khác, hết đi lòng vòng lại zíc zắc, y hệt chui vào mê cung mới đến được đây. Đi trên đường thì cái ông dẫn đường thỉnh thoảng lại:

“Cẩn thận chút, chỗ này đi nhanh hơn đi.”

Hỏi ra mới biết nhà Senje có nghiên cứu một đồng quái vật, bọn chúng cực thích ô tô (o_O), nếu có xe chạy để chúng nhìn thấy được sẽ đuổi theo.

“Vậy sao không nhốt chúng lại.?”. Cô Elik cau mày hỏi.

“Ồ, có nhốt chứ. Nhưng không tác dụng nhiều lắm. Hễ thấy xe là chúng lại phá lồng ủa ra thôi. Hôm nay đầu năm chúng tôi không nhốt mà để chúng chơi lang thang trong khu nhà vừa rồi. Vậy chứ bọn chúng ngoan lắm, ít khi nổi điên lên. Lúc nổi điên cũng chỉ cần gọi ai đó thuộc đội bảo vệ nhà chính là được, mấy người đó sẽ xử lý.”

“Mấy người nuôi chúng làm gì vậy.?”. Cô Elik tò mò hỏi tiếp.

“A ha ha ha...”. Tên dẫn đường cười vang một cái mới nói: “...Nói thật, chúng là thú nuôi thay chó của Đại Lão. A ha ha ha...”.

Và còn một đồng những thứ quái quỷ khác có điên mới nghĩ tới. Thế mà cái gia tộc này lại tạo ra nữa chứ.

Cứ thỉnh thoảng lại:

“Nhanh chút, nhanh chút...”

“Từ từ, để tôi đi xem đã...”.

Mấy xe đi sau xe Saka nghe từ bộ đàm nghe tên đó chỉ đường, chỉ biết toát mồ hôi.

Hiện giờ mọi người đang ngồi tập trung trong một gian phòng sàn bằng gỗ rất, rất rộng. Trong lúc chờ Enji, họ được mời nước trà và điểm tâm. Thức ăn cũng đều là thức ăn Trung Quốc.

“A ha...Lau, đứng lại. Không đứng lại tôi sẽ bắn đó.”. Tiếng Enji cười vang lên xa xa, giọng nói có chút thoải mái, có chút đe dọa, lại nghịch ngợm.

“Tiểu thư, đầu năm đừng làm ướt tôi mà. Thứ đó ào ào như thác lũ, đâu có được coi là súng nước bình thường.”. Đáp lại, một giọng nói cầu khẩn vang lên.

Tiếng bước chân huych huych nghe ngày càng rõ.

Một bóng người ướt nhẹp chạy ngang đến cửa phòng...

Tất cả người nhà Fujimaru đều nhìn rất rõ, khi anh ta chạy qua có dừng lại muốn trốn vào đây.....một tiếng Bùm vang lên..một khối nước lớn bắn thẳng vào người đàn ông tội nghiệp khiến anh ta bay mất hút.

“Leeeee.....cứu em”. Tiếng chàng trai vang lên cầu cứu khẩn cấp.

Sau đó, một chàng trai khác bước ngang qua phòng, vóc dáng, khuôn mặt, giọng nói đều giống người vừa rồi, anh lên tiếng:

“Lau, đừng chơi đùa nữa, ướt vậy đủ rồi. Tiểu thư, cô có vẻ thích quà năm mới của tôi nhỉ. Cô đã mang ra bán Lau mấy ngày qua rồi. Tiểu thư, trước khi cô đi để hân sống một chút. Thời tiết đang rất lạnh, cứ thế hân sẽ chết đấy.”.

Enji cùng song song bước với với Lee đứng trước cửa phòng, trên tay là khẩu súng kì lạ to gấp bốn lần người cô. Trước lời nói của anh, cô suy nghĩ một chút rồi gạt đầu. Sau đó vô tình liếc mắt vào bên trong phòng.

“Wa wa aaaa...Cô Elik, mọi người đến...”.

Sau đó, cả đoàn người phụ nữ nhảy ào vào cô, lời nói còn chưa kịp ra hết đã tức thờ không thể nói thêm.

-

“Tiểu thư, sao nhà chính kì lạ vậy.?”.

“Cái này...Đại Lão khi còn rất nhỏ sống ở Trung Quốc mãi đến năm 17 tuổi mới trở về Nhật Bản, sau khi trở thành người lãnh đạo cao nhất đã cho phá khu chính cũ xây khu nhà này, gọi là nhà riêng của mình. Đồi trước đồi sau sẽ không giống ai.”.

“Nhưng như vậy dễ bị chú ý lắm. Ai muốn ám sát ông ấy chỉ cần nhớ khu nhà Trung Quốc này, sẽ rất dễ bị tìm ra.”.

“Thì đó là lí do chính mà.”.

Mọi người không hiểu gì luôn.

Ở một bàn khác, Lau đã thay quần áo ấm, đau khổ nhớ lại nhưng kỉ niệm kinh hoàng kể cho vệ sĩ nghe:

“Cô ấy gắn đuôi Miu nhỏ của tôi với con Bec lớn của Lee, Miu nhỏ bị đánh sứt chết. Tôi cũng vì thế mà giận Lee một thời gian. ...Tiểu thư mất ngủ nên tìm tôi hành hạ giữa đêm. Tiểu thư đem nhốt tôi trong một căn phòng trống, mang vào đó một chiếc loa phát những âm thanh tần số cao khiến đầu óc tôi như muốn nổ, sau hơn hai tiếng chịu đựng Lee cùng mấy người khác đến cứu tôi. Họ nói hành hạ tôi xong tiểu thư đã ngủ ngon rồi. ...Cô ấy đòi tôi cạo trọc đầu như mấy vị nhà sư ấy, sau đó sẽ vẽ hình lên đó trong ngày phục sinh. Mấy người khác phải cố gắng giải thích với tiểu thư đầu tôi không phải quả trứng. ...”. Anh chàng càng kể, khuôn mặt lại càng đau khổ. Người anh trai ngồi bên cạnh đành phải vỗ lưng an ủi cậu em.

“Mà Saka đâu.?”. Enji hỏi cô Elik.

“Đang nói chuyện với Đại Lão. Lát nữa ngài ấy trở ra chúng ta sẽ đi luôn. Mọi thứ cần thiết cho cô tôi đã chuẩn bị rồi.”.

Phòng tiếp khách của Đại Lão:

“Nghe nói cậu cần con bé.?”. Đại Lão nhìn anh, mỉm cười ý vị thâm sâu. Biểu tình luôn nhàn nhã thông dong.

“Cũng không có gì, chỉ là xin chút máu của Enji thôi. Sẽ không thể biến cô ấy thành Vampire được. Đại Lão, ông biết rõ điều đó, đâu cần lo lắng như vậy.”.

“Ha ha...nếu xin chút máu thì cũng được. Nhưng cậu đừng quên con bé là cháu tôi, trong vài tháng tới nó ở với cậu, tôi đâu muốn khi trở về lại là sinh vật nào. Nhưng thật không nghĩ cậu lại muốn đưa nó sang Pháp, cậu không sợ nó làm loạn nhà mình sao.?.”.

Saka nghe ông già tinh quái hỏi, cười cười đáp:

“Đại Lão, đó không phải là điều ông muốn sao.?. Đưa Enji tới chỗ tôi cũng là ý của ông, muốn tôi yêu Enji cũng là ý của ông. Thực sự tôi rất muốn biết ông đang có ý định gì.?”.

“Đã biết vậy sao còn yêu con bé.?. Nên nhớ người muốn đầu Duelo là cậu. Tôi đang tự hỏi mình cậu lợi dụng Enji chuyện gì đây.”.

Hai người đàn ông, nói xong lại nhìn nhau mỉm cười. Mỗi người đều biết rõ đối phương đang có toan tính riêng, nhưng thực sự từ khi Enji chuyển đến ở với Saka, cả hai người đều không hề có làm gì khác lạ để có thể khiến đối phương tìm ra. Thật sự là đau đầu.

Là tìm không ra.?

Hay là người kia còn chưa hề hành động.

Còn thiếu nhân tố sao.?

Enji vẫy vẫy tay chào mọi người nhà Senje và bước ra xe. Trên suốt quãng đường dài đi khỏi gia tộc Senje, mọi thứ đều rất an lành bình thường.

“Tiểu thư, tôi có biết đến mấy thứ.sẽ không sao chứ.”.

“Cô biết.?. Hừ, cái tên dẫn đường lại nhiều chuyện rồi. Mấy thứ đó không ảnh hưởng gì đâu, nhìn thấy mặt tôi tất cả đều chạy mà.”.

Nói không chừng, quái vật đáng sợ nhất mới chính là cô gái xinh đẹp này.

Máy bay riêng của nhà Fujimaru:

“Trước tiên chúng ta không về thẳng gia tộc Vampire mà đến mừng năm mới ở nhà bác của tôi. Năm nào ông ấy cũng mở một bữa tiệc đầu năm mời bạn bè và gia đình tới dự. Ông ấy là anh hùng nước Pháp, chắc em cũng biết...”.Saka bắt đầu nói cho cô về gia đình mình, khi nói đến ai đều đưa ảnh ra cho cô xem.

“A. Đại tướng Henry de Valois III, ông nội và cha đều là anh hùng nước Pháp. Một trong những người quyền lực nhất thế giới. Anh Jin từng đột nhập nhà người này vài lần nhưng toàn bị đuổi chạy gần chết thôi.”.

“Anh Jin.?. Tôi chưa từng nghe. Không phải là người bảo vệ nhà chính sao.?.”.

“Ừm, Jin không phải là người bảo vệ. Thân phận của anh ấy cao hơn nhiều. Jin là số 1 thuộc Ghost, anh ấy rất bận rộn. Hồi em còn nhỏ thường đi theo anh ấy, mấy thứ súng đạn, ăn trộm, hay nghệ thuật đánh bài hiện giờ em biết đều là Jin dạy. Anh ấy hay lắm, nhưng khi em lớn hơn một chút thì Jin không cho đi cùng nữa. Nhiều năm trước thì biệt tăm luôn, đến giờ cũng không thấy về nhà chính đến một lần.”. Enji bất chợt nhớ đến người anh kì lạ của mình, cô kể cho Saka nghe, trên gương mặt là một nụ cười rất hiền. Chỉ cần nghe cô nói là biết, mối quan hệ giữa cô và người tên Jin kia rất thân thiết.

Cô nói về Jin xong lại tiếp tục ngắm nghía bức ảnh của Henry Valois - một người đàn ông trên dưới 40 tuổi, ánh mắt dù chỉ nhìn trong bức ảnh nhưng cũng đủ thấy sự sắc lạnh. Người này ngồi trên một chiếc ghế bành lớn, mặc một bộ vest đen, trông rất phong độ.

“Người này là bác anh?. Bao nhiêu tuổi vậy, trông rất trẻ.”

Anh nhìn cô cân nhắc, cuối cùng quyết định nói tuổi thật của ông bác.

“Hình như là 243 tuổi gì đó. Nếu tôi không nhầm thì là vậy. Ông ấy là một người có địa vị cao trong gia đình Valois, một trong 17 người thuộc gia đình Valois là Vampire dòng thuần.”.

Enji nghe không hề ngạc nhiên chút nào, Vampire sống không hẳn là bất tử, nhưng thực sự thời gian họ sống là rất rất lâu. Trong ghi chép nhà Senje chưa hề nói đến giới hạn độ tuổi của họ, người sống lâu nhất trong ghi chép là 866 tuổi. Không phải ông ta chết vì già hay bệnh, mà là do bị nhà Senje giết chết. Có nghĩa, từ trước đến nay Vampire thuần chủng chưa có ai sống được đến giới hạn đã bị giết chết rồi.

Nhưng...Henry III, nếu cô không nhầm thì mới lên chức đại tướng khoảng 40 năm, khi lên chức đại tướng ông ta hơn 20 tuổi. Lẽ nào... Một ý nghĩ xẹt nhanh qua đầu Enji.

“A...”. Enji nhỏ miệng hô lên như vừa phát hiện ra điều gì. Rồi lại quay sang nhìn anh kì lạ. “Người nhà anh chắc toàn dùng cách này che mắt thế giới nhỉ?.”

Trước câu hỏi của cô, anh cười cười coi như một cái gạt đầu.

Henry de Valois thực chất chỉ có một người duy nhất, vẫn luôn là anh hùng nước Pháp, vẫn luôn là đại tướng. Trước thế giới, ông ta cho người giả trang là con của mình, rồi đến cháu của mình. Nhờ quyền lực cho con và cháu lên làm đại tướng, thực chất chính là ông ta. Rồi lập công, lại là anh hùng dân tộc. Người nước Pháp vẫn luôn nghĩ Henry I và II đã chết, nhưng vốn cũng chỉ là những cái chết do chính ông ta dựng nên mà thôi. Việc che dấu thân phận mình là Vampire thực ra cũng dễ hiểu, thế giới tuy biết đến gia tộc Vampire, biết đến quyền năng của gia tộc, nhưng gần như không chắc chắn về quyền năng đó. Nếu khi biết được sự thật về những điều Vampire có thể làm, thế giới chắc chắn sẽ không ngừng điên cuồng mà tìm kiếm Vampire. Nói chung, hiện tại, thế giới chỉ biết đến gia tộc Vampire là có thật, một gia tộc vĩ đại, luôn kêu gọi *hoà bình* và làm những việc *luơng thiện*. Còn về quyền năng của gia tộc Vampire, họ gần như không biết. Một số khác cố tình nghiên cứu, cũng chỉ là một vài số liệu rất nhỏ mà thôi.

Enji đôi lúc thực sự muốn, công bố tất cả ghi chép của nhà Senje cho thế giới. Như vậy Vampire dễ dàng khôn khổ rồi. Nhưng Đại Lão nói, như vậy dễ xảy ra bạo loạn thế giới, nên cô không làm thế.

Khi Enji đang xem qua lại những bức hình gia đình của Saka, cô Elik đến và chợt đưa cho cô một chiếc túi màu da báo trông rất đẹp, độc đáo và tinh xảo.

“Tiểu thư, đồ nào cần thiết cô bỏ vào trong này. Đừng dùng chiếc túi xách kia nữa.”. Cô Elik từ khi nhìn thấy Enji từ nhà Senje mang theo chiếc ba lô quân đội đã không hề hài lòng, cuối cùng là mang đến cho cô một chiếc túi xách thay thế.

Enji không hề nói gì, nhún nhún vai liền làm theo. Cả Elik chuyện gì cũng được, nhưng về trang phục thì tốt nhất là không nên.

Cạch...

Một lọ thuốc nhỏ rơi ra từ chiếc ba lô khi cô lấy vật dụng chuyển sang túi khác, nó từ từ lăn nhẹ đi.

Bàn tay của Saka với tới nhặt nó lên. Anh đưa lên tầm mắt xem xét.

“Enji, thuốc gì đây?.”. Hừm, không phải là thuốc độc chứ?. Cũng có thể lắm, vì thứ gì của cô đều không hề an toàn.

Anh quay sang, ngạc nhiên khi thấy ánh mắt cô khẽ biến, hành động có chút vội muốn lấy nó ngay từ tay anh.

“Là thuốc bỏ thôi, không có gì đâu.”.

Không có gì đâu?. Anh suy nghĩ, cô không bao giờ trả lời theo kiểu che dấu như thế. Bình thường, cô sẽ chỉ trả lời: “Thuốc bỏ.”. Chỉ trả lời như thế thôi.

Vì thế, khi cánh tay cô với tới, anh liền tránh nó.

“Saka, làm gì đó, trả em mau.”. Cô giật mình, giọng nói hơi cuồng.

Chẳng hề quan tâm, anh dùng một tay ngăn cô lao tới, tay cầm lọ thuốc từ từ xoay nắp mở ra. Nhìn thấy hành động của anh, cô càng có vẻ vội vã.

“Yên nào, em còn giấy nữa, tôi làm rơi thuốc ráng chịu nhé.”.

Và cô khựng lại ngay lập tức.

“Enji, cuối cùng thì thứ này là gì đây. Em còn cần thuốc bỏ sao?.”.

“Đâu liên quan đến anh. Trả lại em”.

“Không nói?.. Được thôi... Ông Langdon, mang thứ này đi phân tích thành phần. Không được trả lại cho Enji đến khi nào được phép của tôi”.

Mất thấy lọ thuốc sắp truyền sang tay ông Langdon, Enji liền vội ngăn lại.

“Em nói, sẽ nói mà... Nhưng anh phải trả lại cho em”.

Trước khuôn mặt buồn bực của cô, Saka khẽ mỉm cười.

Cô bực mình, lườm lườm nói với anh.

“Là thuốc giảm đau?”.

“Thuốc giảm đau?.. Em đang bị bệnh gì sao? ”. Saka khẽ nhún mày hỏi lại.

“Không. Là thuốc giảm đau khi cơ thể hủy hoại”.

Enji trả lời, trả lời xong liền thờ dài. Trước mặt cô, ông Langdon đang ngồi bên kia ghế, còn có cô Elik ngồi phía sau, những người nhà Fujimaru ngồi xung quanh đó đều nhìn cô kì lạ. Saka vừa nghe thấy mấy chữ *hủy hoại* đã trầm mặt xuống.

Xem chừng, nếu không nói rõ mọi chuyện, cô sẽ không xong rồi.

“Từ khi có thể nhớ được, em đã bị một căn bệnh kì lạ. Nếu không may bị thương, vết thương của em sẽ không lành lại được. Nó không giống như kiểu máu không đông, dù vết thương một thời gian không chảy máu nữa cũng sẽ không liền miệng, mãi mãi vẫn như thế, còn tệ hơn là bị sẹo nữa. Thời gian đầu còn có thể phẫu thuật, nhưng không thể phẫu thuật suốt được, vì thế Đại Lão đã tìm ra một phương thuốc giúp em. Phương thuốc này rất tốt, không những chữa căn bệnh cũ, nó còn giúp các vết thương của em nhanh khỏi, đến sẹo cũng còn chẳng có nữa. Nhưng...”.

Cô chần chừ nhìn mọi người, thấy tất cả đều là đang chăm chăm nhìn lại mình, cuối cùng vẫn phải nói..

“...đó chỉ là bên ngoài thôi, thực chất bên trong vết thương không hề lành, nó khiến cơ thể em bị hủy hoại dần dần. Tuy lúc mà bộc phát. Mãi sau này khi tốc độ hủy hoại tăng lên đến mức nguy hiểm em mới biết. Không những thế mỗi lần hủy hoại đều rất đau. Như lần em bị Caroline làm bị thương, thứ thuốc độc trên chiếc trâm dài của cô ta nếu bình thường khi phát tác sẽ làm em đau như bị bọ cắn nhấm trong mắt, nhưng lần đó đồng thời cơ thể lại bị hủy hoại khiến em đau đến mức mất luôn kí ức lần đó. Thời gian sau khi chữa trị vài ngày ở nhà chính, em vẫn còn cảm giác đau thấu xương, như thể bị người khác cầm suốt dài đâm liên tục, liên tục vào trong mắt vậy...”.

Cô nói đều đều, sắc mặt mọi người vừa nghe vừa biến đổi.

“Vì thế.... em phải sử dụng thuốc giảm đau. Nó giúp ngăn cản quá trình tự hủy hoại, đồng thời giảm đau luôn. Có điều...”.

Lại còn *có điều* nữa?.. Tất cả mọi người xung quanh đồng loạt nhún mày lên, bằng như thế vẫn chưa đủ sao?

“...thuốc này làm em mất cảm giác. Thường thì thuốc giảm đau có tác dụng khoảng 6 giờ, trong sáu giờ em sẽ không biết đến đau đớn là gì, đủ thời gian để quá trình tự hủy hoại qua đi. Em cứ nghĩ thế là tốt rồi, nhưng một lần dùng thuốc xong, hơn hai ngày sau cơ thể em vẫn không biết đau là gì. Bác sĩ của em kiểm tra, ông ấy nói thuốc hết tác dụng rồi, việc mất cảm giác là do cơ thể. Cuối cùng thử kiểm tra nhiều lần khác nữa, ông ấy kết luận nếu em tiếp tục dùng thuốc, trong tương lai cơ thể sẽ không còn biết đến cảm giác gì nữa. Đau đớn, nóng lạnh, thậm chí vui buồn. Mọi người biết điều này chứ nhỉ, cảm xúc của con người đều do những hóc – môn mà có, nếu tiếp tục dùng thuốc, những hóc – môn đó của em sẽ biến mất. Cuối cùng chỉ có thể nghe và nhìn thôi. Nhưng như thế cũng rất tốt, ít nhất là tốt hơn việc vết thương không lành miệng, cơ thể bị hủy hoại hay đau đến mất luôn cả kí ức, muốn chết cũng không chết được....”.

Cô nhún vai, bình thản kết luận.

“... Em chỉ nói thế thôi, mọi người cũng không cần lo lắng, việc đón nhận điều xấu từ nhà Senje với em luôn luôn là chuyện rất bình thường mà. ”.

Cảm giác của người nhà Fujimaru lúc này, đều là thất ngen trong tim. Nhất là Saka, hai tay anh nắm chặt nhìn cô rất sâu, cảm thấy đau nhói muốn bóp nát lồng ngực. Cô nhìn lại anh, đón nhận ánh mắt rất bình thản.

“Giờ thì trả lại cho em được chưa?..”.

Từ từ giữ tinh thần, anh đưa cho cô lọ thuốc và hỏi:

“Hiện tại có cách nào chữa trị không?..”.

“Có.”. Cô gật đầu đáp chắc chắn. “Không làm mình bị thương nặng nữa là được. Chỉ cần không bị thương tệ quá, cơ thể cũng sẽ không tự hủy hoại thêm, em sẽ không cần dùng thuốc. Nhưng anh nghĩ có thể sao?..”.

“Lần này không chỉ là một Caroline, còn rất nhiều người thuộc gia tộc Vampire nữa, em còn nghĩ rằng số thuốc này thiếu ấy.”.

Nói xong, cô nhanh chóng đưa những vật dụng cần thiết vào túi xách, những thứ còn lại đưa cho cô Elik. Ánh mắt mãi sau cũng không nhìn anh và mọi người mà hồ hững đưa xa khỏi cửa sổ.

Anh lặng lặng nhìn cô một lát rồi cũng rời mắt. Tự nhủ thăm vói chính mình....

Enji vẫn nhìn ra cửa sổ suốt. Cô thực sự, thực sự...không hề muốn thấy thứ gọi là thương cảm, đau xót hay lo lắng gì đó trong ánh mắt của mọi người. Đó là lí do vì sao cô không muốn nói cho ai biết, rõ toàn là những thứ cô thấy không tệ và có phần tốt đẹp, nhưng những người khác lại nhìn cô với vẻ đau khổ. Cô còn không buồn, họ phiền lòng đau khổ chuyện gì chứ?.

..Sáng ngày 5.....

Nhà của Henry Valois cũng thật sự to lớn. Giống như nhà Saka, ông già Vampire này có cả một lãnh địa dành riêng cho mình nằm xa thành phố. Bao quanh lãnh địa của Henry Valois là bức tường cao hơn 10m, chỉ có duy nhất một chiếc cổng điện lớn, kiên cố với vô số bảo vệ. Chỉ mới là cổng vào mà đã cực kì khủng bố thế này, Enji tạm thời có thể hiểu vì sao người anh Jin vĩ đại của cô nhiều lần đột nhập vào đây đều không có thể làm được gì.

Đi qua rất nhiều những đồng cỏ, vài hồ lớn, và cả cánh rừng phủ đầy tuyết lạnh...toà lâu đài hùng vĩ, cổ kính mới hiện ra trong tầm mắt của Enji.

Khi chiếc limousin đen dài thướt đổ lại trước toà lâu đài, rất nhiều người liền ra đón. Trong đó có cả Henry Valois.

Khác với trong ảnh, ánh mắt của người đàn ông này không hề sắc lạnh, mà là vui vẻ, thân thiện, ấm áp nhưng rất tôn nghiêm. Ông Henry ôm lấy Saka rất thân mật.

“Thật ngạc nhiên, cháu trai. Lần này cháu kịp đến bữa tiệc của ta, bình thường thì cháu luôn đến vào ngày 9, nếu ta không nhớ nhầm. Điều này khiến ta rất bất ngờ đấy. Mọi người trong gia đình ngày mai mới đến kia mà.”.

Ông Henry vừa cười nói, vừa đập đập vai người cháu cao hơn ông nửa cái đầu. Và ông chợt nhận ra có bóng dáng một cô gái lạ mặc chiếc áo lông trắng muốt từ chỗ xe, dường như đi cùng với Saka. Ông nghĩ ngay đó là cô gái mà ông nghe đồn từ gia tộc. Nhưng thay vì đến chào ông - một gia chủ, thì trước tiên, cô gái đó tiến đến một chiếc xe vừa đỗ chờ người nhà Fujimaru, vui vẻ mở cửa ra đón...một con chó. Nếu ông không nhầm, nó là Hunxter. Hành động này khiến ông phật lòng. Nhưng cũng rất vui vẻ, ông tiến đến gần chỗ cô.

“Nào nào cháu trai, giới thiệu với ta cô gái của cháu nào.”.

Saka nhìn cô, lắc đầu khẽ thở dài. Cô luôn như vậy, không bao giờ để tâm đến những ai *quan trọng* (với người khác).

“Enji, buông Hunxter ra chút đi. Nó không bị lạnh đâu.”.

“Đây là bác của tôi”.

Theo lời của anh, cô gái đó nhẹ nhàng quay đầu lại nhìn ông Henry.

Cô gái đó nhìn ông bình thản, đầu hơi hơi nghiêng nghiêng có vẻ đang dò xét ông.

Một cảm giác, thật sự rất gần gũi ập đến tận trong tim. Một cảm giác yêu mến khó diễn tả bằng lời. Henry Valois chỉ có thể ngây người nhìn cô gái đẹp đến mức khiến quang cảnh trước mắt ông mờ đi, hiện tại với ông, chỉ có cô là rõ ràng, còn có vẻ sáng lấp lánh nữa. Ông luôn nghĩ rằng không có thứ gì là hoàn mĩ ngoài người phụ nữ với nụ cười buồn ấy. Nhưng.....có lẽ ông đã sai.

“Chào ông. Con là Senje Enji.”. Enji gật đầu một cái nhẹ chào người đàn ông trước mặt. Cô xưng hô rất lễ phép, một phần là do tuổi của người đàn ông này so với cô quá lớn, một phần là cô thấy ông ta rất dễ mến.

Ông Henry nghe cô chào, lập tức tỉnh lại, mỉm cười dễ mến, ông nói:

“Chào con. Ta là Henry Valois. Con dễ thương quá.”.

Và quay lại với Saka, ông mỉm cười nhẹ hài lòng.

“Đi với ta nào, Enji. Ta có một vài căn biệt thự rất đẹp gần lâu đài, có lẽ con cũng không thích ở với gia đình Valois trong lâu đài của ta đâu, vì thế nếu con muốn, hãy chọn bất cứ biệt thự nào con thích. Trưa nay ta còn có việc, nhưng tối nay ta rất rảnh, con sẽ ăn cơm với ta chứ?.”

“Được ạ.”. Trước lòng tốt bất ngờ của ông Henry, cô mỉm cười vui vẻ đồng ý. Dù sao quý ông lớn tuổi này cũng đã mời cô một lời mời thật lịch sự.

“Khi ở đây con cứ thoải mái làm điều mình thích, đi thăm vùng đất của ta. Nó không tệ đâu. Ta có một đàn ngựa đến vài trăm con, hãy chọn một con để cưỡi. Con biết cưỡi ngựa chứ? Nếu không thích con có thể ngồi xe ngựa.”.

“Không cần, con có mang Sky, nó là con ngựa của Saka ấy.”.

“Sky.?.Ồ, con cười được nó sao.?. Thật sự là giỏi.”

“Không có gì, Sky rất hiền mà.”

“Vậy sao...ha ha. Con còn thích thứ gì nữa không.?.”

“Thích bắn súng...”

“Ồ. Ta cũng rất thích bắn súng. Vậy chắc con thích săn chứ. Năm nào ngày 10 đầu năm ta đều tổ chức cuộc thi săn bắn trong gia đình. Lần này con tham gia nhé. Ta với con sẽ cũng một đội.”

“Được ạ.”

“.....”

“Thật tốt là năm nay con đến bữa tiệc của ta. Ta có nhiều trò vui lắm.”

.....

Saka nhìn theo bóng dáng hai người kia cùng Hunxter thờ dài. Sao nhanh như vậy họ đã có thể thân nhau rồi, còn bỏ anh lại đây nữa. Bên cạnh anh, không chỉ là người nhà Fujimaru còn có người hầu và vệ sĩ của ông Henry đều ngạc nhiên nhìn theo. “Có chuyện gì vừa xảy ra mà họ đã bỏ lỡ.?”

Anh thực sự tò mò, những người còn lại của gia đình Valois sẽ đối xử với cô thế nào.?. Cuộc gặp gỡ đầu năm này chắc chắn sẽ rất thú vị đây.

Một đoàn dài những chiếc xe sang trọng tiến dần vào lãnh địa của Henry Valois. Nhìn độ dài của đoàn xe, những vệ sĩ gác cổng bắt gặp có chút toát mồ hôi. Họ canh gác lãnh địa của ngài đại tướng kia cũng đã được nhiều năm, dù không chắc chắn nhưng họ cũng ngầm hiểu thân thế của người chủ này. Năm nào đại gia đình Valois cũng đến tham dự bữa tiệc đầu năm của ngài đại tướng, nhưng không có năm nào số lượng người tham dự đông đáng sợ như vậy. Vì thế lượng người bảo vệ trong lại càng kinh khủng so với mọi năm. Ngoài ra, trong đoàn xe có một vài chiếc xe còn được cả một đội ngũ những người mặc đồ chiến đấu đi xe mô tô bảo vệ riêng ở xung quanh, đủ có thể hiểu tầm quan trọng của những người ngồi trên chiếc xe đó.

Năm nay, số lượng người nhà Valois tham dự đông hơn mọi năm, có lẽ bởi vì.

Thứ nhất: sự xuất hiện của Enji gây sóng gió thời gian gần đây đã thu hút rất nhiều phu nhân và tiểu thư của nhà Valois.

Thứ hai: Ngài đại tướng lão Vampire lần này cùng hai người con thứ hai và ba cũng đến, họ đều là nhân vật địa vị cao trong toàn bộ gia tộc, sự tham dự của họ tự nhiên cũng thu hút rất nhiều người tò mò.

Ai cũng nghĩ sẽ có rất nhiều chuyện thú vị sẽ xảy ra mà.

Thứ ba: Phu nhân Kyoko lần này bỏ chút thời gian quý báu của mình đến đây không chỉ mang theo số lượng người hầu vốn đã đông lại kéo theo rất nhiều vị tiểu thư không chỉ của nhà Valois còn của các nhà khác trong gia tộc Vampire nữa. Thật sự là nhìn đã muốn uy hiếp người khác.

Đoàn xe dừng lại trước cổng lâu đài, ông Henry tiến ra đón gia đình mình mà cũng ngây ra một hồi. Như thế nào năm nay đại gia đình Valois lại có thể đến đây đủ như vậy.?. Mặc dù năm nào ông cũng gửi thiệp mời tới tất cả thành viên, nhưng ông cũng biết rõ sẽ chỉ một số nhỏ đến thăm thôi, năm nay thật không ngờ. Ông cũng biết rõ mình chắc không được yêu quý nhiều đến thế đâu. Vậy là...ông cười cười hơi khó....cô bé Enji kia thật sự là đáng sợ nha.

Trong khi ông Henry đang bận rộn trong việc chào đón gia đình và sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho mọi người thì lúc đó, tại biệt thự dành riêng cho nhân vật trung tâm của sự xáo trộn này:

“Saka, anh tránh ra. Anh định làm gì vậy?...?”. Enji cố gắng dùng sức đẩy anh ra khỏi phạm vi nguy hiểm. Trong lòng thầm mắng mấy người nữ hầu và vệ sĩ, bình thường họ đều có mặt rất đầy đủ, nhưng hễ khi nào Saka liếc nhìn cô đầy mờ ám là lại *đi chơi* đâu đó đến biệt tích luôn.

Saka trước phản ứng của cô càng cười đến hiền hoà sáng lạn, rất dễ dàng đã tóm được hai tay của cô. Bình thường cô có thể mạnh đến đáng sợ, nhưng chỉ cần anh tỏ chút thân mật thì đã lúng túng. Cô tự biết mình đã nhận lời tỏ tình của anh, nên luôn băn khoăn không biết đánh anh thì tốt hay không, vì thế cũng chỉ có thể tỏ ra bất mãn khi anh bỗng dưng tiến tới gần.

Bỗng nhiên...

Cạch...một tiếng rất lớn, cửa phòng khách mở tung ra rất bất lịch sự, từ chỗ cửa xuất hiện ba người đàn ông rất thân thuộc với Saka.

Ba người đó chính là đại tướng lão Vampire và hai người con trai, khi biết tin anh ở nơi đây, họ đã nhanh chóng đi xe đến. Nhưng thật không ngờ, cảnh tượng khi tiến vào phòng làm họ có chút sửng sốt:

Saka đang giữ một cô gái rất xinh đẹp nằm xuống ghế salon lớn, hai tay anh giữ chặt hai tay của cô gái. Đáng vẻ cô gái dường như có chút khó chịu không tình nguyện, mà anh thì lại có vẻ rất đều.

Nhìn đi nhìn lại trong hai người này đều rất mờ ám, mà anh trông lại rất giống người đang sắp làm chuyện xấu xa. Cảnh này thực sự làm những người cha

chú của anh chấn động.

Mà anh, bỗng nhiên bị phá ngang cũng không có vẻ gì khó chịu. Vẫn giữ nụ cười trên môi, anh kéo cô ngồi dậy ngay ngắn, sau đó tiến tới ba người đàn ông kia:

“Ông nội, cha, chú Louis, mọi người đến thật đúng lúc.”.

Ay da...thật khó xử....

Những người đàn ông kia sau chấn động nhẹ cũng phục hồi tức khắc, lập tức cười nói với anh, tất cả đều đến ôm anh một cái thân mật. Và nhanh chóng sự chú ý của họ chuyển sang cô.

Trưởng lão Vampire nhìn cô gái trước mặt, một kí ức nhỏ vụt qua đầu ông: *Cách đây nhiều năm, trong một bữa tiệc đặc biệt cứ 10 năm một lần của ngầm toàn thế giới, một bữa tiệc mà chỉ có những người đứng đầu thế giới mới có tư cách tham gia. Ông và Đại Lão, hai người đứng đầu hai gia tộc lớn nhất nhì thế giới cũng có mặt và tất nhiên thu hút rất nhiều sự chú ý. Khác với những lần trước, Đại Lão năm đó tham gia lại mang theo một bé gái. Sự xuất hiện của trẻ con ở những bữa tiệc này cũng không có gì đặc biệt, rất nhiều người có mang theo gia đình mình đến tham dự. Nhưng cô bé gái này lại đi theo Đại Lão, đó mới là điều đặc biệt. Khác với những cô bé ăn vận những bộ váy xinh đẹp rực rỡ khác, cô bé tầm 7, 8 tuổi đó chỉ mặc chiếc áo sơ mi và mang váy xếp đơn giản, giày đi cũng lại là chiếc giày đế sắt màu đen kì lạ. Mà hơn nữa, quần áo và váy, tất trên dưới là chỉ màu đen duy nhất. Cô bé xuất hiện đã thu hút rất nhiều sự chú ý. Đại Lão bèn nói chuyện với người khác, để mặc cô bé đó lang thang xung quanh bữa tiệc. Có chút tò mò, vì thế ông mới đến gần cô bé:*

“ Bé gái, con dễ thương lắm. Con tên gì vậy? ”.

Cô bé nghe ông bắt chuyện từ từ quay sang nhìn ông, trong ánh mắt nhìn ông toàn bộ đều là sự hồ lũng lãnh đạm dị thường. Chất giọng rất dễ nghe nhưng lạnh lùng vang lên:

“ Không có nhiệm vụ phải cho ông biết. Hơn nữa, ông lớn tuổi rồi mà không biết chuyện này sao? . Trước khi muốn biết tên người khác, phải giới thiệu tên của mình. ”.

Ông một thoáng ngạc nhiên, những người vệ sĩ đi cùng ông lập tức giật giữ, họ cho rằng Đại Lão dạy con bé nói như vậy. Nhưng ông lại cảm thấy có chút hứng thú với cô bé này, ông cười cười nói:

“ A..vậy ta là... ”. Ông chưa kịp nói hết, con bé lại lạnh lùng chen ngang.

“ Đại trưởng lão Vampire, biết mà. Không cần giới thiệu đâu. ”.

Con bé nói xong, mọi người xung quanh ông lại càng giật giữ, ông cũng không để tâm nhiều hỏi tiếp:

“ Bé gái, con ghét ta sao? ”.

“ Không có. Vừa mới gặp, ghét sao được. ”. Vẫn lạnh lùng, cô bé đáp chắc chắn.

“ Nhưng con dường như khó chịu với ta. Nếu không ghét ta, sao không nói cho ta biết tên của con. ”.

Con bé trầm mặc một lúc mới đáp:

“ Cụ không nói phải giới thiệu tên mình, vì thế không nói. ”.

Tất cả mọi người lập tức chột hiểu ra...cô bé này, nếu không được lệnh từ Đại Lão sẽ không làm gì cả. Ông nghe cô bé trả lời, có chút thương cảm bỗng dâng lên.

“ Đại Lão đâu thể nói hết những điều con cần làm, phải không? . Dù sao cũng chỉ là một cái tên, nói cho ta đâu có thể ảnh hưởng gì. ”.

Cô bé im lặng dường như suy nghĩ nhiều lắm, cuối cùng mở miệng, nói một câu hết sức dễ thương.

“ Con là Enji. Ông có thể lấy cho con cốc sữa trên bàn được không? . Rất cao, con không lấy được. Mà tất cả phục vụ đều tránh mặt con. ”.

Ông chột cười nhẹ và đáp ứng yêu cầu của cô bé. Giờ thì ông có thể hiểu vì sao Enji lại đi loay quanh bữa tiệc như vậy, cô bé chỉ muốn tìm một người phục vụ. Nhưng người phục vụ nào nhìn thấy cô cũng đều lảng đi, cô đi theo Đại Lão, họ chỉ sợ cô làm gì đó liên lụy họ thôi.

Cô bé đó giờ đây đứng trước mặt ông, sự xinh đẹp khiến người ta say đắm vẫn như thế, những khuôn mặt lạnh lùng đó đã biến mất, ánh mắt sáng chứ không trầm trầm nữa, chỉ có sự hững hờ lần đó vẫn có thể nhìn ra được. Dù vậy, bé gái trong tâm trí ông cũng thay đổi rất nhiều. Ông tiến lại gần cô.

“ Con là Enji? . Còn nhớ ta chứ? ”.

Cô gái nhìn ông cười nhẹ, đáp:

“ Trưởng lão Vampire, rất tiếc... ”.

Những từ sau cô bỏ lửng, ai ở đây cũng có thể hiểu. Là cô không nhớ, cũng đúng, đã nhiều năm rồi.

“...không quên được...”. Cô nói nốt câu, nhất thời mọi người sững nhìn cô.

“Ha..ha..ha...”. Một tiếng cười vang lên giữa căn nhà..

“Vẫn như thế, con luôn làm ta ngạc nhiên. Bé con, gặp lại con thật tốt.”

Enji trước phản ứng của ông lão trước mắt liền nhún vai mỉm cười:

“Chào ông, gặp lại ông thật tốt.”

Sau khi gặp lại Enji, trưởng lão Vampire có vẻ dường như rất vui. Ông lão này rất thích thú với việc nghe Enji kể về cuộc sống khác người trong gia tộc Senje, nhất là nhà chính. Dù sao thì với những người trên trái đất, cuộc sống của con người trong nhà chính không thể nào nằm trong sự hiểu biết của họ được. Vì thế, nghe cô nói thực sự rất thú vị.

Ngoài ông lão Vampire phản ứng hơi thái quá khi gặp Enji, hai người còn lại của ông hoàn toàn bình thường. Cha của Saka là Voltaire de Valois - một người đàn ông còn lạnh lùng hơn cả Saka và có vẻ nghiêm khắc hơn cả ông Henry. Về cơ bản, ông ta là một người khó gần, kiêu ngạo, và rất đáng sợ. Ánh mắt ông ta nhìn Enji bình thản không hề có ý kiến gì cả, gần như không để cô trong mắt. Cô cũng chẳng quan tâm nhiều lắm đến mấy việc ấy. Bởi vì...

Cô cũng không để ông ta ở trong mắt...

Người chú Louis de Valois của Saka là một người trầm tĩnh, ôn hoà, nhưng lại có vẻ rất cô độc. Ánh mắt người này nhìn mọi người đều có sự hờ hững không quan tâm gì cả. Không phải là ông ta kiêu ngạo...Enji nghĩ thế...ông ta dường như đã chịu một nỗi đau lớn, đến mức không cần gì nữa. Khi gặp mặt, người đàn ông này khẽ mỉm cười với cô rất lịch sự, nhưng đôi mắt lại không hề cười, nó trống rỗng.

Với người đàn ông này, Enji khẽ mỉm cười đáp lại...

Cô luôn thích những con người đau khổ...

Đại Lão từng nói: Đau khổ là món quà lớn cuộc sống ban tặng cho con người.

Người đàn ông tên Louis kia có một nỗi đau dù theo thời gian trôi qua bao lâu cũng không thể mất đi được. Đó là một điều tốt. Vì...sẽ không có nỗi đau nào có thể làm trái tim ông ta rỉ máu lần nữa.

Trong căn phòng khách của biệt thự:

Enji cùng lão Vampire đang chậm chậm đánh cờ...

Saka cùng cha của mình nói chuyện ở một bàn nước gần đó, hai người này cũng đã rất lâu không gặp nhau...

Louis - người đàn ông này cầm lên cuốn sách về chiến tranh của Enji và bắt đầu đọc nó. Về mặt hết sức trầm ngâm

Cho đến khi cô Elik cùng nhiều nữ hầu khác xuất hiện trong phòng, họ rất ngạc nhiên khi thấy mấy người lão Vampire. Rất cung kính, họ cúi đầu chào. Và cô Elik đến nhẹ giọng nói với lão Vampire rằng Enji cần phải chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay.

Cô Elik say sưa với việc làm đẹp cho Enji. Về cơ bản, theo như cô Elik nói, Enji chỉ cần trang điểm nhẹ thôi, vấn đề là làm nổi bật được đôi mắt của cô. Ngoài ra, móng tay và móng chân của Enji cũng được sửa sang, còn đánh đá lên nữa. Có đôi chút phiền hà, nhưng Enji chỉ có thể miễn cưỡng cười trừ.

Sau ba tiếng, chính xác là 3 tiếng 12 phút 7 giây, chiếc nhẫn kim cương màu xanh lục – trang sức cuối cùng, cũng được đeo lên người Enji.

Cô mặc một chiếc váy màu *nắng trải lên những cánh đồng lúa mạch* (cái này Enji cũng không hiểu nó là màu gì, vì cô Elik nói thế, nhưng thực sự nó rất đẹp, còn rất hợp với đôi mắt màu hổ phách và mái tóc màu vàng lúa mạch của cô.) Chiếc váy liền thân dài quá đầu gối một chút được chiết eo nhẹ nhàng với đai chỉ là một dải lụa cùng màu nhưng rất nhạt có đính đá lấp lánh, chân váy bông bênh mềm mại gấp những nếp nhẹ thực sự tôn lên dáng vẻ ma quỷ của cô. Đây là loại váy buộc và thắt nơ sau cổ, vì thế đơn giản mà nói, vai Enji để trần, phần ngực được khoét sâu một chút tạo cảm giác rất gợi cảm quyến rũ, còn có...lưng cũng để trần gần một nửa. Rất may là mái tóc thả dài mềm mại được làm xoăn rất nhẹ đã che đi không ít phần lưng và vai, nếu không, đàn ông sắp gặp cô nhiều kẻ sẽ chết.

Và khi cô xuất hiện, anh cảm thấy thế giới quanh cô bỗng trở nên rực rỡ.

Đôi mắt to sáng linh động, đôi môi mọng đỏ hồng nhẹ, lại còn tô son bóng nên cảm giác có chút ướt át. Cả thân người, vóc dáng, những đường cong gợi cảm đều được chiếc váy nhẹ nhàng bông bênh ấy tôn lên khéo léo. Được thế này là phải cảm ơn tài năng thiết kế cũng sở thích biến thái của cô Elik.

Cô từ cầu thang bước xuống chỗ anh, đôi gót cao đính đá quý và lông chim rất đặc biệt càng khiến đôi chân cô thêm đẹp và làm sáng lên mỗi bước đi của cô.

Cô tiến đến trước mặt anh...

Và anh cảm thấy có gì đó không ổn...

“Saka, anh không biết được đâu. Kinh khủng lắm”.

Cô bỗng nhiên tóm lấy caravat của anh và thì thào. Phải nói rằng, suốt ba tiếng qua làm con rối cho mấy người kia tô tô vẽ vẽ, tinh thần và tính kiên trì của cô sớm đã bị rút sạch. Bây giờ được thoát khỏi họ, cô cảm thấy thế giới đúng là thiên đường.

Còn anh lại chỉ có thể thờ dài.

“Enji, trình độ đại sát phong cảnh của em tăng lên một bậc được rồi đấy”.

Anh thực sự nghĩ... cô có cần được dạy lại để biết thế nào là lãng mạn không?.

Vấn đề đó tạm thời bỏ qua, quay ống kính của chúng ta sang bữa tiệc đã được bắt đầu ở lâu đài Tím (tên lâu đài của ông Henry) cách đó không xa.

Dù bữa tiệc đã được bắt đầu gần một tiếng, khách mời đã đến rất đông, nhưng ở ngoài cổng, những chiếc xe sang trọng vẫn tiếp tục tiến vào. Những người hầu của lâu đài bận rộn chỉ đường để những chiếc xe đỗ vào nơi thích hợp. Lúc đó, trong lâu đài:

Những chùm đèn thủy tinh khổng lồ được bật sáng, cả căn phòng lấp lánh hoa lệ. Tiếng nhạc của đàn piano và violon cùng nhiều loại nhạc cụ khác vang lên du dương réo rắt, rất nhiều đôi nam nữ đang cùng nhảy một điệu nhạc rất nhẹ nhàng. Xung quanh, những người đàn ông cầm trên tay những ly rượu vang tuyệt hảo cùng nhau nói chuyện. Những người phụ nữ ngồi trên các bàn thủy tinh tinh xảo được bày ở một khu khác, họ giao lưu, kết bạn, nói những câu khen ngợi dễ sinh hảo cảm... Và ở ngoài sảnh chính nơi bữa tiệc đang diễn ra, một bữa tiệc khác cũng đang bắt đầu ở một căn phòng lớn gần đó.

Bữa tiệc của gia đình nhà Valois...

Vì cũng là những người trong một đại gia đình, không khí mọi người gần như là thân mật, thoải mái. Nhưng cũng chỉ là gần như mà thôi. Trong một đại gia đình lớn như vậy, mà không phải là ai trong gia đình cũng đều bình đẳng như nhau, có thể nói còn chia theo giai cấp, thì việc phe cánh là điều rất bình thường.

Caroline cùng một nhóm các cô gái ăn vận chói mắt ngồi cùng trên một chiếc bàn thủy tinh trải khăn trắng dài, cùng nhau nói chuyện, và gần như không giao lưu với những nhóm các cô gái còn lại. Những người này tuy nói chuyện rất sôi nổi, nhưng thỉnh thoảng, các cô gái vẫn khẽ liếc ra cửa căn phòng. Chờ đợi một người...

“Thằng bé này vẫn không thay đổi gì. Mọi năm tiệc gia đình đều không đến, năm nay có chút khả quan, cuối cùng trễ gần một tiếng rồi cũng chưa thấy có mặt”. Ông Henry cười cười nói với những người xung quanh.

Và... cánh cửa bỗng từ từ mở ra bởi hai người phục vụ, đứng sau cánh cửa... anh mỉm cười nhẹ chào mọi người trong gia đình. Bên cạnh là Enji im lặng.

Saka cầm tay cô bước đến nơi lão Vampire đang đứng, áy náy nói một câu:

“Đề mọi người chờ lâu rồi”.

Mọi người nhìn lại anh, lâu lâu, lão Vampire mở miệng hỏi:

“Saka, mặt con làm sao vậy. Dán băng này”.

Anh cười cười lớn liếc nhìn cô, vô tình nói hơi lớn:

“Ông nội, là con bị Enji đánh. Thực sự là đỡ không được”.

Mọi người lại quay sang nhìn cô. Enji thân nhiên đón nhận ánh mắt của mấy người xung quanh, đáp rất rõ ràng:

“Bị quấy rối thì có quyền tự bảo vệ bản thân đúng không ạ”.

Mấy chữ *bị đánh rồi bị quấy rối* liên tục được hai người đó nói ra, nhất thời khiến mọi người trong phòng chấn động. Vì thực sự, họ chưa từng chứng kiến Saka bị ai đánh cả. Còn quấy rối nữa? Không phải từ trước đến giờ, đối tượng bị quấy rối thường là Saka sao? Haizz... nói ra việc này có chút không đáng tin, nhưng đúng là ma lực của Saka rất lớn mạnh, thường xuyên có rất nhiều phụ nữ vô ý ngã vào người anh, dù đã được anh nhắc dậy cũng đều là vẫn bám rất chặt nữa.

Chấn động xong, trong phòng liền xôn xao lên không ít. Gần 1/3 các cô gái vẫn còn đang ở trạng thái thất thần nhìn anh cầm tay cô, lại liên tục nhìn cô rất thân mật. Một nhóm khác, đã tỉnh lại, nhìn cô khó chịu. Một nhóm khác, khoảng 1/3 các cô gái còn lại, nhìn anh có chút ngỡ ngàng, trông anh hình như hơi khác. Còn nơi của Caroline, trừ hai cô gái, tất cả đều đồng loạt siết chặt tay lại. Một vài người đang cầm ly thủy tinh, ngay lập tức thủy tinh bắt đầu chảy ra.

Một người phụ nữ, là một người phụ nữ Nhật Bản bỗng xuất hiện bên cạnh họ và cất lên tiếng nói, mềm nhưng mang theo gió lạnh và dao sắc:

“Các vị tiểu thư, mọi người không nghĩ chúng ta nên đến đó chào hỏi cô gái vô phép ngoại lai đang ở trong bữa tiệc gia đình Valois sao.?”

Khi đó, Enji đã rời xa anh tiến đến chỗ Charles, anh chàng này đang nhìn cô kì lạ.

Lão Vampire nhìn theo cô rồi liếc Saka, nhưn một bên lông mày:

“Cháu trai, từ khi nào cháu lại thê thảm như vậy.”

Anh cười cười gian đáp lại:

“Ông nội, ông lại đùa rồi. Muốn có được phần thưởng, con không ngại chịu đau một chút đâu.”

“Dù sao thì con nên cẩn thận một chút, ta thích Enji từ khi con bé còn nhỏ, ta không ngại việc nó là thành viên của gia đình. Nhưng có vẻ như con dâu của ta lại không nghĩ như vậy.”

“Con vẫn chú ý mà.”

Lão vampire lại nhìn anh, hơi băn khoăn mới nói tiếp:

“Lát nữa, Đại Lão sẽ đến đây. Henry và ông ta cũng coi như là bạn. Ông ta cũng có trong danh sách khách mời tham dự bữa tiệc.”

Sắc mặt anh khẽ biến.

Enji chú ý đến Charles ngay từ khi bước vào căn phòng. Anh chàng này ngây ngốc nhìn cô suốt và không rời mắt nửa giây. Khi cô tiếp cận gần, anh chàng có chút giật mình lúng túng nói tiếng chào cô. Cô đang rất đẹp mà. Nhưng đáp lại anh lại là cái nhưn mày đầy nghi ngờ và nụ cười gian không chịu nổi của cô. Cô túm lấy caravat của anh, mỉm cười hỏi:

“Charles, có chuyện gì mà gặp tôi cậu như gặp ma vậy.?. Vì tôi đánh cô em gái của cậu nên cậu định tính kế gì phải không.?”

Charles trong giây phút cô tiến sát gần mình lập tức đỏ mặt, đành liều mạng lắc đầu. Lúc nghe cô bị thương nặng, anh thực sự muốn đến thăm nhưng không có khả năng, lo cho cô còn không được, tính kế gì chứ.

“Hừ.?. Không tính kế.?. Tôi đánh em gái cậu chẳng lẽ cậu không giận.?. Anh em gì mà giống Lau và Lee quá vậy.”

Charles trước điều băn khoăn của cô không nói gì cả. Lâu lâu anh mới hỏi:

“Mắt của cậu. .tốt rồi chứ.?.”

“À. Cũng suýt hỏng. Nhưng cụ của tôi chữa khỏi rồi. Caroline chắc khỏi nhanh đúng không.?. Mấy vết thương bằng dao đó cơ bản đâu có thể làm gì được người như các cậu. Nhưng mắt cô ta sao vậy.?. Tôi vừa chú ý, nó màu đen à.”. Enji lơ đãng nhìn về phía Caroline và một đám những cô gái đang sau đang đến tiến đến gần, kì lạ nhìn vào mắt cô ta rồi quay sang hỏi Charles.

“À...” Charles dừng dung đáp.. “...anh Saka phá hỏng mắt nó rồi, không thể chữa được. Nó phải đi thay đôi mắt mới. Chuyện nó bị thương, tôi, Vic và Elizabeth phải dấu, đánh bị thương người nhà Vampire cậu sẽ không ổn đâu. Caroline thì vì sĩ diện cũng không nói gì cả, đôi mắt hỏng cũng liên chuyển thành có lỗi với Saka mà bị anh ấy trừng phạt. Saka với mấy cô gái vốn khá đáng sợ nên họ cũng tin thôi. Mà con bé đó lại sắp đến đây, lần này không phải chỉ mình nó nữa, cậu sẽ không sao chứ.?.”

“Sao thế nào được. Trước mặt mọi người, mấy người đó nhảy vào can xé tôi chắc.?. Mà họ làm được thế cũng tốt, tôi còn có lí do để đánh người. Hơn nữa có gì không vừa ý tôi trút lên đầu Saka là oke.”. Enji hơi ngạc nhiên vì những gì anh nói, sau đó cười cười, đặc ý nhìn anh.

Charles đang vui vẻ nhìn bộ dạng thích chí của cô, nhưng khi cô vừa nhắc đến mấy chữ Saka lập tức âm trầm. Anh rầu rĩ lên tiếng hỏi cô thật nhỏ, vừa hỏi vừa cầu mong việc đó không phải là sự thật:

“Tôi nghe nói Saka với cậu...là thật à.”

“Phải, là thật đó. Không tin được đúng không.?. Tôi cũng còn chẳng tin nổi nữa là cậu. Nhưng anh ấy bỗng nhiên khùng lên nói yêu tôi, tôi chưa kịp định thần đã liên hoàn tấn công khiến tôi không đỡ nổi. Giờ thì thế này đây. Nói cho cậu biết, tình trạng của tôi là đang ở trên bàn tế rồi, chỉ chờ ngày lành tháng tốt anh ấy sẽ thịt ngay. Đã bảo là Saka nham hiểm, vậy mà nói ra chẳng ai tin cả. Người tin tôi thì lại vô dụng chẳng giúp được gì. Tôi đúng là xui xẻo tám đời.”. Enji khẽ cau mày khó chịu, biểu hiện có chút bức bối liền thanh nói với Charles.

Thực sự thì sự thật cũng chẳng kinh khủng như thế, nhưng cô nói khiến người khác cảm thấy mình như bị dồn vào đường cùng vậy.

Charles nghe cô nói xong, lập tức tin tưởng cô bị Saka bắt nạt, giờ đang chịu oan ức. Ánh mắt anh thay đổi liên tục, cuối cùng là cực kì quyết tâm. Anh khẽ nắm tay cô siết chặt rồi nói:

“Cậu yên tâm, tôi sẽ giúp cậu.”.

Nói xong phăng phăng bỏ đi đến chỗ Saka, để lại cô đàn mặt một mình.

“Giúp.?. Giúp cái gì mới được chứ. Mấy bà phụ nữ nhà cậu đang tiến đến gần tôi đây nè, không ở lại với tôi thì thôi lại còn bỏ đi đâu.?. Đúng là cậu cũng như người khác, vô dụng...vô dụng...”.

Enji âm thầm mắng Charles, chỉ tiếc lúc này nhân sự còn đang ngập tràn quyết tâm giải quyết vấn đề khác giúp cô nên không thể cảm nhận thấy.

Enji mắng xong, mỉm cười với chính mình. ...A...Sát khí thật là mạnh.

“Cô là tiểu thư Senje Enji.?.” Một giọng nói của một người phụ nữ, mềm nhẹ nhưng sắc như dao vang lên làm cô lạnh gáy.

Cô từ từ quay đầu lại. Trước mắt cô là một người phụ nữ xinh đẹp khoảng 28 tuổi, đúng kiểu của những quý bà. Bề ngoài tử tế, cao sang nhưng nghiêm khắc đến vô lý, và độc địa. Kiểu người phụ nữ nắm trong tay mình nhiều địa vị, kiêu căng và cho rằng mình đáng tôn trọng hơn bất kì ai. Nhưng thật sự mà nói, người phụ nữ này hơi làm cô thất vọng một chút, nhất là về nhan sắc. Saka đã cho cô xem ảnh bà ta, nhưng trong ảnh bà ta đẹp hơn nhiều. Còn trước mắt cô chỉ là một người phụ nữ xinh đẹp, nhưng lại không nổi trội, không có thứ gì đặc biệt ngoài ánh mắt muốn giết người cả. So với bà ta, những cô gái trong căn phòng này, hay những người phụ nữ khác nổi bật hơn nhiều. Vậy...cô tự hỏi...bà ta làm thế nào lại có thể quyến rũ được cha của Saka vậy.?. Vì ông ta thực sự rất đẹp trai...dù tính cách không tốt...nhưng vẫn đẹp trai. <= Khó phủ nhận được điều này.

Suy nghĩ hồi lâu, cô mỉm cười lịch sự.

“Không phải, thưa phu nhân. Bà nhận lầm người rồi.”.

Ánh mắt cô loé lên tia thích thú khi mấy người kia nhất thời ngạc nhiên. Từ phu nhân Kyoko, mấy cô gái đằng sau liền lúng túng. Họ nghe Caroline kể cô là một cô gái không sợ thứ gì, vô phép tắc, hỗn láo, ngu ngốc, và rất thích khiêu chiến...Nên cứ nghĩ nếu khi họ đến, cô sẽ vênh vang mà lên mặt nhận tên tuổi chứ, thật không ngờ...cô muốn trốn tránh sao.?.

“Vậy...cô có thể giới thiệu tên cho chúng tôi biết được chứ.?.” Phu nhân Kyoko mặt không hề thay đổi, mắt khẽ đẩy lên cao một chút, tiếp tục hỏi cô.

“Phu nhân à, bà phải biết điều này chứ: Trước khi hỏi tên người khác, hãy giới thiệu tên của mình. Đó mới là người lịch sự.”. Enji vẫn giữ nụ cười lịch sự ôn hoà trên môi, không trả lời bà ta mà đá câu hỏi đi lung tung.

Và lúc này, mắt bà ta ngay lập tức tối sầm lại.

“Senje Enji...thôi ngay trò đùa của cô lại. Đứng trước mặt cô là phu nhân Kyoko Valois, (Phu nhân Kyoko là người Nhật, sau khi lấy Voltare Valois đã đổi họ theo chồng của mình.) cô nên biết điều mà tôn trọng phu nhân.”. Caroline đứng ngay sau phu nhân Kyoko, từ đầu đến giờ im lặng, nhưng có vẻ càng ngày càng tức tối, cuối cùng bực mình lên tiếng gắt với cô.

Enji ngay lập tức thờ dãi trưng ra bộ mặt: Mấy người hung hăng quá.

Cô vẫn giữ tư thế lịch sự, nhưng lại có chút ý cười nói:

“Tôi đâu hề có nói sai. Điều đó Đại Lão dạy tôi khi còn nhỏ, con cháu ngoan luôn làm theo lời các cụ. Nhưng nếu mọi người không thích cũng không sao. Tôi đâu phải là người dập khuôn, nhì. À. Tạm thời tôi là Fujimaru Enji. Phu nhân, vừa rồi bà nói sai họ của tôi. Hơn hai tháng nữa tôi mới có thể lấy cái họ đó. Nhờ phúc của Saka nên anh ấy đã đổi họ của tôi rồi.”.

Khi cô nói xong, bà phu nhân kia vẫn tiếp tục im lặng. Mãi sau, bà ta khẽ nhếch miệng cười khinh thường với cô, lạnh lùng nói:

“Tôi nghe Elizabeth và Caroline nói về cô, tôi cứ nghĩ như thế chắc là không tệ hại đến mức như thế đâu, nhưng không ngờ lại có thể tệ hơn nữa. Người nhà Senje các người không dạy người dưới phải kính trọng với người trên sao.?. Ánh mắt chống đối và vô lễ như vậy đúng là không chấp nhận được. Nhìn cô ra ngay là lại con gái hạ lưu, bẩn thỉu, mưu kế tính toán đầy mình. Cô dùng cái gì quyến rũ Saka để cậu ta đưa cô về nhà vậy.?. Hay là dùng cách truyền thống rẻ tiền của phụ nữ nhà Senje.?. Nghe nói cô là tiểu thư nhà chính, tôi đã nghĩ cô khá hơn những loại người cấp thấp đó, vậy mà lại không nghĩ rằng, càng ở trong nhà chính càng thối rữa. Đại Lão chủ nhà chính đúng là giỏi thật. Nuôi được đám người vô dụng thấp kém như vậy, ông ta chắc còn hơn ấy chứ. Nghe đây, đừng nghĩ cô xinh đẹp một chút là muốn cái gì cũng được, sau khi thân thể thối rữa rồi, Saka chán sẽ bỏ cô ngay thôi. Mà có lẽ Saka ngay cả thân thể cô cũng không cần, cậu ta chỉ đang muốn lợi dụng cô mà thôi, hiểu không.?. Kẻ đang bị lợi dụng thì đừng có lớn tiếng như vậy. Loại người còn hơn cô tôi gặp nhiều rồi, vì thế khôn ngoan một chút đừng có nghĩ đến việc chống đối tôi. Ngoan ngoãn một chút tôi còn để cô yên, nếu tôi đã muốn, dù tôi muốn cô chết Saka cũng không ngăn cản đâu.”.

Bà ta tuôn ra một tràng dài những câu hạ nhục cùng đe dọa, ánh mắt Enji biến hoá dần dần, càng ngày càng đen lại, đen đến tận tối. Tràn ngập trong màu đen đó là phần nộ không thể diễn tả.

Khi những cô gái xung quanh đang mỉm cười thoả mãn vì cô bị mắng, tất cả họ đều đồng loạt nhìn cô coi thường, khinh bỉ. Enji bấy giờ mới nhếch mép cười lạnh. Từng từ, từng từ nói với bà ta.

“Phu nhân à, tôi không chỉ có xinh đẹp thôi đâu. Tôi còn giết người và đánh người rất giỏi nữa. À. Tôi cũng thuộc loại người liều không cần mạng, đã tức giận với ai sẽ dùng mọi cách để giết người đó, tôi chẳng hề tâm việc đằng sau ông ta hay bà ta có thể lực gì đâu. Phu nhân, lần sau mong bà có mắt nhìn tôi cũng nên giữ miệng một chút, đừng lòi nhà Senje vào. Bà si nhục nhà Senje là si nhục Đại Lão, tôi không chấp nhận chuyện đó được. Mãi lâu lâu nhà

chúng tôi chưa giết ai nên bà coi thường?. Nếu cần thiết tôi không ngại mở màn đâu.”

Lặng lẽ nhìn phản ứng vô cùng kinh ngạc của mấy cô gái đó, Enji lại từ từ nói tiếp:

“.....Mà bà cũng đừng mong quá, phu nhân. Bà không phải là người nhà Vampire đầu tiên bị tôi đánh đâu. Đúng không nhỉ?. Caroline...” Enji quay sang đối tượng kia cười cười hỏi. “...Lần đó sơ suất tôi không mang theo vũ khí của nhà Senje nên cô bây giờ vẫn còn đi đứng nói cười thật thoải mái nhỉ?. Nhưng yên tâm, lần này tôi mang theo vài thứ rất tuyệt, Vampire đứng trước nó sẽ không còn bất tử nữa A. Không phải là tôi đe dọa gì đâu, tôi chỉ nói để mọi người coi chừng mà không động đến tôi thôi. Đây cũng là một hình thức tự vệ, mọi người biết đấy...” Nói xong một tràng đe dọa, cô lại tỏ thái độ “tôi không hề có ý đó đâu” khiến cho mấy người kia càng thêm tròn mắt kinh ngạc.

“Các người nghĩ tôi đang ở trong hang cộp mà sợ cộp sao?. Đàn đàn lũ lũ kéo đến thị uy chắc. Muốn ăn thịt ai đấy?. Tôi không phải loại nhiều lời nên sẽ không nói tiếp nữa, nhưng tôi vẫn phải nhấn mạnh lại...phu nhân Kyoko, xin đừng quên Vampire chưa có người nào chết già đâu. Bà si nhục ai cũng được, tôi chẳng quan tâm. Cả thế giới si nhục Đại Lão cùng nhà Senje cũng được, đối với chúng tôi đó là vinh dự, vì đó biểu hiện cho việc ông ấy và... chúng tôi... vĩ đại để xứng là kẻ thù của thế giới. Nhưng với Vampire mà nói thì không được phép si nhục ông ấy và nhà Senje, các người thói nát đâu có kém gì. Đừng có thể hiện mình cao sang.”

Nói xong cười nhạt nhìn thẳng vào tất cả những người trước mắt.

Hừ một tiếng nhẹ, cô bỏ đi mặc cho mấy người kia còn đang sững sờ không thể nói lại được gì.

Và cứ như vậy, cô tiến gần đến chỗ anh. Anh đang nói chuyện với Charles, hai người hình như đang có chuyện gì đó hơi bất hoà thì phải, vì Charles rõ ràng là không vui. Cô cũng không để ý thêm, thần tốc tiến đến gần anh hơn. Hai chàng trai nhận ra cô đang đến liền im lặng.

Anh nhìn cô cười cười:

“Bé con, có chuyện gì thế?..”

Bụp....

Saka nhưn mảy, bụng lập tức truyền đến cơn đau kinh khủng. Tự chất vấn lương tâm mình đã đắc tội với cô việc gì. Đang muốn hỏi lí do lại thấy chân cô giờ lên...

Giẫm...

Anh tự nhủ, lần sau có chuyện gì cũng không được để cô đi giày cao gót. Chân anh muốn tiêu rồi.

Charles cùng mọi người xung quanh tròn mắt nhìn, sau đó, anh chàng này khẽ cười. Nhưng chẳng vui được bao lâu đã thấy cô quay sang lườm mình.

Anh khẽ toát mồ hôi.

“Enji...”

“Enji, Enji cái gì?. Cậu là đồ vô dụng”. Cô không để anh nói mà trực tiếp ngắt lời, mắng anh một câu khiến anh cảm thấy suy sụp. Trái tim anh đau thắt, ngay lập tức bị tổn thương nghiêm trọng.

Cô lại quay lại nhìn Saka, đang muốn mở lời mắng anh thì...ring...ring...ring... Chuông điện thoại khẽ kêu, cô lau bàu mấy tiếng liền mở ví cầm điện thoại lên. Phải biết là lúc cô nghe điện thoại, ông già Vampire liền âm thầm khẽ kêu:

“Vớ vẩn...phá đám cả kịch hay. Ta mà biết kẻ nào gọi điện cho con bé, ta sẽ cắt cổ hắn.”.

Và cũng không đợi lâu, chúa liền đáp ứng yêu cầu biết người đó của ông:

“Đại Lão....người đang ở đây.”. Enji nhanh chóng bỏ khuôn mặt sát thủ của mình, thay vào đó là nụ cười rạng rỡ, giọng nói nghe có vẻ rất bất ngờ.

“Chắc..không cắt cổ được rồi.”. Lão Vampire nghĩ thầm

“Được, con ra liền mà. Cụ đứng yên đó nhé. Cụ không được rời đi chỗ khác đâu.”. Nhanh chóng cúp điện thoại, rồi lại nhanh chóng bỏ đi, và cũng nhanh chóng quay lại đến trước mặt anh.

“Vẫn muốn đánh.”. Anh thầm nghĩ khi cô quay lại.

Nhưng khác với dự kiến của anh, cô quay lại rất sốt sắng hỏi:

“Saka, nhìn em có đẹp không?. Đủ để Đại Lão bất ngờ chứ.”

Anh nhìn ánh mắt hồi hộp của cô, cười đau khổ gật gật đầu.

Cô cười tươi một cái, vội vàng mắt hút lao đi. Để lại...

Một đám người đang shock vì lần đầu tiên bị mất kinh khủng như thế, và tức giận vì hành động vô phép tắc như thế...

Một trái tim tan nát đau khổ...

Một trái tim bức tức vì tình cảm của cô đang dành hết cho một lão già, mà lão già đó miệng mở ra là “Con với Saka thành một đôi cũng đẹp lắm”... nhưng khi nào không có cô thì lại nhìn anh nham hiểm “Cậu chắc mình quản được con bé chứ?.”

Và rất nhiều người vẫn sợ hãi với hành động của cô.

Henry và lão Vampire, một cha một con, hai lão già này nhìn nhau cười.

Voltaire Valois khẽ nhủ thầm.

Louis Valois nhìn theo cô, sự ngỡ ngàng hiện lên trên ánh mắt vốn luôn trống rỗng.

Phu nhân Kyoko mặt tím tái.

.....

Vũ khí nhà Senje: Loại vũ khí được làm từ kim loại đặc biệt nhà Senje, màu như màu bạc nhưng sáng bóng hơn, có thể giết chết Vampire và làm Vampire bị thương nặng. Cứng hơn cả kim cương và bền hơn bất cứ loại kim loại nào. Và vô cùng hiếm có. Được tạo ra bằng phương pháp thần bí của nhà Senje.

Khi Enji xuất hiện, không chỉ Đại Lão và vệ sĩ đi theo ông, rất nhiều người ở sảnh cũng tròn mắt nhìn theo cô. Không nhìn sao được khi cái vẻ đẹp chói lóa ấy đột nhiên đập vào mắt rất nhiều người (lúc trước khi bước vào căn phòng nhà Valois đang diễn ra bữa tiệc gia đình nhà Valois, Saka đưa cô đi cửa khác, không hề đi qua sảnh chính – nơi bữa tiệc lớn khác đang diễn ra.), mà người sở hữu nó lại rất mất hình tượng lao vun vút trên chiếc giày cao gót chỉ chừng 10 phân thôi ầm ầm bước tới chỗ một người đàn ông lớn tuổi cười rất phấn khích. Mà đáng sợ hơn, người đàn ông đó phải người gì tốt bụng, là Đại Lão - con quý của châu Á, trùm của các ông trùm châu Á. Người này vốn dĩ được lưu truyền là: ông ta không cười thì người chết, ông ta cười thì họ hàng bạn bè cùng người chết. Thế mà con quý đó giờ phút này đang cười đến vui vẻ với cô gái diễm lệ kia. Khung cảnh hai người một cụ một cháu sum họp thật đầm ấm, vậy mà khiến mọi người xung quanh đồng loạt sồn tóc gáy, không ai bảo ai tự động cách xa ít nhất 20 mét.

Đại Lão quan sát cô một hồi liền gật đầu rất hài lòng:

“Enji, con quả thật rất đẹp. Sao bình thường ta không nhận ra nhỉ?.. Chỉ là...”. Ông già liếc chiếc giày của cô hỏi rất nghiêm túc: “...con đang muốn đá ai sao?..”

Cái này...Đại Lão hỏi cô không hề có hàm ý gì cả. Bình thường ở nhà chính cô quả thật chỉ toàn đi giày, rất thuận tiện trong việc hành hạ đám vệ sĩ nhà chính mà ví dụ tiêu biểu là bất nạt Lau. Nếu hôm nào cô đi giày cao gót tức là đang muốn đá chết ai đó, những ngày như thế mọi người thường chỉ có thể cố gắng trốn cô càng xa càng tốt.

Vì thế, khi nghe cụ của mình hỏi vậy, Enji chỉ có thể cười khổ.

Nhưng cô cũng chẳng để tâm nhiều, mà ngay lập tức cáo trạng đám phụ nữ nhà Senje, luôn tiện cáo trạng anh.

“...Con chẳng biết phụ nữ là sinh vật cái gì thú vị như người nói, con chỉ thấy họ là một đồng phiền phức mà thôi. Trên đời này thiếu gì đàn ông, họ cũng rất xinh đẹp, toàn 1000 người mới có một, vậy mà lại cùng đi đánh ghen với con chỉ vì khốn Saka. Đánh ghen vì ai cũng được lại đi chọn anh ấy, trên đời này thiếu đàn ông tốt chắc. Con chắc chắn với cụ, ở đây thêm vài ngày nữa thôi, mạng con dù lớn cũng không thể nào giữ được.”

Đại Lão nghe cô nói, ngay lập tức trưng ra bộ mặt nghiêm trọng để phụ họa thêm:

“Chắc...chắc, thật nguy hiểm. Enji, nghe này, luật nhân quyền cho phép con tự vệ khi cần thiết. Nếu thấy không đỡ nổi thì cứ K - boom, rồi chuồn. Hiểu không?..”

Enji lời khuyên nhủ của lão già kia ngay lập tức hai mắt lấp lánh, giọng cô đè nén âm thanh gian xảo hỏi:

“K - boom được hả cụ?..”

Tiếp theo, Đại Lão còn chưa trả lời, một âm thanh khác đã xen vào:

“Lão già, dạy con cháu như vậy là không tốt đâu.”

Người phát ra lời này chính là lão Vampire.

Enji khẽ giật mình quay lại, mấy người nhà Valois từ lúc nào đã ra đây, mà cũng từ lúc nào đã tiến gần đến chỗ hai người. Cô thầm nghĩ cuộc nói chuyện vừa rồi họ đã nghe thấy, vậy thì...cô thở dài...không K - boom được rồi. Đó, suy nghĩ của cô là tiếc không K - boom được, chứ tuyệt nhiên không hề cảm thấy xấu hổ vì bị người ta biết cái ý tưởng phá hoại của mình.

Người nhà Valois ra gặp Đại Lão chỉ gồm lão Vampire cùng hai người đàn ông lạ khác. Những người khác đang tản ra khắp bữa tiệc và tiếp khách, cô thấy Saka cùng Charles nhanh chóng được một đám tiểu thư vây quay, và ngay cả người trầm tĩnh như ngài Louis Valois cũng đang nói chuyện với một người phụ nữ lớn tuổi. Chỉ là, thỉnh thoảng, Enji có cảm giác ông ta chợt liếc nhìn cô.

Còn về phía này, hai lão già quý quý từ nãy đến giờ vẫn chưa xong màn chào hỏi mang đầy ý vị đá xoáy nhau. Enji nghe họ lờ lợ qua lờ lợ lại, ngài tôi rất lịch sự mà mỗi câu sấm sét cứ từ đầu giạt qua giạt lại trên đầu cô. Vì thế, rất nhanh chóng, cô lẹ chân trốn khỏi bữa tiệc, ở lại bên họ, cái mạng của cô còn chưa kịp chống đỡ đám sinh vật nhà Valois đã tàn phế rồi.

Khi cô nhanh chân trốn đi, một ánh mắt vẫn luôn nhìn theo cô chợt động. Người đàn ông mỉm môi nhẹ và quyết định bước theo.

“Wa...tuyệt rồi này...”. Enji phấn khích reo lên, đầu cô ngửa lên trời cao nhìn những bông tuyết li ti rơi xuống. Hai tay cũng đưa ra, cảm giác được thứ buốt lạnh ấy đang bám trên cơ thể, đôi môi nhỏ giương lên mãi không hề hạ xuống. Trên đời này, thứ cô thích nhất chính là gió lạnh. Thứ cô cảm thấy hoàn mĩ nhất chính là tuyết. Cô luôn luôn muốn đến sống ở Bắc cực, chỉ là Đại Lão mãi vẫn không đồng ý mà thôi.

Chơi tuyết thì thích thật, nhưng chơi mãi cũng phải có hiện tượng thể này:

“Hắt...xi...”.Enji khẽ run người, ngón tay buốt giá day day nhẹ cái mũi đã hồng lên vì lạnh. Đúng là chơi tuyết gì cũng được, nhưng phải mặc áo khoác đã.

“Cô gái, cô cần áo khoác không?”. Một giọng nói rất nhẹ, trầm ồm vang lên sau lưng khiến Enji giật mình.

Cô quay người lại, trước mặt cô là Louis de Valois.

Enji nhìn vào đôi mắt có chút quan tâm của người đàn ông, không hề khách khí khẽ gật đầu, đôi tay nhận lấy áo khoác và nói lời cảm ơn:

“Cảm ơn ngài”.

Vừa khoác áo vào người, một luồng hơi ấm ngay lập tức truyền vào cơ thể khiến cô cảm thấy dễ chịu. Kéo kéo áo khoác cho kín một chút, Enji cảm thấy thật lạ khi cô có cảm giác rất dễ chịu với người đàn ông này.

Ông Louis nhìn cô khoác áo xong lại ngay lập tức nhìn tuyết rơi, vì thế cất tiếng hỏi: “Cô gái, cô thích tuyết sao?..”.

“A. Vâng. Đúng vậy, tuyết rất hoàn mĩ”.

“Hoàn mĩ?. Nghĩa là đẹp phải không?..”.

“Không. Hoàn mĩ là hoàn mĩ, đẹp là đẹp. Thứ đẹp chưa chắc đã hoàn mĩ, thứ hoàn mĩ cũng không nhất thiết phải đẹp.”. Enji nghe ông Louis hỏi tiếp, trầm ngâm một chút liền trả lời. Khi nói những câu này, cô cũng không biết vì sao mình lại nói như vậy. Nhưng trong tiềm thức cô từng nhớ, ai đó đã nói với cô như vậy. Thế nên đột nhiên nhớ đến liền nói ra.

Cô cũng không nghĩ, câu nói đó khiến người đàn ông bên cạnh sững sốt như vậy. Ông ấy im lặng nhìn cô rất lâu mới khẽ hỏi tiếp một câu rất lạ:

“Cô gái, cô có thích gió lạnh không?..”.

Hơi ngạc nhiên trước câu hỏi đó, tuy vậy Enji cũng chẳng để tâm nhiều mà gật đầu nói: “Có, cũng rất thích ạ. Gió lạnh rất thoải mái, chúng là tay cháu buốt nè.”.

Lại thêm một lần nữa, người đàn ông sững sốt. Ánh mắt ông mờ ảo, dần dần nhớ lại một khoảng kí ức:

“*Phụ nữ ai cũng thích tuyết nhỉ, vì đẹp sao?..*”.

“*Cũng không hẳn. Em thích nó vì nó hoàn mĩ.*”.

“*Khác gì nhau chứ?..*”.

“*Tất nhiên là khác, hoàn mĩ là hoàn mĩ, đẹp là đẹp, đẹp chưa chắc đã hoàn mĩ, mà thứ hoàn mĩ cũng không cần đẹp.*”.

“*Ra là vậy?.. Nhưng em thấy nó hoàn mĩ ở chỗ nào chứ?..*”.

“*Thật là ngốc, anh không thấy nơi nào có tuyết, nơi đó sẽ đẹp sao.*”

“*Vậy là cuối cùng vẫn là đẹp, khác gì nhau chứ?..*”. Chàng trai khẽ lắc đầu. Nhưng anh cũng không nói lớn để cô gái nghe thấy, anh lặng nhìn cô gái đang nghịch trên nền tuyết trắng, bỗng nhiên hỏi tiếp:

“*Vậy là em thích tuyết nhất?..*”.

“*Không. Em thích gió lạnh nhất.*”.

“ Gió lạnh.?. Sao kì lạ vậy. ”.

“ Có gì đâu. Gió lạnh rất thoải mái, anh không thấy cách chúng đi qua làm buốt lạnh cơ thể em sao. ”.

Nhìn người con gái trước mặt, người đàn ông khẽ run lên. *Nhìn nghiêng thế này, quả thật rất giống. Chẳng lẽ...chúa nghe thấy lời nguyện cầu của ta sao.?*

Ông đang nghĩ như thế, và chợt giật mình hoảng hốt.

Không được, không được. Cô gái này đang là người yêu của Saka, là cháu của ông mà. Vì thế....không thể được.

Hai tay ông khẽ nắm chặt, ông đứng lên mỉm cười với cô và nói:

“ Cô gái, nên vào trong nhanh nhé. Ngoài này rất lạnh. ”.

“ A. Không sao mà. Áo của ngài ấm lắm ”. Đáp lại ông, Enji khẽ cười rất đáng yêu.

Gật nhẹ đầu, ông Louis bước đi. Trước khi bóng dáng ông khuất sau những hàng cây khô phủ đầy tuyết. Ông dừng lại, hỏi Enji câu cuối cùng:

“ Cô gái, có thể nói cho tôi biết: Vì sao tuyết hoàn mĩ không. ”.

“ Ồ... ” Enji mỉm cười đáp vui vẻ: “ ...Ngài không thấy sao.?. Tuyết phủ nên tất cả mọi thứ đều trở nên đẹp. ”.

Một nụ cười - buồn bã xen lẫn đau khổ và hạnh phúc xuất hiện trong đêm lạnh. Trong bóng tối của những hàng cây, ánh mắt của người đàn ông kia nhìn cô đầy bí ẩn. Cô không hề nhìn thấy điều đó, chỉ thấy người đàn ông kia quay đi và để lại câu nói :

“ Trả lời hay lắm ”.

Enji thật chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra ở bữa tiệc đó. Mọi thứ trở nên kì lạ.

Charles luôn nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp.

Saka dường như muốn hỏi cô chuyện gì đó, nhưng mỗi khi bắt đầu lại thờ dãi bỏ đi. Sau đó cũng thường tránh mặt cô.

Còn Louis, người đàn ông kia lại rất hay vô tình hoặc ngẫu nhiên gặp cô.

Như sáng nay:

Enji bị vây quanh bởi một đám tiểu thư nhà Valois, mà cô vẫn thường gọi những cô gái này là những tiểu thư bé. Những cô gái này mặc dù là người nhà Valois nhưng địa vị không cao lắm, phải nói là đẳng cấp khác hoàn toàn mấy vị như Caroline. Dù vậy, về trình độ đe dọa thì đúng là không ai bằng. Suốt mấy ngày nay, các cô gái này đã gửi đến cho cô không biết bao nhiêu là những món quà thân ái, nói ra cũng không có gì đặc biệt, toàn là mảnh dao, viên đạn, đầu lâu, hoặc một chiếc khăn thấm máu. Bất quá, chẳng tác dụng gì với cô cả, cô còn lấy luôn mấy thứ đó làm nên một tác phẩm nghệ thuật độc đáo đến mức lão Vampire cũng phải búng ngón tay cái lên khen cô vài lời.

“ Cô đâu là người của nhà Valois, tại sao lại có thể trèo trên tham gia kì nghỉ gia đình của chúng tôi. Tôi khuyên cô tốt nhất nên biết đứng sai một chút, tốt xấu gì cô cũng là tiểu thư nhà chính Senje. Cô không thể không có lòng tự trọng được. Chúng tôi đã nói nhiều ngày qua rồi, chẳng lẽ cô vẫn cố tình không hiểu.?. ”.

Một vị tiểu thư bề ngoài nhìn ra rất hiền dịu, đứng trước nhiều vị tiểu thư khác lên tiếng xem chừng rất bất bình. Enji có thể nhìn ra được cô gái này không phải là người xấu hay ích kỉ vô đạo đức gì, có lẽ hiểu nhầm việc cô ở đây mà lên tiếng thôi. Thực ra nhiều ngày qua, Enji cũng gặp rất nhiều những vị tiểu thư khác, rất nhiều người đều là những cô gái tử tế. Họ đối xử không phải phép với Enji đều là vì những tin đồn không hay ho lắm, mà cô là nhân vật chính.

Enji khẽ e hèm một tiếng rồi đáp:

“ Tiểu thư à. Cái gọi là tự trọng chúng tôi vứt lâu rồi. Hơn nữa, việc tôi ở lại đây không hề có gì liên quan đến tự trọng hay không.?. Tôi được lão già Vampire, ông Henry và cả Saka nữa mời ở lại. Vì thế việc các vị ra sức đuổi tôi đi thật là không lịch sự chút nào. ”.

Cô cười cười lại với họ, khuôn mặt ra vẻ trầm ngâm nhũn nhệ mảy rồi nghiêm túc hỏi lại:

“ Nhà Valois cao quý như vậy.?. Thật không ngờ cách đối xử với khách còn tệ hơn nhà Enji chúng tôi. Ít nhất chúng tôi không bao giờ đuổi khách chúng tôi đã mời vào nhà. Và phải nói thêm, hành động bất lịch sự của mọi người khiến tôi có cảm giác mình là kẻ mặt dày siêu hạ cấp như một con đĩa có gắng bám trụ vào nhà Valois vậy.?. Nếu như vẫn còn lòng tự trọng, tôi có thể nói rằng nó đang bị tổn thương nghiêm trọng đấy. ”.

Nói xong ánh mắt bình thản nhìn lại những cô gái phía trước. Cô thấy rõ họ đang bất ngờ, cô gái kia im lặng, môi khẽ mím, xem chừng không thể nói được nữa. Dù sao phụ nữ nhà Valois được dạy dỗ rất tử tế, họ có thể không tốt lắm mà đe dọa cùng áp bức bắt nạt cô, nhưng lại không đủ dũng khí để nói mấy lời thô bỉ với cô được. Trong khi cô thì rất thoải mái trong phương diện đó, muốn nói lịch sự.?. Ok thôi. Muốn mắng nhau thậm tệ, sử dụng cả mấy ngôn ngữ hạ lưu.?. Ok thôi. Muốn đánh nhau.?. Ok thôi. Kết lại một câu, họ giờ trò sau lưng thì may ra còn làm cô xây xẩm một chút, còn nếu đi

đôi đầu trực diện thì chỉ ném mùi thất bại thôi.

“Cô, cô...không thể tin được. Miệng lưỡi khéo lắm. Đúng là, cô sử dụng mấy lời ngon ngọt dụ dỗ Saka phải không?. Tôi biết ngay mà, cô đúng là, đúng là...”. Mấy cô gái đằng sau bắt đầu nhao lên, họ chỉ thẳng tay vào mặt cô chuẩn bị sỉ vả không thương tiếc.

Enji vừa nghe họ nói mấy chữ dụ dỗ, lập tức cảm thấy cáu. Cô trực tiếp ngắt lời mấy cô gái đó, quát thẳng vào mặt họ:

“Đúng là, đúng là cái gì?. Dụ dỗ Saka cái gì?. Mấy người đều là tiểu thư có học thức, đừng có ngu như thế chứ. Saka mấy cô biết là người có thể chỉ vì mấy lời ngon ngọt mà đắm ra mùi quáng quàng không?. Hơn nữa, tôi đã nói rồi, là anh ta bắt ép tôi từ đầu, tôi không làm gì cả. Đừng có tự suy diễn rồi đi kết tội người khác. Mấy người thích anh ta như vậy sao không đi hỏi trực tiếp anh ta ấy, đến đây đe dọa rồi khuyên nhủ cái gì?. Phi... Tôi phi nhổ vào. Khốn Saka có gì tốt đẹp mà người nào cũng vậy, điên cuồng lao vào như mấy kẻ mất trí ấy. Các cô đã thế còn không nói làm gì. Đến ngay cả mấy bà phu nhân cũng nhúng tay vào, các người rồi việc làm sao?. Không để cho người ta yên một phút được à?. Hay là không đến uy hiếp tôi các người không sống được .?. Mắng tôi các người cảm thấy ngủ ngon hơn sao?. Thối nát.”.

Mặt cô bùng bùng lửa giận mà lớn tiếng nói. Mấy ngày nay liên tục từng đám từng đám người đến làm phiền cô, nội dung cũng chỉ có thế, nói đi nói lại cũng khiến cô bức đến không kìm được rồi.

Khi cô vừa mắng xong, mấy cô gái nhất thời đều sững sờ. Sau đó tất cả cùng tái mặt vì giận. Cô gái hiền dịu đứng đầu vừa nãy còn giữ được bình tĩnh, bây giờ cũng trừng mắt lên nhìn cô. Cánh tay cô ta giơ lên cao, nhìn là hiểu luôn muốn làm gì rồi. Bất quá, càng tốt, Enji cũng đang rất ngứa tay ngứa chân.

“Dừng lại”. Một giọng nói uy nghiêm vang dội toàn bộ hành lang.

Rất ngạc nhiên, các cô gái kia nhìn người đàn ông đang từ sau lưng Enji tiến đến, họ nhìn người đó và trở nên rất lúng túng.

“Ngài Louis, buổi sáng tốt lành”.

Louis Valois bước đến gần họ, khuôn mặt thâm trầm nhìn không hề có sát ý nhưng lại khiến người khác không tự chủ được mà run lên.

“Các vị tiểu thư, cô gái này là khách. Mong mọi người giữ phép lịch sự.”. Giọng ông Louis đều đều vang lên, nghe rất nhẹ nhàng, nhưng thực chất chính là cảnh cáo mấy người kia. Và tất nhiên, ngay sau đó, họ vội vàng gạt đầu đồng loạt dạ vâng ngoan ngoãn, chưa đầy mấy giây sau đã mất hút.

Enji ngược nhìn người đàn ông trước mắt, cảm thấy thực trùng hợp, người này trong ba ngày nay đã liên tục xuất hiện rất kịp thời giúp cô thoát khỏi các đồng phiền phức. Nếu không đột nhiên ông ta mời cô đi uống trà đọc sách thì cũng là muốn cô cùng ăn bữa trưa.

Ánh mắt ông Louis nhìn lại cô, khẽ mỉm cười.

“Ngài Louis, cháu không có ý nói ngài thối nát đâu. Nhưng quả thật, người nhà Valois không có mấy người tốt cả.”.

Louis trước thái độ thẳng thắn của Enji cũng không tỏ ra tức giận gì cả, ông chỉ khẽ gạt đầu rồi nói:

“Cô gái, chúng tôi sắp tổ chức cuộc thi săn. Có muốn đi cùng giải toả căng thẳng không. Saka và mấy người kia đều đã đến trại ngựa rồi.”.

Mặc dù quả thật đang bức tức, nhưng Enji vừa nghe thấy mấy chữ săn bắn, lòng không tự chủ được cũng trở nên hưng phấn, ánh mắt cũng vì thế mà chột sáng lên như khi nhận được một món quà là cả một chiến hạm vậy.

Vì thế, rất vui vẻ, cô gạt đầu.

Saka cảm thấy rất ngạc nhiên, à, không chỉ mình anh, rất nhiều người khác cũng cảm thấy ngạc nhiên khi Enji xuất hiện cùng ông Louis. Mấy ngày nay họ luôn nghe người dưới nói cô và ông ấy rất thân thiết, vốn dĩ không tin lắm. Nhưng hôm nay, rõ ràng là cô đi cùng với ông Louis, hơn nữa hai người cười nói lại còn rất vui vẻ nữa. Chuyện này nói ra thấy thật bình thường, cô thân thiết với một người có gì đâu. Nhưng người này lại là Louis, người đàn ông vốn luôn không bao giờ nói quá 20 câu trong một ngày. Không tin thì thử xem, ông ta nói chuyện với bạn ư?. Ông ta chỉ luôn cười mỉm thôi, và bạn sẽ là người luôn nói.

“Enji, lại đây bốc thăm chia đội này. Hai người một đội, đội nào săn nhiều nhất sẽ được lấy một món đồ bất kì trong nhà ông Henry. Thú vị lắm”. Charles ở đằng xa, anh chàng này cầm trên tay một chiếc hộp, cất giọng gọi Enji rất vui. Chắc, anh chàng này thật sự muốn cô cùng đội với mình.

“Đội một chút, tôi đi lấy ngựa.”. Enji hét to đáp lại, đồng thời chạy đến chuồng ngựa. Trong lúc đó, ông Louis đi đến chỗ Charles bốc thăm.

Còn Enji, cô ngán ngẩm nhìn những chú ngựa trong chuồng. Phần lớn còn lại đều lại đều là những con ngựa hết sức bình thường. Muốn thi đấu mà chọn những con ngựa này, 30% đã thua rồi. Hừm. Biết làm sao được, cô đến muộn quá. Đầu tiên cô đã có ý định cưỡi Sky, nhưng Saka đang ngồi yên vị trên nó rồi, chắc chắn cô không đòi nổi đâu.

Một bàn tay nhẹ đập vào vai cô. Enji quay đầu lại nhìn...

Ông Louis cầm dắt trong tay hai con ngựa, khẽ mỉm cười, ông đưa cho cô một con ngựa màu hung rất đẹp. Nhìn qua thôi, dân chuyên nghiệp sẽ biết được luôn, đây là một con ngựa tốt. Không những thế, ông còn đưa cho cô một tấm dán tròn có số 5 bên trong.

“Cháu thuộc đội số năm sao. Nhưng cháu chưa bốc thăm mà.?”.

“Không sao, ta bốc thăm hộ rồi.”.

Nói xong, ông lại lấy tấm dán đỏ dán lên cổ con ngựa của cô. Đến bây giờ cô cũng mới phát hiện một điều, con ngựa của ông cũng có tấm dán số 5. Khá ngạc nhiên, cô hỏi ông ta về thích thú:

“Sao ngài bốc được hai số năm vậy.”.

Nhưng đáp lại cô là một câu trả lời hoàn toàn bất ngờ.

“Ta là người bỏ những tấm dán vào hộp bốc thăm, cô gái ạ.”.

Enji ngờ ngác hai giây rồi toét miệng cười. Trong hộp bốc thăm đó vốn không có cặp số năm, ông Louis chỉ giả như đi bốc thăm, thực ra khi đưa tay vào chiếc hộp đó, trên tay ông ấy đã có cặp tấm dán rồi.

“Ngài Louis, như thế là lừa đảo đó.”. Enji dè dặt âm thanh, ngó nghiêng xung quanh nói.

“Không sao, đâu ảnh hưởng đến ai.”. Người đàn ông khẽ cười đáp.

Và thế là Enji cùng ông Louis dắt ngựa ra trước con mắt của rất nhiều người. Charles nhìn cô rồi lại nghĩ nghĩ khó hiểu. Hình như cô chưa hề bốc thăm mà.

Saka cũng từ đầu cùng Sky bước tới. Anh nhìn cô, nhìn ông Louis phía sau, nhìn đôi ngựa của hai người rồi lên tiếng:

“Bé con, cho em cưỡi Sky. Sang đây cùng đội với tôi.”.

Enji nhích mi một chút, cười cười lắc đầu rất thản nhiên:

“Ngốc Saka, mơ đi. Em luôn mong khác đội với anh.”.

Nói xong liền dắt ngựa đi luôn. Không hề biết đằng sau, Saka đang nhìn cô nhủ mảy. Anh lên ngựa và cười đến chỗ một anh chàng thanh niên trẻ, lấy mất tấm dán số 14 trên tay anh ta, đưa lại tấm dán số 8 trên cổ Sky và đi mất, người thanh niên kia ngờ ngác khó hiểu nhìn theo anh, nhưng cũng không phản đối gì cả.

Saka cưỡi ngựa đến chỗ lão Vampire, con ngựa màu vàng của ông là con ngựa số...14. Anh từ trên lưng ngựa nhảy xuống, nói với ông già rất quả quyết:

“Ông nội, năm nay chúng ta phải thắng. Con muốn dùng toàn bộ lợi thế của mình, không những chiến thắng còn phải khiến cho đội số 5 không sẵn được bất kì một con thú nào.”.

Lời anh vừa nói ra, mấy ông già chức vị cao xung quanh bỗng nhiên nhìn anh rất ngạc nhiên. Lão già Vampire khẽ cười gật đầu rất gian, liếc nhìn về phía xa xa...

Ông Henry cũng bỗng nhiên bật cười ha ha, thách thức nói lớn:

“Quản gia đâu, gọi tất cả thợ săn của chúng ta ra đây, lần này ta muốn thắng. Đừng có năm nào mấy người cũng hã hê lòi được thứ gì đó từ nhà của ta mang đi.”.

“Kìa. Anh trai, mỗi đội chỉ có được hai người thôi.”. Cha của Saka đứng ở gần đó cũng lên tiếng.

“Tất nhiên ta biết, nhưng không cần mấy người đó săn thú hộ ta. Họ cần các người đi săn là được rồi. Phải rồi. Quản gia, ông ghi thêm luật thi đấu. Năm nay đội nào ngã ngựa sẽ mất quyền thi đấu. Ta hất hết các người xuống, các người làm gì được nào. Cháu trai, sao hả, muốn thắng nữa không.?”.

Ông Henry gần như trở nên vô cùng cuồng nhiệt, cười nói ra lệnh khiến mọi người xung quanh cảm giác hơi ghê sợ.

“Charles, con trai. Mau lại đây. Đi lấy ở chỗ ông Phillip tấm dán số 3, giờ ta với con sẽ là một đội. Lão quản gia, gọi người của ta tới, lấy toàn bộ số ngựa còn lại ở trong chuồng đưa cho họ cưỡi, năm nay ta cũng không muốn thua.”.

Vậy là, ngài Voltaire cũng chính thức xuất binh rồi...

Sau một hồi hỗn loạn, số đội tham gia từ 35 đội xuống 14 đội. Lí do...

Phụ nữ năm nay tất cả đều bỏ ngựa, không hề muốn tham gia cuộc thi săn lấy lực đề người như vậy...=> Mất một số lượng lớn thành viên tham dự.

Dù rất nhiều ngựa, nhưng ai cũng đòi người của mình cùng tham gia, vì thế mấy anh chàng thanh niên trong nhà Valois, ngoài những người địa vị cao đã tham gia vào đội của mấy lão già thì còn lại đều bị mấy phe thế lực lớn cướp ngựa.

Mà sau đó, hùng hậu nhất phải kể đến số lượng người của đội lão Vampire/Saka. Đội này không phải là phe chủ nhà, nhưng dùng thế lực khiến người khác chỉ biết ngậm đắng nuốt cay giao ngựa của mình cho vệ sĩ của họ.

Kế tiếp là của ông Henry và một anh chàng tóc vàng điển trai: phe chủ nhà. Số lượng đội này đông vô kể. Mỗi tội thiếu ngựa.

Và sau đó là đội của ngài Voltaire/con trai Charles. Thế lực của đội này thực sự cũng rất lớn, chỉ tiếc ông ta đầu năm đi họp gia đình không mang theo nhiều vệ sĩ riêng, vì thế số lượng tạm thời không thể hơn hai đội trên được.

Những đội còn lại số lượng cũng tầm từ 9 đến 17,18 người.

Chỉ có đội số 5 là trợ trọi lẻ loi nhất: hai vị. Một vị là con gái, tuy hơi bạo lực nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác yếu ớt. Một vị thì đang mặc kệ thời loạn mà cầm sáo bắt đầu thổi, tuyệt bắt đầu phủ kín đầy trên vai cũng lười chẳng muốn phui xuống. Đã vậy, lại còn đắc tội với đội khủng bố nhất nữa.

Nhìn đi nhìn lại, vẫn là chỉ có thể nghĩ... thua rồi.

“Đoàng... đoàng... đoàng...”.

Một tràng tiếng súng vang lên...

Cuộc thi ngựa chính thức bắt đầu.

Ngay khi vừa mới xuất phát, đám vệ sĩ của các nhóm bắt đầu không kiêng kị gì mà xô vào nhau, tất cả trở thành một khung cảnh hỗn loạn. Ngài Louis cuối cùng cũng bỏ cây sáo xuống, và nói điều gì đó với Enji. Cô khẽ mỉm cười, hai người ngay lập tức phi ngựa đi... ra một hướng hoàn toàn trái ngược với mọi người.

“Ông nội, ông nghĩ xem. Chú Louis lại định làm gì vậy?.” Saka nhìn theo bóng dáng hai người kia, chần chừ không biết có nên cho người đuổi theo không?.

“Ta cũng không rõ, từ trước đến giờ nó vẫn luôn kì lạ như vậy rồi. Nhưng ta nghĩ chắc là nó không muốn sẵn, đi hướng đó thì ngược với hướng đàn thú rừng.”. Lão Vampire trầm ngâm suy nghĩ rồi nói.

“Thực ra phía đó có hồ băng, năm nào chú con cũng đến đó khi mọi người đi săn. Có lẽ năm nay là muốn cùng Enji đến đó ngắm cảnh. Louis cũng một vài lần nói với ta, cảnh tuyết phủ ở đó rất đẹp. Cháu trai à, có lẽ năm nay, bọn họ còn chẳng tham gia cuộc thi đâu.”. Cuối cùng, lão Vampire liếc anh, nói xong liền thúc ngựa đi.

Saka lắc lắc đầu khó hiểu, Enji chẳng lẽ lại hiền như thế. Phải biết niềm yêu thích về súng đạn với cô đã trở thành cuồng nộ. Bình thường chỉ cần có cơ hội được bắn súng tự do là cô sẽ nhảy luôn một điệu Flamenco để ăn mừng, anh dù sống chết thế nào cũng không can nỏi. Nữa là hôm nay, anh đã tỏ ý mời đến như vậy?.

Nhưng nghĩ thế nào vẫn không thể hiểu, anh đành thúc ngựa đi theo lão Vampire.

Lúc đó:

“Ngài Louis, thật đẹp. Tiếc là cháu không mang theo máy ảnh, nếu không sẽ chụp vài kiểu làm kỉ niệm rồi.”. Enji ngơ ngác nhìn xung quanh, sừng sốt thốt lên. Cảnh ở đây thực sự là rất rất rất đẹp nha. Tất cả đều phủ một lớp tuyết mỏng, mặt hồ đã đóng băng, dưới ánh sáng mặt trời mùa đông nhẹ yếu này trở nên sáng và lấp lánh như có đám lân tinh phủ lên vậy.

“Cô gái, thật vui khi biết điều đó. Nhưng chẳng lẽ không thấy tiếc sao, nghe nói cô rất thích săn bắn mà.”.

Enji nhún nhún vai, quay đầu nhìn ông mỉm cười sáng lạn:

“Không sao ạ. Ngài đã mời cháu đến một nơi thú vị mà, từ chối là rất bất lịch sự.”.

Nghe được câu trả lời của cô, ông Louis xem chừng rất hài lòng, ông nói:

“Cô gái, ta luôn nghe nói nhà Senje dạy con cháu không được tốt. Nhưng rõ ràng là sai rồi.”.

“Dù vậy... khiến một cô gái phải bỏ lỡ niềm yêu thích của mình là không tốt. Đi với ta nào?.”.

Ông Louis hướng đến cô nói, sau đó thúc ngựa chạy vào rừng cây. Enji cũng ngay lập tức đi theo, tâm trạng rất là tò mò. Người đàn ông này định bày trò gì đây.

“Đây..đây..đây là...Wa..wa...Ngài Louis, ngài ăn gian. Ế, vậy đám người kia?.. Ngài Louis, ngài thật là tuyệt vời, vô cùng tuyệt vời. Trời ơi, cháu muốn nhìn thấy vẻ mặt của Saka lúc này, không không, là vẻ mặt của cả đám người đó...”.

Enji bây giờ đã xuống ngựa, vừa nhìn thấy cảnh trước mắt đã sững sờ không tin được, rồi nhận được cái gật đầu đầy hàm ý của ngài Louis, cô đã nhảy

lên hết vang, vô cùng phấn khích, đúng phải nói là vui không cưỡng lại được.

Trước mắt cô, là cả bầy thú rất đông. Và có lẽ cô không nhầm, ông Henry chỉ chuẩn bị một bầy thú duy nhất để săn thôi, nếu bầy thú đó đã ở đây. Vậy...ở đó sẽ thế nào??. Càng nghĩ, cô lại càng không thể kìm nén niềm vui này lại. Cô quay đầu, nắm chặt hai tay trước ngực, nhìn ông Louis với ánh mắt hâm mộ cuồng nhiệt. Nụ cười trên môi vẫn không hề hạ xuống, cô hỏi ông:

“Ngài Louis, ngài làm thế nào vậy?.”

“Không có gì, người ra lệnh thả bầy thú ở đâu cũng là ta. Ta thả bầy thú ở rất gần đây, nhưng báo với đám người kia bầy thú ở phải tận sâu trong rừng phía đông. Ta chắc chắn, bây giờ họ vẫn còn chưa đến nơi thả bầy thú đâu. À. Nếu ở đó có thú thật. Cô gái, vui không?.”

Đáp lại, Enji gật đầu kịch liệt.

Ông Louis khẽ cười, sau đó đưa bàn tay trái của mình lên cao, Enji đang không hiểu chuyện gì, bỗng nhiên từ rất nhiều khu vực xung quanh hiện ra vô số người. Một người đó bước đến gần, họ cúi chào cô rất lịch sự, và một người đàn ông trẻ tuổi trong số đó hướng đến phía ông nói:

“Ông chủ, chuồng nhốt thú vật đã xây dựng xong rồi. Tiếp theo nên làm gì ạ.”.

“Thả một vài con để ta và cô gái này săn, còn lại đuổi hết chúng vào chuồng. Cắm một lá cờ có hình số năm trong đó, khi nào nhóm người kia trở về báo cho ta biết.”.

Sau khi ra lệnh cho người đàn ông kia, ông Louis lại quay nhìn cô, nhận thấy sự khó hiểu trong đôi mắt trong veo màu hổ phách, ông nói với cô, trong ánh mắt hiện lên tia hào hứng rất hiếm hoi:

“Cô gái, lát nữa sẽ có rất nhiều chuyện thú vị. Giờ chúng ta đi săn nào.”.

Bây giờ, ở phía đông khu rừng tuyết trắng, đám người đi săn nhà Valois cuối cùng cũng đến nơi, trên đường đi xó xát không ít, hiện tại chỉ còn 5 đội vẫn chưa bị loại bỏ. Khi mấy vị này tới nơi, tất cả đều đã giương sẵn súng của mình lên, một con thú nhỏ chạy qua thôi, họ sẽ nổ súng. Chỉ có điều...chỉ có điều, ...mục tiêu đâu?. Ông Henry và rất nhiều người khác kì quái nhìn xung quanh, ngoài dấu chân ngựa của đội quân đi săn, tuyệt nhiên không hề có một dấu chân thú nào. Sau vài giây, một vài người bỗng bừng tỉnh ngộ. Ông lão Vampire là người đầu tiên lên tiếng:

“Thằng nhóc Luo, ta về sẽ đánh nó một trận...”.

Thế là những người đằng sau cũng đại bùng tỉnh ngộ, tất cả đồng loạt cùng nhau quay đầu ngựa, thúc ngựa chạy thật nhanh về địa điểm xuất phát.

Lúc đó:

Trên lưng ngựa của Enji đã xuất hiện một vài con thỏ xám, và ánh mắt của cô đang cực kì sắc lạnh, ngắm nhìn con nai nhỏ chạy đằng xa. Khi cô giương súng lại và định bắn, giọng ông Louis vang lên gần cô lại:

“Cô gái, đám người kia đang trên đường chạy về đây. Chúng ta phải trở lại nơi xuất phát để đón họ thôi.”.

Enji hạ súng sẵn xuống, nhìn ông kì lạ, trên gương mặt hiện rõ mấy chữ: “Trở về làm gì, kệ họ. Trở về bây giờ là bị mắng đó.”.

Ông Louis vẫn không nói gì, ra hiệu cho cô đi theo mình. Enji nhìn con nai đằng xa hơi tiếc nuối, nhưng cũng nhanh chóng rời đi theo ông.

Hai người vừa về điểm xuất phát, chỉ khoảng 3 phút sau, đám người kia đã phi ngựa chạy về. Họ vừa nhìn thấy ngài Louis, mấy ông già quyền thế cao toàn bậc lão đi trước đã lên tiếng mắng không tiếc lời. Thật sự là họ bị lừa một quả rất đau, bức mình quá đâm ra quát mắng mất hết hình tượng:

“Tên khốn Louis nhà ngươi, mấy lão già bọn ta ngươi cũng dám lừa.”.

“Louis, ngươi được lắm. Cha ngươi mà cũng lừa được.”

“Louis, từ khi ta thấy ngươi cùng nhóm với Enji ta đã thấy có quỷ bên trong rồi. Ngươi đang làm cái gì vậy, muốn lấy điểm với ai hả?. Sao không như mọi năm đi ngắm cảnh đi, lần này dám nhúng vào chuyện săn bắn của bọn ta.”.

“Thật không tin được, ta là chủ nhà này, còn là anh trai cả của ngươi, vậy mà dám không coi ta ra gì, dám qua mặt ta....”.

“Chú!. Như thế là ăn gian.”.

“Ngài Louis, bầy thú ngài để đâu rồi?.”.

Mỗi người một tiếng, chỉ trong chốc lát, cả khu trại ngựa đã rất ồn ào. Tất nhiên việc này đồng thời cũng kéo thêm nhiều tiểu thư và phu nhân khác đến, sau khi họ biết được sự tình đều có chung một loại ánh mắt nhìn cô: giận giữ. Và với ông Louis: trách móc.

Sau một hồi rất lâu, đám người kia cuối cùng cũng chịu im lặng. Ngài Louis từ nãy tới giờ đều chỉ mỉm cười, bây giờ mới nói:

“Thế này đi, bầy thú đã nhốt ở chuồng đằng kia rồi, tôi bắt được nên chúng là của tôi. Lần này đội tôi thắng. Nhưng thực sự chúng tôi cũng không muốn

sẵn sẵn lắm. Vì thế, tôi thả đàn thú ra cho mọi người sẵn cũng được. Có điều...”

Ngài Louis im lặng một chút, cân nhắc điều gì đó, ngài bước lùi về sau mấy bước rồi mới nói:

“Trên người các vị hẳn rất nhiều đồ, cùng nhau đổi đi. Một đồ vật, không biết là giá trị bao nhiêu, đổi lấy một con thú. Số còn lại, anh Henry, đổi lấy một quả trứng phục sinh tùy ý của Faberge. Mọi người thấy thế nào?”.

Vậy là, đám người kia sau khi tròn mắt nhìn ông, lại tiếp tục phun ra những lời nói hạ sát người khác. Đáp lại, ông Louis vẫn luôn giữ nụ cười muốn chết ấy, vậy là lại càng khiến họ bức mình hơn.

Bất quá... nói vậy chứ nói nữa vẫn vô dụng, không lâu sau, mỗi người đều không cam tâm đưa cho ông Louis một thứ gì đó của mình. Nhất là ông Henry, người đàn ông này vừa đưa quả trứng phục sinh vừa mắng ông xối xả.

Ngài Louis sau khi lấy đồ ở mấy người kia xong liền ra lệnh thả thú nuôi. Sau đó, ông cầm một chiếc mũ của những quý ông Pháp ngày trước, trong đó đựng rất nhiều mấy thứ đồ kia đến bên cô. Enji từ khi bắt đầu nhìn ông diễn trò, trong lòng lại càng thêm hâm mộ.

Ông đưa chiếc mũ đó cho cô và nói:

“Cô gái, cho cô này. Mấy người đó đều là những người rất có địa vị trong gia tộc Vampire, đồ của họ không phải là đồ bình thường đâu.”

Enji không hề khách khí đưa tay ra nhận, cô nhòm vào bên trong, phần lớn toàn là nhẫn, đồng hồ quả quýt hoặc đồng hồ đeo tay, thứ gì trông đều rất đặc biệt và tinh xảo. Cô ngước nhìn ông tò mò:

“Ngài Louis, mấy thứ này hay lắm. Nhưng cháu không dùng được.”

“Không sao. Mang về làm đồ treo tường cũng được. Cứ nhận lấy, rất nhiều người phụ nữ đằng kia rất mong có nó. Cô gái, cô không phải vẫn mong có thể trêu tức họ sao?”.

Ánh mắt Enji nhìn ông chớp động, ngay lập tức rất rất muốn nhào tới ôm ông.

“Cô gái, nếu muốn có thể đi sẵn tiếp. Nhưng nếu không, đến phòng bếp cùng ta đi. Ta sẽ làm món bạch tuộc nướng, Elik nói đây là món ưa thích của cô phải không?. À. Saka vẫn chưa bỏ ra món đồ gì đâu, lát nữa gặp nó cô phải đòi nhé.”

“...”

“Cô gái?”.

“Ngài Louis...”. Enji ôm chiếc mũ trong tay, nhìn ông cười cười. “...cháu có thể ôm ngài được không?”.

“Ồ. Tất nhiên là được, nhưng phải tránh xa thằng cháu ta một chút đã.”

“À. Chúng ta có phải thắng không?. Thắng thì nên lấy cái gì của nhà ông Henry được. Ngài Louis, ngài định lấy cái gì.”

“Cô gái, thực sự muốn biết sao?. Việc này không tốt lắm đâu.” Ông Louis nhìn cô, cúi đầu cân nhắc hỏi.

Gật... gật..

“Ừm. Ta muốn cây cột lớn nhất trong toà lâu đài này. Vừa rồi anh trai ta mắng ta nhiều nhất, thật là rất phiền lòng.”

Enji nghe ông nói khẽ nhủ mi, hỏi tiếp:

“Ngài Louis, cây cột đó dù có lấy đi cũng không tác dụng gì nhiều, toà lâu đài này không sụp nổi đâu.”

“Đúng là như vậy, nhưng cô nghĩ có cách nào lấy nguyên vẹn được một chiếc cột lớn mà không sút mẻ gì không?. Tất nhiên là không, Anh trai ta phá dỡ chiếc cột đó, ta sẽ lấy lí do nó không vẹn toàn mà đòi chiếc cột khác, 102 chiếc cột trong toà lâu đài này, ta sẽ lấy dần dần. Dỡ hết cột rồi ta sẽ đòi lấy khẩu pháo thời thế chiến, nghe nói cô thích pháo lắm đúng không. Ta tặng cô nhé.”

“Ngài Louis...”

Enji nghe đến đây, lòng lại càng hâm mộ đến cuồng nhiệt:

“Trình độ hại người của ngài còn cao hơn cả cháu. Ngài đúng là số 2. Ngài chỉ sau có Đại Lão thôi.”

Ông Louis bật cười lớn:

“Cô gái, cách cô khen người khác rất thú vị.”

Bóng dáng hai người dần khuất, để lại sau lưng... hai anh chàng khó chịu bức tức trong lòng. Ai mà nghĩ được chứ, người thu hút ánh nhìn của cô không phải ai khác mà lại là một lão già. Nay, ngài Louis mặc dù nhìn chỉ 27, 28 tuổi, nhưng ông ấy đã 108 tuổi rồi. Một ông lão như thế, vậy mà hai anh chàng chưa đến 30 của chúng ta phải bó tay sao.?

À. Còn một vấn đề cần phải bàn, đó là trên tay của Saka đang có một tờ giấy bị anh vô tình rách nát, trên đó có ghi mấy chữ: *Cháu trai, cô gái của cháu thú vị lắm. Cố gắng giữ cho tốt vào. Không giữ được là không ổn đâu. Nếu ngày nào đó cô bé này biến mất, có thể là ta mang đi đấy.*

Anh chợt trầm nghĩ... tình trạng hai người hiện tại hoàn toàn không ổn. Vẫn là phải giải quyết vấn đề này thôi.

Những ngày sau đó, với Saka và Charles thực sự là chuỗi những ngày khó chịu... vì bị bỏ rơi...

“Enji, chúng ta cần nói chuyện..”.

“A. Nhưng em có hẹn đi dạo cùng ngài Louis rồi. Chào anh nhé...”.

...

“Enji, ra ngoài cười đùa không.?”.

“Xin lỗi, Charles. Ngài Louis rủ tôi ra ngoài mua sắm rồi. Lần sau nhé..”.

...

“Bé con, em đứng lại đã..”.

“Nhưng em rất vội mà, em muộn hẹn với ngài ấy năm phút rồi..”.

Bịch...bịch...bịch...(tiếng bước chân).

...

Và như thế, đến một buổi tối.

Saka đi bộ từ căn biệt thự đến lâu đài Henry, vừa bước chân vào toà lâu đài, anh nhanh chóng đến ngay phòng của cậu em trai yêu quý.

“Charles, ra đây...”

Cánh cửa từ từ mở ra, Charles xuất hiện với mái tóc hơi rối, đeo trên cổ là chiếc headphone vẫn vang lên những tiếng êm dịu.

“Saka, chuyện gì thế..”

Saka nhìn cậu em hơi nhú mày, dường như suy nghĩ gì đó, anh vội quay người bỏ đi. Charles đầu tiên là ngạc nhiên không hiểu gì, sau đó, anh chợt nghĩ, đã khuya như vậy, Saka đến gõ cửa phòng không tìm anh, vậy chỉ có thể là...

“Saka, đợi em nữa. Anh đến đây tìm Enji phải không.?. Khuya như vậy, cô ấy chưa về phòng sao.?. Saka...không lẽ...”.

Anh còn chưa nói hết, Saka bỗng nhiên dừng chân lại, quay đầu nhìn chằm chằm vào anh, lên tiếng nói rất đáng sợ:

“Charles, về phòng đi. Không liên quan đến em..”.

Ngay sau đó, để mặc Charles đứng sững lại trên hành lang, thật nhanh, anh lại biến mất sau những khúc rẽ...

Saka đứng trước cửa phòng của ngài Louis, khuôn mặt thâm trầm không rõ đang suy nghĩ điều gì. Chỉ biết anh không hề gõ cửa, mà trực tiếp tay cầm vào nắm đấm cửa, khẽ vặn một cái, tiếng krắc thanh thủy vang lên, và cũng rất nhẹ nhàng thả tay ra, cánh cửa như vậy từ từ mở. Không nói một tiếng nào, anh bước thẳng vào căn phòng nơi đang phát ra tiếng nói.

“Ngài Louis, là miếng ghép này phải không.?”.

Enji giờ một miếng ghép lên đưa cho người đàn ông bên cạnh, trước mắt cô, một bức tranh dài hơn 5m, rộng khoảng 3m đang dang dở bởi những mảnh ghép còn thiếu. Tiếng bước chân rất vang bỗng khiến cô chú ý. Và anh từ đâu đột nhiên xuất hiện, cũng chẳng để tâm đến ngài Louis mà trực tiếp kéo cô dậy, nói:

“Bé con, hết giờ chơi rồi..”.

Cô ngạc nhiên mất mấy giây, sau đó ngoảnh nhìn đồng hồ, lại quay người nhìn ông Louis.

“Ngài Louis, ngài để nguyên bức tranh thế nhé. Mai cháu sẽ lại đến ráp tiếp..”.

Người đàn ông đang ngồi cũng đứng lên, cười cười với cô gật đầu rất nhẹ.

Sau đó, cô vừa định bước đi lại thấy anh vẫn đứng lại trong phòng, khó hiểu, cô giật giật kéo tóc của anh. Saka quay đầu lại, khẽ nói với cô:

“Enji, ra ngoài đợi tôi một chút.”.

Đáp lại anh, cô gật gật đầu rồi bước ra ngoài luôn. Nhưng trước khi rời đi vẫn nhìn lại mấy lần, vì không hiểu sao, cô cảm giác hình như...không khí trong phòng có chút ngột thở.?

Còn lại chỉ hai người, Saka sau khi chắc chắn Enji đã ra khỏi phòng hẳn rồi mới quay đầu nhìn người chủ của mình. Ánh mắt anh có chút gì đó sắc lạnh, giọng anh nói rất mạnh mẽ và kiên định:

“Chú Louis, đừng động vào cô gái của con.”.

Nói xong, anh cúi đầu chào người đàn ông trước mặt rất kính trọng. Sau đó mới bước rời đi.

Đứng lại một mình trong căn phòng rộng lớn, người đàn ông khẽ cười, miệng ông ta phát ra mấy câu rất nhỏ.

“Ánh mắt tốt lắm. Rất đáng sợ. Nhưng, dù sao ta vẫn phải mang con bé đi.”.

Trong khi đó:

Anh bước ra ngoài cửa liền phát hiện cô biến mất ở đâu đó rồi. Khẽ thờ dài, anh cũng không tìm kiếm mà đi luôn. Có lẽ, cô đã trở về biệt thự.

Ngoài trời tuyết rơi rất dày, Saka bật mở chiếc ô màu đen và bước ra ngoài cửa lớn. Trong lòng thầm lo lắng cho cô. Với tính cách của cô, không cần nói cũng biết, chắc chắn cô sẽ chẳng dùng ô gì đâu.

Khi anh đang bước lặng lẽ trên con đường phủ trắng tuyết, một bóng đen đột ngột từ sau anh chạy ra và nhảy lên lưng anh. Giọng nói của một cô gái vang lên:

“Saka, anh chậm chạp quá.”

Có một chút giật mình, nhưng ngay sau đó, miệng anh từ từ giương lên một nụ cười, anh nói với cô rất nhẹ nhàng:

“Bé con, lần sau đừng đột ngột xuất hiện như thế. Nếu không nhận ra, tôi có thể sẽ ra tay đánh em.”.

Enji vẫn bám trên người anh, đôi tay cô ôm chặt vào cổ, giọng cô nói mang theo vẻ đánh đá:

“Vấn đề gì chứ. Lẽ nào em để anh đánh trúng...Mà Saka, anh vẫn còn nợ món đồ đổi bầy thú mấy hôm trước. Anh phải trả em chứ.”

“Được thôi, cho em...”. Anh vừa nói vừa cụp ô lại, một phần là để đỡ được cô, một phần là lấy đồ.

Mất nhìn thấy anh tháo đồng hồ trên tay ra, Enji vội vàng can lại:

“Không thích, Saka. Đồng hồ em có rất nhiều.”. Miệng nói, tay cô càng bám chặt lên người anh hơn nữa. Trong đó, một bàn tay khẽ vô tình luồn vào trong cổ áo sơ mi, bỗng cảm nhận được vật gì đó, cô lạnh lẽo nhảy xuống, đồng thời kéo luôn thứ đó từ cổ anh ra.

“Hử...thứ gì đây.?”.

Saka trước tình cảnh trước mắt khẽ thờ dài. Anh vốn luôn cao hơn cô rất nhiều, vậy mà cô chẳng để ý gì chuyện đó, không hề thương tiếc kéo chiếc dây chuyền bạc anh đang đeo xuống...dưới tầm mắt của mình xem xét. Mà còn là...kéo ngược nữa. Vì thế, Saka hiện tại đang bị nghiêng hẳn người về đằng sau, à, chính xác thì hơi cong cong, còn cô, vẫn rất vô tư ngó nghiêng cái thứ tròn tròn được luồn qua dây cổ của anh.

“Saka, em thích cái này. Cho em đi.”.

Một thoáng im lặng, ánh mắt anh biến đổi nhẹ, rồi cũng trả lời:

“Được, nhưng em phải thả nó ra đã.”.

Đưa cho cô chiếc dây vòng, một tay anh khẽ xoa xoa cổ, ánh mắt nhìn cô có gì đó rất phức tạp. Nhưng cô cũng không để tâm đến những điều ấy, đón chiếc vòng, cô lập tức đưa thứ tròn tròn đó dưới ánh trăng soi xét, gương mặt hiện lên tia thích thú. Rồi ngay sau đó, gương mặt cô lại lộ vẻ ngạc nhiên khó hiểu, vội vàng, cô lấy ra một chiếc đèn pin nhỏ và soi vào nó.

Nó là một chiếc nhẫn...chỉ tròn, dạng nhẫn trơn, không hề được nạm đá quý gì cả. Bên ngoài có hiện lên những hình thù kì lạ, bên trong là những họa tiết được khắc chìm trông rất độc đáo và tinh xảo.

Nhìn đi nhìn lại cẩn thận, cô mới ngược lên hỏi anh:

“Saka, thứ này anh lấy ở đâu vậy.?.”

Anh nhìn cô ngạc nhiên, không trả lời mà hỏi lại:

“Sao em hỏi vậy, có thể là tôi mua mà.”

“Chắc chắn không phải.”. Cô ngay lập tức phủ nhận, nghiêng đầu như suy nghĩ gì đó, cô nói tiếp:

“Saka, thứ này là của nhà Senje. Nếu em không nhầm còn là của Đại Lão nữa. Anh nhìn những kí hiệu chìm ở bên trong này...đây không phải là hoa tiết trang trí gì đâu, thứ này em biết, nó là một loại chữ viết...do Đại Lão sáng tạo. Cụ từng dạy em với Jin khi em còn nhỏ mà. Loại chữ viết này giống như một thứ ngầm định duy nhất giữa em và cụ, hiện tại, ngoài em và Jin ra không ai biết loại chữ viết này cả.”

Anh có chút kì lạ nhìn cô, sau đó mới hỏi:

“Vậy...mấy kí tự đó có nghĩa là gì.?.”

Enji lại tiếp tục chăm chú nhìn vào mặt trong của chiếc nhẫn và cô bắt đầu đọc:

“Yêu con! Cầu chúc mọi điều tốt lành đến với con. Mãi là con gái của ta: L...”.

Đọc dòng chữ đó xong, cô lại ngẩn người ra, miệng khẽ lẩm bầm:

“Không lẽ...”.

“Thứ này Đại Lão tặng cho ai đó là con gái mình sao.?. Nhưng Đại Lão không có con mà, tuy cụ có một người vợ, nhưng không hề có con. Ở...mà sao anh có thứ này được.”.

Enji nghi hoặc nhìn anh, ánh mắt rất tò mò. Chiếc nhẫn Đại Lão tặng người con gái của mình, sao lại ở trên người anh được.?.

Saka nãy giờ nghe cô nói, biểu cảm của anh rất lạ. Phảng phất trên khuôn mặt tĩnh lặng là một nụ cười rất mơ hồ, cảm thấy như đau thương, lại giống thù hận. Sau đó, anh mỉm cười thực sự, nhưng là cười...rất lạnh:

“Nhóc con, chiếc nhẫn thuộc về người phụ nữ đã giết mẹ tôi.”.

Một sự im lặng đến quỷ dị bao trùm xung quanh hai người, rất rất lâu sau, anh mới bật lại chiếc ô lên che tuyết cho cô, đồng thời một tay cũng cầm lấy tay cô mà bước đi. Vừa đi vừa nói:

“Enji, em đang thấy rất kì lạ phải không.?. Tôi từng nói mẹ tôi mất trong sự việc 14 năm trước, vậy thì con gái của Đại Lão làm gì ở đó. Đó thực ra là Lilith, một Vampire, hơn nữa còn là vampire thuần chủng. Có một khoảng thời gian, người phụ nữ đó sống trong nhà Valois, nhưng rồi một ngày, bà ta bỏ đi. Trước khi bỏ đi, bà ta hạ sát hai vampire thuần chủng, ngoài ra còn có bốn vampire quý tộc và 46 Dampir khác nữa. Đó là một tội lỗi không bao giờ có thể tha thứ. Gia đình Valois sử dụng rất nhiều người của mình để tìm ra người phụ nữ đó, nhưng cuối cùng, sau rất nhiều thời gian, bà ta được biết là đang ở bên cạnh Đại Lão, và được Đại Lão nhận làm con nuôi. Gia đình Valois không thể làm gì khác được nên đã tạm thời bỏ qua cho người phụ nữ tội lỗi đó, nhưng sau nhiều năm, bà ta lại quay trở lại cùng với rất nhiều người khác của nhà Senje. Em biết để làm gì không.?. Để giết tôi...”.

Giọng Saka vẫn đều đều như thế, nhưng càng ngày, cô cảm thấy mỗi câu nói anh đưa ra càng chứa nhiều trong đó sự thù hận.

“...Khi mẹ còn sống, mẹ đã từng kể cho tôi nghe khá nhiều chuyện về người phụ nữ đó. Mẹ luôn nói tôi phải đề ý và cẩn thận, bởi vì năm xưa khi bà ta rời khỏi gia đình nhà Valois là có liên quan đến cha tôi. Rồi sẽ có một ngày, bà ta trở lại. Tôi không hề nghĩ những lời mẹ nói sẽ trở thành sự thật, nhưng cuối cùng...thật là đáng ngạc nhiên. Người phụ nữ đó cuối cùng cũng tìm đến tôi, nhưng chưa kịp động vào người tôi, mẹ đã chạy ra ngăn cản. Sau đó...”.

Lại là một thoáng im lặng nữa...

“Tôi nhìn thấy mẹ tôi ngã xuống...Và người phụ nữ đó tiến đến tôi rất gần, bà ta chỉ khẽ chạm vào người nhưng tôi đã ngay lập tức mê man. Khi tôi tỉnh dậy, xung quanh là những cánh vật rất quen thuộc của căn phòng tôi luôn sống. Tất cả đều như một giấc mơ vậy, vẫn luôn như cũ, trừ việc mẹ tôi biến mất và một chiếc nhẫn nhỏ được để trong lòng bàn tay tôi. Cha nói mẹ đã chết, nhưng tôi chưa nhìn thấy xác của bà. Chính xác thì người phụ nữ kia, lần đó đã mang mẹ tôi đi, tôi không biết có chuyện gì đã xảy ra, nhưng việc mẹ tôi còn sống là điều không thể. Dù khi đó chỉ khoảng 10 tuổi, tôi vẫn còn nhớ rất rõ ánh mắt bà ta nhìn mẹ tôi thù hận đến mức nào. Tôi không hiểu vì sao bà ta để lại chiếc nhẫn cho tôi, muốn tôi nhớ mãi sự đau khổ đó, hay là muốn tôi thù hận mãi mãi.?. Là gì tôi đều không quan tâm, có điều, tôi sẽ tìm bà ta, và lúc đó, tôi muốn bà ta phải chịu đau khổ.”.

Nắm tay anh càng siết chặt tay cô hơn nữa, cô im lặng nghe anh nói. Và rồi đột nhiên hỏi:

“Saka, những người còn lại đi theo người tên Lilith đó thì sao.?.”

“Ừm, nếu tôi không nhầm. Cha nói tất cả đều bị giết khi xâm phạm vào nhà Valois, hình như chỉ có bà ta sống sót thôi. Có chuyện gì sao.?.”.

Enji nhìn anh rất lâu, bỗng mỉm cười, đôi mắt chớp động, lời nói tuôn ra nghe mang đầy sự nghi hoặc.

“Saka, hẳn anh không quên. Trong số những người đó có mẹ của em, Đại Lão nói bà ấy trở về với toàn thân đầy máu và bị thương rất nhiều. Và thực ra năm đó, chỉ có mẹ em quay trở về thôi, tất cả mọi người đều đã chết ở nhà Vampire rồi. Cụ không hề nói có người nào tên Lilith tham gia hay trở về hay không?. Cũng không bao giờ nói mẹ có phải là cô Lilith gì đó. Nếu thực sự những lời cụ nói với em là đúng, chỉ có một người duy nhất lần đó quay trở về, và lời anh nói cũng là đúng, chỉ có người phụ nữ Lilith đó trở về, gộp cả hai lại, không phải ám chỉ mẹ em là cô Lilith sao?. Saka...thế là sao?. Anh thử nói đi.”

Ánh mắt anh...dao động kịch liệt.

Cô nhìn anh lặng lẽ, lát sau lại nói tiếp:

“Hiện giờ chưa biết Đại Lão có nói dối em hay không?. Nhưng nếu lời cụ nói là thật, anh sẽ làm thế nào?. Saka. Hiện tại, em cũng bỗng nhiên chột nghĩ. Anh phải là hận cụ nhiều lắm đúng không?. Năm đó cụ không cho người phụ nữ đó ở lại trong nhà Senje, hẳn là nhà Valois đã có thể giết bà ấy lâu rồi. Và em chột bắn khoăn, Saka, anh tiếp cận em làm gì vậy?. Là muốn dựa vào em tìm người tên Lilith đó, đồng thời trả thù Đại Lão luôn?. Em không phải con ngốc, sẽ không bao giờ quên lí do tại sao mình xuất hiện ở đây?. Trận Duelo lần đó, là vì thế này sao?. Saka, em muốn anh trả lời em.”

Saka nhìn cô rất lâu, thực sự rất lâu, sau đó...bàn tay anh đang cầm tay cô khẽ buông ra. Anh vẫn im lặng suy nghĩ, trước mắt mọi thứ trở nên vô cùng mơ hồ. Anh sống đến hiện tại, tất cả đều là vì mục tiêu của 14 năm trước. Không thể phủ nhận, việc anh tiếp cận cô cũng là vì mục tiêu ấy. Nhưng nếu bây giờ mục tiêu của anh biến mất thì sao?. Anh thực sự, dường như chưa bao giờ nghĩ tới điều đó. Và lại tiếp tục suy ngẫm...và bỗng nhiên, ánh mắt anh nhìn cô một chút, anh chợt nhớ gì đó,...cuối cùng, anh cũng mở miệng, nhưng không phải là trả lời cô, mà hỏi cô một câu hỏi;

“Em muốn hỏi tôi nên xử lí thế nào với tình cảm của hai chúng ta?. Hay là với việc em là con gái của Lilith?.”

“Cả hai.”. Cô đáp gọn ngay lập tức.

Anh khẽ cười, ánh mắt thực sự rất kiên định nói:

“Enji, lần đầu tiên tôi biết đến em, em là tiểu thư nhà chính Senje duy nhất được công nhận trong 30 năm gần đây. Vì thế quả thật tôi có muốn tiếp cận em là vì những mục tiêu không tốt. Nhưng bây giờ đã khác rồi, tôi yêu em, nên sẽ không lôi em vào kế hoạch của tôi. Còn em là con gái Lilith hay không?. Nói là không ảnh hưởng thực ra là nói dối, em nghĩ nỗi đau người phụ nữ đó gây ra cho tôi không lớn sao?. Nói tôi dễ dàng bỏ qua thật khó. Có điều, tôi nghĩ, việc đó chỉ là một trở ngại nhỏ trong chuyện tình cảm giữa chúng ta mà thôi. Chỉ cần em không để ý, mọi thứ đều sẽ ổn. Nhưng, nhóc con...” Anh dừng lại một chút liếc cô đầy nghi hoặc.

“Em muốn làm gì vậy?. Muốn thử tôi sao?. Tôi tin rằng em biết rõ mình không phải là con gái của Lilith. Vì theo như tôi biết, khi ở nhà Senje, người phụ nữ đó có con là thật, nhưng là một người con trai. Em là con trai sao?.”

Enji bỗng nhiên bị anh chất vấn nhưng cũng không lúng túng, suy nghĩ gì đó rất lâu. Mãi sau mới nói:

“Không có. Từ trước đến giờ em còn không biết đến ai là Lilith nữa là. Việc em nghi ngờ bà ấy là mẹ em cũng là từ lời anh nói mà nghĩ vậy thôi. Em hỏi là vì... em luôn có cảm giác anh đang lừa gạt em vậy. Nên đúng là có chút không thoải mái. Em chỉ muốn xem phản ứng của anh chút thôi, đâu nghĩ anh lại nói hết ra như vậy. Phải nói thế nào nhỉ, khi anh thừa nhận anh tiếp cận em vì có mục đích riêng, em thực sự...rất vui.”

“Hử...vì sao?.”. Saka nhìn cô kì quái hỏi.

“Vì như thế, tất cả những gì em được Đại Lão dạy từ trước tới giờ vẫn đúng. Con người luôn vì lợi ích của mình mà tiến gần ai đó. À. Còn nữa, em chợt phát hiện ra anh không hề yêu em thật như anh nói. Điều này khiến em vui hơn nhiều. Nhì.”. Cô nghiêng nghiêng đầu, ánh mắt lãnh đạm nói.

“Không yêu em?. Tôi chưa hề nói như vậy.”. Khuôn mặt anh khẽ đổi sắc, có vẻ hơi buồn bực nói.

“Có đấy. Saka, là anh biết con của người phụ nữ kia là một người con trai, vì thế dễ dàng anh mới bỏ qua chuyện này được. Giả sử trường hợp, anh không hề biết con bà ấy là con trai. Anh thực sự sẽ làm và nói như thế sao?. Còn chưa rõ mà. Phải không?.”

Cô cười cười, nhìn sâu vào đôi mắt của anh, giọng điệu rất thoải mái. Biểu hiện tựa như rất vui và hài lòng khi nghĩ rằng anh không hề yêu cô. Khi nghĩ rằng anh tiếp cận cô, nói yêu cô tất cả đều là giả dối. Khi nghĩ rằng, cuối cùng tôi cũng không bị anh lừa, và như muốn nói: Thật may tôi chưa yêu anh.

Điều này.... thực sự khiến anh muốn phát hoả.

Nhưng...là anh không biết, trái tim cô lần đầu tiên cảm thấy...rất khó chịu.

“Cháu gái ngoan, tình cảm là thứ phù du nhất trên đời này. Đừng bao giờ tin vào nó. Nó là thứ khiến trái tim con đau nhất, và cũng khiến con trở nên yếu đuối nhanh nhất. Một nỗi đau nhỏ trong tim có thể giết chết tinh thần con cả chục năm dài. Nỗi đau trong tim khác với nỗi đau ngoài da thịt, nó chỉ âm ỉ thôi, như là những mũi kim nhỏ từ từ đâm vào vậy, không gây cho con bất cứ tổn thương nào nghiêm trọng, nhưng lại khiến con cảm thấy thế giới quay mình sụp đổ. Lúc đó, con chỉ có thể thấy tuyệt vọng thôi. Vì thế, nếu lỡ rung động điều gì, cố gắng bỏ đi.”.

Những lời Đại Lão từng nói với cô từ rất lâu rồi bỗng nhiên hiện lên trong não. Cô cảm thấy muốn tự cười chính mình, hồi đó, hình như cô còn không

quan tâm đến nó, còn luôn nghĩ mình chẳng bao giờ thích ai được, nói gì đến cái đau khổ với tuyệt vọng chứ?.. Nhưng, không phải bây giờ đang phải trải qua thứ đó rồi sao?..

Đúng là khó chịu thật. Đúng là không bao giờ muốn trải qua nữa.

Trước anh, khuôn mặt cô vẫn cười. Trong tim khẽ đau và thầm nghĩ:

“Nếu như không bỏ được?.. Lúc đó phải làm sao?..”.

Cô nhìn thấy anh bối rối, và anh bỗng nói:

“Không phải như vậy. Kể cả em có là con gái Lilith tôi cũng không quan tâm mà. Chuyện đó là thật. Enji, đừng vì một lời nói sau đó của tôi mà suy nghĩ lung tung chứ?”. Anh nói, nhưng lại vẫn thấy cô không có phản ứng gì. Cả người lập tức phát hoả, anh nhìn cô giận giữ.

Ngay sau đó, còn chẳng thèm giải thích gì nữa, anh tiến đến rất rất nhanh. Còn chưa được đến một giây để tính xem anh định làm gì, cô đã cảm thấy cả người mình thật sát vào anh rồi.

Một nụ hôn... mãnh liệt... và thô bạo.

Anh chưa bao giờ hôn cô cuồng nhiệt như vậy, cũng chưa bao giờ hôn cô lâu như vậy. Cảm giác, như là rất rất nhiều thời gian đã trôi qua. Anh thả cô ra... Cũng không ôm ấp cái gì nhỏ giọng nói lời yêu thương cả. Mà ngay lập tức, hai bàn tay to lớn của anh áp vào hai bên má cô, giữ cho gương mặt cô đối diện trực tiếp với anh. Anh lên tiếng nói rất to:

“Nếu tình yêu thông qua nụ hôn có thể nói được, thì tình yêu của tôi với em mãnh liệt như vậy?.. Em có cảm nhận được không?... Không cảm nhận được?.. Không sao, nếu em muốn, tôi sẽ dành cả đời để chứng minh.”.

Dừng lại một chút lại nói tiếp:

“Để tôi nói cho em nghe, thời gian gần đây, tôi thực sự rất muốn giết người. Mà người tôi muốn giết nhiều nhất chính là em. Có loại người vô tâm như em sao?.. Ngang nhiên đi chơi với người khác không để ý đến tôi gì cả. Nếu không phải còn lí trí, tôi đã nhốt em lại rồi.... Có lẽ em không biết, mà thực ra là chưa bao giờ để ý nên không biết. Sau khi em đồng ý làm người yêu của tôi, tôi rất vui, nhưng lại tạm thời xa cách em một chút. Đó là vì tôi nghĩ, có lẽ em quả thật không thích tôi, việc tôi bắt ép em là không tốt. Tôi muốn sau khi xác nhận quyền cơ bản để không ai tiếp cận em nữa, hai chúng ta từ từ tìm hiểu nhau cũng được. Chứ em nghĩ, sau khi em đồng ý, tôi có thể hiền lành đến mức mỗi ngày chỉ là hôn nhẹ em một cái trên má thôi sao?.. Rõ ràng là không thể. Vậy mà thể hiện của em thì sao?.. Tôi càng không động đến, em lại càng tỏ ra vui mừng. Điều đó càng khiến tôi khó xử, càng khiến tôi không hề muốn bắt ép thêm. Nhưng em có hiểu không. Tất nhiên là không hiểu, con ngốc như em thì hiểu được cái gì?.. Em là đại thiên tài thật, nhưng lại là tên mù đường trong tình yêu. Biết không há?..”.

Từng câu từng chữ, anh đều rất lớn tiếng mà nói, chính xác là quát thẳng luôn vào mặt cô. Biểu hiện lại càng lúc càng giận giữ.

“Vậy mà bây giờ lại nói tôi không yêu em. Nói như vậy, em muốn chia tay?.. Không có cửa đâu, đừng có mơ. Muốn bỏ tôi?.. Cứ để mạng của em lại. Còn hơn hai tháng nữa, em muốn cảm nhận tình yêu của kẻ điên không?.. Gật đầu một cái xem nào, tôi liền đáp ứng em”.

Mấy câu cuối nói ra, trên mặt anh hiện lên nụ cười tàn độc đáng sợ rất dọa người.

Enji... bị khủng bố tinh thần triệt để. Trên gương mặt lộ ra vẻ kinh hãi, miệng cô mở ra nói mấy từ rất khó khăn:

“Saka, anh làm em sợ”.

“Hừ...nhóc con em mà cũng biết sợ sao. Đừng đùa, nếu vậy trời sẽ đổ mưa rào đó. Chuyện em biết sợ còn khó tin hơn ông Langdon đi lấy vợ nữa.”.

Anh hừ một tiếng, sau đó cười lạnh nói với cô.

Là...đột nhiên...

Độp...độp...độp...

Những tiếng kêu vang lên kì lạ, thứ gì đó từ trên trời rơi xuống đầu khiến anh cảm thấy đau. Anh ngước mắt lên nhìn trời...là...mưa đá.

“Hừ...không lẽ sợ thật sao?..”. Anh bỗng trầm nghĩ.

Và rồi, cơn mưa có vẻ càng ngày càng nặng hạt.

Không nói thêm gì nữa, anh nhanh chóng cầm chiếc ô đang lẫn trong trên mặt đất nhấc lên. Phúi phúi tuyết vương ở bên trong ô và trên người mình, rồi quay lại nói với người bên cạnh.

“Được rồi. Về biệt thự đã. Thật kì lạ, thời tiết này có mưa đá sao?”.

Nhưng người bên cạnh lại chẳng thấy đâu....

Anh khẽ nhủ thầm, phóng tầm mắt ra phía xa. Cô đứng ở đằng đó, thân thể nhỏ nhỏ dựa sát vào một cái cây, nhìn anh đầy cảnh giác.

Anh đưa tay ra ngoắc ngoắc bảo cô đến... cô liều mạng lác đầu.

Lại hừ nhẹ một cái, anh cảm ô tiến đến gần, đồng thời, cô cũng nhìn anh thêm kinh hãi. Mà cũng chẳng để ý nhiều, anh đến trước mặt nói gọn mấy chữ:

“Đi về.”

Tiếp tục lác đầu.

Khẽ thở dài, biết được cô chắc chắn sẽ liều mạng không muốn về, vì thế anh cũng không nói gì nữa, trực tiếp cúi người xuống để dang dùng một tay vác cô lên vai. Enji để anh hành động không phản kháng... mãi sau, cô đau khổ hỏi:

“Saka, anh sẽ không mang em về chiến giòng chứ?.”

“Không...”. Giọng anh lạnh nhạt. “...Tôi thích súp hơn.”.

Enji cả kinh nghe anh đáp, vội vàng van nài:

“Saka.. làm ơn đi mà, có gì chúng ta cùng thương lượng... được không?”.

Về mặt thật đau khổ... nhưng là trong tim, thật kì lạ lại có một niềm vui.

Cảm giác khó nói lắm

Trong một căn phòng xa hoa, một cô gái vô cùng mỹ lệ ngồi trên ghế, cầm trên tay là hai bức ảnh. Xem một hồi lâu, cô gái hướng đến người đàn ông trước mặt hỏi:

“Đây là Lilith?.”. Vừa nói vừa giơ lên một tấm ảnh.

“Đúng vậy?.”

Cô gái nghe anh đáp rồi lại im lặng trầm tư xem, qua lâu sau, cô gái liếc mắt nhìn sang bức ảnh còn lại nói:

“Mẹ anh không được đẹp lắm. Thực ra thì là thua xa người phụ nữ này.”.

Anh nghe cô nhận xét, cũng không tỏ ra bức bối gì mà thản nhiên nói:

“Tất nhiên là tôi nhìn ra được. Thế nào, có giống mẹ của em không?.”

“Không... hoàn toàn khác.”. Cô khẽ mỉm cười đáp: “Dù không nhớ rõ gương mặt của bà ấy nữa, nhưng em có thể biết được, mẹ em đẹp hơn thế này nhiều. Ít nhất... bà ấy không có đôi mắt giống người phụ nữ này.”.

Anh nhìn cô có chút ngạc nhiên:

“Đẹp hơn?... Ừm.. cũng có thể. Dù sao bà ấy cũng là mẹ em mà.”.

Nói xong, anh khẽ liếc mắt nhìn cô, ngắm nghía một hồi vừa thờ dài vừa mở miệng tán thưởng:

“Enji... em là cực phẩm đó. Tiếc là... tôi vẫn chưa động vào được.”.

Cô mặc dù mấy chữ anh nói có lọt được vào tai, nhưng vì đang tính toán một số chuyện rất quan trọng nên tạm thời cũng chẳng để ý tới. Cứ như vậy lại trầm mặc suy nghĩ không nói gì, mãi sau, cô ngẩng mặt lên nhìn anh, đôi mắt vụt sáng kiên định, tràn ngập quyết tâm:

“Saka, em sẽ giúp anh tìm Lilith. Chắc chắn bà ấy chưa chết đâu, chỉ là đang ở đâu đó trên thế giới này thôi. Dù sao bà ấy cũng là người con Đại Lão yêu quý, chắc chắn ở chỗ Đại Lão sẽ có thư từ liên lạc gì đó. Em có thể vào phòng cụ tìm hiểu.”.

Anh tròn mắt nhìn cô, hiển nhiên là đang bị cô dọa cho một trận:

“Enji, em đang đùa sao?... Tại sao lại làm vậy?... Muốn giúp tôi thì không cần đâu. Tôi có thể dựa vào sức mình tìm được bà ta.”.

Enji nhướn một bên mày lên, nói với anh như giáo huấn:

“Tất nhiên là không phải giúp anh, đừng có mơ. Em muốn tìm bà ấy để hỏi rõ vài chuyện. Saka, chắc chắn trong chuyện oán nợ gì đó của bà ấy với nhà anh có nhiều khúc mắc, một người không thể vô duyên vô cớ đi tàn sát người khác được. Hơn nữa, em tin bà ấy hẳn là có lí do. Bà ấy là con gái nuôi Đại Lão yêu thương, không thể là một kẻ tàn ác như anh nói được. Em nói điều này không cần anh phải tin, nhưng cụ không phải là một tên lưu manh cặn bã gì, sẽ không đi mà bỏ thứ tình yêu thương hiếm có của mình cho một người chỉ biết thù hận. Ví dụ điển hình như em vậy, em cũng là một trong

những người được Đại Lão để tâm, gọi là có chút yêu thương cũng được, anh thấy em đó. Mặc dù nhiều mặt đúng là không tốt thật, nhưng đâu phải là loại người xấu, đúng không?..”.

Anh nghe cô nói, im lặng cũng không phản bác nói lại gì, nhưng rõ ràng là tỏ vẻ không đồng ý. Kiểu như chỉ là không thèm cũng cô tranh cãi mà thôi.

Hừm. Nhìn cái dáng vẻ đó, cô thực sự muốn đập anh một cái.

“Không thèm nói với anh nữa. Em đi ngủ.”.

Cô phẩy phẩy tay, vứt hai tấm ảnh xuống bàn, đứng dậy đi thẳng về phòng ngủ. Mà anh cũng đứng dậy theo ngay lập tức.

“Saka, anh lại muốn làm cái gì?..”. Cô leo lên giường, nhìn anh đang cởi áo sơ mi cảnh giác hỏi:

“Đi ngủ.” Anh lạnh lùng đáp gọn mấy từ, áo cũng đã nhanh chóng cởi ra để lộ một cơ thể rất hoàn mỹ, và cứ để thân trên trần như vậy leo lên giường.

“Vậy mà nói không làm gì. Muốn đi ngủ thì về phòng mình chứ.”. Cô nhìn thấy hành động của anh, lập tức la lên phản đối.

“Đừng nói nhiều, điếc tai lắm, nhóc con. Chuyện hôm nay tôi vẫn chưa nguôi giận đâu. Đừng làm hỏng tâm tình đang tốt lên của tôi.”. Anh nằm lên giường liền nhắm mắt, cũng không có làm gì cả. Với mấy tiếng phản đối của cô cũng chỉ đáp lại mấy câu nghe rất vô cảm. Sau đó liền toàn tâm toàn ý ngủ.

Cô nghe nhịp thở đều đều của anh, nhún vai một cái, vỗ tay hai ba cái đèn tắt, sau đó cũng nằm phịch xuống, quay lưng về phía anh không để tâm mà ngủ.

Được rồi, được rồi... cũng không phải lần đầu tiên cô nằm ngủ *trong sáng* với anh, mặc dù cảm giác giường chật đúng là không thoải mái gì, nhưng vẫn là tạm chấp nhận được.

Và cũng cùng thời điểm đó...

Thêm rất nhiều câu chuyện khác mang tên Lilith.

Ở trong một căn phòng tối đen, trên chiếc giường lớn đầy những chăn mềm mại, một người đàn ông cầm trên tay một chiếc hộp hình vuông nhỏ nhỏ. Người đàn ông này khẽ thì thào:

“Lilith, em biết không?. Có một cô bé mới xuất hiện trong bữa tiệc của ông Henry, cô bé này rất thú vị. Cô bé có nụ cười rất giống nụ cười của con trai chúng ta. Anh tự hỏi, con trai chúng ta đang ở đâu?.. Tại sao nhiều năm như vậy, anh tìm kiếm ở nhà Senje vẫn không hề có chút gì, chỉ là một tin tức nhỏ nhoi?..”

“Chờ anh chút nữa thôi...khi nào tìm được con trai chúng ta. Anh sẽ tới thăm em. Một chút nữa thôi. Một chút nữa...”.

Một người đàn ông khẽ vuốt một bức ảnh, trên mặt tràn đầy đau khổ, ông cất giọng lên, một chất giọng trầm khàn nghẹn ngào;

“Năm đó...em không cần phải bỏ đi. Thực sự không cần.”

....

“Em biết không?. Có một cô gái ở nhà Senje mới xuất hiện. Cô gái đó chẳng giống em chút nào, nhưng thật kì lạ, tôi lại luôn cảm thấy, cô gái đó là em.”

.....

“Thật đáng tiếc, tôi không dám bắt chuyện với cô gái đó. Tôi rất sợ...nếu cô gái đó giống em thì sẽ thế nào?.. Tôi đã lấy hai người vợ giống em rồi. Vậy mà vẫn không thể bù đắp được khoảng trống do em tạo ra...”

Một người đàn ông, im lặng nhìn bức hoạ lớn treo trên tường, vừa nhìn vừa thở dài:

“Lilith... giờ em ở đâu chứ?.. Thật là, người đã đi rồi, tại sao vẫn để tại nhiều nỗi buồn đau khổ như thế?.. Nghĩ lại càng đáng trách hơn, năm đó, chỉ cần em nói ra là được. Như vậy, cũng đâu ai ép. Như vậy....cũng không tạo ra mối hận thù sâu sắc trong lòng thẳng bé.....Hazzzz...”.

Một người phụ nữ nằm dài trên chiếc giường đầy gối, người phụ nữ đang khóc:

“Tiểu thư...cô bé của người đã lớn rồi. Rất xinh đẹp, cũng rất mạnh mẽ...không ai có thể đón ngã được. Nhưng phải làm sao bây giờ?. Cô bé của người gây nhiều sự chú ý quá, rất rất nhiều kẻ có ý định xấu với cô ấy. Còn có nhiều người có thể sẽ làm cô ấy đau khổ. Tôi sợ lắm, tôi không thể bảo vệ cô gái đó được đâu. Nếu họ làm cô ấy bị thương, với cô ấy mà nói chỉ là chuyện rất nhỏ thôi. Nhưng họ lại muốn phá hủy trái tim cô ấy. Tôi không ngăn họ được đâu...”

....

“Tiểu thư, người đừng lo. Tôi sẽ bảo vệ trái tim của cô gái đó. Nhất định...là có thể bảo vệ được. Dùng cách gì cũng vậy thôi, tôi sẽ không để họ làm cô bé của người đau khổ đâu.”

....

“Tiểu thư...người trở về được không?...Con trai của người...đáng sợ lắm”.

Trên chiếc bàn thủy tinh trong biệt thự Enji đang sống, có hai bức hình...Trong đó, nổi bật là một bức hình của một cô gái..với mái tóc màu hung nhạt, khuôn mặt đẹp động lòng người, đôi môi khẽ mở nở nụ cười nhẹ nhàng ôn hoà nhưng lại rất quyến rũ theo một cách riêng nào đó. Và hoàn mỹ hơn cả, là đôi mắt, thăm thẳm mênh mông buồn.

Và ở đâu đó nữa, rất xa:

Người đàn ông nói với người bên cạnh mình:

“Ta sẽ hối hận, ta biết là mình sẽ hối hận. Chỉ là không thể dừng lại được nữa. Con bé là nguồn sống duy nhất của ta, phải tìm được nó, ta mới có thể nhắm mắt được. Tội lỗi này, xuống địa phủ rồi ta sẽ trả toàn bộ.”. Ở trong một căn phòng tối đen, trên chiếc giường lớn đầy những chăn mềm mại, một người đàn ông cầm trên tay một chiếc hộp hình vuông nhỏ nhỏ. Người đàn ông này khẽ thì thào:

“Lilith, em biết không?. Có một cô bé mới xuất hiện trong bữa tiệc của ông Henry, cô bé này rất thú vị. Cô bé có nụ cười rất giống nụ cười của con trai chúng ta. Anh tự hỏi, con trai chúng ta đang ở đâu?. Tại sao nhiều năm như vậy, anh tìm kiếm ở nhà Senje vẫn không hề có chút gì, chỉ là một tin tức nhỏ nhoi..?”

“Chờ anh chút nữa thôi...khi nào tìm được con trai chúng ta. Anh sẽ tới thăm em. Một chút nữa thôi. Một chút nữa....”.

Một người đàn ông khẽ vuốt một bức ảnh, trên mặt tràn đầy đau khổ, ông cất giọng lên, một chất giọng trầm khàn nghẹn ngào;

“Năm đó...em không cần phải bỏ đi. Thực sự không cần.”

....

“Em biết không?. Có một cô gái ở nhà Senje mới xuất hiện. Cô gái đó chẳng giống em chút nào, nhưng thật kì lạ, tôi lại luôn cảm thấy, cô gái đó là em”

.....

“Thật đáng tiếc, tôi không dám bắt chuyện với cô gái đó. Tôi rất sợ...nếu cô gái đó giống em thì sẽ thế nào?. Tôi đã lấy hai người vợ giống em rồi. Vậy mà vẫn không thể bù đắp được khoảng trống do em tạo ra...”

Một người đàn ông, im lặng nhìn bức hoạ lớn treo trên tường, vừa nhìn vừa thờ dài:

“Lilith...giờ em ở đâu chứ?. Thật là, người đã đi rồi, tại sao vẫn để tại nhiều nỗi buồn đau khổ như thế?. Nghĩ lại càng đáng trách hơn, năm đó, chỉ cần em nói ra là được. Như vậy, cũng đâu ai ép. Như vậy....cũng không tạo ra mối hận thù sâu sắc trong lòng thẳng bé.....Hazzz...”.

Một người phụ nữ nằm dài trên chiếc giường đầy gối, người phụ nữ đang khóc:

“Tiểu thư...cô bé của người đã lớn rồi. Rất xinh đẹp, cũng rất mạnh mẽ...không ai có thể đón ngã được. Nhưng phải làm sao bây giờ?. Cô bé của người gây nhiều sự chú ý quá, rất rất nhiều kẻ có ý định xấu với cô ấy. Còn có nhiều người có thể sẽ làm cô ấy đau khổ. Tôi sợ lắm, tôi không thể bảo vệ cô gái đó được đâu. Nếu họ làm cô ấy bị thương, với cô ấy mà nói chỉ là chuyện rất nhỏ thôi. Nhưng họ lại muốn phá hủy trái tim cô ấy. Tôi không ngăn họ được đâu...”

....

“Tiểu thư, người đừng lo. Tôi sẽ bảo vệ trái tim của cô gái đó. Nhất định...là có thể bảo vệ được. Dùng cách gì cũng vậy thôi, tôi sẽ không để họ làm cô bé của người đau khổ đâu.”.

....

“Tiểu thư...người trở về được không?...Con trai của người...đáng sợ lắm”.

Trên chiếc bàn thủy tinh trong biệt thự Enji đang sống, có hai bức hình...Trong đó, nổi bật là một bức hình của một cô gái...với mái tóc màu hung nhạt, khuôn mặt đẹp động lòng người, đôi môi khẽ mở nở nụ cười nhẹ nhàng ôn hoà nhưng lại rất quyến rũ theo một cách riêng nào đó. Và hoàn mỹ hơn cả, là đôi mắt, thăm thẳm mênh mông buồn.

Và ở đâu đó nữa, rất xa:

Người đàn ông nói với người bên cạnh mình:

“Ta sẽ hối hận, ta biết là mình sẽ hối hận. Chỉ là không thể dừng lại được nữa. Con bé là nguồn sống duy nhất của ta, phải tìm được nó, ta mới có thể nhắm mắt được. Tội lỗi này, xuống địa phủ rồi ta sẽ trả toàn bộ.”.

Ngày hôm sau, Louis de Valois đột ngột không nói lời nào mà trở về gia tộc Vampire từ sáng sớm. Khi Enji thức dậy thì ông ta đã đi rồi, chỉ để lại cho cô một phong thư ghi vài câu rất ngắn:

“Cô gái, ta có việc nên phải đi trước. Thứ lỗi, không thể nói lời chào tạm biệt với cô được. Nhưng tôi nghĩ, chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi.”.

TB: Chọc giận phu nhân Kyoko thực sự không tốt lắm đâu.

Bức tranh cô đang ghép dở, tôi vẫn để nguyên ở trong phòng.”.

Enji đọc xong phong thư đó liền có chút phiền lòng. Những ngày qua, cô bám sát ngài Louis nên mới có thể thoát được mấy đám phụ nữ nhà Valois. Hiện giờ ông ấy lại bỏ đi thế này...chắc...sống hẳn sẽ khó đây.

Đó là theo cô nghĩ, nhưng sự thật lại hoàn toàn khác. Gần một tuần tiếp theo, không ai đến làm phiền cô cả. Họ để cho cô một không gian sống rất bình yên, tự do, thoải mái. Điều đó khiến cho cô nghĩ không thông được, lại còn cảm thấy bị đe dọa khủng khiếp hơn nữa.

Bình yên là cái quái gì chứ.....

Bình yên trước con giông tố cô không thêm...

Đấu với một vài vị còn được, nhưng cả đoàn quân hùng mạnh như thế...mà còn là phụ nữ - sinh vật khủng bố nhất nữa, Đại Lão dính vào cũng còn khó xử nữa là cô.

Còn Saka, hình như sống với anh có tốt hơn rất nhiều.

Chỉ là...Saka thì tốt rồi, nhưng Charles lại không ổn.

“Enji, chúng ta đi dạo không?”.

Charles đột ngột xuất hiện trước mặt cô, khiến cô đang im lặng suy tính các kế hoạch đối phó với phụ nữ nhà Valois mà giật mình nhảy dựng lên. Sau đó, ngay khi phát hiện ra anh, cô trừng mắt sát khí như muốn giết người:

“Charles, cậu muốn làm gì hả? Có biết như thế nguy hiểm lắm không?.”

Charles trước phản ứng của cô liền cười khò...nguy hiểm ở đây là cái gì? Anh chỉ muốn cùng cô đi dạo chơi nói chuyện chút thôi mà.

“Mà đi dạo hả? Chờ một chút, để tôi khoác thêm áo.”.

Và cũng thay đổi ngay bằng thái độ rất ôn hoà, cô gật gật đầu, lững thững bước vào nhà khoác thêm áo rồi ra ngoài, khi bước ra còn mang theo cả một cái gối mềm nữa. Anh nhìn chiếc gối đó tựa như nhìn sinh vật lạ, nhưng cũng không hỏi gì.

Hai người cứ như vậy đập trên tuyết bước đi, cô biết rõ Charles tìm cô có chuyện nên cũng không nói gì, mà anh chàng kia hình như cảm thấy chưa phải lúc, vì thế cũng không nói gì. Khi cước bộ của hai người đến trước trước một hồ băng, Charles bỗng nhiên đứng lại. Không đầu đuôi gì cả nói:

“Saka rất đáng sợ”.

Enji cũng đứng lại, rồi trước con mắt của anh, cô vứt chiếc gối xuống nền tuyết và...thần nhiên ngồi lên nó. Ánh mắt nhìn anh chăm chú chớp chớp như bảo anh:

“ tiếp đi. ”.

Charles tự nhiên là ngồi xuống luôn, thậm chí đã biết lí do cô mang theo gối. anh thở ra một hơi rồi nói:

“Nhà Valois có một cung điện rất lớn, trừ khi là cậu phải làm việc ở nơi xa, nếu không khi đến Pháp đều phải đến đó sống. Có những khoảng thời gian, Saka nghỉ phép trở về nhà. Thì trong những khoảng thời gian đó, chắc chắn sẽ có nữ hầu trong nhà Valois.....bị giết. Lần nghiêm trọng nhất cách đây khoảng vài năm, Saka trở về nhà hai tháng, và có đến 9 nữ hầu bị giết. Cậu có biết tại sao không?.”

Nói đến đây, anh quay đầu hỏi cô.

Cô vẫn không nói gì cả, lắc nhẹ đầu, đáng vẻ chờ đợi anh kể tiếp.

“Những người nữ hầu đó, phần lớn đều là được quản gia nhà Valois phân công việc dọn phòng cho anh. Trong thâm tâm những Dampir đó, luôn có một loại cảm giác hâm mộ đến cuồng nhiệt với Saka. Họ luôn dựa vào lí do dọn dẹp phòng để có thể... tiếp cận anh ấy. Saka không bao giờ động vào người họ, nhưng lại cũng không tỏ ra từ chối những tình cảm của họ bao giờ. Anh ấy luôn cư xử rất ga-lăng với những nữ hầu... điều đó thu hút sự chú ý của các tiểu thư. Và khi những vị tiểu thư không ưa ai đó, cậu hẳn biết họ sẽ làm gì....Cậu có biết phản ứng của Saka khi biết tin người nữ hầu dọn phòng cho mình chết là gì không?.. Anh ấy khẽ cười và còn nói : *Thật tốt, con bọ bám trên người cuối cùng cũng rơi xuống rồi*....Anh ấy vốn dĩ luôn ghét những cô hầu gái như thế, luôn cố tình đối xử tốt với họ một chút, và sau đó,... mỉm cười chờ đợi tin báo tử của họ.”.

Charles vừa dứt lời, ngay lập tức đột ngột quay sang nhìn cô, rất cẩn thận, anh hỏi:

“Enji...cậu có chắc những gì Saka đối với cậu là thật không?. Từ trước đến giờ Saka có biết cái gì đến tình cảm nam nữ đâu. Anh ấy luôn cứ âm thầm trêu đùa người khác, lại còn là người rất tàn bạo nữa. Cậu chưa thấy Saka nổi giận thì chưa thể biết được đâu. Cả nhà Valois, chỉ có một vài người chú bác có thể khuyên can anh ấy được, còn lại mọi người trong nhà anh ấy cũng không để vào mắt. Cha tôi có đến 17 người con, trong đó chỉ có 4 người được coi là chính thống, nhưng có lần suýt chút nữa chỉ còn 14 thôi. Một lần có ba người chống đối, vậy mà bị Saka đánh cho gần chết, nếu không có cha tôi kịp thời đến thì họ tiêu rồi. Lần này, anh ấy tiếp cận cậu cũng không có ý tốt gì. Cậu cứ như vậy đồng ý làm người yêu của anh ấy, tôi thực sự rất lo lắng”.

Enji nghe anh kể trên mặt hiện lên tia kinh ngạc, nhưng cuối cùng mở miệng rất bình thản nói:

“Charles, thực ra ngay từ đầu tiếp cận Saka, tôi đã luôn biết anh ấy không hề tử tế gì rồi. Việc anh ấy tàn bạo hay độc ác thế nào tôi không quan tâm, những gì anh ấy từng làm không thể sánh với tội lỗi của tôi được. Tôi còn tin rằng, số người anh ấy giết còn không bằng số người tôi vô ý làm chết. Vì thế với mấy thứ này, với tôi là chỉ bình thường thôi. Hơn nữa, Saka không làm gì hại đến tôi đâu, đừng lo .”.

Charles sững sờ nhìn cô, nhận ra được trong khi nói, ánh mắt cô hiện lên vẻ tin tưởng, lại kiên định nữa, lòng anh nhất thời chùng xuống. Rất khó khăn, anh hỏi:

“Cậu thích Saka sao?..”.

“Có một chút. Saka là một trong hai người đàn ông không phải là một lão già có thể ôm tôi mà tôi không cảm thấy khó chịu.”.

“Được...vậy cậu có thích tôi không?..” Khi cô vừa dứt lời, Charles đã nhanh chóng hỏi một câu khác. Khuôn mặt cực kì nghiêm túc, lại còn có vẻ hơi tức giận, và khó chịu nữa.

Lần đầu tiên anh nhìn thấy cô là trong một bức ảnh Elizabeth đưa cho anh. Lúc đó anh cực kì nhàn rỗi, vì thế phu nhân Kyoko nói anh đi theo giúp anh liền đồng ý. Bởi vì anh cũng có chút tò mò...cô gái khiến người anh trai vĩ đại của anh đưa về nhà ở là như thế nào?.. Với anh lúc đó mà nói, cô chỉ là một cô gái đẹp hơn nhiều so với những cô gái đẹp mà anh từng gặp mà thôi. Lần thứ hai, anh gặp cô tại một lớp học. Anh mắt cô khẽ lướt rất hồ hởi nhìn mọi người, khi ánh mắt ấy lướt qua anh, nó cũng chỉ dừng lại hai giây mà thôi.

Anh luôn nghĩ con gái nhà Senje thì thường vô dụng, không biết làm gì cả, chỉ thường dùng cơ thể mình đạt được mục đích để mang lợi về cho gia tộc. Khi biết cô là một tiểu thư nhà Senje, cách nhìn của anh cũng không thay đổi nhiều lắm. Nhưng anh phải nhìn nhận lại. Anh phải công nhận, cô tinh ranh đến đáng ngờ. Cô thích trêu chọc giáo viên, và làm họ tức giận bằng nhiều thứ tiếng nước ngoài nói rất chuẩn. Anh đã đếm, và ngạc nhiên khi biết cô đã từng dùng qua 7 thứ tiếng để trêu giáo viên. Mà có lẽ cô còn biết nhiều hơn.

Một số cô gái dường như không thích cô, cô lại chẳng phản ứng gì. Anh cứ luôn nghĩ con gái nhà Senje hiểu chiến lược. Về sau mới biết, là cô không hứng thú với trường học, vì thế ngay cả ghen ghét đố kỵ giờ trò gì đó, cô cũng không quan tâm. Cô là người sống theo cảm hứng.

Khi nhìn tận mắt cô trừng trị Zack, anh cảm thấy hơi sợ cô. Một cô gái mảnh mai như thế, nhưng ra tay lại rất hiểm. Hơn nữa, cô luôn cười rất quái khi hành hạ Zack. Anh nhìn cô lại chẳng chú ý chút nào, ngược lại còn cảm thấy hình ảnh cô vờn người khác như thế lại thấy cô rất tuyệt. Vì lúc đó, nhìn cô như nữ hoàng vậy. Nữ hoàng tàn bạo, không sao, anh luôn thích.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng rất dễ thương của cô, anh có chút sững sờ. Ồ. Trước giờ với anh, cô luôn tỏ ra tinh ranh lắm. Nhưng lúc đó lại như

trẻ con vậy. Và sau đó, thỉnh thoảng anh phát hiện ra cô đang ngồi lẩm bẩm thì thầm với viên đá hay Hunxter một mình, khuôn mặt cô biến hoá liên tục, rồi cuối cùng lại thờ dài rất đáng yêu mà than: *Chán ngắt, không vui gì cả. Tại mày đâu có nói được.* Rồi đôi lúc ngồi thờ thẩn nhìn trời gì đó, cô lại ngủ gật mất, khi giật mình tỉnh dậy lại lẩm bẩm gì đó một hồi, rồi lao ngay đi đến phòng thí nghiệm. Anh thấy cô rất thú vị.

Khi anh để ý đến cô, đã lỡ lời nói với Saka. Chẳng ngờ, Saka lại nói anh không nên tiếp cận Enji nữa. Là vì không tốt. Không tốt cái gì?. Anh không biết. Nhưng lúc đó nghĩ gì linh tính lại thôi. Anh tự biết, dường như Saka ngầm ấn định cô là của Saka vậy. Vì thế anh từ bỏ.

Khi biết tin Caroline làm cô bị thương, anh tức giận đã tìm đến Caroline ở bang M. Nếu không phải lúc đó nhìn Caroline thực sự rất thảm, và Victoria ngăn cản, anh đã muốn đánh cô ta thêm rồi. Em gái.?. Với anh không có khái niệm đó. Gần đây anh mới biết mình còn một người em gái cùng cha cùng mẹ, nhưng cũng không có tình cảm gì nhiều, lại còn cảm thấy cô ta rất đáng ghét nữa. Cô ta khác cô rất nhiều. Cô mở miệng ra là nói hại người với đánh người, nhưng thực ra lại luôn chỉ đánh người động đến cô. Cô không giả tạo như Caroline. Hay chính xác, cô không biết giả tạo. Có lẽ Đại Lão không dạy cô, vì thế cô luôn rất thần bí nhưng vô cùng hiền ngang đi dọa người.

Anh thích như vậy.

Anh trở về Pháp, và phát hiện mình thường xuyên nhớ đến cô. Nhất là khi gặp trẻ con hay gặp thú nuôi trong nhà, anh lại nhớ đến. Thật kì lạ.

Khi cô trang điểm và lộng lẫy xuất hiện ở bữa tiệc, trái tim anh vô thức lạc một nhịp rất dài.

Khi anh biết cô vì bị saka ép buộc mà nhận lời yêu Saka, anh rất tức giận. Thực sự muốn đánh Saka rất nhiều. Lần đó, nếu không phải Saka ngăn cản, anh có lẽ đã tiếp cận cô rồi. Và bỗng nhiên, tự mình nhận ra, anh phát hiện hình như anh thích cô nhiều hơn anh nghĩ... rất nhiều.

Anh lo lắng khi cô đi cùng Saka....và anh muốn bày tỏ..

“ Tiêu rồi. ”

Đó là ý nghĩ của Enji lúc này.

Gần đây, cô luôn cảm nhận được có thứ gì đó không ổn lắm ở Charles, nhưng vẫn kiên quyết phủ nhận cái ý nghĩ điên rồ đó. Nhưng là cô kiên quyết phủ nhận, nhưng người ta có muốn thế đâu.

“ Muốn khóc quá. ”.

Là ý nghĩ khi cô nhìn vào ánh mắt tràn đầy tình cảm của anh chàng điển trai trước mặt. Phải biết tình cảnh trước mắt cô bây giờ gian nan thế nào chứ. Cô còn chưa giải quyết triệt để với Saka mà. Hai anh em nhà Valois này, mặc dù tên anh thì đều hơn một chút, nhưng tên em thì chắc chắn cũng không kém đâu. Cô phải cư xử cẩn thận, nếu không, tại họa sẽ giáng xuống rất thảm khốc cho mà xem.

Cô suy nghĩ rất lâu, muốn tránh đi, nhưng mà...nhưng mà... cái ánh mắt kia vẫn tiếp tục nhìn cô...

“ Charles. Cậu nói thích là thích như thế nào.?. Nếu nói thích thì tôi thích nhiều người lắm, ông Langdon này, cô Elik, cô Marie, Hunxter, Sky....Anh Jin, Lau và Lee tôi cũng thích. Đại Lão thì tôi yêu rất nhiều, ngoài ra còn ông Ferb, ông ấy là một nhà toán học nổi tiếng, chắc cậu cũng biết, tôi quen trong một lần đến Mi...”. Enji mở miệng nói, bắt đầu liên kê vô số tên tuổi cô có thể nhớ. Nhưng trong mấy người đó lại không có Saka.

“ Như Saka ấy. ”. Charles khó khăn ngắt lời cô.

“ Xin lỗi. ”. Cô nói. “ Không giống nhau. Nhưng đối với tôi, cậu là một người bạn tuyệt vời mà. Cậu đáng quý hơn Saka nhiều. Thật đấy. ”.

Ánh mắt Charles tối đen ngay lập tức, tai anh không chấp nhận một lời nói an ủi nào của cô cả. Trên khuôn mặt hiện lên vẻ bức bối và suy nghĩ sâu xa. Rồi bất thành linh, anh nắm chặt lấy bàn tay cô, hỏi cô rất nghiêm túc:

“ Cậu nói đi. Tôi phải làm thế nào để cậu thích tôi. Không, không...thích là quá đơn giản, mà làm thế nào để cậu yêu tôi.?. ”

“ Tôi không biết. ”. Enji bị anh dọa cho suýt thì nhảy dựng lên, đáp lại thật nhanh như một cái máy.

“ Ừm...cũng đúng. Không sao, tôi sẽ tự nghĩ cách. ”. Charles nghe cô đáp, chẳng những buồn bức gì đó, trái lại còn gật đầu đồng tình. Sau đó lẩm bẩm: “ Giết Saka được không nh.?. Chà...việc này hơi khó, nhưng cũng không phải là không được, nếu tôi bắt ngờ ra tay, anh ấy cũng không thể tránh. Hoặc tạm thời nhốt cậu vào đâu đó...yên tâm, tôi sẽ đối xử với cậu rất tốt. Nhưng cách này có lẽ tỉ lệ thành công không được cao lắm. Thôi miên thì có được không nh. ”.

Liền một lúc, anh chàng này nói ra bao nhiêu là những cách cổ quái, mỗi cách nói ra đều khiến Enji thực sự muốn bật khóc.

“ Cái gì thế này.?. Đã nói từ từ với cậu ta như thế rồi, vậy mà tên ngốc này sao vẫn cố chấp như vậy.?. Biến thái, đúng là biến thái mà. Cái bộ mặt từ từ của cậu ta đi đâu rồi không biết.?. Thế mà dám nói mình tốt hơn Saka.À. Cũng là tốt hơn thật. Nếu ông anh thì đã thực hiện luôn rồi. ”

Cảm thấy không thể tiếp tục để người này nghĩ thêm cái cách gì cổ quái để thể hiện tình yêu với cô hơn nữa. Enji hươ hươ tay trước mặt Charles, nói:

“ Charles. Cậu đừng thế mà. Làm bạn tốt có gì không được.?. ”

“Không...”. Charles cự tuyệt ngay tức khắc. “Enji, đừng ngăn cản tôi. Tôi thích cậu còn trước cả Saka nữa, thế nhưng anh ấy lại ngăn cản tôi. Nếu không sự việc hôm nay đã khác rồi. À. Tất nhiên là tôi cũng không hối hận vì đã không tấn công cậu trước. Bây giờ tấn công cũng đâu muộn, phải không?. Nói trước, cậu không đồng ý cũng không sao, tôi sẽ kiên trì đến khi cậu đồng ý thì thôi. Kể cả sau này, khi cậu đã rất yêu Saka, hay khi cậu đã lấy anh ấy và sinh con, tôi cũng không từ bỏ đâu. Nhất quyết không từ bỏ.”.

Nói một hồi rất quyết liệt...nói xong ngay lập tức đứng dậy, rồi đi luôn để không cho cô nói một câu nào. Mà cũng không đi thẳng luôn, anh chàng này đi được vài bước liền quay người lại, nhìn thẳng vào cô nói:

“Cậu phải nhớ đấy.”.

Quay người lại..bước một bước...lại quay người lại:

“Mà tôi lớn hơn cậu hai tuổi đấy.”.

Bây giờ mới chính thức rời đi.

(Bạn này hài nhĩ.)

...

Enji ngồi đàn ra trong tuyết trắng, ngắm lại thật kĩ mọi chuyện vừa xảy ra. Khuôn mặt cô tối sầm...cô từ từ đứng dậy...lấy một hơi dài...hét vào thành không:

“Anh em nhà các người...biến thái...biến thái...biến thái...”.

Hét xong bực tức bỏ về.

Mà cũng không bỏ đi luôn, đi được mấy bước lại phải quay lại lấy cái gối.

Bạn đang đọc truyện *Hai Người Giám Hộ Của Enji* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Phu Nhân Kyoko Là Một Người Phụ Nữ Vô Cùng Ác.?.

Trở về nhà Fujimaru

Enji đến chơi tết nhà ông Henry xem chừng cũng được gần một tháng, cuối cùng cũng có thể trở về Nhật Bản rồi.

“Không trở về gia tộc sao.?. Còn rất nhiều người con chưa đi thăm mà.?.”. Lão Vampire hướng về phía cháu trai của mình nói.

“Không cần. Những người khác con đã hỏi thư thăm hỏi rồi. Hơn nữa, năm nay gia đình mình tập trung gần hết đến đây rồi. Cơ bản là còn ai nữa đâu.”. Saka lắc đầu, cười nhẹ với lão Vampire và mọi người.

“Ừm. Tuy con thôi. À, hình như Kyoko có chuyện cần nói với con đấy. Chờ một lát đi. Không cần phải vội vàng về sớm như vậy.”.

Lão Vampire vừa nói xong, lập tức phu nhân Kyoko liền xuất hiện. Trên tay còn cầm theo một tập giấy tờ lớn. Không biết là có chuyện gì nữa.

Có chuyện gì tí nữa sẽ biết, nhưng chắc chắn không phải là chuyện vui.

Bởi vì Saka vừa nghe xong, sắc mặt tệ khủng khiếp. Anh không nói gì cầm lấy tập hồ sơ, trên mặt cười lạnh lẽo rất khủng bố. Từng bước từng bước đi đến xe.

Và trước mắt mọi người, hiện ra một màn kịch hài.

Saka vừa mở cửa xe, hai giây sau, cửa xe phía bên kia cũng liền mở ra. Cô Elik xuất hiện, giống như muốn bỏ chạy nhanh chóng thoát khỏi chiếc xe đó. Ông Langdon cũng rất yên lặng lặng lẽ rời đi. Hunter á.?. con chó này sớm biến mất dạng rồi. Cuối cùng là một cái đầu nhỏ nhô ra, ngay lập tức Saka chui vào trong xe...sau đó, một cô gái hình như bị kéo lại, rồi rất nhiều âm thanh kêu gào vang lên...

Cửa xe đồng thời sập lại...tất cả chìm trong im lặng...ông Langdon và cô Elik đồng thời...toát mồ hôi.

Trong xe:

Enji ngồi im không nhúc nhích...nổi vì cả người đã bị kẹp chặt bởi cánh tay mạnh mẽ của anh. Hiện giờ cô rất bất mãn, không ngừng phỉ báng cái số mệnh của mình.

Anh ngồi bên cạnh xem như không quan tâm gì cả, một tay bận kẹp chặt cô, tay kia đưa lên đầu bóp bóp, gương mặt suy nghĩ rất trầm trọng. Tập giấy tờ phụ nhân Kyoko đưa đã sớm bị anh vứt tán loạn dưới chân.

Rồi bất ngờ, anh mở miệng hỏi cô:

“Enji. Chúng ta cưới nhau đi.”

Sững sờ hai giây, cô liếc anh đầy nghi hoặc, nói:

“Saka, anh không thấy tình cảnh bây giờ *hoàn toàn* không phù hợp sao.?”

Phải, chính xác là không phù hợp. Bởi vì một người đang liều mạng trốn thoát. Một người lại như vừa bị chọi đá vào đầu, hiện đang tức giận như muốn giết người. Tình cảnh như thế này, kẻ điên cũng bỏ.

“Đâu có sao. Em cũng đâu có thứ gì gọi là bình thường và phù hợp với thế giới. Không phải à.?. Nói em là con lai giữa người sao Hoả với người Trái đất tôi cũng tin. Người bình thường làm gì có ai quái dị như em”

Saka hừ một cái, cười lạnh nhìn cô nói rất phũ phàng.

“Saka, anh bị phụ nhân chọi đá vào đầu, muốn giết thì tìm bà ta áy. Đừng mò tới chỗ em rồi phát điên. Họạ này em không gánh nổi đâu. Nhá!.....Mà cái gì đây.?.”

Enji gỡ tay của anh ra, lau bầu mướt, rồi nhìn xuống tập giấy tờ dưới chân, tùy ý lấy lên một xấp nhỏ xem xét.

Xem xét một hồi, Enji cũng nhận ra một điều, đây là...thông tin đời tư của... rất nhiều vị tiểu thư. Vừa xem cô vừa chặc lưỡi. Ay da...tất cả đều là những cô gái xinh đẹp tài năng nhé. Không hề tầm thường đâu.

“Bà ta muốn tôi chọn một vài cô trong số này làm vợ bé.”. Saka mở miệng trả lời, trong lời nói rõ ràng vẫn ẩn chứa sự tức giận.

“Nhiều ngày liền bà ta biến mất không thấy đâu. Ra là làm cái trò quý này.”.

Enji im lặng một chút, liền mở miệng hỏi:

“Họ chịu làm vợ bé của anh sao. Anh nói vài cô, có nghĩa là chọn nhiều người cũng được à.?. Nếu không thích sao anh không từ chối.”

“Việc này không đơn giản như vậy. Em biết đại gia tộc Vampire không chỉ có mỗi nhà Valois, còn nhiều các đại gia đình khác nữa. Như gia đình nhà Haley; gia đình nhà Kim, phần lớn đều là người Hàn Quốc; gia đình nhà Campbell...đến mười mấy gia đình. Tuy nhà Valois mới là gia đình có quyền lực và địa vị lớn nhất, nhưng những nhà khác đều chiếm một phần quyền lực nào đó. Những cô gái này đều là tiểu như nhỏ ở những gia đình tôi vừa nói, họ muốn thông qua kết hôn để tăng thêm quyền lực trong gia đình mình. Ngay cả con cái họ, họ cũng đưa ra để tôi thoải mái lựa chọn, em thử nghĩ xem. Tôi từ chối nói sao.?.”. Anh liếc liếc cô nói.

Cô nghe xong, bỗng nhiên thở dài buồn bã.

“Thật là tiếc...nhiều người đẹp thế này mà...sắp bị huỷ hoại rồi. Em nghe nhiều phụ nữ nói, hôn nhân ép buộc như thế này là khổ lắm, lại còn không lấy được người mình yêu nữa. Đã không lấy được người mình yêu, lại còn phải làm vợ bé. Mà lấy ai không lấy, lấy anh là khổ rồi. Phải chi cho Charles thì hay. Để cậu ta khỏi thích em nữa. Như vậy cũng khỏi hao tổn tâm tư đi tán tỉnh em.”. Enji nhìn lại mười mấy gương mặt, rồi lau bầu than vãn.

Mấy câu của cô, tất cả, dù không muốn, cũng lọt vào tai anh.

Cốp...

“Au.”

“Nói năng cái gì đó, tất cả họ đều thích tôi. Mà lấy tôi có gì khổ với không tốt cả. Từ trước đến giờ trước mặt người khác tôi luôn vĩ đại, nhưng sao qua cái miệng của em nghe lại không khác tên khốn.?. Em muốn bị đánh sao.?......Khoan đã.”. Saka đang tức giận vì mấy lời chê bai của cô, chợt nhận ra điều gì đó liền dừng quát mắng lại: “Charles...thằng nhóc đó, không lẽ nó lại đi tò tính với em”.

“Vâng ạ.”. Enji ôm đầu, căm tức trả lời.

Trả lời xong lại nghe anh lau bầu khó chịu:

“Cái thằng nhóc này, hôm bữa tiệc đã cảnh cáo rồi. Sao lại không nghe lời gì cả, có bao giờ nó buống binh thể này đâu. Phải giáo huấn lại một chút mới được. Mà chắc chắn là thằng nhóc đó học em...”

“Phi lí. Charles là vốn thế rồi. Mà cậu ấy là em của anh, phải là học anh mới đúng. Anh không tốt đẹp gì, còn đòi cậu ấy ngoan ngoãn sao.”

.Cốp....

“Saka, anh dám đánh em”. Enji gào lên

“Không đánh em, em có chịu nghe lời không?. Mà em phải biết rõ chứ?. Bà ta nghĩ ra cái thứ quỷ này là để đối phó với em. Khi chúng ta về Nhật, thì khoảng chừng vài ngày sau họ cũng sẽ đến. Lần này phu nhân Kyoko đích thân đi nữa. Về đến nhà, em thử nghĩ ra cái gì đó để dọa mấy người đó đi. Không thì không bình yên nổi đâu.”. Saka vẫn như cũ, bình thản đáp lại mấy lời kêu gào của cô.

“Đến nhà?. Nhà Fujimaru á?..”. Enji ngờ ngẩn ra hỏi. Cô còn tưởng Saka chỉ chọn lựa họ trên giấy tờ thôi chứ. Không lẽ cả đám đó cùng đến thật.

“Phải. Chắc cũng phải ở một thời gian. Thật là, nhà Fujimaru nhiều năm qua cũng không có chuyện thu hút được sự chú ý của người khác đến như vậy. Nhưng cũng đừng quá lo, tôi cho họ ở một thời gian ngắn, tìm được lỗi gì đó của họ sẽ liền tiễn họ đi. Em cứ sống thoải mái như cũ.”. Saka gật đầu, ánh mắt nhìn lên cô trấn an. Anh biết quá rõ việc cô không có tí gì cảm tình với chuyện người gia tộc Vampire đến *chơi* một thời gian ngắn ngắn gì đó.

Trấn an dù thế nào cũng vô dụng, Enji đang nhìn anh với cái nhìn mang theo ý cười muốn sát sinh. Cô buông ra mấy lời khiến anh ảo não không thôi.

“Đừng động vào em. Em cần có thời gian để bình tĩnh lại. Nếu không, em sợ mình sẽ ra tay giết ai đó lúc nào không biết đâu. Ai đó...ai đó...đừng nghĩ là anh nhé.”.

Cô vừa cười lạnh vừa nói như thế.

Sau khi trở về nhà, ngay lập tức, mọi người chẳng thể ổn định và nghỉ ngơi một ngày, tất cả đều bận rộn lo liệu những việc sắp tới.

Việc đầu tiên, đó là thuê thêm người hầu và người bảo vệ.

Cả một toà biệt thự lớn dành cho khách lâu nay chỉ được quét dọn qua, sắp tới lại phải đón rất nhiều vị tiểu thư cao quý. Vậy nên cần rất nhiều người dọn dẹp, phục vụ khi họ tới. Tuy người hầu nhà Fujimaru phải nói là đông đảo, nhưng vẫn là không thể đủ. Đã thế, trong tập hồ sơ có ghi một số thứ cần lưu ý, một vài điều trong đó là:

“Các vị tiểu thư tất cả đều có thú nuôi. Lưu ý cần có người chăm sóc riêng.”

Vì thế còn phải thuê cả người chăm sóc thú nuôi. Khuôn viên cũ bỏ hoang cũng phải sửa sang lại để trở thành sân chơi riêng cho chúng. Enji nhìn cái lưu ý này rồi lại nhìn Saka chăm chăm đe dọa. Sau đó chẳng nói gì lời Hunter đi dạo.

“Cậu chủ, hay là bảo họ đừng mang thú nuôi tới. Tiểu thư không vừa mắt lại bảo Hunter cắn loạn, chúng tôi không cứu nổi mấy cái sinh linh nhỏ bé đó đâu.”

Cô Elik đã khuyên anh như thế khi nghĩ đến cái viễn cảnh rất đáng sợ sắp tới.

Anh im lặng.

Ngày nhà Fujimaru mở cuộc thi tuyển người hầu:

Hàng dài các cô gái chờ ở trước sân lớn của biệt thự dành cho người hầu, mà không chỉ có họ, bên kia xa xa cũng có rất nhiều người đàn ông đứng chờ đợi. Tiếng súng, tiếng đấm đá vang lên đều đều.

Đừng nghĩ rằng chỉ là tuyển người hầu và người bảo vệ lại dễ dàng, chính xác là rất khó, làm người hầu cũng còn cần tài năng kia mà. Hơn nữa, hồ sơ trong khi đăng kí còn cần ghi rõ cả thân thế, gia đình, rồi kiểm tra cả...ngoại hình nữa. Lương làm người hầu cũng rất cao, vì thế rất nhiều người đến đăng kí. Phần lớn là người của các trường đào tạo người hầu được cử đến, nên tất cả gần như đều làm việc khá tốt.

Trong khi mọi người đang chờ đợi được gọi đến, một tiếng động huyền não truyền từ phía xa xa vang vọng lại. Rồi tiếng nói của một cô gái vang lên:

“Dừng lại đi mà. Không sao đâu, tôi nói thật đấy.”

Và tràng cảnh kì lạ xảy ra trước mắt mọi người: Một cô gái...vác...một khẩu súng rất lớn, to hơn người nhá, hò hét, đuổi theo...một đám người. Tất cả, đều là...những chàng trai cao lớn. Và trong thâm tâm những chàng trai này, đều có chung một ý nghĩ:

“*Lừa đảo.*”

Cô gái vẫn tiếp tục gọi lớn:

“Mọi người làm sao vậy. Có chết được đâu mà phải chạy chứ?. Dừng lại đi, không tôi bắn đấy. Bắn thiệt đó.”

Và họ lại nghĩ:

“ *Dừng lại cô cũng bắn mà.* ”

Lại hò hét:

“Tôi chỉ cần một người thử nghiệm thôi. Không chết được đâu.”

Họ tiếp tục nghĩ:

“Kẻ nào điên như thế?!. Tự hiến mạng của mình, đòi nào. Hơn nữa, làm gì còn ai có dũng khí thử đạn khi mà người bắn lại nói: *đạn tôi mới tạo ra đó, uy lực lớn lắm...nhưng mà không chết được đâu. Nên đừng lo.* Đạn uy lực lớn mà bắt người ta không lo?!. Còn nữa, khi có người hỏi uy lực lớn cỡ nào, người bắn lại hồn nhiên mà trả lời: *Không biết, nên mới cần người thử nghiệm mà.* ”.

Họ toát mồ hôi.

Nhưng, bọn họ lúc đó, nếu miễn cưỡng còn có thể đưa thân ra mà thử. Dù sao họ cũng không phải người bình thường, không chết được. Nhưng vừa nhìn khẩu súng của cô, tất cả đều... liều mạng chạy.

Cuối cùng, cô gái đó dừng lại, thờ dài một hơi...nhẹ nhàng hát tóc...ánh mắt lạnh lẽo đầy sát khí...giương súng về đám người kia...

Tạch..tạch..tạch..

Một tràng những tiếng nổ nhỏ vang lên, từng loạt đạn bắn tới.

Đám người kia ở xa lần lượt từng người, từng người đổ xuống.

Cảnh này dọa cho đám người đến thì tuyến sợ đến mức mặt tái xanh.

Cô gái vừa gây họa kia bắn xong liền mỉm cười thần nhiên đi tới. Đám người kia hiện tại chỉ còn lại hai người còn đứng được, họ đang rất vội vàng kiểm tra hơi thở với mạch đập của đám bạn hữu.

“Tiểu thư, cô nghĩ họ sẽ ngủ bao lâu?!” Một anh chàng ngược lên hỏi cô khi cô bước tới, tên tay vừa rút một cái kim nhỏ chừng hai đốt tay khỏi cơ thể một người. Anh ta âm thầm thở phào khi biết được đạn bắn là thuốc mê. Vậy mà mọi người cứ nghĩ...

“Không biết, thế nên tôi mới cần người thử nghiệm mà. Mấy người đều có phải người thường đâu, nên tôi làm sao mà biết. Nhưng nếu là người thường thì chắc là đến thứ tư.....”. Cô đến gần, nhìn thành phẩm của mình. Chậc lưỡi:

“Đã nói là không sao mà, ngủ một giấc rồi tỉnh. Họ làm gì phải sợ như thế.”

“A. Vậy là ngủ ba ngày?!. Nhưng với họ, chắc chỉ tối nay là tỉnh thôi.”. Người kia nghe cô trả lời liền mừng rỡ.

Cô liếc mấy người trên mặt đất, nhân nhợt nói tiếp:

“... Hai tuần sau.”

Hai chữ thôi: *thâm rồi.*

Mấy người hầu chứng kiến cảnh này, tất cả đều nhìn nhau, tự mình thắc mắc không biết họ sắp vào làm ở cái nhà quái quỷ nào?!. Họ bàn tán:

“Đây là nhà của ngài Fujimaru mà?!. Nghe nói ngài ấy sống một mình, sao lại có tiểu thư nào đây?!”

“Không biết. Nhưng đẹp quá. Tôi nghĩ là tình nhân.”

“Có tình nhân nào vác súng chạy quanh bắn người thế không?!”

“Không thể là tình nhân được. Tình nhân cũng đâu có quyền cư xử với người hầu như thế. Phải biết họ đều là vệ sĩ thân cận của ngài Fujimaru, trừ khi là chủ nhà, không thì không có quyền ra lệnh cho họ đâu.”

“Vậy là em gái?!”

“Có thể.”

Dù thế nào, những người hầu mới được chọn ngày hôm đó cũng đã có thể biết đến sự lợi hại của Enji. Còn vệ sĩ?!. Không cần, những người vệ sĩ lâu năm trong nhà đã sớm nhắc nhở họ cẩn thận rồi. Mặc dù, hình như họ không tin lắm.

Khoảng hai tuần, đủ thời gian tu sửa nhiều thứ trong nhà Fujimaru, những vị tiểu thư cao quý gì đó cũng tới.

Bây giờ, là khoảng cuối đông. Chỉ còn gần hai tháng nữa là đến sinh nhật thứ 19 của cô, ngày cô được giải phóng. Đáng lí ra cô phải được sống tốt trong không khí chào đón mùa xuân, vậy mà cuối cùng, vẫn là đấu tranh.

Enji gấp gọn bức thư cuối cùng của mình. Mỉm cười nhìn chồng những phong thư ở trên bàn. Trong thời gian vừa qua, nếu rảnh rỗi, cô sẽ viết thư cho Đại Lão. Có đến 9 lá thư là kể về chuyện cô ở nhà ông Henry và kể về những chuyện cô đã gặp phải. Trong đó nói nhiều đến ông Louis, theo cô nói là người đàn ông kì lạ và bí ẩn. Và đôi lúc, cô bâng quơ hỏi cụ về Lilith.

Những bức thư khác, là gửi cho một số người đã lâu cô không gặp, nhờ họ tìm tin tức của một người khác.

Có một cuộc điện thoại, cô bắt đầu dĩ phải gọi cho một kẻ mà cô không muốn. Người này, cô còn kiêng kị hơn cả Saka nữa.

Một bức thư, gửi cho một người ở trong tù.

Một bức thư, cô gửi đến bang M nhờ Juu đưa cho ông K. Mà trong bức thư, cô nói là mong ông giữ kín với Đại Lão chuyện cô nhờ giúp. Cô vẫn không dám trực tiếp gặp mặt người này, vì chỉ sợ sau đó sẽ bị bắt cóc nhốt trong tổ chức luôn.

Viết xong những bức thư này, cô khẽ mỉm cười. Đã khá lâu rồi cô không có cảm giác mình thao túng, tính toán mọi chuyện. Từ ngày chuyển đến nhà Fujimaru, cô sống một cuộc sống *ở trong nhà* thú vị. Miệng thì luôn kêu ca là không yên bình với sóng gió, nhưng thực ra, cuộc sống này quả thực là cuộc sống được trôi qua tĩnh lặng nhất từ khi cô còn nhỏ cho đến giờ.

Còn bây giờ, vui chơi với đám tiểu thư kia cũng không tệ. Hơn nữa, cô nghĩ, trong số những vị tiểu thư kia ắt phải có người nào đó không thích Saka. Vậy cô tiếp cận làm quen cũng được. Cô muốn tìm hiểu chuyện Saka ở trong gia tộc như thế nào.?. Trong ghi chép ghi rõ anh có địa vị cao, người đầu tiên khi ở tuổi 21 được vào hội đồng xét xử những việc quan trọng trong toàn gia tộc. Một vài chuyện khác, nhưng với cô chẳng nói lên điều gì.

Cái cô muốn biết, ví dụ như chuyện Charles từng nói với cô về anh. Đó mới là thứ cô quan tâm.

Đáng tiếc, cô Elik và những người khác không nói với cô mấy chuyện đó bao giờ.

Hôm nay, những cô gái tài hoa trong gia tộc Vampire đến.

Một đoàn xe đủ màu sắc (đủ màu sắc nhá.) nối đuôi nhau tiến đến trước sân lớn của toà nhà chính. Những người tài xế trong bộ vest đen vội vước ra, họ mở cửa cho những con người cao quý ở trong xe.

Lần lượt, từng chiếc chân thon dài trong các đôi tất màu hiện ra, và... những bóng hồng xuất hiện.

Váy nè...phần nè...son nè...giày cao gót...trang sức lấp lánh...

Cao sang... Quý phái...Lộng lẫy... Già tạo.???

Enji đứng từ trên tầng nhìn xuống, cô vội vàng che mắt của mình lại vì chói quá.

“Ông trời của tôi.”

Cô khẽ kêu lên, cái cảnh tượng này, thật là kinh khủng nha.

“Người đẹp, người đẹp như thế. Đưa Saka thật là lãng phí mà. Lãng phí.”

Trong chốc lát, cô liền dâng lên cảm giác hâm mộ với anh. Nhìn bao nhiêu người đẹp thế này, cô cũng muốn. Vậy mà sao chẳng bao giờ có ai tặng cô một người đẹp cả. Mà những người đẹp, gần như, đều là ghét cô.?.

“Ngực của cô nàng kia khá lớn. Được đó nha.”. Cô âm thầm đánh giá. Không nghĩ tới ngực của mình còn lớn hơn cô gái ấy.

Có ai nói chưa nhi.?

Enji có thân hình rất rất là quyến rũ. Đàn ông bình thường nhìn thấy, chắc chắn là muốn rút luôn hai con mắt. Và Enji nóng bỏng nhất là vào mùa hè, khi mà thời gian đó, cô gần như luôn diện váy ngắn. Thực sự là không cố ý, nhưng lại luôn dọa người ta muốn đảo lộn theo cô.

Ông trời của cô, còn ưu ái, thiên vị đến mức khiến người ta tức hộc máu. Vì không chỉ thân hình, còn tặng cô cái khuôn mặt quý thần kia nữa.

Vì thế nên nếu cô:

Cười...: có người ngất.

Buồn...: có người thương.

Không làm gì cả...: có người theo.

Tức giận...: Có người chết.

Lưu ý: trường hợp này xảy ra khi họ không hề biết gì về cô hết.

Còn khi biết rồi?.

Bất kể lúc nào, người ta cũng trong tình trạng muốn chạy trốn.

Lưu ý: Trường hợp này không tính những kẻ điên điên giống cô.

Cô không chỉ điên điên, lại còn biến thái nữa. Ví dụ như bây giờ, cứ có cô gái nào xuất hiện, cô lại làm bầm

“Muốn”.

“Cô gái đó cũng muốn.”

“Ông trời ơi, con muốn. Sao không cho con?.”. o_o

Có một sở thích, Enji luôn cố gắng giấu thiên hạ, đó là, đó là, cô...rất có hứng thú với... thân hình của phụ nữ. Nhất là phụ nữ đẹp. =.=

“Không thể nào chịu được. Tại sao họ lại đẹp như thế??. Đẹp thì cũng một hai người thôi chứ??. Đồng loạt cùng xuất hiện thế này, làm sao kìm lòng được đây??. Không. Không được. Bình tĩnh lại, Enji...tíc tắc...tíc tắc...tíc tắc...Hừm, cũng bình thường thôi.”

Trong một thời gian ngắn, khuôn mặt bùng bùng hưng phấn đã chuyển sang lạnh lẽo, hờ hững. Enji đứng thẳng lên nhìn những cô gái phía dưới bằng con mắt lạnh nhạt...Ánh lên lửa nóng.

Lần này, ai nói Enji sẽ bị bắt nạt nào. Người phải cẩn thận không chừng là đám người dưới kia ấy. Đấu với một cô gái bình thường thì ổn rồi. Nhưng họ đã nghĩ đến việc, cô gái họ sắp gặp không hề bình thường về mặt tâm lý chưa?.

Loại người quái thai biến dị như Enji, les gặp cũng phải chạy dài.

Mục đích thật sự...

Từng vị tiểu thư cứ lần lượt xuống xe. Enji nhìn đám người phía dưới, nhăm nhăm tính: 1,2...7,8...14. Mười bốn vị tiểu thư. Con số này không hề tệ đâu. Như thế này thì thành hậu cung luôn còn gì.

Sau đó, Enji phát hiện ra không chỉ có họ, còn người hầu của họ cũng đến nữa. Nhìn đám người hầu liên tiếp xuất hiện ở cửa các xe, Enji hoa cả mắt. Mỗi một nhóm lại mặc đồng phục người hầu khác nhau, rồi, họ cũng lần lượt đi đến đứng sau vị tiểu thư của mình.

Saka đứng trước đám người đó, cố gắng kéo cơ miệng, khẽ cười với phu nhân Kyoko trước mặt. Tất nhiên là cũng phải cười với cả những chú mèo nhỏ đằng sau bà ta nữa.

Sau một hồi lao nhao gì đó, cô nhìn thấy anh bắt đầu dẫn đám người đó đi về phía khu biệt thự dành cho khách. Và khi anh vừa quay lưng về phía họ để bước đi trước, không hẹn, mà đồng loạt đám người dưới kia ngược mắt lên nhìn cô đang ở lan can tầng 2 trùng trùng.

Cô thờ ơ nhìn lại họ, khoé miệng khẽ nhếch lên, rồi ngón tay trở đưa ra...ngoắc ngoắc rất khiêu khích.

“Cái bản mặt của mấy cô nàng lúc đó thật là hài. Càng nghĩ lại càng thấy hay. Sau này phải làm bọn họ tức hộc máu ra mới được. Cuộc đời phải thế chứ...”.

Enji ngồi tùm tùm cười cười đủ dọa cho mấy anh chàng vệ sĩ xung quanh sợ muốn chạy thoát. Họ thắc mắc không biết cô đang nghĩ cái gì??. Và... có định làm hại họ không??. Hơn nữa, cái tình huống này đúng là không nên cười.

Bởi vì...

Enji ngồi giữa một đám người đang nằm la liệt, trên mặt bọn họ là nhăn nhó đau khổ. Họ đã nằm như thế cũng được chục phút rồi, cũng muốn đứng dậy lắm, nhưng mà kiểu gì hề vận động là đau tới chết.

Tất nhiên, họ là sản phẩm của cuộc thí nghiệm với Enji.

“Tiểu thư, đám vệ sĩ mới đang cần người luyện tập với họ. Cô có muốn hoạt động một chút không??. Hình như họ cũng rất muốn gặp cô?”. Lời nói của một anh chàng vệ sĩ lâu năm trong nhà đã dẫn tới tình cảnh như thế này.

Và giờ, sau một hồi ngồi thờ thần cười, cảm thấy vô cùng thoải mái, cô đứng dậy, nhìn một lượt đám người xung quanh, rồi hỏi Kaoru đứng ở xa:

“Kaoru, tôi hạ bọn họ hết bao nhiêu phút.?”

“Tiểu thư, là 1 phút 25 giây. Cô hạ tất cả đều bằng một đòn. Còn không bỏ hơn cả tôi nữa. Tôi đánh hạ bọn họ mất đến hơn 6 phút mà.”

“Ừm. Thành tích không tệ.”. Cô gật gù đầu hài lòng. Sau đó lại nhìn đám người nằm dưới đất nói:

“Bị tôi đánh hạ nhanh như thế, mọi người không cần buồn đâu. Cứ nghĩ tôi là con gái nhà Senje là được. À. Mọi người cứ nằm như thế một lát, tôi đánh vào những yếu huyệt nên có lẽ hơi đau. Cứ nghỉ ngơi đi.”.

Nói xong trước con mắt của họ rất vui vẻ tung tăng rời đi.

Cụ cô từng nói: “Enji, cơ thể con không thể đánh nhau lâu dài.” Và vì thế, ông ấy đã dạy cô cách đánh người rất đặc biệt, chỉ cần một đòn thôi. Cần nhiều hơn sự khéo léo, nhanh nhẹn và chính xác tuyệt đối. Khó hơn nhiều so với những thứ đánh đấm thông thường, nhưng kết quả đạt được luôn rất tuyệt, trận đấu của cô lúc nào cũng kết thúc sớm hơn 5 phút.

“Thật là tuyệt. Enji, xem ra càng ngày em càng đánh nhau giỏi đó.”

Một giọng nói rất mềm mại vang lên khiến cô khẽ giật mình.

“Ai đấy.?”. cô hỏi đầy cảnh giác.

Soạt nhẹ một cái, từ trong lùm cây, một bóng người nhẹ nhàng bước ra. Trên mặt là nụ cười rực rỡ.

“Thật không ngờ. Từ hồi ở nhà tình nghĩa, cuối cùng cũng gặp lại em. Mà còn trong nhà của Saka nữa. Nhìn xem kia, em cao lên rất nhiều, càng ngày lại càng đẹp thêm nữa. Lúc đầu nhìn ảnh, chị cũng không nhận ra.”.

Enji nhìn chăm chăm cô gái trước mặt, hơi ngơ ngẩn một chút, cuối cùng, khuôn mặt cô chợt sáng lên, vui mừng, cô vội bước đến:

“Chị Melisa, sao chị ở đây.?”.

Rồi như nhớ ra điều gì, cô hỏi về mặt không muốn tin:

“Chị cũng ở trong danh sách thôi nát đó à.?”.

Cô gái nhìn cô cười cười:

“Ừ. Nhưng chị đến là vì em. Chị nhận ra em qua ảnh, vì thế xin vào danh sách đó để đến đây. Lúc nhìn thấy em trên lan can, chị còn không tin được, em thay đổi khá nhiều đó. Mà sao em lại dính phải Saka vậy.?. Theo chị biết, nếu tính cách của em không thay đổi, em chắc chắn sẽ không ở đây với anh ấy.”

Enji nghe cô gái nói, lòng dâng lên một nỗi niềm khó tả. Thực sự là rất cảm động mà. Cuối cùng cũng có người hiểu được một tạo gì đó con người cô.

Trong lần đi du lịch vòng quanh thế giới lần thứ nhất, cô có tham gia một hoạt động tình nghĩa, đó là sống và chăm sóc những trẻ em nhỏ ở trong một trại mồ côi lớn của Đức. Cô gặp rất nhiều người ở đây, trong đó có Melisa. Chính xác mà nói, nhà tài trợ lớn nhất của trại mồ côi này là gia đình nhà Melisa, lần đó đến thăm, cô gái này cũng ở lại một thời gian để giúp đỡ trẻ em nghèo. Một hành động, mà Melisa vẫn thường nói: Gây tiếng vang thôi.

Sau đó, trong một lần, cô nhìn thấy Melisa ăn tối với một li máu. Cô nhận ra...

Trong kí ức của cô, Melisa luôn có nụ cười ôn hoà mang theo tia giễu cợt thế giới. Chính xác, Melisa không thích gia đình nhiều lắm, cô luôn nói gia đình mình giả tạo. Và luôn muốn thoát khỏi gia đình.

“Enji, lần này em được đó. Em động đến tổ ong rồi. Phụ nhân Kyoko không giống như đám đua xe đường phố lần đó em đánh đâu. Người phụ nữ quyền lực của nhà Valois, tiếng vang đến các nhà khác xa lắm đấy. Bà ta rất kinh khủng.”

“Thì sao.?. Bà ta làm gì được em. Giết em á.?. Thân phận này của em, không phải muốn làm gì thì làm. Nếu bà ta muốn chiến tranh nổ ra thì cứ thoải mái thôi.”. Enji kéo chiếc ghế mây cho Melisa ngồi, đồng thời cũng ngồi xuống chiếc bên cạnh. Cứng cỏi đáp.

“Chị không rõ. Nhưng nếu bà ta không động đến em, sẽ động đến những người xung quanh. Mà lần này, em biết nhiều tiểu thư đến đây để làm gì không.?.” Melisa trước thái độ của cô khẽ lắc đầu, tiếp tục hỏi.

“Biết. Để Saka chọn vợ bé.”. Cô đáp vô cùng thản nhiên.

Melisa nhìn cô, nhướn mày lên, biểu thị thái độ: *Em không biết gì cả.* Cô nói:

“Những vị tiểu thư đó như thế nào cũng rất cao quý. Dù họ thích Saka, cũng không dễ dàng với việc để anh ấy chọn lựa mình như một món hàng. Lần này họ đến đây, một: là tiếp cận anh ấy tốt hơn. Cái thứ hai, chính là để đám người hầu họ mang theo gây khó dễ với em. Chứ em nghĩ, mỗi tiểu thư mang theo quá nhiều người hầu như thế đến đây làm gì.?. Nhà Fujimaru đâu có thiếu người phục vụ họ.”.

Enji có nghe mà cũng mờ mịt không hiểu:

“Không phải chứ. Như vậy thì họ quá ngu ngốc rồi. Đám người hầu đó gây khó dễ với em thế nào được. Họ vốn dĩ đã không có quyền bắt kính với em. Với em, họ chỉ là con kiến dưới chân thôi.”

Melisa khẽ thờ dài, bắt đầu giải thích:

“Có một chuyện mà em không biết. Đám người hầu đó, tất cả, đều được lựa chọn rất kỹ lưỡng. Phu nhân Kyoko chọn họ vì họ đều cuồng Saka. Họ đều là Dampir, với Vampire mang dòng máu cao quý của Saka, họ luôn có cảm giác anh ấy là cả thế giới của mình. Rất nhiều người hầu nhà Valois đã vi phạm luật lệ của gia đình để tiếp cận Saka, cuối cùng bị trừng phạt rất thảm. Nhưng có ai rút kinh nghiệm gì đâu, chỉ cần nhìn thấy Saka thôi, họ đã điên cuồng lên rồi. Tối nay nếu em đột nhiên vào phòng Saka lúc anh ấy sắp ngủ, tin chị đi, ở đó chắc chắn có một cô hầu gái đang bám lấy anh ấy. Lần này các vị tiểu thư sẽ để mặc cho họ muốn tiếp cận Saka thế nào cũng được, nên chắc chắn sẽ còn kinh khủng hơn nhiều. Còn với việc em là người yêu của Saka, không cần nói nhiều, kể cả phải chết họ cũng phải giết được em. Hiểu chưa.?. Há.?.”

Enji ngồi im lặng, khẽ cau mày suy nghĩ, cuối cùng nói:

“Chắc. Xem chừng lần này không đơn giản như em nghĩ rồi. Em không hề biết đám người hầu đó có bệnh lý về tâm thần như thế. Không ổn rồi đây.... Chị Melisa, thử cá cược xem, lần này em sống toàn mạng được mấy ngày.?.”

Melisa tròn mắt nghe cái vụ cá cược của cô, giận giữ, cô đứng bật dậy quát:

“Enji, không phải trò chơi đâu.”

Nhưng cô vẫn như thế, bình thản, và khẽ cười.

“Không. Là trò chơi đó. Còn là trò chơi quá dễ nữa kia. Chị Melisa, em từng nói cho chị biết về một số thứ em phải trải qua đúng không.?. Sau khi chúng ta chia tay ở nhà tình nghĩa, cuộc sống của em còn kinh khủng hơn những việc em đã kể cho chị nghe nhiều. Chị nghĩ họ làm gì được em.?.”

Và chợt nghĩ gì đó, cô nói thêm:

“Chị Melisa, chị đừng nói cho người nhà Fujimaru biết về cuộc sống trước đây của em nhé. Họ ngại thẹn lắm, chưa biết gì đâu. Em chỉ còn sống ở đây khoảng hai tháng nữa, vì thế, em muốn sống vui vẻ một chút. Em đâu muốn để họ thương cảm mình, chị nghĩ có đúng không.?.”

“....”

“Được rồi, chúng ta vào nhà đi. Ở bên ngoài khá lạnh đấy. Chị ghét gió lạnh mà.”.

Enji đứng dậy, cô cầm tay Melisa dẫn đi. Ánh mắt Melisa nhìn cô thực sự mang đầy vẻ thương cảm.

“Enji. Hiện giờ em sống tốt chứ.?.”

“Hơn bao giờ hết.”

Điều Enji muốn dấu....

Ánh lửa từ chiếc lò sưởi bập bùng phát ra hắt nhẹ lên khuôn mặt mỹ lệ. Enji khẽ dùng sức bẻ đôi một thanh gỗ dài nhỏ, tùy tiện vứt vào trong đám lửa. Sau đó, bàn tay trắng hồng thon dài lại với ra trắng xóa, một cốc sữa được đưa lên, và đôi môi hồng khẽ nhấp.

Cô gái ngồi xoay xoay cốc sữa nóng trong tay, và chợt nghĩ điều gì đó.

Rồi cô đứng dậy, khoác vào người chiếc áo mỏng bên ngoài váy ngủ, cô nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

Enji liếc nhìn cánh cửa phòng Saka, nó hé mở.

Cô đứng trước nó một lát, và khẽ đẩy cửa bước vào.

Một giọng nói của một cô gái vang lên từ trong gian phòng làm việc của anh:

“Ngài Fujimaru, sẽ không ai biết chuyện này đâu.”.

Theo những bước chân của cô, khung cảnh trước mắt dần dần hiện ra: Một cô hầu gái, với chiếc áo sơ mi trắng đã cời hết cúc và chiếc áo lót màu hồng phấn vút trên mặt đất. Cô ta đưa tay quàng qua cổ anh, như một thứ keo dính đặc biệt bám lấy anh, làm những hành động rất chướng mắt.

Saka ngồi trên chiếc ghế đệm xoay lớn, bàn tay chống cằm nhìn cô ta lạnh lùng.

“Cô muốn gì.?.”.

Cô gái nghe anh hỏi, ngước lên nhìn anh rất vui mừng:

“Đêm nay...”.

Nhưng cô ta còn chưa nói hết, anh ngay lập tức đã cắt ngang:

“Không.....Cô về đi.”

Mất cô ta ánh lên vẻ buồn lo thất vọng, nhưng không hề dừng lại, mà ngay lập tức, cô ta đứng lên, mạnh mẽ dứt khoát cởi thêm một tầng quần áo trên người.

Enji chứng kiến cảnh này khẽ nhú mày, gót chân nhẹ nhàng xoay đi.

Hai giây sau, anh quay nhìn về nơi cô đã đứng. Khẽ nói:

“A. Bé con đi rồi sao.?”

Rồi anh đứng dậy, ngay lập tức muốn rời đi.

“Ngài Fujimaru. Ngài đi đâu vậy, xin hãy ở lại với em.”.

Cô gái vội vàng kêu lên, và nhanh chóng đứng trước mắt anh.

Anh liếc cô ta khinh thường, và nói:

“Nếu cô muốn dùng thân thể mình để quyến rũ ta thì cô rất ngu ngốc. Bé con của ta rất đẹp, ta không đi ôm cô ấy, lẽ nào lại ở đây ngắm cô. Ngắm cô để bản mất ta sao.?. Nếu không phải giết cô sẽ làm bẩn phòng, ta đã tiễn cô đi từ lúc cô bám lấy ta rồi. Ngày mai cút về Pháp cho ta.”

Trước con mắt sững sờ của cô ta, anh lướt qua không mấy may quan tâm.

Enji cảm nhận được có người vén tấm màn giường của cô lên, sau đó ngồi lên giường, tung chăn của cô lên và nằm xuống bên cạnh.

“Saka, về phòng của anh đi.”.

“Phiền lắm. Mà bé con, lần sau nhìn thấy như vậy, em phải bước đến ngăn cản, chứ không phải là bỏ đi như thế. Em bỏ đi đồng nghĩa với việc không quan tâm đến tôi. Như vậy là không được.”

Anh chẳng để ý đến lời nói của cô, vẫn rất tự nhiên kéo cô vào lòng, mở miệng ra không phải giải thích mà là trách móc.

Enji im lặng đang suy nghĩ, chợt cảm thấy rất kì lạ ở cổ mình và còn ở...ngực nữa. Rồi ánh mắt cô loé lên khi biết chuyện gì đang xảy ra, cô khẽ quay người, thúc thật mạnh vào bụng anh. Quát nhẹ:

“Saka, anh nằm cẩn thận. Không là em đá ra khỏi giường đấy.”.

Anh trả lời lại mang theo ý cười:

“Enji, đàn ông nằm bên cạnh em mà không có ý nghĩ xấu là có vấn đề đấy. Em phải tự hiểu chứ.”

Cô vẫn nhìn anh trừng trừng.

“Được thôi. Nằm cẩn thận....”. Anh khẽ thở dài một hơi, lại đều giả nói tiếp: “Mà em cũng không cần phải phản ứng mạnh mẽ như thế. Cơ thể của em tôi đã động chạm qua nhiều lần rồi. Chứ em nghĩ khi tôi ngủ bên cạnh, tôi thật sự không làm gì à.?. Ngây thơ thật.”.

Cô đơ người, rồi lăm bầm nói như không tin:

“Không thể nào, nếu có người chạm vào, em sẽ tỉnh ngay lập tức.”

Anh hồ hững quay người, nói:

“Tôi cho em sử dụng thuốc ngủ liều cao trước đó mà. Em tỉnh thế nào được.”

Đằng sau anh, cô khó khăn giữ bình tĩnh để không giết người.

Enji mang theo ánh nhìn kì lạ nhìn mọi người trong nhà Fujimaru, cô dụi dụi mắt cho tỉnh táo, những mở mắt ra vẫn là cảnh tượng như thế không thay đổi. Bực mình, cô lên tiếng hỏi:

“Mọi người làm gì vậy, mau đứng lên đi.”

Nhưng chẳng có ai nghe lời cô cả, tất cả mọi người nhìn cô buồn rầu, vẫn tiếp tục quỳ trên sân. Cô Elik từ xa bước đến, mở miệng giải thích:

“Tiểu thư, họ bị phu nhân Kyoko phạt, không đứng dậy được đâu.”

Trong tức khắc, ánh mắt Enji trầm xuống tức giận:

“Phạt?. Bà ta điên à?. Ai cho bà ta cái quyền đó.”

Và một tiếng nói sắc bén đáp lại:

“Ta tự cho mình cái quyền đó?. Cô phản đối sao?.”

Enji nhìn về phía tiếng nói phát ra, rõ ràng là phu nhân Kyoko rồi. Bà ta đi đến không chỉ có một mình, mà còn dẫn theo nhiều vị tiểu thư khác. Cô đột nhiên phát hiện ra, hôm nay họ nhìn cô còn khủng khiếp hơn hôm trước nhiều.

“Ta hỏi cô...”. Bà ta tiếp tục lên tiếng: “Đêm qua cô Saka ngủ với cô sao?.”

“Đúng vậy. Quan trọng à?.”

Enji đáp với cái vẻ bất trị, và ngay lập tức sau khi cô trả lời, những cái nhìn của họ càng thêm khủng bố. Trong giây lát, cô chợt cảm thấy cơ thể mình nhói đau. Rồi đầu mình như bị quả tạ nặng gõ vào, rất rất khó chịu.

Một bàn tay chạm vào cô, và cô Elik kéo cô ra đằng sau mình. Cảm giác khó chịu kia biến mất rất kì lạ.

“Các tiểu thư, không nên làm bị thương tiểu thư Enji. Cậu chủ sẽ không vui đâu.”

Cô Elik lạnh lùng nhìn đám người kia lên tiếng.

“Cả người cũng vậy, thưa phu nhân.”

Phu nhân Kyoko nhìn cô Elik khẽ cười lạnh, sau đó, rất thư thái, bà ta mang theo đám người kia bỏ đi.

Cô Elik bấy giờ quay lại nhìn cô:

“Tiểu thư, việc họ bị phạt cô không làm gì được đâu. Phu nhân Kyoko dù sao cũng là mẹ kế của cậu chủ, quyền của bà ta khi cậu chủ vắng nhà lớn hơn quyền của cô. Cô cũng không cần lo, mấy thứ phạt nhẹ nhàng thế này, họ trải qua nhiều rồi mà. Cậu chủ còn từng phạt chúng tôi quỳ suốt một tuần liền không cho ăn uống, mà có làm sao đâu.”

Enji nghe cô Elik nói, sắc mặt liền biến đổi. Cô nhú nhú mày, mím môi nói:

“Tôi đi tìm Saka.”

Nhìn theo bóng dáng Enji bỏ đi, cô Elik liếc nhìn mọi người, nhẹ nhàng nói:

“Mọi người cứ quỳ đó nhé. Đợi đến chiều tiểu thư trở về, rồi thử tưởng tượng xem vẻ mặt thất bại của phu nhân Kyoko.”

“Cô Elik...” Mọi người lên tiếng: “...cô gian quá.”

“Sao chứ, tôi giúp mọi người mà.”

Enji đứng bất động trước thang máy đặc biệt chỉ dành riêng cho chủ tịch tập đoàn Fujimaru, đầu đầu nghĩ ngợi.

“Phải rồi, cô Elik nói nếu muốn đi vào thang máy phải có thẻ gì ấy nhỉ?. Anh ấy cũng từng đưa cho mình một đồng thẻ đặc biệt, chắc chắn là nó có trong đó. Nhưng... vội quá quên mang đi rồi. Mà muốn đi mấy cái thang máy kia cũng không được, phải có thẻ nhân viên, rồi còn giới hạn tầng nữa chứ. Điên quá.”

Trong khi cô còn mãi nghĩ ngợi, một bảo vệ đã phát hiện ra cô, anh ta bước đến gần và hỏi lịch sự:

“Xin lỗi. Tôi có thể giúp gì được không?.”

“A. Tôi mang com cho chủ tịch và ông Langdon, nhưng quên không mang thẻ vào thang máy rồi.”. Cô vừa nói, vừa giờ hộp com lớn ra, thứ mà khi cô sắp đi, cô Elik liền tiện đường nhờ vả.

Nói xong, cô liền cảm thấy không ổn. Tên bảo vệ đang dần mặt ra mà ngắm cô. Rồi không chỉ anh ta, mấy bảo vệ đằng xa cũng thế. Và còn cả nhân viên, khách mời... trong đại sảnh cũng chú ý đến cô. Phát hiện ra điều này, cô chỉ có thể âm thầm thở dài. Đây là lí do vì sao khi ra đường, ngoại trừ trường hợp muốn gây xúc động mạnh đến người khác, cô vẫn luôn ăn mặc và hoá trang một chút cho giống một cậu trai trẻ tuổi.

“Này. Anh có giúp được tôi không vậy?.. Nếu không, phiền anh gọi điện cho ông Langdon dùm tôi một chút. Tôi không mang điện thoại.”

Chờ đợi sự phản ứng chậm chạp của người bảo vệ, Enji khó chịu lên tiếng tiếp.

“Xin lỗi, không được. Nếu cô không có thẻ vào thang máy, vậy cô không thể lên trên tầng gặp chủ tịch được. Còn ngài Langdon, hiện tại ngài ấy rất bận, không tiện nghe điện thoại. Nếu cô muốn mang com lên, cô đành phải trở về nhà lấy thẻ thôi. Anh ta không giúp gì được đâu.”

Chẳng chờ anh ta trả lời, một cô nhân viên trực ở quầy liền tiến đến nói với cô bằng giọng rất lạnh lùng. Thậm chí còn có chút khó chịu. Sau đó, không khách khí, cô ta nói bảo vệ tiễn cô ra ngoài.

“Xin lỗi, tôi không thể giúp gì được. Còn cô nhân viên kia, cô cũng đừng để ý. Trước đây, rất nhiều cô gái biết chủ tịch mỗi buổi trưa đều được người nhà đưa com đến, vì thế họ giả là người đưa com, làm phiền chủ tịch không biết bao nhiêu lần. Nói thật, lí do cũng giống hệt cô. Một vài người nói nhân viên trực gọi điện cho ngài Langdon, họ làm theo thì thấy các cô gái ấy nói chuyện rất kiêu ngạo với ngài Langdon, một vài người thì xin xỏ, một vài người thì nói có chuyện rất quan trọng, đủ lí do lắm. Vì thế ngài Langdon liền ra lệnh rồi, nếu ai không có thẻ đều sẽ không được tiến vào. Trực tiếp mời đi luôn.”

Anh chàng bảo vệ tiễn cô ra cửa, vừa đi vừa mở miệng giải thích, chỉ mong cô không phật lòng. Cô gật gật đầu coi như đã biết. Sau đó, cô mỉm cười nụ cười thiên thần với người bảo vệ, điều này khiến anh ta ngất ngây nhìn cô:

“Anh có tin tôi không?..”

Anh ta gật đầu lia lịa, mở miệng vội vàng nói:

“Tin, tin chứ.”.

“Vậy cho tôi mượn điện thoại, tôi cần gọi cho ông Langdon.”.

Không cần nói nhiều lời, anh ta móc luôn điện thoại đưa cho cô.

Ông Langdon đang ngồi xử lí công việc, chiếc điện thoại riêng chợt reo. Ông cầm lên, kì lạ nhìn dây số lạ, nhưng cũng không ngần ngại nghe máy.

“Ông Langdon, cho người xuống đây đón tôi lên đi. Tôi đến nhưng không có thẻ vào thang máy bị người ta chặn lại rồi.”.

Giọng của một cô gái thanh thúy vang lên trong điện thoại khiến ông giật mình. Cái giọng này là... “Tiểu thư, là tiểu thư Enji. Tiểu thư vốn không thích đến nơi cậu chủ làm việc. Chẳng lẽ ở nhà có chuyện gì?..”.

“Tiểu thư, chờ chút, tôi bảo người xuống đón. Cô chờ một lát....Khoan đã, cô mặc quần áo như thế nào?..”.

“Tôi mặc áo khoác lông dài màu xanh biển.”

“Được.”.

Enji mỉm cười gấp điện thoại lại, đưa cho người bảo vệ. Anh ta luống cuống nhận lấy, sau đó nói:

“Cô vào trong ngồi không?.. Bên ngoài rất lạnh. Mà cô là...phục vụ ở nhà chủ tịch sao?.. Mấy người đưa com ở nhà chủ tịch tôi đều đã biết, nhưng chưa bao giờ thấy cô. Cô là người mới à?..”

Enji mỉm cười không đáp.

Một lát sau, thư kí của ông Langdon xuống đón cô lên.

Thang máy chậm chậm đi lên, Enji sốt ruột gõ gõ ngón tay lên thanh vịn, bất chợt, cô liếc nhìn sang cô thư kí, phát hiện ra cô nàng cũng đang nhìn cô. Cô gái bị bắt gặp liền bối rối quay đi.

Khi cánh cửa thang máy từ từ mở ra, ông Langdon đứng ngay trước cửa chờ cô. Mỉm cười với ông, cô nói:

“Ông Langdon, com nè. Saka ở đâu?..”.

“Ngài ấy đang trong phòng làm việc. Và vẫn chưa biết cô tới đâu.”. Ông Langdon nhận hộp com, đưa tay chỉ về phía căn phòng cuối dãy hành lang.

Enji gật đầu và bước về phía đó, cô nghe thấy tiếng cô thư kí kia nói với một số cô bạn đồng nghiệp đang ở trên hành lang:

“Cực kì đẹp luôn. Lại còn cao nữa.”.

Rất nhiều thư kí chợt xuất hiện và vụng trộm liếc cô. Mỉm cười với tất cả những ánh mắt đang nhìn mình, cô bình thản bước tới phòng của anh.

Bàn tay khẽ đẩy một bên của cánh cửa gỗ lớn, cả căn phòng sang trọng hiện ra trước mắt cô. Enji nhìn toàn bộ căn phòng lớn, âm thầm đánh giá nó.

“Cứ để tài liệu trên bàn, lát tôi xem?.” Saka ngồi ngay trước cửa sổ sát đất, từ đây có thể nhìn toàn cảnh thành phố trên cao. Đầu vẫn cúi xem tài liệu, anh nói không quan tâm là ai đến.

Enji sai bước đến trước bàn làm việc của anh, bàn tay che mắt tờ giấy anh đang xem.

“Saka, bán nhà của anh cho em đi. Nhà mà em đang ở ấy. Và bán luôn cả người hầu trong nhà cho em nữa.”.

Đầu anh từ từ ngước lên, khi nhìn thấy cô thì cực kì kinh ngạc. Sau đó, anh cười cười hỏi:

“Bé con, ai tranh giành quyền lực ở nhà với em sao?.”.

Cô nhún vai, và bắt đầu kể....

“Vì vậy, em muốn mình là chủ nhà. Anh bán cái nhà đó cho em đi.”.

“Không được.”. Anh lắc đầu. Rồi lại nói: “Nhưng nếu vấn đề em muốn có quyền làm chủ nhà thì rất dễ dàng thôi. Khi về tôi sẽ nói với những người đó một tiếng. Sau này quyền của em không dưới tôi. Ok?.”

“Không thích, em muốn tất cả là của em. Bán đi, giá bao nhiêu em cũng mua.”. Cô bướng bỉnh lắc đầu, vẫn tiếp tục muốn thương lượng.

Anh nhìn cô, ánh mắt xuất hiện những điều không tốt đẹp, sau đó nói:

“Anh chắc em không trả nổi cái giá đó đâu.”.

“Hừ? . Gì chứ, đừng coi thường em. Nhà đó em thừa sức mua.”. Cô có vẻ không vui vì bị coi thường, trừng mắt nói với anh.

“Được....”. Gương mặt anh ngay lập tức rất nghiêm túc, nhưng khi nói ra lại nói những lời rất đáng ăn đòn:

“Rất đơn giản thôi. Lãnh địa nhà Fujimaru rất lớn, tôi sẽ tính là năm đêm. Người hầu và vệ sĩ tôi tính là một đêm. Hunter và Sky tính luôn cho em là một đêm. Trừ đủ bảy đêm, mọi thứ sẽ là của em”.

Cô sững người nghe anh nói.

Lát sau, tiếng anh vang lên khiến cho mọi thư kí và ông Langdon giật mình:

“Enji, bỏ quả địa cầu xuống(trên bàn làm việc của anh có một quả địa cầu bằng ngọc),..... được rồi, tôi sẽ cho em đánh, nhưng ra chỗ khác, đánh ở đây sẽ làm rối tài liệu của tôi.”.

Tất cả thư kí nhìn nhau khó hiểu, tất cả trong ánh mắt của họ là mờ mịt và không thể tin được. Còn ông Langdon, không cần nói nhiều, ông đã vội chạy vào can thiệp rồi. Sau đó, tiếng của một cô gái vang lên cáo tội của chủ tịch:

“Ông Langdon, Saka mất nét lắm. Anh ấy đòi tôi trả bảy đêm để đồng ý bán căn nhà. Rất là quá đáng.”.

Đây là chuyện gì?.

Chuyện này rung động cỡ nào?.

Và ngay sau đó, chuyện của cô lan ra khắp công ty trong thời gian cực cực cực ngắn. Gần như tất cả mọi người trong công ty, đều muốn biết mặt cô. Mà cũng không cần phải ngóng chờ, ảnh của cô được chụp qua camera tại sảnh, đã được một người coi camera photo và phát khắp công ty cho những ai có nhu cầu.

Enji ở lại công ty cho đến chiều tối, chờ anh cùng về. Tất nhiên, kế hoạch mua bán nhà của cô hoàn toàn thất bại. Cuối cùng, cô vẫn phải nghe theo lời anh.

Enji bước ra ngoài cửa công ty, thán nhiên đi qua rất nhiều ánh mắt và những lời bàn tán về cô. Đứng ở trên bậc thềm, cô chờ đợi anh xuống. Không hề phát hiện ra gần đó, một đám đông đang vây quanh một chàng trai, chàng trai này rất đẹp, đang rất vô tư gặm hamburger, mặc cho rất nhiều cô gái chăm chăm đi qua ngó anh muốn sái cổ. Và khi ánh mắt anh chàng này chạm đến Enji, anh ta vút luôn chiếc hamburger gặm dở xuống, lao về phía cô và hét vang:

“Vợ yêu...Em đây rồi.”.

Khi tiếng nói anh ta đập vào tai cô còn chưa kịp tiêu hoá, cả người cô đã bị ôm đến chặt cứng. Sau đó trước mặt rất nhiều người, anh chàng này vô tư hôn cô một cái rất nhanh. Rồi lại bỏ cô ra, bắt đầu liến thoắng:

“Vợ yêu, em cao lên rồi. Phải cao thêm 4cm nữa ấy. Wa...ngực em cũng lớn hơn này. Phải đến 90 rồi. Em càng ngày lại càng đẹp nữa. Trông yêu quá...”

Và rồi lại ôm.ôm.ôm...

“Em vào đó làm gì vậy? Người của anh theo em báo cho anh biết em vào đó từ sáng kia mà, sao giờ mới ra? Anh chờ em ở đây từ đầu giờ chiều, đã ăn hết 7 cái hamburger, hai cái pizza và 4 lon cô-ca đấy. Ngồi chờ em buồn chết.”

Lại...ôm...

Cảnh tượng này khiến nhân viên công ty Fujimaru cực kì là kinh ngạc, họ càng bàn tán nhiều hơn.

Và rất tiếc, cảnh tượng này...anh cũng chứng kiến đủ.

Khi anh chàng kia vẫn còn đang ôm ấp Enji, một bàn tay rất mạnh mẽ kéo cô ra khỏi anh ta, và không hề khách khí đấm cho anh ta một cái thật mạnh.

Nhìn thấy người kia lao đảo ngã cái phịch xuống đất, anh quay sang hỏi cô:

“Tên biến thái nào đây? Sao anh ta lại gọi em là vợ yêu?”. Khuôn mặt anh cực kì là không hề vui chút nào.

“Thật là, nóng tính quá đấy. Tôi chỉ chạm vào Enji chút thôi mà”. Khi cô chưa trả lời, anh chàng kia đã đứng dậy, xoa xoa má phải bị sưng to, miệng cười cười nói:

“Xin chào. Tôi là chồng của Enji.”

Enji trừng mắt nhìn anh ta, ngay lập tức phủ nhận:

“Không phải đâu. Anh ấy là một người bạn của em. Anh ấy và em từng làm phù dâu và phù rể cho một đám cưới, vì thế anh ấy gọi em là vợ yêu.”

Rồi giải thích xong với anh, cô lại quay sang hỏi Dinno:

“Sao anh về nhanh quá vậy? Hai hôm trước em gọi điện, anh nói đang ở Bắc cực ngắm băng trôi cơ mà.”

Anh ta cười cười, không kìm Saka nhìn cô mê đắm:

“Vợ yêu gọi điện cần gặp anh mà, kể cả em có ở Nam cực anh cũng đến liền. Nhật Bản thì tính là gì?”

Enji nghe anh ta trả lời, lập tức không nói được gì thờ dài. Cô đã rất cố gắng để không gọi điện cho anh ta. Nhưng cuối cùng vẫn phải gọi. Giờ thì họa rơi đầu rồi.

Anh chàng nói với Enji, lại phát hiện ra ánh nhìn của Saka với mình cực kì khủng bố, anh ta mở miệng nói:

“Đùa thôi. Anh là Fujimaru Saka phải không? Tôi là bạn của Enji, Dinno Cavallon. Hân hạnh được gặp mặt.”

Saka không để ý đến anh ta, anh quay sang hỏi cô:

“Em biết tên biến thái này ở đâu vậy? Không phải là ở trại tâm thần chứ?.”

Dinno nghe anh hỏi cô hơi sững người, nhưng không hề tức giận, anh ta cười nói:

“Không phải. Tôi quen Enji hồi cô ấy ở nhà chứa. Mối quan hệ của chúng tôi cực kì sâu sắc đấy nhé. Phải không?.”

Anh ta quay sang hỏi cô, lập tức nhận ra có điểm không phải. Vì cô đang có vẻ hơi bối rối. Khi Saka sững sờ quay sang nhìn cô, cô lại lập tức tránh mặt đi.

Anh ta nghiêng đầu nhìn mặt cô, khuôn mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc hỏi:

“Em không nói gì cho anh ta biết sao?.”

Dino thấy cô không trả lời gì cả, lại quay sang hỏi anh:

“Enji chưa bao giờ nhắc đến việc cô ấy từng phải phục vụ trong nhà chứa ở Mĩ một thời gian sao? Vậy những chuyện sau đó, anh cũng không biết?.”

Saka liếc anh ta liếc đầu dứt khoát.

“Chưa bao giờ, mà những chuyện sau đó là chuyện gì? Tôi cũng không biết.” Nói xong, anh lại quay sang nhìn cô.

Bất chợt, Dino nói một câu khiến anh rất khó chịu:

“Vậy sao nói là người yêu Enji được?”

Anh chàng vừa nói xong, Enji đã quay phắt sang trừng anh ta đe dọa, rất khủng bố, cô ra lệnh:

“Dino, gọi điện ngay cho quản gia của anh đi.”

“Gọi điện.?. Được....tít..tít...tít...đây..em nghe đi.”

“Ông Lambo, tôi là Enji đây. Phải, lâu rồi không gặp ông. Tôi gọi điện cho ông là muốn nhờ ông một việc....đừng lo, việc này dễ thôi. Bây giờ ông cho người đi đóng quan tài đi. Ngày mai đến Nhật Bản nhặt xác Dino về. Thế nhé.”

Enji nói xong, khẽ gấp điện thoại lại, hành động này của cô chẳng có ý gì, nhưng lại khiến Dino mặt biến sắc. Anh ta nghĩ muốn chạy, nhưng lại biết là chạy không nổi, vì thế, anh ta vội vàng nói:

“Lần này anh đến là để giúp em mà. Giúp xong rồi giết có được không?.”

Câu nói này của anh ta khiến cô khựng lại.

...

Dino ngoái Saka đang đứng ở cửa xe chờ cô, rồi lại liếc cô, rất nghiêm túc hỏi:

“Vợ yêu, em thích anh chàng đó không?.”

Enji nhìn anh khó hiểu, nhưng cuối cùng cũng gật một cái. Vừa gật xong ngẩng đầu lên lại thấy Dino như đang sắp khóc, mắt nhìn cô vô cùng đau khổ. Anh ta kêu gào rên rĩ:

“Không...không...em là vợ yêu của anh và Jin cơ mà. Sao lại phản bội...?.”

Enji thờ dài, ngoái anh ta chán nản, đưa tay gõ vào đầu anh ta một cái, hỏi về chuyện khác:

“Chuyện em nhờ anh đã làm được gì chưa đó?.”

Anh ta lắc đầu rất thần nhiên:

“Chưa. Anh nghe em gọi liên tục đây liền. Mà sao bỗng nhiên em lại muốn tìm Jin vậy?.. Em biết rõ cậu ta mà, muốn trốn thì không ai mò ra nổi đâu. Tên khốn đó bỏ đi cũng gần 3 năm rồi, đến Đại Lão muốn tìm cũng không nổi nữa là.”

“Em biết, thế nên việc này mới cần nhờ anh. Anh phải tìm được Jin nhé, em cần hỏi Jin một vài việc...A!..”. Cô đang nói, bỗng nhiên nhận ra một điều gì đó không đúng trong lời nói của Dino. “Sao lại là 3 năm, là Jin bỏ đi được hơn 5 năm rồi mà. Không lẽ...sau lần Jin bỏ đi, hai người từng gặp lại nhau?.” Cô neho mắt, đe dọa nhìn Dino.

Anh chàng này vội vàng quay mặt đi chỗ khác, miệng không ngừng lẩm bầm cái gì đó, cuối cùng, vẫn là không chịu được từng cái ánh mắt lạnh như dao chém đến mình, anh ta đành quay lại nhìn cô, gãi đầu xem chừng tội lỗi nói:

“Khoảng ba năm về trước đúng là anh gặp Jin một lần...không phải lén gặp hán đâu mà, em đừng nhìn anh như thế...lúc anh đang ngủ thì hán mò tới bên giường gọi anh dậy. Mớ miệng ra hỏi được một câu, biết câu gì không?.”

Enji lắc đầu

“Hán hỏi: *Vợ yêu của chúng ta sống tốt chứ?...Tên khốn đó..*”. Dino đột nhiên la lên. “Không hỏi thăm về anh cái gì cả...rồi anh gật đầu, hán ta mỉm cười, hôn tạm biệt anh..(Enji tròn mắt hỏi: Hôn á?..) Ừ, hôn mới ghê chứ. Hôn môi đó Enji. Lúc hán hôn xong thấy anh đơ mặt thì nói rất phũ phàng: *Cái này dành cho vợ yêu, không phải của cậu.Chuyển lại cho vợ yêu hộ tôi*. Sau đó, hán ta biến mất ở cửa sổ cho đến tận bây giờ. Từ đó, cứ nghĩ lại đêm hôm ấy anh lại thấy buồn nôn chết đi được. Đờn anh đến giờ, chưa từng nghĩ đến chuyện chạm môi với đàn ông. Lại còn với tên bạn thân nhất đời mình nữa. Khùng khiếp lắm vợ yêu oi...”. Kể đến đây, Dino lại trưng ra bộ mặt sầu thảm đáng thương, tư thế lại muốn lao đến ôm cô, nhờ cô an ủi...

“Dino, anh đứng đắn chút đi. Saka nhìn thấy sẽ phiền đó.”. Cô nhìn rõ tình thế nguy hiểm, lập tức cao giọng quát Dino.

“Được thôi.”. Dino phát phát tay, cơ mặt khẽ biến đổi, ngay lập tức đã là bộ dáng nghiêm túc đứng đắn. Lại liếc nhìn về phía Saka, anh nói:

“Xem chừng anh ta rất chú ý đến em nhỉ. Vì anh ta đang thể hiện rõ là muốn bám anh ra này. Mà...em cũng có vẻ thích anh ta nữa. Chứ vợ yêu của anh có bao giờ để ý đến đàn ông đâu. Lời khuyên nè, Enji. Thích anh ta thật thì nên kể cho anh ta biết về quá khứ của em. Nếu anh ta yêu em thật sự, thì sẽ luôn muốn biết nhiều về em hơn. Hơn nữa, chuyện này, em giấu làm gì. Cũng nhiều người biết mà.”

“Không như anh nghĩ đâu Dino.”. Cô thờ dài trả lời. “Người nhà Fujimaru điên lắm, nhiều người trong số họ nghĩ trái tim em bị hỏng. Tức là có một nơi nào đó bị hỏng ấy, cần phải cái gì đó yêu thương, cái gì đó ân cần lấp đầy. Nếu em nói ra cái quá khứ của mình, họ sẽ tiếp tục nhìn em bằng ánh mắt nào

nữa. Trước đây em cũng không dấu, nhưng mà có người mới biết một chút, mà cứ nhìn thấy em là lộ ra niềm thương cảm, rất đáng ghét mà. Họ không giống như anh, như Jin, như Đại Lão và một số người khác coi chuyện đó rất bình thường. Vì thế, em mới không muốn nói. Anh biết mà, em ghét cái ánh mắt cứ muốn đồng cảm, thương cảm với em. Em có làm sao đâu mà trưng cái ánh mắt ấy ra nhìn em chứ.”. Cô càng nói, càng lộ ra vẻ khó nghĩ, bức mình bết tắc không làm gì được.

“Không sao, nếu họ bộc lộ ra niềm thương cảm với em thì cứ kệ họ đi.”. Dino cười cười, vuốt mái tóc loà xoà của cô. “...mấy kẻ luôn nghĩ mình cao thượng ban phát tình yêu bần thiều như vậy, họ không hiểu em, không đáng để em quan tâm đâu. Kể cả anh ta cũng vậy, ngay cả tâm tư người mình yêu còn không hiểu thì vứt đi. Để tâm làm gì. Vứt anh ta rồi trở về với bọn anh.”. Giọng anh nói rất rất là quyết liệt, nó khiến cô mỉm cười nhẹ nhẽ.

Khẽ động thân mình, cô bất chợt ôm chầm lấy Dino, làm bầm nói:

“Dino, bình thường em là rất kiêng kị anh, nhưng vì câu nói vừa rồi, em tặng anh một cái ôm nhá. Nếu anh tìm được Jin cho em, em sẽ hôn anh một cái.”

Sau đó buông Dino ra, vẫy vẫy tay chào rồi bước đến chỗ Saka đang đứng.

Khuôn mặt anh rất là không tốt tạo nào. Vì nó còn lạnh hơn cả lạnh bình thường nữa. Bình thường, cái mặt điển trai của Saka là 0 độ, giờ thì cũng phải gần - 100 độ rồi. Cô nhìn khuôn mặt xác chết của anh, không biết suy nghĩ cái gì lại đột ngột túm varavat của anh kéo xuống. Rồi một nụ hôn phớt qua nhẹ nhàng đặt lên má anh. Sau đó, cô búng tay cái tách, nói:

“Úm ba la...hết giận. Về thôi, em đói rồi.”.

Anh hừ nhẹ một cái, không nói gì lôi cô vào trong xe. Rõ ràng là phép thuật của cô chẳng hiệu nghiệm chút nào.

Nhìn bóng dáng chiếc xe đen sang trọng dần khuất, Dino bỗng nhiên trầm mặt xuống. Anh nhớ lại đêm Jin trở về, thực ra, lúc rời đi, Jin còn để lại cho anh một mảnh giấy:

“Không biết là đến lúc nào, nhưng một ngày Enji sẽ bắt cậu tìm tung tích của tôi. Đến lúc đó, tốt nhất là đừng nói cho con bé về đêm hôm nay. Tôi chỉ nói vậy thôi, nhưng chắc là cậu chẳng giữ miệng được đâu. Nếu lỡ nói rồi thì đừng có cho nó biết về mảnh giấy này. Sau đó, cậu đưa cho Enji những địa chỉ dưới đây, bảo nó đây là những nơi tôi đã từng đến trong suốt những năm mất tích.

Khi nào thời điểm này đến, nhớ chú ý đến Enji. Có thể sắp tới con bé sẽ gặp nhiều chuyện không hay, tùy thời điểm cậu phải xuất hiện giúp nó.

Tb: Bảo vệ vợ yêu cho tốt. Lần sau gặp lại, vợ yêu của chúng ta có vấn đề gì, tôi sẽ cho cậu mất luôn đường con cháu đấy.”

Và ở bên dưới là ghi những địa chỉ khác nhau, có 5 nơi, và ở ba nước khác nhau: Nhật Bản, Ý và Pháp.

Dino nhớ lại, khuôn mặt lại có vẻ thâm trầm hơn nữa. Rồi anh ta gặm gù trong miệng, có vẻ rất tức giận:

“Jin...tên khốn nhà nguoi, dám đe dọa ta...mất đường con cháu ư.?”.

Cô Elik khó hiểu nhìn Enji và Saka. Trong lòng tự hỏi không biết hai người này đã xảy ra chuyện gì. Bởi vì từ lúc Enji cùng anh trở về, đã có ngay biểu hiện tránh mặt anh rất rõ ràng. Kể cả khi anh lên tiếng nói với toàn bộ người đang sống trong nhà Fujimaru về quyền lực của cô trong nhà, cô cũng không có mặt. Bữa ăn tối, cô ngồi xa anh cả dãy ghế....

Và cả thái độ suy ngẫm đến bết tắc của ông Langdon nữa.

Kaoru gọi điện cả một buổi tối ngoài hành lang, cuối cùng mặt buồn bức đến nói với ông Langdon: “Chẳng tìm thấy gì cả.”.

Fin - kẻ lười biếng nhất trong đám vệ sĩ chính của nhà Fujimaru, giờ lại âm thầm lau súng.

Tất cả những điều đó, đập vào mắt cô Elik, khiến một người phụ nữ không hề tò mò như cô, trong tâm cũng phải nhộn nhạo. Cuối cùng, họ thấy Kaoru được gọi vào trong phòng cô Elik làm gì đó, vài phút sau...Kaoru bước ra mặt tái xanh, cô Elik đi ra sau, khuôn mặt đầy những sắc thái biểu cảm.

Cô Marie thấy vậy liền hỏi, sau đó....

Mới bốn giờ sáng, Enji đã thức dậy. Cảm giác khát ở cổ khiến cô khó chịu, mà Hunxter ở bên cạnh lại luôn kêu đói. Cô lau bàu những tiếng khó hiểu với nó và đi xuống nhà, khi càng gần đến bếp, một âm thanh thì ào ào đổ vào tai cô:

“Mọi người nghĩ chuyện đó là như thế nào.”.

Đây là giọng của cô Marie, Enji biết rõ mà. Và không hiểu sao, cô lại có cảm giác mình đang nghe lỏm chuyện gì đó rất không tốt. Vì thế, cô rón rén lại gần hơn nữa, vén tóc gọn gàng, và thật cẩn thận ngó vào trong phòng bếp.

Rất nhiều người đang tập trung ở đó, mà toàn bộ, tất cả đều là người hầu và vệ sĩ chính của gia đình. Chính xác là người nhà Fujimaru thực sự, ông Langdon lần này cũng góp mặt nữa.

“Lúc đó, theo như cái tên Dino đó nói, tiểu thư từng *phục vụ* ở nhà chứa một thời gian, rồi cái gì chuyện về sau nữa, anh ta xem chừng là chuyện quan trọng. Nhưng tôi đã đi điều tra thêm rồi, toàn bộ thông tin của tiểu thư từ khi sinh ra đến năm 12 tuổi là vô cùng ít, chính xác là bị phong tỏa. Còn những năm sau đó thì tìm kiếm rất dễ dàng, vì trong giới buôn lậu súng đạn, tiểu thư cũng là trùm mả. Nhưng chẳng có thông tin nào nói đến việc tiểu thư từng ở cái nhà chứa nào ở Mĩ cả. Tôi cũng nghĩ việc xảy ra khi tiểu thư đi du lịch, nhưng suốt lộ trình trong cả hai lần đi du lịch của tiểu thư, cô ấy không đến Mĩ. Thế đấy.”. Anh Kaoru lên tiếng nói với mọi người xung quanh.

Tất cả lại suy nghĩ, rồi một cô hầu gái chợt lên tiếng:

“Chẳng lẽ...chuyện xảy ra khi tiểu thư...còn nhỏ.?”.

Khi ý kiến này vừa đưa ra, tất cả mọi người đều im bật, rồi một người vệ sĩ lên tiếng phản đối:

“Không thể nào....Khi đó tiểu thư còn nhỏ, phục vụ gì chứ. Đại Lão không cho phép chuyện đó xảy ra đâu. Phải không?. Ông Langdon...?” Anh chàng vệ sĩ này vừa nói, vừa hỏi vị sếp của mình, nhưng cái anh ta nhận được không phải là một cái gật đầu đồng tình, mà là một ánh mắt mờ mịt của ông.

Khi điều tra về Enji, ông đã tốn rất nhiều thời gian. Bởi vì thân phận cô có quá nhiều bí mật, dù ông đã nhờ nhiều người nhưng chẳng ai tìm nổi được chút thông tin nào về Enji khi cô còn nhỏ. Ngay cả những gián điệp ông cài trong nhà chính cũng vậy, họ đã hỏi thăm nhiều người hầu già trong nhà, nhưng tất cả đều nói về cô tựa như thế này: *Tôi không biết, năm tiểu thư 12, 13 tuổi gì đó, Đại Lão bắt cô ấy về đây. Trước đó, tôi cũng biết là có một tiểu thư nhỏ thường ở trong khu viện cấm của nhà Senje, Đại Lão sai một người cấm và không biết chữ đến đưa cơm cho cô ấy hằng ngày. Rồi đột nhiên người cấm đó chết, tôi không thấy ai đưa cơm đến khu viện cấm nữa. Sau một vài năm thì cô ấy xuất hiện.*

Và khi Enji đã chuyển đến đây rồi, phòng của cô ở nhà chính vẫn thanh thoả có người dọn dẹp, gián điệp của ông có lần được phân công dọn phòng cô. Cô ta không tìm được bất cứ thông tin nào có giá trị về công việc của Enji. Và kì lạ hơn nữa, trong phòng Enji có vài album ảnh, nhưng lại không có bức ảnh nào khi cô còn nhỏ. Rồi cô ta tìm thấy một tờ giấy được kẹp trong quyển sổ đen được gắn keo dính ngay dưới giường, trong đó có một bức ảnh của một người phụ nữ. Mặt sau ghi những điều kì lạ:

“Thuốc phiện....bán dâm...giết người...buôn bán nội tạng...đồng phạm với sát nhân...”.

Dựa vào bức ảnh đó, ông tìm được thân thế của người phụ nữ. Và người phụ nữ đó đang ở trong tù, với những tội danh được ghi ở mặt sau của bức ảnh. Ông đến gặp bà ta, và chỉ vô tình đưa cho bà ta bức ảnh của cô, ngay lập tức, bà ta nổi điên lên, gào khóc và nói những lời thô tục mắng cô:

“Là con đĩ-ê-m con đó, chính là nó. Nó hại tao vào đây.....”

Sau đó, ông được biết, theo nguồn tin đáng tin cậy, tất cả các tội danh của bà ta đều đã được xấp xếp. Còn trước khi vào tù, bà ta đứng đầu một *nhà chứa* nổi tiếng. Nhà chứa đó bị hoá hoạn trong một đêm, với...47 người chết. Một mình bà ta còn sống.

Ngoài ra, trong cuốn sổ đen đó còn có nhiều những bức ảnh và những cái tên khác, mặt sau không ghi gì cả. Ông cũng có tìm đến những người đó, nhưng tất cả ông tìm được, đều là những nắm mộ xanh cỏ mà thôi.

Thông tin này, ông đã giữ kín không nói ra cho anh biết. Cả căn phòng bỗng chốc chìm trong yên lặng thật lâu, Enji một mực vẫn chờ đợi, xem họ có thể bàn luận gì hơn nữa.

Nhưng bất chợt, một tiếng động phát ra từ dưới làm cô giật mình, tim cũng theo đó muốn nhảy ra ngoài.

“Gâu...gâu.....”.

Tiếng sủa của Hunxter ngay lập tức kinh động đến mọi người trong phòng, mọi người đồng loạt đưa mắt liếc nhau một cái, sau đó, ông Langdon cẩn thận bước tới rất nhanh, vừa tiến gần đến chỗ cô vừa hỏi lớn:

“Ai đấy.?”.

Một tiếng nói trầm trầm đáp lại ông, sau đó, một thân hình cao lớn xuất hiện ở cửa cùng Hunxter:

“Là tôi”.

Saka đột nhiên xuất hiện, anh chắn trước mặt cô và điềm nhiên bước vào, lập tức giải vây cho cô. Mọi người trong phòng đồng loạt thờ phào, sau đó cũng không nghĩ kĩ gì mà đi kiểm tra nữa.

“Cô Marie, hình như nó đói. Cô làm thứ gì cho nó ăn đi.”. Saka dẫn Hunxter đang sủa loạn bước vào, đồng thời hướng đến cô Marie nói.

“Vâng...”. Cô Marie gật đầu, ngoác tay gọi Hunxter đến: “...lại đây nào. Tối ta đưa thức ăn không phải là không thêm sao. Giờ thì tốt rồi nhé.”.

“Cậu chủ...chuyện chúng tôi đang nói đến...”. Mọi người thấy anh vẫn thản nhiên như vậy, liếc nhau hơi khó xử. Cô Elik thờ dãi, cẩn thận mở miệng thăm dò ý của anh.

“Tôi không quan tâm đâu.”. Anh đáp lời hết sức hờ hững, sau đó quay người đi luôn, chính xác là không để tâm gì cả.

“Cho Hunter ăn xong rồi thì bật lò sưởi lên để nó ngủ trên ghế salon. Đừng để nó tìm đến Enji nữa.”. Anh nhắc nhở mọi người, rồi biến mất luôn ở cửa.

Khi anh ra khỏi phòng bếp, cô đã không ở đó nữa. Anh cũng không có phản ứng gì, chậm rãi lên phòng, nhưng vừa đến chỗ cầu thang liền thấy cô đứng bất động như ma thần ở đó.

Dừng lại đứng trước mặt cô, anh nói:

“Về phòng ngủ tiếp đi.”.

Nói xong lại dường như không quan tâm đến cô tiếp tục bước qua người cô.

Cô đứng im lặng, mãi đến khi anh bước qua mình được vài giây rồi mới nhanh nhanh quay người lại, nhảy lên hai ba bậc thang, cô mạnh mẽ túm lấy áo anh:

“Saka, không tò mò sao?.”

“Tất nhiên là có.”. Giọng anh trả lời cô rất rõ ràng. Nhưng anh cũng chẳng dừng lại mà vẫn tiếp tục bước.

“Good. Anh là một người biết kiềm chế đó.”. Cô nghe thấy, liền cười cười và bước theo anh.

“Em đang khen tôi đấy à?.. Tôi có nghe nhầm không?.”. Anh đột nhiên dừng lại, bày ra bộ mặt không tin được hỏi lại cô.

Cô vẫn luôn mắng anh mà.

“Anh nghĩ chuyện đó có quan trọng không?.”. Cô không để tâm đến lời nói móc của anh mà bày ra bộ mặt cực kì nghiêm túc hỏi.

“Một chuyện nghiêm trọng hay không là do con người ấn định cho nó thôi. Vậy em có nghĩ chuyện này quan trọng không?.”. Anh cũng chẳng trả lời, bất ngờ nói ra một câu khá triết lí rồi hỏi lại cô.

Cô lắc đầu rất chắc chắn.

“Vậy tôi cũng thế. Việc em có từng phục vụ trong nhà chứa hay không chẳng liên quan gì đến việc em có ở bên cạnh tôi nữa hay không?.. Nếu không liên quan, tôi cũng chẳng mất thời gian đi tìm hiểu làm gì.”. Anh gật gật đầu, rất thản nhiên cười nói. Nhưng sau đó, khuôn mặt lại biến thành vẻ dăm chiêu:

“Chỉ là... nếu em tự nguyện chui vào đó thì không nói làm gì, nhưng nếu có kẻ bắt em vào nơi như vậy, tôi thực sự thất vọng, xác của kẻ đó em làm gì rồi?.. Nếu còn xác thì tốt, em có biết mộ kẻ đó ở đâu không?.”.

“Anh định làm gì?.”. Cô ngơ ngác hỏi.

Ánh mắt anh chợt loé lên sự tàn nhẫn kinh khủng:

“Đào xác hắn lên, mang xương cho Hunter gặm”.

Cô nghe anh nói chợt bật cười, sau đó, rất vui vẻ, cô lên tiếng:

“Em có chuyện này muốn kể cho anh.....và cả mọi người nữa. Đừng thập thò như thế, chẳng đúng phong thái người nhà Fujimaru chút nào cả.”.

Cô bất chợt quay người ngó xuống cầu thang, hướng đến mấy bóng dáng đang thập thò hồ lớn. Sau đó, rất nhiều người lúng túng xuất hiện, một anh chàng vệ sĩ trong số đó lên tiếng rất mạnh bạo:

“Tiểu thư, việc cô có ở nhà chứa hay không chẳng quan trọng đâu. Chúng tôi chỉ tò mò chút thôi, nếu cái nhà chứa đó mà còn tồn tại, chúng tôi muốn đi đập bẹp nó. Chứ không hề có ý gì khác. Mà thực ra tôi cũng không chắc nó còn không”.

“Phải đó, không hề có ý gì khác đâu. Nhưng mà nó còn không vậy?.”.

“Tôi nghĩ với tiểu thư mà nói, chắc chắn là không phải tự nguyện vào nơi đó đâu. Cô cứ nói đi, ai đẩy cô vào, chúng tôi đi tìm hắn tính sổ. Mà thực sự là tôi không chắc hắn còn sống không?.”

...

Sau khi anh chàng kia lên tiếng, rất nhiều tiếng nói cũng ào ào vang lên, họ thì nhau nói, người nào cũng hùng hùng hổ hổ. Chỉ là sau mỗi câu nói, họ lại đưa thêm cái giả thuyết “*chắc chắn tiểu thư đã làm gì rồi*” khiến cô cười không nổi.

Đám người này...chắc chắn không hề nghĩ rằng cô nhỏ bé và đáng thương.

Enji ngồi trên ghế salon, xung quanh là rất nhiều người, tất cả, đều nhìn cô chăm chú, chờ đợi, hồi hộp....

Cô hít một hơi, bắt đầu nói:

“ Khi tôi bảy tuổi, Đại Lão bán tôi vào một nhà chứa ở Mĩ...”

Mọi người khẽ ồ lên nhỏ nhỏ, sau đó im lặng, sắc mặt ngưng trọng nghe cô kể tiếp:

“ Lúc đó, tôi cũng không biết cụ thể có ý nghĩa gì, tôi tin người không bỏ rơi tôi, bởi vì trước lúc rời đi, người đã nói sẽ trở lại đón tôi sớm. Vì còn quá nhỏ, tôi không cần phải phục vụ khách. Tôi làm các việc vặt ở trong nhà chứa, phần lớn là chịu sự sai bảo của gái thôi. Cho đến một hôm, lão chủ ngầm đứng sau nhà chứa đến và nhìn thấy tôi. Lão ta là một tên chính trị gia tầm trung của nước Mĩ. Lão nhận tôi là con nuôi. ...cùng với rất nhiều đứa khác mà lão mang đến, lớn hơn tôi vài tuổi gì đó. Tất cả đám con nuôi chúng tôi đều sống trong nhà chứa, không cần phải phục vụ khách, nhưng phải học các loại cách quyến rũ đàn ông vô cùng bẩn thỉu. Mục đích là khi đám con nuôi lớn, lão ta sẽ biến chúng tôi thành quà tặng. Chuyện này bình thường, mọi người chắc cũng biết. Sẽ chẳng có gì nếu lão ta không quý tôi nhiều hơn những đứa con nuôi khác, và trong một lần say rượu, lão ta đã nói với chủ nhà chứa là khi tôi đủ 15 tuổi, lão sẽ không bán tôi mà cho tôi làm vợ bé và tiếp quản nhà chứa. Mãi sau này khi sắp giết lão ta, tôi mới biết ý định này từ miệng lão. Chủ nhà là một người đàn bà quyền rũ, rất nóng bỏng, rất...đổ kị và ghen ghét, ngoài ra bà ta khá tàn độc. Vì thế, bà ta muốn... hành hạ tôi. Không thể đánh tôi được, bà ta cho tôi dùng...thuốc...”. Nói đến đây, cô dừng lại, vẻ mặt hiện lên tia khó chịu khi nhắc lại mấy chuyện cũ không hề vui. Còn mọi người, tất cả đồng loạt...ngừng thở.

“...thứ thuốc đó là cái gì giờ tôi không rõ, nhưng tôi ghét nó.”. Cô tiếp tục nói, nhấn mạnh rõ chữ ghét với mọi người... “...Lần đầu bà ta tiên thứ chất lỏng màu xanh đỏ vào người tôi, thật là tệ hại. Nó không làm cho tôi chết được, nhưng nó làm cho tôi shock mạnh, đầu rất đau, cả người chìm vào mê man, quay cuồng, và tác dụng phụ thì vô cùng kinh khủng. Mỗi một liều thuốc của bà ta khiến tôi mất vị giác mấy ngày liền, ăn thứ gì cũng buồn nôn và ứ đọng. Hơn nữa, con dao đầu luôn không bao giờ chấm dứt, tôi không thể ngủ được, chỗ bị tiêm sưng mủ và còn có mùi nữa. Vài tuần bà ta cho tôi dùng một lần, và luôn tăng liều. Ngoài ra, bà ta cũng sử dụng những hình thức hành hạ khác, chỉ cần không làm tôi bị thương là được. Ví dụ như, bà ta không cho tôi ăn, tôi đến treo tôi lên và không cho tôi ngủ, tôi từng không được ăn và không được ngủ 4 ngày liền. Sau đó, khi trời sáng, tôi phải đến dọn dẹp các phòng vệ sinh, chính xác là 28 phòng. Mỗi khi dọn xong, tôi phải đến từng phòng có khách, xin số tiền bỏ từ đám khách và bắt buộc phải được một số tiền nhất định. Nếu không, buổi tối tôi sẽ bị ngâm trong nước lạnh hai tiếng đồng hồ. Lão già kia vài tháng mới đến một lần, trước khi đến luôn báo cho chủ nhà, vì thế khi lão ta đến, tôi được ăn ngon vài ngày, trên mặt trát đầy phấn để lão ta không nhận ra sự mệt mỏi của tôi. Tôi ở đó hơn năm tháng. Thứ duy nhất khiến tôi vui là Dino. Anh ta thường xuyên đến nhà chứa, với thân phận một vị khách quý, anh ta âm thầm giúp tôi khá nhiều. Sau này, tôi biết Dino là được Jin nhờ tôi giúp đỡ tôi. Lúc ấy, anh ta cứ như là thiên thần vậy, rất dễ mến, luôn cười, và mở miệng ra là nói có thể đưa tôi ra khỏi nhà chứa. Rồi...”. Cô lại im lặng, dường như nhớ lại điều gì đó. Mãi sau, câu chuyện lại tiếp tục:

“...ở đó được năm tháng, lão già đó đến thăm. Lão ta muốn...tôi tiếp lão ấy. Tôi không thể từ chối được. Nên phải đồng ý.”.

Cô ngừng lại, liếc mắt về phía anh, trông anh vẫn bình tĩnh, nhưng nắm tay lại siết chặt hơn bao giờ hết. Cảm giác đúng là hận không thể xuất hiện ở bên cô lúc đó.

Cô khẽ cười, nói:

“ Khi ông ta yêu cầu tôi, Dino ở trong nhà chứa, và anh ấy biết. Lúc tôi đi thay quần áo để chuẩn bị tiếp lão ta, Dino xuất hiện ở trong phòng và đưa tôi một con dao nhỏ, rất sắc bén. Anh ấy chẳng nói gì cả, nhưng tôi tự hiểu mình phải làm gì. Rồi...tôi giết lão ta....rất dễ dàng. Đúng là rất dễ dàng. Tôi cũng chẳng biết mình đã làm như thế nào, tôi chỉ nhớ mình bước vào phòng, và chưa đến một phút sau, lão ta nằm ở dưới đất hấp hối với con dao đâm ở gần tim. Lão ta có kêu lớn, nhưng chẳng ai đáp lại cả. Rồi lão ta nói ra mấy điều kiện kia để dụ tôi, nói nếu tôi đi kêu người giúp, lão ta sẽ bỏ qua. Tôi chẳng quan tâm, tôi bỏ ra ngoài ngay sau đó. Cảm giác được lão ta chết chắc rồi, thật là *vô cùng thoải mái*. Nỗi uất ức trong lòng tôi biến mất toàn bộ. Tôi bước đi trong hành lang trống, quyết định đi tìm bà ta. Nhưng, tôi lại thấy cụ. Rồi nhiều người khác của nhà Senje cũng có mặt nữa. Họ đến từ lúc nào rồi. Tất cả đám người trong nhà chứa đó, chỉ trừ bà ta đều được trói trong một căn phòng, sau đó...tôi châm lửa. Mọi thứ biến mất. Bà ta được nhà Senje mang đi, tôi cũng không biết họ làm gì với bà ta nữa. Nhưng Đại Lão có hỏi tôi là muốn bà ta như thế nào, tôi liền gán cho bà ta vài cái tội nhỏ. Cho bà ta sống ở trong nhà lao suốt cuộc đời, thỉnh thoảng, tôi có tới thăm. Rồi tôi trở về nhà Senje, Đại Lão trước khi đi cho tôi về phòng có hỏi tôi một câu: *Cảm giác của con thế nào?.....*Tôi không biết là cụ hỏi về chuyện gì, về chuyện đầu tiên tôi giết người, hay là về cảm giác của tôi sau khi trả thù?.. Tôi không biết, nhưng cảm giác đó tôi rất rõ. Vì thế tôi đã đáp lại: *Tuyệt ah*. Sau đó, người mỉm cười. Và người nói: *Con đã cảm nhận được điều gì về thế giới này?..* Lúc đó, tôi mới hiểu được ý nghĩa của việc người đưa tôi đến nơi đó: Thế giới này vẫn luôn đen tối và bẩn thỉu, tôi không cần phải trải qua những điều tệ hại đó, nhưng tôi phải biết đến và không bao giờ được quên. Người muốn tôi hiểu điều ấy.”.

Cô dừng lại nhìn hết lượt mọi người, tiếng nói trở nên lạnh lùng dị thường:

“ Con người ngoài kia họ biết đến một thế giới tươi đẹp, nhưng lại luôn bắt nạt với nó. Thật buồn cười, họ kêu thế giới của họ tồi tệ, họ còn không biết tồi tệ thật sự như thế nào. Người nhà Senje độc ác thế nào tôi không biết, nhưng những con người đó lại dạy tôi một những điều vô cùng đặc biệt. Đứng trước tôi là tiểu thư duy nhất của nhà Senje là tuyệt vời, tôi có quyền lực lớn hơn nhiều các cô gái khác, nhưng họ đâu biết tôi đã trải qua những gì. Năm bảy tuổi đó chỉ là khởi đầu thôi. Tôi từng đi theo một tên đầu bếp sát nhân luôn cho thịt của những người hán giết vào trong món ăn của nhà hàng; tôi từng ở trong một cô nhi viện lớn mà đằng sau thực ra là một trại tập trung những đứa trẻ với mục đích là nô tặc và các bộ phận trên cơ thể chúng. Tôi từng ở dưới ngay một nhà hàng sang trọng, đó là một khu vui chơi phi pháp mà mỗi ngày đều nhìn thấy rất nhiều cuộc mua bán người rất công khai, rất nhiều cô gái bị lột trần cho đám khách nhận xét, không chỉ thế, còn rất nhiều những cậu bé xinh trai bị bán làm đồ chơi....Tất cả, tôi đã từng chứng kiến. Và chuyện này chỉ dừng lại khi tôi hơn 12 tuổi. Nhà Senje muốn tôi biết những việc đó, để nói cho tôi biết rằng, thế giới này không bao giờ đẹp như trong sách thường viết. Để cho tôi biết rằng, với một số người, nó là thiên đường, nhưng với một số người là địa ngục. Và để tôi biết rằng, mỗi giờ phút tôi được tự do như thế này là vô cùng quý báu. Ai cũng nói tôi ngang tàng, và bướng bỉnh. Cách sống kiêu và coi thường luật lệ. Không phải, tôi chỉ đang sống hết mình thôi. Tôi coi mọi thứ xảy ra đều là bình thường, kể cả khi Minako phản bội, hay là việc những cô gái chơi xỏ với tôi, tất cả, đều không thể

khiến tôi tức giận thật sự, và tôi luôn cười nhạo chúng. Bởi vì sao chứ.? Mọi thứ xảy ra hiện tại xung quanh tôi thật bình thường và vẫn còn quá mức tốt đẹp. Vậy tôi còn có thể bắt mắt điều gì đây.?.”

Cô nói xong, tất cả đều im lặng. Không phải là không thể nói, mà là không biết nói gì. Hiện tại, họ cảm thấy mình. . .nhỏ bé trước những lời nói của cô.

Anh là người phá tan sự im lặng này.

“Mọi người, sắp năm giờ rồi. Nếu ai muốn nghỉ ngơi thì về phòng, không thì. . .cứ ngồi đây bàn luận. Tôi biết mọi người có nhiều điều muốn nói với nhau. Giờ, Enji. Đứng dậy nào, về phòng thôi.”

Anh vừa nói, vừa kéo cô đi.

Dường như, anh cũng muốn hỏi cô điều gì đó, nhưng anh vẫn lựa chọn sự im lặng. Sự im lặng kéo dài mãi đến khi cô leo lên giường, và đôi mắt màu hổ phách nhìn anh chăm chú đứng ở bên ngoài giường.

“Tôi thực sự muốn giết Đại Lão. Dù ông ta đã dạy em nhiều điều tốt, là theo lời em, nhưng tôi lại chẳng thấy thế. Tôi thật sự muốn giết ông ta. Cách dạy của ông ta, tôi không chấp nhận.”

Ánh mắt anh hiện lên vẻ giận giữ và giọng nói của anh thì mang theo sự phẫn nộ.

“Nhưng người đã dạy em như thế rồi.”. Cô biết anh giận giữ vì điều gì, khẽ mỉm cười nói.

“Vì thế nên tôi mới muốn giết. Nếu tôi có con, tôi sẽ không dạy chúng như vậy.”. Anh nói, càng ngày càng có vẻ muốn bùng nổ. Nhưng lại bất chợt dịu lại và nói:

“Nhưng nếu không có ông ta, cũng sẽ không có một Enji như thế này. Có lẽ, vẫn là phải cảm ơn ông ta nhiều hơn.”.

Một câu nói, khiến lòng cô tung bùng hoa. Cô mỉm cười thật tươi, mắt lấp lánh:

“Saka, anh là số 3 đó.”.

Vậy mà đáp lại về hóm hờ của cô là bộ mặt lạnh băng mất hứng của anh:

“Chẳng có gì hay đâu. Số 3.?. Em nghĩ vinh hạnh lắm à.?. Mà thực sự là với mấy trò chơi xỏ của những cô tiểu thư, em không tức giận.?. Vậy những chuyện trước đây em làm với Elizabeth và Caroline thì sao.?.”.

“Gi chứ.?.”. Cô phát phát tay: “Em chỉ muốn nói với bọn họ: tiểu thư nhà Senje không dễ động vào đâu.”.

Anh bật cười nhẹ khi nhìn thấy bộ dáng của cô, và bất chợt, anh bỏ dép leo lên giường nằm xuống, miệng cười cười, anh nói:

“Nhóc con, em được lắm. Nói đi, em thích gì, tôi sẽ mua cho em. Bất kể là hàng cấm hay thứ gì đều được. Nhưng chỉ riêng lần này thôi đấy.”.

Cô vừa nghe như vậy, ánh mắt liền sáng rực, hỏi anh hi vọng:

“Em có một đơn hàng là một vũ khí sinh học, từng bộ phận của vũ khí được đưa vào Nhật rồi đến tay em mới lắp ráp. Nhưng trong lúc vận chuyển, một bộ phận bị bên hải quan phát hiện được tịch thu rồi. Chuyện này xảy ra mới đây, em cũng chưa lo được. Anh lấy thứ đó về cho em được không.?.”.

“Được.”.

“Yay...Saka, anh đúng là số 3 đó..”

“Hừ...”

Tai nạn báo chí....Enji nổi tiếng!

Sáng hôm đó, Enji bước xuống và gặp mọi người. Thật là hay nhá. Họ nhìn cô với ánh mắt rất là ái mộ. Enji nghĩ họ điên rồi. Sau đó, họ còn rất e dè hỏi cô:

“Tiểu thư, cái vụ cô đi theo tên giết người ấy. Kể cho chúng tôi được không.?. Hắn giết người như thế nào.?. Thức ăn có thứ đó vị như thế nào. Và cô đã làm gì với hắn ta.?.”

Cô không biết đám người này lại thích phim kinh dị cơ đấy.

Bữa sáng nhà Fujimaru:

Enji lấy miếng dưa chuột bỏ vào miệng, đồng thời ngó Hunxter đang ăn bên dưới chân. Rồi lại ngó đồng ngó tây lấy miếng tôm của ông Langdon đưa thêm cho nó, rồi lại:

“Saka, đưa một phần của miếng thịt nướng cho em”. Cô chính thức ra lệnh cho anh khiến cho phu nhân Kyoko, rất nhiều các vị tiểu thư khác và những người hầu trong mắt nhìn cô tức giận.

Tức giận hơn nữa khi anh thân nhiên đưa thêm cho cô cả phần thịt nướng.

“Tiểu thư Enji, cô đang làm gì vậy.?. Đó là phần ăn của Saka. Nếu là một vị tiểu thư thực sự, hãy ngồi ăn sáng đằng hoàng đi. Và đừng làm thế nữa.”.

Enji khẽ liếc cô ta, rồi buông ra một câu trả lời:

“Tôi là một tiểu thư thực sự, nhưng theo khía cạnh khác các cô. Tất nhiên, nếu tầm mắt các cô không đủ rộng để nhận ra và nhìn thấy điều đó, tôi cũng không có cách nào giúp được.”. Sau đó thân nhiên nếm một nụ cười toả nắng, vừa cười vừa đưa luôn đĩa thịt của anh cho Hunxter.

Sắc mặt những cô tiểu thư khẽ biến, nhưng là đang trước mặt anh, hơn nữa là trong bữa sáng, họ đành phải kiềm con giận lại và rất không vui ăn tiếp.

Saka nhìn cảnh tượng trước mắt, tự hiểu lí do vì sao họ đấu đá nhau, liền mở miệng nói:

“Các vị tiểu thư, không cần lo cho tôi, trong bếp vẫn còn thức ăn. Đây chỉ là thói quen của Enji trong nhà thôi. Cô ấy thích cướp đoạt thức ăn của người khác mà.”.

Họ nghe vậy, nhìn anh theo cái kiểu gì gì ấy, sau đó mỉm cười thật nhẹ nhàng.

Từng chiếc bánh kem phủ sô-cô-la dâu to khoảng lòng bàn tay được bày lên những chiếc đĩa sứ xanh trắng, những quả nho xanh nhỏ và dâu cắt nửa bày bên trên rất đẹp mắt, đó là món tráng miệng đặc biệt của cô Marie. Thứ Enji chờ đợi sáng hôm nay.

“Tiểu thư, của cô phần lớn hơn mọi người nhé. Phần phủ kem cũng dày hơn một chút đấy.”. Cô Marie nháy mắt với cô khi đem bữa tráng miệng đến.

Quá mức vui mừng, cô cắt một miếng to và đưa lên miệng. Nhưng khi vừa cảm nhận miếng bánh kem đang tan dần trong miệng, cô mới nhai một cái, liền cảm thấy trong miệng có thứ gì đó rất lạ.

“Gì vậy.?. Không la hét om sòm lên kêu ngon sao.?.”. Anh nhìn cô, nghĩ có điều gì đó hơi khác. Tại sao cô lại im lặng như vậy.?.

Rồi cô chậm rãi mở miệng, ngón trỏ và ngón cái đưa vào, cẩn thận lấy ra một mảnh thủy tinh nhỏ dính kem. Cô nhìn nó chăm chú, chột nghĩ:

“Không biết lần thứ bao nhiêu bị dính cái này rồi nhỉ.?.”.

“Tiểu thư, cô có sao không.?. Ông Langdon giật mình vội vàng hỏi cô.

Rầm...

Chiếc ghế bị xô mạnh đẩy ra, Saka đứng bật dậy bước đến, rất nhanh chóng, anh rút ra chiếc khăn tay và đưa lên miệng cô:

“Enji, để tôi xem nào.”.

“Phải lấy thuốc....”.

“Kiểm tra cả những chiếc bánh khác xem. Tại sao lại có thủy tinh trong thức ăn.?”

“Tiểu thư, há miệng ra nào.”. Cô Elik cầm một chiếc que bông nhỏ được chấm thuốc giơ lên trước mặt Enji.

“A...”. Enji ngoan ngoãn há miệng ra, đồng thời liếc anh đang khùng bỏ tinh thần của người hầu ở dưới bếp.

“Chắc chắn là mấy cô tiểu thư đó làm rồi. Họ cũng được lắm, dám bỏ thủy tinh vào món bánh yêu thích của cô. Lại là món bánh do Marie làm nữa. Lần này thì họ chết chắc rồi, cậu chủ không vui đâu. Ngồi ấy mà tức lên thì hay lắm đây.”. Cô Elik vừa chấm thuốc cho Enji vừa lườm bầu khó chịu.

Vừa chấm thuốc xong, Enji ngay lập tức đã yêu cầu:

“Cô Elik, tôi muốn ăn bánh. Bánh của tôi mà, họ không bỏ thủy tinh vào món khác được sao.?. Sao mà họ chọn hay quá vậy.?.”.

Cô Elik mỉm cười đang định nói điều gì đó với cô, ông Langdon đang đọc báo bên cạnh bỗng ho lớn, hình như là ông ấy sặc cà phê.

Cả hai nhìn ông kì lạ. Ông Langdon chưa bao giờ mất hình tượng như vậy.

“Ông Langdon, ông không sao chứ.?.”.

“Tiểu thư...”. Ông ấy nhìn cô, vẻ mặt hơi đỏ lên, giọng ông khàn đặc, ông nói “Cô lên báo....”.

Trong một thoáng ngắn ra, rồi cô giật phắt luôn tờ báo ông đang cầm trên tay. À, thực ra đó là tạp chí, mấy giòng chữ đập thẳng vào mắt cô. Và hình ảnh trên tạp chí thì rất lớn.

“Saka...em tiêu rồi”. Cô hét lên vang vọng khắp nhà, tất cả mọi người đều quay sang nhìn cô không hiểu gì cả.

“Ông K sẽ giết em mất, ông ấy không thích em tạo scandal đâu. Ông ấy nói em không được dính vào bất cứ cái tin vớ vẩn nào. Lần này thì tiêu rồi, em chắc đấy. Ông ấy sẽ bằng mọi cách lôi em về giáo huấn cho mà xem”. Enji ngồi găm chiếc gối ôm, đôi lúc lại lăm bầm lăm bầm.

Saka đang tập trung đọc tờ báo, vừa đọc vừa khẽ... mỉm cười.

Cô Marie chờ anh đọc xong liền cầm lấy tờ báo, và lớn giọng đọc cho mọi người nhà Fujimaru đang ở đó:

“Sau vụ tình nghi có quan hệ mật thiết với diễn viên nổi tiếng Naomi Newman... này, cậu chủ mới đi ăn tối cùng cô ta một lần, cái tờ báo này, tên nào dám. (mọi người: Cô Marie, làm ơn, vấn đề chính...) À, xin lỗi. ...ngài Fujimaru Saka - chủ tịch tập đoàn Fujimaru nổi tiếng bị bắt gặp khi đang cầm tay kéo một cô gái rất xinh đẹp lên xe riêng của mình để trở về nhà. Trước đó, rất nhiều người qua đường cũng chứng kiến cảnh ngài Fujimaru ra tay đánh một người đàn ông khi người này có thái độ thân thiết với cô gái. Theo nguồn tin chúng tôi biết được, cô gái được cho là một người hầu mới của nhà Fujimaru... Tên khốn nào dám nói như thế, tôi sẽ băm hấn ra. (Mọi người: Cô Marie...).Việc cô gái có phải là người hầu của nhà Fujimaru hay không còn là một câu hỏi chưa có lời giải đáp. Nhưng hiện tại, chúng ta chắc chắn một điều, mối quan hệ giữa ngài Fujimaru và cô gái này không hề đơn giản....Ngài Fujimaru vốn rất nổi tiếng trong giới thượng lưu, trong năm vừa qua, ngài ấy có rất nhiều mối quan hệ với các diễn viên, ca sĩ và người mẫu nổi tiếng. Ngoài ra, các mối quan hệ đặc biệt gần đây là với nhà phiên dịch viên xinh đẹp Masuda Tomoko và diễn viên kịch nổi tiếng Naomi Newman, hai cô gái này vẫn thường gặp mặt và dường như rất thân mật với ngài Fujimaru. Liệu mối quan hệ mới với cô gái bí ẩn này có thể hơn được hai cô gái tài hoa.?. Đó... Vô lý, chẳng có gì đúng cả. Tôi đã nói là không đặt cái tờ báo “Giới thượng lưu” này nữa rồi mà. Vậy mà chẳng ai chịu nghe cả.”. Cô Marie đọc xong, bực mình nói vài câu rồi ném tờ báo cho một người khác. Rồi cô quay sang nhìn Enji khuyên bảo:

“Tiểu thư, lần này có lẽ hơi khó khăn rồi đây. Cái đám báo chí này phiền phức lắm, hồi cô Elik đi dự tiệc với cậu chủ, đám báo chí tung tin lên ngài ấy thích người lớn tuổi, về sau biết được cô ấy là quản gia của gia đình mà vẫn có chịu im miệng đâu. Phải dồng dài thêm mấy tờ báo nữa mới tắt đó. Lần này cô đi ra ngoài nên cẩn thận, để bị đám báo chí này theo đuôi lắm đó.”.

Enji nghe vậy, về mặt lại càng thảm hơn nữa, cô lại lăm bầm

“Không...tiêu thật rồi. Ông K sẽ giết mình, sẽ giết mình mất...”.

“Tiểu thư, cô không cần để ý mấy việc này. Để Kaoru và Fin đi theo cô, có việc gì họ sẽ xử lý. Nhất là đám cho mấy tên làm phiền một trận, nếu bọn chúng dám đưa tin người của nhà Fujimaru đánh người lên báo, tôi sẽ diệt cả gia đình bọn chúng.” Ông Langdon bắt ngờ lên tiếng trấn an cô. Và lời trấn an này rất được nhiều người phản ứng.

“Phải đó, cứ đánh một trận. Dù sao tập đoàn Fujimaru cũng có hai tờ báo riêng. Chúng ta sẽ bao biện hộ cô, cô đừng lo. Hơn nữa, cô cứ chờ cho đám phóng viên lao vào hỏi cô rồi làm cô xây xát một chút, lúc đó Kaoru ra tay là ok. Chúng ta nói là bảo vệ cô, họ không nói gì được đâu.”.

“Cần gì phải kịch như vậy. Đập rồi đe dọa sau lưng là tốt nhất.”.

Bla...bla...bla...

Rất nhiều ý kiến được đưa ra, rồi đột nhiên, một giọng nói mềm mại cất lên:

“Nói tiểu thư là em gái cậu chủ. Thế là xong. Khỏi báo chí, khỏi làm phiền.”.

Đây là lời của cô Elik. Nhưng sau đó, cô lại nhìn anh và nói thêm:

“Nếu cậu chủ muốn chấm dứt nhanh thì như vậy là tốt nhất. Hoặc, cậu chủ lại không muốn chấm dứt nhanh thì sao.?. Cậu chủ, ngài định làm gì tiếp theo.”.

Anh khẽ cười, cái này khiến mọi người lạnh gáy, và thản nhiên anh nói:

“Nói cô ấy là người yêu của tôi. Hết. Khỏi bàn tán nữa. Ông Langdon, tăng người đi theo Enji khi cô ấy ra ngoài.”.

“Saka.!”.

Cô gào lên khi nghe anh nói như vậy: “Anh muốn giết em à.”.

“Phải đấy...”. Anh cười cười nhìn cô rất đều, rồi quay người nói với đám vệ sĩ: “Chuẩn bị xe đi, quá giờ làm rồi. Ông Langdon, sắp xếp lại cuộc hẹn của tôi với ông Nobuo sang chiều mai, và nếu có phóng viên của tờ giới thượng lưu tới thì hẹn cho tôi một buổi gặp riêng. Tốt nhất là bữa tối nay....À. Tối nay tôi không ăn cơm ở nhà nhé.”.

Một ngọn lửa bùng lên trong đôi mắt đẹp, Enji nhảy tới vài bước và chắn trước mặt anh, cô nén giận và nói giọng hoà hoãn:

“Saka. Đừng làm vậy mà. Ông K kinh khủng lắm”.

“Đừng lo..”. Anh khẽ vỗ má cô, khuôn mặt bày ra vẻ nghiêm túc... “Tôi có thể bảo vệ em khỏi ông ta được.”.

Nói xong đi luôn. Để lại cô với một đồng tức không giải toả nổi.

Đúng lúc ấy, một bức thư được Dino vừa gửi đến nhà Fujimaru. Trong đó chỉ là một tờ giấy khi vài dòng chữ với những địa chỉ khác nhau.

Đúng lúc ấy, bên những vị tiểu thư cũng đọc tờ báo này.

Đúng lúc ấy, phu nhân Kyoko ra lệnh tập trung rất nhiều người hầu lại.

Đúng lúc ấy, có rất nhiều những vị tiểu thư, các diễn viên nổi tiếng khác biết đến cô. Và nếu mà anh thực sự làm như lời mình nói. Thì họ sẽ chú ý đến cô nhiều đấy.

Rắc rối bắt đầu kéo tới.

Chuyện không đề: (Trả lời cho thắc mắc mới đây của vài bạn.)

Enji: Saka, anh là số 3 đó.

Saka: Hừ.?. (không vui). Vậy số 1 và 2 là ai.?.

Enji: Số 1 là Đại Lão, số 2 là Jin và Hunxter.

Saka: Đại Lão thì còn hiểu được. Nhưng cái tên Jin đó thì không thể chấp nhận được. Hắn ta biến mất mấy năm rồi mà vẫn ở vị trí số 2 à.?. Còn nữa, tại sao tôi lại ở dưới Hunxter. Nó có làm gì được cho em đâu, toàn đi cản loạn người trong nhà, lại luôn tranh thức ăn của tôi nữa.

Enji: Saka, vấn đề không phải là anh ấy biến mất mấy năm rồi. Mà là anh không leo lên nổi vị trí số hai. Và còn chuyện này nữa, Hunxter rất tốt, lòng nó mềm, nó còn đẹp nữa. Trông nó dũng mãnh, đủ lí do đứng trên anh rồi chứ.?.

Saka: Cái gì.?.

Sự uy mãnh của Enji. . .

Enji cầm lấy phong thư của Dino, ngạc nhiên khi nhìn thấy những địa chỉ khác nhau trên tờ giấy. Và ngay địa chỉ đầu tiên, cô vừa nhìn qua đã biết, đó là một khu vực thuộc nhà chính Senje.

“Địa chỉ này là muốn nói điều gì.?. Nhà Senje.?. Nhưng nơi này mình cũng không rõ, *viện Suong, phía Tây Bắc, khu phụ 3, gia tộc Senje, nhà chính* là nơi nào nhỉ. Nhà chính mình rất rõ kia mà.”.

Cô lại tiếp tục suy nghĩ: “Không đúng, nếu chính xác theo yêu cầu của mình, Dino phải tìm những manh mối nói về Jin mới phải, Jin đi ra ngoài chưa về gia tộc lần nào mà. Địa chỉ này nói được điều gì đây.?. Chẳng lẽ ở đó có người nào đó biết Jin ở đâu.?. Có người biết thật sao?... Từ đã, viện Suong, mình từng nghe qua một vài lần, nó không phải là một trong những khu viện cấm ở nhà chính sao.?. Vậy thì không thể có người ở được. Mà viện đó, không phải... cháy đen rồi sao.?. Ở đó có gì được.?. Jin sao lại đến đó.?.”.

Càng lúc, cô càng tập trung nghĩ đến khu viện ấy, cố gắng lục lọi hết toàn bộ trí nhớ của mình về khu viện cấm đó:

“Càng nghĩ càng thấy lạ, nếu mình không nhầm, chung quanh ba khu viện cấm không hề có người sống, còn có người canh gác, bẫy cấm, và các cơ quan mật nữa. Jin lên vào đó lúc nào nhỉ, chắc...anh ấy mà muốn đi lung tung trong nhà thì cũng không thể có ai biết được. Ế. Jin lên vào thì sao ai biết được nhỉ.?. Vậy sao Dino biết cái tin tức này. Mình đã nghĩ ngờ rồi, thông tin về Jin đâu dễ kiếm, trừ khi là thu thập tìm hiểu lâu dài. Nhưng cái việc anh ấy lên vào khu viện cấm đáng lí không có ai biết mới phải, Dino tìm được cái tin này ở tên nào được.?. *Cái tên nào* ơ đây, không lẽ là...Jin.?.”.

Đột nhiên, cô nghĩ ra một ý rất rất kinh động.

“Jin...không lẽ là Jin đưa cho Dino thứ này.?.”

Rồi ngẫm nghĩ một chút, cô nhìn tờ giấy địa chỉ trên tay mình. Cô nhìn kĩ hơn, và chợt phát hiện ra những địa chỉ này rất chi tiết. Ngoài những thông tin đường phố, tỉnh thành và nước thông thường, còn ghi rất rõ những khu vực phụ cận nổi tiếng xung quanh, hướng của nó. Thực sự là quá mức kĩ lưỡng. Như thể người đưa ra địa chỉ cố ý ghi thêm. Còn nữa, người đưa cái địa chỉ này viết sai quá nhiều. Quá nhiều chữ được viết sai, viết sai đến mức lộn xộn, loạn cả lên. Mà địa chỉ càng kĩ lưỡng, người này viết lại càng sai nhiều. Và một điều khác, người này chấm câu rất bừa bãi, một vài từ lại chấm, rất kì lạ.

“Lúc nhìn thấy tờ giấy này mình đã thấy lạ. Sao lại sai chính tả nhiều như vậy.?. Như thể Dino photo tờ giấy của ai đó cung cấp rồi gửi cho mình. Tính của Dino đâu tệ như thế, bình thường anh ấy sẽ viết lại. Mà, cái từ viết sai này sao nhìn quen quen.”.

Cô khẽ nhắm mắt nhìn cho rõ một từ viết sai tên hướng, suy nghĩ gì đó liền xoay ngược nó lại, rồi mắt cô khẽ sáng lên, sau đó lại suy nghĩ. Từ viết sai kia rất giống một từ trong ngôn ngữ của Đại Lão, đó là từ đối.

“Đôi nghĩa là gì nhỉ?. Ngoài chữ này ra, những chữ khác đều không giống chữ nào trong ngôn ngữ của cụ nữa. Đôi...đôi...là...ôi trời, Jin, hay lắm”.

Rồi chợt bật cười, và vội vàng, cô xoay ngược tờ giấy lại, nhanh chóng ghi chép hết tất cả những chỗ sai lại thành từng dòng theo thứ tự từ địa chỉ thứ nhất đến địa chỉ cuối cùng.

Nhìn một hàng chữ sai liên tục tiếp nối, cô hít một hơi thật sâu, bắt đầu điên cuồng giải mã những chữ sai này. Miệng cô khẽ lẩm bẩm:

“Quy tắc 100+2. Chữ cái đầu tính là một kí tự (cô ghi chữ cái này sang một tờ khác) , hai chữ sau bỏ đi, chữ thứ tư tính là một cộng thêm hai....”.

Thứ cô đang nói, chính là một loại trò chơi mật mã nhỏ giữa cô và Jin. Chính Jin là người đã nghĩ ra cái thứ quái đản này. Jin nói ngôn ngữ sáng tạo của Đại Lão rất đặc biệt, nhưng cũng có nghĩa những gì anh muốn bí mật viết cho cô Đại Lão cũng sẽ biết, vì thế anh nghĩ ra cái thứ điên khùng này. Nhưng muốn chơi loại mật mã này, ngoài biết thứ ngôn ngữ đặc biệt của Đại Lão, thì nhất thiết mật mã phải viết bằng tiếng Anh. Vì ngôn ngữ đặc biệt của Đại Lão cũng có bảng chữ cái, vừa đủ với bảng chữ cái Tiếng Anh.

Một dòng chữ như thế này, cô sẽ lấy chữ cái đầu của dòng chữ làm chuẩn và viết nó ra một tờ khác. Chữ cái đó trong bảng chữ cái tiếng anh ở vị trí nào, thì tương ứng của nó trong bảng chữ cái của Đại Lão cũng ở vị trí đó. Hai chữ cái tiếp theo cô sẽ bỏ đi. Chữ cái thứ tư cũng được tính như vậy, nhưng sau khi đưa sang bảng chữ cái Đại Lão sẽ được cộng thêm hai nữa. Rồi lại tuần hoàn quy tắc 100+2 với những chữ cái tiếp theo. Khi nào xong một từ lại chấm một cái. Trong tờ giấy ghi địa chỉ, địa chỉ được viết ra chỉ có dấu phẩy, nếu viết hết địa chỉ nào thì sẽ xuống dòng, chấm câu loạn ở đây chính là dành cho những từ viết sai.

Cô vừa phân tích những chữ viết sai vừa khẽ cười, nhớ lại khi cô đưa mấy tờ giấy anh viết cho Đại Lão xem. Người cũng không thể giải nổi, bởi lẽ nó hoàn toàn không có nghĩa lí gì cả, tất cả những từ ngữ giống tiếng Anh kia được anh viết ra sai lộn xộn, hơn nữa có những từ trực tiếp bỏ một nửa rồi chấm. Cô cam đoan một điều, khi Dino nhận được tờ giấy này chắc chắn đã cố thử giải mã nó, nhưng chắc chắn anh chàng không thể tìm ra điều gì đâu.

“Phải rồi..”. Cô nghĩ. “...ghi rõ địa chỉ như vậy, vì là càng nhiều từ, càng nhiều chỗ viết sai. Nhưng sai thế này thì lộ liễu quá đó Jin. Người khác nhìn vào liền nghĩ đây là mật mã liên. Mà cũng không sao. Họ cũng không thể biết được.”.

Sau một hồi ghi chép nhưng chữ cái tiếng anh ra một tờ giấy khác, cô lại viết ở dưới đó những vị trí tương ứng, như 3;7;14;8...

“Được rồi, giờ cần so sánh với bảng chữ cái của Đại Lão là được. Xem nào,...(cô bắt đầu viết lại bảng chữ cái đặc biệt kia.) không ổn lắm, mình quên mất tiêu thứ tự của hai chữ cái này rồi. Cũng không thể trách mình được, đã lâu rồi mình có dùng nữa đâu. Chắc...vẫn là phải lên phòng lấy xuống xem. Thứ này mình cần chính xác.” Cô nghĩ vậy, và lập tức buông bút xuống đứng dậy lên phòng.

Ngay khi cô vừa đi, một bóng dáng của một cô hầu gái len lén xuất hiện trong phòng khách. Cô ta bước đến chiếc bàn mà cô vừa rời đi, nhìn những tờ giấy trên đó không hiểu gì cả. Cô ta cầm lên vội vàng xem, trên gương mặt xuất hiện vẻ lúng túng không biết làm gì hơn. Sau đó, khi nghe tiếng chân vang lên ở đầu đó vọng tới, giật mình, cô ta nhanh chóng vơ hết những thứ trên bàn kia bỏ vào túi váy người hầu của mình, vội vội vàng vàng bỏ đi.

Lát ngay sau đó, Enji bước xuống một góc trong phòng khách, cô ngỡ ngàng nhìn chiếc bàn thủy tinh trống trơn. Từ từ bước đến, cô nhìn quanh, xác nhận mọi thứ đã biến mất. Không hề tò vò tức giận, cô ngồi xuống vị trí cũ.

Ánh mắt trầm xuống lạnh băng.

Một nụ cười nhạt xuất hiện trên gương mặt mỉa lệ.

“Không ai được làm phiền khi Senje Enji đang làm việc.”.

Cô hầu gái nhanh chóng bước đến một căn phòng trong khu nhà của các vị tiểu thư, mở cửa và bước vào. Cô ta bước đến trước nhiều vị tiểu thư đang chờ ở trong phòng, lấy ra những tờ giấy trong túi và nói:

“Tiểu thư, cô ta đang làm những thứ này.”.

Một cô gái vội bỏ tách trà trên tay xuống và cầm lấy tập giấy, cô nàng cũng nhiều người khác đọc những thứ trên tờ giấy, sau đó cũng kì quái nhìn nhau.

“Mấy địa chỉ này có nghĩa là gì đây?..”.

“Cô ta đang tìm cái gì đó ở những nơi này à?..”.

“Nói chung là không cần quan tâm, đưa hết cho phu nhân Kyoko, phu nhân tự biết cách giải quyết. Cả những tờ giấy ghi mấy thứ lung tung này nữa.”.

“Vậy, cô mang đến cho phu nhân mau đi.”. Mấy vị tiểu thư sau khi bàn luận xong liền đưa lại tập giấy cho cô hầu gái.

“Vâng.”.

Cô hầu gái cúi đầu ngoan ngoãn đáp ứng, cầm lấy tập giấy lại nhét vào túi.

Đột nhiên, cô ta cảm thấy có thứ gì đó lạ ở trong túi mình. Hơi giật mình, tuy nhiên cô ta vẫn không tỏ ra gì cả, cúi chào những vị tiểu thư và bước ra ngoài.

Khi vừa ra đến cửa, cô ta mở túi mình ra và ngó vào. Sau đó, trên mặt cô ta lộ ra vẻ vì mừng không tưởng.

Lúc đó, Enji chuẩn bị làm một số việc mà cô vừa nghĩ ra.

Khi Enji bước đến cửa, một vị tiểu thư đồng thời cũng bước vào. Cô nàng nhìn thấy cô từ xa và khuôn mặt ngay lập tức tỏ vẻ khó chịu. Cô nàng hung hăng bước tới và mạnh mẽ xô vào vai Enji.

“Ahhh...”. Một tiếng kêu đau đớn phát từ miệng cô ta vang lên.

Cô nàng nhìn Enji sững sờ. Và cô nàng thấy cô khẽ cười nói:

“Chưa có kẻ nào ngu hơn cô đâu. Cô nghĩ vai cô làm bằng thứ gì vậy?!. Đừng tưởng cô sinh ra đã mạnh hơn người bình thường mà nghĩ người khác yếu đuối. Cô có ý đập vào vai tôi sao?!. Tốt. Rất tốt. Cô là Maya Campbell?!. Được. Tôi sẽ nhớ cô kĩ hơn người khác.”.

Nói xong cũng chẳng làm gì vị tiểu thư đó mà bỏ đi.

Cô gái kia vẫn đang ôm lấy đôi vai của mình, khẽ nhớ lại khi Enji nói *tốt, rất tốt* với giọng điệu thoải mái kia lập tức thấy lạnh gáy.

Quá bữa tối, Enji chết dí ở trong phòng không làm loạn như mọi hôm. Và tiếng anh nói ở dưới nhà khẽ vang vọng đến tai cô. Dừng công việc của mình lại, cô lập tức bật dậy lao xuống.

“Saka!.. Em có việc muốn nhờ.”. Khi vừa nhìn thấy anh, trước rất nhiều người, cô đã vội vàng túm lấy cổ áo anh lôi xuống.

“Được..”. Anh khẽ thở dài. “Nhưng em phải bỏ áo của tôi ra.”. Vừa nói, anh đồng thời liếc qua cổ cô.

“Enji, vòng cổ đâu rồi. Tôi nói em luôn phải đeo mà.”.

Cô nghe anh hỏi khẽ cau mày, suy nghĩ và bất ngờ nói một câu rất kinh động:

“Tôi nay em sang phòng anh ngủ nhé.”.

Câu nói kia mang rất nhiều hàm nghĩa, mọi người xung quanh nghe thấy tự hiểu theo một nghĩa khác. Mà đi vào tai anh lại theo một nghĩa khác.

Bởi vì anh nghe xong lại có vẻ không vui, trực tiếp vác cô đi lên phòng.

“Em cần giải thích nhiều đấy.”. Anh nói hơi mang theo hàm ý đe dọa.

Vứt cô bịch một cái xuống giường, anh nói:

“Em vừa nói cái gì hả?!. Tôi nay sang phòng tôi ngủ là có ý gì?!. Đừng bảo em làm mất nó rồi, bây giờ bắt đầu chuộc lỗi đấy.”.

“Wa...”. Cô nhìn anh, vỗ tay mắt sáng khâm phục. “Sao anh đoán ra vậy?!”.

“Mất ở đâu?!”.

“Không phải mất, bị người ta lấy rồi.”. Enji chỉnh sửa lại câu nói của anh.

“Hừ?!. Ai lấy?”. Saka tiếp tục hỏi cô, bắt đầu không vui.

“Một người hầu.”. Cô đáp chắc chắn. “..hôm nay em đang phải giải một cái mật mã nhỏ trong bức thư Dino gửi cho em thì có việc phải đi chút xíu. Vì thế em tạm thời để chúng ở trên bàn, cả chiếc vòng cổ cũng ở dưới mấy tờ giấy giải mật mã. Lúc sau quay lại thì tất cả mất tiêu rồi. Em xem băng ghi từ camera, người lấy mấy thứ đó của em là một cô hầu gái của đám tiểu thư.”.

Anh vừa nghe xong, lập tức muốn bỏ đi. Nhưng chẳng bỏ đi được đã bị .cô túm áo kéo lại:

“Anh định làm gì?!. Lấy lại?!. Bắt cô ta trả?!. Cái gì làm bằng chứng?!. Không lẽ mang băng ghi ra cho cô ta xem?!. Việc trong các phòng trong nhà đều có băng ghi hình chỉ có vài người biết. Bây giờ anh nói ra chuyện này, sau này sẽ không theo dõi được mọi người nữa đâu.”.

Anh lắc đầu không cho là đúng, đáp:

“Không cần thiết. Tôi sẽ âm thầm lấy lại.”.

“Không!..”. Cô nghiêm mặt kịch liệt phản đối. “..việc này em đã tính rồi. Giờ em cần nhờ anh một việc. Từ 5h sáng đến 7h sáng mai cho em quản camera?!. Ok?!”.

Anh nhìn cô đầy cảnh giác.

“Em muốn làm gì?..”.

“Anh muốn biết không?..” Ánh mắt cô khẽ hấp háy.

Trong một căn phòng dành cho người hầu, một cô gái cầm trong tay chiếc vòng cổ sáng lấp lánh bằng platinum. Cô ta khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng hôn lên chiếc nhẫn được luồn qua vòng cổ. Miệng cô ta lẩm bẩm:

“Thật không ngờ ngài ấy lại tặng cho cô ta thứ này. Ngài ấy vẫn luôn quý nó cơ mà. Đưa cô ta đeo thì thật tiếc. May mà mình lấy được rồi.”.

Tờ mờ sáng hôm sau:

Tiếng hét kinh hoàng bắt đầu lan ra từ một phòng của một cô hầu gái.

Sau đó, lần lượt, những tiếng hét kinh hoàng với đủ các giọng và các tông lên xuống khác nhau vọng khắp không gian của khu nhà dành cho các vị tiểu thư.

“Ahhhhhhhhhhhhhhhhhh.....”.

“Ahhhh.....Ahhhh.....”.

Tất cả người hầu và các cô hầu gái hôm nay thức dậy, và họ đều cảm thấy kinh hoàng. Bởi vì toàn bộ gối, đệm và chăn của họ đều xuất hiện đầy những chấm li ti màu đỏ đậm, nhiều các vết loang lổ dài và bên cạnh gối là một hình nộm phủ bởi thứ màu đỏ đáng sợ ấy, trên ngực những hình nộm đều có một mảnh thủy tinh róm máu sắc dài cắm lên trên. Và những dòng chữ nhỏ khắc nguệch ngoạc đen thẫm trên những mảnh thủy tinh:

“Lấy cái gì của ta thì trả lại cho ta. Đây mới chỉ là bắt đầu thôi.”.

Và khi mọi người bình tĩnh lại, một tiếng hét vẫn thất thanh vang lên từ căn phòng của tiểu thư Maya Campbell. Tất cả các vị tiểu thư, người hầu, phu nhân Kyoko và nhiều vệ sĩ khác chạy vội tới.

“Mang bọn chúng ra khỏi phòng của ta, mang ra đi.”

Khi mọi người lao vào phòng, vị tiểu thư kia vẫn đang hoảng sợ, cả người chui vào trong chăn sợ hãi, gào thét kêu gọi mọi người.

Rõ là cô nàng này được chăm sóc kỹ lưỡng hơn người khác.

Bởi vì không chỉ vương máu, và một hình nộm bị cắm thủy tinh như mọi người, cô ta được tặng thêm rất nhiều hình nộm khác nữa. Hình nộm đầy rẫy khắp căn phòng, rải rác trên khắp sàn nhà, bàn ghế, tủ, giường cũng rất nhiều. Tuy bọn chúng không được cắm thủy tinh, và không bị phủ máu như hình nộm bên cạnh gối, nhưng tất cả bọn chúng đều bị rì máu ra ngay ở giữa ngực, một dòng máu nhỏ và hơi loang lổ.

Căn phòng cô ta như một bãi thây người nhỏ vậy.

Thêm một điều đáng sợ nữa. Từ trên cao, những sợi chỉ nhỏ được mắc vào trần của màn giường, những sợi chỉ nhỏ được buộc quanh những lọ thủy tinh nhỏ, trong những lọ thủy tinh nhỏ lại đầy những con nhộng, sâu bọ lốm ngòm và lúc nhúc. Tất cả đều được mắc cao thấp khác nhau, và đều vừa tầm để khi người ta thức dậy, mở mắt ra là nhìn rõ bọn chúng.

Tất cả mọi người ở đó, đồng loạt đổ mồ hôi, trong lòng dâng lên từng cảm giác rét lạnh, cả người khẽ run lên.

Thủ đoạn...rất thủ đoạn.

Cùng lúc đó, ở trong phòng quan sát camera:

Saka, ông Langdon, cô Elik và một vài người khác nhìn trên các màn hình sống sờ không thể nói được lời nào. Mãi sau, cô Marie lên tiếng hỏi cô:

“Kia là máu thật?..”

Enji vẫn mỉm cười xem, đáp:

“Không, một chất lỏng màu giống thế thôi.”.

Ông Langdon tiếp tục nhìn vào màn hình, thân thể cứng ngắc hỏi:

“Sao cô vào phòng họ làm được những điều này?..”

Enji cười cười tỉnh ranh:

“Trong bữa cơm tối của họ có một thứ thuốc của tôi. Nó sẽ làm người ta mất các giác quan trong vòng một thời gian ngắn, và chỉ phát tác khi người đó hít phải một mùi hương. Trước khi bước vào phòng họ, tôi đã phát tán thứ hương thơm này vào từng phòng, rồi còn cả một mùi hương gây mê nặng nữa, sau đó hành động thôi.”

Saka tiếp tục hỏi cô:

“Tự mình em làm hết tất cả.?”.

Cô lắc đầu, chỉ tay về phía mấy anh chàng vệ sĩ nói:

“Họ giúp em. Chứ nhiều người vậy sao lo hết. Phòng của Maya Campbell phải có đến 4 người làm đó. Em phải chuẩn bị mấy cái lọ thủy tinh kia cực thể nào anh biết không?. Phải xuyên chỉ sắt vào kim, rồi chỉ phải buộc lọ thủy tinh trước đó rồi. Khi vào phòng cô ta, nguyên việc xuyên kim qua màn giường và thắt nút đã tốn không biết bao nhiêu thời gian. Em còn phải tìm cho cô ta trực tiếp một liều thuốc ngủ mạnh nữa đấy, may mà lúc đó cô ta cũng mất hết cảm giác rồi nên không đau, khỏi tỉnh. Làm xong chuồn êm luôn.”.

Nghe cô kể, Saka quay sang nhìn đám vệ sĩ. Đám người này đang quay ra chỗ khác, miệng huýt sáo véo von.

Lườm họ một cái, anh lại quay sang nhìn cô.

“Nhóc con, nghịch gì thì cũng có mức độ thôi. Phụ nhân Kyoko mà kéo tới là tôi phiền lắm biết không.?”.

Sau khi thấy cô đã gạt đầu ngoan ngoan, anh tạm thời yên lòng bước ra khỏi phòng. Bây giờ, anh phải đi trấn an đám tiểu thư kia rồi.

“Không thể chấp nhận được. Chắc chắn là con ranh đó. Cậu Saka, cậu định làm thế nào đây.?. Không thể dung túng cho cô ta mãi như thế được. Hơn nữa, tôi xin nhắc lại một điều, việc các vị tiểu thư đến đây lần này không phải chỉ là vui chơi bình thường. Mong cậu suy nghĩ cân nhắc và chọn một người đi. Đừng để tôi phải trở lại Pháp và nói với cha mẹ của các vị tiểu thư rằng cậu không chấp nhận một cô gái nào. Cậu nghĩ ai cũng có đặc ân như này.?”.

Trước tất cả đám tiểu thư đang bày ra bộ mặt oan ức như vừa bị bắt nạt, có người còn khẽ khóc thành từng tiếng nhỏ. Còn những cô hầu gái, mắt ai cũng đỏ đỏ nhìn anh mong chờ một điều gì đó.

Hừm.

Tình cảnh này đúng là khó xử.

Và Enji, một kẻ làm xong chuyện rồi còn thích đổ thêm dầu vào lửa đột nhiên xuất hiện, thân nhiên cười khinh thường đám người trước mắt còn nói:

“Sao hả.?. Mấy người có ý kiến gì.?. Muốn đổ tội lên đầu tôi.?. Mấy người có bằng chứng không.?. Hay là trò này là của mấy người ấy chứ, bày ra rồi vu cho tôi phải không.?. Đúng rồi, mấy người là kẻ bị hại mà, mấy người nói gì thì cũng có người tin. Ai như tôi chứ.?. Sinh ra mang họ Senje, cái gì đổ lên người tôi cũng được. Nhưng mấy người ngu vừa thôi chứ. Mấy người là ai còn không rõ à.?. Tôi là thánh hay sao mà chui vào phòng từng người giờ trò. Cái huyết thống Vampire khi gì vậy.?. Các người không có óc sao.?. Tự mình động não đi.”.

Phi báng một hồi khiến cho đám người kia mặt tím đi vì giận, cô cũng còn chưa chịu thôi, mà trừng mắt nhìn hết thấy nói:

“Còn nữa, lấy cái gì thì trả cho người ta đi. Không có hôm sau người ta lại tới, ai biết lần sau là cái gì được chứ.?”

Rồi phẩy phẩy tay một cái liền bỏ đi.

Saka trước cái cảnh đó cũng cứng họng luôn.

Đúng là....không thể nói được mà.

“Tiểu thư, không phải vòng cổ và cả giấy tờ kia cô đều lấy được rồi sao.?”. Kaoru tò mò nhìn cô hỏi khẽ.

“Tôi biết thế, nhưng phải đe dọa chút chứ. Chuyện này chưa xong đâu. Phụ nhân Kyoko, bà ta dám điều tra việc tôi làm. Bà ta mà phá đám việc này, tôi sẽ không nương tay mà động đến bà ta luôn. Mặc kệ cái gì phụ nhân cao quý, cái gì không được đặc tội. Kẻ nào chặn tôi, tôi sẽ diệt hết. Đám người kia dám xen vào chuyện tôi đang làm, tôi sẽ cho họ tức đến học máu, đau khổ phải cút về Pháp.”

Ánh mắt cô loé lên sự tàn nhẫn hiếm có.

“Họ còn chưa biết tôi có thể làm gì đâu.”.

“Vậy sao.?. Tôi biết rồi. Cảm ơn nhé.”. Enji khẽ mỉm cười, nói với một người nào đó trong điện thoại. Sau đó, khi cuộc nói chuyện với người kia kết thúc, cô đột nhiên im lặng, trên gương mặt hiện ra vẻ mặt như đang suy tính gì đó. Mãi sau, cô chặc một tiếng, khẽ nói như tự nhủ với mình: “Đến lúc tổng cái đám phụ nữ kia đi rồi. Bọn họ ở lại thêm giờ nào là lại càng thêm phiền phức. Mà cái đám hầu gái kia cũng giờ ra nhiều trò rồi. Không giờ vuốt ra, bọn chúng lại nghĩ ta là mèo nhỏ.”. Thật sự là từ khi đám phụ nữ kia đến, Enji cũng có chút hứng thú với bọn họ. Nhưng mới chỉ tiếp xúc được vài

lần, còn chưa kịp chào hỏi gì nhau, bọn họ đã trợn mắt nhe răng quát mắng cô rồi. Điều này khiến cô nản hết sức. Phụ nữ đẹp đến mấy mà ngu ngốc lại kiêu căng như bọn họ, thực sự là giờ có cho cô cũng không thêm nữa. Được mỗi Melisa hiền lành dễ thương, chỉ là cô còn chưa kịp thân mật với chị gái này, ngay mấy ngày hôm sau, cô đã phải nhờ chị gái này một việc. Mà việc này muốn làm thì phải trở về Pháp. Vì thế, cô cũng chẳng hứng thú mà tiếp cận họ nữa, phần lớn thời gian đều đi làm việc khác, cảm giác chính như cô tránh bọn họ vậy. Điều này khiến đám người kia hão hừng khá nhiều thứ, đặc ý nhiều thứ, và chuyên môn gây rối với người nhà Fujimaru khi không có mặt cô. Còn cái đám người hầu thì đúng là điên dại, phải, chỉ có điên dại mới đủ hình dung. Bởi vì những cô nàng hầu ấy luôn nhăm nhử mặt cô thể hiện ra ý tình thâm sâu với anh. Và còn những cái hành động mà theo cô là “có vận dụng hết trí óc thiên tài cũng không thể lý giải nổi” đó là thường xuyên lấy trộm những đồ vật của Saka. Mới đến được một tháng, đám người hầu bị anh đuổi về Pháp đã quá hai mươi người. Và chắc chắn sẽ còn tăng cao. “Kaoru. Chuẩn bị xe đi, tôi cần ra ngoài có chút việc.”. Enji ra lệnh cho anh chàng vệ sĩ dễ thương đang vật lộn tranh chấp một túi với Hunxter. “Vâng”. Kaoru gật đầu tuân lệnh ngay lập tức, trước khi rời đi trừng mắt với Hunxter, nhưng cũng không thể làm gì khác là buông cái túi ra. Enji trong lúc chờ Kaoru nhẹ nhàng lấy cái túi từ Hunxter, ngó vào đó mới biết bên trong chứa một đôi giày mới. Cô nhìn Hunxter, lắc đầu có vẻ không hài lòng với nó, cô nói: “Hunxter, đừng gặm mấy thứ này làm gì. Chắc chắn là khi mua nó, Kaoru đã xỏ chân thử rồi. Gặm nó là dơ lắm biết không?”. Anh chàng này vừa lúc trở lại nghe thấy tất cả. Nhận lấy cái túi từ tay cô, anh chàng cười đau khổ nói: “Tiểu thư, xe ở trước cửa rồi.”. Kaoru đi theo địa điểm yêu cầu của cô dẫn đi ra khỏi khu vực thành phố. Anh nhún vai chờ đợi cô nói chuyện điện thoại xong mới nói: “Tiểu thư, hình như có người bám theo thì phải.”. Enji tiếp nhận lời anh nói không chút ngạc nhiên, cô gật gù đầu như thể đã biết trước, cô nói: “Đúng rồi. Là một đám người của mấy cô tiểu thư đó thuê đến giết tôi ấy mà. Anh đi nhanh hơn nữa đi, ra đến khu vực ngoại thành bọn chúng sẽ hành động. Hơn nữa lần này không phải chỉ là đám yakuza giống như M đầu. Một biệt đội ám sát chừng hơn 20 người. Bọn họ được lệnh chỉ cần tôi ra khỏi nhà là bám theo giết chết. Vì thế, trước khi bọn chúng có hành động gì, tôi mong anh đến địa điểm kia nhanh nhanh một chút.”. Kaoru nghe cô nói dẫn người ra một chút, anh nghi hoặc hỏi lại cô: “Tiểu thư, cô đang tạo dựng cơ hội cho bọn họ đến giết mình sao?”. “Đúng rồi.”. Enji thần nhiên đáp lại. Kaoru nghe cô trả lời mà trong lòng âm thầm thờ dài, anh định hỏi điều gì đó, nhưng chợt nhìn thấy qua gương chiếu hậu, đám xe bám theo có xu hướng tăng lên, hơn nữa hình như đang muốn tiếp cận xe của anh. Vì thế, tay anh khẽ nắm chắc vô lăng, trước khi để bọn chúng hít khói xe, anh nói: “Tiểu thư, phiền cô chỉ đường. Mà chúng ta sắp đến nơi nào vậy?”. “Nhà an toàn của tôi. Rẽ trái đi.”. Enji cười cười thích thú, đồng thời ngoác tay chỉ đường cho anh. Kaoru vừa tăng tốc, vừa thăm nghĩ đến cái gọi là nhà an toàn của cô. Anh tự hỏi nó có bộ dáng nào. Ngay khi Kaoru tăng tốc, đám xe phía sau bắt đầu đuổi theo xe của anh. Chỉ là vẫn còn trong khu vực dân cư khá đông người, bọn chúng cũng không mạnh động gì cả. Vì thế, thừa cơ, anh bắt đầu bỏ chúng xa xa. Cho xe dừng lại ở trước một căn biệt thự lớn cô kính, Enji nhanh chóng xuống xe và bước về phía công toà biệt thự. Đứng sau, Kaoru cũng vội bước theo cô. Trước khi bước vào cánh cổng lớn, anh liếc nhìn về phía xa, một đám xe đang dần tiến tới. Đứng trước toà biệt thự hùng vĩ này, anh âm thầm đánh giá. Nhà an toàn của cô trông rất ấn tượng, nhưng anh không hiểu lắm, cô đến đây để làm gì. Khu vực xung quanh “nhà an toàn” này thừa thớt nhà cửa, thực sự lại càng có vẻ tạo thêm thuận lợi để bọn ám sát hành động. Mắt nhìn thấy cô biết mất sau cánh cửa gỗ mát hút vào trong nhà, anh cũng bước đến. Cánh tay khẽ đẩy cánh cửa ra. Thật kì lạ, bên trong là một mảnh tối om. Anh cảnh giác nhìn xung quanh và lên tiếng gọi cô: “Tiểu thư Enji?. Cô đâu rồi?”. Không có tiếng trả lời. Anh liếc mắt nhìn xung quanh nhà, cố gắng nhìn sâu trong không gian mờ ảo trước mặt, đưa tay vào trong áo rút một khẩu súng ra, anh nhẹ chân bước vào. Và đột nhiên, anh cảm thấy có thứ gì đó đứng sau mình, vừa mới quay phắt người lại, ánh mắt anh chạm ngay đến một khẩu súng đang giương lên. Tạch... Một tiếng động nhỏ vang lên. Nhưng người nổ súng không phải là kẻ đang đứng trước mặt anh, bởi vì anh cảm nhận rõ ràng, cổ gáy anh nhói đau. Kaoru khẽ cười nhạt, không quan tâm đến việc mình vừa bị bắn. Có thể thương tổn, nhưng anh cũng không chết được. Vì thế, anh âm thầm tính toán việc cướp lấy súng của tên trước mặt và xử lí tên đứng đằng sau. Và còn có thể nhiều kẻ khác nữa. Nhưng, không như dự tính, anh lại thấy cả người quay cuồng không chống đỡ nổi. Anh âm thầm kêu lên trong lòng: “Là thuốc mê?”. Khi anh ngã xuống, một giọng nói quen thuộc vang lên: “Không...”. --- Enji nhìn Kaoru nằm trên sàn, nét mặt sùng sốt. Cô quay sang nhìn người vừa bắn anh, lập tức quát: “Cậu ngốc à?. Anh ta là người đi theo tôi. Bắn cái gì hà?”. Anh chàng kia bị cô mắng thì ngơ ngác, sau đó chưa kịp thanh minh gì cả, một người khác đã vội ngắt lời anh nói: “Tiểu thư, mấy tên kia phá công vào rồi.”. Sắc mặt Enji khẽ biến, vội vàng ra lệnh cho người vừa bị cô mắng: “Vác anh ta vào phòng đi.”. Sau đó, cô chạy đến cửa ngó ra ngoài. Một đám người mặc đồ đen, tay cầm rất nhiều súng xông tới ào ạt. Cánh cổng lớn của nhà cô vừa bị bọn chúng phá cho đổ xuống. Qua khe cửa, một tên đi đầu nhìn thấy cô đang ngó ra ngoài liền cười gằn với cô, không hề nhiều lời, hất ta gờ súng lên nhắm thẳng đến cô. Enji ngay lập tức đóng sập cửa lại, nhìn sang người bên cạnh mình. Người này nhìn lại cô và hỏi: “Tiểu thư, thật sự phải làm như thế sao?”. Cô dứt khoát gật đầu, sau đó, cả hai người nhanh chóng lùi lại. Người kia đã gờ súng lên chuẩn bị sẵn cho việc bọn người ngoài đồ ào tới. Bên ngoài: “Này, tao vẫn không hiểu. Cô ta thì nguy hiểm gì chứ?. Tại sao cả nhóm chúng ta phải hành động?”. Một tên đàn ông có chiếc sẹo dài bên má phải, miệng đang hút một điếu thuốc, khuôn mặt khó chịu quay sang hỏi tên bên cạnh. “Không cần quan tâm, khách đã trả tiền rồi, yêu cầu thế nào cứ làm theo. Mà thật không ngờ có người trả số tiền lớn như thế để đi giết một con tình nhân. Thế mới biết đám con gái nhà giàu điên thật.”. Một tên đàn ông trả lời hần. Tên này chính là tên vừa cười với cô. “Này, cũng không điên đâu. Tình nhân này của ai chứ?”. Chủ tịch tập đoàn nổi tiếng cơ mà. Lúc đầu tao cứ nghĩ cô ta phải được thăng giá cho người đi theo bảo vệ chứ. Nhưng mà cuối cùng lại chỉ có một tên lái xe.”. Tên kia đáp lại, đồng thời vút điếu thuốc xuống, quay sang những người đứng đằng sau. Hần ta cười tục tĩu nói với bọn chúng. “Này, chúng mày nhìn thấy đứa con gái kia rồi đấy. Lần này có gì đừng giết vội. Cứ như mấy đứa con gái lần trước, thưởng thức đã rồi tính sau. Con này là tình nhân của một tên chủ tịch tập đoàn nổi tiếng. Tao cam đoan nó tuyệt hơn nhiều đứa con gái chúng mày từng thử.”. Cả đám đằng sau nghe vậy liền cười râm râm lên, ánh mắt hiện lên vẻ dâm tà. “Tao phải được thưởng thức trước. Tiền chia cho tao, tao tình nguyện lấy ít hơn.”. Một tên trong số bọn chúng lớn tiếng nói. “Đùa đi. Đứa con gái đẹp như thế, tao trước.”. Và bọn chúng nhao nhao lên. --- Enji sẽ làm gì với bọn này đây?.

Tên mặt sẹo khoát tay một cái, tất cả bọn chúng đều im lặng. Một nhóm khác tự động tản ra bao vây, ẩn nấp xung quanh khu nhà. Phòng trường hợp Enji trốn thoát từ cửa sau. Sau đó, cả bọn tiến lên. Một tên đi trước cầm một khẩu súng bắn thẳng vài phát vào cánh cửa.

Rầm...rầm...

Cánh cửa nổ tung và sập luôn xuống chỉ sau vài phát đạn của hắn.

Bọn chúng nhanh chóng bước vào, cẩn thận nhìn xung quanh, dù thế nào, bọn chúng vẫn tỏ vẻ cảnh giác.

Enji không có ở sảnh ngoài toà biệt thự. Tên mặt sẹo đưa tay chỉ vào từng đứa, rồi sau đó chỉ vào từng căn phòng xung quanh. Còn lại một mình, hần ta bước tới căn phòng đối diện mình.

Căn phòng hần chọn là một phòng chứa đầy những giá sách nối liền nhau, rất phù hợp cho việc ẩn trốn.

Hần ta vừa mới định đi tìm xem cô có ở trong này không, một tiếng súng chợt vang lên ở căn phòng nào đó. Rồi...

“ Ahhhh.”.

Mặt hắn ta biến sắc, bởi vì giọng nói vừa hét lên rất quen thuộc với hắn.

Tiếp theo, một tiếng động lớn nữa lại vang lên, tiếng một tên đồng bọn kêu gào lên:

“ Mick... cứu tao... ”.

Đây là tiếng kêu cứu của chính tên đã cười với Enji.

Tiếp theo, một loạt tiếng đạn bắn ở ngay căn phòng bên cạnh, sau chừng ba giây, tiếng đạn tắt. Cùng với nó là một tiếng gào đau đớn.

Trong đầu hắn vang lên hai chữ: không ổn.

Quá nhiều tiếng động lớn như thế, từ trong các căn phòng khác, một vài tên chạy ra, bọn chúng nhìn xung quanh, khẩu súng giương lên trong tư thế chuẩn bị bắn. Chúng nhìn thấy tên mặt sẹo ở trước một căn phòng, khuôn mặt chúng khẽ hiện lên vẻ lo lắng, một tên nói:

“ Mick, hình như... ”.

Hắn không nói được hết câu, bởi vì có thứ gì đó đã bất ngờ găm vào lồng ngực của hắn. Hắn cúi xuống nhìn, bàn tay đưa chạm vào ngực mình, một thứ chất lỏng màu đỏ đậm loang trên bàn tay của hắn.

Rồi hắn ngã xuống.

Những tên đứng xung quanh sững sờ nhìn tên đồng bọn đã chết, bọn chúng cảnh giác nhìn quanh, vẫn không hề thấy bất cứ một dấu hiệu khả nghi nào.

Đoàng... ..

Trong lúc đó, lại thêm một viên đạn từ nơi nào đó được bắn ra, thêm một tên ngã xuống. Trên đầu hắn lộ ra một lỗ thủng lớn, từ lỗ thủng đó máu bắt đầu tuôn ra.

Aaaaaaaaaa.....

Một tên trong số bọn chúng bỗng trở nên điên cuồng, hắn ta hét lên, giơ súng và bắn loạn bốn phía. Nhưng hắn cũng chẳng bắn loạn và điên cuồng được lâu, bởi vì ngay sau đó, hắn cũng ngã xuống. Đôi mắt vẫn trừng mở lớn, trong đó là sự sững sờ không tin điều này xảy ra.

Trong sảnh ngoài, chỉ còn lại ba người. Tên Mick đứng ở cửa phòng sách, hai tên kia đứng giữa sảnh. Hai tên còn lại nhìn những đồng bọn đã chết, trên mặt bọn chúng lộ rõ sự hoảng sợ, rồi cũng như tên kia, bọn chúng găm lên và bắt đầu bắn xung quanh.

“ Phá hoại...! ”. Một tiếng trầm trầm quát lên từ không trung.

Tiếng quát đó... là tiếng kết án tử hình cho hai tên còn lại.

Mick chứng kiến tất cả, da đầu hắn tê lạnh, đồng bọn hắn mang vào nhà toàn bộ đã chết, hắn có lo sợ, nhưng vẫn còn đủ bình tĩnh. Nghĩ điều gì đó, hắn ta vội vàng lui vào trong phòng sách và đóng sập cửa lại. Hắn muốn trốn tạm vào đây, và phải báo cho những tên ở ngoài nữa.

“ Thích đoạn phim vừa rồi chứ ”.

Một tiếng nói nhẹ nhàng ngọt ngào đột nhiên vang lên sau lưng hắn.

Thân thể hắn sững lại, cả người khẽ run. Tiếng nói kia lại tiếp tục vang lên:

“ Đừng lo lắng, đám người bao vây ngoài kia đều được chăm sóc rất tốt ”.

Khi tiếng nói đó vừa dứt, chỉ vài giây sau, hắn ta liền nghe thấy những tiếng hét gằn giữ, cuồng loạn, thậm chí xen lẫn những tiếng súng vọng từ bên ngoài căn nhà. Rất nhiều tiếng hét đó, hắn rất quen thuộc.

Hắn vẫn bình tĩnh, từ từ quay đầu lại.

Trước mặt hắn là một cô gái đẹp hơn mọi cô gái hắn từng thấy, bàn tay thon dài cầm một khẩu hai nòng dài chìa thẳng vào hắn. Và trông cô gái này chẳng có vẻ gì là khó khăn với việc bắn súng cả.

“ Cô là ai? ”. Hắn ta hỏi.

Cô gái mỉm cười ngọt ngào.

“ Merlin... Nhớ rõ tên ta đấy, và nói cho quý dữ biết ai gửi các người xuống ”.

Rồi mọi thứ tối sầm lại.

Enji nhìn cái xác trước mặt hết sức bình thản, cô bước qua nó và đến giữa sảnh. Ở ngoài này xuất hiện thêm một vài người nữa. Họ đang có vẻ không vui nhìn đám xác chết trên sàn. Một người khẽ lau bầu:

“Lại dọn dẹp nữa. Sáng nay tôi vừa mới lau sảnh này đấy.”.

Rồi tiếp theo, lại xuất hiện thêm một vài người, mỗi người đều vác một cái xác trên vai và bước vào, vứt bịch vào đám đang nằm trên sàn. Một người vừa vứt cái xác xuống quay sang nói với cô:

“Tiểu thư, toàn bộ rồi đó. Mà cái đám này là thế nào đây?!. Cô lại đắc tội với tên nào vậy?!. Có cần chúng tôi ra mặt dạy dỗ một chút không?”.

Tiếp theo anh ta, một anh chàng nhìn cô cười cười thân thiện nói.

“Tiểu thư, cô bỏ đi lâu quá đấy. Phải đến gần một năm rồi mới lại đến đây. Từ nhà Fujimaru đến chỗ này cũng chỉ mất hơn một tiếng lái xe thôi. Cô không nên vui chơi quá mà quên chúng tôi chứ.”

Enji phẩy phẩy tay nhún vai đáp lại:

“Thôi đi, các người mà biết ta đến sẽ liên báo cho ông K. Ông ấy đến đây thì ta thế nào?!. Chắc chắn là xong luôn rồi.”.

“À. Nói đến ông K, ông ấy thấy tiểu thư trên báo mà tức giận lắm. Nói muốn chúng tôi đi bắt cóc cô về.”. Bọn họ nghe cô trả lời, gật gật đầu đồng tình với cô rồi báo cáo.

“Được rồi.”. Enji vứt cho bọn họ một con dao, ra lệnh: “...Cắt...”.

Kaoru khẽ mở mắt, mơ màng tỉnh dậy.

“Tỉnh rồi sao?!. May quá. Tiểu thư nói anh sẽ sớm tỉnh lại nhưng tôi không tin lắm, hoá ra là thật.”. Tiếng một người đàn ông vang lên bên cạnh.

Kaoru bật dậy, nhìn anh ta cảnh giác.

“Không không, đừng như thế. Tôi bán anh là hiểu nhầm thôi. Tôi cứ nghĩ anh là tài xế lái xe nên không muốn anh biết về nơi này. Nhưng anh là người nhà Fujimaru thì không sao. Anh ngồi đây nhé, tôi gọi tiểu thư vào. Cô ấy xử xong đám kia rồi.”.

Người đàn ông trẻ nhìn anh cười thân thiện, anh ta vội vàng thanh minh. Sau đó chạy ra ngoài.

Còn lại một mình, Kaoru nhìn quanh, một căn phòng đơn sơ, khá bình thường. Có lẽ là phòng của anh chàng kia.

Cạch..

Tiếng cửa mở vang lên, cô xuất hiện, trông cô hoàn toàn ổn. Điều này khiến anh thở phào một cái. Cô nhìn anh ngay lập tức lên tiếng:

“Nhanh lên, trở về nào. Sắp đến bữa cơm tối, nếu không về nhanh Saka sẽ mắng đó.”.

“Vâng.....A. Tiểu thư, đám người kia thế nào rồi?”.

Anh vội vàng nhanh chóng xuống giường, lập tức nhớ đến đám người kia liền hỏi cô. Nhưng cô lại chẳng nói gì cả mà đi thẳng ra ngoài. Vì vậy anh cũng phải nhanh chóng đuổi theo.

Vừa đến sảnh ngoài, anh dừng người lại. Một đám người nằm trong vũng máu vẫn chưa được giải quyết. Một đám người khác đang đứng gần đó, tranh cãi nhau về việc xử lí.

“Gọi người đến xử lí đi. Giải quyết bọn này lâu lắm. Tao không làm đâu.”.

Một người đàn ông trẻ nói hơi lớn tiếng với mọi người xung quanh.

“Đã nói là nhờ người ít thôi cơ mà. Để người ngoài biết sau này lại rắc rối. Hơn nữa tháng này chúng ta đã có hai vụ rồi đấy. Hai lần trước chỉ có một tên, lần này nhiều người như vậy. Tao nói tự dọn...”. Một người khác cũng chẳng kém, hét luôn vào mặt tên kia.

“Tiểu thư, giờ nên tự dọn hay gọi người đây?..”. Một tên khẽ thờ dãi, thấy cô tiến đến liền hỏi.

“Ta không quan tâm, nhà của mấy người mà. Giờ ta phải về đây.”.

Cô vừa nói vừa giơ tay ra nhận lấy một chiếc hộp nhỏ màu xanh với chiếc nơ hồng đáng yêu, sau đó đi thẳng ra cửa.

Anh Kaoru nhìn họ khẽ cúi đầu chào. Và khiến anh bất ngờ là họ cũng đều mỉm cười với anh rất thân thiện, trước khi anh chạy theo cô, một vài người còn nói anh có thể đến chơi bất cứ lúc nào nếu thích.

“Tiểu thư, người của cô rất thân thiện. Họ làm gì ở đó vậy.?”

Anh hỏi cô khi đang trên đường về.

“À. Nơi trụ sở của chúng tôi rất xa thành thị, không tiện cho việc bàn bạc làm ăn. Vì thế những người đó phụ trách việc đi tiếp những khách muốn đặt đơn hàng, họ cũng phụ trách về mặt giá cả nữa. Ngoài ra chúng tôi cũng làm nhiều việc khác nhau, như mua bán tin tức, thuê giết người, cũng nhiều lắm. . . Họ ở đó để tiếp nhận những yêu cầu mua bán. Trên toàn Nhật Bản có bốn nơi như vậy. Một người đó không giỏi việc giết người, nhưng sủng dạn thì họ rành lắm. Không giết người nhiều nên tính tình cũng khá tốt. Họ nói ở đó không vui bằng ở tổng cục nên lúc nào cũng muốn trở về tổng cục thôi. Anh rành thì đến chơi với họ. Nếu họ thích sẽ tặng anh nhiều thứ hay lắm đấy.”

Kaoru vừa nghe vừa gật nhẹ đầu, nhưng thực sự anh không dám chắc lắm về chuyện tính tình hiền lành và không giết nhiều người như cô nói.

Rồi anh chợt chú ý đến chiếc hộp nhỏ xinh kia, cảm thấy rất tò mò:

“Tiểu thư, đó là cái gì vậy.”

Mắt cô sáng rực lên:

“Một món quà nhỏ nhỏ thôi.”

Enji về đến nhà vào đúng bữa trà chiều của các vị tiểu thư. Dưới khung cảnh trần ngập màu tím hồng của hoàng hôn, không khí thoảng thoảng một mùi hương cỏ nhẹ hơi nồng, trời hơi chút se lạnh. Đúng là một buổi chiều tuyệt vời.

Nhưng sắp hết tuyệt rồi. Vì Enji đang đến. . .

Các vị tiểu thư tất ngay tiếng cười khi thấy cô lại gần. Họ hơi hơi cảnh giác nhìn cô. Cô vẫn xinh đẹp như hàng ngày, nhưng trên mặt hôm nay lại có một nụ cười ngọt ngào rất quyến rũ. Cô đến trước mặt một vị tiểu thư, khẽ nói:

“Quà cho các cô này.”

Cô ta suy tính gì đó, nhưng cuối cùng cũng cảm lấy. Rồi mở hộp quà ra. . .

Áááá. . . .

Vừa nhìn thấy thứ ở trong hộp, cô ta giật mình hoảng sợ hét lên, tay vung chiếc hộp lên bàn trà. Những thứ từ trong chiếc hộp tung ra. . .

Và tràng những tiếng hét lại tiếp tục vang lên. Tất cả những cô tiểu thư vừa nhìn thấy những thứ từ trong chiếc hộp rơi lung tung trên bàn trà đều cuống cuống đứng bật dậy, lùi thật là xa.

Trong chiếc hộp đầy tai người. . .

Enji trước cảnh đó vẫn mỉm cười, rồi cô lên tiếng khẽ trách móc:

“Sao vậy.?. Các cô không thích à.?. Có biết tôi phải vất vả thế nào để lấy được món quà nhỏ này mang về cho các cô không.?. Thứ này là của mấy người các cô gửi đến đó.”

Mấy người tiểu thư mặt tái xanh, rồi lại chuyển sang tím đậm, xung quanh họ, đám người hầu nhìn cô thù hận.

“Cô. . . cô. . .”. Một cô tiểu thư chỉ tay thẳng mặt cô, miệng lắp bắp muốn mắng.

“Cô cái gì.?.”

Đột nhiên, nụ cười ngọt ngào biến mất, Enji chợt hung ác trừng mắt với tất cả. Rõ ràng là đang muốn dạy cho bọn họ một bài học.

Cô giơ chân, đạp một cái thẳng vào bàn trà của họ.

Rầm. . xoảng. . xoảng. . .

Cả một bàn tiệc trà dài lập tức đổ, tiếng chén đĩa vỡ vang lên không dứt.

Và Enji bắt đầu biến thành một cô nàng dữ tợn:

“Sao hả.?. Tức không.?. Muốn nói gì à.?.”. Cô trưng lên cái vẻ mặt bướng bỉnh hỏi bọn họ.

“Cô quá đáng lắm rồi đấy..”. Một cô hầu gái bước lên hét ầm với cô.

“Cầm mồm.”. Enji gầm lên.

“Cô không có tư cách nói chuyện với tôi... Còn các vị tiểu thư?. Sao vậy. Các người không nói?. Được. Vậy tôi nói... Cút hết về Pháp đi.”.

Enji lớn tiếng quát lên:

“Ồ đây yên ổn bám dính lấy Saka tôi chẳng quan tâm, nhưng làm phiền đến tôi là không được. Các cô thích chơi đùa sau lưng?. Tôi sẽ chiều luôn. Trẻ con nhà Senje ba tuổi đã biết bám lên người khác sau lưng rồi, mấy cái trò này thì có là gì. Tôi đã không thích dây với cái đám rác rưởi mấy người, các người lại cứ thích dính lấy tôi. Để tôi nói cho mấy người biết, tôi mà đã muốn vòn ai thì kẻ đó chuẩn bị quan tài đi. Tôi sinh ra sống vốn luôn thích bắt nạt, và luôn luôn làm những hàng động quá đáng. Phải mất nhiều thời gian để tôi trấn áp con người thật của mình lại, các người muốn khuấy động đến nó à?.”.

Cô im lặng một chút để nhìn phản ứng của những cô nàng trước mắt, cười khẩy một cái, ngao nghể nói:

“Tôi hậu thư cho các người. Trong tuần này cút về Pháp cho tôi. Đừng để tôi lôi Saka vào chuyện này, anh ấy không bênh mấy người đâu. Người đàn ông mấy người ngưỡng mộ yêu quý bị tôi chi phối rồi. Tôi thích thì vòn anh ta loanh quaoanh chạy đông chạy tây cũng được. Tôi muốn anh ta đuổi các cô về Pháp, thì anh ta cũng không nói lại nửa câu đâu. Đừng để tin đồn các cô bị Saka đuổi về lan ra các gia tộc, thế thì mất mặt lắm.”.

Cô chưa bao giờ đánh đá và kinh khủng như lúc này.

“Tôi nói trước rồi đấy nhé. Quá tuần này thôi, các người chuẩn bị mỗi ngày đều bị tôi đâm ngấm sau lưng đi.”.

Rồi bỗng nhiên, cô lại bày ra cái vẻ nhí nhảnh tươi cười khiến người ta tức muốn học máu. Nhưng mà lời nói của cô lại chẳng vui tươi nhí nhảnh chút nào.

“À. Còn nữa, kiệt tác hình nộm là của tôi đó. Mấy người hôm đó có vẻ rất thích. Đừng lo nhé, tôi còn nhiều trò lắm. Lúc nào mọi người cũng được bắt ngờ hết á. Vậy nhé, vậy nhé. Tôi phải vào tắm rửa một chút, người tôi bị dính chút máu khi giết mấy tên mọi người gửi đến. Saka mà biết sẽ không vui đâu. Khi Saka không vui thì kinh khủng lắm. Hi. Bye byeeee....”.

Trước khi rời đi, cô vẫy vẫy tay, cười đến nở hoa với bọn họ

Những cô gái kia lặng người, mãi sau vẫn không thể nuốt trôi nổi cái cục tức này được. Bọn họ còn chưa bao giờ bị đe dọa và mắng đến mức như thế này.

Hôm nay, họ đã biết cái gì gọi là uy của Enji.

Lúc đó:

“Tiểu thư, cậu chủ mà nghe được chuyện này, ngài ấy sẽ không ngủ nổi luôn đấy. Chẳng có kiểu đe dọa nào thế này đâu.”. Cô Elik lên tiếng.

Enji mỉm cười với cô và cả những người hầu đang nhìn cô bằng ánh mắt hâm mộ công thêm khoái chí.

“Không sao. Tôi muốn thế mà. Tôi mắng mấy cô nàng đó, cho bọn họ bu lấy Saka mà kẻ lẻ khốc lóc. Đến khi nào anh ấy thấy phiền hà đến mức đuổi họ đi thì thôi. Tôi phải để bọn họ biết, động đến tôi là ngu cỡ nào.”.

Ánh mắt cô không dấu nổi vẻ vui mừng khi nghĩ đến cảnh cô vẫy tay tạm biệt tiễn bọn họ rời khỏi nhà Fujimaru.

Buổi sớm nào cũng như thế này, những người đàn ông trong nhà Fujimaru đều sẽ ra ngoài tập thể dục, chạy bộ, chơi bóng... .

Rất nhiều năm qua và không thay đổi.

“Cậu chủ, ngài xem. Tiểu thư kia.”. Một anh chàng vệ sĩ đi nhặt bóng bất ngờ thấy cô đang rón rén len lút từ phòng thí nghiệm bước ra, ngay lập tức không nghĩ ngợi gì chạy đi báo cáo cho anh.

Cả nhóm người đang chơi bóng chuyền, trong đó có cả anh, họ vừa nghe thấy thế, lập tức chạy đến gần phòng thí nghiệm.

Enji cầm lấy một cái khóa lớn khóa cửa phòng thí nghiệm lại, trên gương mặt hiện lên vẻ gian ác không ai bì kịp, hành động thì thần thần bí bí. Vừa khóa cửa vừa khề khề hát, sau đó cô quay người lại, tất cả bọn họ đều nhìn thấy rõ cái nụ cười ranh ma quỷ quái kia, không ai bảo ai tất cả đều đồng loạt cảm thấy lạnh gáy.

Này, nụ cười ranh ma đó, mong là không nhắm đến bọn họ nhé.

Enji vừa mới đi được vài bước đã liền thấy anh, nụ cười ranh ma biến mất lập tức, thay vào đó là nụ cười nịnh nọt ngoan ngoãn, đồng thời bày ra bộ mặt đáng yêu.

Thâm tâm mọi người đồng loạt vang lên hồi chuông báo động:

“Quý...chắc chắn là có quý...”.

Mà cái chuông vang lên to nhất là anh.

Ai chứ, anh hiểu rõ cô kinh khủng đến như thế nào. Kiểu người như cô, luôn chỉ sợ thế giới không đủ loạn. Vì thế, cô bình thường đã làm người khác điều đúng, mà giận giữ thì trời đất đảo loạn. còn cái kiểu dễ thương đáng yêu thế này, chắc chắn là không muốn người ta sống nữa rồi.

Vậy nên...

Saka đứng trước mặt rất nhiều các vị tiểu thư và phu nhân Kyoko, tay anh ấn đầu Enji xuống, nói:

“Thay mặt cô ấy, tôi xin lỗi tất cả các vị tiểu thư. Mong mọi người bỏ qua cho. Mọi người nên hiểu, Enji tính tình không được tốt lắm, con bé cũng chưa lớn, vì vậy nhiều có nhiều hành động hơi quá đáng. Mọi người phải thông cảm...”.

Cô đứng bên cạnh, đầu bị ấn xuống kêu gào không ngớt, lại còn lớn tiếng mắng anh, không có vẻ gì ăn năn hối lỗi:

“Saka, anh dám ấn đầu em. Hơn nữa, thay mặt xin lỗi gì thế này?!. Anh phải cúi đầu xuống chứ?....”.

Anh mặc kệ cô kêu gào, đưa tay kéo cô lại, sau đó bịt luôn cái miệng của cô, sắc mặt vẫn như cũ nói tiếp:

“Vì vậy...tôi quyết định sẽ mang Enji tới chỗ làm”

Cô đang làm loạn muốn thoát khỏi anh, nhưng ngay khi vừa nghe anh nói như vậy lập tức ngừng lại, ngược nhìn anh không hiểu gì cả.

Những người kia cũng cùng chung ý nghĩ như cô.

“...như vậy con bé sẽ không làm loạn mọi người. Còn một việc nữa, phu nhân Kyoko. Việc lần này các vị tiểu thư đến đây, có lẽ sẽ không thành được. Chắc là mọi người phải trở về Pháp. Bởi vì nếu Enji vẫn tiếp tục phá quấy, tôi cũng không thể quản nổi. Sợ rằng sẽ gây rối cho các vị tiểu thư. Sau lưng con bé là ai phu nhân cũng rõ. Thế này đi, một vài ngày nữa tôi sẽ trở lại Pháp nói chuyện với gia đình của từng vị tiểu thư, việc này hoãn lại một thời gian. Khi nào Enji trở về nhà Senje sẽ tính tiếp, có được không?..”.

Đám người kia vừa nghe những lời này của anh ngay lập tức biến sắc, ai nghe cũng đều hiểu, rõ ràng đây là đuổi khéo đi mà.

Sắc mặt của phu nhân Kyoko còn tệ hơn hết thấy. Phải biết rằng, từ trước đến nay bà ta đi đâu cũng là quý tộc cao quý, ở đâu cũng được chào đón. Thật không ngờ khi đầu với Enji chẳng nhận được chút mặt mũi nào, lại còn bị anh đuổi khéo.

Nỗi nhục này bà ta gánh không nổi.

Suy nghĩ rất lâu, bà ta khẽ hừ một cái, không nói gì dẫn các vị tiểu thư quay về phòng. Đám tiểu thư trước khi rời đi, ánh mắt còn rung rung lệ buồn nôn muốn chết. Còn đám người hầu đi theo còn kinh khủng hơn, ánh mắt liếc về phía anh thì tràn đầy tình cảm nồng thắm, đến khi chạm đến cô thì sát khí bùng bùng mãnh liệt, hận ý ngập trời.

Enji vẫn đứng đưng nhìn tất cả.

Rồi bọn họ dần dần rời đi.

Ai dè, vừa ra đến cửa lại nghe thấy tiếng kêu và quát của anh:

“A...Nhóc con, em dám cắn tôi?!. Muốn bị đánh sao?..”.

Cắn anh?.

Và thế là tất cả đồng loạt dừng bước quay đầu lại, bắn những ánh mắt như lưỡi dao sắc bén về phía cô. Cô trực tiếp đáp lại, ánh mắt rất khiêu khích. Rồi, một ngón tay trở thon dài đưa ra...ngổa ngổa.

Cái hành động này...khiêu khích cỡ nào chứ?.

Khiến cho đám phụ nữ kia tức giận cỡ nào chứ?.

Và khi khiêu chiến đã lên tới đỉnh điểm, Enji không khách khí bị một người lôi đi. Người này còn là ai ngoài anh chứ?.

Anh vừa làm ra hành động này được rất nhiều người hoan nghênh nhiệt liệt, chứ nếu để cô tiếp tục gây chiến, kết quả thế nào ngay cả anh cũng không gánh nổi.

Anh gần như là tổng cô vào trong xe, ngay khi vừa thấy cô yên vị đã trừng mắt đe dọa, ngay lập tức ra lệnh:

“Im lặng nghe tôi nói”

Cô không phản ứng gì, anh coi như đó câu đồng ý.

“Hiện giờ vì em tôi đã mời mấy cô nàng đó ra khỏi nhà, em biết là tôi đã đắc tội với rất nhiều người rồi không?. Lại còn ở đó mà khiêu khích họ?. Em hư cũng có mức độ chứ, muốn làm loạn?. Khi nào rời khỏi tôi hãy nghĩ đến chuyện đó....Lái xe đi.”. Nói xong liền bảo tài xế lái xe đến công ty. Chính thức là bắt cô đi theo để canh chừng, không cho cô ở nhà gây họa nữa.

Anh nửa lời nửa kéo cô, ngay khi vừa bước ra khỏi xe đã gây nhiều sự chú ý. Nhất là khi hai người này vào sảnh của công ty, phải nói là thu hút ánh mắt người ta thế nào. Họ liếc nhìn anh và cô như thể hai người là sinh vật kì dị ở công viên thú vậy, nhìn mãi cũng không dứt nổi ánh mắt ra chỗ khác.

Anh không thèm để ý họ, trực tiếp cùng cô bước vào thang máy với vệ sĩ và ông Langdon. Còn để ý cái gì nổi khi mà cô hề có cơ hội là sẽ vùng lên bỏ chạy cơ chứ?. Cái này không phải là không thêm, mà là...không thể.

Ngay khi cánh cửa thang máy đóng lại, toàn bộ sảnh đường đang tĩnh lặng bỗng ầm lên những lời bàn tán vô cùng náo nhiệt.

Tràng cảnh này cũng xảy ra tương tự với hơn 7 thư kí riêng của anh. Và bốn thư kí riêng của ông Langdon.

Phòng làm việc của anh rất lớn, chiếm đến nửa tầng. Trong phòng làm việc ngoài một gian trực tiếp nối với cửa phòng thì còn rất nhiều những gian nhỏ khác. Và anh đưa vào một trong những phòng nhỏ đó.

“Enji, ngoan ngoãn ngồi chơi ở đây, tôi bận làm việc sẽ không quản em nổi. Còn nữa, mấy người kia, lại đây.”. Anh nói với cô, lại gọi mấy vệ sĩ nhà Fujimaru đến.

Vệ sĩ chính nhà Fujimaru có hơn chục người, một nửa sẽ đi theo bảo vệ anh, một nửa sẽ ở lại nhà Fujimaru quản lí nhiều vệ sĩ khác để bảo vệ nhà.

“Các anh có nhiệm vụ trông chừng cô ấy, có biểu hiện gì khác lạ phải báo ngay cho ông Langdon, biết không?. Các anh để Enji trốn đi thì tự biết hậu quả. Giờ kiểm cái gì đó cho cô ấy chơi đi.”.

Ra lệnh xong, anh bỏ mặc cô cùng với mấy người đó trở lại gian ngoài bắt đầu làm việc. Mấy người kia ở lại, cùng nhau nhìn cô e dè.

Cô đang nhìn lại họ với ánh mắt chờ mong.

Một người trong nhóm nghĩ cái gì đó và bắt đầu lên tiếng:

“Tiểu thư, cô thích chơi bạc không?.. Anh ta không ngờ rừ Enji chơi bài.

Cô vừa nghe thấy cái chữ mầu chột ấy lập tức mắt sáng lên.

...

Gần một buổi sáng, những thư kí riêng ở phòng bên ngoài thỉnh thoảng lại thấy có một người vệ sĩ đi tìm ông Langdon....xin tiền.

Lí do?.

“Ngài Langdon, làm sao đây?. Chúng tôi không thắng nổi.”.

Ông Langdon trước những khuôn mặt đau khổ của họ liền bỏ tiền của mình ra đưa, không những thế còn nói thêm:

“Tiểu thư thắng là tốt. Nếu để cô ấy thua mà sinh ra chán nản, đòi về, tôi sẽ cắt lương các cậu. Tiền này đưa hết cho cô ấy cũng được, cậu chủ sẽ trả lại.”.

Lát sau, không hiểu thế nào mà ông cũng thấy cô hớn hờ chạy đến xin tiền ông. Nhìn khuôn mặt ấy ông không biết phải nói sao.

Rồi đến khi anh phải có cuộc họp kéo dài hơn một tiếng, ông Langdon trước khi vào họp đã cẩn thận dặn họ không được để bị cô lừa, nếu không sẽ cắt lương.

Nhưng...

“Chơi trốn tìm đi. Các anh nhắm mắt lại, tôi sẽ trốn.”. Enji sau khi thu gom được cả một cọc tiền thì nói với bọn họ như thế.

Họ nhìn nhau, nghi hoặc nhìn lại cô. Đang định không chấp nhận lại thấy cô mở miệng kêu la:

“Chơi đi mà. Ở trong này chán lắm. Tôi sẽ chỉ chạy quanh những phòng trong tầng thôi, không đi đâu xa đâu. Thề đấy. Chứ ở đây buồn lắm. Sao vậy?.. Không được à?..”

Cô thấy bọn họ mãi vẫn không nói gì, đột nhiên bày ra bộ mặt buồn thảm vô cùng, bắt đầu lẩm bảm oán thán:

“Tôi muốn về, tôi không thích ở đây nữa. Ở đây buồn chết. Tôi sẽ mặc ruộng ra mất thôi. Tôi đi tìm Saka, tôi nói anh ấy tôi phải về.”.

Cuối cùng, cô giả bộ đứng dậy muốn đến cuộc họp tìm anh khiến bọn họ hoảng hốt kinh sợ.

Vẫn là phải đáp ứng cô thôi.

Nhưng ngay khi bọn họ nhắm mắt, quay lưng đi... cô lên ra khỏi tầng.

Mấy phút sau, khi bọn họ còn đang mãi tìm cô ở đâu đó, Enji chính thức thoát ra ngoài, vừa bước ra đường đã cười lớn, cảm thấy thoải mái vô cùng.

Cô không hề biết, mình đã bị đám phòng viên theo dõi.

Đúng lúc này, chuông điện thoại cô reo vang.

“Alo...chị Melisa.?. Chị đến Nhật khi nào vậy.”

“...”

“Được, em đến liền đó.”

Cô gấp máy điện thoại lại, đồng thời mở ví lấy ra một tờ giấy, nhìn lại vào những dòng địa chỉ Dino đưa. Bên dưới cho một vài dòng chữ đã được cô giải mã.

“Enji, trở về nhà tìm đến khu viện Suong đi. Có thứ dành cho em đấy. Nhưng em phải xác định rõ trước khi làm việc này. Nó có liên quan đến con gái của Đại Lão.”

Melisa trở về Pháp là để tìm những thông tin về Lilith.

Cô đã nói, cô sẽ tìm tung tích của Lilith. Và cô sẽ tìm cho ra.

Bí ẩn... Lilith...

Enji vừa bước ra khỏi xe taxi đã cảm thấy có rất nhiều ánh mắt tập trung vào mình, nhưng cô cũng không quan tâm nhiều lắm. Hiện tại, việc gặp Melisa quan trọng hơn.

Melisa ngồi trong một phòng vip của một quán cà phê trang nhã và lịch sự chờ Enji. Khi cô xuất hiện trong phòng, Melisa hơi giật mình một chút, nhưng ngay sau đó lập tức mỉm cười với cô.

Lần này, thật ngạc nhiên khi Enji thấy cô mang theo khá nhiều vệ sĩ. Điều này hơi khác với Melisa.

“Chị Melisa, có chuyện gì sao.?. Vệ sĩ nhiều như thế này.?.”. Enji ngồi xuống bên cạnh cô, hất đầu nhẹ về hướng vệ sĩ đang đứng ở cửa hồi.

Melisa nhìn quanh, trên gương mặt hiện lên vẻ kì lạ không giải thích nổi, sau đó nói:

“Enji, chị nghĩ chị đang bị theo dõi. Chị cảm thấy như vậy. Nhưng lại không thể tìm ra ai cả.”

Enji hơi cau mày, hỏi:

“Chị bị theo dõi từ khi nào.?.”

“Là từ khi trở về Pháp, bắt đầu khi chị đi hỏi mọi người về người phụ nữ Lilith đó. Rồi khi đến Nhật chị vẫn tiếp tục cảm thấy như vậy. Nhưng kì lạ một điều...”

Melisa nghiêm trọng nói:

“...cảm giác đó vừa rồi hoàn toàn biến mất, ngay khi em bước vào phòng, chị liền không cảm thấy gì nữa. Em cũng biết rõ chị là ai mà. Tuy nói là cảm giác, nhưng thực sự đến gần chín phần là đúng.”

Thoáng bất ngờ đi qua nhanh, Enji lập tức suy nghĩ, sắc mặt vài phần không tốt lắm. Chị Melisa bị người khác theo dõi, hơn nữa là liên quan đến cô. Vậy là có nghĩa có người đang xen vào chuyện này.

Người này, có thể nào là phu nhân Kyoko không.?

Nhưng sau đó, cô cũng không nói suy nghĩ của mình ra mà quay sang hỏi vấn đề chính cô đã nhờ Melisa:

“Được rồi, chuyện này chúng ta sẽ điều tra sau. Chị Melisa, chuyện em nhờ chị tìm hiểu đến đâu rồi.?.”

Ngay khi Enji hỏi đến vấn đề này, sắc mặt Melisa lại càng có vẻ nghiêm trọng hơn.

“Enji, chị nghĩ em sẽ dính vào rắc rối lớn mất thôi. Chuyện của Lilith dường như không đơn giản như vậy. Thật sự, nếu em không nói, chị còn không biết có người phụ nữ tên là Lilith từng ở nhà Valois. Từ trước đến giờ, chị cứ nghĩ mẹ của Saka là bị nhà Senje giết. Chuyện này rất bí ẩn, chị cũng muốn biết

nhiều hơn. Vì thế, khi trở về gia tộc, chị đã đi hỏi rất nhiều người. Nhưng...”

Melisa khẽ lắc đầu thờ dãi:

“...có rất ít tin tức về Lilith. Những người trẻ tuổi mới sinh ra trong gia tộc như chị thì không ai biết cả. Chị phải đến nhà Valois, rồi thử hỏi những người hầu nhiều tuổi, nhưng họ cũng không biết. Sau đó, chị mạnh bạo thử hỏi những vị phu nhân của nhà Valois, họ cũng có biết về Lilith, nhưng không nhiều lắm. Chính xác là chỉ biết đã từng có người phụ nữ như thế ở trong gia tộc thôi. Em thấy điều này kì lạ không?. Tại sao một chuyện lớn như thế, đến nay lại có rất ít người biết về người phụ nữ đó. Em biết đấy, chuyện mười bốn năm trước giữa nhà Senje và gia đình Valois chị không hề nghe qua bao giờ.”

Enji nghe đến đây, lập tức cảm thấy không ổn. Dù sao Melisa cũng không phải là vị tiểu thư nhỏ yếu gì trong gia tộc Vampire, một chuyện lớn được ghi lại trong sử sách nhà Senje, chẳng lẽ chị ấy chưa nghe qua bao giờ.

Melisa vẫn tiếp tục nói:

“Rồi chị thử hỏi chuyện này với cha mình. Và...cha chị biết. Dù sao ông ấy cũng là người có vị trí trong hội đồng mà. Nhưng, ông ấy dường như rất kinh ngạc khi chị biết đến chuyện này, rồi ông ấy cấm chị không được lan truyền nó rộng rãi. Nói vậy, nhưng chị đòi nào nghe lời. Chị quyết định đi tìm một người hầu nào đó thật lâu đời trong nhà Valois, thật may là có một người. Bà ấy là một trong những người hầu đã làm việc ở trong nhà bếp của nhà Valois gần một trăm năm, không hiểu sao nhưng bà ấy biết chị đang tìm những thông tin về Lilith, nên bà ấy đã tự tìm đến chị. Bà ấy nói bà ấy cũng không nhớ nhiều về người phụ nữ tên Lilith đó. Nhưng bà ấy biết đã có người đó thật, còn là một người phụ nữ rất đẹp, và có quan hệ thân thiết với gia đình Valois. Thực sự, bà ấy kể ra một vài cái tên mà theo như bà ấy nhớ, người phụ nữ Lilith này rất thân thiết với đại trưởng lão Vampire – ông nội của Saka; còn có ba người con đầu của ông ấy, là ông Henry, ngài Voltare, và ngài Louis. Ngoài ra còn rất nhiều phu nhân có địa vị cao khác nữa.”

Enji vừa nghe mấy cái tên Melisa kể mà khẽ giật mình, bởi vì đó toàn là những người rất thân cận với Saka, hơn nữa, cô biết rõ địa vị của những người đó trong gia tộc lớn như thế nào. Ít nhất một điều cô biết, cả bốn người kia đều là Vampire thuần, và như thế cũng đủ quan trọng rồi.

Melisa nhìn phản ứng của cô gật gật đầu, dường như tất cả phản ứng của Enji cô đều đã có thể đoán ra trước.

Và ngay sau đó, với bộ mặt thần bí, Melisa khẽ thấp âm thanh nói tiếp:

“Nghe nữa nè, chuyện này mới kinh khủng. Bà ấy còn nói thêm, chị không cần phải đi tìm những thông tin ở những người hầu hay phu nhân nhà Valois nữa, vì họ không biết đâu. Hay chính xác hơn...kí ức của họ về Lilith đã biến mất rồi. Những người biết rõ về Lilith hiện giờ chỉ còn lại những người có địa vị rất cao mà thôi, nhưng những người đó, chị không có tư cách đề hỏi. Bà ấy nói vốn dĩ bà ấy cũng đã quên Lilith, nhưng thời gian mới đây, bà ấy phát hiện ra có những kí ức trong đầu bà ấy về một khoảng thời gian dài dường như không logic với nhau và có nhiều điều bất thường. Vì thế bà ấy bắt nghi ngờ và dần dần nhớ ra một vài thứ. Để chị hỏi, em biết điều này nghĩa là gì không?. Chuyện kí ức biến mất của những người hầu, các ông chủ và phu nhân địa vị nhỏ trong nhà Valois và những nhà khác ấy?. Em thử nghĩ xem là có chuyện gì?.”

Melisa lên tiếng hỏi cô với giọng điệu hết sức bí ẩn và còn mang theo sự thích thú khó nói nữa. Enji suy nghĩ một hồi, rồi cô cẩn thận nói:

“Ý chị là...đại trưởng lão Vampire?..”

Melisa gật đầu ngay lập tức, mắt cô sáng lên kì dị, giọng cô vang lên rất chắc chắn:

“Chỉ có thể là đại trưởng lão Vampire mà thôi. Trong gia tộc Vampire không ai có thể làm được điều này, nhưng ông ấy có thể. Chỉ trừ những người có địa vị lớn với dòng máu cao quý ở trong người không bị thao túng, còn lại, những người khác đều sẽ bị ảnh hưởng. Hơn nữa, những người có địa vị cao quý kia tất nhiên sẽ luôn nghe lệnh ông ấy, không để chuyện này truyền ra. Thảo nào chị cứ thắc mắc, vì sao chuyện này đến giờ lại có ít người biết như vậy?..”

“Ừmmmm...”. Enji cũng gật đầu, đồng tình với cô.

Sau đó, cả hai đồng thời cùng rơi vào trầm tĩnh, cùng yên lặng suy nghĩ.

Xem ra, chuyện truy tìm Lilith vốn không đơn giản lại càng phức tạp thêm rồi.

Có lẽ, lần tới Enji phải trở về nhà Senje và đến khu viện Surong càng sớm càng tốt. Cô thực sự muốn biết thứ dành cho cô mà Jin gửi tới là gì?.

Còn nữa, người con trai của Lilith là ai trong nhà chính Senje?. Có khi nào đã rời khỏi nhà Senje rồi không?. Và ai mà biết được, Đại Lão có thể đã mang người này đi đâu?.

Cô có cảm giác, nếu muốn tìm ra Lilith, trước hết vẫn phải tìm ra được con trai của Lilith. Và cô vẫn chờ thư hồi âm của Đại Lão. Bức thư kia cô gửi cho ấy cũng đã được một thời gian, nhưng chưa hề thấy ông báo tin lại điều gì. Chuyện này trước đây chưa hề có. Chẳng lẽ, vì cô nhắc đến Lilith trong thư mà ông cảm thấy khó xử không thể trả lời?.

Dù sao, vẫn là cô phải đến viện Surong thôi.

Còn cả bà phu nhân Kyoko kia nữa, bà ta biết được những địa chỉ mật Jin gửi cho cô, chắc chắn sẽ đi tìm đến những địa chỉ đó. Cô cũng phải cảnh giác với người phụ nữ này. Bà ta không chừng sẽ cản đường cô khá nhiều đây.

“A...”. Enji nhìn đồng hồ, giật mình vội đứng dậy.

“Saka hợp xong rồi, em phải về ngay lập tức. Chị Melisa, chào nhé.”.

Nhưng Melisa không cho cô đi.

“Từ đã, chị còn chuyện này chưa nói xong.”.

“Gi vậy.?”.

“Chị không chắc lắm khi nói với em về chuyện này, nhưng khi chị đi hỏi về tin tức của Lilith, ngài Voltaire đã biết được. Chuyện này là chuyện cấm, vì thế chị suýt nữa là bị phạt. Nhưng...”.

Gương mặt Melisa lộ rõ vẻ băn khoăn.

“...không hiểu sao phu nhân Kyoko biết và bà ấy đã xin hộ chị. Thực sự chị cũng không hiểu nữa. Chị nghĩ bà ấy chắc biết rõ mối quan hệ giữa hai chị em mình, vậy thì tại sao lại giúp chị.?. Rồi mới tới hôm qua, bà ấy có gọi điện đến, và bà ấy mong chị không nói ra chuyện bà ấy giúp chị. Em nghĩ chuyện này thế nào.?”.

Enji thực sự kinh ngạc.

Nhưng cô không nói gì cả. Dù sao, người phụ nữ đó làm việc gì cũng rất mờ ám. Bà ta nghĩ cái gì, hiện giờ cô cũng chưa có biết. Phải từ từ suy tính đã.

“Được rồi, chị Melisa, chuyện này em sẽ suy nghĩ, giờ em phải trở về đã.”.

Cô nói, vẫy chào Melisa và bước ra khỏi phòng.

Vẫn nghiền ngẫm những điều mình vừa biết, Enji lo lắng bước ra khỏi quán. Rồi lại thơ thẩn đi được một đoạn, mãi đến bây giờ, cô mới thấy lạ.

Vi...

Sao lại ồn ào thế nhỉ.?

Rất nhiều tiếng nói vang lên bên tai, rất nhiều người xô đến, rất nhiều băng ghi âm, rất nhiều micro, rất nhiều máy quay và máy chụp ảnh...

“Xin lỗi, phiền cô trả lời báo “Cuộc sống” của chúng tôi vài câu hỏi. Cô và ngài Fujimaru có quan hệ như thế nào.?”.

“Hãy cho chúng tôi biết, cô là ai.?. Thân phận của cô hết sức thần bí, đến giờ chúng tôi cũng không tìm được thông tin nào về cô cả.”.

“Cô quen biết ngài Fujimaru như thế nào.?. Cô là tình nhân của ngài Fujimaru.?”

.....

Enji giật mình nhìn những người vây xung quanh mình, họ nhìn cô và liên tục hỏi bắt chấp việc cô có trả lời hay không. Những chiếc máy ảnh vang lên những tiếng tách tách không ngừng, đèn nhấp nháy chói hết mắt cô...

Bọn họ xô vào nhau, tranh nhau hỏi.

Cô có cảm giác như mình là miếng thịt trên đĩa, có rất nhiều người đang muốn thưởng thức, và họ chỉ chờ cái gạt đầu của cô là sẽ xông vào thi nhau cầm dao đĩa mà xé...

Cô đẩy họ ra để lấy một đường thoát, đồng thời hét lên:

“Tôi không biết, không biết...”.

Đám phóng viên đằng sau đồng thời cũng chạy theo, cô còn nghe loáng thoáng được một người hò với cô:

“cô không chạy được đâu. Nghề của chúng tôi là săn tin, chúng tôi suốt ngày phải đuổi theo người khác....đừng chạy nữa.”.

Cô không quan tâm, tay vội lấy ra chiếc máy điện thoại, gọi thẳng đến cho anh:

“Nhóc con, em dám trốn ra ngoài, ở đâu về ngay đây cho tôi...”.

Anh vừa nhắc máy, câu đầu tiên là mắng cô.

Rồi anh nghe tiếng cô hét vào điện thoại:

“Saka, em đang bị phóng viên đuổi theo, anh cho người đến đón em đi. Bọn họ kinh khủng lắm...”.

Im lặng một giây trôi qua, và tiếng anh vang lên hơi gấp gáp:

“Được rồi, cứ tiếp tục tránh họ, tôi sẽ xác nhận vị trí của em và đến đón ngay....”.

Khi đầu dây bên kia tắt, cô nghe thấy anh gọi Kaoru lấy xe...

Bây giờ, cô thăm tự nhủ, chắc chắn là chỉ có thể chạy thôi.

Rồi cô chợt cảm thấy tiếng kêu gọi của đám phóng viên nhỏ hơn, Enji quay đầu lại. Cô chợt bật cười nhìn đám người đó, họ bị cô bỏ xa rất dài. Một ý nghĩ thoáng qua đầu cô, cô đứng lại hết lớn:

“Ai đuổi được tôi sẽ trả lời người đó.”.

Đám phóng viên vừa nghe được, tất cả nhìn cô chằm chằm xác nhận mục tiêu, và họ điên cuồng đuổi theo.

Enji chờ cho khi họ chỉ cách cô khoảng chục mét nữa liền bắt đầu chạy lại, trên mặt là nụ cười rục rờ. Gì chứ?!. Đám chạy đua cùng cô, cô sẽ cho bọn họ chạy quanh thành phố, chạy cho ngày mai đám người này khỏi đi luôn.

Cứ cái cảnh tượng chạy một lúc lại dừng lại, hò hét, rồi lại chạy như vậy suốt hơn mười lăm phút, cô dẫn bọn họ đúng là chạy lung tung khắp các con phố.

Cho đến khi...

“Sao vậy?!. Không chạy nổi nữa à?!. Mới có chút xíu không, mọi người yếu quá.”.

Enji ngồi trên một chiếc ghế đá ven đường, hướng ánh mắt đến đám người đang ngồi là liệt thờ đốc ở đằng xa, trên mặt là nụ cười rất đắc ý.

Cảnh này mọi người nhìn thấy rất rõ, bao nhiêu người đi đường đều quay lại nhìn cô, một phần là cô rất đẹp, một phần lớn hơn là cô đang có cử chỉ khiêu khích đám phóng viên khiến họ không khỏi tò mò. Chạy thoát nổi đám phóng viên hùng hậu như thế?!. Có thể là ai?.

“Cậu chủ, hình như chúng ta lo hơi thừa. Lần sau tốt nhất là vẫn luôn phải tự nhủ với chính mình tiểu thư của chúng ta là ai?!. Khủng bố đến cửa cô ấy còn ngủ ngon được nữa là đám phóng viên này.”.

Ông Langdon ngồi trên xe, nhìn sang anh thân nhiên nói.

Anh không đáp lại, mà khẽ thở dài rồi mở cửa bước ra. Cô nghịch quá rồi.

“Nhóc con, lại đây nhanh lên.”

Anh bước ra khỏi xe, đồng thời gọi cô.

“Ngài Fujimaru kìa...”

“Nhanh lên, đứng dậy mau.”.

Đám phóng viên đang mệt nhọc hết hơi vừa nhìn thấy anh đã ngay lập tức trở về tình trạng hăng hái như ban đầu, họ vội đứng dậy và chạy đến.

Cô tròn mắt nhìn bọn họ đang lao đến, nhanh chóng xác nhận tình huống, cũng vội vàng chạy đến chỗ anh.

Cảnh cuối cùng người ta nhìn thấy là hai người biến mất trong xe và biến mất luôn trên đường lớn, để lại đám phóng viên bức tức giận giữ trên vỉa hè.

Trên xe:

“Nhóc con...”. Anh khẽ nói, ánh mắt tà tà nhìn cô.

“Về công ty chúng ta sẽ nói chuyện.”.

Cô khó khăn nuốt nước miếng, đưa mắt sang bên ông Langdon cầu khẩn.

Người đàn ông này kéo cô lại gần và thăm thì:

“Cậu chủ không làm gì đâu. Ngài ấy chỉ dọa cô chút thôi.”.

“Ông Langdon à.”. Cô cũng thì thầm đáp lại. “Ông có phải anh ấy đâu.”.

Cô đã nói như thế thì ông ấy trả lời sao nổi nữa.

Chương 17: Vén Màn Bí Mật

Saka ngồi đọc tài liệu trên ghế salon, cô đứng ngay sau anh, hai bàn tay nho nhỏ vừa bóp vai nịnh nọt vừa nói:

“Saka, ngày mai có thể không đến đây được không?. Ở đây buồn lắm, em sắp mục ra rồi.”

Anh vẫn thản nhiên tiếp tục đọc, giọng điệu lời nói không mang sắc thái nào cả.

“Mục chỗ nào.?.”

Cô nghe anh hỏi, ngắc ngứ không biết nên trả lời thế nào,

Rồi bộ mặt lại hiện lên vẻ trầm ngâm suy nghĩ nhập tâm lắm, chẳng biết là nghĩ cái gì, nhưng chắc chắn là đang tìm cách thoát khỏi đây toàn mỹ nhất.

Bất chợt, mắt Enji sáng rực lên.

Cô thư kí nhận phần com từ người hầu nhà Fujimaru, ngoài đưa một phần cho ông Langdon, còn lại là của cô và anh.

“Chủ tịch, người nhà đưa com trưa đến cho ngài.”

Cô thư kí đưa tay lên gõ cửa, đồng thời cũng lên tiếng nói.

“Đưa vào đây.”. Giọng nói trầm thấp của anh đáp lại.

Cảnh trước mắt, đúng thật là rất thân mật.

Đó là điều mà cô thư kí nhìn thấy.

Enji đứng ở sau salon, đôi tay vòng qua ôm cổ anh, đang nói cái gì đó, anh nghe dường như rất chăm chú.

Enji không để ý đến việc có người khác vào phòng, vẫn đang tiếp tục nói, mà giống như là đang thuyết phục thì đúng hơn.

“Đi mà, chỉ vài ngày thôi. Máy người đó đi hết em về liền. Ở lại đây em cũng quậy mà, vậy phá ở đó thì không có ảnh hưởng đến anh.”.

Cô thư kí đặt hộp com trên bàn, mỉm cười với anh rồi ngay lập tức đi ra ngoài. Khuôn mặt vừa bước ra khỏi phòng liền hiện lên vẻ khó chịu. Nhưng cũng ngay lập tức trở nên bình thường, tuy còn có vẻ gượng gạo, nhưng cơ bản là khó có thể nhận ra được. Khi cô xuống phòng ăn công ty ăn com trưa, rất nhiều các cô thư kí khác nhìn thấy vội vàng kéo cô lại, kịch liệt hỏi thăm.

Mà lúc này, Saka vừa gật đầu đồng ý với cô chuyện gì đó.

“Yay...”. Enji ngẩng lên, mặt cười toe toét, xem ra là rất vui vẻ.

“Em về chuẩn bị chút.”. Cô nói, ngay lập tức có ý muốn rời đi.

Nhưng bị anh tóm lại.

“Vội cái gì, ăn trưa đã. Chiều tôi sẽ bảo Kaoru đưa em về.”.

Enji ngay lập tức gật gù đầu ngồi xuống, biểu hiện hết sức ngoan ngoãn, mong rằng anh ko bắt măn điều gì mà thay đổi quyết định vừa rồi.

Đến buổi chiều, ông Langdon đang làm việc chợt nhận ra phòng anh rất yên tĩnh, rất giống như ngày thường. Thật là bất thường ha. Cô đang ở trong phòng anh thì yên tĩnh thế quái nào được, trừ khi cô ồn quá bị anh tiêm thuốc cho ngủ rồi. Thực sự thì điều này cũng rất có khả năng.

“Cậu chủ, tiểu thư đâu rồi.?” Ông Langdon nhìn quanh căn phòng không thấy cô liền hỏi.

“Cho trở về nhà Senje rồi, vài ngày nữa khi mấy cô tiểu thư đó rời đi thì con bé cũng trở lại.”. Anh vừa kí cái gì đó vừa đáp.

Ông Langdon nghe xong liền trầm mặc. Vài giây sau, ông cẩn thận lên tiếng:

“Cậu chủ, không biết ngài có biết không, nhưng mà hai ngày sau là... Valentine. Ngài không định nhận sô-cô-la từ tiểu thư.?. Hơn nữa, ngày đó cũng là...”. Nói đến đây, ông dừng lại nhìn anh.

Một thoáng sững sờ hiện ra, rồi sắc mặt anh trở nên vô cùng xấu. Rồi...

Bang

Chiếc bút nam vàng đang cầm trên tay bị anh ném thẳng vào trong góc phòng rất xa, gương mặt càng lúc càng có vẻ khó coi.

Ông Langdon tự thức thời ngay lập tức đi ra.

Valentine cũng là sinh nhật anh.

Lúc này, khi Saka còn đang không ngừng mắng mình ngu ngốc, thì ở một nơi khác, Enji sau nhiều giờ đi xe đã trở về nhà Senje.

Cũng không có gì đáng nói ngoài sự thất kinh của đám người hầu và vệ sĩ nhà Senje khi nhìn thấy cô. Ngoài ra, Đại Lão có việc đã ra ngoài mấy ngày còn chưa có trở về. Cô biết tin này có hơi thất vọng một chút, cô còn muốn hỏi Đại Lão về Lilith mà. Nhưng nghĩ đến phải đột nhập Viện Surong, cô lại thấy đó là điều tốt. Nếu Đại Lão không có ở nhà, cô càng có thể lên vào đó mà khả năng bị phát hiện thấp hơn nhiều.

Đêm khuya, Enji mặc một bộ đồ đen bó sát người, chuẩn bị vài thứ để lên đi vào viện Surong. Viện Surong là khu vực cấm, ngay cả cô cũng không thể vào nếu không có sự cho phép của Đại Lão. Không may đột nhập viện Surong mà bị phát hiện, lúc đó cô cũng không tránh khỏi sự trách phạt.

Cánh cửa phòng từ từ mở ra, Enji ngó ra ngoài, thực sự không thấy anh liền nhanh chóng lanh lẹ lên ra.

Cô đi trong đêm như một con mèo, không phát ra chút tiếng động, thân thể mềm mại lẩn trốn rất nhanh trong những góc tối, dần dần, cô tiến đi qua nhiều dãy phòng trong khu nhà chính và tiến đến một nơi.

Đây không phải là viện Surong.

Đây là phòng của Lee và Lau.

Cô luôn biết viện Surong có một vài cái bẫy nhỏ nhỏ rất nguy hiểm, cô còn chưa từng nhìn thấy nó như thế nào, hay là biết vị trí chính xác. Nếu không có sơ đồ thì thật rất nguy hiểm. Hơn nữa, những cái bẫy ở trong viện Surong đều có các cách tránh né đơn giản, chỉ cần biết rõ khu vực bày trí là được.

Và người nắm giữ tất cả các sơ đồ khu vực, các bẫy đặt trong tất cả các khu vực của gia tộc Senje còn ai ngoài Lee và Lau.

Đừng nghĩ rằng Lau thường bị cô đánh mắng, còn bị gọi là vô dụng, Lau thực sự không đơn giản như cái cách anh ta thể hiện ra bên ngoài.

Cạch..

Tiếng cửa mở vang lên rất khẽ, nhưng lại khiến hai người đàn ông đang nằm trên hai chiếc giường khác nhau đồng thời mở tròng mắt.

Enji lên nhanh vào căn phòng, đồng thời khép cửa lại.

Cách

Tiếng chốt an toàn của súng vang lên ngay sau đầu. Cô vẫn rất bình tĩnh, nói:

“Lau, về giường ngủ tiếp đi.”

Khẩu súng hạ xuống, một giọng nói cất lên mang theo sự kinh ngạc:

“Tiểu thư, cô vào đây làm gì.?”

Enji lách người tiến đến chỗ khác, không hề để tâm đến anh chàng, đồng thời cũng ra lệnh:

“Đã nói là về giường đi kia mà. Đừng làm phiền tôi. Tôi cần tìm một vật ở trong phòng các anh. Cả hai cứ tiếp tục ngủ đi, nhắm mắt lại cảm nhìn.”

Lau cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn làm theo lệnh của cô lại leo lên giường nhắm mắt lại, nhưng bên tai anh vang lên những tiếng lạch lạch khiến anh không kìm nổi tò mò lại mở miệng:

“Tiểu thư à, cô tìm gì vậy.?”

Tiếng cô vang lên lạnh lùng.

“Lau, tên vô dụng nhà anh sao phiền vậy. Phải ngoan như Lee ấy, tôi nói ngủ liền ngủ ngay. Mà nhớ sau này phải quên việc này đi, tôi mà biết anh hé miệng ra với ai thì chuẩn bị đất để phủ quan tài đi.”

Tiếng Lau khẽ thở dài, anh ta ngồi dậy, vẫn kiên trì nói:

“Tiểu thư, cô đang lục lọi phòng riêng của hai chúng tôi mà. Như vậy tôi làm sao ngủ được.”.

Enji dừng công việc của mình lại, thấy cô khẽ hừ một tiếng nhỏ.

Phập..

Sau đó, tiếng phịch biểu hiện cho việc anh chàng này nằm xuống rất mạnh.

Tiếng nói giống như Lau bấy giờ mới vang lên, nhưng nghe kĩ lại cảm thấy trầm hơn một chút.

“Tiểu thư, tìm gì cũng được. Nhưng nên để lại chỗ cũ. Để tôi và Lau biết được cũng không hay lắm. À. Cô cho thằng nhóc ngủ bao lâu vậy.?.”.

“Mười mấy tiếng thôi. Được rồi, ngủ ngon đi Lee. Nhớ nhắc Lau im miệng đó.”. Cô đáp lại, giọng nói rất hoà ái.

Cô luôn đối xử với Lee tốt hơn Lau rất nhiều. Đó là sự nhìn nhận của mọi người trong nhà chính. Cô nói chuyện với Lee vui vẻ, nhưng với Lau thì luôn cười gian manh rồi tìm cách bắt nạt.

Cô bắt nạt Lau không ai dám lên tiếng ngăn cản, nhưng chỉ cần Lee nói một câu, cô sẽ tạm tha anh chàng này đi tìm trò chơi khác. Và thực tế là, Lee là người luôn tặng cho cô những thứ hay ho, mà những thứ hay ho đó lại là nguồn cảm hứng để cô đi bắt nạt Lau. Nếu Lee biết cô đang hành hạ em trai mình, ban đầu anh sẽ không để ý, trái lại còn đi theo nhìn xem cười cười, chỉ đến khi nào Lau xơ xác rồi anh mới lên tiếng.

Lee cười với nụ cười mang theo sự bí ẩn, còn Lau luôn cười nụ cười hơi ngu ngốc. Nếu cô thấy Lee cười sẽ cười lại, còn nếu thấy Lau cười cô sẽ đánh anh ta một cái.

Cô đối xử với Lau bất công hơn người anh trai rất nhiều, mọi người trong nhà chính thường nhận định như vậy.

Nhưng Lau lại dường như không bao giờ để ý.

Anh vẫn rất thân thiết với người anh trai, và luôn kêu gào Lee cứu mình mỗi khi cô chạy quanh bắt nạt anh.

Lee luôn biết, tiểu thư mà cả hai người tôn kính yêu quý Lau hơn.

Lee cho đó là điều tốt.

Lúc này, Enji đã tìm được thứ mình cần. Cô khẽ cười thoả mãn.

Cầm đèn pin chiếu rọi lên một tấm sơ đồ, Enji nhanh chóng nhớ lại tất cả. Sau đó, cô lại để mọi thứ lại chỗ cũ.

Cô đứng dậy nhìn hai người đang phủ chăn ở hai giường khác nhau, sau đó lại nhanh chóng lên ra ngoài.

Enji bước ngày càng đến gần viện Surong, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác kì quái.

Enji nhanh chóng nhảy qua bức tường cao hơn hai mét, và đột nhập vào trong phạm vi khu vực của viện Surong.

Trời rất tối, khung cảnh trước mắt cũng bị bao trùm bởi một màu đen xám đậm ghê người. Thịnh thoảng, ở một góc nào đó vang lên tiếng chân người bước thật nhẹ nhưng lại thật rõ ràng, kèm theo những tiếng chân là những ánh đèn le lói. Enji biết, đó là người trông coi viện Surong. Nếu không nhầm, có gần mười người.

Dù đã vào đến viện Surong, Enji cũng không vội vàng bắt đầu tìm kiếm thứ mà Jin muốn đưa cho cô. Trước hết, cô nghĩ có lẽ mình nên đi quanh và nhìn rõ các nơi trước đã.

Khu viện Surong có hai dãy nhà tạo thành hình chữ L, có tổng thể là mười mấy phòng khác nhau. Ngoài ra, cô cũng có thể nhận ra những nơi như ao cá, hòn non bộ, giàn hoa... chỉ là, tất cả bây giờ trông rất hoang vắng, nơi nơi đều chỉ có cỏ dại cao hơn đầu người.

Cô lẩn trốn trong bóng tối, ở các lùm cây, ở bên những toà núi nhỏ rải rác quanh khu vườn bên trong viện Surong để xem có bao nhiêu người canh gác. Cũng còn để có thể biết được họ di chuyển giữa các hành lang như thế nào.?

Ẩn núp sau một toà núi nhỏ, bên cạnh cỏ hoang mọc cao đến gần đầu, Enji đứng im lặng nhớ lại bản đồ khu nhà, các bẫy rập đặt xung quanh và cả thời gian kiểm tra của những người canh gác nữa.

Những người canh gác đó, bọn họ cũng không phải cả đêm ngày đi đi lại lại quanh viện Surong, cứ chừng hai tiếng, sẽ có một nhóm bốn người thay thế cho bốn người đang canh gác bên ngoài dãy phòng, bốn người kia sẽ trở về một căn nhà nhỏ ở cuối góc khu viện Surong nghỉ ngơi. Còn ngoài khu vực

đây phòng ra, bọn họ dường như chẳng quan tâm, bởi lẽ, xung quanh luôn rất nhiều bầy chết người.

Enji nhanh chóng tiến gần hơn đến đây phòng của viện Sương, bởi vì cô biết rõ các bầy ở đâu, vì thế không hề tốn chút sức nào mà cứ tiếp tục đi thẳng thôi.

Những cơn gió lạnh thổi qua khu viện trống, từng đám cỏ hoang rạp xuống một chút đồng thời vang lên những tiếng rạo rạo.

Enji trốn trong những đám cỏ hoang cao cao ấy, mắt đang trừng nhìn một bóng dáng của một người đàn ông cầm một ngọn đèn đang đứng canh phía trước, người này nhìn quanh các dãy hành lang, rồi lại nhìn đám cỏ phía trước, vẫn là không thể nhận ra cô. Một lát sau, người đàn ông cầm đèn lên và bắt đầu bước dọc các hành lang trước dãy phòng. Đứng xa xa, các đốm đèn cũng bắt đầu di chuyển. Bởi vì cứ ba mươi phút bọn họ lại đi quanh các dãy phòng một lần, đây là thời điểm mà cô nghĩ là đột nhập tốt nhất.

Người đàn ông bước đi được hơn mười mét, một bóng đen lướt tới, và người đàn ông cũng không hề nhận ra, cánh cửa trong một căn phòng nơi ông ta vừa đứng khẽ mở, và cũng đóng lại nhẹ nhàng thật nhanh. Mọi thứ diễn ra không quá hai giây.

Lúc này, Enji đã bước chân vào một căn phòng.

Trong đêm tối, một cảm giác xa lạ nhưng có chút gì đó quen biết hiện lên trong tâm trí cô. Đợi cho lượt di chuyển của đám người canh gác kết thúc, cô mới bắt đầu đứng dậy từ trong bóng tối căn phòng. Cô lấy ra một chiếc kính và đeo lên mắt.

Bóng tối bỗng chờ nên rõ hơn, Enji đưa mắt nhìn hết lượt căn phòng.

Căn phòng không rộng lắm.

Và nó không có gì cả. Hay chính xác là...trống không.

Vô cùng kinh ngạc, Enji đứng tròn mắt nhìn tiếp một lúc. Vẫn là không có gì cả.

Suy nghĩ, cô mạnh bạo bước về phía trước, đi lung tung căn phòng...

Đúng là trống không, bởi vì cô chẳng đạp chân vào bất kì thứ gì.

Rồi cô chợt phát hiện một điều, đó là...mùi cô không có bị ngứa.?

Mùi cô ngứa thì có gì quan trọng.?. Không, cái này rất quan trọng đấy. Điều đó có nghĩa căn phòng này không hề có bụi. Có nghĩa, nó vẫn luôn được quét sạch thường xuyên.?

Cô ngồi xuống, bàn tay di lên sàn, một cảm giác mát lạnh của sàn gỗ truyền đến, cảm giác trơn nhẵn của những mặt gỗ cho cô biết thực sự sàn rất sạch.

Trong lòng cô hiện lên mối nghi hoặc.

Một khu nhà hoang có gì quan trọng để khiến cho Đại Lão phái người trông coi.?

Còn chưa nói đến việc căn phòng này trống không đấy. Hơn thế nữa, phải chăng các phòng khác cũng giống như căn phòng này.?

Nếu các căn phòng đều trống không như thế, vậy đám người kia trông coi thứ gì.?

Cô im lặng duy nghĩ một chút, vẫn quyết định sẽ tiếp tục kiểm tra từng căn phòng khác nữa. Cô tin chắc chắn, trong khu viện này phải có thứ gì đó. Thứ gì đó khiến đám người kia trông coi cẩn mật như thế. Thứ gì đó khiến Jin muốn cô tìm đến. Và cả thứ mà Jin muốn gửi cho cô nữa.

Vốn là đại tiểu thư nhà Senje. Không tìm được những thứ này đúng là sỉ nhục.

Vẫn theo cách cũ, khi mà đám người kia bắt đầu đi lại kiểm tra, Enji lại lên ra ngoài, và lại lên vào các phòng.

Phòng thứ hai: trống không.

Phòng thứ ba: trống không.

Phòng thứ tư: trống không.

Phòng thứ năm: trống không.

....

Phòng thứ tám: trống không.

Rời khỏi phòng thứ tám và trốn dưới những đám cỏ hoang, Enji thực sự tức muốn điên lên rồi. Chẳng lẽ cô cứ phải đi từng phòng sao.?

Như thế thì trời cũng sáng luôn mất tiêu.

Nhấn chìm cảm giác tức giận xuống, Enji liếc mắt nhìn đám người kia, chờ đợi.

Rồi đến căn phòng thứ chín.

Enji đeo kính lên. . . vui mừng và kinh ngạc khi nhìn thấy một căn phòng với những đồ vật trước mắt.

Thứ cô muốn tìm, chắc chắn là ở trong này.

Cô quan sát căn phòng trước tiên.

Căn phòng rất rộng, có thể nói là rộng nhất trong số những căn phòng cô vừa đến, nó bày biện nhiều đồ vật, tuy dưới lớp kính, Enji không thể nhìn rõ được màu sắc của những đồ vật này, nhưng dựa vào đường nét, cô có thể thấy chúng rất tinh xảo. Căn phòng còn chia làm ba gian khác nhau được ngăn cách bởi những tấm gỗ lớn. Gian phòng đầu tiên thông với cửa ra vào có thể xem như là phòng khách, bởi vì cô nhìn thấy chính giữa gian phòng là một bộ bàn ghế gỗ rất lớn, đệm ngồi cũng rất mềm mại. Trên bàn cũng là một bộ tích chén. Cô lướt nhìn qua bàn gỗ kia, và định đi tìm sang chỗ khác.

Nhưng có một thứ thu hút ánh mắt cô.

Đó là những kí tự được khắc rất nguệch ngoạc trên mặt bàn. Cô nhìn kĩ những kí tự ấy, là kinh ngạc suýt bật thốt lên khi nhận ra nó. Bởi vì, những kí tự đó là những chữ cái trong bảng chữ cái của Đại Lão.

Cô nhìn kĩ nó, các chữ cái được khắc bằng thứ gì đó nhọn, nhỏ, và cô nghĩ người khắc là một cậu bé hoặc một cô bé. Bởi vì nét chữ rất nguệch ngoạc non nớt.

Cô tự hỏi người khắc những chữ này là ai.?

Đại Lão.?

Không thể. Bởi vì mãi đến khi hơn bốn mươi tuổi Đại Lão mới nghĩ ra loại chữ này, hơn nữa, ông cũng không đi mà khắc lung tung lên đồ vật đâu.

Vậy chỉ có thể là cô hoặc Jin hồi nhỏ. Bởi vì theo cô biết, trong nhà chính không ai biết loại chữ này ngoài Jin và cô.

Vậy là Jin.?

Hay là cô.?

Nếu là Jin, Jin sống ở đây sao.?. Nếu Jin từng sống ở đây khi còn nhỏ, vậy khu nhà này có gì để phải canh gác như thế.?

Còn nếu là cô.?. Sao cô không nhớ điều gì cả.?

Hiện cô đang ở trong căn phòng này, nếu cô đã từng ở qua, vậy phải có chút cảm giác gì chứ. Nhưng mà, cô chỉ thấy có chút gì đó hơi kích động thôi.

Cuối cùng, cô cũng bỏ qua chiếc bàn và đi đến xem những đồ vật khác trong căn phòng. Và cô luôn rất ngạc nhiên. Bởi vì gần như đồ vật nào trong gian phòng này, chỉ cần là bằng gỗ, đều có một góc nào đó có những chữ viết nguệch ngoạc như thế. Nhìn những chữ viết được khắc ở các đồ vật, cô bắt gặp khẽ mỉm cười, vì cô nghĩ, có lẽ cô bé hoặc cậu bé này rất nghịch ngợm.

Enji bỏ qua gian phòng đó và sang gian phòng bên cạnh. Gian phòng này làm cô kinh ngạc không ít. Bởi vì nó là phòng đọc sách lớn. Những tủ sách lớn đặt thành dãy trong căn phòng, phải có đến bốn dãy tủ và rất rất nhiều sách. Cô đi qua từng dãy tủ đến một góc bên cạnh cửa sổ. Ở đây có một cái bàn con và ba cái ghế nhỏ. Trên bàn ngoài vài cái tách, một lọ hoa với một bó hoa đã khô héo từ lâu thì còn có một quyển sách nữa. Cô cầm quyển sách lên nhìn qua ánh sáng mờ hắt từ ngoài vào cửa sổ, phát hiện đây là một cuốn sách dạy tiếng Anh cho trẻ nhỏ.

Không thấy có gì bất thường, cô định đặt cuốn sách xuống.

“Hư.?. Lại là chữ khắc nữa.”.

Bên dưới ngay nơi đặt quyển sách, Enji lại nhìn thấy những dòng chữ khắc nguệch ngoạc ấy. Nhưng lần này, cô chú ý kĩ hơn. Bởi vì nó không chỉ là những chữ cái trong bảng chữ cái nữa, nó là một vài từ hoàn chỉnh.

Cô cúi xuống nhìn cho kĩ, và nhận ra đó là một vài cái tên, một vài cái tên mà cô biết rõ. Trên đó ghi:

1. *Lilith*

2. *Đại Lão*

3. *Cha.?*

4....

Khi đến số 4, bên cạnh đó không có cái tên nào, chỉ là dấu ba chấm.

Enji chợt nghĩ, có lẽ cô bé hoặc cậu bé này viết tên những người mình biết ra. Nhưng tại sao ở đây, sau từ cha lại có dấu .?.

Và hơn nữa, ở đây có tên Lilith. Vậy có nghĩa, cô bé hoặc cậu bé này có biết Lilith. Cô nghĩ đến đây, lập tức nghĩ đến một điều, có thể nào... người từng sống trong khu nhà này là... Lilith và con trai?.

Vậy thì việc sau tên cha có dấu hỏi chấm có thể hiểu được, vì nếu không nhầm, cha của cậu bé này không ai biết cả. Cậu bé này chắc cũng không biết cha mình là ai.

Còn đến số 4 lại không có thêm cái tên nào cũng có thể hiểu được: cậu bé này sống cô lập với mọi người từ bé.

Vậy....

Cô chợt nghĩ, hay là những chữ cái cô thấy kia, là của cậu bé ấy.

Cô suy đoán như vậy, và gần như tin rằng đúng là như thế. Nhưng hiện tại, vẫn là không có bất cứ bằng chứng nào chứng minh.

Rồi Enji bắt chợt nhìn quyển sách, cô ngồi xuống, lo lắng mở sách ra.

Một ánh sáng xanh rất nhỏ mờ ảo đập vào mắt cô, rồi thêm những ánh sáng xanh khác nữa.

Trái tim Enji khẽ đập mạnh, cô nhìn vào những đốm sáng nhỏ. Đó là những con chữ phát sáng. Có người nào đó đã bôi một chất hoá học lên các chữ cái, khiến cho chúng phát sáng trong đêm. Enji chăm chú nhìn những ba chữ cái đầu tiên của cuốn sách đang phát sáng: Những chữ đó gộp lại thành... *Jin*

Cô mỉm cười vui mừng, cuối cùng cũng tìm được thứ mà Jin muốn đưa.

Ngay khi lấy được thứ mình cần, cô định rời đi luôn.

Nhưng cô chợt nghĩ đến gian phòng cuối cùng mình chưa vào, và bên ngoài đám người canh gác cũng chưa đến lúc bọn họ đi lại kiểm tra khu nhà. Vì vậy cô quyết định đi vào đó.

Gian phòng cuối cùng là phòng ngủ. Ở đó có một cái giường rất lớn, cô đến đó kiểm tra cũng không có gì đặc biệt hết. Ngoài chiếc giường, trong gian phòng này cũng chỉ có thêm một bộ đệm ngồi bên cạnh cửa sổ nữa. Chỉ có những thứ như vậy, đơn giản hơn nhiều so với hai gian phòng cô đã xem qua.

Rồi, cô chợt nhìn thấy một thứ.

Đó là bức tranh lớn.

Nhưng trong phòng rất tối, nên cô không thấy rõ bức tranh đó là gì.

Enji nhìn về phía cửa sổ, rèm được buông hết, rất khó để một ánh sáng nào đó lọt ra ngoài. Vì thế, cô lấy ra một cái đèn pin và bật lên. Thứ ánh sáng của chiếc đèn pin này rất mờ, nhưng như thế là đủ để cô nhìn rõ mọi thứ rồi.

Enji chiếu đèn pin vào bức tranh...

Rồi cơ thể cô khẽ run lên khi nhìn rõ bức tranh ấy. Sau đó, cô bình tĩnh lại, nhưng vẫn cứ ngơ ngẩn nhìn nó.

Bây giờ thì cô có thể chắc chắn một điều: Khu viện Surong... là nơi Lilith và con trai mình từng ở. Những chữ cái được khắc trên các đồ vật trong căn phòng, chắc chắn là của cậu bé ấy.

Cô còn biết thêm một điều nữa, cậu bé ấy, là một cậu bé rất... xinh trai.

Suýt lờ... Valentine.!

Buổi sáng ở nhà Senje có chút ồn ào hơn nhà Fujimaru. Bởi lẽ...

Có nhiều hơn người hầu thức giấc để phục vụ chủ nhân.

Có nhiều hơn đám vệ sĩ tập thể dục buổi sáng.

Và còn có chuyện này nữa.

Không biết Lee đã cho Lau uống thứ thuốc gì, nhưng anh chàng sớm nay vẫn thức dậy như bình thường. Và khi anh chàng này đang ra lệnh cho đám vệ sĩ luyện tập, một người mang theo khuôn mặt hốt hoảng chạy âm thầm đến chỗ đám vệ sĩ ấy hét lớn, thật lớn... cảnh báo:

“Mọi người, tiểu thư thức rồi. Hình như tiểu thư mất ngủ hay sao ấy. Sắc mặt cô ấy trông tệ lắm”.

Vừa nghe như vậy, tất cả bỗng nhiên chạy toán loạn lẫn mất. Duy chỉ có một người nghe xong, sắc mặt trắng bệch ngồi cái phịch xuống đất.

Xong rồi.

Anh ta vừa mới ngồi thần thờ một lúc chưa xong, một loạt những bước chân đã vang lên, rồi một bàn tay nhỏ nhỏ đập đập vào vai anh ta, một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên:

“Lau này...Lee mới cho tôi cái này hay lắm...”.

Tiểu rồi.

Nhìn tiểu thư đáng kính của mình cầm trên tay một thứ hình dạng rất cổ quái mà lại còn to đến bất thường chạy quay các dãy nhà tìm Lau, vừa đi vừa hò hét, những cô người hầu nhà chính của Senje thăm đầu lòng.

Chú ý, hôm này là ngày 13/2. Hôm sau là Valentine rồi. Bọn họ còn đang muốn làm socola tặng cho người nào đó mà. Vậy mà, tâm điểm trong danh sách “người nào đó” của họ, Lee và Lau đứng trong top đầu.

Ai nói hai anh em nhà này không đẹp trai chứ.?

Hai người họ có thể nói là tiểu chuẩn đẹp trai của những chàng trai người châu Á. Làn da đen bóng, khuôn mặt đàn ông, và cả hai đều có một chiếc răng khênh duyên duyên nữa. Rất chi là quyến rũ, những cô gái trẻ hâm mộ họ cũng phải lập được một danh sách dài.

Vậy mà bây giờ, có một cô gái không thương tình gì cả, chà đạp hành hạ một trong hai anh em, họ làm sao chịu nổi điều đó chứ.

Và chuyện gì đến cũng sẽ đến, Enji cuối cùng cũng tìm được Lau.

Bây giờ, Lau nằm bẹp trên mặt đất, cái lưng đáng thương của anh làm bàn tọa cho cô. Vì thế, thực sự là có muốn anh cũng chẳng dám đứng lên. Mà cô thì từ khi tạm dùng cái lưng anh làm đệm, bỗng nhiên ngẩn người ra suy nghĩ gì đó.

Cô đang nghĩ đến bức tranh đêm qua.

Dù lấy được quyển sách chứa thư mật mà Jin gửi, cô cũng không vội vàng giải mật mã ngay. Giờ cô cũng còn chẳng quan tâm nhiều đến việc giải mật mã nữa. Bởi vì, đầu óc cô tràn ngập hình ảnh của hai người đó.

Người phụ nữ, đẹp đến mức người ta phải dùng rất nhiều từ “lộng lẫy” để hình dung. Nhất là đôi mắt nâu màu cà phê thật sậm ấy, nó sâu thẳm, và dù người phụ nữ cô nhìn chỉ là một hình ảnh, đôi mắt của bà vẫn xoáy sâu vào cô. Nhìn đến tận cùng. Nó tạo cho cô một cảm giác e ngại.

Cậu bé trai chỉ khoảng chừng 3, 4 tuổi. Mái tóc giống cô có màu lúa mạch chín, cậu bé không cười, hay chính xác đôi môi chỉ nhếch nhẹ, nhưng ánh mắt lại tràn đầy niềm vui và yêu thương hướng về người mẹ.

Đó là bức tranh đặc biệt. Cô không biết tại sao lại nghĩ nó đặc biệt. Nhưng nó khiến cô muốn xem lại một lần nữa.

Khi Enji vẫn đang lơ thần như thế, Lee bước đến gần...Lau nhìn anh với ánh mắt khẩn cầu rất đáng thương.

“Tiểu thư, cô có biết hôm nay là ngày gì không?..”.

Enji hơi giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ, cô đưa tay gõ đầu Lau một cái lơ đãng trả lời:

“Hình như là 13 thì phải”.

Lee gật gật đầu nói:

“Ngày 13/2. Tiểu thư của tôi, cô không định làm socola cho những người ở nhà Fujimaru sao?..”.

Cô choáng tỉnh. Vội vàng đứng bật dậy. Suy nghĩ không đến một giây, cô vứt cái thứ cổ quái trên tay rơi xuống đất rồi chạy đi, vừa chạy vừa gọi:

“Chị Jume....chị Jume...”.

Ở lại đó, còn Lau đang khóc không ra nước mắt và Lee đang mỉm cười rất gian.

Ai hay bắt nạt Lau?.. Cái này còn phải suy nghĩ lại đã.

Gần trưa hôm đó, Enji đưa cho Lau một túi lớn trong đó đựng những hộp quà nhỏ chỉ lớn hai nắm tay...rưỡi. Bảo anh mang về gửi cho nhà Fujimaru.

Lau ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng khi anh vừa lên xe, đã lấy ngay những hộp quà ra xem xét. Anh đếm và phát hiện ra số hộp quà bằng với số người ở

nhà Fujimaru. Tất cả các hộp quà đều bằng nhau, ở bên ngoài có ghi tên của một người nào đó.

Lau nhìn hết lượt các hộp quà, và chú ý tới chiếc hộp có ghi ở bên ngoài: Saka.

Một ý nghĩ không tốt đẹp hiện lên trong đầu.

Anh chàng này cất toàn bộ những chiếc hộp quà kia lại và để lại duy nhất một hộp. Rồi, anh ta từ từ mở hộp quà ra. Bên trong là hình bốn chú thỏ bằng socola rất đáng yêu. Chẳng thèm nghĩ gì cả, anh chàng cầm một con thỏ lên và đưa vào miệng.

“Đáng đáng. Nhưng mà...ngon.”. Lau nghĩ vậy.

“Đã đi là phải đi theo bầy.”. Lau nghĩ tiếp.

Và con thứ hai... con thứ ba...con thứ tư.

Lại nói đến người nhà Fujimaru sau khi nhận được món quà của cô.

“Wa....đễ thương quá. Của tôi là hình con búp bê.”.

“Của tôi cây chùy..”.

“Tôi nghĩ của tôi là khẩu pháo.”

“Tiểu thư làm thật à.?. Cô ấy cũng khéo tay nhỉ. Lại còn ngon nữa.”.

“Cậu ăn chưa.?. Tôi ăn hết rồi. Nếu không thích thì đưa đây cũng được.”.

Một đám người nhận được quà của cô lập tức bóc ra, lại thì nhau bàn luận, lại...xin xỏ, lại...không dám ăn....

Tất cả đều vui, chỉ có mỗi một người đang kịch liệt suy nghĩ. Vì người này phát hiện ra một vấn đề rất rất quan trọng.

“Quà của cậu chủ đầu.?. Sao không thấy.?”

Cô Elik trầm kêu khổ, lo lắng tìm trong đồng quà của những người chưa được nhận. Rồi cô lại nhìn lại chiếc túi, lại nhìn quanh.

Vẫn không thấy.

“Cô Elik...cô tìm gì thế.”. Một người hầu gái nhìn cô tò mò hỏi.

Cô Elik thờ dãi, quay sang đám người đó nói một câu chán động.

“Không có quà cho cậu chủ.”.

Im lặng...và im lặng....chính là im lặng....không có gì ngoài im lặng.

Rồi một người lên tiếng phá vỡ không gian căng thẳng này. Người này xui xẻo lắm sao khi lại là Saka.

“Mọi người, tập trung ở đây có chuyện gì sao.?. Hử.?. Socola của ai tặng vậy.?”

Một câu hỏi bình thường, nhưng khiến mọi người thất kinh giật mình, tim cũng suýt nữa nhảy ra ngoài.

“Á.”. Cô Marie đứng ngay gần anh nhất, không giữ nổi bình tĩnh hét lên. Sau đó lại quay qua nhìn anh, miệng lắp bắp.

“Cậu chủ...ngài...ngài...về...”.

Cô chưa kịp nói xong, đám người đi theo anh đã theo cùng vào nhà. Những người vệ sĩ vừa nhìn thấy thứ trên tay những người kia lập tức hô hào.

“Ê...ê...ê...socola. Có của tôi không.?. Ai tặng vậy.”.

“Là của tiểu thư Enji A. Của tôi xinh thế. Cô ấy làm cho tôi hình một khẩu lục này. Mà ăn được không đó.?”

Sắc mặt của mấy người Elik càng ngày càng xấu.

Saka rất tình ý nhìn ra được, anh mặc cho mấy người kia đang vui vẻ, quay người lên phòng, vừa đi vừa bỏ lại mấy câu:

“Tôi nay bây giờ tôi sẽ đến nhà Sawada dự tiệc. Hắn ta mời luôn cả mấy vị tiểu thư kia nữa, cô Elik, phiền cô báo với họ, nếu tôi nay muốn dự tiệc Valentine thì chuẩn bị một chút.”.

Trông anh rất bình thân như thường.

Nhưng có trời mới biết anh tức giận đến mức nào.

Bao nhiêu năm qua anh không chú ý gì đến Valentine. Chỉ riêng năm nay là mang chò. Nhưng chắc chắn là hỏng bét rồi.

Buổi chiều, khi Enji đang ngồi chơi cờ với Lee liền phát hiện Lau đã trở về lâu rồi, anh chàng này không biết vì việc gì mà lang thang chơi ở đâu đó không đến chơi với cô, đến bây giờ mới thấy xuất hiện. Hại cô gần hết buổi chiều đều là ảm đạm. Nhưng tạm thời không quản chuyện đó, cô vừa nhìn thấy Lau liền nhớ ra một chuyện mình cần làm là hỏi thăm những người nhà Fujimaru. Vì thế, cô gọi điện ngay cho cô Elik.

Ngay khi đầu dây bên kia có tiếng trả lời, Enji vui mừng hỏi:

“Cô Elik. Socola ngon chứ?. Tôi định mang đến cho mọi người, nhưng đám phụ nữ kia vẫn còn ở nhà, vì thế nên thôi. Mọi người thích chứ?.”

Nhận ra được người gọi là Enji, cô Elik vui mừng đáp:

“Ngon, rất ngon. Tất cả đều rất thích...”. Nhưng rồi đột nhiên cô thờ dài, tiếng thờ dài truyền qua điện thoại khiến Enji khó hiểu.

“Tiểu thư à...sao cô lại không tặng cho cậu chủ vậy?. Ngài ấy không nói gì đâu, nhưng mà cái biểu tình đó nhìn qua là tôi biết. Cậu chủ đang muốn giết người đó.”.

Enji ngẩn người ra đơ một lúc, cuối cùng khó hiểu hỏi lại:

“Saka không có socola sao?. Nhưng rõ ràng...”. Nói đến đây, cô chợt im bất hướng ánh nhìn của mình về phía Lau.

Anh chàng này cắt chìa khóa xe vào trong túi, đang tiến dần đến chỗ Lee, thấy ngay bên cạnh Lee có nguyên một khay nhỏ đựng socola thì mắt sáng lên chạy đến. Vừa đến đã cầm lên một chiếc socola hình hoa nhỏ nhỏ bỏ vào miệng, đồng thời nói:

“Ừm...ngon lắm. Nhưng cái trước em ăn tiểu thư làm ngon hơn. Nó đáng á. Không có ngọt như thế này.”.

Nếu cô nhớ không nhầm...Lau làm gì đã ăn cái socola nào trước đó chứ?.

Vì thế, Enji quyết định không nói nhiều nữa, chào cô Elik một tiếng, gấp mạnh chiếc điện thoại xuống. Cô bước dần đến gần Lau.

Anh chàng Lau đang ăn socola chợt nhận thấy có thứ gì đó rất đáng sợ phía sau mình liền quay lại. Đập vào mắt anh là Enji với khuôn mặt đe dọa sát ý khủng bố, hai bàn tay nắm vào nhau kêu krắc krắc giòn tan. Cảm nhận được tương lai u ám trước mặt, ánh mắt đang đầy vẻ hí hửng lập tức trầm xuống đau khổ. Anh còn chưa biết việc mình làm đã bị cô phát tác, nhưng ngay lập tức nghĩ mình đã làm gì đó phật ý cô, vì vậy lập tức kêu lên:

“Tiểu thư, tha tôi đi mà. Sáng nay tôi suýt tiêu rồi. Cái gì cũng được, lần sau tôi không dám thế nữa.”.

Enji nhếch môi cười lạnh, nói:

“Làm quái gì có lần sau.”.

Nhận ra được cô đang quyết không nhượng bộ tha cho mình, Lau quay sang người anh bên cạnh vội vàng khấn cầu:

“Lee.!. Mau...”.

Câu nói đến cổ họng chưa ra hết đã bị nghẹn ứ nhất quyết nuốt trở lại, bởi vì bên cạnh anh, người anh trai yêu quý đã cầm theo khay socola đi xa rồi.

Chỉ còn lại anh và cơn giận giữ của cô mà thôi.

Enji bước lên xe, lập tức ra lệnh cho tài xế lái đi. Trong lúc đó không ngừng thầm mắng Lau. Mặc dù Lau đã bị cô dạy dỗ một trận không rõ sống chết, nhưng mà chắc chắn lần sau gặp lại, anh chàng này chắc chắn sẽ tiếp tục bị cô đánh thêm một trận nữa. Cái tên đại ngốc Lau, chỉ có anh ta là người trong nhà chính dám làm sai việc cô giao. Mà đây cũng không phải là lần đầu. Tất nhiên là cũng chỉ có anh ta, người cố ý làm hỏng việc của cô quá một lần còn nhìn thấy ánh mắt trời.

Hơn bảy giờ tối Enji mới trở về nhà Fujimaru.

Cô bước vào phòng khách, và lập tức hoảng sợ.

Vì sao à?.. Vì cái núi quả to đùng ở trong phòng khách chứ còn gì nữa. Không đến một nghìn, nhưng chắc chắn phải đến mấy trăm. Rồi lại còn hoa la liệt và gấu bông cũng lập thành đủ một vườn thú.

Cô Elik đứng bên cạnh nhìn về mặt của cô khẽ cười nói:

“Mấy thứ này toàn là của các tiểu thư và những cô gái thích cậu chủ tưng. Năm nào cũng như thế này. Năm nay hình như nhiều hơn năm ngoái một chút nữa.”

Enji nhanh chóng trấn tĩnh lại, gật gật đầu. Cô ở với anh một thời gian, phần lớn là không cùng anh đi ra ngoài, vì thế cũng không gặp được cô nào thích anh ngoại trừ mấy cô nàng gia tộc Vampire đến thăm hỏi. Vì thế, cô cũng chưa thể biết được sự vĩ đại của anh trong lòng rất nhiều cô gái là như thế nào. Nhưng nhìn đám quà này là cũng có thể tạm hiểu rồi.

Bất chợt, nhớ lại mục đích mình trở về là để làm gì, cô quay sang hỏi cô Elik:

“Cô Elik, Saka đang ở đâu.?. Sao không thấy.?.”

Cô Elik ngăn ra một hai giây, cuối cùng đập trán mình một cái, nói:

“Tiểu thư...tôi quên mất. Cậu chủ...ngài ấy đi dự tiệc rồi. Tất cả các vị tiểu thư cũng đi cùng nữa. Có một người bạn mời ngài ấy dự tiệc Valentine, ngài ấy đã đi từ năm giờ chiều rồi.”

Enji nhú mày, liền hỏi:

“Khi nào anh ấy trở về.?.”

Cô Elik nghĩ nghĩ một chút liền lắc đầu.

“Tôi không rõ nữa, từ chút, để tôi gọi điện cho ông Langdon.”

Enji cóc biết cái nơi mà anh đến dự tiệc là nơi nào, nhưng ở đó sóng rất yếu, vì mãi đến cuộc gọi thứ mười mấy mới có thể liên lạc được với ông Langdon, hơn nữa giọng nói đôi lúc còn bị ngắt quãng nữa.

“Cô Elik, có chuyện gì thế.” Giọng ông Langdon vang lên trong điện thoại, giọng ông nghe còn trầm khàn hơn cả bình thường nữa.

Vì để giữ bí mật và gây bất ngờ cho Saka, cô Elik quyết định không nói đến việc Enji đã trở lại.

“Không có gì, tôi chỉ muốn biết cậu chủ khi nào về thôi.”

Và đáp lại là câu trả lời chẳng mong đợi:

“Sáng mai. Tiệc này kéo dài qua mười hai giờ đêm, cậu chủ sẽ ngủ lại ở nhà ngài Sawada.”

Cô Elik nghe xong mà tá hỏa, lập tức vội vàng nói:

“Không được, không được. Ông phải đưa cậu chủ về bằng mọi cách. Nhất định phải đưa về. Bảo ngài ấy về ngay đi.”

“Sao vậy.?. Ở nhà là có chuyện gì.?.”

Ông Langdon khó hiểu hỏi lại. Không phải ở nhà gặp chuyện gì đó chứ.?. Nhưng có chuyện gì mà phải cần cậu chủ về gấp.?.

“Không. Ở nhà vẫn bình thường. Nhưng mà....rẹt...rẹt...”

Mất tín hiệu.

Chính xác là mất tín hiệu

“Ôi trời ơi!..”

Cô Elik thở than, sao có câu tiểu thư trở về, cái câu quan trọng nhất ấy lại không nói ra được. Mất tín hiệu gì mà khôn quá đi.

Sau đó, cũng không liên lạc được thêm lần nào.

Cũng tại lúc đó, ông Langdon bị mất tín hiệu không nghe được gì thêm nữa bèn nhìn điện thoại trong tay, cảm thấy kì quái. Nhưng ông cũng không lo lắng. Nếu cô Elik nói nhà không có vấn đề gì là tốt rồi.

Chỉ là...

Ông tự thắc mắc.?.

Sau cái chữ “nhưng mà...” là cái gì.?. Cái gì quan trọng đến mức khiến cậu chủ phải trở về sao.?.

Rồi ông lại quay sang nhìn Saka, anh đang bị vây bởi đoàn đoàn lớp lớp những bóng hồng xinh đẹp. Ai ai cũng nhìn anh hâm mộ, lại còn tỏ ý tình cảm rõ ràng nữa. Nhìn cảnh tượng như thế ông lại thở dài. Cậu chủ của ông thật là khổ, khổ thật mà. Người cần bên cạnh chẳng thấy đâu. Mà người không cần

lại đến cả một bể lớn. Người nào chịu cái cảnh này chắc chỉ có thể cười đau khổ thôi.

“Thôi.”

Ông tự nhủ.

“Hôm nay cậu chủ cũng không có tâm tình tốt. Hơn hết là không nên quấy rầy.”

Đây là ông vì cậu chủ mà suy nghĩ.

Và cũng khi mà ông Langdon đang vì cậu chủ của mình mà duy nghĩ. Cô Elik không thể liên lạc được với ông, không thể báo cái chuyện cần báo.

Thử bao nhiêu cách, còn gọi điện cho từng người trong đám vệ sĩ đi báo vệ anh cũng không có kết quả. Tất cả cuối cùng chỉ biết chờ dài.

Ai bảo cái nơi mà anh đến dự tiệc lại là một toà lâu đài ở vùng núi hoang vắng cơ chứ.?. Đúng là xui xẻo vô cùng.

Chờ đợi vốn không phải là bản tính của cô. Vì thế, đợi một lúc sau đó, cô ngoắc tay gọi cho Kaoru và ra lệnh.

“Lái xe đưa tôi đến cái nơi dự tiệc chết bầm đó. Hôm nay dù thế nào tôi cũng phải tặng được quà cho Saka.”

Những người ở trong nhà Fujimaru nghe thấy điều cô nói, lập tức vui vẻ nhìn nhau cười. Cô Marie nhìn cô gật gật đầu.

“Lái xe đến đó mất chừng hơn hai tiếng đồng hồ. Tiểu thư, chắc chắn là cô sẽ kịp.”

Và đúng như thế, Enji lên đường ngay sau đó.

Nhưng rõ ràng là ông trời đang muốn trêu cô.

Bởi vì.....

“Kaoru, anh là đồ ngốc, ngốc, ngốc... Đây là xe của anh phải không.?. Anh không biết trước khi đi đường xa là phải kiểm tra xe một lần sao.?.”

Enji đứng ở bên đường, trên tay cầm hộp socola màu xanh đáng yêu, miệng lớn tiếng mắng Kaoru.

Còn người đang bị cô mắng thì khóc cũng không nổi, đau khổ sửa xe.

Anh rất muốn nói: “Tiểu thư à. Đây không phải xe của tôi. Là xe của cậu chủ. Và cái xe này trước khi đi là Fin kiểm tra.”

Nhưng đó là muốn, còn làm thì không dám.

Cô đang giận như vậy, mắng anh vài câu ngốc thì có gì đâu. Anh còn đang cảm thấy tội nghiệp cho hai người nữa.

Người thứ nhất, người mà anh không biết là có thật hay không. Đó là lão thiên. Vì sao phải cảm thấy tội nghiệp ấy à.?. Cứ nhìn cô thì biết. Mắng anh được một câu, thì cũng phải mắng cái lão kia đến mấy chục câu.

Người thứ hai anh cảm thấy tội nghiệp, người này anh không biết là ai, nhưng chắc là chết rồi. Và người này vẫn đang bị cô mắng nê.

“Tên khốn nào nghĩ ra ngày Valentine chứ.?. Đại tiểu thư mắng chết người. Người ta yêu nhau thì ngày nào chả là ngày tình nhân, có gì người nghĩ thêm ra cái ngày quỷ này. Sáng nay đại tiểu thư đã quyết định phải tặng quà cho Saka rồi. Giờ không tặng được, không phải là si nhục đại tiểu thư sao.?.”

“Ta ngất....”

Giờ anh mới biết, cô nhất quyết phải đi tặng socola cho cậu chủ anh là vì cái gì.

Tình yêu to lớn ư.?.

Vút.

Enji mà vì cái thứ đó đã không phải là Enji rồi.

Cô hò hét một hồi, cuối cùng cũng cảm thấy mệt, vì thế mở cửa xe ra ngồi ở bên mé ghế thở một hơi. Cô liếc nhìn chiếc hộp nhỏ mình cầm trên tay và cảm thấy đột nhiên hơi hơi đói bụng.

Vì thế...

“Kaoru này, ăn socola không.?”

Nghe cô hỏi, anh lập tức sững người. Anh ngược lên nhìn cô lắc đầu rồi lại cúi đầu xuống sửa xe tiếp. Đồng thời thầm nghĩ, có một người anh còn thương

cảm hơn cả lão thiên, tên khôn nghĩ ra ngày Valentine trong lời cô nói và tên ngốc như anh.

Đó là ai?.

Đó là Saka chứ ai.

Ngày Valentine anh mong nhất từ trước đến nay, nhân vật chính trong lòng anh không có ở bên cạnh. Rồi đến khi cô gửi quà về có người ăn mất. Đủ khổ chưa.

Thêm nữa, nhân vật chính ấy đột nhiên trở về, nhưng anh lại bỏ lỡ đi dự tiệc rồi. Người ta gọi điện báo thì mất tín hiệu. Phải biết thời đại công nghệ thông tin hiện giờ, mất tín hiệu? . Nghe khôn làm sao? . Khó thêm nữa.

Rồi nhân vật chính ấy đuổi theo anh tặng quà thì xe hỏng, hỏng ở chỗ nào không hỏng, lại hỏng ngay nơi hoang vu mấy tiếng may chẳng có được một cái xe đi qua. Rồi bất ngờ phát hiện, nhân vật chính này nhất quyết đuổi theo tặng quà cho anh chỉ vì sợ mình bị sỉ nhục. Nghe đã muốn khóc.

Giờ thì nhân vật chính này vô tâm đến mức quà tặng anh chỉ vì đói bụng mà ăn mất. Giờ thì cười không nổi nữa rồi.

Vì những suy nghĩ đó, Kaoru thấy mình còn may lắm, à, hai người kia cũng còn may lắm. Vì thế, anh lập tức phấn chấn lên và cố gắng tìm chỗ hỏng của xe.

Lâu sau. . .

“ A. . .Tiểu thư, được rồi.”

Sau câu nói này, anh và cô lại lên đường. Nhưng hộp socola cũng. . .trông trơn rồi.

Enji đến trước cửa toà lâu đài trên núi của cái người tên Sawada đó cũng là lúc gần 11h30’ đêm.

Thở phào một hơi, cô cuối cùng cũng đến kịp.

Đang định bước vào, cô chợt nhận ra hộp socola tặng anh mình đã ăn hết mất tiêu rồi còn đâu. Vậy giờ lấy gì để tặng đây?.

Đã chậm rồi, giờ lại còn phải nghĩ cái gì tặng nữa.

Cuối cùng, một ý nghĩ cũng loé lên trong đầu cô.

“Được rồi. Lấy thứ đó tặng.”

Rồi cô bước đến chiếc cổng sắt lớn kia định bước vào.

Bỗng nhiên, điều cô không nghĩ tới đã tới.

“ Tiểu thư, xin lỗi, cho tôi xem vé mời.”

Một giọng nói vang lên, đồng thời cũng là một cánh tay đưa ra chặn trước người cô. Chủ nhân của hai thứ này là một anh chàng vệ sĩ. Anh ta miệng thì nói có vé cứng, nhưng ánh mắt không tự chủ được nhìn cô chăm chăm. Mấy người vệ sĩ đằng sau cũng như thế. Có một tên trong đó rất ngứa mắt, hắn ta dám dùng ánh mắt bắn thù dò cơ thể cô, còn nhìn chăm chăm vào ngực cô, miệng còn chảy nước miếng nữa.

A. Cô đàn mặt. Quên mất. Cô không có vé mời.

Nhưng dù sao cũng phải gặp được anh, vì thế cô nói:

“Tôi không phải khách của bữa tiệc, tôi đến để gặp một người.”

Những vệ sĩ canh cửa kia nhìn nhau, lén trao đổi những ánh mắt gì đó. Rồi họ hỏi lại cô:

“Tiểu thư, không biết cô muốn gặp ai.”

Enji trả lời rất bình thường:

“Fujimaru Saka. Tôi muốn gặp người này. Phiên anh vào báo một chút, bảo anh ấy ra ngay đây gặp tôi.”

Mấy người vệ sĩ nghe đến tên của anh có chút giật mình. Anh là một trong những vị khách đặc biệt của bữa tiệc này mà. Anh luôn nổi tiếng là rất đẹp trai và có nhiều cô gái trúng phải tiếng sét ái tình nhé.

Và họ đang đồng thời tự hỏi, cô có phải cũng là một trong những cô gái đó không.

Đối với những cô gái như này, đàn ông vẫn luôn có cảm giác gì đó hơi coi thường. Đàn ông vốn luôn thế mà, người ta cao sang thì gọi là kiêu, nhưng vẫn

cố gắng với cho bằng được. Người ta hạ mình theo đuổi thì lại không thềm

Cô ghét nhất là vì thế.

Và mấy tên vệ sĩ trước mắt cô lại cùng một lúc có ý nghĩ như vậy.

Bình thường, với những cô gái xuất hiện đòi gặp những người như vậy, họ lập tức không nói nhiều sẽ đuổi đi. Nhưng vì sắc đẹp của cô. Hơn nữa, trông cô thực sự rất có phong thái, khí chất của những tiểu thư quyền cao, không dễ dàng mà động vào được. Vì thế, một người lên tiếng nói:

“Tiểu thư, xin hỏi cô tên gì.?. Có quan hệ như thế nào với ngài Fujimaru. Chúng tôi sẽ vào đó thông báo.”

“Fujimaru Enji. Em kết nghĩa của Fujimaru Saka.”.

Bọn họ nghe cô nói, rất là nghi ngờ cái việc em kết nghĩa, nhưng cũng không nói gì cả. Một người gạt đầu báo cô chờ một lát, sau đó anh ta đi về phía toà lâu đài ngay lập tức. Cô cũng chui vào trong xe chờ luôn. Chứ đứng ở ngoài đó, chắc chưa nổi một phút nữa cô sẽ đám cho mấy con mắt lão liên kia bầm tím cả tháng cũng đừng mong nhắc nổi mi mắt lên.

Trong bữa tiệc, người vệ sĩ bước đến cửa và báo cho một người khác đang đứng ở đó chuyện của cô, người kia gạt đầu một cái, anh ta ngay lập tức định đi tìm anh. Nhưng một giọng nói bỗng nhiên kéo anh ta lại.

“Anh kia, đứng lại đã. Cái chuyện liên quan đến ngài Fujimaru, anh lại đây nói rõ cho tôi nghe.”.

Chủ nhân của lời nói này là một cô gái trong bộ váy đỏ thướt tha, khuôn mặt không được coi là đẹp, nhưng cũng có thể nói là dễ nhìn. Sau khi đáp phần lên trông cũng rất được mắt. Sau lưng cô gái này cũng còn nhiều cô gái khác nữa. Họ đứng ở gần cửa bàn tán toàn những chuyện không tốt, chính xác là đang không ngừng nói xấu những cô nàng xinh đẹp hơn đang bám lấy anh, bỗng nhiên lại nghe được chuyện này.

Người vệ sĩ kia không dám trái lời lập tức nói ra hết.

Nghe anh ta kể xong, cô nàng phát tay nói:

“Ra đuổi cô ta đi. Ngài Fujimaru không có ai là em kết nghĩa cả. Cô ta chắc là người hâm mộ ngài ấy muốn tìm đến đây tặng quà mà thôi. Đừng để cô ta làm phiền ngài ấy.”.

Người vệ sĩ nghe xong có chút khó xử, nhưng cuối cùng vẫn quyết định trở lại không tìm anh nữa.

Người vệ sĩ trở lại không biết nói với cô thế nào, quyết định nói:

“Tiểu thư, ngài Fujimaru nói không có người em kết nghĩa nào tên Enji cả. Xin lỗi, mời cô trở về.”.

Khi nói ra điều này, anh ta cũng cảm thấy đau lòng.

Haizz..người đẹp thế này, vậy mà có người lại không cần. Để cho anh ta ngấm thôi cũng hạnh phúc lắm rồi.

Anh ta còn chưa nhìn qua thấy ai có vẻ đẹp yêu mị như cô cả.

Cô nghe anh ta nói lập tức biết có chuyện không ổn. Saka mà biết cô đến chắc chắn sẽ ra ngay, vì thế, cô cũng không tỏ vẻ tức giận gì cả. Gật đầu một cái quay đi.

Ai mà biết được, cô vừa bước được bốn bước liền quay người lại, ánh mắt lạnh băng, miệng hướng thẳng toà lâu đài hét lớn một câu khiến người ta ngất:

“Saka ngốc...lăn ra đây cho em.”.

Giọng của cô chưa bao giờ hét lớn đến thế. Tiếng hét vang vọng khắp những nơi núi hoang vu xung quanh, đi đến đâu chim chóc tang tác bay loạn, lại còn tạo nên một tiếng vang gây nên cảm giác ghê người.

Tron bữa tiệc, cả một dàn nhạc cũng không át hết nổi tiếng hét của cô. Có nhiều người đứng ở cửa loáng thoáng nghe thấy. Mà anh, ông Langdon, và những vệ sĩ chính nhà Fujimaru là những người hoàn toàn khác người bình thường, lại nghe thấy rất rõ.

Tiếng hét của cô vang đến tai anh tạo một chấn động không nhỏ.

Saka đang nhảy với một cô gái lập tức khựng lại, quay đầu nhìn về phía cửa, trong lòng thầm nghĩ đến cô.

Nhưng mà...nhưng mà...lăn nghĩa là sao đây.?.

“Ngài Fujimaru, có chuyện gì vậy.?.”

Cô gái đang nhảy với anh chợt thấy anh dừng lại, ngạc nhiên hỏi.

Anh không đáp lời cô ta, khẽ mỉm cười nói:

“ Xin lỗi..”.

Rồi quay người bỏ đi. Cùng với anh, những người nhà Fujimaru cũng theo ra ngoài. Ông Langdon trước khi đi cũng không quên nói với người chủ bữa tiệc một câu chào.

Còn anh, sớm đã mất dạng khỏi bữa tiệc. Cũng chẳng quan tâm một điều, rất nhiều tiểu thư đang nhìn theo anh tiếc nuối nữa.

Anh vừa chạy ra ngoài được vài bước đã thấy đằng xa, sau cánh cổng có một bóng hình nhỏ nhỏ đang đứng. Trong lòng ngay lập tức dâng lên một niềm vui mừng khó nói.

Enji nhìn thấy có người chạy về phía cô bất giác thở phào. Cô nhìn đồng hồ trên tay. Là 12h kém 14 phút. Vậy là kịp rồi.

Đám người vệ sĩ vừa rời khi nghe thấy cô hò hét những lời như kia còn đang định lời cô đi, nhưng bây giờ lại thấy anh chạy đến thì liền nhìn nhau. Tất cả cùng đồng thời nghĩ:

“ Là...cô không có nói sai?..”

Vừa nghĩ như vậy, họ liền nhìn cô bằng con mắt khác.

Anh chạy đến gần, nhìn rõ khuôn mặt có chút bướng bỉnh của cô. Trong lòng thực sự kích động không có lời nào để diễn tả. Nhưng mặt ngoài lại trông hết sức bình tĩnh, còn có vẻ lạnh lùng. Rồi bất chợt nhớ đến lời cô vừa hét, lập tức gõ một cái vào đầu cô:

“ Nhóc con, em vừa nói cái gì đó?.. Em học đầu mấy cái từ đấy hả..”.

Enji đưa tay xoa xoa đầu đáp lại:

“ Không nói thế anh có ra không?.. Em cần anh ra để đưa một thứ mà..”.

Anh mỉm cười, hỏi:

“ Đưa cái gì?.. Socola sao?..”

Cô gật gật đầu, nhưng ngay sau đó nói một câu khiến anh cười không nổi.

“ Phải. Nhưng trên đường đến đây em ăn hết mất rồi. À. Còn chia cho cả Kaoru nữa đó..”.

Cô nói câu này với vẻ mặt điềm nhiên còn có chút ngây thơ. Không những đã kích anh còn làm Kaoru á khẩu. Anh chàng này còn chưa kịp giải thích đã bất gặp ánh mắt như dao chém của Saka. Lập tức không nói nhiều chui vào trong xe lẫn mất.

“ Giải thích sau...giải thích sau vậy..”.

Anh trầm nghĩ.

Nhưng rồi ngay sau đó, cô nói thêm

“ Vì thế phải tặng anh thứ này...”.

Trong lúc nói, cô bất chợt tóm cổ áo anh kéo xuống, đồng thời áp luôn môi mình vào môi của anh.

Một cảm giác mềm mềm chọt lan truyền đến. Hơn nữa còn rất nhẹ nhàng bao phủ trên bờ môi khiến Saka ngây người ra một chút.

Cuối cùng, ánh mắt anh chợt sáng lên ánh sắc đen khó nhận biết, trông tà vô cùng.

Rồi cướp lấy quyền chủ động của cô.

Mãi cho đến khi cô không thở nổi.

Anh nhìn cô bám vào mình ra sức thở, trên khuôn mặt, một nụ cười hiện ra mãi cũng không tắt. Vuốt nhẹ mái tóc cô, anh nhẹ nhàng nói:

“ Quà Valentine hay lắm. Thứ này so ra với socola còn ngọt hơn nhiều..”.

Cô im lặng không nói, khẽ trừng anh.

Người hôn cô không phải chỉ mỗi mình anh.

Như vậy, Valentine này anh quá lời rồi.

“Về thôi.”

Saka nhìn sang một bên, vừa thấy ông Langdon đưa xe ra liền nói.

“Không đợi mấy cô nàng kia à.?” Cô hướng về phía lâu đài hỏi.

“Kệ họ.” Anh vừa đáp, vừa kéo cô vào trong xe. Trước đó còn đưa tay vẫy vẫy tay chào với một đám người ở đằng xa.

Ngay khi chiếc xe đi rồi, đám người ở đằng xa kia chợt có chút loạn.

Đó là đám tiểu thư theo anh vội vàng vàng bức mình trở về.

Đó là một anh chàng tóc đen đẹp trai với khuôn mặt hơi góc cạnh đang kêu lên đầy sùng sốt:

“Mẹ ơi. Tên khốn đó...lời đồn là sự thật à.”

Người này chính là chủ nhân bữa tiệc, một trong những người bạn đặc biệt của anh, Sawada Toriko. Sau người này là rất nhiều những anh chàng khác cũng đồng thời kêu lên kinh ngạc.

“Không phải chứ.?. Tên này có người yêu thật à.?”

“Sao có báo nói đó chỉ là em gái thôi.?. Nhưng có thật là trông đẹp như trên báo không vậy.?”

Thực sự là Enji đẹp hơn so với chụp ảnh nhiều.

Không chỉ có họ, rất nhiều những cô gái khác cảm thấy choáng váng mà phải có người đỡ. Hôm nay là ngày Valentine. Và họ vừa...thất tình.

Dù họ ở xa và không nhìn rõ mọi điều. Nhưng nụ hôn kéo dài đến đáng sợ đó. Chắc chắn là họ nhìn thấy rất rõ.

Tin tức Enji chính xác là người yêu của anh càng được khẳng định.

Bức mật thư của Jin...

Khi trở về nhà thì cũng đã hơn hai giờ đêm.

Cô không khách khí đóng cửa phòng ngay trước mặt anh, lại còn khoá cửa không cho vào, chẳng quan tâm gì nữa mà lấy ngay quyển sách kia mở ra.

Chỉ khoảng vài giây sau, khi mắt cô dần quen với bóng tối, những đốm sáng xanh cũng bắt đầu hiện ra.

Enji gấp rút lấy ra một tờ giấy và một cái bút, trong bóng tối viết những chữ cái đang phát sáng ra giấy. Khoảng hơn năm mươi trang, trang nào cũng có những chữ cái được bôi mực sáng. Sau đó cũng không có nữa.

Enji lật lật vài trang sau nữa, cuối cùng cũng không thấy gì, biết là bức thư đến đây là hết, vì thế liền vút sang một bên.

Đèn phòng cô lại mờ sáng.

Enji nằm dài trên giường, bắt đầu dịch những chữ cái vô nghĩa kia.

Và một bức mật thư hiện ra.

“Jin....

Vợ yêu, sống tốt chứ.?. Khi anh để lại thứ này, anh không biết đến khi nào em mới tìm đến nó. Nhưng anh chắc là sớm thôi.

Và nếu em đang đọc bức thư này, vậy nên chuẩn bị tinh thần trước một chút. Chuyện anh sắp nói không đơn giản, thậm chí rất tệ nữa.

Mặc dù cảnh cáo thì chẳng có ích gì cả, chỉ có thể khiến em hăng hái thêm thôi. Nhưng anh vẫn phải nói, nếu muốn sống vui vẻ, Enji...vứt luôn quyển sách kia đi và đừng dịch tiếp bức thư này nữa.

Vậy.?. Em đã quyết định.?. Nếu thế, anh cũng sẽ không vòng vo nữa.

Khi viết bức thư này, anh đã rời khỏi nhà được hai năm. Khoảng một năm trước khi anh rời đi,, anh lên vào Viện Sương và nhìn thấy nhiều thứ. Những thứ này nói sau, trước hết, anh phải nói lí do việc anh lên vào đây là vì sao.

Em còn nhớ hàng năm, luôn có một ngày Đại Lão uống rất nhiều rượu không.?. Đại Lão cũng chưa bao giờ nói cho chúng ta biết vì sao.?. Mà thực ra anh em ta còn chẳng quan tâm nữa là.

Nhưng rồi một lần, cũng vào ngày đó, anh thấy Đại Lão đi vào khi viện Sương mãi đến tối mới trở về. Thề với em, anh còn thấy nước mắt của người nữa. Chính điều đó mới làm anh băn khoăn.

Vì thế, anh lên vào Viện Sương. Thứ đầu tiên anh chú ý, đó là toàn bộ trong mười sáu căn phòng, có đến mười lăm căn phòng trống. Những căn phòng trống đó anh đã đi qua toàn bộ rồi, chẳng có bất cứ thứ gì cả. Nhưng đến căn phòng thứ mười sáu, có khá nhiều thứ khiến anh tò mò.

Thứ nhất, những chữ cái nguệch ngoạc trên những đồ gỗ xung quanh nhà. Nhìn qua em cũng có thể biết những chữ cái đó.

Những chữ cái được khắc đó không phải của anh. Và cũng không phải của em. Ngay từ khi chúng ta bắt đầu học ngôn ngữ của Đại Lão, chúng ta còn chưa biết tới Viện Sương, vậy thì những chữ cái đó không phải là của hai chúng ta.

Vậy em nghĩ nó là của ai.?

Rồi anh vào một căn phòng. Ở đó có một bức tranh. Người phụ nữ đó thật đẹp, anh thực sự rất ngạc nhiên khi nhìn thấy người phụ nữ ấy. Lúc đó, anh cứ nghĩ người phụ nữ đó chắc có liên quan gì đến Đại Lão. Vợ chẳng hạn. Em biết Đại Lão từng có một người vợ được ngài quản gia nói là rất đẹp ấy. Lúc đó anh nghĩ là bà ấy. Nhưng anh lại nhìn thấy thằng nhóc đứng bên cạnh. Khi nhìn thấy thằng nhóc đó, trong lòng anh thực sự dâng lên một nỗi sợ hãi.

Bởi vì...thằng nhóc đó rất giống anh hồi nhỏ....

Anh không có ảnh của mình hồi nhỏ, hay chính xác không hề có một bức ảnh nào dưới bảy tuổi cả. Nhưng thực sự trong tâm trí mình, anh cảm giác thằng nhóc đó là anh.

Enji, anh không biết mẹ cha mình là ai. Vì vậy, khi nhìn thấy bức tranh đó, anh chợt nghĩ...người phụ nữ kia là mẹ anh.?

Vì vậy anh mới bắt đầu tìm kiếm.

Rồi sau đó, anh mới biết người phụ nữ kia tên là Lilith – đã từng là con gái nuôi của Đại Lão. Và từng có một đứa con. Em rất ngạc nhiên đúng không.?. Khi biết việc này anh cũng rất ngạc nhiên. Đại Lão có một đứa con nuôi, hơn nữa, người này chính là nguyên nhân của vụ việc mười bốn năm trước.

Anh tự hỏi mình có phải con của người phụ nữ đó không.?. Nhưng anh không dám chắc. Enji, anh không phải Vampire. Trong khi bà ấy là Vampire thuần chủng. Phải, bà ấy là Vampire thuần chủng. Còn từng có quan hệ rất thân thiết với gia đình có quyền lực lớn nhất trong gia tộc Vampire nữa, đó là gia đình Valois. Vì thế, nếu bà ấy là mẹ anh, vậy anh phải có thứ gì đó chứ.

Rồi anh chợt nhận ra một điều nữa.

Thằng nhóc đó rất giống em. Đừng nghĩ anh đùa. Enji, khi em bốn tuổi thực sự khá giống thằng nhóc trong bức tranh. Nhưng em cũng không phải Vampire. Vậy nên cũng không thể nói thêm điều gì.

Sau đó anh chợt nhận ra một điều.

Mười bốn năm trước, em bị mất trí nhớ. Và anh...cũng vậy.

Em còn có một lí do, nhưng anh lại chẳng có gì. Kí ức đầu tiên khi anh tỉnh dậy, đó là màu trắng của tấm màn giường. Và khoảng một tuần sau, chính là lúc em tỉnh dậy. Cả hai chúng ta biết nhau từ lúc đó.

Tại sao anh và em lại đều cùng mất trí nhớ.?.

Tại sao cả anh và em lại đều giống thằng nhóc trong bức tranh như vậy.?. Màu tóc lúa mạch chín đặc biệt, đôi mắt màu hổ phách đó, em nghĩ không lạ sao.?.

Thằng nhóc đó là con của Lilith. Vậy chúng ta là ai.?.

Anh muốn tìm ra thân phận chúng ta, vì thế đã rời đi.

Hai năm qua anh trải qua rất nhiều việc, anh giả dạng rất nhiều người để có thể tìm tin tức về người phụ nữ Lilith và đứa con trai của bà ấy.

Anh có thể nhận định được người phụ nữ Lilith đó là ai rồi. Nhưng vẫn chưa chắc chắn. Vì thế, anh cần đến em.

Enji, anh đã đến một số nơi. Trong đó có một nơi cất chứa một thứ khiến anh có cảm giác thân thuộc mơ hồ. Khi nhìn thấy thứ đó, anh đã ngất đi nữa. Thứ đó là gì anh sẽ không nói, nếu em đi đến những địa chỉ anh để lại dưới đây, có lẽ khi em nhìn thấy nó cũng sẽ có cảm giác như anh.

Anh sắp giả dạng vào một nơi rất nguy hiểm. Có thể anh sẽ không thể trở về nữa. Lúc đó, em phải cố gắng tìm ra được bí mật này và tìm được thân phận của chúng ta. Còn nếu anh sống, chắc chắn sẽ gặp lại em tại thời điểm thích hợp.

TB: Những địa chỉ anh đưa cho Dinno chỉ là giả thôi. Đừng để ý đến nó làm gì. Nhưng cũng đừng nói cho tên đàn đó biết, cứ để hắn tìm tòi bí mật ở những nơi ấy. Có chuyện gì cứ nói với Dinno sai hắn làm. Em hành hạ hắn là phúc của hắn.

Và đừng tin tưởng...Đại Lão quá.

Anh chỉ nói thế thôi, cũng không thể bắt ép em làm gì được. Nhưng dù Đại Lão có là người chúng ta kính trọng bao nhiêu, nhưng nếu lợi dụng chúng ta, chúng ta cũng nên bỏ. Em hiểu không.?

Chuyện cuối cùng, anh muốn em không thân cận những người này. Có lẽ em còn không biết họ là ai, nhưng nếu gặp họ nhất quyết không được để ý đến họ. Nhớ rõ những cái tên này: Voltaire Valois; Henry Valois; Louis Valois, Đại trưởng lão Vampire; Guil Valois.

Mong sớm gặp lại em.”.

...

Ngoài ra, còn ba địa chỉ nữa được ghi bên dưới. Tất nhiên là khác hoàn toàn với những địa chỉ Dinno đưa.

Enji đọc qua bức thư vài lần nữa rồi rơi vào trầm lặng.

Chuyện cô không ngờ nhất, chính là dường như cô và Jin có quan hệ gì đó với đứa con trai của Lilith.?

Thật sự là có quan hệ sao.?

Còn những cái tên cần nhớ. Những cái tên đó ai cô cũng biết, chỉ trừ một người tên là Guil Valois. Người tên Guil đó là ai?. Là người nhà Valois.?. Nhưng cô còn chưa từng thấy anh nhắc qua cái tên này khi anh giới thiệu về gia đình mình.

Chuyện này thực sự đi xa rồi.

Trước đây cô luôn nghĩ việc tìm Lilith không quan trọng lắm. Dù sao người này với cô cũng chẳng có quan hệ gì. Nhưng bây giờ thì lại khác, cô chắc chắn phải tìm bằng được người này.

Cô muốn biết, đến cùng câu chuyện ẩn giấu sau chuyện này là gì.?

Rồi cô chợt kinh hoàng. Jin nói cô có liên quan đến con trai của Lilith.?. Nói vậy không lẽ nói luôn ra cô có quan hệ với Lilith.?

Nhưng còn mẹ cô thì sao.?. Người mẹ cô nhìn ảnh lại luôn thấy xa lạ ấy.?

Chẳng lẽ, đó cũng không phải là mẹ cô.?. Nhưng Đại Lão đã nói...

Đừng tin Đại Lão quá.

Lời của Jin bỗng chốc đâm sâu vào đầu Enji khiến cô giật mình.

Rồi lại có chút hoảng sợ.

Cô không tin Đại Lão.?. Điều này cô chưa bao giờ nghĩ đến. Nếu không tin Đại Lão, vậy cô có thể tin ai được chứ.?

Từ trước đến giờ, người cô hoàn toàn tin tưởng chỉ có hai người. Một là Jin. Hai là Đại Lão. Nhưng bây giờ, một trong hai người đó bảo cô không nên tin người còn lại, cô có thể tin lời người đó không.?

Trước tình cảnh này, Enji cảm thấy thực sự rất buồn bực, lại rất bất lực nữa.

Bây giờ cô nên làm thế nào.?.....

Enji chưa có lời giải. Mà đêm dài cũng lặng lẽ qua đi.

Địa chỉ thứ nhất.

Một ngày mới lại bắt đầu với nhà Fujimaru.

Những người hầu luôn là những người phải dậy sớm nhất.

“Sao cuối đông rồi mà vẫn còn lạnh thế chứ.?.”.

Và cũng như thường ngày, cô Marie cùng với rất nhiều hầu gái thức dậy sớm, chuẩn bị thật nhanh và đến khu biệt thự của chủ nhà chuẩn bị bữa sáng.

Những cơn gió lạnh thổi qua như một lưỡi dao sắc cắt lên da thịt họ, khiến tất cả mọi người đều than thở.

“Cứ như mấy vị tiểu thư là tốt nhất ấy. Họ muốn ngủ đến mấy giờ cũng được.”. Một cô hầu gái lên tiếng, trong lời nói hiện rõ sự ganh tị.

“Muốn làm tiểu thư thì cũng dễ thôi. Nhưng mà trước hết cô phải xinh đẹp đã. Rồi kiếm một anh chàng nào nhà giàu quyền rũ anh ta là được.”.

Một cô hầu gái nghe thấy người kia nói như vậy, vì thế lập tức tiếp lời. Rồi sau đó, cô ta liếc nhìn Marie ở đầu đoàn người, đề thấp âm thanh của mình xuống chỉ vừa đủ cho cô kia nghe và nói tiếp:

“Cứ như cô Enji ấy. Nghe nói là con gái của một bang Yakuza nhỏ, cũng không khá giả lắm. Nhưng xinh đẹp như thế. Giò đến đây không phải là nữ hoàng à.?”

Nói xong, trên mặt cô ta còn hiện rõ một nụ cười trào phúng.

Cô ta không hề biết, cái việc đề thấp âm thanh chẳng hề có tác dụng gì cả, ít nhất là với những người như cô Marie.

Vì thế, khi cô ta vẫn còn đang cúi thấp đầu tiếp tục nói xấu Enji với cô gái bên cạnh, bỗng chợt nhận ra trước mặt mình có vật chắn.

Cô ta ngước nhìn... vật chắn ấy không ai khác là Marie.

Bốp...

Cô ta cảm thấy má rất rát, và hình như đang sưng lên nữa.

“Quay trở về dọn hành lý. Nói với Elen nhận tiền lương tháng này rồi rút ngay hôm nay.”.

Cô Marie nhìn cô ta với ánh mắt sắc bén lạnh lùng, nói một câu rồi quay người đi tiếp. Coi như không để ý nữa.

Cô Marie bước vào nhà, cởi chiếc áo khoác lạnh kia ra, lập tức bước thẳng đến phòng bếp.

Cánh cửa bếp vừa mở, một bóng đen ngồi lù lù ngay bên cửa đang ngước nhìn cô.

“Áááááá.....”.

Giật mình và hoảng sợ, cô hét lên rất hãi hùng.

“Cô Marie, bình tĩnh. Là tôi mà.”. Một giọng nói vội vàng cất lên.

Nhìn kĩ lại gương mặt của bóng đen, cô liền ngay lập tức nhận ra bóng đen là ai. Nghĩ đến vừa rồi mình hình như hét lên rất kinh hãi, cô liền cảm thấy có chút xấu mặt. Vì thế rất bất bình lên tiếng:

“Tiểu thư Enji. Cô làm gì ở đây vậy.?. Trời còn rất tối kìa. Cô không ngủ sao.?.”

Bóng đen uể oải trả lời cô.

“Tôi không ngủ được. Tôi muốn uống sữa. Cho tôi một cốc sữa nóng đi.”.

“Được. Nhưng cô phải đứng dậy đã. Không thể ngồi ở chỗ này được đâu.”. Cô Marie nghe nói cô mất ngủ, ngay lập tức hết giận, lại còn hơi lo lắng nữa.

“Không. Tôi ngồi ở đây.”.

Cô lắc đầu, nhất quyết muốn ngồi bẹp dí luôn ở chỗ đó. Cô Marie và mọi người cũng không nói thêm nữa. Mọi người lập tức ào ào đi vào.

Enji ngồi cầm cốc sữa đã cạn trên tay, cảm thấy buồn chán vô cùng. Bỗng chợt, một tiếng ngáp đập vào tai cô.

“Ôi trời. Lạnh thế này. Sao chẳng thấy ai vậy.?.”.

Tiếng nói này là của Kaoru, anh chàng này luôn thức sớm cùng mọi người tập thể dục. Kaoru nhìn quanh chưa thấy ai, ngay cả Saka - người thường xuyên dậy sớm nhất cũng không thấy, rồi lại ngửi thấy mùi thơm ở phòng bếp. Vì thế anh ta bước đến.

Cánh cửa phòng bếp khép hờ, bên trong ánh đèn sáng hắt ra ngoài, còn cả mùi thơm và những tiếng nói cười nữa. Cảm giác thật là ấm áp.

Kaoru đưa tay đẩy cánh cửa...phụt...đèn tắt...một bóng đen đột ngột từ đâu xuất hiện ngay trước mắt...một lưỡi dao sáng loé lên trên tay bóng đen.

“Á.”.

Giật mình, Kaoru hét lên một tiếng. Và ngay lập tức có thứ đáp lại:

“Hi hi hi hi....”.

Kaoru thầm nghĩ: “Tiêu... bị chơi xỏ rồi.”

Một giọng nói ranh ma cất lên bên cạnh: “Muốn hù mấy tên kia không.”

“Có...”

Đèn phòng bếp cứ sáng, rồi lát sau lại tắt....Á....Hi hi hi...Rồi lại sáng...người trong phòng bếp đông dần...đông dần...

Cộp cộp cộp...

“Có người đến...” Một giọng nói trong tiếng ồn ào vang lên.

Tiếng bước chân ngày càng gần phòng bếp hơn nữa. Rồi một cánh tay đưa ra đẩy cánh cửa.

Tình hình thì cũng như thế thôi...đèn tắt...một đám đen từ đâu ủa ra hết oà lại hù, có tên còn meo với gầm rú nữa.

Nhưng không có tiếng hét đáp lại.

Chỉ có một giọng nói trầm lạnh vang lên:

“Enji bày ra trò này à.”

Im lặng...

Rồi, một tiếng nói từ trong đám đen vang lên lanh lảnh:

“Không phải đâu. Kaoru đấy.”

“Ế.?. Làm gì phải tôi. Tiểu thư, là cô mà.” Một giọng nói mang theo sự giật mình vang lên phản bác.

Koong...một cái.

“Vâng. Là tôi đấy ạ.” Giọng nói đó không tình nguyện nhận tội với anh.

Cô ngồi bên cạnh anh, tay cầm đĩa xia xia miếng trứng rồi lại thở dài. Cái biểu hiện này, tất cả đều nằm trong tầm mắt của anh.

“Nhóc con, làm sao vậy.?.”

Cô quay sang nhìn anh, nghĩ nghĩ gì đó liền nói:

“Em cần sang Ý một chuyến.”

“Để làm gì.?.”

“Em nghĩ em biết tin tức về Lilith...?”

Một câu cô nói ra nghe rất thân nhiên, nhưng lại như tiếng sét đánh vào tai những người nhà Fujimaru. Anh ngẩng người ra, rồi ngay lập tức bỏ dao và đĩa trên tay đứng dậy kéo cô ra chỗ khác.

Ở một góc trong căn phòng khách, Saka với vẻ mặt rất nghiêm túc lên tiếng hỏi cô, giọng nói mang theo vẻ rất gấp gáp:

“Điều em vừa nói là thật.”

Enji gật gật đầu.

“Được, vậy lát nữa chúng ta cùng đi. Nơi đó ở đâu.?.” Anh khẽ mỉm cười nói.

Cô im lặng, sau đó khẽ liếc anh nói nhỏ, gương mặt hiện lên vẻ khó xử:

“Saka, em biết anh rất muốn tìm Lilith. Nhưng, việc này, có lẽ chỉ mình em đi thôi. Sau đó, em còn phải đi một vài nơi khác nữa. Anh ở nhà đi. Tìm được tin tức gì em sẽ báo lại cho.”

Anh nhìn cô chăm chú, không hề khó khi cảm nhận được rằng cô đang giấu anh điều gì đó. Đột nhiên, anh cảm thấy có gì đó rất lạ. Thời gian gần đây khi cô bắt đầu tìm tin tức của Lilith anh cũng biết, nhưng thái độ của cô rõ ràng rất bình thường, luôn theo như kiểu người ngoài cuộc. Nhưng lần này khi nhắc đến Lilith, cô dường như đang mắc phải điều gì đó rất khó nghĩ.

“Cuối cùng là có chuyện gì?.”. Bất chợt, anh lên tiếng hỏi một câu khiến cô khẽ giật mình.

Cô lắc đầu rất chắc chắn:

“Không có chuyện gì cả. Chỉ là, em cần xác định một việc thôi. Thật đấy.”.

Anh nghe cô đáp, cảm thấy chẳng thể nào tin được. Nhưng cũng không thể làm gì khác, đành gật đầu đáp ứng. Nhưng vẫn nói một câu:

“Enji...nếu có điều gì đó không ổn. Lập tức dừng chuyện này ngay lập tức, biết chứ?.. Đừng để ý đến nó nữa.”.

“Được mà.”.

Enji đang đứng ở giữa đường của một vùng quê nước Ý. Nhìn những ngôi nhà mang đậm phong cách cổ điển, những hàng rào gỗ nhỏ và dây leo trĩu lá...thật xa lạ.

“Ở nơi đây có tin tức của Lilith sao?.”.

Cô thầm nghĩ, chân dẫm lên nền tuyết mỏng, một tay chỉnh sửa chiếc khăn quàng màu xám, một tay phúi đám tuyết đang bám trên người...ở Ý bây giờ còn lạnh hơn ở Nhật nữa.

Sau khi hỏi thăm rất nhiều người, Enji tìm đến căn nhà trong địa chỉ Jin nhắc đến.

Đó là một khu biệt thự cổ kính cũ kĩ màu tro u ám. Nó đứng tách biệt hoàn toàn với những ngôi nhà khác ở trong làng một đoạn đường rất xa. Người trong làng nói ngôi nhà này đã bỏ hoang rất nhiều năm rồi. Tuy vậy, khi đứng trước cửa nhà, Enji vẫn đưa tay gõ lên cửa.

Như cô nghĩ, không có ai cả.

Vì thế, cô nhìn quanh, lấy từ trong túi mình một dụng cụ bằng sắt hình dáng kì quái, khẽ cúi người xuống, cô đưa đầu của dụng cụ đó vào trong ổ khoá.

Cách.

Enji lách nhẹ người vào, sau đó đóng cửa lại ngay.

Bất chợt, một giọng nói già nua vang lên ngay sau lưng cô:

“Cô gái, tìm điều gì sao?.”.

Enji giật mình quay phắt người lại. Cả người ngay lập tức đi vào trạng thái cảnh giác, sẵn sàng đối phó với mọi điều.

Trước mặt cô là một bà lão với mái tóc trắng cước, khuôn mặt phúc hậu, đôi môi đang nở một nụ cười hoà ái thân thiện. Nhưng dù như vậy, cô vẫn nhìn bà ta đầy cảnh giác.

“Người này ở sau lưng mình từ khi nào?.. Tại sao lại không nhận ra chứ?.. Lúc mình mở cửa, bà ta còn chưa có ở đây.”.

Mãi rất lâu, bà lão vẫn nhìn cô mỉm cười. Bà ta lại hỏi lại:

“Cô gái, tìm điều gì sao.”.

Enji chậm chậm gật đầu. Chờ đợi xem phản ứng của bà ta như thế nào. Nếu bà ta hét lên, cô sẽ lập tức đánh ngất. Nhưng:

“Người trong làng nói đây là căn nhà bỏ hoang mà.”.

Bà lão thấy cô gật đầu liền nói:

“Không sao. Không cần cảnh giác. Hãy tìm điều cô đang tìm.”.

Nói rồi, bà ta quay người bỏ lên gác. Điều này làm Enji hết sức kinh ngạc. Nhưng cũng không vì lời nói đó cô hết cảnh giác với bà lão. Khi bà lão biến mất sau hành lang uốn khúc rất lâu rồi, cô mới dờn khỏi nơi cửa mình đang đứng và cẩn thận đi xem quanh nhà.

Dù nơi này có vẻ kì lạ, mờ ám và nguy hiểm. Nhưng thế thì sao chứ?.. Cô đã bước vào đây rồi. và sẽ không trở ra trừ khi tìm được điều gì đó.

Đây chỉ là một căn biệt thự không quá lớn, vì thế cũng không có quá nhiều phòng, hết các phòng ở tầng một, cô đã xem qua. Không hề có thứ gì khác thường cả. Phòng khách, phòng bếp, phòng ăn...tất cả đều không có thứ gì được coi là đặc biệt khiến cô chú ý.

Và đó là các phòng ở tầng một.

Enji nhìn lên những bậc thang lên tầng, phải mất một thời gian suy nghĩ cô mới quyết định bước lên.

Tầng hai chỉ có ba cánh cửa, nghĩa là ở đây có ba phòng.

Cô đưa tay mở cánh cửa ở căn phòng đầu tiên ra. Nó là phòng ngủ.của một đôi vợ chồng. Cô nghĩ thế. Bởi vì trong phòng có một bức ảnh lớn. Trong bức ảnh, một người phụ nữ ngồi trên một chiếc ghế bành sang trọng, và đứng ngay bên cạnh đó là một người đàn ông. Bàn tay ông ta đang nắm lấy bàn tay của người phụ nữ.

Cô nhìn chăm chú hai người, cảm thấy giống giống một ai đó, nhưng lại không nhớ ra nổi.

Căn phòng này rất sạch sẽ, nhưng dường như đã rất lâu không có người vào đây. Bởi lẽ tất cả các đồ vật đều không có hơi người, chỉ có một mùi như mùi ẩm mốc lạnh lẽo.

Cô bỏ qua căn phòng đó và bước vào căn phòng thứ hai. Căn phòng thứ hai cũng chỉ là căn phòng ngủ, nhưng nó nhỏ và rất đơn sơ. Chỉ là một chiếc giường sắt cũ kĩ, một chiếc tủ nhỏ, một chiếc lò sưởi, một chiếc bàn với những tách chén trên đó. Nhưng ít nhất, căn phòng này có hơi ấm của con người. Cô nghĩ căn phòng này là của bà lão kia.

Căn phòng thứ ba thật xa hoa và lộng lẫy. Khác biệt hoàn toàn so với hai căn phòng kia. Và ở đây cũng có một bức ảnh lớn được treo trên tường. Bức ảnh được phủ rèm.

Enji bước đến gần, và kéo bức rèm ra.

“Lilith..”. Một cái tên vang lên từ miệng của cô.

Trong bức ảnh, một cô gái trẻ xinh đẹp đang ngồi trên một tấm thảm, nụ cười hết sức quyến rũ, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào những người đang ngắm bức tranh. Cả người toát ra một phong thái rất quý phái.

Một điều vang lên trong đầu cô:

“Đây là nhà của Lilith sao.?. Còn hai người trong bức ảnh kia, thảo nào lại cảm thấy có gì đó quen quen. Hai người đó ra là cha mẹ của Lilith.”.

Cô thần người ra ngắm nhìn bức ảnh phía trước. Biết rõ như mình đang nhìn Lilith nhưng lại cảm thấy như mình đang nhìn một người khác. Lilith mà cô đang thấy ở đây, có thứ gì đó vui tươi và hạnh phúc hơn so với Lilith trong những bức ảnh anh đưa cho cô xem, hay là trong bức tranh ở nhà Senje.

“Cô gái, tìm được điều cần tìm chưa.?.”. Giọng nói già nua lại vang lên sau lưng.

Enji từ từ quay người lại nhìn bà lão. Cô chột hỏi:

“Bà là ai.?.”.

Nhưng bà ta không trả lời cô, mà lại hỏi trở lại:

“Cô gái, cô biết tiểu thư sao.?.”.

Enji lắc đầu đáp:

“Không. Tôi chưa gặp người phụ nữ này bao giờ. Vậy bà là người hầu của Lilith.?.”.

Bà ta nói là tiểu thư, vì thế cô nghĩ là vậy.

Bà ta vẫn tiếp tục không trả lời.

“Cô gái, cách đây một thời gian, có một chàng trai có đến đây. Anh ta cũng đang tìm điều gì đó giống cô. Anh ta đã lấy đi một vài thứ của tiểu thư Lilith, và đã đánh thức tôi dậy. Một thời gian sau anh ta lại trở lại. Anh ta nói sẽ có một người nữa đến đây, vì thế tôi đã cố gắng thức cho đến bây giờ. Anh ta nhờ tôi chuyển cho tôi thứ này.”.

Bà ta vừa nói, vừa đưa cho cô một mảnh giấy.

Enji nhận lấy mảnh giấy đó, nhưng lại chẳng vội vàng mở ra. Cô đang nghĩ đến những lời bà ta nói.

“Là Jin đã đến đây, chắc chắn rồi. Nhưng đánh thức là sao.?. Không lẽ người này, là...”.

Cô nghĩ đến một điều, và thật cẩn thận, cô hỏi:

“Bà, không lẽ là Vampire sao.?.”

Bà lão khẽ mỉm cười nói:

“Cô gái, thứ cần tìm có lẽ sắp tìm được rồi. Cô nên rời khỏi đây thôi. Ở nơi này không còn thứ gì cần thiết với cô nữa đâu. Tôi thức đến giờ đã quá mệt mỏi rồi, giờ nếu lại nằm xuống, tôi sẽ không thể thức dậy thêm lần nữa. Nếu cô gặp lại tiểu thư Lilith, phiền nói với cô ấy, sau này nhớ cha mẹ cũng không cần phải quay về nữa. Tất cả đã thành tro bụi rồi.”

Enji gật đầu một cách máy móc với bà lão. Và ngay lập tức rời khỏi ngôi nhà.

Enji rời khỏi đó được một khoảng khá xa, cô nghĩ gì đó liền quay đầu lại.

Ở nơi ngôi nhà đáng lẽ phải ở đó, thì lại chẳng có gì. Một khoảng trống không ở giữa những đám cỏ khô phủ đầy tuyết. Trên khoảng không, tầng tầng lớp lớp tro bụi giăng đầy, dần dần phiêu tán biến mất theo từng cơn gió lạnh.

Cô đứng nhìn cảnh tượng đó lâm bầm:

“Jin...anh đánh thức thứ gì vậy?... Thật là đáng sợ mà.”

Rồi cô quay người đi, tiếp tục rời xa khỏi nơi đó. Trong tay cô vẫn còn mảnh giấy bà lão đó đưa. Lại thêm một địa chỉ nữa.

Guil Valois là ai?.

Trong một quán ăn nhỏ tại Roma.

Một cô gái mặc một chiếc áo khoác dạ xanh đen rất kiểu cách dài đến đầu gối vừa bước vào quán, ngay lập tức, quán nhỏ trầm đi một chút rồi lại sôi động hẳn lên.

Enji gỡ chiếc mũ nồi nhỏ xinh xắn, đôi tay trắng bệch vì lạnh phùi đám tuyết đang vương trên nó và cả trên chiếc áo khoác của mình xuống. Cả người khẽ run lên, cô ngồi xuống một bàn trống ngay gần đó và gọi một cốc socola nóng.

Cô không để ý sau mình còn có rất nhiều người đàn ông cùng bước vào quán, vừa ngồi xuống gọi bữa thứ gì đó và bắt đầu nhìn cô chằm chằm. Cô đã quá quen với cảnh này rồi.

Một người phục vụ đưa đến một cốc socola nóng đến, nhìn thấy cô liền hơi giật mình, rồi lại tò mò nhìn. Cuối cùng, cô ta lên tiếng hỏi:

“Xin lỗi, nhưng hình như chúng ta gặp nhau ở đâu rồi đúng không?..”

Vì Enji ăn mặc không hề giống người sống ở đây, cô hầu gái này nghĩ cô là người nước ngoài, vì thế khi hỏi cô là nói bằng thứ tiếng Anh chuẩn.

Enji đang cầm chặt cốc socola nghe vậy liền ngẩng đầu lên, rồi chợt bật cười nói bằng tiếng Ý rất trôi chảy:

“Chị vẫn tiếp tục làm ở quán này sao?... Cách đây vài năm em đến chơi Roma một thời gian dài, vẫn đến đây ăn kem mà.”

“A...em là cô bé đi bụi ấy...”

Cô phục vụ quán khi nhớ ra Enji lập tức cười rất vui vẻ. Sau đó, cô gái này còn đưa ra cho cô một đĩa bánh bông lan vừa mới nướng xong, nói là ‘mời’.

Con người ta vẫn thường như thế. Khi đột nhiên một ngày nào đó gặp lại một người mình đã từng biết và có ấn tượng sâu đậm, sẽ luôn có một cảm giác hưng phấn vui vẻ rất khó nói.

Sau khi uống hết cốc socola nóng đó, đáng lẽ ra Enji đã đứng dậy đi ngay, nhưng rồi cô quyết định ngồi lại lâu hơn nữa. Gặp lại người quen cũ, nói chuyện một chút đâu có sao.

Quán có vẻ càng ngày càng đông. Và càng có vẻ ồn ào.

“Xin lỗi, bọn anh có thể ngồi đây được không?..”

Một giọng nói nghe rất thân thiện vang lên ngay sau lưng cô.

Enji từ từ quay đầu lại, nhìn người vừa nói. Anh chàng tóc nâu, đeo mắt kính, nụ cười thân thiện trong khá thư sinh tử tế. Còn một người nữa đứng bên cạnh anh ta tóc cắt quá chòm chòm, mắt dài nhìn hơi sắc bén, nhưng trông cũng rất tốt, đang mỉm cười gật đầu với cô.

Hai người này, nhìn đi nhìn lại đều có thể nói là đẹp trai, khá hơn so với tiêu chuẩn trung bình của thế giới. Nhưng nếu so với Saka thì...Haizz, không thể so sánh được, không thể so sánh được.

Enji liếc họ một chút, chẳng đồng ý chẳng từ chối nói một câu lạc đề:

“Tôi có người yêu rồi.”

Thực ra mà nói, ý của cô là: “Tôi có người yêu rồi, nên nếu ngồi thì ngồi, các anh cũng đừng có làm phiền, hay chính xác hơn là đừng tán tỉnh tôi.”

Hai người kia chẳng hiểu hết ý của cô. Nhưng ý của bọn họ là đến đây làm quen với cô mà, cái câu kia cô nói ra, không phải ả ý là không mời họ ngồi hay sao. Vì thế, hai anh chàng ngay nghe câu trả lời của cô xong lập tức liếc nhau, sau đó rời khỏi quán luôn.

Hai người kia rời đi, cô ở lại nghĩ đến chuyện vừa rồi có chút giật mình. Tại sao cô lại nói mình có người yêu rồi?. Bình thường như thế này, cô sẽ lắc đầu từ chối mà. Lại khi nói câu đó còn nghĩ đến anh nữa. Thế này thì...Enji thầm kêu than: Không ổn, rất rất không ổn.

Không lẽ...cô lại chấp nhận anh rồi?.

Khi Enji đang sợ hãi bởi chính ý nghĩ của mình, thậm tự hỏi khi về không biết có cần test lại tình cảm của mình hay không, thì người trong quán quá nửa bắt đầu rời đi. Những người này nhìn thấy cô nên mò đến vừa có ý ngắm vừa có ý định làm quen, nhưng người ta vừa nói mình có người yêu rồi, lại còn từ chối hai tên khá như thế nữa, chắc chắn người yêu cũng chẳng bình thường gì. Vì vậy rời đi tìm việc nào có ích cho mình mà làm, thế đỡ tốn thời gian hơn là ngồi đây.

Khách rời đi, quán còn lại một số người cũng yên tĩnh hẳn. Mà nhân viên phục vụ bây giờ cũng không còn bận nữa.

“Chúng ta nói chuyện chút được không?”. Cô gái phục vụ quán kia khi rảnh rồi liền tìm đến cô nói chuyện.

“Trông em khác quá. Nếu mà em ăn mặc như hồi trước thì có khi chị nhận ra luôn, nhưng như bây giờ thì chịu thôi. Lần này em đến Roma không chỉ là đi du lịch chứ?.”

“Không. Là có chút việc. Nhưng xong rồi. Ngày mai em sẽ về Nhật luôn.”.

Nghe đến Nhật, cô hầu gái mắt sáng lên.

“Wa. Ra em đang ở Nhật. Ở Nhật giờ cũng đang là mùa đông nhỉ?. Chị định đến Nhật mấy lần rồi đó. Nhưng vẫn chưa có cơ hội. Mà...(cô hầu gái khẽ nháy mắt với Enji có vẻ rất mờ ám)...người yêu của em cũng ở Nhật hả?.”

Cô nghe câu hỏi của người hầu gái lập tức thờ dài. Phụ nữ, vẫn là phụ nữ, luôn luôn thích và tò mò về những câu chuyện tình yêu.

“Gi thế, mau nói đi. Anh chàng của em như thế nào?. Rất đẹp trai đúng không?. Em gặp anh chàng đó như thế nào vậy?. Lúc em đang đi du lịch ở Nhật chắc là gặp anh ấy đúng không?. Giờ là bị giữ luôn ở Nhật hả?.”

Cô gái đó thấy Enji vẫn không nói gì, không hề chịu buông tha mà tiếp tục hỏi.

Không thể từ chối nổi người này, cuối cùng, Enji vẫn phải nói:

“Em từng nói mình sinh ra ở Mỹ nhỉ?. À. Thực ra em sinh ra ở Nhật kia. Sau khi đi du lịch bị được vài nơi, em bị người nhà gọi về không cho đi nữa. Rồi mới đây, em lỡ cá cược thua nên phải dính lấy anh ta. Anh ta không được tốt cho lắm. Từ chút, em tìm ảnh cho chị em...”.

Cô vừa nói vừa lục túi móc điện thoại ra tìm ảnh của anh, không hề biết được cô gái trước mặt đang mắt tròn mắt dẹt nhìn cô, chắc là sock bởi lời nói của cô về anh, và còn cái vụ cá cược nữa.

“Đây nè..”. Enji nói, đồng thời đưa chiếc điện thoại đến trước mặt cô gái.

Bức ảnh trong máy điện thoại của cô được chụp rất nét, là chụp cận cảnh mặt của một người đàn ông đang ngủ. Cái này cũng không phải là cô chụp, mà là cô Elik thấy trong điện thoại của cô không có bức ảnh nào về anh liền bức mình, sau đó mượn điện thoại của cô khoảng hơn một tuần. Tuần sau cô lấy lại điện thoại, trong thẻ nhớ đã có mấy trăm cái ảnh rồi.

Và nói đi nói lại chúng ta đều biết sức sát thương của Saka. Thêm nữa là cái bức ảnh này được chụp rất chi là nghệ thuật, vì thế cô phục vụ quán vừa nhìn thấy bức ảnh của anh lập tức há mồm ngạc nhiên đến mức không ngậm lại nổi.

Tay của cô gái run run tiếp tục bấm xem những ảnh ở đằng sau nữa.

“Ôi mẹ ơi..”. Cô gái thốt lên.

“Còn đẹp trai hơn cả diễn viên điện ảnh chị thích nữa. Đây thật sự là người yêu của em à?.”

Enji nhìn thấy cô gái kia vừa kinh ngạc lại vừa hâm mộ nhìn cô, không hiểu sao trong lòng cũng cảm thấy khá là tự hào đấy. Rồi không biết từ khi nào, cô khẽ mỉm cười ngọt ngào đáp:

“Ừm...đúng vậy.”

Enji bước ra khỏi quán thì trời đã tối từ lúc nào. Đội chiếc mũ nỉ lên, cô xỏ tay vào chiếc áo khoác dạ và bước đi. Trên đường, vẫn có rất nhiều người nhìn cô. Nhưng hiện giờ, cô không cảm thấy khó chịu, trái lại còn thấy những hành động đó đáng yêu nữa.

Chiếc điện thoại nằm trong túi đột nhiên vang lên.

Ngay khi cô vừa cất tiếng, người phía đầu dây bên kia lên tiếng lập tức nói mang theo vẻ không vui:

“Nhóc con, tôi quyết định rồi. Muốn đi đâu mai cũng phải về đã. Em đừng nghĩ dùng cách này lang thang đến nơi nào mình muốn cũng được. Ai mà biết em có lấy cớ này để đi chơi hay không chứ.?”

Cô tròn mắt không tin được cái lí của anh, lập tức cãi lại:

“Nhưng em đi tìm tin tức thật mà.”.

Cái người ở đầu dây bên kia vẫn không quan tâm lạnh giọng nói tiếp:

“Không nói nhiều. Mai về đi. Sau đó muốn đi đâu tiếp cũng được. Nhớ rõ chưa. Mai em không về, tôi sẽ cho người đến lôi em về.”.

Nghe cái giọng nói độc đoán của anh, cô lập tức bực mình gào vào điện thoại:

“Phi lí mà... làm gì có cái kiểu ra lệnh như thế chứ.?.”.

“Có đó. Không phải tôi vừa ra lệnh như thế sao.?. Không nói nữa, tôi đang bận. Mà bên đó hình như đến giờ cơm tối rồi. Ăn sớm đi rồi mua vé bay đêm bay về đây.”.

Nói xong liền cúp máy.

Chỉ còn lại cô nhìn tròn mắt với chiếc điện thoại của mình, không hiểu sao muốn đập luôn nó đi.

Bất chợt, nhớ ra chuyện gì đó, Enji tìm số và gọi điện đến cho một người.

Lúc đó, tại Nhật Bản.

Ông Langdon nhìn anh cãi nhau qua điện thoại với cô, chờ khi anh cúp máy xong rồi liền lên tiếng:

“Cậu chủ, ngài nói luôn là nhớ cô ấy có phải là tốt không. Rồi gọi điện muốn nhắc tiểu thư ăn tối thì cũng nên nói thẳng ra. Ngài nói như thế tiểu thư sẽ chẳng hiểu gì đâu. Tiểu thư mù tình yêu mà.”.

Anh liếc mắt nhìn ông khẽ cười.

“Ông Langdon... đi làm việc đi.”.

Ông Langdon nhún vai vài cái rồi trở lại phòng làm việc của mình. Hừm. Chuyện tình yêu của người khác, ông không thể nào hiểu được.

Lúc đó, tại Ý:

“Enji hả.?. Gọi điện có chuyện gì vậy.?.” Một giọng nói mang theo sự vui mừng vang lên trong điện thoại.

“Chị Melisa. Em có chuyện muốn hỏi. Ở nhà Valois, chị biết ai tên là Guil không.?. Guil Valois.?.” Enji nghe được giọng nói dễ mến kia, miệng cũng nở nụ cười hỏi.

Đầu dây bên kia im lặng có chút quái dị, sau đó:

“Guil de Valois...Enji, em không biết à.?. Đó là một cái tên khác của Saka mà.”.

Một lời nói chỉ nhẹ nhàng được thốt ra liền khiến cô chấn động.

Melisa thấy mãi cô không nói gì, cảm thấy có gì đó không ổn vội vàng lên tiếng:

“Enji, là có chuyện gì xảy ra vậy.?.”

“Không...không có gì.”.

Enji khó khăn đáp, ngay lập tức không nói thêm điều gì cúp máy.

Cả người cô rơi vào trạng thái thần thờ, tâm trí lập tức hoang mang.

Cô chưa bao giờ hoang mang như lúc này.

Ngồi phịch trên một bậc thềm của một căn nhà khoá cửa ngoài gần đó. Cô khẽ thở dài suy nghĩ mông lung.

Miệng cô thì thảo hời:

“Jin, em phải làm sao bây giờ?..”.

Tại Nhật Bản, Saka cầm trên tay một bức ảnh chụp cô với Hunxter, trên môi hiện rõ một nụ cười. Anh không hề biết sắp tới có chuyện gì xảy ra.

Địa chỉ thứ hai.

Enji trở về đến sân bay vào giữa đêm. Khi cô bước ra ngoài và đang muốn gọi một chiếc taxi, cô đã thấy chiếc xe rất quen thuộc mà Kaoru hay đưa đón cô.

Ở trong xe, một anh chàng đang gà gât ngủ, cô không hề khách khí đập một cái vào cửa xe, và anh chàng kia giật mình đứng bật dậy.

Nghe tiếng cộp rất to phát ra khi đầu Kaoru đập vào trần xe, cô cảm thấy rất thoải mái. Haizz, tâm trạng buồn đúng là rất thích hợp để đi bắt nạt người khác mà.

Anh chàng kia còn đang định lên tiếng mắng, nhưng vừa nhìn thấy cô liền im bặt, lập tức mở cửa xe nghênh đón.

“Sao anh biết tôi về giờ này mà chờ?..”. Cô hỏi.

Anh chàng trả lời hết sức ngây thơ.

“Tôi không biết. Nhưng cậu chủ nói chắc cô sẽ về vào đêm nay hoặc sáng mai, hoặc chiều mai. . .vì thế bảo tôi đến đây chờ.”.

Nhìn cái bộ mặt vẫn còn ngái ngủ của anh ta, cô cảm thấy có chút thương cảm. Chẳng biết vì sao mình lại thương cảm nữa. Chắc là tâm tình mình không vui, nên nhìn ai cũng thấy người ta đồ churong mắt hơn thì phải.

Vì thế cô định vươn tay ra đập vai an ủi anh ta một chút. Nhưng tên gốc Kaoru này thấy ánh mắt cô nhìn mình thương cảm thì bỗng nhiên hoảng sợ, vì vậy cô vừa đưa tay lên, anh ta lùi lại theo phản xạ, rồi lại như sợ cô giận lại tiến lên, mỗi tội khuôn mặt như đang chuẩn bị tinh thần sẵn sàng chịu trận.

Sao mà cô muốn đập anh ta quá.

Cái tên gốc Kaoru này còn đáng ghét hơn tên vô dụng Lau ở nhà nữa.

Cô nhướn mày liếc anh ta, lạnh nhạt nói:

“Cái mặt cậu bị làm sao vậy?.. Tôi có nói sẽ đánh cậu đâu. (Tôi chỉ nghĩ sẽ đánh cậu thôi.). Về nhà.”.

Nói xong chui vào xe, khoanh tay, và nhắm mắt lại.

“Đừng nghĩ gì nữa. Hãy để mọi thứ tự nhiên.”.

Đại Lão thường nói thế khi cô hỏi những chuyện mà cô không biết cách giải quyết.

“Nhưng chuyện này để tự nhiên được sao?..”.

Cô nghĩ thầm.

Để mọi thứ tự nhiên?.. Nghĩa là cô sẽ không làm gì cả?.. Và chờ đợi mọi chuyện đến?.. Nhưng, việc này, nếu cô không làm gì cả nghĩa là dừng luôn ở đây. Cô sẽ sống mãi như thế này. Có thể nói là vô lo vô nghĩ. Sống hạnh phúc thật tốt. Nhưng đó là thời gian trước khi cô biết đến Lilith. Còn bây giờ, bảo cô không làm gì nữa, chắc chắn là cô không làm được. Cô ở nhà Senje bao nhiêu năm trời, thân phận của mình bị người ta dấu kín. Nói một người có thể không quan tâm mình là ai, có người đó sao?..

Cô còn nhớ, lúc cô mất trí nhớ, câu hỏi đầu tiên khi cô thức dậy :

“Tôi là ai?..”

Có người đã trả lời ngay cho cô câu hỏi đó. Cô tin câu trả lời ấy suốt nhiều năm trời. Và bây giờ, khi biết câu trả lời năm ấy là giả, cô lại tự hỏi mình.

“Tôi là ai?..”

Nhưng bây giờ, cô muốn tự mình tìm câu trả lời cho câu hỏi đó.

Enji lững thững bước vào phòng của mình. Cơ thể không hề cảm thấy mệt mỏi, nhưng lại cảm thấy mệt mỏi về tinh thần. Cô muốn tắm.

Cô đứng trước phòng tắm của mình và cảm thấy vô cùng kì quái. Bởi vì nó sáng đèn, và có tiếng nước chảy.

Là có người đang tắm?.

Cảm thấy vô cùng bức bối, Enji mở cửa và bước vào.

Phòng tắm của cô vô cùng rộng. Tất cả mọi thứ đều màu có màu trắng sứ và sàn thì lát đá cẩm thạch. Phòng tắm của cô có một bể bơi nhỏ hình tròn có những bậc thang đi xuống đáy, bốn góc có bốn bức tượng thiên sứ đang nâng trên vai bình nước, nhưng không phải là đồ nước xuống. Mỗi chiếc bình đó, chính xác là đổ xuống một loại xà phòng với các hương thơm khác nhau. Cô không thường tắm ở trong chiếc bể bơi nhỏ nhỏ đó.

Một góc khác là bồn tắm rộng đủ cho bốn người cùng tắm, đặt bên tường nơi có ba chiếc vòi hoa sen xả nước và hai chiếc vòi khác xả xà phòng thơm. Bồn tắm này Minako và Arika cực kì thích. Cô còn nhớ khi hai người bước vào phòng tắm của cô, hai người đã sock đến mức như thế nào. Chắc, cứ như thể người cô đại thấy đĩa bay ấy. Còn một nơi nữa, nơi đó chỉ có duy nhất một chiếc vòi hoa sen rất lớn, dùng để tắm đứng, xung quanh nơi đó một khung rèm tròn.

Và còn một vài nơi khác nữa ở trong phòng tắm. Như phòng xông hơi, hay một gian khác trong phòng tắm có những thứ mà người ta tưởng là mình vừa bước vào một khu spa bạc nhất.

Có được cái phòng tắm này, cô cũng phải thực sự cảm ơn cô Elik. Vì nghe đầu hồi xây khu nhà này, cô Elik đã kịch liệt yêu cầu anh để phòng tắm trong phòng cô cho mình tự thiết kế.

Và bây giờ Enji đang bước đến khung rèm tròn có vòi hoa sen lớn.

Xoạt...một tiếng.

Chiếc rèm được kéo ra.

Một người đàn ông đang ngửa cổ mặc cho nước xối thẳng vào mặt, vừa nghe tiếng kéo rèm, anh ta quay đầu lại nhìn đồng thời đưa tay vuốt ngược mái tóc đang ướt của mình.

Một gương mặt điển trai mang theo vẻ vừa gian xảo lại vừa tử tế, nước chảy từ trên đỉnh đầu xuống gương mặt ấy, rồi lại trôi xuống cổ khiến người trước mắt càng trở nên quyến rũ.

Một gương mặt mang theo vẻ đẹp kiêu diễm đáng yêu nhìn anh khó chịu.

Đôi môi nhỏ hồng mấp máy cầu nhàu:

“Về phòng anh mà tắm chứ.”.

Cầu nhàu xong lập tức kéo rèm lại.

Anh còn chưa kịp xác nhận tình huống xảy ra, chiếc rèm xoạt một lần nữa được kéo ra, cô gái phát phát tay nói:

“Em mới chỉ nhìn phần trên thôi. Đừng lo.”.

Xoạt một cái lại kéo rèm lại.

Enji đi chân trần trên sàn, chân cô đập lên nước tạo thành những tiếng tấp tấp vui tai. Khi cô còn chưa đi được mấy bước, một tiếng cười vang lên ở sau tấm rèm. Rồi tiếng rèm được kéo ra, một giọng nói mang theo sự thích thú hỏi cô:

“Muốn vào không?.”.

Cô trả lời lạnh nhạt:

“Mơ đi.”.

Nói cô chẳng có cảm giác gì là nói dối. Không tin thì cứ thử nghe tiếng tim đập của cô mà xem. Mà cái tên đàn ông kia nghe câu trả lời của cô còn cười lớn hơn nữa. Cô muốn quay lại đập anh ta một cái. Nhưng mà cái tình trạng anh ta như thế nếu mình quay lại thì...thì...phiiii...không thể nói được.

Khi Enji bước ra khỏi phòng tắm, người đàn ông vừa chiếm phòng tắm của cô đang ngồi trên giường, nhìn cô cười cười.

“Anh cười gì chứ.?”. Cô cau mày, vừa leo lên giường vừa nói.

Anh vẫn cười không nói gì, nằm xuống bên cạnh, đưa tay ôm lấy cô, lằm bằm;

“Ngủ ngon.”.

Rồi im lặng, dường như đã ngủ rồi.

Một lát sau, cô cũng không rõ, có thể là rất lâu sau thì phải, cô thở lên tiếng:

“Saka...?”.

“Ừm..”.

“Em hỏi anh một câu này.”

“Nói đi.”

“Có một người anh cực kì tin tưởng, nói là không nên tin một người khác, anh có làm theo không.?”.

Cô cứ nghĩ anh phải im lặng một chút, hay suy nghĩ gì đó mới trả lời, ai dè, cô vừa mới hỏi xong, người kia đã nói:

“Còn lâu. Tôi 25 tuổi rồi. Người ta bảo tôi làm cái này tôi không được đi làm cái kia chắc. Dù mình tin tưởng thế nào, thì đó cũng là một người khác, có phải mình đâu. Mà ai nói em như vậy.?. Tên nào bảo em không được tin ai à.?”

Cô nghe anh nói xong liền cảm thấy mình rất ngu. Ai lại đi hỏi cái vấn đề này với anh chứ.?. Anh không giống cô, đâu thể biết mối quan hệ của cô với Jin như thế nào. Nhưng mà, nghe anh nói cũng cảm thấy có lí.

Cô nghĩ đến địa chỉ bà lão Vampire đó đưa.

“Saka, mai đưa em đến một nơi được không.?”

“Nơi nào.?”

“Đảo Shire, trường đại học Danh Vọng. Nơi đó thuộc tư nhân, tàu thuyền muốn vào đó trừ khi là cung cấp thực phẩm. Nhưng em muốn vào một nơi của trường đại học đó. Nếu em không phải là sinh viên ở đó thì không được. Em cũng nghĩ đến việc đột nhập rồi, nhưng anh từng nói trường Danh Vọng có rất nhiều Vampire học ở đó đúng không.?. Hiệu trưởng cũng là Vampire nữa, nên đột nhập chắc có chút khó khăn. Lấy mối quan hệ của anh có thể đưa em vào một số nơi được không.”.

Anh im lặng rồi dò hỏi:

“Em đến đó tìm tin tức về Lilith à.?”

“Ừh. Nhưng khi em tìm anh không được theo dõi.”.

“Được thôi. Không có gì. Tôi là cựu học sinh ở đó mà. Hiệu trưởng hiện tại cũng là bạn của tôi nữa. Muốn cậu ta làm hướng dẫn viên đưa em đi khắp đảo cũng được. Nhưng đến đó, em cố gắng đừng gây sự với những sinh viên mặc đồng phục màu bạc nhé. Tất cả đều là Vampire đấy.”.

Cô nghe anh nói có chút ngạc nhiên. Ra là anh đã từng đi học.?.

“Nhiều Vampire không.?”

“Rất nhiều. Vốn dĩ ngày trước gia tộc mở trường học ở đó dành cho con cháu Vampire mà. Có từ cấp mẫu giáo trở lên. Nhưng cách đây khoảng bảy tám mươi năm thì thu thêm cả con cháu của những gia đình quý tộc nữa. Hiện tại số lượng học sinh bình thường nhiều hơn gấp hai lần số học sinh Vampire. Vampire được học khu riêng, sống cũng ở một khu riêng, phần lớn là không giao lưu với những học sinh bình thường.”.

Anh cúi đầu thấp xuống thì thầm vào bên tai cô, càng nói càng nhỏ.

“Có gì mai nói tiếp nhé. Tôi buồn ngủ rồi.”.

Cô khẽ nhủ mày. Cái gì vậy. Cô còn tò mò muốn biết thêm mà.

“Nhưng em không buồn ngủ.”.

Im lặng...

Cô bực mình, lằm bằm mắng anh một vài câu rồi cũng im lặng.

Trong lòng lại nghĩ đến việc mình đang làm.

“ Jin....em sẽ tiếp tục đi theo dấu vết của anh. Chắc chắn là anh phải biết tội mình là ai đấy. Nếu không, khi tìm lại được anh, em sẽ đánh anh.”.

Ngày mai, bức màn bí mật sẽ lại mở ra thêm một lớp nữa.

Nói là ngay ngày hôm sau, nhưng Saka rất bận, phải đến năm ngày sau anh mới có thể đưa cô đến đảo Shire được.

Vừa bước xuống máy bay, Enji đã bị một chuyện dọa cho sáng mắt.

“ Saka, họ đứng ở đó định làm cái gì vậy.?.”.

Cô vừa kéo áo vừa hỏi anh, đồng thời chỉ tay về phía đám người mặc đồ đen đứng ở đằng trước. Đám người đó phải có chừng hơn 30 người, khi cô vừa bước xuống máy bay đã liền thấy họ từ những chiếc xe đen bóng bước ra.

Và một người trong nhóm đó đang chạy về phía hai người. Có lẽ ông ta là đội trưởng nhóm người này.

Người đàn ông kia chạy đến trước cách hai người chừng ba mét thì dừng lại, ông ta cúi đầu chào và rất cung kính nói:

“ Ngài Alp Valois sai chúng tôi đến đón ngài.”.

Cô nghe ông ta nói như thế thì quay sang nhìn anh, ánh mắt theo kiểu: “ Saka, ra anh là nhân vật lớn.”.

Anh cũng nhìn lại cô, mỉm cười nói:

“ Nhóc con, tôi có thể nhìn thấy sự chế giễu ở trong mắt của em đó.”.

Sau đó kéo cô đi về phía chiếc xe ngay ở phía trước, nơi một người tài xế đã mở sẵn xe chờ đợi.

Khi hai người bước vào xe, người đàn ông kia cũng mở cửa ghế trước và bước vào, sau đó ông ta nói vào chiếc micro nhỏ, những người vệ sĩ ở bên ngoài liền chui vào xe, làm thành một đoàn hộ tống xe của cô.

Enji nhìn đoàn hộ tống, lần nữa lại liếc anh, ánh mắt mang đầy ý vị.

Saka biết cái kiểu nhìn của cô có nghĩa là thế nào, nhưng anh không để tâm, anh quay sang hỏi người đàn ông kia và hỏi:

“ Mới đây có chuyện gì sao.?.”.

Ông ta nghe anh hỏi, giật mình một chút rồi gật đầu.

“ Cách đây hai ngày có người đột nhập trường đại học, khi bị chúng tôi phát hiện, hắn ta chẳng lo lắng, mà còn nán lại đánh bị thương 67 người rồi biến mất. Trong thời gian hắn đột nhập và biến mất đó, chẳng hề có một tàu biển hay máy bay nào ở gần khu vực đảo. Mấy ngày nay chúng tôi phong tỏa không cho máy bay hay bất kì một tàu nào đến đảo hoặc rời đi, nhưng vẫn không tìm thấy hắn.”.

Saka khẽ nhún mày, hỏi tiếp:

“ Hắn ta đột nhập khu nào.?.”.

“ Khu học sinh Vampire, hắn đột nhập hết toàn bộ các dãy nhà của khu học sinh Vampire, hiện tại là không thấy hắn lấy cái gì quan trọng, có vẻ như là hành vi phá phách thì đúng hơn. Nhưng mấy người bị thương đó, ngài biết đấy, tất cả họ đều là Dhampir, vậy mà hắn chẳng tốn sức đánh cho bọn họ vẫn còn đang nằm dưỡng thương. Lần này ngài đến thăm đảo, ngài Alp sợ rằng hắn có chủ định gì đó với ngài, vì thế phái chúng tôi đến đón.

Anh không nói gì với ông ta nữa, nhưng quay sang nhìn cô, ánh mắt như muốn nói: “ Giờ đã hiểu chưa.?.”.

Cô nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ, cuối cùng lên tiếng:

“ Không. Em chẳng hiểu (anh muốn nói gì cả).”.

Rõ ràng là lệch lạc, nhưng mà câu trả lời cũng khóp quá đi.

Anh chàng tên Alp kia khá hơn đàn ông bình thường một chút. Bởi vì khi nhìn thấy cô, anh ta chỉ đơ người ra có ba giây thôi. Nhưng sau đó, thật không ngờ, phản ứng của anh ta lại vô cùng kịch liệt.

“ Trời ơi. Bao nhiêu năm chúng tôi thay người tình như thay áo, cậu vẫn im lặng chẳng có phản ứng gì. Vậy mà tại sao khi có lại kiếm được “ loại” “ cực phẩm” thế này chứ.?. Cậu muốn chúng tôi ghen tị đến chết à.?.”

Anh ta gào thẳng vào mặt Saka không giữ lại chút hình tượng nào hết:

“Người bình thường thì cơ thể đẹp, gương mặt hơn người một chút đã được rồi. Loại cả người cả mặt đều “hảo hạng” như này, cậu kiếm ở đâu ra chứ?. Loại này là “cực hiếm”, sao lại rơi vào tay cậu.”.

Không thể phủ nhận, từ ngữ anh ta dùng rất đặc biệt.

Rồi anh ta gạt Saka sang một bên tiến đến về phía cô, mỉm cười rất chi là lịch sự.

“E hèm...khụ...người đẹp, liệu em có thể dành chút ít thời gian cho tôi không?.”

Cô nhìn anh ta kinh hãi, nhưng lơ anh ta quay sang nói với anh:

“Em phải xem lại cái thuyết: Vampire thì không mắc bệnh thần kinh...”.

Anh chàng tên Alp kia giật giật khoé mặt vài cái, không thể nói thêm được gì nữa.

Saka khẽ mỉm cười có vẻ đắc chí liếc anh bạn.

“Enji..mắng hay lắm”.

Enji chính thức bị lạc ở thư viện trường Đại học Danh Vọng. Nghe giống như đùa, nhưng đúng là bị lạc thật.

Cô vừa lần mò tìm cái nơi ghi ở trong tờ giấy bà lão Vampire kia đưa, vừa thấp giọng mắng Jin.

“Dầu tốt lắm, dầu tốt lắm. Dầu thế này sau khi tìm được luôn. Mà cái nơi quái đó ở chỗ nào chứ.”.

Cô lại cúi xuống nhìn tờ giấy lầm nhảm:

“Thư viện trường Đại học Danh Vọng, dãy 103 đi về phía đông, kệ sách 7 tính từ cửa sổ phía Tây.....Thì đây đúng là dãy 108 rồi. Nhưng cái cửa sổ phía Tây đó ở chỗ nào chứ?. Tên Alp đó nói thư viện này gần năm năm rồi không có thay đổi vị trí các kệ sách, nhưng sách mới sách cũ nhập vào rất nhiều. Ngốc Jin đừng nói anh dầu bí mật ở cuốn sách cũ rích nào đó, giờ không chừng bị người ta vứt rồi.”.

Nơi cô đang đứng là dãy 103 tính từ cửa vào đi về phía đông, ở nơi này không hề có đến một người học sinh nào. Mà ở đây, cô nhìn qua, phần lớn đều là những quyển sách đã từ rất lâu rồi, đã sòn góc, và toà ra mùi ẩm mốc, mùi gỗ mục. Rất nhiều quyển sách ở đây còn nhiều tuổi hơn cả Đại Lão nữa.

Dù nơi này có đèn thấp sáng, cô vẫn cảm thấy nó âm u lạnh lẽo rất khó chịu.

Dãy kệ sách 103 này có rất nhiều kệ sách xếp xít nhau rất dài, cô cứ bước dọc theo nó về phía Tây, vậy mà đi được hơn năm phút rồi cũng chưa thấy được cái cửa sổ nào cả. Cái thư viện này, lớn cũng là lớn quá đi.

Bất chợt, một ánh sáng loé lên rọi thẳng vào mắt cô, một chiếc cửa sổ với khung cửa gỗ màu nâu xám hiện ra. Khung cửa ở đây cũng giống như những cuốn sách này vậy, cũng đã rất nhiều tuổi rồi.

Cô chạy đến gần chiếc cửa sổ, rồi từ đó tìm chiếc kệ sách số 7.

“Đây rồi, xem nào...hàng thứ ba từ trên xuống, cuốn sách thứ tư từ phía cửa sổ...là cuốn này sao?.”.

Bàn tay trắng muốt của cô dừng lại ở một cuốn sách rất lớn, bìa bên ngoài có màu xám đen. Cô nhẹ nhàng lấy nó xuống, cảm giác khá nặng. Chiều ngang của cuốn sách chừng 40cm, chiều dọc đến hơn 50cm, còn chiều dày xấp xỉ 23cm.

Cô cầm quyển sách lên, lập tức muốn mở ngay ra xem. Nhưng vội kìm nén sự tò mò lại. Thư viện này chắc chắn có camera, và ai mà biết được rằng có người nào đó đang theo dõi cô hay không?. Tốt nhất, cô nên mang nó đến nơi an toàn đã.

Vì Alp đã nói cô có thể lấy bất kì cuốn sách nào cô muốn ở thư viện, vậy nên, Enji nhét luôn cuốn sách vào túi, và trở ra.

Anh và Alp đang ngồi ở một nơi trong khu đọc sách chờ cô.

Và vì có hai anh chàng, nên thư viện đông người hơn thường ngày là điều dễ hiểu.

“Saka, em lấy được thứ mình cần rồi. Trở về thôi.”.

Cô rõ ràng là nói với anh, vậy mà cái anh chàng Alp kia nghe xong lại nhảy dựng lên, không hề nghĩ đây là thư viện, không thèm quan tâm có nhiều người đang nhìn vội vàng nói:

“Khoan, người đẹp, em phải ở lại chơi một vài ngày chứ. Ở đảo Shire nhiều nơi đẹp lắm. Mặc dù nếu em đến đó, chắc chắn vẻ đẹp của em sẽ làm chúng lu mờ. Nhưng cũng đáng đến lắm. Thức ăn đầu bếp của tôi làm rất ngon. Bãi biển tuyệt vời. Tôi sẽ làm em vui lòng”.

Anh ta nói có vẻ rất gấp gáp, đúng là cố tình muốn giữ cô ở lại. Nhưng cái giọng điệu lời nói ấy rõ ràng là của mấy tên ham gái, chui vào tai cô nghe rất khó chịu.

Không chỉ có cô khó chịu, anh đứng bên cạnh liếc anh ta đe dọa, sau đó đứng dậy nắm tay cô rồi đi, coi như không biết đến anh ta nữa.

“Saka, cậu được lắm. Ngày trước khi tôi có tình nhân, tôi cũng không bạc đãi bạn bè như cậu. Mấy tháng nữa là họp nhóm, tôi chắc chắn đem chúng nó đến nhà cậu. Không lôi kéo được người đẹp, thì cũng tạo cho cậu cả đồng rắc rối”.

Alp chứng kiến hành động của Saka dường như rất bức mình, anh ta đứng giữa thư viện bắt đầu hò hét. Người khác mà làm như anh ta chắc chắn là bị bảo vệ xích cổ đến phòng hiệu trưởng rồi. Nhưng ai bảo anh ta là hiệu trưởng cơ chứ. Ai dám xích cổ anh ta.?

Cô và anh trở về nhà Senje ngay ngày hôm đó. Và tuân thủ lời hứa, Saka không hề hỏi cô bất cứ điều gì về thứ mà cô lấy trong thư viện.

Hành động này lại khiến cô cảm thấy phân vân trong lòng, liệu cô có nên kể mọi chuyện cho anh nghe.?

Tốt nhất là không.

Khi màn đêm buông xuống và bao trùm toàn bộ khu biệt thự. Trời lúc này đã khuya, Enji đột ngột thức dậy. Bật lên một chiếc đèn nhỏ đủ soi sáng một góc không gian nhỏ. Cô lấy ra cuốn sách vẫn đang nằm im trong túi, ngồi trên giường và mở nó ra.

Cuốn sách được khoét rỗng ở giữa.

Và tại nơi bị khoét rỗng có một vài thứ được bọc kín trong tập nilon trắng.

Trong tập nilon có một bức ảnh, đó là bức ảnh chụp rất nhiều người. Tất cả đều mặc đồng phục màu bạc của sinh viên. Cô vừa nhìn những đồng phục này liền nhận ra, đây là đồng phục của sinh viên Vampire. Những người cùng chụp trong bức ảnh có lẽ là cũng một khóa.

Enji nhìn kĩ những gương mặt ở trong bức ảnh và chợt nhận ra một điều:

“Là Lilith....Lilith cũng từng học ở trường đại học Danh Vọng. Bên cạnh là...đây là ngài Louis mà....”.

Enji nhìn kĩ hai người trong bức ảnh, họ mỉm cười nhìn về phía ống kính, và cô thoáng thấy sau những khe hở, hai bàn tay của họ đan vào nhau.

Enji ngẩn người một chút, tự hỏi mối quan hệ của Louis và Lilith như thế nào.?

Cô tiếp tục nhìn vào những thứ còn lại trong tập nilon, có một tập giấy nhỏ được kẹp vào nhau. Các tờ giấy nhỏ trong tập giấy đó có những hoa văn trang trí, những hình ảnh dễ thương, cô vừa nhìn liền nhận ra được, những tập giấy này lấy từ một cuốn sổ nào đó.

Trên mỗi tờ giấy nhỏ có những dòng chữ viết tay bằng tiếng Ý. Chữ viết rất đẹp, hơi uốn lượn, nhưng không hề rời mắt, trái lại còn cảm thấy phóng khoáng, thoải mái. Điều đầu tiên mà cô nghĩ đến khi nhìn thấy những dòng chữ này là:

Nhật kí.?

“ Ngày...có một chàng trai rất xinh đến làm quen với mình. Anh ta hình như là con của một gia tộc Vampire lớn nào đó. Anh ta nói mình là Luoís. Anh ta rất phiền phức.!.....

Ngày...Luoís tặng mình một chiếc nhẫn trơn rất đẹp. Khi mình nhận chiếc nhẫn ấy, anh ấy có vẻ rất mừng. Sau đó anh ấy lại khóc. Anh ấy nói không nghĩ mình sẽ nhận. Mình không biết Luoís dễ thương như vậy.....

Ngày...cha mẹ ngủ đã được hơn năm mươi năm rồi. Có lẽ họ không hề định thức dậy. Bây giờ về nhà cũng chẳng còn ai nữa.....

Ngày...cha của Louis nhận mình làm con nuôi. Ồ. Ông ấy là một nhân vật lớn. Nếu từ chối thì không được tốt lắm. Có lẽ là nên nhận thôi.

Ngày.....Người nhà Valois là những người tốt. Họ đều rất thích mình. Họ nói sẽ tìm cho mình một người yêu tốt hơn Luoís rất nhiều....”.

Đó là những dòng chữ ở trong những tờ giấy có hoa văn hình con éch.

“ Minh và Louis chuyển đến một nơi hẻo lánh. Nơi này tốt lắm. Không khí rất trong lành. Và hơn nữa, người nhà Valois không hề biết nơi này.....

Cha chắc chắn đang tìm mình. Không biết con yêu bây giờ thế nào.?.....

Minh muốn trở lại.....

Ngày...Thật khó chịu. Có lẽ sẽ không lâu nữa đâu.

Ngày...Mình sẽ phải ở trong cái trụ đó bao lâu nhỉ?.. Luoís nói sẽ tìm cách, nhưng là sẽ trong bao lâu chứ?.. Vậy nếu không tìm được cách sẽ ở mãi trong đó sao?..

Có lẽ sắp đến rồi.....”.

Còn đó là những dòng chữ ở trong những tờ giấy nhỏ có hoa văn xoáy kì lạ.

Cô nghĩ đó là hai quyển nhật kí khác nhau của Lilith.

Những tờ giấy kia tất cả đều được photo lại, không phải là bản gốc. Nhưng cô nghĩ bản gốc chắc cũng chẳng còn nguyên vẹn đâu. Bởi vì những bản photo này là những trang giấy có những chỗ đen kịt loang lổ xung quanh những nơi bị mất. Trông rất giống bị cháy. Có lẽ đây là những trang nhật kí còn sót lại của Lilith, những trang còn lại chắc đã thành tro rồi.

Những dòng chữ đó không được liền mạch cho lắm, và nhiều chỗ còn sót, những việc nói đến rồi rạc về thời gian rất nhiều.

Nhưng có thể hiểu được phần nào nội dung của nó.

Lilith và Louis đã từng quen biết nhau. Và họ có mối quan hệ đặc biệt.

Còn những dòng chữ Lilith viết ở trong những tờ giấy có hình hoa văn xoáy đó, có lẽ là khoảng thời gian sau này. Khi Lilith nhắc đến việc gia đình Valois không biết, có lẽ lúc ấy Lilith đang trốn tránh gia đình Valois. Và người phụ nữ này có nhắc đến “cha đang tìm...”, cô nghĩ “cha” ở đây là Đại Lão. Nếu Đại Lão đang tìm Lilith, vậy thời gian khi Lilith viết nhật kí này là khoảng thời gian sau vụ việc mười bốn năm về trước.

Còn những dòng chữ sau đó của Lilith, cô cảm thấy không hiểu lắm. “Có lẽ sắp đến rồi”; “không lâu nữa”; và còn cả “hình trụ” đó là chỉ những cái gì?.

Cô không biết.

Nhưng cô chắc chắn rằng, Lilith hiện tại vẫn còn sống. Người phụ nữ này đang ở trong một cái hình trụ nào đó, chờ đợi ngài Luoís làm một điều.

Vậy, chắc chắn ngài Luoís biết Lilith đang ở đâu.

Khi nghĩ đến ngài Luoís, cô khẽ giật mình.

“Ngài Luoís chắc chắn biết rằng Saka đang tìm Lilith. Nhưng ông ấy phản ứng như không biết gì cả. Vậy là ông ấy định làm gì?.. Mà Saka có lẽ cũng không biết được mối quan hệ giữa Luoís và Lilith.”. Cô suy nghĩ thêm, và cảm thấy có gì đó hơi khác lạ. Saka chưa bao giờ nói cho cô biết Lilith từng có mối quan hệ thân mật với người nhà Valois cả. Đúng là như vậy.

Rồi cô chợt nhận ra một điều.

Phần lớn những điều anh biết về Lilith đều được cha mình và một vài người khác nói lại. Vậy rất có khả năng...những điều anh biết được đa phần là... sai.

Saka nói anh luôn điều tra về Lilith. Nhưng những người anh phái đi tìm kiếm Lilith đều là những người Valois.....Ra vậy. Thảo nào. Bao nhiêu năm chỉ có một số tin tức nhỏ. Ra là như vậy.

Người nhà Valois không hề muốn anh tìm Lilith.

Cô càng suy nghĩ, càng cảm thấy việc này thêm phức tạp và có quá nhiều bí ẩn. Càng hiểu thêm một điều, lại càng cảm thấy những chuyện phía sau thêm mờ mịt. Rồi, cô tiếp tục xem thử còn lại của bọc nylon. Chắc chắn phải còn thứ gì đó nữa, thứ gì đó có thể giải đáp thêm những vấn đề này.

Thứ còn lại là một bức thư viết bằng ngôn ngữ đặc biệt của Đại Lão.

“Jin...”

Enji, em đã gặp bà lão đó?..

Lần cuối cùng anh trở lại và đưa cho bà ta địa chỉ này, em vẫn chưa hề tìm đến. Vậy có nghĩa là thời gian này em vẫn chưa biết đến căn phòng ở Viện Sương sao?.. Anh cảm thấy có chút sốt ruột. Khi nào thì em bắt đầu tìm kiếm đây?..

Anh tìm thấy một số thứ này và gửi lại cho em.

Những địa chỉ anh nói,, cố gắng đi theo và tìm hiểu nó, rồi dần dần em sẽ hiểu thôi. Anh không thể giải thích được. Bởi lẽ anh cũng chẳng hiểu nổi chuyện này cuối cùng là như thế nào. Nhưng đầu mối hiện tại chính là người đàn ông tên Luoís kia. Anh đang dần tiếp cận ông ta, nhưng vẫn chưa thể tìm thêm được thứ gì.

Nếu em đang đọc bức thư này, vậy có nghĩa là em đã biết đến căn phòng ở Viện Sương, và đã biết đến những địa chỉ anh để lại.

Anh mới trở lại những địa chỉ đó và xem xét, nhưng địa chỉ ở Pháp bị xoá rồi. Em đừng đến đó nữa, người ở xung quanh nơi đó đều là Vampire.

Anh lo sợ em đi theo địa chỉ anh để lại mà bị phát hiện thì không tốt, vì thế gửi bà ta địa chỉ này.

Những thứ em vừa đọc ở trên là anh lấy được ở chỗ Luoïs. Ông ta là một người rất quan trọng trong chuyện này. Anh nghĩ sẽ sớm tìm được điều mình đang tìm thôi.

Địa chỉ còn lại ở Nhật thì nên đến. Ở đó có một thứ rất thú vị. Có lẽ nhìn thấy nó em sẽ nhớ ra điều gì chăng.?. Anh không biết, anh thấy nó quen lắm. Nhưng không nhớ được gì cả.

TB: Em có cảm thấy sợ khi tìm hiểu điều này không.?. Anh đã phải tự mình tìm hiểu những điều này. Và bây giờ anh đột nhiên cảm thấy hơi sợ Enji ạ. ”. Và điều cô khiến cô cảm thấy kinh ngạc nhất, là một giồng chữ bằng mực mới được ghi vội vàng:

“ Anh mới nhìn thấy em. Em đẹp hơn rất nhiều. Lúc đó chắc em không biết anh là ai đâu. Anh đang cảm thấy lo lắng. Enji, người đàn ông tên Saka đó là Guil Valois. Em biết rõ anh ta chứ.

Anh mới tìm đến bà lão đó hôm qua, giờ thì cái nơi đó trống không. Anh hỏi người dân ở làng, ra là em mới đến.

Anh đến đây nhưng quyển sách này vẫn chưa bị lấy đi. Nhưng chắc là em sắp đến thôi. Vì thế anh viết cho em vài dòng này.

Anh nghĩ anh biết Lilith ở đâu rồi.

Gặp lại em sớm nhất có thể.”.

Cô đọc những dòng chữ này và cô cùng vui mừng.

Là Jin.

Ra người đàn ông đột nhập trường mấy đêm trước là anh ấy. Jin vẫn luôn tài giỏi như thế.

Cô sờ nhẹ lên những dòng chữ Jin mới viết, khẽ mỉm cười. Không biết bây giờ Jin như thế nào.?. Cô muốn gặp Jin.

Nhưng cô không hề sốt sắng điều đó. Chắc chắn cô sẽ gặp lại anh sớm thôi.

Và bây giờ, việc tiếp theo của cô là đi đến địa chỉ kia. Cô tò mò muốn biết, thứ thú vị Jin nói đến là cái gì.

Cô cũng có chút lo lắng. Jin nói cảm thấy hơi sợ.?. Là sợ bí mật này sao.?.

Hình như cô cũng cảm thấy có chút gì đó không yên lòng.

Thực sự, tìm kiếm bí mật này là đúng hay sai.?.

Cô không biết, nhưng đúng hay sai, nó cũng sẽ trả lời được cho cô câu hỏi:

“ Tôi là ai.”.

Hạ sát....

Khi cô thức dậy, đã là gần 11h trưa. Đám tiếu thư kia đã lên đường trở về Pháp từ sáng, cô nghe tin và cảm thấy có chút tiếc nuối khi không được tạm biệt họ. Chà. Cô nghĩ đến việc mình đánh anh khi tiễn biệt họ, không biết sẽ vui như thế nào nhỉ.?. Thật là tiếc nuối mà.

Cô nghĩ đến địa chỉ còn lại, và thực sự rất muốn đến đó ngay lập tức để xem thứ đồ thú vị mà Jin nói tới. Nhưng trước đó, cô nghĩ cần nói chuyện với anh về một vài điều mà cô đang thắc mắc.

Anh chàng Kaoru đã rất lo sợ khi thấy cô muốn tự lái xe đến gặp Saka, và khi đưa chìa khoá xe cho cô, anh đã cẩn thận nhắc nhở:

“ Tiểu thư, đừng để bị phạt nữa nhé. Bằng lái xe của cô bị tịch thu rồi và....À không. Ý của tôi là, cô đi đường cẩn thận.”.

Nhà Fujimaru ai chả biết cái kiểu phóng xe “ bạt mạng ” trên đường của cô, và Kaoru chỉ có ý tốt thôi, nhưng cách nói của anh ta không được ổn lắm, vì thế:

“ Hunxter, tấp chết hần ta..”.

Enji bực mình gào Hunxter đến.

Một chiếc xe thể thao màu xanh đen lướt nhẹ trên đại lộ lớn, và nó đi hết sức bình thường, vì thế không hề thu hút ánh mắt của bất kì một cảnh sát giao thông nào.

Enji buồn bực với tốc độ đi của chiếc xe, nhưng cũng không thể làm gì hơn được, khi bằng lái của cô bị tịch thu, anh đã mắng cô một trận và còn cấm không được tự lái xe một thời gian nữa. Nếu hôm nay cô có lỡ gây tai nạn hay kéo theo đám cảnh sát giao thông đến công ty của anh, chắc chắn là anh chẳng thông cảm gì đâu.

Xoay tay lái về phía bên phải, Enji rẽ vào một con đường nhỏ hơn không có đèn giao thông.

Mọi thứ sẽ rất bình thường, nếu như không có.....

Một chiếc xe tải lớn từ phía trước đi đến với tốc độ rất nhanh, đối đầu với xe của cô, người tài xế lái xe là một người đàn ông đội mũ đen, ông ta nhìn cô chăm chăm và không hề có một điểm bối rối, lo lắng gì trong mắt.

Một cảm giác khó hiểu mơ hồ xuất hiện.

Ngay lập tức, Enji cho xe lùi lại, trong lòng nghĩ mình sẽ lùi ra đường lớn và từ đó cho xe chạy hướng khác.

Lại một chiếc xe tải lớn xuất hiện, nhưng là từ phía sau cô mà đến. Và chỉ cần nhìn cách chiếc xe đó tiến tới, là cô hiểu chuyện gì xảy ra.

Chỉ khoảng chưa đầy mười giây nữa, xe của cô sẽ trở thành nhân bánh kẹp mà hai miếng bánh mì kẹp lớn là hai chiếc xe tải kia.

Miệng nhỏ mắng thầm vài câu, Enji mở cánh cửa xe và nhảy ra ngoài.

Khi cơ thể lăn vài vòng trên đường, Enji bật dậy ngay lập tức và đưa tay lên che mặt.... một tiếng động vang lên ầm ầm như muốn xé tan màng nhĩ của cô.

Một cảm giác rét lạnh bất chợt lan toàn thân, cơ thể cô vang lên những lời cảnh báo. Ngay lập tức, phản xạ đầu tiên của cô là tránh sang một bên.

Một tiếng vút vang lên bên tai....

Một viên đạn bay xẹt qua cổ, mang theo hơi nóng khi ma sát với không khí.

“Cái quái gì vậy chứ?..”

Cô mở miệng mắng một tiếng, đồng thời quay người chạy đi.

Đằng sau, một đám người từ hai chiếc xe tải kia nhảy xuống. Chúng không hò hét gì cả, chỉ ngay lập tức, đuổi theo mục tiêu phía trước là cô.

Cái cảm giác lạnh người kia vẫn duy trì, cô cảm nhận như thế, và biết nó có nghĩa như thế nào. Bằng tất cả những gì mình có, Enji chạy nhanh hơn bao giờ hết. Cô chạy với tốc độ mà người thường không bao giờ đuổi theo được.

Đám người phía sau vẫn đuổi theo.

“Có thể như vậy sao?..” Cô nghĩ thầm. “Tất cả bọn chúng đều có thể đuổi kịp theo mình. Chuyện này có vẻ không ổn. Còn nữa, có lẽ có rất nhiều tên đang núp ở đâu đó tìm cách tía mình. Tốt nhất là chạy cách xa nơi này đã...”.

Và như mình nghĩ, Enji tăng tốc độ chạy.

Đám người phía sau không có vẻ gì là bị bỏ lại cả.

Qua hơn hai mươi phút chạy, Enji dẫn bọn chúng đến một công trình hoang phế và dừng lại.

Ngay sau khi cô dừng lại, chỉ chục giây sau, đám người kia đã chạy đến. Trên mặt bọn chúng là vẻ lạnh lùng nhìn cô, và điều đặc biệt, bọn chúng không có kẻ nào có vẻ mệt sau khi chạy một đoạn đường dài với tốc độ nhanh như vậy. Không có kẻ nào thở dốc, không có kẻ nào đổ một giọt mồ hôi.

Cô khá ngạc nhiên về điều đó.

Bọn chúng có vẻ không hề thích nói chuyện, bởi vì khi vừa đến, tất cả bọn chúng đã lấy ra các loại vũ khí khác nhau, và không hề thương tiếc liệu có thể tổn thương đến một cô gái đẹp như cô không, tất cả bọn chúng đều xông lên.

Không khó khăn lắm, nhưng cũng chẳng dễ nuốt.

Đó là nhận xét của cô về bọn chúng.

Cô đã thụi cùi chỏ thật mạnh vào thắt cổ họng một tên trong số chúng, nhưng hấn chấn động một chút, lùi lại một bước nhỏ, không hề có vẻ gì là choáng váng, ngay lập tức tiếp tục tấn công cô.

Khi cô lách người tránh một đao dài của một tên, cô đã xoay người và dùng gót chân của mình đá thẳng vào huyệt thái dương của một tên khác, nhưng hấn cũng chỉ có lùi lại hai bước, lắc lắc đầu và tiếp tục tấn công cô.

“Bọn chúng là cái quái gì vậy.?.”

Những chiêu đánh vào huyết và cực kì thâm độc của cô không hề tác dụng, và khi cô dùng ngón giữa và ngón trỏ thọc thẳng vào cổ họng một tên khác, nếu với người bình thường, điều đó có nghĩa là chết, vậy mà khi cô rút hai ngón tay ra, hắn ta vẫn có vẻ ổn, và chẳng hề quan tâm đến việc máu ở cổ hắn đang chảy rất dữ dội, hắn ta tiếp tục tấn công cô.

“Bọn chúng không phải người.”

Cô chắc chắn là vậy.

Rồi cô sử dụng bẻ trật khớp.....không có tác dụng.

Những tên bị cô bẻ khớp lại ngay trước mắt cô vận khớp của bọn chúng lại, hành động đó đau đớn cỡ nào, vậy mà bọn chúng mặt không nhăn lấy một cái.

Đến lúc này, cô tức giận. Thực sự tức giận.

Cô không nghĩ đây là trò chơi nữa.

Bởi vì cô vừa nghĩ bọn chúng là ai.?

Những kẻ có thể chịu đựng những đòn chết người như thế, cơ thể dẻo dai như thế, chỉ có thể là...

Dhampir.!

Enji đứng im và hít vào một hơi thật sâu, trên mặt không chút biểu tình, không ngạc nhiên, không tức giận, không tính toán...

Thời gian trôi qua....

Enji đứng im lặng, đôi môi mím chặt, cô có vẻ khó chịu. Đôi bàn tay vẫn cứ tiếp tục chà xát vào chiếc khăn trắng đã nhuộm màu đỏ máu và màu đen sẫm.

Xung quanh cô, những con người vương máu nằm đầy đất, những con người đó, họ có một điểm chung, đó là tay; chân họ kẻ nào cũng bị bẻ gãy thành mấy lần, cô cũng bị bẻ gãy ngoặt về các phía, trên cơ thể đầy những nơi bị chọc thủng. Máu vẫn từ những nơi đó chảy ra.

Mãi lâu sau, cô thở phào một hơi khi thấy đôi tay đã trắng trở lại. Khuôn mặt đang khó chịu cũng giãn ra.

Rồi đột nhiên, khuôn mặt trắng bệch trở nên hồng lên, cô quát dữ dội:

“Xem chán rồi thì thò mặt ra đây.”

Một giây...

Hai giây....

Ba giây....

“Tiểu thư nhà Senje đúng là không hề đơn giản. Xương của bọn chúng vốn cứng gấp sáu, bảy lần người bình thường. Tôi cứ nghĩ cô phải lười đồ chơi nhà Senje ra để xử lý bọn chúng, vậy mà cô lại dùng toàn bộ bằng tay. Tôi phải đánh giá lại về cô đấy.”

Một kẻ bỗng nhiên xuất hiện ngay ở gần đó. Trên tay là một khẩu súng dài kì lạ màu bạc. Hắn ta là một tên đàn ông không còn trẻ, chừng hơn ba mươi tuổi. Khuôn mặt vuông, và đôi mắt rất sắc lạnh.

“Lời khen của mấy kẻ hạ đẳng các người nghe thối lắm. Câm đi. Cuối cùng thì mấy con chó như người có nhiệm vụ gì?. Giết ta.?. Cái này hình như không giống lắm. Mấy tên Dhampir này quá yếu ớt, nói là chủ nhân các người muốn cảnh cáo ta thì đúng hơn. Nói đi, chủ nhân của người muốn gì.”

Enji nhìn điệu cười của hắn ta thật chướng mắt. Cô hừ nhẹ một tiếng, lời nói buông ra tràn đầy khinh miệt.

Tên kia vẫn như cũ, không hề có chút tức giận gì. Hắn ta vẫn mỉm cười, rút ra một tờ cứng gấp đôi và để nó trên một phiến đá gần đó.

Sau đó, hắn ta hô lớn:

“Dọn dẹp..”

Những tiếng chân rầm rập tiến tới khiến cô chú ý. Từ đằng sau cô, một chiếc xe lớn tiến đến. Chiếc xe dừng lại, từ trên đó nhảy xuống rất nhiều người. Họ đến không phải là để đánh nhau với cô, vì theo như cảm nhận mà cô biết, họ dường như chỉ là những người bình thường.

Rất nhanh chóng, đám người này kéo đám phế vật đang nằm trên đất lên xe.

Khi chiếc xe chứa đám phở vật kia rời đi, người đàn ông cầm súng cúi đầu coi như chào cô một cái, và hắn ta lững thững bước đi, rẽ vào một khúc rẽ gần đó.

Cô liếc xung quanh, cảm giác lạnh người kia hiện tại đã biến mất.

Cảm thấy yên tâm, cô bước đến phiến đá kia và cầm tờ giấy lên, một dòng chữ viết đậm nét và đen sậm hiện ra.

Một dòng chữ viết bằng máu:

Dừng ngay việc cô đang làm!.. Tò mò vào việc người khác sẽ gây họa đấy.

Lần sau sẽ không chỉ như thế này đâu.

Enji đọc xong khẽ cười khẩy một cái, cô định vứt đi, nhưng nghĩ sao lại nhét tờ giấy vào túi áo. Miệng lẩm bẩm:

“Việc quái gì ta phải nghe theo lời người chứ?.. Hơn nữa ta cũng không tò mò việc người khác, đây là việc của ta. Xem người có cần nói không chứ?.. Đưa đến bao nhiêu tên phở vật, ta sẽ hạ sát bấy nhiêu.”

Cô bình thần bước đi. Nhưng trong lòng cũng hồ nghi lo lắng một chút.

Dhampir đại biểu cho cái gì?..

Chủ nhân của Dhampir thường là những Vampire quý tộc, đại quý tộc.

Cô không nghĩ việc mình đang làm lại có người biết.

Chuyện càng ngày lại càng không ổn rồi.

Chủ nhân của hắn là ai?..

Khi Enji ở cánh cửa phòng làm việc của anh và bước vào, anh và ông Langdon đã ngồi ở ghế salon, họ nhìn cô chằm chằm với ánh mắt kì lạ.

Cô liếc qua họ một lần, chẳng nói gì đi thẳng về phía phòng tắm.

Hai người đàn ông còn lại liếc nhau một cái, rồi anh đứng dậy, đi theo cô.

“Chuyện gì đã xảy ra?..”

Anh hỏi cô, khẽ nhíu mày khi thấy cô đang kiệt lực dùng bông tắm đầy xà phòng chà mạnh lên đôi bàn tay.

Cô chưa trả lời, xả xà phòng và quay sang hỏi anh.

“Anh nghĩ đã hết chưa?..”

Saka lắc lắc đầu đáp:

“Nếu muốn hết, em phải tắm. Bộ quần áo này cũng phải bỏ đi. Nhưng em vừa làm gì chứ?.. Enji, em thu hút lắm đấy.”

Trên gương mặt cô bỗng hiện lên vẻ chán ghét vô cùng, rồi dưới con mắt kính ngạc của anh, cô vò vò đầu tức giận. Kéo tấm rèm ngăn cách giữa hai người, cô bắt đầu cởi giày và quần áo, miệng tuôn ra những từ ngữ không thể dùng hai chữ “*bậy bạ*” để hình dung.

Cô cực kì ghét máu của kẻ khác chảy lên mình. Dù chẳng phải Vampire, nhưng cô luôn nhạy cảm với mùi máu tanh ghê tởm đó. Nhất là máu của mấy tên khốn Dhampir vừa rồi, nó khiến cô buồn nôn.

Bên kia tấm rèm, anh vừa nghe cô mắng vừa nhìn chằm chằm vào thân hình mờ mờ hiện ra bên kia tấm rèm. Anh ngước lên trần thờ dài:

“*Ông trời của tôi. Thật là trên người mà.*”

Sau đó bất đắc dĩ bước ra khỏi phòng tắm.

Enji thay một bộ quần áo mới, tất mới, giày mới vừa được người hầu đưa đến chạy tung tăng trong phòng, tiến đến gần ông Langdon hớn hờ hỏi:

“Ông Langdon, hết rồi đúng không?..”

Ông quản gia nhìn cô mỉm cười gật đầu.

“Tiểu thư, chỉ còn mùi thơm của nước hoa thôi. Tuyệt lắm. Mà chuyện gì đã xảy ra vậy?..”

Cô nghe về trước của câu trả lời, đang cười rất vui vẻ, bỗng nghe được về sau, khuôn mặt xinh đẹp bỗng trầm lại, lớn tiếng mắng:

“Vampire là cái lũ không ra gì, Dhampir - bọn chó săn đó, ta sẽ giết hết. *Con mẹ nhà nó*, không thể chấp nhận được,.....(kinh khủng)...”.

Ông Langdon trước phản ứng kịch liệt của cô nhất thời không thể quen nổi, đần mặt, ánh mắt nhìn cô kinh hãi, rồi sau đó là đau khổ, nụ cười trên miệng méo xệch.

Thái độ của anh không tệ quá giống như ông, nhưng cũng chẳng tốt.

“Enji, không được nói vậy. Có chuyện gì đã xảy ra hả.?”.

Không để cô tiếp tục buông ra những lời nói kia, anh cắt ngang ngay lập tức.

Anh từng biết rõ, hồi đi du lịch bụi đến các nước trên thế giới, Enji đi đến đâu là làm quen người ở đó, một nửa là những loại người không ra gì, toàn gây rối xã hội, chẳng hiểu vì sao cô lại quen được với họ nữa. Những người như thế, mở miệng ra toàn những từ không tốt đẹp tẹo nào, cô ở chung với họ, có câu nói vậy nào là học hết, thứ tiếng nào cũng học. Lúc về đến nhà Senje rồi mà vẫn còn thường xuyên sử dụng, gần như là ngôn ngữ thông thường. Đám người nhà Senje cũng không phải người tốt, cô nói như thế họ cũng không để ý. Nhưng Đại Lão thì không hài lòng. Đại Lão phải rèn luyện cho cô một thời gian dài mới gần như quên sạch mấy cái từ đấy, có mắng cũng mắng rất lịch sự thôi.

Hôm nay gặp chuyện như vậy, cái gì quên thì giờ nhớ lại hết, bực mình là nói ra không chút kiêng kị. Cô mắng bằng nhiều thứ tiếng, nhưng anh và ông Langdon là ai chứ, tất nhiên là cô nói câu nào hiểu luôn câu đó.

Hon nữa mắng ai không mắng, mắng Vampire là mắng anh chứ còn mắng ai.?

Cô nghe anh quát liền im lặng, sau đó vẫn buồn bực kể lại mọi chuyện.

Khi cô đưa tờ giấy kia cho hai người xem, sắc mặt hai người nhìn ra luôn được sự tức giận.

Anh suy nghĩ gì đó, rồi hỏi cô:

“Em nhớ gương mặt của cái tên cầm súng chứ.?”.

“Nhớ rõ. Lần sau gặp em sẽ đập nát mặt hắn. Con chó săn...”

Cô gật đầu, miệng nhỏ mở ra, lại có xu hướng nói lời bậy bạ.

“Em miêu tả rõ một chút, ông Langdon sẽ vẽ lại.”.

Anh vội vàng cắt lời cô, vừa nói vừa nhìn ông Langdon.

“Ông Langdon.?. Cần gì chứ.?. Em vẽ lại cũng được mà.”.

Hai người nhìn cô như một người xa lạ. Trên mặt họ biểu tình giống như:

“*Đây có phải là Enji không nhỉ.?.*”

Cô thờ dãi, liếc họ khinh thường, không nói lời nào lấy giấy và bút chì ra....

Một lát sau..

“Như thế này nè.”.

Cô đưa ra bức hình cho hai người kia xem. Họ nhìn cô tán thưởng, rồi ông Langdon rồi đi ngay sau đó.

Anh ở lại, nhìn cô chăm chú, nói:

“Enji, em còn phải đi đâu để tìm tin tức của Lilith nữa không.?”

Cô hơi ngạc nhiên trước câu hỏi của anh, nhưng rồi gật đầu ngay và trả lời :

“Có. Trước mắt có một nơi em muốn đến. Nơi đó ở Nhật thôi.”.

“Được, vậy tôi sẽ đi cùng em. Tôi không can dự vào việc gì đâu, sẽ chỉ đứng ngoài mọi việc thôi.”.

Cô hiểu ra ý tứ trong lời nói đó:

“Nhưng em không cần anh bảo vệ.”.

“Tôi biết. Nhưng tôi không muốn việc tìm Lilith bị người khác xen vào làm loạn. Em muốn tìm Lilith, tôi cũng thế mà.”.

Cô nghĩ người ra, nhớ ra rằng anh còn muốn tìm Lilith hơn cô nhiều. Có lẽ thời gian anh bỏ ra tìm Lilith đã rất lâu rồi.

“Saka này..”. Cô liếc anh dò hỏi.

“Lilith từng sống ở nhà Valois. Vậy người phụ nữ đó có quan hệ mật thiết với người nào của nhà Valois không?.”.

Anh lắc đầu ngay lập tức.

“Không. Cha tôi nói bà ta có giao dịch gì đó với ông nội, vì thế đến ở nhà chúng tôi một thời gian. Không nghĩ việc đưa bà ta về lại gây ra sự việc lớn như vậy.”.

Mặc dù cô đã nghĩ những điều anh biết về Lilith là sai, nhưng giờ khi nghe thấy những điều đó, cô cũng không khỏi giật mình một chút.

“Ừm...vậy trước khi chuyển đến nhà Valois, Lilith không biết ai ở nhà Valois.?”

“Phải. Trước khi đến nhà Valois, bà ta là một người hoàn toàn xa lạ với gia đình tôi. Chẳng ai biết bà ta ngoài ông nội.”.

“Vậy...những điều này ai nói với anh thế.?”.

Saka im lặng nghĩ hoặc nhìn cô, nhưng rồi cũng trả lời:

“Cha tôi, và một số người khác nữa. Có điều gì không ổn sao.?”.

“Không...không..”. Cô lắc đầu máy móc càng làm anh cảm thấy nghi ngờ.

Rồi cô lại tiếp tục hỏi:

“Saka, anh tìm tin tức của Lilith, vậy...có ai giúp đỡ anh không.?”.

“Có. Lilith được coi là kẻ thù của nhà Valois. Có một lượng lớn Dhampir được phái đi tìm những nơi được cho là có liên quan đến Lilith. Nhưng thông tin không nhiều lắm, vẫn là không thể biết được bà ta hiện tại ở đâu. Khi bà ta biến mất, cha tôi nói, bà ta xoá mọi dấu vết. Tất cả những gì từng thuộc về mình đều bị bà ta huỷ.”.

Lilith huỷ, hay là nhà Valois huỷ.?

Cô đã hiểu.

Ra là anh bị che mắt rất nhiều năm.

Trong lòng cô, có thứ gì đó đang khó chịu.

Cô muốn nói cho anh mọi chuyện. Nhưng cô lo lắng, khi chính mình còn chưa thể hiểu nổi chuyện này là thế nào, nếu nói cho anh biết, liệu anh có lao đi tìm cha mình, tìm ngài Luois đòi một câu giải thích không.?

Lúc đó, ai mà nghĩ nổi chuyện gì sẽ xảy ra.?

Cuối cùng, cô vẫn chọn không nói.

Phải đến khi mọi chuyện sáng tỏ, đến lúc đó, mới là lúc thích hợp nhất.

Nhưng cô cũng muốn làm điều gì đó.

Anh thấy cô ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ gì đó rất nhập tâm, liền vươn tay kéo cô lại gần.Cảm thấy má và cổ có thứ gì đó đang găm mình, cô giật mình tỉnh lại, đẩy đẩy anh ra, cô nói:

“Saka này..”.

“Gi..”. Anh lười biếng đáp lại, một tay vẫn quàng qua vai cô, một tay kéo kéo mái tóc của cô, đáng vẻ rất an phận.

“Ngày mai em muốn đi đến nơi kia. Anh đi cùng tìm hiểu cũng được. Không sao cả. Dù sao chúng ta có chung mục đích mà. Anh biết cũng không sao.?”.

“Được thôi”. Anh cười cười đáp lại.

Tại một khu nhà cũ hoang vắng:

Người đàn ông xoay xoay chiếc súng của mình, đồng thời im lặng nghe người bên đầu dây kia nói.

Lát sau, hắn quay lại nhìn đám người ngồi xung quanh. Bọn chúng nhìn khá ổn, nhưng có vẻ hơi chật vật, trên gương mặt có chút không thoải mái.

Bọn chúng chính là những người bị cô đánh hôm nay, và tên kia cũng là tên chó săn mà cô nói tới.

“Chủ nhân nói chúng ta làm rất tốt. Ngài ấy sẽ khen thưởng sau.”

Lời hắn vừa nói ra, đám người kia lập tức mỉm cười.

“Ngài ấy nói không nên gây rối ở đây nữa. Ngày mai chúng ta về Pháp ngay lập tức.”

Đám người kia gật đầu, vẫn không đáp lại điều gì. Bọn chúng lần lượt rời đi khỏi căn phòng.

Chỉ còn lại tên cầm súng kia, hắn đang nhớ lại chuyện hôm nay.

“Chà chà..”. Hắn lẩm bẩm.

“Cô nàng của chủ nhân đúng là tuyệt thật.”

Rồi hắn lại gãi gãi đầu suy nghĩ:

“Nhưng ngài ấy làm thế để làm gì nhỉ?. Ngài ấy vẫn luôn kì lạ như thế. Thật không thể hiểu nổi mà.”

Địa chỉ thứ ba.

Saka và Enji đứng trước một cửa hiệu bán đồ cổ.

Địa chỉ thứ ba ra lại là nơi bán đồ cổ.

Cả hai liếc nhau một cái, sau đó, hai người cùng bước vào.

Vài phút sau... cửa hiệu đóng.

Chủ cửa hiệu là một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi, tóc bạc gần một nửa, mặt hơi tròn. Hiện giờ, ông ta đang nhìn Enji bằng con mắt lấy lòng.

Cửa hiệu hiện giờ chỉ có ba người, ông chủ cũng theo yêu cầu của cô đóng cửa một thời gian ngắn để cô có thể thoải mái lựa chọn đồ. Tất nhiên để được ông ta đồng ý, anh đã bỏ ra một số tiền.

Cô đi đến từng gian hàng trong cửa hiệu, nhìn vào tủ kính, và cố gắng xem có cái gì đó thú vị hay liên quan đến nhà Senje hay không.

Đến cuối cùng, là không có.

“*Có cần chạm vào các đồ vật không nhỉ?.*”

Cô nghĩ như vậy, và không khách khí thử chạm vào một món đồ.

Ông chủ nhìn vậy hơi giật mình một cái định đứng dậy nhắc, nhưng rồi ông ta liếc anh đang ngồi bên cạnh, vì thế lại ngồi xuống.

Qua nhiều thời gian, cô đã chạm vào gần hết các đồ vật trong cửa hiệu, thậm chí mỗi đồ vật cô còn xem rất kĩ càng. Nhưng hiện giờ vẫn không cảm thấy điều gì cả.

Rồi thời gian lại trôi.

Enji bắt lực ngồi phịch xuống ghế, cảm thấy rất khó nghĩ.

“*Đồ vật đó là gì chứ?.* Sao Jin không gợi ý?.

Nhiều năm trôi qua, nó có bị mua không nhỉ?. Không có khả năng, nếu Jin đã có ý định để mình xem, chắc chắn sẽ tìm cách lưu nó lại đây.”

Anh nhìn qua cô, ngay lập tức hiểu vấn đề. Anh quay sang hỏi ông chủ cửa hiệu:

“Tất cả các đồ cổ đều ở đây rồi?.”

Ông chủ cửa hiệu khẽ lắc đầu đáp:

“Phần lớn đều ở đây. Nhưng có một vài đồ tôi để ở nhà sau.”.

Hai mắt cô sáng lên khi nghe điều đó.

Nhà sau là một căn phòng tối, nhưng sạch sẽ.

Khi ánh đèn phòng được bật lên, thứ cô chú ý đầu tiên đó là một mảnh vải. Là một mảnh vải trắng được phủ lên một đồ vật khá lớn.

Mặc dù tấm vải đã trùm kín đồ vật, nhưng cô vẫn có thể đoán được nó là một cây đàn lớn. Có lẽ là một chiếc dương cầm (piano cổ điển, nhạc cụ thuộc bộ gõ).

“Thứ kia là gì vậy.?.”.

Sự tò mò nổi lên, Enji chỉ tay về phía đồ vật kia và hỏi.

“Àh. Đó là một chiếc dương cầm. Thứ đó tôi bán rồi. Nhưng khách hàng họ nói sẽ để lại. Anh ta nói sẽ quay lại lấy, nhưng mà hai ba năm rồi vẫn chưa thấy quay lại. Dù vậy, mỗi năm vẫn gửi tiền đến để tôi bảo quản nó. Cây dương cầm đó rất đẹp.”.

Sau đó, ông ta nhìn cô với ánh mắt hiếu kì, và nói thêm:

“Phải rồi, anh ta có mái tóc rất đặc biệt. Mái tóc của anh ta rất giống cô, mà trông không giống như tóc nhuộm. À. Mắt anh ta cũng có màu đặc biệt giống cô.”.

Trái tim cô đập nhanh hơn vài nhịp.

Chiếc dương cầm đó, chắc chắn là thứ Jin nói.

Cô cầm vào một góc của tấm vải, khẽ vung tay lên đã kéo được nó ra.

Một chiếc dương cầm màu đỏ nâu xuất hiện.

Enji ngây ra nhìn nó.

Một cảm giác kì lạ xuất hiện. Cảm giác này, giống như...cảm giác gặp được người thân đã mất tích lâu rồi vậy. Có một chút xa lạ, nhưng nhiều hơn là thân thiết.

Enji yêu thích nhìn chiếc dương cầm, trên môi bỗng nhiên nở nụ cười.

Cô đưa tay vuốt nhẹ lên nó, ngây ra mất nửa ngày mới tỉnh lại.

Chợt nhớ đến mục đích đến đây hôm nay của mình, cô lập tức đi xung quanh chiếc dương cầm, và xem xét nó.

Trên một vị trí cực kì lộ liễu, một chữ Jin + to được khắc lên, đằng sau còn một nét gì đó nữa, hình như chưa khắc xong. Nét chữ tròn tròn, nhưng từ những nét chữ đó còn có những vết xước kéo ra ngoài. Người khắc dòng chữ này có lẽ là một người vụng về.

Cô cảm thấy có gì đó rất quen khi nhìn chữ Jin đó, và khi đôi tay của cô khẽ chạm vào nó, một điều mơ hồ bỗng hiện ra.

“sẽ không sao chứ.?. ”.

“Ừh. cứ làm đi. ”.

“ ...Nếu bị.....chịu nhé...”

Một vài những tiếng nói vang lên trong đầu cô trở nên đứt đoạn.

Rồi lại thêm một tiếng nói nữa. Tiếng nói này lớn hơn, còn mang theo một chút tức giận nữa.

Rồi hai tiếng nói kia lại vang lên, thật sự không rõ ràng, nhưng hình như đang hoảng hốt.

“ Những tiếng nói gì vậy.?. Có chuyện gì đã xảy ra. Sao lại không nhớ gì cả. ”.

Cô nghĩ thầm, trong người lập tức cảm thấy khó chịu.

Lắc lắc đầu, cô cố gắng nhớ.

“ Hình như là một căn phòng trống với ánh sáng vàng. Một chiếc dương cầm đứng im lặng bao phủ bởi nắng nhẹ..... ”.

Cô cảm thấy thật kì lạ.?. Tại sao trong đầu mình lại có những hình ảnh xa lạ này.

Rồi cô cố gắng nhớ nữa, cái gì nhỉ.?. Tại sao mọi thứ lại trắng xoá thế này.?.

Đầu của cô.?. Đau quá.

Anh nhận ra có điều gì đó khác lạ xảy ra với cô khi cô nhìn thấy chiếc dương cầm, vì thế đứng bên cạnh chăm chú theo dõi. Cô chạm vào một cái tên được khắc trên chiếc dương cầm. Cái tên này anh biết. Nó là tên của một người có quan hệ mật thiết với cô.

Bỗng nhiên, cô sững người ra nhìn cái tên đó chăm chăm

Sau đó, cô bỗng nhiên thất thần, đôi mắt trở nên mơ màng.

Rồi, cả người cô cứ thế khụy xuống.

Khi cánh tay anh đón được người cô, cô đã trở nên mê man rồi.

Một căn phòng trống hiện ra, một căn phòng đầy nắng. Một chiếc dương cầm nằm giữa căn phòng, trong không gian vang lên một khúc ca.

Đột nhiên, tiếng nhạc dứt, và trong căn phòng xuất hiện thêm hai đứa trẻ. Một đứa cao hơn, và hình như cũng lớn tuổi hơn.

Khuôn mặt chúng mờ mờ không rõ ràng.

Một giọng nói non nớt vang lên:

“ Jin, làm như này sẽ không sao chứ.?. Có bị mắng không.?. ”.

“ Ủ. Cứ làm đi. Không sao đâu. ”

“ Nhớ bị mắng thì sao.?. Vậy Jin nhận tội nhé. ”.

“ Ủh. ”.

Một tiếng cười trong trẻo vang lên, rồi đứa nhỏ hơn kia cầm thứ gì đó trong tay bắt đầu vạch vạch lên chiếc dương cầm.

Hai đứa trẻ nghịch ngợm đang phạm tội. Có lẽ chúng sẽ bị mắng.

Nhưng chúng cũng không hoàn thành được, bởi vì ngay sau đó, một tiếng nói vang lên, không rõ lắm. Là tiếng nói của ai.?.

Một tiếng nói trầm, lại thanh, giận giữ một chút, nhưng nghe rất dịu dàng.

Khúc ca lại vang lên, êm đềm...

Rồi mọi thứ đột nhiên trắng xoá. Khúc ca vẫn vang lên êm đềm, nhưng nghe ra lại tràn ngập u buồn.

Cảnh sắc lại hiện ra, vẫn là căn phòng ấy, nhưng không tràn ngập nắng, mà mờ ảo sáng bởi ánh trăng.

“ Nghe buồn quá. Sao nghe tiếng đàn lại cảm thấy lạnh lẽo nhỉ.?. ”.

Giọng nói non nớt kia lại vang lên.

“ Bởi vì người đàn đang u sầu và trái tim người đàn lạnh lẽo. Tiếng đàn cũng sẽ u sầu và lạnh lẽo. ”.

“ Sao anh biết.?. ”.

“ Anh nghe được điều đó. ”.

“ Anh biết không.?.....nói sẽ....một nơi... ”.

Những tiếng nói non nớt lại mỏng dần và không còn nghe được rõ ràng nữa.

Tiếng nhạc cũng chìm dần vào đêm tối.

....

“Enji.?. Em tỉnh lại rồi.”.

Tiếng nói vẫn trầm sâu và quen thuộc kia vang bên tai cô.

Cô chớp chớp mắt tỉnh lại. Cô đang nằm trên giường, cảnh sắc xung quanh cũng chẳng xa lạ gì. Đây là phòng cô mà.

“Có chuyện gì xảy ra vậy.?.”.

Cô không trả lời anh, ngậy người nhớ lại mọi chuyện. Ở trong cửa hiệu đồ cổ kia, cô đã ngất khi cố nhớ một chuyện.

Và có một giấc mơ rất xa lạ về một nơi nào đó.

Có hai đứa bé, phải rồi, một đứa bé là Jin. Vậy đứa bé còn lại là cô.?.

Không rõ lắm, cả hai đứa bé đều không nhìn rõ mặt.

Còn tiếng nói trầm nhẹ.?.

Tiếng nhạc nữa. Nghe rất êm dịu, sau đó lại rất u buồn.

Bản nhạc đó thật quen, nhưng cô lại không nhớ.

“*Vậy chiếc dương cầm.?.*”.

Cô chợt nhớ đến chiếc dương cầm, vội vàng hỏi anh.

“Saka, chiếc dương cầm kia.?.”

Anh gật đầu khẽ mỉm cười.

“Đã mua được rồi. Ông ta không có khả năng từ chối.”.

Nghe vậy, cô thở phào một hơi.

Cô nhìn anh, chợt nói nhỏ:

“Em mơ một giấc mơ kì lạ lắm. Em nghĩ nó thuộc khoảng thời gian em bị mất trí nhớ. Nó hay lắm”.

Trên gương mặt cô chợt bùng bùng hưng phấn.

“Vậy sao.?. Nếu thế thì tốt.”.

“Chắc Jin muốn em đến xem chiếc dương cầm là để nhớ lại kí ức cũ. Nhưng, cái này hình như chẳng liên quan gì đến Lilith. Không biết Jin có lưu lại cái gì trong chiếc dương cầm kia không.?.”.

Cô lẩm bầm tự nói với mình.

Ở bên cạnh, anh vẫn không nói điều gì. Chiếc dương cầm đó anh đã kiểm tra rất cẩn thận, không hề có bất cứ điều gì khác lạ ngoài chữ ‘Jin’ kia.

“Phải rồi. Cái anh chàng Lau bên nhà em mới gọi điện đến. Anh ta muốn báo rằng Đại Lão đã trở về.”.

Cô nghe anh nói, chợt nhớ lại lần trở về nhà Senje trước. Lần đó cô muốn về hỏi Đại Lão về Lilith, nhưng ông ấy đi có việc nơi nào không hề có tin tức. Cô đã nói Lau phải báo cho cô biết khi Đại Lão trở về.

Có lẽ, ngày mai cô nên về nhà Senje.

Căn phòng trống trong giấc mơ. Có hay không ở nhà Senje.?.

Khi cô đang tiếp tục suy nghĩ, anh chợt nói một câu:

“Ngày mai tôi cũng có việc cần gặp Đại Lão. Em có muốn đi cùng không.?.”.

“Anh cũng gặp cụ.?. Là việc gì thế.”.

Saka khẽ cười mỉm.

“Chưa thể nói được. Được rồi, giờ em thử ra xem chiếc dương cầm đi. Có thể có điều gì mà Jin muốn gửi cho em đấy.?.”.

Cô gật gật đầu nghe lời, lập tức chạy ra khỏi phòng.

Ở lại, Saka ngồi xuống giường, đưa tay lên bóp trán. Anh nhìn vào chiếc lịch trên tường. Trên gương mặt hiện lên vẻ khó chịu.

Trong chiếc cửa hiệu đồ cổ.

Ông chủ cửa hiệu có vẻ sốt ruột đứng lên đi đi lại lại trong căn phòng.

Chiếc điện thoại reo vang.

Ông ta vội vàng nhấc máy lên.

“ Con bé vừa đến sao.?. ”.

“ Đúng vậy. Ngay cả người đàn ông cậu nói cũng đi cùng nữa. ”.

“ Nó có phản ứng gì không.?. ”.

“ Có, cô gái ấy đã ngất đi. Hơn nữa, khi nhìn thấy chiếc dương cầm đó, cô ấy có vẻ rất yêu thích nó. Cuối cùng chiếc dương cầm đó là gì vậy.?. ”.

“ Đã nói là bí mật mà. Chiếc dương cầm bán rồi.?. ”.

“ ùh. Tên đàn ông kia mua rồi. ”.

“ Vậy là tốt. Cảm ơn nhé. ”.

Tiếng cụp vang lên. Và đầu dây bên kia chỉ còn lại tiếng tút...tút...

Có một người đàn ông trẻ tuổi mặc một chiếc áo da đứng trong một góc tối của đường phố nước Pháp cầm trong tay một chiếc điện thoại. Khi vừa kết thúc cuộc gọi, anh ta ném luôn chiếc điện thoại vào thùng rác gần đây. Trên gương mặt hiện lên một nụ cười. Anh ta đưa tay, lấy chiếc mũ áo và chụp lên đầu. Sau đó, rất ung dung, anh ta bước ra đường lớn.

Bạn đang đọc truyện *Hai Người Giám Hộ Của Enji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Sự Thật Thực Sự Rất Phũ Phàng

Mục đích của cuộc đấu Duelo.

Cô vội vàng đội chiếc mũ nỉ nhỏ lên đầu chạy ra ngoài, dáng vẻ hết sức chật vật. Nhưng khi vừa định chui vào xe, nhớ ra điều gì đó, cô lại vội vàng quay lại chạy vào nhà. Chưa đầy một phút sau lại ầm ầm chạy ra. Trên gương mặt là một nụ cười ngốc nghếch.

Ngay khi cô vừa chạy vào trong xe, ngồi cái phịch xuống và thở phào một hơi. Anh ngồi trong xe đã từ lâu, đang cầm một li cà phê nóng và đọc báo.

“ Quên cái gì sao.?. ”.

Cô lắc lắc đầu.

“ Không. Em quay lại chụp chiếc dương cầm thôi. Về thử hỏi những người ở nhà xem họ có biết gì về nó không.?. Mà anh có việc gì cần nói chuyện với cụ vậy.?. ”.

Anh đưa tách cà phê lên uống một ngụm, cười cười nói:

“ Khi về em sẽ biết. Đây, bánh của em. ”.

Cô nhận lấy đĩa bánh từ tay anh, cảm thấy có gì đó rất mờ ám

“ Saka. Anh đừng tính kế với em nhé. Nghe đã chẳng phải là chuyện tốt rồi. ”.

Chỉ là một câu nói băng quơ của cô, nhưng lại khiến anh khẽ giật mình.

Ngồi trên lưng Lau, vừa di chuyển quân cờ, cô vừa nói:

“Lee này, anh nghĩ xem, Saka và Đại Lão nói chuyện gì?. Có liên quan đến tôi không?. Từ nãy đến giờ tôi cứ cảm thấy không ổn lắm”.

Chàng trai trước mặt cô về mặt suy tư đang nghiên cứu thế cờ, gật nhẹ đầu đáp lại:

“Bây phần là chuyện liên quan đến cô. Bởi lẽ từ trước đến giờ quan hệ giữa hai người không bao giờ được coi là tốt. Từ khi tôi làm việc cho Đại Lão, thì Vampire mà Đại Lão có ý giao hảo là trưởng lão Vampire, còn những Vampire khác thì ông ấy luôn không thích. Nhất là đối với cha của ngài Fujimaru, nếu tôi không nhầm ông ta bị Đại Lão liệt vào danh sách đen rồi. Nếu không vì cô, Đại Lão chắc chẳng nói chuyện với ngài Fujimaru đâu”.

“Hừ.?.”. Cô ngược đầu lên ngạc nhiên hỏi.

“Cụ có danh sách đen.?.”.

Lee đưa mắt ra khỏi bàn cờ, chắc chắn nói:

“Có. Tôi đã từng nhìn thấy. Có hơn trăm cái tên, những ai bị đưa vào danh sách đó sẽ bị Đại Lão cực kì chú ý. Có rất nhiều cái tên trong danh sách bị ghêch chéo, hình như là tiêu hết rồi. Lau nhỉ.?.”.

Anh vừa nói lại vừa liếc sang một người khác đang nằm dài trên sàn gỗ không nhúc nhích nổi, khuôn mặt ỉu xiu buồn bã.

“Lee, khi nào thì anh và tiểu thư mới đánh xong ván cờ đó. Em đau lưng quá. Mà tại sao tiểu thư đi nước cờ thì nhanh, mà anh nghĩ đến chục phút mới đưa con tốt lên.?.”.

Lee nghe vậy liền cười khẩy một cái, chẳng thèm đáp lời cậu em. Tiếp tục nghiên cứu thế cờ.

Vừa lúc ấy, những tiếng bước chân dồn dập tiến đến.

“Tiểu thư, Đại Lão và ngài Fujimaru vừa nói chuyện xong rồi”.

“A. Tốt. Vậy tôi đến gặp cụ”.

Cô vui mừng đứng dậy, nhưng vừa định chạy đi, cô gái kia lại liền ngăn lại.

“Tiểu thư, Đại Lão lại vừa đi rồi. Đại Lão nói sẽ trở lại vào tuần sau, ngài nói lúc đó sẽ liên lạc với cô”.

Enji nghe vậy sững người một chút, khuôn mặt ngay lập tức hiện lên buồn bực mình, cô lại ngồi phịch xuống cái đệm lưng kia.

Tại sao cô lại có cảm giác Đại Lão đang tránh mặt cô.?.

Cô còn đang không vui như thế, một giọng nói hết sức ngây ngô vang lên:

“Hề.?. Lần trước ông ấy không nhận điện thoại của cô rồi mà. Lần này cũng đi luôn là sao.?. Nghe không giống Đại Lão lắm. Tiểu thư, Đại Lão là đang tránh mặt cô đó, chẳng phải là có việc gì bận đâu”.

Anh ta còn tận tình nói ra cái sự thật này nữa.

“Câm miệng. Ai mượn anh nói hã. Ngốc Lau, vô dụng...không biết dừng lên tiếng. Sao anh dám nói trong khi tôi chưa cho phép. Tôi đánh chết anh”.

Bị nói trúng nỗi đau vừa mới dâng lên, cô bực mình quát thét anh chàng, cũng đồng thời ra tay. Những tiếng đấm đá vang lên nghe như mưa rào vậy.

Lee nhìn trăng cảnh trước mắt thờ dài, anh cảm tách trà rót cho mình một chén nhỏ, nhấp nhấp một chút lại nhìn ra những đám cỏ khô cao xào xạc ngoài sân.

“Haizz...đã cuối đông rồi tại sao vẫn lạnh như vậy.?. Mùa đông năm nay thật là dài mà. Sao mình lại có cảm giác sắp có chuyện lớn xảy ra vậy.?.....”.

Khi cô đang mãi mê đánh Lau, và Lee thì đang miên man suy nghĩ, trong căn phòng của Đại Lão, hai người đàn ông vừa nói chuyện với nhau một việc cực kì kinh động mà cô không thể ngờ tới.

Anh đến đây để thương lượng với Đại Lão một việc.

Khi nghe anh nói ra việc này, Đại Lão nhìn anh với ánh mắt hết sức ôn hoà nói:

“Tại sao tôi phải đồng ý?.”.

Saka im lặng nhìn ông ta, một lát sau, ánh mắt anh trở nên cực kì kiên quyết, rõ ràng, anh vừa quyết định một việc vô cùng quan trọng.

Anh mở miệng, sắc mặt rất nghiêm túc, và phảng phất một điều gì đó buồn bã.

“Đại Lão, trước khi tôi nói điều này ra, tôi muốn hỏi ông một chuyện.Cuối cùng, ông có mục đích gì khi đẩy Enji về phía tôi?.”.

Ông già trước mặt anh trong ánh mắt hơi biến sắc một chút, nhưng ngay lập tức trở lại bình thường. Ông nở một nụ cười hồ li giáo hoạt nói:

“Cậu nói điều gì vậy?.. Không phải là cậu muốn con bé đến ở với cậu sao?.. Chính cậu là người thách đấu mà.”.

Trên gương mặt anh lộ vẻ cười nhạt.

“Đúng là tôi đã thách đấu, nhưng chiến thắng lại dễ dàng như vậy sao?.. Con bé là một quái vật, ông biết rõ tôi không thể nào thắng nó dễ dàng được, ngay cả khi tôi là Vampire. Vì thế ông mới giờ trò giúp tôi mà. Cả tôi và ông đều hiểu rõ cơ thể Enji như thế nào?.. Bất cứ loại thuốc mê liều cao nào đối với cô ấy đều vô dụng. Người hôm đó có thể hạ thuốc với cô ấy, và hiểu rõ cơ thể của cô ấy với thuốc như thế, ngoài ông còn có thể ai được. Người bình thường nghĩ một chút liền tìm ra vấn đề, Enji lại càng không phải người bình thường. Nhưng chỉ vì con bé có niềm tin mù quáng với ông, vì thế mới có thể dễ dàng bỏ qua mối nghi ngờ lớn đến như vậy.”.

Anh càng nói, càng lộ ra vẻ bất mãn khó chịu. Đại Lão đẩy cô về phía anh, làm anh luôn cảm thấy mọi việc xảy ra đều là kế hoạch của ông.

Đại Lão vẫn giữ trên môi nụ cười đó, ông chậm rãi nói:

“Không cần phí lời. Chúng ta mục đích không phải đều giống nhau sao?..”.

“Phải.”. Anh gật đầu.

“Và hôm nay tôi đến vì mục đích đó. Suy cho cùng, cả ông và tôi đều lợi dụng Enji để tìm người phụ nữ đó. Tôi muốn hợp tác với ông.”.

Khi anh nói đến đây, trên gương mặt thoáng qua một vẻ khó chịu. Và Đại Lão cũng vậy. Nhưng ngay lập tức, hai con người này lại bình thường trở lại, đáp lại nhau bằng những nụ cười.

Sau đó, nụ cười cả hai đồng thời biến mất.

Trên gương mặt Đại Lão là một mảnh nghiêm trọng. Ông ho nhẹ một cái nói:

“Ta không biết Lilith ở đâu. Thực ra thì bí mật Lilith ở đâu nằm ở ngay chính gia tộc của cậu. Nếu không vì vậy, ta cũng không đưa Enji tiếp cận cậu làm gì.”.

Anh gật đầu, biểu thị sự đồng ý với lời nói của Đại Lão khiến Đại Lão hơi hơi kinh ngạc.

“Tôi biết. Nhưng tìm kiếm những tin tức về Lilith ở trong nhà Valois không hề đơn giản. Hơn nữa, trong nhiều năm qua, bất cứ tin tức về Lilith đều bị ông hoặc nhà Valois xoá bỏ, nên việc tìm Lilith càng khó khăn hơn nữa. Trước đây, tôi muốn dựa vào Enji để tìm hiểu những tin tức về Lilith mà ông biết. Nhưng thật không ngờ, đến cái tên Lilith cô ấy cũng còn không biết.”.

“Đó là vì ta không nói cho nó.”.

“Ông có nghĩ làm như vậy, mục đích của ông sẽ không thành?..”.

“Vì ta biết cậu sẽ nói cho Enji biết, và rõ ràng là cậu đã nói. Thậm chí còn gây tò mò rất lớn cho con bé nữa, trong bức thư gửi cho ta, con bé hỏi khá nhiều về Lilith đấy.”.

Nghe những lời đó của Đại Lão, sắc mặt anh hiện lên vẻ không vui, thậm chí có chút giận giữ. Lời Đại Lão rõ là nói trắng ra ông đã tính kế anh thành công.

Nhưng cũng không khó chịu lâu, anh coi như bỏ qua tiếp tục nói:

“Không chỉ tò mò đâu, cô ấy còn sắp tìm được Lilith rồi kia. Thật ngạc nhiên, trong khi nhiều người tìm kiếm bao năm như vậy, cô ấy tìm ra tin tức của Lilith lại không mất nhiều thời gian. Ông biết vì sao không?..”.

Khi anh nói đến việc cô sắp tìm ra Lilith, sắc mặt Đại Lão hiện lên vẻ mừng lo khó có thể diễn tả nổi, suy nghĩ một chút, ông cân nhắc thử kể lên một cái tên.

“Jin?..”.

Anh giật mình, thậm tự hỏi chẳng lẽ ông ta biết mọi chuyện. Rồi không nói gì, gạt đầu rất nhanh.

“Ta biết mà...”. Ánh mắt Đại Lão sáng lên.

“Từ khi ta phát hiện Jin biết đến Lilith thì cũng là lúc thằng nhóc đó biến mất. Một số tài liệu, ảnh về Lilith ta có cũng bị thằng nhóc đó lấy đi một nửa. Thằng nhóc đó thật sự phải nói là thiên tài. Ta biết nó sẽ tìm được Lilith. Quả thật là vậy. Nó liên lạc với Enji sao.?”

“Đúng vậy. Anh ta là người chỉ dẫn đằng sau để cô ấy tìm kiếm Lilith. Có thể anh ta đã tìm được Lilith rồi, và đang cố gắng báo cho cô ấy biết.”

Theo lời nói của anh, gương mặt của Đại Lão càng hiện lên vẻ mừng rỡ. Ông lẩm bầm lại những lời của anh, đồng thời rơi vào sự trầm tư suy nghĩ:

“.....tìm được Lilith.?....”.

Anh cũng mặc kệ Đại Lão, để cho ông tĩnh lặng một chút.

Mãi sau, ông lên tiếng:

“Nếu Jin đã tìm được Lilith, chắc chắn sẽ báo cho con bé biết. Vậy tại sao ta phải đồng ý cho con bé ở lại với cậu thêm nữa.?. Nếu con bé trở về nhà Senje, vậy việc nắm tin tức đối với ta không phải tốt hơn sao.?”.

Anh khẽ cười, nói lời rất tự tin.

“Nếu biết Lilith ở đâu, vậy tại sao anh ta không báo cho ông biết.?. Không phải ông từng chăm sóc cậu ta lớn lên sao.?. Rõ ràng, anh ta đối với ông có sự cảnh giác. Khi tôi hỏi Enji, con bé nói trước khi biết được mọi chuyện, nó sẽ không nói bất cứ điều gì cho bất cứ ai, nghĩa là cả ông cũng vậy. Đối với niềm tin mù quáng với ông, đáng lẽ con bé phải nói chứ.?. Vậy rõ ràng, anh ta đã nhắc nhở điều gì đó với Enji về ông. Để con bé ở nhà Senje sẽ càng khiến anh ta cẩn thận hơn. Vậy tại sao không để Enji bên tôi. Anh ta không tin tôi, nhưng tôi lại có liên quan đến nhà Valois. Tôi sẽ đưa con bé đến Pháp vào thời gian tới, nếu cậu ta gần Lilith, chắc chắn đang ở đâu đó gần gia tộc Vampire, tôi sẽ tạo điều kiện để anh ta có thể tiếp cận gần Enji. Như vậy không tốt sao.?”.

Lời nói này quả thật không nghi ngờ là rất đúng.

Đại Lão nghe anh nói, nụ cười hồ li lại xuất hiện. Ông nhẹ nhàng nói:

“Đồng ý. Vậy anh muốn thêm bao nhiêu thời gian nữa.”.

Anh ngẫm nghĩ, lên tiếng:

“Một năm nữa.”.

Đại Lão lắc đầu không đồng ý.

“Năm nữa”.Anh suy nghĩ, khó chịu tiếp tục thương lượng.

Và con cáo già kia gạt đầu.

Sau đó, Đại Lão đứng dậy, ông đi đâu đó chừng mười phút sau liền quay lại đưa cho anh một thứ. Nhìn tờ giấy kì lạ trước mặt, anh mở ra xem và ngay lập tức hiểu được thứ này là gì. Anh đã muốn rời đi ngay, nhưng nghĩ đến một việc anh lại hỏi:

“Tôi tin Enji có thân phận đặc biệt nào đó liên quan đến Lilith. Nhưng còn người tên Jin đó, con bé nói anh ta có ngoại hình khá giống nó. Anh ta cũng có liên quan đến Lilith sao.?”.

Đại Lão gạt đầu một cái, ánh mắt đầy bí ẩn:

“Đúng là có.”

Cảm thấy điều mờ ám trong lời nói của ông, nhưng anh cũng không để ý đến. Anh gấp tờ giấy lại, muốn đứng dậy rời đi.

Bất ngờ, Đại Lão lên tiếng hỏi:

“Cậu nghĩ Enji sẽ nghĩ gì khi biết câu chuyện này giữa chúng ta.”.

Câu hỏi này khiến đôi mắt xám tro của anh dường như tối thêm, thậm chí còn phát ra những ánh sáng kì dị.

“Cả ông và tôi đâu có ngu như vậy.?. Cả tôi với ông đều cần Enji. Chỉ cần con bé biết một chút, nó giúp ông hay tôi nữa sao.?. Lúc đó, nếu con bé không đi giết tôi, tôi sẽ chỉ là một con kiến.”.

Đại Lão khẽ lắc đầu không cho là đúng.

“Cậu từng nói, con bé tin ta mù quáng?. Điều đó là sai. Niềm tin của nó với ta còn hơn cả sự mù quáng kia nhiều. Chỉ cần ta muốn, bất cứ điều gì ngay cả khi không thể, nó đều sẽ đi làm. Nếu chuyện này xảy ra, nó có thể hận cậu, hận ta. Nó có thể giết cậu, nhưng tuyệt đối không dám phản lại ý của ta. Sao?. Cậu không tin?.”

Đại Lão cười cười.

“Vậy ta sẽ chứng minh cho cậu biết. Ảnh hưởng của ta với con bé lớn cỡ nào.”

Nói rồi, ông gọi một người hầu gái. Và nói với cô ta:

“Ra báo với Enji cuộc nói chuyện của ta và ngài Fujimaru đã kết thúc. Nhưng ta có việc cần ra ngoài, không thể gặp nó được. Có thể tuần sau ta sẽ trở về, lúc đó, ta sẽ gọi điện báo cho nó biết.”

Anh rất kinh ngạc khi nghe Đại Lão nói thế.

“Rồi, giờ cậu ra ngoài đó gặp nó, cậu sẽ hiểu ngay thôi.”

Sắc mặt anh vẫn lạnh nhạt như cũ, khẽ hừ một tiếng nhỏ, anh bước ra ngoài. Cô hầu gái đã chạy đi báo với cô trước rồi.

Khi tiếng bước chân của anh đã nhỏ dần và gần như biến mất. Đại Lão quay sang nhìn một người đàn ông vẫn đang đứng im lặng từ đầu đến giờ ở một bên ghế của ông. Hai người nhìn nhau một lát, người kia lên tiếng:

“Con trai của Fujimaru Rei, đúng là không đơn giản. À. Phải nói, là con trai của Voltaire Valois chứ?. Tôi vẫn quen với cái tên Nhật mà cha của cậu ta dùng hơn.”

“Được rồi. Nói chuyện ở đây không tốt, chúng ta ra nơi khác.”

Đại Lão nói, sau đó vội rời khỏi căn phòng mình. Người đàn ông kia cũng đi theo ngay lập tức.

Ở một vọng lâu:

Người đàn ông đứng ở trong căn phòng nhìn Đại Lão đầy hoài nghi cùng hoảng sợ:

“Đại Lão, ông không định làm thế thật chứ?. Tiểu thư sẽ hận ông đấy.”

Trên gương mặt Đại Lão hiện ra vẻ bất đắc dĩ, còn có chua xót nữa.

“Không thể khác được. Ta phải tìm được Lilith trước cậu ta. Vấn đề tìm Lilith không phải ở Enji mà ở Jin, phải lôi được thằng nhóc đó ra ngoài ánh sáng. Nếu có chuyện xảy ra với Enji, thằng nhóc đó chắc chắn phải xuất hiện. Nếu Enji hận ta thì sao chứ?. Nó sẽ không rời khỏi ta, hơn nữa nếu làm thế, sẽ càng thúc đẩy lí do khiến nó tìm ra Lilith. Không chỉ nó, còn ảnh hưởng cả đến Fujimaru Saka nữa. Cuối cùng, cách làm này tuy tiêu cực, nhưng kết quả lại đáng được mong đợi nhất. Để cho con bé sống nửa năm yên bình bên cậu ta, lúc đó tìm được Lilith trước chắc chắn là cậu ta. Chỉ có cách này mới là tốt nhất....”

Càng nói, giọng ông càng tỏ vẻ cay đắng.

Mà người đàn ông kia cũng thờ dài nãy nê.'

Buồn phiền và ngọt ngào.

Khi anh đến nơi, ở ngoài hiên nhà gỗ, cô vẫn đang đánh Lau một cách tàn bạo, và Lee thì đang ngồi cách đó hơn ba bước chân, nhìn ra ngoài cửa thờ dài. Thật không biết có điều gì khiến anh ta phải lo âu như thế.

“Enji, chúng ta về thôi.”

Anh không quan tâm đến hai anh em đó, trực tiếp gọi cô về.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, đồng thời dừng tay lại. Cô hỏi anh, trong mắt có tia chờ mong:

“Saka, cụ có việc đi thật rồi sao?.”

Anh chợt nhớ đến việc ông ta nói với người hầu, liền gạt đầu một cái không chút do dự. Cái gạt đầu này ai nhìn cũng thấy rõ hết. Lau cũng vậy. Mặc dù mắt của anh bị cô đâm cho đã rất sưng rồi, nhưng nếu cố gắng thì vẫn có thể mở hờ hờ ra được. Anh ta vừa nhìn thấy cái gạt đầu của Saka, không hề biết sợ hãi là gì nói:

“Tiểu thư, đừng tin. Chắc chắn Đại Lão còn ở trong phòng đó. Ngài ấy tránh mặt cô thôi. Cô đến đó tìm là thấy liền à.”

Anh ta nói rất chân thành.

Nhưng... Lại không vừa ý cô.

Chính xác là càng nói càng xoáy vào nỗi đau của cô. Nên...

“Lau nước, Lau nước, Lau nước... anh không im miệng được à. Tội cái lưỡi anh bây giờ...”.

Cô từng người nhìn anh ta vài giây, cuối cùng miệng thét lớn, chính thức bùng nổ. Lại càng đánh anh ta tàn bạo hơn.

Lần này Saka để yên cho cô đánh, không có ý định kéo cô về luôn. Vì trông cô có vẻ đang xúc động lắm.

Sau khi đánh Lau không khác chết là mấy, tâm tình của cô cũng không tốt hơn là bao. Suốt trên một quãng đường dài, cô chỉ im lặng. Khi về đến nhà Fujimaru, cô vẫn như thế. Và còn thể hiện sự buồn bực của mình ra hành động.

Anh nhìn cô trước mặt, ánh mắt khó hiểu lắm lắm:

“Cô ấy sao vậy...?”.

Enji trước mắt anh đang ngồi trên ghế, trước mặt là cả một bàn đầy các loại bánh kem nhỏ khác nhau. Cô cầm những chiếc bánh kem đó lên bằng tay, và gặm một cách kịch liệt. Các vụn bánh và kem văng đầy xung quanh.

Cô Elik tiến đến đưa thêm một đĩa bánh quy cam, sau đó lượn qua chỗ anh ghé tai nói:

“Bé con của ngài đang rất buồn bực, cô ấy không biết làm gì nên chỉ có thể ăn thôi. Ngài không nghĩ ra cách nào giúp cô ấy sao...?”.

Anh tất nhiên biết cô buồn bực, nhưng đó chỉ là Đại Lão không gặp cô thôi mà. Có cần thiết phải ảnh hưởng đến cô như thế không?.

Khẽ thờ dài, anh tiến đến ngồi bên cạnh cô hỏi.

“Bé con, chỉ là không gặp Đại Lão thôi. Em đừng buồn chứ...”.

Vừa nói, anh vừa lấy chiếc bánh kem cô đang ăn để lên đĩa. Và rút ra một chiếc khăn, giúp cô lau kem dính đầy ở hai tay.

Cô để anh lau, giọng vẫn có vẻ đang dỗi đáp:

“Nhưng cụ chưa bao giờ không để ý đến em. Chỉ cần em muốn gặp, ông ấy sẽ đến luôn mà. Từ trước đến giờ vẫn vậy. Lần này, em đã viết thư, đã gọi điện rồi còn đến để gặp trực tiếp nữa. Nhưng ông ấy vẫn tránh em, ông ấy có bao giờ như vậy đâu. Em luôn là cháu gái ngoan của ông mà...”.

Anh nghe cô lầm bầm, lại rút ra thêm một chiếc khăn khác, đưa lên lau miệng cho cô. Bỗng nhiên, anh khẽ giật mình khi thấy mắt cô hơi đỏ.

Cô tiếp tục nói, giọng nghe có chút khàn.

“Saka, anh nghĩ xem. Em đã làm sai điều gì...? Chắc chắn là làm sai các gì nên cụ mới giận. Nhưng em nghĩ mãi không ra. Em vẫn luôn nghe lời ông ấy mà. Hay là vì em gửi thư cho ông ấy hỏi chuyện về Lilith...? Đó là bí mật của cụ, đáng lẽ em không được hỏi mới phải. Em nói đến chuyện đó khiến cụ giận sao...? Vậy phải làm gì bây giờ...?”.

Càng nói, đáy mắt cô lại càng đỏ, cuối cùng đã long lanh một chút nước. Cô đưa tay lên dụi dụi mắt, ngăn không cho nước mắt chảy xuống. Trông lại càng đáng thương hơn.

Đáy lòng anh phát lạnh.

Trước đây cô đã từng khóc, đó là khi Caroline làm cô bị thương khiến bệnh của cô phát tác. Nhưng đó là trong vô thức, lúc đó cô đang rất đau.

Còn đây là lần đầu tiên chẳng ai làm gì cũng khiến cô khóc. Mặc dù bây giờ thì chưa, nhưng chắc cũng sắp rồi.

Anh nhớ đến lời Đại Lão nói với anh.

“...nó không dám phản lại ý ta.....vậy ta sẽ chứng minh cho cậu biết, ảnh hưởng của ta đến con bé lớn cỡ nào....”.

Ông ta chỉ muốn chứng minh cái gọi là ảnh hưởng của ông ta đến cô. Vậy mà lại khiến cô khổ sở như thế. Còn liếc tục chắc chắn rằng mình đã làm sai điều gì khiến ông ta tức giận nữa.

Anh hưởng của Đại Lão với cô. Anh đã nhận thấy rồi.

“Bé con, đừng như vậy...”.

Anh đưa tay lên vuốt vuốt má của cô, nhẹ nhàng nói:

“Khi tôi nói chuyện với Đại Lão, có người đến báo với ông ấy chuyện gì đó khiến ông ấy rất lo lắng. Vì thế đã đi luôn ngay lập tức. Không phải Đại Lão muốn tránh mặt em đâu.”.

Anh vừa nói xong, lập tức cô quay sang nhìn anh, đôi mắt mở lớn, chớp chớp vài cái hỏi:

“Thật à.?.”.

“Ừh. Em ngoan mà. Làm sao khiến Đại Lão giận được.”.

“Vậy tuần sau cụ sẽ gặp em chứ.?.”.

“Chắc chắn.”.

Thế là cô nở nụ cười. Sau đó lại ôm bụng kêu:

“A. Em đau bụng. Saka, em nghĩ tụi bánh đang đánh nhau.”.

“Enji, ở nhà ngoan nhé. Tôi có chút việc phải ra ngoài.”.

Cô gật gật đầu để anh đi, sau đó đưa tay vỗ vỗ cái bụng nhỏ của mình.

Cô Elik thấy anh bước ra cửa liền khó hiểu hỏi:

“Cậu chủ, đến bữa tối rồi mà. Ngài...Cậu chủ.?.”.

Cô giật mình nhìn anh, cả người khẽ run lên. Thầm nghĩ có gì đó không ổn.

Sắc mặt anh trông rất tệ.

“ Nó có thể hận cậu, hận tôi. Nó có thể giết cậu, nhưng tuyệt không dám phản lại tôi.... Cậu không tin sao.?.... ”.

Anh nghĩ là anh tin rồi.

Trong một góc của quán bar, Saka ngồi một mình trên ghế, chậm rãi nhấp một ngụm rượu.

Vị thật tệ.

Anh khẽ thở dài, nhìn cốc rượu trong tay lại không muốn uống nữa.

Anh đang lo lắng, lại vì những câu nói của Đại Lão mà lo lắng. Lần trước là trong bữa tiệc năm mới của ông Henry, Đại Lão đã nói với anh vài câu trước khi rời đi:

“Saka, cậu đưa con bé đến đây làm gì vậy.?. Con bé không phải là Vampire, hơn nữa nó lại là cháu gái ta. Nó sẽ không bao giờ quen với cuộc sống của cậu, những người thân của cậu đâu. Tháng ba tới ta sẽ đón nó, vậy thì chấm hết, cậu chỉ là một biến số nhỏ trong quá khứ của con bé mà thôi. Đối với nó, không phải chuyện liên quan đến ta, vậy tất cả mọi chuyện chỉ là trò vui. Chắc cậu không tin, nhưng nếu bây giờ cậu bỏ rơi nó, nó sẽ chẳng cau mày lấy một cái. Con bé sẽ tìm được trò mới thú vị hơn việc quản lý cậu cho mà xem.”.

Làm theo lời ông ta thật là ngu ngốc. Nhưng rồi cuối cùng anh lại cũng làm theo. Anh luôn nghĩ, khi đó, đang ở một nơi xa lạ, nếu anh tránh mặt cô, chắc đối với cô cũng chẳng có gì quan trọng, nhưng cô cũng phải tìm đến anh hỏi một câu chứ.?. Vậy mà không, vài ngày sau khi lờ cô đi, anh thấy cô dám đánh luôn với người chủ của mình không rời. Mỡ miệng cũng là ngài Luois, ngậm miệng cũng ngài Luois, ngủ hay ăn cũng ngài Luois khiến anh muốn điên lên.

Lần này cũng vậy, mà lần này còn thảm hơn nữa. Anh vừa làm một việc hết sức điên rồ, nếu cô biết được, có thể như lời Đại Lão nói.?

Anh muốn giết ông ta quá. Con hồ li già đó.

“A.!. Tôi tưởng nhìn nhầm. Ra là cậu thật. Sao thời gian này không hay đến đây vậy.?. Cậu sao thế, buồn à. Cậu uống nhiều rượu quá.”.

Một giọng nói trẻ trung vang lên, một anh chàng với mái tóc đen rậm rối, mặt hơi tròn, da ngăm đen tiến đến với vẻ vui mừng, sau đó liếc nhìn đồng rượu trên bàn, anh ta ngạc nhiên hỏi:

Saka ngược đầu lên nhìn anh ta, rồi lại liếc một cô nàng tóc xoăn nhuộm hung đỏ nóng bỏng bên cạnh, cô nàng này thấy anh nhìn về phía mình liền cúi mặt xuống mặt hơi đỏ. Sau đó cũng rất nhanh lại ngẩng đầu lên, cười với anh có vẻ quyến rũ. Anh nghĩ cô ta không giống với mấy cô gái tên kia hay nhặt linh tinh ở đâu đó. Có lẽ là bạn gái mới tìm được.

“Hôm nay cũng đến sao.?. Cậu lại thay người yêu mới.?”.

Anh chàng tóc đen kia cười dài, sau đó nói:

“Từ lần mới nhất đây tôi gặp cậu, cô nàng này là cô nàng thứ hai rồi. Thời gian gần đây cậu ít xuất hiện quá. Không lẽ bận chăm lo cho cô nàng của cậu sao.?. Hôm nay không dẫn cô ấy đến. Chúng tôi rất tò mò về cô ấy. Phải công nhận cô nàng rất đẹp. Cậu kiếm ở đâu ra vậy.?”.

Anh đáp có chút đau khổ:

“Chăm lo thì sao chứ.?. Cô ấy còn chẳng quan tâm đến tôi. Thật không hiểu được, các cậu chiều bạn gái thật dễ, tại sao tôi lại kiếm được cô gái quái dị như vậy chứ.?. Có làm gì cô ấy cũng để tôi không bằng người khác.”.

Nghe anh đáp, cô gái và anh chàng kia tròn mắt ngạc nhiên. Người bạn của anh đơ ra một chút, có vẻ không tin hỏi lại:

“Này, tôi có nghe nhầm không.?. Con người vĩ đại như cậu mà cũng để tâm đến con gái sao.?. Mà sao nghe ra lại có vẻ cậu không chinh phục được cô ấy vậy.?. Cái này mà không phải từ miệng cậu nói ra, đánh chết tôi cũng chẳng tin đâu. Mà có thằng nào dám lên tiếng như vậy, tôi còn đánh chết hần ấy.”.

Anh vẫn lắc đầu, bỗng nhiên đưa tay lên xem đồng hồ.

Gần mười một đêm.

Không ngờ anh lại ngồi lâu như vậy.

“Tôi về đây.”.

Anh nói một câu như vậy, đứng dậy lấy chai nước lọc trên bàn đổ vào mặt mình cho tỉnh táo. Sau đó cầm lấy áo khoác đi thẳng ra cửa.

Khi trở về nhà, cô Elik nói cô vừa ngủ. Cả người anh đầy mùi rượu, cũng không muốn làm phiền đến cô nên trở về phòng mình. Anh để cả quần áo như vậy vào phòng tắm, xả nước rồi nằm ngay trên sàn. Lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Cô Elik đích thân mang thức ăn tối lên cho anh, chờ anh nằm trong đó hơn ba mươi phút, cuối cùng mất bình tĩnh đến trước cửa phòng tắm đe dọa.

“Cậu chủ, ngài mau ra ngoài ngay. Có chuyện gì cũng không nên ở trong đây chứ. Tôi chỉ chờ ngài thêm mười lăm phút nữa thôi, nếu quá mười lăm phút, tôi sẽ xông vào đó.”.

Cô Elik quả là người quyết liệt.

Anh nằm trên sàn nhà, nghe tiếng cô khẽ cười. Lập tức đứng dậy bắt đầu tắm rửa. Căn phòng tắm của anh thông với phòng quần áo, vì thế khi tắm xong, anh trực tiếp sang kia tìm quần áo.

Khi anh bước ra, người phụ nữ kia vẫn đang đứng trước cửa phòng tắm chờ.

Cô Elik nhìn thấy anh mặc trên người là một chiếc quần âu, xanh-tuy cũng đã cài sẵn. Người để trần, cổ quấn một chiếc khăn tắm, mái tóc vẫn còn ướt mới lau qua, trên tay lại cầm một chiếc áo sơ mi liền hỏi:

“Cậu chủ, ngài lại định ra ngoài sao.?.?”.

Anh khẽ gật đầu, vắt chiếc áo sơ mi lên ghế, đưa tay lên lau qua tóc đang ướt, ngay sau đó lại cầm áo sơ mi lên mặc vào.

Cô Elik tiến đến túm vạt áo của anh khiến anh không cài được khuya. Khẽ cau mày, anh hỏi:

“Gì vậy.?.?”.

“Ngài đang lo lắng. Cậu chủ, ngài lo lắng điều gì vậy. Về mặt của ngài rất không tốt. Từ sau khi trở về từ nhà Senje, mỗi lúc lại càng tệ. Nguyên nhân là Đại Lão.?. Hay là tiểu thư.?.?”.

Cô hỏi, khi nói đến Enji, ánh mắt anh hiện lên vẻ không vừa lòng. Vậy là cô Elik liền biết.

“Lại là tiểu thư.?. Vậy bây giờ ngài định làm gì.?. Bỏ đi tránh cô ấy sao.?.?”.

Anh nhìn cô hỏi lại:

“Vậy tôi phải làm gì.?.?”

Cô Elik trả lời thân nhiên.

“Cô gái của ngài đang ở phòng bên kia. Ngài tìm đến đó, và làm điều mình muốn làm. Thế thôi.”.

Anh lập tức bật cười.

“Cô Elik, giữa đêm tìm đến Enji, cô lại nói tôi làm điều mình muốn. Cô tự biết đó là chuyện gì.”.

Người phụ nữ kia hừ nhẹ một cái, nói theo vẻ khinh thường.

“Vậy thì ngài cứ tự nhiên.”.

Sau đó, phất tay một cái thướt tha bước ra ngoài cửa, bước đến ra ngoài vẫn còn nói vọng lại một câu:

“Cái áo đó không cần thiết đâu, ngài đừng có mặc vào. Lát nữa lại cởi thôi.”.

Anh ngạc nhiên nhìn cô rời đi, cuối cùng khẽ cười nhẹ. Trên gương mặt, sự buồn phiền biến mất nhanh chóng.

Enji giật mình tỉnh dậy, cảm thấy có thứ gì đó ở trong chăn đang không ngừng chạm lên người cô. Cuối cùng thứ đó dừng lại trước ngực, nhẹ nhàng cõm mấy chiếc cúc nhỏ trên chiếc váy ngủ của cô ra.

Cô định nói, nhưng phát hiện ra mình không nói được.

Con mắt mở lớn, trước mặt cô chỉ là một mảnh tối đen, và khi quen dần, cô nhận ra một gương mặt.

Cô quay đầu tránh đôi môi của anh, thở nhẹ một hơi lên tiếng hỏi:

“Saka, anh làm cái gì vậy.?”

Im lặng.

Anh dừng lại, sau đó nhìn cô chăm chú. Cô phát hiện ra, trong bóng tối, ánh mắt anh lại sáng đến lạ thường. Giọng anh vang lên có chút kích động.

“Điều tôi vẫn muốn hằng đêm”.

Cô tự nhiên là hiểu nó có nghĩa là gì.

“Em không cần phải nói, chỉ cần gật hay lắc thôi.”.

Cô ngờ ngác một chút, im lặng rất lâu. Trong thời gian đó, anh cũng không hề làm gì chỉ chờ đợi. Cô nhận ra, hình như trong mắt anh có lửa.

“Nếu em lắc đầu, anh định dùng sức mạnh với em à.?”.

Anh lắc đầu.

“Không thể. Em không giống những người phụ nữ bình thường. Sức mạnh không thể chế ngự em được. Lúc đó, tôi tự sẽ có cách khác, đừng lo.”.

Nghe anh nói, cô khẽ bật cười. Cuối cùng cô nhắm mắt lại, đáp:

“Em không biết gì cả, đây chỉ là một giấc mơ thôi.”.

Đó có thể coi như là một lời đồng ý không.?

Anh cũng chẳng rõ, Nhưng kể cả cô có lắc đầu thì anh cũng sẽ coi như là đồng ý. Vì vậy, anh cũng không quan tâm.

Sau đó....

“Cậu chủ, tâm tình của ngài hôm nay thật tốt.”.

Cô Elik nhìn thấy anh đi xuống, khẽ cười, mắt sáng lên nói.

Anh đáp lại bằng một ánh mắt đầy ý vị. Sau đó ngồi xuống bàn ăn sáng.

Trước khi ăn có nói:

“Đừng làm phiền Enji nhé. Cho con bé ngủ lâu hơn một chút.”.

“Ngài đừng lo. Khi tiểu thư tỉnh dậy, tôi sẽ giúp cô ấy tắm rửa và mát-xa.”.

Cô Elik vẫn tủm tỉm cười, nói.

Những người xung quanh không hiểu họ nói gì.

Ông Langdon ngồi gần đó, trong đầu xuất hiện một tình huống. Nhưng sau đó, ông vội vàng dập tắt nó.

“Không phải chứ, lẽ nào....”.

Hạnh phúc và bình lặng trước cơn giông tố.

Khi cô thức dậy, cô cảm thấy rất lạ.

Nhìn cơ thể với những vết ngân tím ở trong gương, Enji mở miệng mấp máy môi nói cái gì đó rất nhỏ.

Cô Elik đang thu dọn giường, khi nhìn thấy biểu hiện của cô tò mò hỏi:

“Tiểu thư, cô thấy sao rồi.”.

Enji quay lại nhìn cô Elik, mày nhíu lại, bữu môi bực mình trả lời:

“Tệ hại. Không thể hiểu được, sao nhiều người lại thấy mấy thứ này đến như vậy chứ.?. Họ không cảm thấy đau à. Tôi chạy bên hai tiếng đồng hồ cũng không có cảm giác mệt với khó chịu như vậy.”.

Cô Elik nghe câu trả lời của cô liền bật cười. Sau đó, cũng để mặc cô tự kỉ thêm một chút, còn mình lôi chiếc chăn muốn mang đi cho người giặt.

Rồi cô nhìn thấy một thứ khiến cô mỉm cười tươi, đôi mắt sáng lên nói:

“Tôi biết mà. Tiểu thư, cô là xử nữ.”.

Enji lắc đầu không cho là phải.

“Không, trước đêm qua thì còn là xử nữ. Nhưng hôm nay, nếu nói câu đó, thì bảo luôn rằng Saka bắt lực đi.”.

Cô Elik cũng gật gật đầu đồng ý, đáp lại bằng ý cười tràn ngập trong mắt. Sau, nghĩ gì đó, cẩn thận lên tiếng hỏi:

“Tiểu thư, cái này, cô không cảm thấy sao chứ.?.”.

Enji khẽ mỉm cười, nhún vai đáp:

“Khi còn rất nhỏ, cha của Đại Lão muốn ông ấy tiếp quản gia tộc, vì bảo vệ ông ấy, người để Đại Lão sống trong một làng chài nhỏ và nghèo ở Trung Quốc. Những người ở đó rất cổ hủ, vì thế, với những vấn đề này, Đại Lão không thể thoải mái như người khác được. Ông ấy từng chính thức lên tiếng muốn cả đời này tôi không được để đàn ông chạm vào mình. Mặc dù không phải là ép buộc, nhưng đối với những mong muốn của ông ấy, tôi sẽ luôn làm theo không có ngoại lệ. Đây là ngoại lệ đầu tiên. Tôi thì không sao, về phần Đại Lão, mong rằng ông ấy đồng ý.”.

Cô Elik nghe lập tức nghĩ ra điều gì đó, khuôn mặt hiền lành của cô bỗng nhiên nghiêm lại, cô nói:

“Tiểu thư, cô đã từng nghĩ, Đại Lão can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của cô.?. Qua rất nhiều chuyện mà cô kể, tôi luôn cảm thấy cô đang sống vì ông ấy chứ không phải vì chính mình.?.”.

Enji nghe cô hỏi, thản nhiên như không có chuyện gì nghiêm trọng nói:

“Thì đúng là như vậy mà. Mong muốn của ông ấy thì sẽ là mong muốn của tôi. Đại Lão là ý nghĩa của cuộc đời tôi mà. Tôi không sống vì ông ấy, tôi sẽ sống vì ai.?.”.

“Sống vì cô chứ sao.?. Cô nói như thể nếu ông ấy muốn cô chết, cô sẽ chết ấy.”.

Cô Elik bất bình lên tiếng.

“Ồ. Tất nhiên là không. ...”.

Enji vội vàng lắc đầu.

“Tôi sẽ không chết, nếu tôi chết, ai sẽ hi sinh cho ông ấy giống như tôi.?.”.

Cô Elik lập tức cứng họng không thể nói được điều gì. Cô nghĩ đến cậu chủ của mình, và thầm than thở.

“Cậu chủ, tiểu thư không chỉ là một cái cây cổ thụ. Cô ấy là một toà núi cao. Ngài có đồn đồn nổi không đây.?. Tại sao khi trong trái tim của một cô gái 19 tuổi lại không phải là một anh chàng điển trai, mà lại là một lão già hơn trăm tuổi rồi chứ.?. Hơn nữa, đó cũng không phải là tình yêu. Cái gì mà ‘không có điều gì to lớn và vĩ đại hơn tình yêu’ chứ.?. Không phải là nó ngay đây sao.?.”

Enji nhìn thấy cô Elik có vẻ đang rơi vào trăm ngàn mối phiền muộn, lập tức không để ý đến mà bước vào phòng tắm.

Cô ngồi trên một cái đệm nhỏ trước cửa sổ sát đất nhìn ra bên ngoài. Hai tay ôm chặt lấy Hunxter đang găm giữ khó chịu vì ngột thở. Miệng lẩm bẩm những câu không đầu không cuối.

“Hình như đợt lạnh này là đợt lạnh cuối cùng rồi. Đầu tháng rồi mà....mùa xuân đến, mình sẽ cười Sky đi gặm cỏ non....Hunxter, mày ảm quá, lỏng lại mềm thế này, hay là cắt ra làm lông nhĩ?...”.

Đúng lúc ấy, có một người đột nhiên tiến đến bên cạnh cô từ bao giờ, rồi ngồi xuống, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lại quay sang hỏi:

“Có thứ gì hay ở ngoài đó.”.

Cô cũng quay sang nhìn anh, đôi mắt mở to, chớp nhẹ một cái nói:

“Đang có gió lạnh mà. Anh không nghe thấy tiếng nó kêu ngoài cửa sổ sao.?. Đó, nó lại kêu nữa kia...”.

Anh khẽ bật cười khi nghe cô trả lời, đưa tay xoa xoa má của cô nói:

“Không, chẳng nghe thấy gì cả. Chỉ nghe thấy giọng của em thôi. Muốn ra ngoài ăn tối không.?”.

Cô nghe những lời nói thân mật hơn bình thường của anh, mặt khẽ hồng lên, nhưng cử chỉ không hề lúng túng, vẫn bình thường gật mạnh một cái.

Khi anh và cô đến một nhà hàng bên hồ rất nổi tiếng trong thành phố, anh gặp ngay người quen. Để cô đứng ở trên vỉa hè chờ một lát, anh tiến đến về phía một người đàn ông với thân hình hơi tròn đang đi cùng vợ con nói chuyện. Cô đứng im lặng, ngó nghiêng xung quanh, trên gương mặt nổi lên sự tò mò.

Nhà hàng này cô chưa có đến bao giờ.

“Magi.?. Là Magi phải không.?. Đúng là cậu mà..”.

Một tiếng nói lạnh lạnh phát ra ngay gần đó, khi cô chú ý tới, một cô gái có mái tóc đen xoăn, khuôn mặt khá dễ thương tiến đến, miệng cười tươi hướng về cô vẫy tay.

Cô khẽ A lên một tiếng, lập tức nhớ đến một kỉ niệm trước kia, cũng mỉm cười đáp lại. Trong lòng thầm nghĩ, có lẽ cô nàng này quen chuyện cũ rồi.

“Magi, lâu lắm không gặp. Mà cậu đứng đây chờ ai vậy.?”.

Cô gái tiến đến, một tay vội kéo thêm cả một anh chàng tóc vuốt kéo ngược về phía sau đi cùng, đi theo sau hai người cũng có thêm vài cô gái, và các chàng trai khác nữa.

Enji mỉm cười nhẹ khiến anh chàng đứng bên cạnh cô gái thân người ra nhìn.

“Lâu lắm không gặp, Mikio nhĩ.?. Tội đứng chờ bạn thôi.”.

Mikio nhìn cô đánh giá một chút, lại càng cảm thấy cô so với trước kia khác rất nhiều. Chính xác thì hình như đẹp hơn trước, lại còn trông rất quyến rũ, và....thân hình rất nóng bỏng nữa.

“Cậu trông khác quá Magi. Trước đây cậu rất nam tính mà. Giờ trông cậu giống con gái hơn rồi. À. Đây là bạn trai tôi, Kaoru. Chúng tôi định vào nhà hàng này ăn tối, cô muốn vào cùng không.?. Bạn trai tôi hôm nay mời.”.

Cô chẳng nghĩ bất cứ điều gì cả, cảm thấy thú vị, vậy là gật đầu.

Khi anh quay lại, cô đã mất tích.

Enji ngồi im lặng nghe Mikio liên tục nói về những tháng ngày sau khi cô bỏ đi.

“Bây giờ Mei ổn rồi. Cậu ta mới kiếm được một anh sinh viên năm cuối của trường luật, nhà anh ta cũng khá giả lắm. À. Cậu gọi món đi. Cậu thích ăn gì nhĩ.?. Cứ tự nhiên nhé, đừng ngại. Lần này Kaoru mời. Nói cho cậu biết, cha anh ấy là chủ tịch của một công ty xây dựng lớn đó. Nhà hàng này, nếu muốn ăn phải đặt trước ít nhất ba tháng. Vậy mà Kaoru chỉ phải chờ hơn một tháng thôi.”.

Mikio nói, khuôn mặt nở nụ cười có vẻ rất tự hào khi nói đến bạn trai mình.

Cô ngạc nhiên một chút, khó hiểu hỏi:

“Ăn ở đây phải đặt trước sao.?.”.

Mikio gật đầu, nhìn cô như thể nhìn một người mới từ đâu đó xa xôi đến.

“Tất nhiên rồi, đừng nói cậu không biết gì nhé. Nhà hàng này rất nổi tiếng đó. Đây chỉ là ở tầng một thôi, nếu cậu muốn ăn ở tầng mười, là tầng cao nhất đó, cậu phải đặt trước khoảng một năm”.

Cô nghe xong tròn mắt nhìn khiến Mikio càng thêm cười tếu.

Thực ra Mikio không biết, đó là cô đang nghĩ:

“Không phải chứ.?. Nếu không nhầm, đây là địa điểm ăn trưa rất thường xuyên của Saka mà. Trước đây ông Langdon từng nói, anh ấy ăn ba bữa mỗi ngày trên tầng mười”.

Nhưng cô chỉ nghĩ như vậy, cũng không có nói ra.

“Này, Magi, cậu đẹp như vậy, đã có bạn trai chưa. Nếu chưa, để tôi giới thiệu cho. Bạn của Kaoru cũng có người được lắm đó.”.

Mikio đột nhiên đổi chủ đề, khi cô gái này nói ra vấn đề này, mọi người đang ngồi trên bàn ăn bỗng nhiên im lặng nhìn cô chăm chú. Nhất là những anh chàng bạn của Kaoru.

Enji nghĩ một chút, gật đầu nhẹ một cái.

“Biết ngay mà, anh chàng của cậu thế nào, thử nói tôi nghe đi.”

“Theo cách nhận xét của tôi, anh ấy chỉ bình thường thôi.”.

Trở lại vài phút trước:

Quản lý nhà hàng đứng trước anh hơi hơi cúi đầu, khi nghe anh nói vấn đề đang gặp phải, ông ta ngước lên, mắt tròn xoe không tin nổi.

“Ngài...ngài...vừa nói gì kia.?.”.

Anh lắc lắc đầu bất đắc dĩ, nói lại rõ ràng:

“Tôi nói người yêu tôi lạc mất ở đâu rồi. Dẫn tôi đến phòng camera, tôi muốn xem cô ấy đi đâu. Tôi nói cô ấy không được đi lang thang, vì vậy chắc chắn cô ấy chỉ ở đâu đó trong nhà hàng thôi.”.

Ông ta giật mình một chút, lấy lại phong độ đưa tay mời anh đi phía trước, đi được vài bước không nhận được lại hỏi:

“Xin lỗi nếu làm ngài không vui, nhưng, cho tôi hỏi, người yêu của ngài năm nay bao nhiêu tuổi.”.

Anh vẫn bình thường, nhưng miệng lại nở nụ cười khổ đáp:

“Cô ấy sắp mười chín. Tôi biết là không được bình thường, nhưng thực ra cô ấy không hề có vấn đề gì về thần kinh cả. Trái lại cô ấy rất thông minh, chỉ là...cô ấy hơi lơ đãng một chút. Nếu không chú ý, ra ngoài đường gặp thứ gì hay, cô ấy sẽ biến mất luôn.”.

Ông quản lý gật gù đầu, nhưng trong lòng không cho là phải. Tất nhiên, ông ta cũng không dám nói ra.

Cuối cùng anh cũng tìm được nơi cô đang ngồi.

Ngay lập tức, anh tiến đến cái bàn đó. Khi đến gần, đúng lúc nghe được lời nhận xét của cô.

“...anh ấy chỉ bình thường thôi. Nhưng chắc là không được bình thường với những người như các cậu.”.

Mọi người trong bàn ăn nhìn cô không hiểu lắm, cô thờ dãi bắt đầu nói.

“Nói theo ngôn ngữ của những cô gái về người đàn ông của mình thì thế này. Anh ấy rất chiều tôi, anh ấy có thể mua cho tôi bất kì cái xe đời mới nào. Kể cả ngay sau đó, tôi có đi ra ngoài gây tai nạn và làm hỏng, anh ấy cũng không hề trách một lời. Ở nhà có một người phụ nữ làm quản gia, cô ấy là nhà thiết kế thời trang rất giỏi, cô ấy thiết kế quần áo cho tôi. Và nhiệm vụ của anh ấy là bỏ tiền ra mua những bộ trang sức phù hợp với các bộ váy. Anh ấy cũng mua rất nhiều đá quý về để tôi khảm lên khẩu súng của mình. Chỉ cần tôi không gây chuyện, anh ấy sẽ không trách mắng nhiều. Nhưng tiếc là tôi không làm được điều đó. Vì thế, anh ấy thường xuyên bức mình và mắng tôi, không cho tôi làm nhiều thứ, cấm đoán vài điều, cuối cùng, về cơ bản, anh

ấy là một người đàn ông phù hợp với những cô gái bình thường, nhưng không thể phù hợp với tôi.”.

Enji kết luận một câu phủ phàng, nhưng giật mình vì càng nói càng phát hiện ra, hình như anh đối với cô trước giờ rất tốt thì phải. Cô đưa mắt nhìn, bấy giờ mới nhận ra, đám người trước mắt đang nhìn cô rất kì lạ. Sau đó, một cô gái cau mày suy nghĩ, cuối cùng, cô ta lấp bắp miệng hỏi:

“Hình như cô đã từng lên báo “Giới thượng lưu” đúng không? . Tôi cũng không chắc lắm, bởi vì nhóm chúng tôi không ai đọc tờ báo đó cả. Nhưng tôi nhìn mặt cô cảm thấy rất quen.”.

Khi Enji còn chưa kịp trả lời, có một người đã đứng ở ngay đằng sau ghế của cô.

Anh đưa tay quay đầu của cô sang, hôn nhẹ trên má và mỉm cười nói:

“ Bé ngoan, hết giờ chơi rồi.”.

Sau đó, rất tự nhiên kéo cô ra khỏi ghế, rồi không để ý đến họ kéo cô đi. Vừa đi vừa nói:

“Tôi bảo em chờ một lát mà, sao em lại biến mất ngay vậy? . Lần trước cũng biến mất, khi tìm ra thì lại thấy đang tranh giành cá vàng với người khác, em không quậy không yên à.?.”.

Cô trước khi biến mất ở thang máy vội quay lại nhìn về phía đám người kia vẫy vẫy tay chào. Chẳng có ai chào lại cô cả. Bởi vì họ đang đơ mắt ra nhìn cô hết sức kinh ngạc. Chắc họ nhận ra anh rồi.

Trong thang máy cô quay sang hỏi anh:

“Saka, anh nghe hết lời em nói rồi à.? . Có giận không?.”.

Anh bật cười lắc đầu.

“Không, em vẫn vô tình thế mà, tôi đã quen rồi. Mà sao vừa rồi tôi hôn em, em có vẻ không được tự nhiên vậy.?.”.

Cô nhún mày, không trả lời.

Anh im lặng một chút, đột nhiên nói:

“Enji, ở thang máy có camera đó, biết không? . Có nghĩa là đang có người nhìn chúng ta. Nhưng đột nhiên, tôi lại thấy em rất dễ thương. Nên...”.

Cô trừng mắt, nhích ra xa, cảnh giác nhìn anh. Lắc chậm chậm cái đầu.

Phía bên kia, anh cũng lắc đầu đáp lại, mắt hấp háy cười.

Sau đó, mạnh mẽ kéo cô đến bên cạnh, quay người áp lưng cô vào tường thang máy rồi cúi đầu xuống thấp.

Vẫn là cái cảm giác tê tê như thường lệ.

Khi tiếng ‘Tink’ vang lên báo đã lên tầng mười, anh nhẹ nhàng rời khỏi môi của cô, nhưng trước đó vẫn hôn nhẹ thêm một cái.

Thấy khuôn mặt cô lộ vẻ không vui, anh nhe răng cười đưa tay kéo kéo miệng của cô: “Cười cái xem nào, đừng xì mặt như thế.”.

Trong ánh mắt anh nhìn cô tràn đầy tình yêu thương.

Trong căn phòng tối, chỉ có một góc được toả sáng bằng ánh sáng của những ngọn lửa cam. Enji ngồi trên thảm trước lò sưởi, anh cũng ngồi bên cạnh, không ngừng vuốt mái tóc của cô. Dưới ánh lửa, da cô có màu đỏ hồng trông rất đẹp, má của cô rất mềm, khi sờ vào làm anh nhớ đến một loại bánh mà cô Elik từng làm. Mà thứ bánh đó cũng không được mềm bằng má của cô.

Cảm thấy anh bắt đầu tấn công, cô tránh những nụ hôn đang rơi trên cổ mình, thấp giọng nói:

“Saka, em đang uống sữa.”.

Cả người anh khựng lại, rồi anh liếc nhìn cốc sữa nóng trên tay cô nhiu mày.

Sau đó, trước con mắt kinh ngạc của cô, anh giật lấy nó, ném thẳng vào lò sưởi đang đỏ rực lửa.

Rất thản nhiên, như chưa hề làm gì, anh ân cần hỏi:

“Còn cần làm cái gì nữa không?.”.

Nhìn bàn tay trắng trẻo của mình, cô lắc đầu máy móc.

“Tốt...”.

Một chữ được nói ra, tiếp theo chẳng có lời nào nữa, chỉ có hành động.

...

Anh ngồi im lặng ngắm cô ngủ, lập tức nghĩ ra điều gì liền khoác chiếc áo ngủ gần đó đứng dậy, lầm bầm nói:

“Đề đầu nhĩ?...”.

Rồi anh trở lại, trên tay cầm một chiếc máy ảnh, đưa ống kính về phía cô, anh khẽ mỉm cười bấm tách một tiếng.

Trong bức ảnh, nằm cách lò sưởi chừng hai mét, một cô gái với mái tóc màu lửa đang nằm nghiêng ngủ say, khuôn mặt bình lặng đẹp quyến rũ như quý, trên người cô phủ một chiếc áo sơ mi trắng, lộ một bờ vai trắng nõn và một đôi chân thon dài rất đẹp. Trong căn phòng tối chỉ có ánh lửa, cả người cô chia làm hai nửa sáng tối tạo nên một bức tranh mờ ảo.

Người chụp bức ảnh đó đang ngắm cô, trên gương mặt mỉm cười.

Anh chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc đến như vậy.

Và những ngày sau đều rất đẹp.

Cho đến khi.....

Gia tộc Senje:

“Thời gian qua Jin không liên lạc gì với con bé sao?...”.

“Chúng tôi đã theo dõi, không hề có một điều gì bất thường. Hơn nữa, vài ngày nay, tiểu thư không hề ra ngoài làm điều gì. Thời gian gần như là ở bên cạnh cậu ta. Đại Lão, quan hệ của hai người họ tiến thêm một bước rồi.”.

Đại Lão im lặng một lát, rồi lên tiếng:

“Bốn ngày nữa là sinh nhật Enji phải không?. Rất tốt, vậy trước đó một ngày, ông đi thực hiện kế hoạch đi”.

Người đàn ông đứng trước mặt Đại Lão sắc mặt khẽ biến, ông ta có vẻ khó xử nói:

“Đại Lão, hay chờ khi qua sinh nhật tiểu thư được không?. Làm như vậy thì...”.

“Không được, việc này có thể nhấn tâm. Nhưng ông nên nhớ, chúng ta đang muốn con bé đau khổ. Càng đau khổ càng tốt. Sau này nó hận ta thế nào, ta đều sẽ chấp nhận. Quý dũ sẽ mang linh hồn của ta đi. Ta sẽ chịu sự trừng phạt lớn hơn bất cứ kẻ nào. Nhưng trước đó, ta phải làm xong việc này đã.”.

Ánh mắt của Đại Lão lộ ra vẻ nhấn tâm vô cùng kiên quyết.

Người đàn ông kia cúi đầu nói nhỏ:

“Theo lời ngài...”.

Và giọng tố tới...

“Người nói cái gì?. Mà họ gặp nhau từ bao giờ?”.

Một giọng nói cao vút mang theo sự kinh hoàng vang lên trong căn phòng.

“Cách đây hơn một tuần.”.

Một người đàn ông trung niên cúi đầu xuống đất, miệng rất cẩn thận nói.

“Vậy sao người không nói sớm?”.

Giọng nói cao vút kia lại vang lên mang theo sự tức giận.

“Xin thứ lỗi, hôm đó tôi được phái đi làm việc của ngài. Khi nhận tin, lúc đó đang hỗn loạn nên tôi đã quên mất.”.

“ Có chuyện gì xảy ra từ đó tới giờ không?..”.

Khi nghe ông ta trả lời, chủ nhân của giọng nói kia có vẻ đã bớt giận một chút, vì đã nghe ra được sự hoà hoãn trong lời nói.

“ Không có chuyện gì bất thường cả, mà thời gian gần đây, tiểu thư Enji cùng cậu ta còn có mối quan hệ thân mật hơn trước rất nhiều. À. Người báo tin còn nói thêm chuyện này nữa, sau khi cậu ta và Đại Lão gặp nhau, Đại Lão đã tránh mặt tiểu thư Enji.”.

Trong căn phòng chợt trở nên vô cùng tĩnh lặng. Rồi giọng nói vang lên, nghe rõ được sự lo lắng và hoảng hốt.

“ Không ổn, chắc chắn hai người họ đã tính toán điều gì đó. Ta đã lo sợ điều này mà. Đại Lão, ông ta sẽ không lợi dụng cô ấy chứ?.. Chẳng lẽ không thể làm gì hơn sao?.. Không được, ta phải ngăn chuyện này lại.”.

Rồi lại im lặng. Một sự im lặng kéo dài rất lâu.

“ Người... huy động toàn bộ người, đi giết cô ấy ngay lập tức. Không giết được, cũng phải khiến cho cô ấy bị thương nặng một thời gian. Càng thương nặng càng tốt. Chúng ta cần kéo dài thời gian... Cần phải làm nhanh chóng. Đừng sử dụng những cách thông thường nữa....”.

Enji đứng giữa vườn, hít thở không khí trong lành của mùa xuân. Khẽ mỉm cười.

Cô vận vận lưng vài cái, sau đó đi thẳng đến phòng thí nghiệm của mình.

Lật tung những bàn thiết kế ở trong các tủ kính ra, cô lau bầu với chính mình:

“ Khi thật, để đâu rồi?.. Giờ mà không tìm thấy là mất tiền đó. Lần trước dẫn Hunxter vào đây, nó có găm mất của mình không nhỉ?.....Hừ?.. cái gì đây?..”.

Nhìn chăm chăm vào cái thứ màu xám đen được bọc trong túi ni lông, cô tò mò lôi nó ra từ tủ dữ liệu.

“ Nhìn quen quen...”.

Nhanh chóng mở túi ni lông ra, cô lấy cái thứ màu đen xám đó ra. Ngắn người nhìn chiếc áo khoác dài trông rất thời trang, có phần ngẫu một chút với chiếc cổ cứng gập, đai lưng to, bên trong chứa rất nhiều túi với đủ các loại hình dạng kích cỡ. Đôi mắt cô chợt sáng lên.

“ Cái này là quà ông K tặng mình khi sinh nhật năm trước mà. Lần đó nhìn thấy ông ấy là mình chạy rồi, vì thế khi nhận lấy quà của ông ấy cũng không quan tâm lắm. Cái áo khoác này đẹp ghê. Rất nhẹ. À, cũng rất mát nữa.”.

Cô cầm lấy chiếc áo khoác phẩy phẩy, trong lòng vui vẻ. Chợt nhớ đến công dụng của nó. Khi Lau đưa cho cô món quà này, có nói qua, chiếc áo này nhìn qua thì bình thường, nhưng thực ra rất chắc chắn. Có thể chắn đạn, khi rơi xuống nước có thể làm phao, tránh được lửa và rất ấm vào mùa đông.

Cô nghĩ vậy, ngay lập tức khoác chiếc áo vào, xoay người một vòng ngó mình trong gương rất thoả mãn.

Đúng lúc ấy.

Tink...tink..tink...tink..

Tiếng chuông báo trong máy tính vang lên, thầm nghĩ có email, cô lập tức đến.

Một mẫu tin nhắn rất ngắn gọn.

“ Tin tức của Lilith. 11h tối gặp. Địa chỉ: Khu xưởng cũ bỏ hoang, cách khách sạn Hachiko hơn năm trăm mét về phía Tây, gần sông.”.

Cô đọc tin, cả người ngây ra một chút rồi nghi hoặc. Người muốn thông báo tin tức của Lilith cho cô thì chỉ có thể là Jin. Nhưng, Jin không bao giờ ngu ngốc đến mức gửi tin bằng máy tính. Vì rất dễ bị người khác tìm ra được. Nếu Jin thực sự muốn báo tin, chắc chắn sẽ dùng cách khác trực tiếp báo cho cô, Jin không xử sự không khôn ngoan thế này đâu.

Vậy, kẻ gửi tin là ai?.

Cô không nghĩ chuyện cô liên lạc với Jin lại có người biết, vì chuyện này, chỉ có người trong nhà Fujimaru nghe qua chút thôi. Chẳng lẽ họ nói?.

Dù sao, cô vẫn phải đi một chuyến.

Enji nói với anh một câu rất gọn:

“ Tối nay em có việc, ra ngoài tẹo. Xong việc em về.”.

Sau đó, mười rưỡi đêm liền phóng xe đi mất. Anh cũng không quản.

Khi cô đến nơi, ở đó hoang vu vắng lặng không hề có ai.

Trong khu xưởng cũ bỏ hoang, chỉ có tiếng chuột kêu, tiếng gió đêm rít qua những khe cửa nghe rợn người. Mùi hoang phế bốc lên khiến cô khó chịu.

“Này, có ai không vậy.?”

Khi cô vừa cất tiếng lên, một dự cảm bỗng nhiên mơ hồ xuất hiện. Tai cô khẽ giật, thật nhanh, cô nghiêng người một cái.

Xẹt qua người cô là một thứ gì đó, khi va chạm vào đám phế liệu liền nổ một tiếng nhỏ. Cô biết ngay là có điều không ổn.

“Cô biết là mẩu tin đó không hề thật, vậy mà vẫn đến.?. Người đó nói quả không sai, cô chẳng lo sợ bất cứ điều gì. Chỉ cần kích cô tò mò một chút, biết là lao vào lửa cô vẫn sẽ không ngần ngại.”

Một tiếng nói khàn đặc không có sắc thái biểu cảm vang lên ở đâu đó.

“Tôi thực sự muốn nói chuyện với cô, nhưng thật tiếc, chúng tôi đang rất vội.”

Giọng nói đó kết thúc nhanh chóng. Và khi nó kết thúc, một loạt những viên đạn mang theo tia lửa bay đến phía cô.

Trong lòng tức giận, nhưng vẫn bình tĩnh, Enji chạy thật nhanh tránh loạt đạn đó, rồi ngay lập tức trốn sau đồng sắt thép. Những loạt đạn vẫn tiếp tục được bắn tới vô cùng điên loạn.

Sau đó, loạt đạn dừng lại. Nhưng cô chẳng vui mừng, vì cảm giác cảnh báo ngày càng tăng lên, cô lấy từ trong người ra một tấm gương, sau đó lên ngó bên ngoài. Vừa nhìn thấy cái thứ đó lao tới, cô làm bầm mắt.

“Khốn. . không chơi bazoka. . .”

Rồi lại nhanh chóng bật người lên cao, nhảy một cái tránh xa nơi đó. Khi cả người cô tung lên, những tiếng nổ vang lên ầm ầm xé thẳng vào tai, cả người bị chấn động, đang ở trên không trung bị đẩy thẳng xuống đất.

Cảm thấy mình đã va vào cái gì đó thật sắc nhọn, gồ ghề, cô thảm kêu đau.

Nhưng cũng không thể ở đó mà yên rì được, cô lại vội bật người dậy. Và cô cảm thấy rất kinh ngạc, có vô số người đang chạy về phía cô. Đúng là đang chạy về phía cô, không hề cầm súng, nhìn qua như là muốn cầm đầu vào cô.

Rồi cả người cô chợt lạnh đi.

Bởi vì cô nhìn thấy, người bọn chúng đất boom.

“Cái này gọi là cảm tử sao.?. Lần đầu tiên thấy có người muốn giết mình mà bán luôn mạng thế này.”

Cô cười khở một tiếng, ngay sau đó quyết định. . .

Những tiếng nổ ầm ầm vang lên, lửa cháy mọi nơi, cả khu xưởng cũ ngập trong ánh lửa, rồi nhanh chóng sụp xuống chỉ còn là một đồng xi măng và phế liệu.

Vài phút sau, một cảnh tượng kì dị xuất hiện.

Từ trong đồng phế liệu sụp xuống đó, những làn bụi màu đen xuất hiện, bay tán loạn bầu trời, sau đó, từng làn từng làn bay đến những nơi khác nhau, cuốn thành những lốc xoáy nhỏ, và từ đó, từng người hiện ra.

“Các người chắc chắn khi chạm vào cô ta rồi mới cho boom nổ chứ.?.”

“Chắc chắn.”

Loạt người vừa xuất hiện cùng lên tiếng.

“Được, vậy là tốt rồi. Dù cô ấy có đặc biệt hơn người bình thường bao nhiêu, cũng không thể sống khi bị mười mấy quả boom cùng nổ, rồi chôn vùi trong đồng phế liệu đang cháy này được.”

Người đàn ông với chất giọng khàn đặc nói, ông ta phát tay lên, tất cả cùng theo ông ta rời khỏi nơi đó.

Qua rất lâu sau đó, khi vụ nổ bị phát hiện, cảnh sát đến rất đông, rồi cứu hỏa đến dập lửa. Khi mọi người xác nhận không hề có thương vong gì, tất cả lại rời đi.

Vì khu xưởng đã hoang phế nhiều năm, xung quanh lại cũng không có người, vì vậy, khu xưởng bị sụp đổ cũng chưa có người đến dọn.

Và khi màn đêm lại buông xuống lần nữa.

Từ đồng phế liệu sụp đổ vang lên những tiếng động kì lạ.

Một tảng xi măng lớn bị bật đẩy ra, rồi... một vốc người nhỏ bé chui lên.

Enji đưa tay kéo chiếc mũ trùm đầu xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp đã bị xây xát nhiều, dính bụi bặm và tro lửa. Trên gương mặt cô hiện ra nụ cười rất nhạt.

Cô đi ra khỏi đồng phế liệu, phúi phúi đám bụi dính trên chiếc áo khoác dài đến gót chân, khẽ ngâm nga hát.

“Áo tốt, áo tốt...”.

Khi cô trở về nhà, anh nhìn cô hết sức kinh ngạc.

“Em vừa chui vào cái ngách nào vậy?..”.

Và anh đã hỏi cô như thế.

Cô mỉm cười hi hi một tiếng, lập tức đi lên phòng tắm rửa. Không hiểu sao, cô không muốn nói cho anh biết chuyện này. Một phần có lẽ là sợ anh biết sẽ nể. Cái mẫu tin mờ ám như thế, cô biết mà vẫn lao đầu vào, lại không nói với anh. Anh chắc chắn sẽ giận.

Phần còn lại, cô chột nghĩ, không muốn anh lo lắng cho cô nhiều lắm.

Khi cô vừa tắm xong, ra ngoài liền thấy chiếc điện thoại nhảy sáng.

Cô mở ra, là hơn 14 cuộc gọi nhờ từ một người.

“A. Là ông J mà.”.

Và có một tin nhắn đến cho cô:

“Tiểu thư, ngày mai cô trở về đi. Tôi có chuyện gấp muốn nói.”.

Cô đọc tin nhắn, khẽ nhủ mày. Ông J luôn đi theo Đại Lão, việc ông ấy nói gấp, chẳng lẽ Đại Lão có chuyện gì.

Cô muốn gọi điện hỏi chuyện ngay lập tức, nhưng cuối cùng lại thôi. Chắc, đã khuya rồi, cô không ngủ, nhưng người ta còn muốn ngủ mà.

Bữa ăn sáng, cô mở miệng nói với anh.

“Saka, hôm nay em trở về nhà Senje chút được không?..”.

Vừa nghe đến cái tên đó, anh khựng lại một chút, quay sang nhìn cô. Ánh mắt anh có chút lo sợ, anh hỏi:

“Có chuyện gì vậy?..”.

“Ông J nói có chuyện gấp cần em về. À, hay là việc sinh nhật em nhi?.. Mai em đủ tuổi rồi mà. Sau ngày mai em sẽ rời đi.”.

Cô đang nói, chợt nhớ đến việc sinh nhật mình, ngay lập tức cười toe toét nói chuyện rồi đi khiến anh cau.

“Rời đi?.. Chờ đó, còn lâu em mới rời đi được. Ngồi ở đây, cho em xem thứ này.”.

Anh bức mình đứng dậy, khi trở lại đưa cho cô một tờ giấy.

Tờ giấy đó chỉ viết có vài chữ. Nhưng đại khái có thể hiểu là, Đại Lão mới sửa luật gia tộc Senje: Tiểu thư nhà Senje đủ 19 tuổi *rười* mới trưởng thành.

Cô đọc mấy dòng chữ đó, ngay lập tức bật dậy la hét:

“Làm gì có cái lí đó. Mười chín tuổi rười, quái cũng có mức độ thôi chứ. Luật gia tộc mà cụ làm như trò chơi vậy à. Phản đối. Là anh phải không?.. Là anh thương lượng với cụ chứ gì?.. Hôm đó em đã thấy nghi ngờ rồi mà.”.

Đáp lại cô, anh chỉ nở nụ cười rất hài lòng.

Cô nhìn anh, vo viên tờ giấy ném vào mặt, sau đó bức mình lên phòng. Vài phút sau đã thấy quần áo chỉnh tề đi ra khỏi cửa.

Nhìn theo bóng dáng của cô, ánh mắt anh sa sầm lại.

Tại sao.?. Anh cảm thấy việc cô trở về nhà Senje dường như không tốt. Đại Lão, ông ta lại định tính kế gì anh đây.

Nhà Senje:

“Tiểu thư, cô về. Cái tên Vampire không phản ứng gì sao.?. Mai sinh nhật cô mà, mai là cô được giải thoát rồi. Anh ta không luyến tiếc mà vẫn để cô về đây sao.?.”.

Lau vừa nhìn thấy cô đã liến thoắng, miệng cười hề hề. Vết thương lần trước cô đánh nay đã không thấy đâu nữa.

“Ngu ngốc, đàn Lau. Anh nhắc cái gì.?. Muốn chết à.?. Chuyện của tôi ai mượn anh xía vào. Tôi cắt lưỡi anh.”.

Haizzz. . Thực sự Lau không hề có ý gì cả.

Chỉ là cuộc đời anh ta xui thôi.

Lee từ đâu xuất hiện, nhìn thấy cô đang đưa chân đạp Lau vẫn coi như không thấy gì, mỉm cười chào đón nói:

“Tiểu thư, ngài J đang chờ cô. Chúng ta đi thôi nào. Cả Lau nữa, cùng đi luôn đi.”.

Cô nghe Lee nói, liền dừng lại. Gật gật đầu chào anh rồi bước theo. Sau lưng cô, Lau chật vật đứng dậy, xoa xoa lưng ngoan ngoãn bước cùng. Sắc mặt hơi tái, miệng mím chặt, thỉnh thoảng lại len lén liếc nhìn cô.

Enji không ngờ ông Ji lại muốn gặp cô ở đây.

“Ông J, có chuyện gì vậy.?. Sao lại gặp ở đây.?.”.

Trước mặt cô, người đàn ông luôn đi cùng Đại Lão mỉm cười. Gương mặt ông góc cạnh, trông khá hiền lành, nhưng con mắt sáng lộ vẻ cơ trí.

Và hiện giờ, con mắt đó đang ẩn ẩn đau lòng nhìn cô.

“Tiểu thư, cô biết rõ căn phòng này, và cũng đã biết rõ những máy móc ở đây. Cô từng dùng nó rất nhiều lần rồi, vì thế, tôi sẽ không nói nhiều nữa.”.

Enji ánh mắt mờ mịt nhìn ông không hiểu gì. Căn phòng này.?. Đúng là cô rất rõ. Căn phòng này với những máy móc đặc biệt của nhà Senje cho phép thâm nhập vào bộ óc của người khác, xem lại những kí ức của họ. Nhà Senje thường dùng nó để tìm tin tức trong đầu những tù binh.

Việc xem lại kí ức thế này, với những người tình nguyện thì thường sau đó chỉ hơi đau đầu một chút. Nhưng với những người kháng cự lại, sau khi bị xem lại kí ức sẽ thường rơi vào hôn mê hoặc điên loạn.

“Tiểu thư, lần này, cô cần phải xem một chuyện trong đầu tôi.”.

“Là chuyện gì.?.”.

“Cuộc nói chuyện của Đại Lão và ngài Fujimaru, tôi có chứng kiến ở đó. Việc cô cần làm là xem lại.”.

Ông J khẽ nói.

Câu nói của ông khiến cô và hai người kia đều đồng thời giật mình.

“Tiểu thư, cứ xem đi đã. Đừng hỏi gì vội.”.

Ông nói, sau đó đội một chiếc mũ lên, nằm lên một chiếc ghế nằm dài màu trắng. Trước khi nhắm mắt lại, ông ra lệnh:

“Lee, đến đây giúp ta.”.

Lee nhanh chóng tiến đến, anh ấn những cái nút trên chiếc mũ kim loại lớn với những dây nhợ lằng nhằng. Rồi anh lại đến từng nơi khác nữa, điều khiển cái gì đó trên màn hình máy tính. Và sau đó, cầm trên tay một chiếc mũ khác, anh đưa cho cô.

“Tiểu thư, ngài J chỉ tình nguyện cung cấp một đoạn kí ức của mình. Vì vậy, khi ngài ấy bắt đầu có biểu hiện kháng cự, mong cô thoát ra khỏi đầu ngài ấy ngay. Nếu không. . . cô biết rõ đấy.”.

Enji gạt đầu một cái, sau đó cũng leo lên một chiếc ghế nằm khác, đội chiếc mũ lên. Khẽ nhắm mắt lại.

Đầu tiên, mọi thứ là màu đen tuyền. Rồi, sắc màu hiện ra trong mắt cô.

Là căn phòng của Đại Lão, Đại Lão đang ngồi đó, chờ đợi.

Tiếng bước chân vang lên, rồi anh xuất hiện. Anh gật đầu chào Đại Lão, khi ngồi xuống, gương mặt anh rất lạnh, anh nói:

“Tôi muốn thương lượng một chuyện với ông.”

Đại Lão mỉm cười rót trà cho anh, hỏi:

“Chuyện gì vậy.?.”

“Tôi muốn tặng thời gian Enji ở với tôi.”

Đại Lão nhìn anh có vẻ thú vị, sau đó hỏi tiếp:

“Tại sao tôi phải đồng ý.?.”

Sau đó.....

Cô tiếp tục xem, dù đang trong trạng thái mê man, Lee và Lau vẫn thấy gương mặt cô đang biến sắc.

Rồi cảnh sắc bắt đầu mờ nhạt đi khi anh tiến ra khỏi cửa.

Cô biết, câu chuyện đã kết thúc.

Khẽ nhắc chiếc mũ khỏi đầu, lòng cô dần lạnh.

Từ đây lòng, tôi cảm ơn.

Chừng hơn mười phút sau, ông J tỉnh lại.

Đập vào mắt ông, một đôi mắt đẹp màu hổ phách, và nó đang hỗn loạn.

Chủ nhân của đôi mắt đang nở với ông một nụ cười vô hồn, khẽ hỏi:

“Tại sao lại nói cho con biết chuyện này.?.”

Ông ngồi thẳng dậy, chỉnh lại tư thế. Nhìn cô thật sâu và đáp:

“Ta cũng không biết.”

Cô nhận được lời đáp của ông, cười nhạt, tiếp tục nói, vẫn nhẹ nhàng, nhưng nghe ra được sự kích động.

“Ông nói dối. Là Đại Lão nói phải làm như thế sao.?. Cụ lại định lợi dụng con làm điều gì vậy.?. Vẫn là tiếp tục tìm Lilith sao.?. Việc làm con đau khổ có thể tìm được Lilith sao.?. Nếu thật sự là vậy. Nghe thật là buồn quá.”

Người đàn ông già trước mặt cô im lặng, đầu ông cúi xuống, quyết định không nhìn mặt cô. Nhưng nghe từng lời cô nói, lòng ông cảm thấy rất đau. Ông vẫn tiếp tục trả lời như cũ:

“Ta thực sự không biết.”

Với câu trả lời như thế, cô lại không hề tỏ vẻ tức giận thêm. Mà bỗng nhiên, dường như cảm xúc chợt trầm xuống, không còn kích động nữa.

“Con biết. Ông không được nói phải không.?. Không sao, con hiểu mà.”

Cô khẽ nói, rồi rời ghế đứng dậy. Bước đến trước ông cách vài bước, cô cúi đầu thật sâu, nói thật rõ ràng:

“Cảm ơn ông đã cho con biết.”

Rồi lại đứng thẳng người lại, quay người dứt khoát bỏ đi. Bước ngay theo cô là Lee và Lau, hai người đó, trên khuôn mặt chỉ có tức giận, và tức giận.

Khi đã rời xa căn phòng kia, cô mở miệng hỏi Lee, nghe giọng nói như thể cô đang kiểm chế điều gì đó rất kinh khủng:

“Lee... kí ức của ông J, đã ghi lại.?.”

Lee đáp lời cô nhanh gọn ngay lập tức:

“Đã ghi lại rồi.”

“Tốt, giữ kĩ nhé. Tôi muốn đưa cho một người xem nó.”.

Sau đó, cô im lặng. Mà Lee và Lau cũng không nói lời nào. Cả hai người chỉ đi theo sát cô về đến tận cửa phòng.

Khi cô bước vào phòng, trước khi cánh cửa sập hẳn lại, Lau chợt lên tiếng:

“Tôi sẽ ở ngoài này...đến khi cô bước ra.”.

Không có một tiếng nói nào đáp lại, cánh cửa vẫn tiếp tục khép và sập lại hoàn toàn. Hoàn toàn ngăn cách thế giới bên ngoài và thế giới của cô.

Chưa bao giờ, cô lại có cảm giác mất liên lạc với chính mình như vậy.

Khi bước vào căn phòng mình, nó thật tối, nhưng cô lại có cảm giác, nó còn không tối bằng trái tim cô.

Cô chẳng nghĩ gì cả, chỉ ngồi trên sàn, cô tựa vào cái gì đó, và im lặng.

Cô không thể cảm nhận thời gian trôi, bởi vì cô không thấy ánh sáng nào, và cũng không nghe thấy bất kì tiếng động nào.

Cô chợt nghĩ, Lau có còn ở ngoài đó.?. Hay anh ta cũng bỏ cô đi rồi.?.

Và khi bắt đầu nghĩ, thì cô nghĩ nhiều lắm. Mọi câu hỏi được đặt ra, và đều rơi vào bế tắc. Không có một lời giải nào làm cô vừa lòng.

Rồi cô lại không nghĩ nữa, chỉ tự hỏi mình rằng đã qua bao lâu rồi.

Cái tên ngốc Lau có còn ở ngoài đó chờ cô không.?.

Cô thực sự muốn biết.

Cô đứng dậy, và tìm đến cửa.

Cánh cửa mở ra, điều đầu tiên cô cảm nhận là gió mát và bầu trời đêm. Gió xuân thổi ùa vào căn phòng tối, nhẹ nhàng mon man trên da mặt, cô cảm thấy thoải mái nhiều lắm.

Một giọng nói trầm trầm hơi hướng trẻ con vang lên từ bên dưới có vẻ vui mừng, cô nghe và cảm thấy tiếng nói đó thật kì diệu.

“Tiểu thư, cô ra ngoài rồi.?. Cô thấy thế nào.?. Cô có đói bụng không.?.”.

Rồi một tiếng nói, cũng trầm trầm như thế, nhưng có vẻ người lớn hơn, đôi chút lạnh lùng, nhưng nghe ra thật ấm áp:

“Tiểu thư, ra là cô vẫn ổn. Tôi đã rất lo lắng.”.

Và một tiếng nói mềm mại dễ nghe nữa.

“Một tách trà nóng nhé.”.

Tiếng nói kì lạ kia, cô biết.

“Chị Jume.?. Chị cũng ở đây sao.?.”.

Cô gái từ từ đứng dậy, đến trước mặt cô mỉm cười.

“Tôi thấy Lee và Lau có gì đó rất lạ. Tôi không biết là gì.?. Nhưng Lau ngồi chờ suốt ở cửa phòng cô nên tôi nghĩ cô có chuyện. Vì thế tôi cũng đến đây. Tôi cũng mới ngồi chờ được vài tiếng thôi.”.

Nhìn cô gái với đôi mắt trong suốt đen nhánh nhìn mình đầy tình cảm, trên môi cô khẽ nở nụ cười. Nhưng ngay sau đó lại nói một câu hết sức bất ngờ:

“Chị Jume, cảm ơn. Nhưng từ nay về sau, nếu có thể, chị đừng gặp em nữa. Vậy đi, giờ chị có thể rời đi rồi. Trời hình như đã khuya, chị nên về đi ngủ.”.

Jume nhìn cô hết sức kinh ngạc, cô gắng tìm ra điều bất thường trong mắt cô. Nhưng không thể, nó chẳng có ý gì. Hoàn toàn tĩnh lặng. Trong suốt, như viên ngọc lạnh giá.

Không thể làm gì hơn, cô gái đành cúi đầu chào cô và rời đi. Trong lòng cô rối bời. Cô nhớ đến việc Đại Lão từng nói với cô khi Enji chuyển đến nhà Fujimaru. Lúc đó, Đại Lão từng nhờ cô ở bên Enji khi Enji xảy ra chuyện. Chuyện gì thì cô không rõ. Nhưng không lẽ, là nó đây sao.?.

Vậy cô có thể làm gì bây giờ.

Enji không hề cần cô.

Nhìn theo bóng dáng nhỏ bé kia dần khuất, trong lòng cô âm thầm thờ dài. Cô sắp làm một vài việc sẽ chẳng tốt đẹp gì. Một cô gái còn trong sáng như vậy, thật sự, cô không muốn vấy bẩn tâm hồn đó chút nào.

Cô quay sang Lee và Lau, hỏi:

“Tôi ở trong này được bao lâu rồi.?”

“Hơn hai ngày rồi, bây giờ là hơn hai giờ đêm của ngày 15. Tiểu thư, sinh nhật của cô đã qua.”

Cô sinh ngày 14/3 (Valentine trắng). Theo một cách nói nào đó là khá đặc biệt. Nhất là khi cặp với một người sinh ngày 14/2 (Valentine) như anh.

“Phải. Nhưng thật tiếc, tôi vẫn chưa được tự do. Nhà Fujimaru có gọi điện đến hỏi gì không.?”

“Sáng nay họ có liên lạc, nói anh ta muốn cô trở về. Nhưng tôi báo cô đang đi cùng Đại Lão, hiện không biết ở đâu. Họ nói khi nào cô trở về mong tôi báo lại, họ sẽ cho người đến đón.”. Lee gật đầu trả lời cô.

“Vậy ư.?”. Cô cười cười, chẳng thể hiện chút cảm xúc gì.

Sau đó, với biểu hiện hoàn toàn bình thường, cô nói:

“Tôi đói bụng rồi, bảo nhà bếp làm gì đó đi. Khi tắm xong, tôi sẽ ăn. Sáng ngày mai, hai người đi cùng tôi đến nhà Fujimaru. Lee, cuộc nói chuyện kia anh ghi lại rồi phải không?. Vậy mai mang nó theo.”.

Rồi cô quay người bước vào phòng, nhưng lần này, cánh cửa kia, cô để mở.

Cô không trở về nhà Fujimaru mà đến thẳng nơi anh làm việc.

Vẫn như cũ, cô bước vào toà nhà cao tầng kia, nhưng lần này, cô đi cùng Lee và Lau. Những nhân viên ở sảnh đã biết cô rất rõ, họ cúi chào khi cô bước qua. Nhưng cũng nhìn theo cô với ánh mắt tò mò dành cho Lee và Lau.

Khi cô đến, anh đang họp. Cô không hề vội vã, vẫn kiên nhẫn chờ.

Rồi anh bước vào, vui mừng khi thấy cô. Sau đó, ngạc nhiên khi thấy hai người kia. Nhưng cũng chẳng ngạc nhiên lâu, anh để họ sang một bên, cười cười bước đến.

“Em đến từ khi nào vậy.?. Chờ lâu chưa.?.”.

Cô không hề nói gì, quay sang nhìn Lee, Lau. Hai người họ hiểu ý, ngay lập tức bước ra khỏi phòng, đứng trước cửa chờ cô.

Còn lại cô và anh trong căn phòng.

Khi anh tiến đến gần, vừa định ngồi xuống bên cạnh, liền thấy cô đứng dậy và cách xa anh vài bước. Trên mặt cô không biểu lộ chút tình cảm nào, lời cô nói thật lạnh lùng như nói với người xa lạ.

“Tôi có một thứ dành cho anh, liệu anh có thể bỏ chút thì giờ ra xem nó được không.?. ”.

Nghe cô nói, ánh mắt anh bỗng nhiên tối sầm lại, nhìn cô đưa cho anh một chiếc đĩa, anh nhận lấy, sau đó lại liếc đáng về xa cách của cô. Cuối cùng vẫn quyết định từ bỏ ý định đến gần cô, anh quay bước về phía bàn làm việc, và mở chiếc đĩa ra.

Anh thấy một khung cảnh khá quen thuộc, khi anh nhận ra khung cảnh đó, anh thấy chính mình bước vào... Những chuyện phía sau, có lẽ không cần phải nói nữa.

Saka ngược đầu lên nhìn cô ở đằng xa, sau khi bị phát hiện đã lừa dối cô, anh vẫn bình tĩnh hỏi:

“Là Đại Lão.?. Ông ta lại đang tính toán gì đây.?. Thật là một con hồ li giáo quyết mả. Ra là ngày hôm tôi đến thương lượng, chắc ông ta đã biết việc Jin liên lạc với em và bắt đầu tính kế rồi. À không. Hẳn là ông ta đã tính mọi chuyện từ rất lâu rồi. Giờ em đã biết, em hận tôi sao.?.”.

Cô lắc lắc đầu nói:

“Không, thật kì lạ, tôi không hề cảm thấy hận hai người. Tôi đã từng nói với anh, Đại Lão dạy tôi những thứ khác người thường. Ông dạy tôi con người rất ích kỉ, dạy tôi không có thứ gì là mãi mãi, dạy tôi không có mối quan hệ nào lâu bền, dạy tôi rằng mỗi người đều có thể phản bội người khác vì những lí do khác nhau, còn rất nhiều thứ khác nữa, ông nói, có như thế mới là cuộc sống. Vì vậy, ngay cả bây giờ, tôi vẫn cảm thấy việc hai người làm là bình thường. Có chút kì lạ phải không.?. Tôi còn đang băn khoăn, có hay không, Đại Lão dạy tôi mấy thứ kì quái như vậy để chuẩn bị cho ngày hôm nay.?.”.

Anh nghe cô trả lời, tuy cô nói không hề hận anh, nhưng anh vẫn chẳng thấy vui mừng điều gì cả. Anh hỏi tiếp:

“Vậy em cảm thấy như thế nào.?.”.

Cô đảo lạnh lùng:

“Tôi giận giữ. Giận giữ đến mức chỉ biết lấy sự im lặng để biểu thị. Tôi sống cho đến giờ, dù chỉ mới 19 tuổi thôi, và có vẻ cuộc đời tôi mới chỉ trôi qua ngắn lắm. Nhưng tôi trải qua nhiều chuyện, và những chuyện đó đã khiến tôi gần như đi hết một đời người. Một đời người ngắn ngủi đó, tôi sống chỉ vì một người, đó là Đại Lão. Sau đó anh xuất hiện, cuộc sống của tôi thực sự bỗng trở nên yên bình hơn trước đây. Tôi sống với anh chỉ một thời gian ngắn, nhưng tôi nhận ra, anh ở trong tôi đã khác với những người khác. Lần đầu tiên tôi nghe lời người khác nói mà không phải là Đại Lão, lần đầu tiên tôi cảm thấy có người khiến tôi vui như vậy, lần đầu tiên tôi quan tâm đến một người khác như vậy, tôi luôn nói tôi không thích anh, thực ra đó không phải là sự thật, tôi thích anh nhiều hơn những gì tôi nghĩ. Tôi sợ điều đó, nên tôi luôn phủ nhận. Nhưng bây giờ có nói cũng không có ý nghĩa gì. Tôi chỉ không ngờ, một người tôi coi trọng như vậy, đột nhiên lại cùng với một người tôi yêu quý từ trước đến nay cùng tính cách để lợi dụng tôi. Vì thế, tôi giận giữ. Tôi tự hỏi vì sao lại là hai người. Sau đó, tôi tự cười vào chính mình. Việc gì cũng có thể, vậy tất nhiên là hai người có thể rồi. Tôi không hận hai người, nhưng tôi cũng sẽ không bỏ qua. Tôi sẽ lần lượt dạy hai người một bài học. Tôi thề, nhân danh tôi trên đời, và cả với cái tên mà hai người luôn đi tìm: Lilith. Tôi thề, tôi sẽ khiến hai người hối hận, và phải ao ước này đời này không biết tôi thì tốt hơn.”.

Từng câu từng chữ cuối cùng, cô nói trong sự bình thản, nhưng lại khiến cho người đối mặt với cô cảm thấy rét lạnh trong tim.

“Tôi chỉ nói thế thôi. Hiện giờ tôi còn một chút việc bận phải làm nữa, tôi không ở lại uống trà đâu. Chào anh.”.

Cô chào anh rất khách khí, rồi quay người dứt khoát bước đi.

“Từ đây.”.

Tiếng anh vang lên đằng sau ngăn cô lại. Cô nghe, khựng người lại chờ đợi, nhưng cũng không quay người nhìn anh.

“Dù giải thích thế nào cũng không được, tôi chỉ muốn nói cho em biết. Tình cảm của tôi với em hoàn toàn là thật. Còn chuyện của Lilith, đó là bất đắc dĩ thôi. Tôi cần phải tìm bà ta, em biết đấy, mẹ tôi.....”.

Khi anh chưa kịp nói xong, cô lập tức gắt lên ngắt lời. Cô quay phắt người nhìn thẳng vào mắt anh. Giọng nói run run, lần đầu tiên khi bước vào căn phòng này, cô có vẻ kích động muốn bùng nổ.

“Nhưng hai người đó đã biến mất nhiều năm rồi. Và mẹ của anh, anh rõ ràng biết được bà ấy gần như không thể sống. Còn tôi, tôi vẫn ở đây kia mà. Tôi không hề biến mất. Chẳng lẽ...hai người cũng muốn tôi...biến mất luôn mới được sao.?.”.

Câu nói cuối cùng, cổ họng cô bắt đầu nghẹn lại, và phải rất khó khăn để nói ra được những lời đó.

Nhìn anh im lặng hai giây, thấy được vẻ mặt của anh chợt sững lại, rồi có chút gì đó lúng túng, bối rối, rồi lo sợ và đau khổ. Cô mím môi, bất chợt cúi người xuống thật sâu và nói rất rõ ràng:

“Cảm ơn anh, đã dạy cho tôi biết tình yêu chẳng là gì cả. Và sự thật thì rất phũ phàng. Từ đáy lòng, tôi cảm ơn.”.

Rồi cô không nhìn anh nữa, trực tiếp quay người bỏ đi.

Khi cô bước ra khỏi phòng, ánh mắt cô thất thần một lát mới hồi phục.

Cô nhẹ giọng nói với Lee và Lau:

“Đi nào, chúng ta còn có một vài việc nữa cần làm.”.

Cô bước đi trước hai người, bước chân mạnh mẽ, nhưng cảm giác cô độc vô cùng.

Ngay sau khi cô rời đi, từ trong phòng anh vang lên tiếng gầm phẫn nộ, rồi tiếng đập vỡ đồng thời liên miên không dứt.

Ông Langdon đứng ở bên ngoài, sớm biết là có chuyện không ổn xảy ra, nhưng cuối cùng vẫn quyết định không đi vào phòng mà cho toàn bộ nhân viên thư kí nghỉ sớm, sau đó ông và những người vệ sĩ chờ ở cửa.

Khi tiếng đập vỡ đồ đạc biến mất, là một khoảng không gian im lặng.

Mãi lâu sau, cánh cửa kia bật mở, sắc mặt anh nhìn “rất tốt”, tốt đến mức khiến mọi người ngoài cửa đồng thời nuốt nước miếng cái ực. Rồi cả người vô thức rơi đầy mồ hôi lạnh.

Anh nói, không nghe ra được nóng hay lạnh:

“Thời gian tới, ông ở lại xử lý mọi việc. Tôi sẽ trở về Pháp một thời gian.”.

Việc cô làm tiếp theo, không như Lau và Lee nghĩ, đó là đến một...nhà tù.

Nhà tù này, cả hai người đều biết rất rõ, vừa biết được ý định của cô liền đưa mắt nhìn nhau. Trong ánh mắt có chút lo sợ, vui mừng không rõ ràng.

Bước chân xuống trục thẳng, cô tiến đến một người nhóm lính vốn đã đứng chờ từ trước, người đứng đầu cúi đầu chào cô sau đó, mỉm cười rất cung kính dẫn đường.

Nhà tù này thuộc sở hữu của gia tộc Senje. Người ngoài nhìn qua thì nghĩ thuộc nhà nước, nhưng thực ra là không phải. Còn để giam ai?. Giam những người vi phạm nội quy gia tộc.

Lần này cô đến, là để đón hai người rời khỏi đây.

Khi cô mở cửa bước vào phòng quản lý nhà tù tìm người, căn phòng này lại không có ai. Hơi ngần người một chút, rồi bình tĩnh lại ngay, cô bước bước vài bước đến phía sau cánh cửa, nhìn một người đàn ông đang đứng núp ở đó, không nói gì mà nhếch mắt đẹp lên.

Người đàn ông kia bị phát hiện, vẫn không hề ngượng ngùng hay bối rối, nhìn cô cười đầy tình ý, sau đó còn tự nhiên bước tới trước, vén mái tóc của cô lên hôn một cái vào trán rất lâu.

Anh ta nói:

“Tiểu thư, cô càng ngày càng xinh đẹp. Lần này đến đây lại muốn mang ai ra ngoài chơi sao.?.”

Enji vẫn bình thản, dường như việc này đối với cô rất quen, nhưng hai người đứng đằng sau cô thì không cho là vậy. Lee ánh mắt sắc lạnh chém phạt đến người kia, hận không thể giết luôn. Mà Lau thì tròn mắt, cuối cùng gượng giữ chỉ thẳng mặt anh ta nói:

“Liwei, ai cho anh hôn tiểu thư...muốn chết à.?.”

Người thanh niên trước mặt nhìn hai người, cười cười chẳng quan tâm, lại nói một câu kinh động.

“Hai đứa trừng cái gì?. Anh trước giờ vẫn làm như vậy, tiểu thư không phản đối thì thôi, mượn các người bắt bình hộ sao.?. Lau nữa, là em út, chỉ tay nói muốn giết anh cả, chẳng có phép tắc chút nào hết.”

Người này không ngờ là anh của Lee và Lau, hơn nữa, có một vấn đề. Người này, nhìn đi nhìn lại, nhìn trái nhìn phải, vẫn là giống như bản sao của Lee và Lau vậy. Ngoại trừ việc cao hơn Lee 3cm và cao hơn Lau 5cm thì chẳng có gì khác nhau, mái tóc hơi rối một chút thôi, gương mặt cũng đẹp trai như vậy, giọng nói cũng rất giống. Chắc, không lẽ....

Lau vẫn trừng người trước mặt, lăm bầm nói:

“Có hơn người ta được vài chục phút thôi, cũng không có gì to tát cả. Theo khoa học, mình mới là anh mà.”

Cô nhìn cảnh ba anh em trước mặt, khuôn mặt bỗng dưng khẽ mỉm cười. Không để ý đến Lau đang buồn bực, cô nói với Liwei:

“Lần này, tôi muốn anh ra ngoài, sắp tới tôi làm một vài việc cũng không được coi là tốt lắm, tôi cần anh giúp.”

Khi cô nói điều này, lại chợt nghĩ đến lí do mình sẽ làm mấy cái việc kia, gương mặt cũng vì thế mà lộ vẻ đau khổ, tuy chỉ thoáng qua, nhưng Liwei nhìn được rất rõ. Anh chợt thắc mắc trong lòng, xảy ra cái gì anh không biết sao.?.

Anh biết hẳn là có chuyện, liền vội gật gật đầu:

“Được, không sao. Tôi vẫn mong được đi theo cô mà.”

“À. Hẳn thế nào rồi.?. Tôi cũng muốn đón hẳn ra.?.”

Cô chợt nhắc đến một người, chẳng biết hẳn ở đây là ai, nhưng sắc mặt ba người lập tức đại biến, đồng loạt thở dài.

“Hẳn” mà cô nói ba người đều biết rất rõ, cũng là người sống với nhau từ bé ở nhà Senje, cùng Jin và cô lớn lên. Nhưng người kia bị bệnh quá mức yêu quý cô, đi đâu cũng chỉ biết đến cô mà thôi. Có trách phạt kiểu gì hẳn cũng chẳng để ý, miễn sao vẫn nhìn thấy cô là ổn. Nhớ khi cô bị Đại Lão gửi đến những nơi thối nát kia dạy về cuộc sống, hẳn ở nhà gào khóc mấy ngày liền. Rồi khi cô trở về, cô lại đi du lịch thể giới gì đó, hẳn giả trang theo cô suốt hơn một tháng cô mới phát hiện ra đuôi về. Về đến nhà nhớ cô nằm bẹp ồm hơn một tuần, vậy mà cô chỉ gọi về một cuộc điện thoại nói hẳn sống cho tốt, hẳn hiền tình, còn thể hiện bằng cách mỗi ngày đem ba anh em họ đi tập luyện.

Rồi cách đây hơn hai năm, thấy hẳn quá phiền, cô bực mình đưa hẳn vào tù. Nhà tù Senje canh giữ cẩn mật vô cùng, vậy mà tên quái vật đó vẫn trốn ra được những hai lần, trở về đến gia tộc nhìn thấy cô một cái lại cười hi hi trở lại nhà tù. Mãi cho đến khi cô nói hẳn ở đó luôn đi, hẳn liền ở lại. Chỉ cần mỗi tháng cô gọi điện nói chuyện vài câu với hẳn là được. Hẳn đúng thực sự là quái vật sau Jin trong lòng mọi người.

Liwei mặt hơi tái, hỏi cô:

“Tiểu thư, thực sự phải đưa tên ngốc ấy ra tù à.?. Cô biết rõ mà, nó toàn làm loạn thôi, chẳng quản nổi đâu.”.

Cô gật đầu chắc chắn, Liwei chỉ còn biết thờ dài, bước đến bàn làm việc nói gì đó vào chiếc máy điện thoại.

Một lát sau, tiếng một người đàn ông trẻ vang lên bên ngoài, đồng thời, cánh cửa cũng được mở ra:

“Liwei, có chuyện gì gọi...”.

Câu nói đưa ra đến miệng chưa kịp nói xong liền bị dừng lại đột ngột khi ánh mắt của chàng trai trẻ thấy cô. Anh ta cao lớn hơn so với cả ba người, trông cũng khoẻ hơn ba người kia nhiều. Sững người một chút, anh ta lập tức chậm rãi tiến tới, bỗng nhiên đang nhìn cô lại quay phắt lại nhắc Lau lên tung một cái rất lạnh về phía bàn trà gần đó.

Vì không cảnh giác, Lau lập tức biết đến cảm giác bay và...đau.

Tiếng thủy tinh vỡ vụn, tiếng tách chén loảng xoảng trên sàn, rồi hay giây sau, Lau từ cái đồng kia đứng bật dậy gào phẫn nộ:

“Muốn chết à.?. Chắc chắn là muốn chết rồi, sao nguoi dám...”.

Phía bên kia, chàng trai hỏi nhỏ nhẹ:

“Đau không Lau.?.”.

“Đau, tất nhiên là đau. Con bà cố đau chết luôn. Thử bị ném như vậy xem có đau không.?.”.

Lau không khách khí nói, đồng thời mở lớn miệng mắng, vì tức giận mà cũng nói tục luôn.

Nhưng người kia lại tỏ vẻ vui sướng, quay sang nhìn cô cười hi hi:

“A. Lau đau kìa, xem ra không phải là mơ, tiểu thư, cô đến gặp tôi.?. Cô cho tôi ra tù sao.?. Có cho ra tù không.?. Đừng nói không nhá.”

Lau nhìn người trước mắt á khẩu luôn.

Hai người anh của Lau thờ dài.

Còn cô, nhìn thấy anh chàng này vẫn vậy, trong mắt chỉ luôn có cô thôi, vì thế nở nụ cười vui vẻ, đưa tay vuốt vuốt khuôn mặt giống như bản sao của ba người kia mà nói:

“Có, lần này anh được ra tù. Lynh, lâu không gặp rồi.”.

Giọng nói của cô nghe rất thân thiết.

Nhưng con người trước mắt bỗng nhiên ngạc nhiên hỏi cô:

“Tiểu thư, sao cô buồn vậy.?. Có người bắt nạt cô sao.?.”.

Một lời nói, khiến căn phòng đang ồn ào bỗng nhiên lặng ngắt. Lynh biết ngay là kì lạ, vì thế đưa mắt về phía Lee và Lau:

“Lau, nói cho em biết, có chuyện gì.?.”.

Lau im lặng không nói, anh ta lại hướng về phía Lee:

“Lee, nói cho em biết...cái mặt anh như thế là sao, được rồi, vậy Liwei.?....Liwei, sao anh cũng có vẻ mờ mịt vậy.?. Anh không biết à.?.”.

Lynh hỏi từng người, nhưng cũng không có ai đáp lại, càng ngày càng suốt ruột, bực mình cũng tăng lên.

Bỗng nhiên, cô cất tiếng nói:

“Lau, nói cho hai người họ biết. Lee, theo tôi ra ngoài trực thăng chờ. Chỉ cần nói vắn tắt thôi, tôi còn phải đến gặp Đại Lão nữa.”.

Sau đó, đứng dậy đi thẳng ra khỏi phòng.

Cô và Lee chỉ phải chờ ba người kia một chút, họ đã ra ngay sau đó. Nhưng bây giờ, thay vì có hai gương mặt giống nhau tức giận, là bốn gương mặt giống nhau tức giận.

Thời gian sau, mọi người dần quen với một cảnh tượng, đó là Enji đi cùng bốn chàng trai rất đẹp, khuôn mặt thì giống nhau, nhưng biểu hiện thì lại khác nhau.

Liwei khuôn mặt lúc nào cũng cười như hoa, nhưng đáng vẻ bất cần, đối với thứ gì cũng có thể nở nụ cười được. Chỉ có thể cười chân thật khi đứng

trước cô và những người em của mình.

Lee tính không được coi là lạnh lùng, nhưng khá ít nói, ít biểu lộ tình cảm, chỉ khi nhìn cô cùng anh em mới lộ vẻ ấm áp.

Lau có vẻ hơi trẻ con, ngốc nghếch một chút, còn hơi lảm lòi, nhưng so với những người anh em mình, lại là người không thích giao thiệp với bên ngoài nhất.

Còn Lynh, với ai cũng trừng mắt nhìn, nhất là đàn ông, bởi vì coi ai cũng là tình địch. Khoẻ nhất, vì thể thường hay đi bắt nạt người khác. Đứng trước cô không khác gì con cún vẫy đuôi lấy lòng chủ, hay bắt mẫn với các anh, nhưng thực ra lại rất nghe lời.

Điều đặc biệt chung giữa họ và cô, đó là Jin. Jin luôn là ngoại lệ trong cuộc sống của mỗi người.

Khi cô đón Liwei và Lynh về, cô liền quyết định đến gặp Đại Lão.

Bước vào căn phòng của ông, lần thứ hai cô cảm thấy xa lạ. Lần như nhất, đó là khi bốn tuổi cô mất trí nhớ, cô cũng bước vào phòng này gặp ông, lúc đó cô cũng có cảm giác xa lạ như bây giờ vậy.

Có lẽ đã có người báo, vì vậy Đại Lão đã ở sẵn trong phòng chờ cô.

“Người khỏe.?”. Cô hỏi, đột nhiên cảm thấy thật khách khí với Đại Lão.

Ông đứng ngồi trên ghế nhìn cô, gật nhẹ đầu.

“Con sẽ không dài dòng, con chỉ muốn đến hỏi cụ một vài câu hỏi thôi.”.

Cô nói xong, chờ đợi phản ứng của Đại Lão.

Khi thấy Đại Lão gật đầu chấp nhận, cô bắt đầu hỏi:

“Tại sao lại làm vậy với con.?.”.

Đại Lão cũng không có vẻ chần chừ, ông trả lời thản nhiên.

“Ta cần phải tìm Lilith.”.

Dù đã biết trước câu trả lời, cô vẫn phải rất khó khăn để chấp nhận. Ông khác nhiều so với anh lắm, cô đứng trước mặt anh vẫn còn đủ bình tĩnh, nhưng đứng trước mặt ông, cô thật sự không dám nghĩ đến việc nói lại nữa câu.

Nhưng hôm nay, đã đến đây rồi. Nếu không đem thắc mắc ra nói hết, cô thực sự sợ mình sẽ điên mất. Dù biết rằng câu trả lời sẽ rất phũ phàng, nhưng còn hơn là phải tự đoán trong mơ hồ, rồi đối với những dự đoán của mình biết là chính xác nhưng lại cảm thấy lo sợ, lại mong rằng không phải.

Cô im lặng, cảm thấy hơi buồn cười. Anh là người cô yêu, vậy mà khi bị anh lừa dối, lợi dụng, cô cũng không có cảm giác đau như thế này.

Ra trong lòng cô, ông lão hơn trăm tuổi này quan trọng hơn anh nhiều lắm.

“Vậy tại sao phải phải ông J đến nói ra sự thật.?. Con tình nguyện bị lợi dụng trong bóng tối mà. Kể cả con không biết, không phải cuối cùng vẫn sẽ tìm được Lilith sao.?.”.

Đại Lão khẽ lắc đầu.

“Không được, không đủ thời gian nữa.”.

“Không đủ thời gian, là ông không đủ thời gian sao.?.” Cô lên tiếng hỏi, vô thức lại có vẻ lo lắng cho Đại Lão.

“Không, là Lilith. Con bé không còn đủ thời gian nữa. Ta phải tìm nó mau, nếu không, sợ rằng sẽ không thể gặp lại con bé nữa.”.

Câu trả lời lại như một lưỡi dao găm vào tim của cô.

“Lilith... quan trọng đến như vậy sao.?.”.

Nghe câu hỏi, Đại Lão vẫn như trước, bình thản trả lời, lần này còn thêm một phần mãnh liệt.

“Phải, rất quan trọng. Trước đây, ta có một người vợ. Chắc con cũng biết bà ấy. Ta đã đưa ảnh bà ấy cho con khi còn nhỏ, và nói với con rằng đó là mẹ con. Bà ấy là Hinako. Ta chưa bao giờ yêu ai nhiều đến vậy. Khi ta có tất cả, ta đã cưới Hinako. Nhưng Hinako không thể sinh con, thật không sao, ta không coi trọng, chỉ cần Hinako ở bên ta là được. Nhưng bà ấy, vẫn luôn mong rằng mình có thể có được một đứa con. Ta biết, từng nói có thể nhận con nuôi, nhưng Hinako không chịu. Rồi khi chúng ta sống với nhau được rất lâu rồi, trong một lần đến Ý du lịch, chúng ta đã gặp Lilith. Lilith chỉ vô tình

đột nhập phòng của chúng ta mà thôi, con bé cũng không hề có đích ý gì. Khi chúng ta phát hiện ra, Lilith đang bị gia tộc Vampire truy bắt, lúc đó, con bé bị thương, trông nó giống như con chim nhỏ bị ướt mưa vậy, cố gắng vẫn không thể bay. Hinako yêu thương Lilith ngay từ lúc đó, và cả ta cũng vậy. Chúng ta sống với nhau một thời gian rất vui vẻ, rồi Lilith chợt muốn đi đến gia tộc Vampire. Khi con bé đến gia tộc Vampire, chúng ta không biết gì cả, rồi khi chuyện xảy ra, mọi thứ đã muộn. Khi hai chúng ta tìm đến căn phòng của Lilith, chúng ta chỉ thấy máu vương *** trên sàn, con bé biến mất. Đó là cú sốc đối với Hinako, rồi sau đó không lâu, Hinako khi không thấy Lilith trở về đã...”.

Khi Đại Lão nói đến đây, ông tựa như chìm vào kí ức, khuôn mặt bỗng nhiên lộ vẻ đau khổ vô cùng.

Trần tĩnh lại, ông tiếp tục nói:

“...trước khi Hinako mất, đã nhắc ta phải tìm được Lilith. Phải đảm bảo Lilith đang sống tốt. Ta đã hứa. Bao nhiêu năm qua, ta đau khổ như vậy, ta cũng sớm nghĩ đến đi theo Hinako, nhưng còn Lilith.?. Ta chưa tìm được con bé, ta chưa thể yên lòng được. Hinako mất rồi, nếu ta cũng mất, vậy khi Lilith trở về, không thấy chúng ta nó nhất định sẽ buồn. Ta không để đứa con gái yêu của mình buồn được. Rồi lại nghe nó đang bệnh, vậy bây giờ nó ở đâu. Nó có thể đang ở một mình, nó bị bệnh như thế, ta không ở bên cạnh, chắc chắn nó sẽ lo sợ. Ta không muốn nó lo sợ. Ta đã hứa với Hinako rồi, nếu không chăm sóc nó tốt, ta không thể đi theo Hinako được. Nhưng rồi, cơ hội đã tới, Jin liên lạc với con...”.

Đôi mắt của Đại Lão đang buồn chợt sáng lên.

“Ta biết lần này, ta sẽ tìm được Lilith. Sau đó, cậu ta lại đến, thật là tốt, ta lại càng có nhiều cơ hội hơn...”.

Cô nghe được câu chuyện của ông, bỗng nhiên ngẩn người ra.

Cô không ngờ, Đại Lão lại là một người tình ý sâu nặng như vậy.

Nhưng cô chợt nghe ra được, dường như Đại Lão tìm Lilith một phần không chỉ vì lo lắng, mà nhiều hơn chỉ là vì lời hứa với vợ mình, và quan trọng hơn, Đại Lão làm thế để có thể yên lòng đi theo người vợ của mình.

Vậy, cuối cùng, không phải vẫn là vì mình thôi sao.?.

Lí do cao cả thế nào, ra cuối cùng vẫn là vì mình.

Cô hiểu được, nhưng không có chút chán ghét nào. Con người, ai không sống vì mình chứ. Cuối cùng, không phải là đi tìm một mảnh thanh tĩnh và thoải mái trong tâm hồn ư.?.

Cô không trách cứ, nhưng lại giận thêm.

Cơ hội đến, ông trực tiếp không ngần ngại đưa cô ra làm quân cờ, còn cảm thấy lợi dụng được cô là điều may mắn.

Hơn nữa, bây giờ còn thêm một người là Hinako nữa. Hinako, Lilith, cả hai người, chỉ vì hai người đó mà cụ lợi dụng cô. Cô biết Đại Lão không thể sống vì cô, nhưng tại sao không coi trọng cô một chút. Chỉ một chút thôi, có thể được một phần như hai người kia, vậy là tốt rồi.

Cô giận dữ.

Cụ thì vì vợ mình, vì Lilith mà sử dụng cô như quân cờ.

Anh thì vì mẹ mình, vì Lilith lợi dụng cô.

Hai người điên rồi sao.?. Những người đó chết cả rồi, kẻ chưa chết thì cũng sắp chết. Vậy thì vì sao, lại không coi trọng cô một chút.

Lại càng thêm giận.

Nén sự giận giữ bộc phát, cô hỏi ông tiếp:

“Giữa con và Lilith, ông sẽ chọn ai.?.”.

Đại Lão im lặng, rồi chậm rãi trả lời.

“Mãi mãi, ta sẽ luôn chọn Lilith.”.

Mặt cô tím đi, nhưng rồi cuối cùng, giữ chút tỉnh táo cuối cùng, cô lại hỏi một vấn đề mình vẫn luôn tò mò:

“Con và Lilith, hay con trai của Lilith có quan hệ gì.?.”.

“Ta không thể nói được. Sau này, cứ tìm được Lilith đi rồi con sẽ rõ.”.

Ông lắc đầu từ chối, lại nói thêm câu sau nữa.

Nói như vậy, không phải là khích lệ cô tìm Lilith sao.?. Cuối cùng thì vẫn là tìm Lilith. Chẳng có gì khác nhau cả.

Cô im lặng, rồi nói:

“Con rất giận hai người, con thực sự muốn giết hai người. Nhưng không thể, vì thế, trước mặt cụ, con sẽ nói thẳng. Con sẽ trừng phạt cả hai người. Cụ đừng coi thường con, con sẽ làm cho cả hai người phải hối hận. Trước tiên, con muốn trừng phạt anh ta trước. Vì thế, tạm thời, con sẽ nghe theo lời cụ. Hãy cứ sai bảo con như cũ, bất cứ điều gì cụ nghĩ có thể giúp việc tìm Lilith, vậy thì cứ nói. Dù thế nào, con cũng sẽ làm. Bây giờ, con xin phép.”

Cô nói, sự tức giận gần như biểu lộ rõ trên gương mặt xinh đẹp. Nhưng cô vẫn nói với giọng lễ phép. Đó giống như là sự phẫn nộ được kìm nén trước khi núi lửa phun trào vậy. Cuối cùng cô quay đi, nhưng lại khựng lại nhớ ra một điều.

Cô cúi đầu thật sâu trước Đại Lão, mím chặt môi nói:

“Cảm ơn cụ, đã dạy con thế giới này đen tối và bẩn thỉu đến mức nào. Từ đáy lòng, con cảm ơn.”

Sau đó, nhất quyết rất nhanh chóng rời khỏi căn phòng.

Đại Lão ở lại, mặt trầm ngâm, bỗng, ông khẽ mở miệng thì thào:

“Xin lỗi...”

Lời nói đó vô cùng nhỏ, và nó không thể đến tai cô được.

Cô bước ra ngoài, nhìn bốn anh em kia không nói lời nào lập tức đi thẳng, trong cổ họng bỗng có cái gì nghẹn ứ.

Bước chân của cô càng đi lại càng nhanh, gần như là chạy trốn.

Cô đi suốt, cũng không trở về phòng mình, mà đến một con suối nhỏ trong khuôn viên vắng lặng của gia tộc.

Ở đó, cảnh thật đẹp, mặt đất đầy cỏ xanh và hoa khoe sắc. Một rừng đều là hoa anh đào đang sắp nở rộ.

Nhưng trong mắt cô, tất cả đều chỉ là một màu u tối.

Cô đứng lặng lẽ nhìn mọi thứ, cố gắng giữ bình tĩnh, kìm nén chút yếu đuối trong lòng đang dần lớn lên.

Sau lưng cô, bốn anh em kia nhìn nhau, trong mắt đều là tức giận, thương cảm, và đau khổ.

Bỗng nhiên, Lee chợt đi đến trước mặt cô. Anh nói, giọng vẫn trầm và lạnh như thế, nhưng có biết bao nhiêu tình cảm trong đó.

“Tiểu thư, cô biết không?. Đôi vai của tôi thì nhỏ và không được vững chãi lắm. Nhưng nếu muốn, cô vẫn có thể mượn mà. Ngoài tôi ra, những kẻ kia cũng vậy. Bốn đôi vai, vậy có đủ không?.”

Một câu nói, đánh vỡ lớp màng nguy trang của cô.

Một giọt nước lăn dài, rồi lại giọt nữa... liên tiếp lăn xuống.

Cô nhớ, đã rất rất rất lâu rồi, cô chưa có khóc nhiều như vậy.

Nhưng tâm tình cô mấy ngày nay, cũng chưa có thanh thản và dễ chịu đến như vậy.

Lee ở một bên khẽ đập đập lưng cho cô, ba người kia đứng xung quanh đều im lặng. Thật không ngờ, khi cô yếu đuối nhất, người ở bên cạnh lại là họ.

Bạn đang đọc truyện *Hai Người Giám Hộ Của Enji* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Sự Thật Là Đây

Trước cửa một căn phòng, một cô gái đi đi lại lại chờ đợi.

Cuối cùng, cánh cửa đó cũng mở ra, cô gái vội chạy vào.

Cô gái bước đến và thì thầm nói với một người đằng sau bức rèm đen, lát sau, người ngồi sau bức rèm đó gào lên giận giữ bằng chất giọng cao vút.

Một người đàn ông vội bước vào, và ngay lập tức, tiếng nói kia cất lên mắng ông ta:

“Tại sao?!. Tất cả là do ngươi. Tại sao không giết được cô ấy, chuyện này xảy ra rồi. Ta biết phải làm sao.?....”.

Người đàn ông im lặng, cúi gằm đầu xuống không nhúc nhích.

Giọng nói kia vẫn tiếp tục cất lên, mang theo sự lo lắng:

“Không được, ta không thể ngăn cản nổi. Vậy, ta phải làm sao?...Ta đã thực sự cố gắng mà. Bọn họ tại sao lại nhẫn tâm như vậy. Cô ấy đâu làm gì?.....”.

Những tiếng nói mang theo sự khổ sở đau lòng vẫn tiếp tục truyền ra từ căn phòng.

Câu nói điển hình nhất của những người nhà chính gia tộc Senje thường nói về đại tiểu thư của mình, đó là: Cô ấy...điên lắm.

Và nhất là khi cô ấy tức giận, sự điên cuồng ấy không thể diễn tả nổi bằng bất cứ lời nói, mức độ nào.

Tình huống hiện tại là ví dụ chứng minh tốt nhất.

Từ ngày gặp anh ở công ty, Enji chưa từng trở về nhà Fujimaru lần nào. Cô biệt tích, sống vài nơi một mình cô biết, và làm một vài việc.

Trong một ngày, tất cả những thượng tầng gia tộc Vampire cùng nhận được một lá thư, mà họ nói là lời lẽ của lá thư đó vô cùng ngông cuồng.

Trong lá thư, người gửi nói ra tên của mình, đồng thời khiêu chiến toàn bộ đại gia tộc Vampire hùng mạnh. Nói luôn ra lý do, bởi vì bị một người trong gia tộc Vampire, người nhà Valois lừa dối. Nói luôn rằng mình đang tức giận, và sẽ diệt trừ lần lượt, từ từ các Vampire. Đầu tiên sẽ là những Vampire cấp thấp và Dhampir. Sau đó, cô sẽ là đến những Vampire quý tộc, rồi đến Vampire thuần chủng. Trong thư, người gửi nhấn mạnh rằng việc mình sẽ xử Guil de Valois đầu tiên, khiến anh ta hồi hận, và phải khóc vài ngày liền vì lợi dụng cô.

Gia tộc Vampire rất tức giận, nhưng cũng không nghĩ cô có thể làm gì hơn cả, vì thế cũng chỉ bàn bạc họp nhau những cuộc họp nhỏ bởi những Vampire quý tộc, không có người nào thuộc hội đồng nguyên lão quan tâm đến.

Thực ra, nếu là người khác, họ sẽ trực tiếp đi xử lý rồi. Nhưng thân phận của người gửi không được bình thường cho lắm, vì thế nên mới phải họp.

Và những cuộc họp đó khi còn đang diễn ra, hàng loạt những vụ giết người, các quan chức ở các nơi trên thế giới diễn ra.

Hai vụ đầu tiên, cũng không để ý lắm. Chưa có Vampire cao cấp quan tâm.

Nhưng.....

Mười bảy vụ thì đúng là không ổn.

Nhưng đó mới chỉ là các Vampire hạ đẳng mà thôi.

Cho đến khi, một Vampire trung tầng bị giết. Thực ra không chỉ nguyên ông ta, mà còn vợ con, và gần một nghìn Dhampir bị xử lý.

Người thực hiện vụ việc này gửi đoạn tin đến cho một vài Vampire cao cấp, trong đoạn băng, họ thấy có năm bóng đen xử lý người của họ. Rồi một bóng đen trong đó bỗng nhiên lấy ra một con dao, cắt vào cổ tay của mình, rồi lấy ngay chính thứ đó viết một ký tự kì lạ trên sàn cùng với chữ Guil.

Khi Saka đọc thư cô gửi và xem đoạn băng đó, anh thực sự cười không nổi. Mà cũng không thể bày ra bộ mặt bình tĩnh như một ngày được. Bởi vì, ký tự cô viết trên sàn là ngôn ngữ đặc biệt của Đại Lão, ngày trước cô từng dạy cho anh một chút. Mấy chữ đó có nghĩa là:

“Sáng mắt ra...Guil”.

Đến lúc này, mấy Vampire cấp cao không trực tiếp nhúng tay vào thì không được. Một bức thư được gửi đến thẳng Đại Lão, và vấn đề thì ai cũng rõ rồi.

Bình thường, với tính cách quái gở phi lý của Đại Lão mà nói, ngay lập tức người này sẽ viện mọi cớ để bao che cô. Dù sao, người trong đoạn băng họ cũng không nhìn rõ mặt. Mà cô hiện tại chỉ bị tội danh gửi thư đe dọa thôi.

Vậy mà, trước con mắt ngỡ ngàng của rất nhiều người. Đại Lão dẫn cô đến hội đồng nguyên lão, chính thức bắt cô xin lỗi vụ bức thư. Còn mấy cái vụ giết người gì đó, ông chối thẳng thừng. Nhưng cuối cùng vẫn nói mập mờ rằng mình hoàn toàn cảm thông cho bên gia tộc, và sẽ tìm mọi cách để tìm được thủ phạm.

Sau đó, thủ phạm thì Đại Lão không bắt được, nhưng mấy cái vụ giết người đó liền không xảy ra nữa.

Trở lại với cuộc gặp mặt, Enji sau khi cúi đầu coi như xin lỗi thì không nói gì nữa. Đám Vampire thượng tầng bên kia nói như vậy là không được, bởi vì cô đã xúc phạm toàn bộ gia tộc Vampire - một hành động không thể chấp nhận.

Vì vậy, họ yêu cầu ông trừng phạt cô hợp lý.

Chẳng ngờ, Đại Lão mỉm cười, nói một câu khiến mọi người rất ngạc nhiên:

“Thứ lỗi, hiện giờ tôi không phải là người giám hộ của con bé, tôi phạt nó sao được. Còn ai là người giám hộ của nó, chắc mọi người cũng rõ.”.

Những Vampire ở hội đồng nguyên lão nhìn ông nghi hoặc, nếu họ không nhầm, hình như việc đó chấm dứt rồi mà. Vì thế, họ lại quay sang nhìn anh đang ngồi, cuối cùng, bất đắc dĩ, anh chỉ biết gật đầu.

Còn nói:

“Thời gian tôi giám hộ cô ấy còn chưa có hết. Vì vậy, từ nay đến 14/9, mọi chuyện của cô ấy tôi sẽ chịu trách nhiệm”.

Chuyện này lại không thể xử lý như bình thường được, dù sao, vừa dính vào bên nhà Senje, lại thêm cả một nhân vật lớn trong hội đồng nguyên lão. Còn mấy người nhà Valois, từ đại trưởng lão đến ông Henry cũng có vẻ không muốn phạt cô. Ông Luois ở nơi xa xôi nào đó khi biết chuyện này còn gửi thư nêu rõ quan điểm của mình, nếu họ dám phạt cô, ông sẽ rời hội đồng.

Cuối cùng, suy nghĩ đi suy nghĩ lại.

Đại Lão cũng đã hạ thấp mình đến đây xin lỗi cùng cô rồi. Mấy người bị giết cũng không được gọi là quan trọng lắm.

Vì thế, họ chấp nhận không truy cứu nữa. Nhưng vẫn mong “ngài Guil” quản cô cho tốt.

Enji ngồi trên nóc xe, ngược nhìn ánh trăng trên cao, bỗng nhiên thân người ra không biết suy nghĩ gì nữa.

Mà dựa vào xung quanh chiếc xe là bốn người khác nhau, mỗi người đều đang ăn thứ gì đó, vừa lăm bằm cãi nhau vừa ngắm hoa anh đào trước mắt.

Họ đang đứng giữa một rừng hoa anh đào, và thường ngoạn dưới trăng.

Cảm thấy gió mát đang lùa vào trong mái tóc bông bênh của mình, Enji chợt cảm thấy dễ chịu.

Lau vừa bỏ vào miệng một chiếc bắp nổ lớn, đột nhiên hỏi:

“Tiểu thư, sắp tới không đi đâu nữa sao? . Tôi vẫn còn muốn chơi tiếp nữa mà.”.

Lee đứng ngay gần anh nhất, liếc qua phía anh lên tiếng:

“Không được, Đại Lão cấm rồi. Không nghe lời sẽ bị phạt.”.

Liwei đứng phía bên kia của xe, cắn một miếng mực nướng, vẻ mặt chẳng thèm quan tâm gì cả nói:

“Lo gì. Bị phạt thì chúng ta trốn đi đâu đó một thời gian, mấy ngày đợi Đại Lão không để ý đến nữa thì về. Dù sao có tiểu thư chống lưng mà.”.

Nghe thấy như vậy, Lynch giậm giậm chân bất mãn nói:

“Không được lôi tiểu thư vào.”.

Cô vẫn im lặng nghe bọn họ mỗi người một câu liên tục phản đối, liên tục càu nhàu lẫn nhau, vẫn im lặng nhìn trăng trên cao. Bất chợt nói một câu khiến họ rất kinh ngạc:

“Sắp tới, tôi phải về nhà Fujimaru đó.”.

Họ không tin chớp mắt nhìn cô, im lặng. Rồi Lau hỏi:

“Tiểu thư, Đại Lão bắt cô đến nhà đó à? .”.

Cô gật đầu.

Lee và Liwei thấy vậy lập tức cau mặt. Duy chỉ có Lynch chẳng quan tâm, đu người bò lên nóc xe ngồi bên cạnh cô, thăm thì hỏi:

“Tiểu thư, đi đâu cũng được. Mang tôi đi được không?.”

Cô nhìn anh chàng trước mặt bật cười, liền nói:

“Lần này tất cả mọi người đều sẽ đi. Tôi không để ai ở lại hết.”

Họ liếc nhau, cũng không còn buồn bực nữa.

Lại im lặng, rồi lần này, người phá vỡ sự im lặng đó là Lee.

“Tiểu thư, chúng ta làm những việc như vậy. Anh Jin có biết không?”

Cô gật đầu mạnh, đáp lại:

“Chắc chắn. Việc tôi viết bức thư đó cũng nói qua Saka có lợi dụng tôi, Jin sẽ tự tìm hiểu mọi việc. Jin sẽ biết tôi gặp rắc rối. Chắc chắn Jin sẽ báo tin đến.”

Nghe cô nói, trong ánh mắt mỗi người lập tức hiện lên vẻ chờ mong.

“Tiểu thư này, quan hệ của nhà Senje và tộc Vampire hình như càng ngày càng xấu đi. Khoảng thời gian khi mà cô sống ở nhà Fujimaru, thực ra, thỉnh thoảng vài người của nhà Senje vẫn bị giết một cách bí hiểm. Nhiều người trong đội ám sát Ghost được phái đi làm nhiệm vụ cũng biến mất nhiều hơn so với những năm trước. Việc này không cần tra cũng biết là ai. Mà lần này chúng ta gây ra vụ lớn thế này, mặc dù nhiều người chịu đồng ý bỏ qua, nhưng rõ ràng là có rất nhiều người thuộc hội đồng nguyên lão không đồng ý. Đại Lão có định làm gì để duy trì tiếp mối quan hệ này không?.”

Liwei chợt hỏi cô một vấn đề đặc biệt.

Cô suy ngẫm, cuối cùng nói:

“Có, tôi chắc chắn. Sau khi cuộc gặp gỡ với hội đồng nguyên lão, cụ đã để tôi chờ trong một căn phòng và đi gặp đại trưởng lão Vampire. Hai bên chắc thương lượng hoà. Gia tộc Vampire, nói là quyền lực thuộc về nhiều gia đình lớn, nhưng không bằng nói thẳng luôn là quyền thuộc về nhà Valois. Đại trưởng lão muốn hoà, gia tộc Vampire đánh sao? Hai lão già đó, tôi chắc chắn hai lão già đó lại có ý định tính toán với nhau. Vẫn là vấn đề tìm Lilith là chính. Muốn vậy, hai lão già đó đành phải hợp tác với nhau một chút. Cả hai mà không làm gì thì không được..”

“Vậy cô nghĩ là họ định làm gì?.” Lee hỏi.

“Không chắc được. Nhưng chẳng tốt đâu. Mà quên đi, tôi cũng không quan tâm lắm. Việc lần này chúng ta làm có hơi lớn một chút, nhưng cảm mũi dùi vẫn là về phía nhà Valois thôi, mấy cái tên chúng ta giết không phải cũng là người của nhà Valois còn gì? Mấy người đứng đầu nhà Valois đã đồng ý hoà giải rồi, không có nhiều người làm khó chúng ta đâu. Mà họ vẫn còn cần tôi, tính toán gì thì tính, chắc là không đến mức giết tôi, nhì?.”

Cô hỏi lại, hơi cười cười. Trong lòng không biết là mình đang hỏi mấy anh em sinh bốn, hay là hỏi chính mình nữa.

Lại chìm vào yên lặng.

Ngắm trăng một chút nữa, cô bỗng đứng dậy, nhẩy xuống đất.

“Nào, về thôi. Ông J sớm nay mai tôi phải đến gặp cụ sớm. Về muộn, mai tôi sẽ không dậy nổi đâu.”

Cô cười cười, đang định mở cửa xe bước vào bỗng nhiên lại khuya xuống. Gương mặt dần tái đi, nụ cười thay thế bằng những cái nhui mày thật sâu, khoé mắt cô giật giật, lộ rõ vẻ đau đớn.

Bàn tay vẫn tiếp tục ôm nơi trái tim, sắc mặt cô ngày càng tệ, mồ hôi cũng bắt đầu tuôn ra. Cả người nằm ra đất, bắt đầu quằn quại.

Mấy người kia vừa nhìn thấy cô như vậy, lập tức chạy vội đến. Lee nhanh chóng mở cốp xe lấy ra một hộp vuông trắng, lôi ra từ trong đó một lọ thuốc. Còn Lau thì lấy nước ngay trong xe đổ ra cốc, Liwei sắc mặt cực kì trầm trọng, anh giữ hai tay cô thật chặt, không để cô đập vào ngực mình, nói:

“Tiểu thư, cô phải tỉnh táo, cố gắng chịu đau. Một lát nữa mới được uống thuốc.”

Vừa nghe Liwei nói thế, Lynch đứng bên cạnh đang luống cuống tay chân không biết làm gì chợt máng ầm lên:

“Cho tiểu thư uống thuốc đi, cô ấy đang đau mà. Đợi gì chứ. Mau lên.”

Sau đó, vẫn không thấy mấy người anh của mình chịu làm theo, lập tức đẩy Lau một cái gạt lấy cốc nước trong tay Lau, rồi lại gạt lấy thuốc trong tay Lee, đổ thêm vào viên nữa, rồi đẩy Liwei ra đưa thuốc đến miệng cô nói gấp:

“Tiểu thư, kệ mặc bọn họ. Cô uống đi. Tôi không bớt viên nào của cô đâu. Uống sẽ hết đau liền. Nhanh nhanh...”

Mấy người anh của Lynh ngậy người nhìn em trai, cuối cùng lại nhìn cô đang đau sắp ngất đi, cuối cùng im lặng nhìn cô uống thuốc.

Một lát sau, Enji uể oải ngồi dậy, thở dài một hơi. Trông cô khá hơn trước rất nhiều, nhưng gương mặt vẫn tái xanh như trước.

“Tiểu thư, hết đau chưa.?”. Lau tiến đến, đưa thêm cho cô chút nước, hỏi.

Cô gật gật, lại quay sang về phía Lynh, khẽ nói:

“Lynh, lần sau đừng để tôi uống thuốc sớm như vậy. Mà ai cho phép anh đưa đủ lượng thuốc, tiếp tục như thế, hậu quả thế nào anh tự biết chứ.?.”.

Lynh đứng trước cô, lắc lắc đầu không cho là đúng, mạnh mẽ cãi lại:

“Nhưng cô đau như vậy cơ mà. Uống không đủ lượng sẽ phải chịu những cơn đau nhẹ thêm chục phút nữa. Uống thuốc phải đủ lượng chứ.”.

Cô trừng mắt nhìn anh ta, mắg:

“Thuốc tôi uống chứ anh uống à. Hơn nữa...”.

Gương mặt cô chợt dịu lại.

“...uống đủ lượng, lần sau sẽ lại tăng thêm một viên, thời gian đến khi mất cảm giác sẽ càng đến nhanh đó.”.

Mọi người xung quanh, kể cả Lynh cũng không nói gì mà trầm mặc.

“Được rồi, về thôi.”.

Cô nói, bước lên xe. Máy người kia cũng không nói gì. Đồng loạt lên theo.

Không hiểu sao, bắt đầu từ khoảng hơn ba tuần trước đây, căn bệnh của cô bỗng nhiên phát tác. Lúc đó, cô vẫn không để ý nhiều. Căn bệnh này, thường phát tác khi cô không bị thương nặng, nhưng đúng là một thời gian cũng đột nhiên phát bệnh một lần. Vì thế, cô không lo lắm. Nhưng sau đó hai hôm, đúng vào lúc cô định lên giường, lập tức căn bệnh ác quỷ đó lại đến. Cô uống thuốc, và chợt nhận ra mình phải thêm hai viên nữa mới có thể hết đau thật sự. Rồi chỉ một ngày sau, khi cô đang ngồi ăn trưa, nó lại đến. Chuyện này chưa xảy ra bao giờ. Đề cập nó với Đại Lão, ông nói bệnh của cô đang trong giai đoạn nguy cấp. Sau này sẽ thường xuyên phát tác nữa. Ông đưa cho cô một loại thuốc mới, có tác dụng hơn. Nhưng khi phát bệnh, nếu cô có thể chịu đau được một thời gian càng lâu càng tốt, rồi uống lượng thuốc ít hơn lượng cần thiết, như vậy thời gian phát tác sẽ kéo lâu hơn. Làm như thế quả thật có tác dụng, từ lần phát tác trước đến giờ, đã được hơn bốn ngày, mà thời gian cũng dần tăng lên nhiều. Chỉ là, chịu cái cảm giác đau đến muốn chết sớm đi đó, đúng là cực hình. Lần nào cũng vậy, cô cũng cảm thấy như có người đang xé nhỏ tim mình ra, thật sự khó chịu.

Khi đi qua một cửa hàng bán kem, chợt thấy miệng mình khô khốc, Enji bắt Lau dừng xe lại.

“Xuống nào, tôi cần vào đó mua ít đồ.”.

Khi cô bước xuống cùng cả bốn người, lập tức gây được sự chú ý quá mức cần thiết. Nhìn thì biết. Một cô gái đẹp vô cùng, dáng người phải khiến đàn ông nhìn đã nuốt nước bọt, bên cạnh lại có bốn người giống nhau cực kì, rất đẹp trai. Mà biểu tình của mấy người đó lại rất thú vị nữa.

Lau liếc mấy cái bánh kem ở một cửa hàng gần đó, mặt cười cười hớn hờ, hơi có chút dễ thương của trẻ con.

Lee mặt lạnh như lá bài tây, không biểu tình đi bên cạnh.

Liwei có vẻ bất cần đời, nhìn mấy cô gái đang liếc mình cười cười.

Mà Lynh thì trừng mắt với tất cả những gã đàn ông đang nhìn về phía cô. Không khác gì so với mấy tên lưu manh đường phố.

Họ không hề chú ý, ngay sau khi chiếc xe của họ đỗ lại, một chiếc xe đen bảy chỗ khác cũng đỗ lại không xa. Một cô gái đi xuống xe, và lên vào một ngõ tối.

Khi cô bước ra khỏi cửa hàng, vừa đi được vài bước, lập tức từ chỗ rẽ, một cô gái trong trang phục công sở chạy âm âm ra đâm vào nhóm người của cô.

Giấy tờ trong chiếc cặp nhỏ lập tức bay tung toé, cô gái kia không ngờ chọn người tốt lắm, đâm ngay vào Lynh. Vì thế, người bị đâm vẫn đứng im không hề hấn gì, mà người đâm lại bật ra sau vài bước rồi ngã phịch xuống.

Khi cô và mấy anh em còn chưa kịp xác nhận điều gì, cô gái kia lại vội đứng dậy, cúi đầu lia lịa mãnh liệt:

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi đang vội. Xin lỗi.”.

Nói rồi, lại cúi vội xuống nhặt giấy tờ.

Nhóm người của cô thấy vậy, cũng vội xua tay, rồi giúp cô gái đó nhặt giấy tờ lên.

Cô cũng cúi xuống nhặt, khi xong, cô gái đó đến từng người trong nhóm Enji cảm ơn và lấy giấy tờ từ phía họ. Nhưng khi đến gần Enji, cô gái đó cảm ơn rồi rít, và có vẻ nản nã:

“Cảm ơn, cảm ơn. Xin lỗi nhé. Cô không sao chứ. Tôi vội quá. Giấy tờ này phiền mọi người nhặt rồi....”.

Và câu cuối, cô gái lẩm bẩm nói với cô thứ ngôn ngữ đặc biệt.

Sau đó, cô gái bước đi, đáng về lại vội vàng như cũ.

Enji không tò về gì, cũng Lau và mấy người bước lên xe. Lúc ấy mới nhớ lại lời cô ta nói:

“Jin có chuyện lời: Đến Pháp đi.”.

Khoé miệng cô cong lên.

Cô chắc chắn là Jin sẽ liên lạc mà.

Thực ra, nếu cô gái đó chỉ nói như vậy, cô sẽ liền nghi ngờ. Cô ta có thể là người của Đại Lão, và của anh không biết chừng.

Nhưng sau đó, cô ta còn nói thêm một điều khiến cô rất tin tưởng:

“Cô không tin cũng được. Nhưng Jin hỏi: Có nghe thấy bản nhạc đặc biệt nào của chiếc dương cầm không?..”.

Chuyện bản nhạc kì lạ khi mơ về chiếc dương cầm đó, cô không hề nói cho ai. Mà người có thể có những kí ức trùng với cô, biết về điều đó, chỉ có Jin mà thôi.

Buổi dạ tiệc.

Khi người phụ nữ kia báo tin cho cô, mặc dù cô ta nói thật nhỏ, và nói bằng thứ ngôn ngữ đặc biệt ấy, nhưng bốn anh em nhà Liwei vẫn nghe thấy được và ngẫm hiểu được. Họ đều có thể đoán ra cô gái kia có liên quan đến Jin khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô. Nhưng không ai hỏi. Mà cô cũng không nói gì.

Không phải cô không tin tưởng họ, nhưng trong thâm tâm của một người từng bị những người mình yêu thương nhất phản bội, quả thật, cô có chút đề phòng.

Dù sao họ cũng không quan tâm, họ chỉ cần nghe theo lệnh của cô. Vậy là tốt rồi.

Ngày hôm sau, Đại Lão cho gọi cô tới.

Chuyện rất đơn giản, quan hệ giữa hai gia tộc Vampire và Senje ngày càng tệ hơn trước, các gia tộc lớn khác trên thế giới cũng bắt đầu quan tâm. Dù sao, hai gia tộc khủng bố như vậy mà chiến tranh, thế giới cũng phải loạn mấy phần. Vì vậy, hai ngày nữa, một cuộc dạ hội nhằm tăng cái gọi là “tình cảm hữu nghị” được mở ra, các thành viên quan trọng của hai gia tộc đều được mời đến.

Thật trùng hợp, bữa tiệc diễn ra ở Pháp. Điều đó làm cô liên tưởng đến lời nhắn của Jin: Đến Pháp đi...

“Đề nủ kéo mối quan hệ không tốt đẹp này sao?..”.

“Ừm. Việc này là cần thiết mà. Lần này, đến dự tiệc không chỉ là những buổi tiệc bình thường khác. Ta sẽ đến dự, còn vài trưởng lão khác. Hơn nữa, lần này....”

Đại Lão dừng một chút, rồi chậm rãi nói:

“...những người ngoài nhà chính cũng đến dự.”.

Cô nghe ông nói, có chút giật mình. Những người ngoài nhà chính?.. Là những người mang dòng máu của gia tộc nhưng lại không được mang họ của mình. Mặc dù trong mọi việc của gia tộc, Đại Lão vẫn cho họ nhúng tay vào, nhưng thực sự mà nói thì quyền lợi quá mức nhỏ. Ở bên ngoài, họ tự lấy cho mình tên họ Senji, tạo một gia đình lớn, cũng làm chủ tập đoàn lớn, làm ăn tuân thủ pháp luật lắm, không có phi pháp như nhà chính. Mà người ngoài nhìn vào, cũng chẳng thấy họ có liên quan gì đến gia tộc Senje đen tối này cả.

Họ thường gọi những người chẳng phải mang dòng máu Senje nhưng vẫn được gọi là Senje như cô, như bốn anh em Liwei và nhiều người khác là “kẻ ngoại gia”. Thì cô và những kẻ ngoại gia khác cũng thường gọi họ “người phía bên ngoài nhà chính”.

Cô chẳng bao giờ quan tâm đến, nhưng thỉnh thoảng cũng nghe nói tập đoàn Senji làm ăn rất tốt, chẳng cần nhà chính Senje chu cấp vẫn sống rất xa hoa. Cũng chẳng cần tham thêm thứ gì. Nhưng, làm gì có ai chịu để thứ theo ngày trước thì vốn là của mình, nay lại thuộc về những kẻ lạ mặt chẳng biết tên?..

Vậy nên, hình như họ vẫn luôn có ý định đòi lại gia tộc của mình thì phải.

Cô nghe điều đó mà cảm thấy buồn cười.

Gia tộc đó, vốn dĩ chẳng là của họ nữa rồi. Những người bên trong gia tộc, có được nổi vài phần trăm mang dòng máu Senje thật sự.?. Nhất là với đội ám sát Ghost đó, còn mấy ai mang dòng máu Senje.?. Nếu có, cũng bị Đại Lão tẩy não, sống chết cũng chỉ vì Đại Lão thôi.

Thứ còn lại, may ra là một cái tên Senje. Lấy lại nó, có ý nghĩa gì sao.?.

Còn về Đại Lão, cô chắc chắn người này mang trong mình dòng máu Senje thật sự, nhưng vì sao ông ấy lại từ bỏ những người thân của mình, căm ghét tất cả, thay đổi tất cả, thì cô không biết. Mà cũng chẳng ai biết. Hơn hết nữa là... chẳng ai dám hỏi, chẳng ai dám điều tra. Cũng đúng thôi, người ta còn quý cái mạng nhỏ của mình lắm.

Đại Lão từ trước đến giờ gần như không bao giờ để cho “những người phía bên ngoài nhà chính” liên quan gì đến những việc lớn của gia tộc, nhất là liên quan đến gia tộc Vampire, vậy mà lần này lại có ý mời họ đến bữa tiệc quan trọng như vậy.?. Đại Lão, lại có ý định gì.?.

Cảm thấy có việc không tốt sắp đến, cô vô thức khẽ giật đuôi mắt, hỏi:

“Cụ định mời ai phía bên ngoài đến dự tiệc.?”

Đại Lão hình như không hề có ý định dấu cô, ngay lập tức trả lời.

“Một vài người đứng đầu của nhà Senji, còn những cô gái con của họ nữa, tất cả những cô gái nhà Senji từ 16 đến 25 tuổi đều được mời. Con biết đấy, mối quan hệ được thiết lập tốt nhất là thông qua thông gia, ta muốn gả vài cô gái đi. Tất nhiên, cô gái nào được gia tộc Vampire chọn đều sẽ được công nhận là tiểu thư nhà Senje, ta cũng cho thêm bọn họ vài quyền lợi với những việc nhỏ nhỏ liên quan đến gia tộc, bọn họ đã rất vui mừng. Cho mấy cô gái đó gả đi cũng được, dù sao gia tộc Vampire cũng khó từ chối, mà sau này, ta có lật lọng cũng chẳng cần quan tâm đến. Đờ phải đưa mấy cô gái tài năng trong Ghost đi. Con nghĩ thế không.?”

Đại Lão vừa mỉm cười vừa nói. Mà cô trong lòng cũng cảm thấy hơn một phần khinh thường. Gia đình Senji, hình như bây giờ không còn huy hoàng so với cái nguồn gốc của mình nữa. Họ bây giờ, cũng chỉ như những gia đình bình thường có quyền thế lớn mà thôi. Trong mắt họ, con gái vừa được gả đi đến một gia tộc lớn như gia tộc Vampire, vừa được Đại Lão đưa thêm quyền lợi, họ liền vui mừng.?. Cô âm thầm cười, thật là, đã từ bao giờ lại trở nên tầm thường đến như vậy.?.

Bây giờ, so với những vị tiểu thư Senji đó, những cô gái trong nhà chính, trong Ghost đưa ra còn khiến gia tộc Vampire trân trọng hơn rất nhiều, mặc dù, họ còn chẳng mang trên người cái danh vô vị: tiểu thư.

“Chủ của gia đình Senji không nói gì sao.?. Ông ta chắc cũng đoán được ý của cụ chứ.?”

“À. Thăng nhóc đó chắc là đoán được. Nhưng nó muốn dựa vào gia tộc Vampire để lấy lại nhà chính, lấy lại thứ mà theo nó gọi là quyền lực vốn thuộc về mình. Nhiều năm trước, nó đã âm thầm liên lạc với một số cao tầng của tộc Vampire nhằm phá ta rồi. Nhưng ta cứ tạm thời để đó, dù sao còn chưa có mang họa gì lớn. Khi nào cần thiết sẽ diệt thôi.”

Cô gật gật đầu, coi như đồng tình, cũng không để ý vấn đề đó nữa mà hỏi:

“Vậy con phải làm gì.?. Đến đó và ăn mặc lộng lẫy à.?”

Đại Lão lắc đầu, lấy từ dưới chân một cái vali màu bạc rất lớn, nói:

“Không cần, ta cần con mang thứ quà này đến. Cha nuôi của con (cha nuôi của Enji và cha của Dino) lần này cũng đến. Ông ấy cùng vài người nữa đại diện cho những gia tộc lớn khác cũng đến dự. Đây là món quà ta dành tặng cho ông ấy, tốn rất nhiều năm và mới hoàn thành. Ta mang đi cũng được, nhưng nói thật, việc ta tạo ra món quà này cũng khá nhiều người biết rồi, bọn chúng chắc chắn sẽ tìm đến ta phiền toái. Cách đây một tuần ta thử đưa ra ngoài một vali giả, vậy mà trên đường bị chặn, vali giả bị cướp, người của ta thì bị giết. Thật là buồn, họ đều là những người đặc biệt. Lần này tiện đường, con mang hộ ta đến. Cho cả bốn thằng nhóc kia đi cùng để giúp con.”

Cô nhú nhú mày, khó hiểu hỏi:

“Tại sao không nhờ người khác, người của ta rất giỏi. Mặc dù con công nhận, trên thế giới ngoài gia tộc ta cũng còn nhiều thế lực lớn khác, còn nhiều những con người tài giỏi vượt qua cả sức tưởng tượng, nhưng muốn gửi đi một cái vali, Ghost không vô dụng đến mức không làm được.”

Đại Lão khẽ bật cười.

“Ai, thật là. Con cũng không cần nói ra như vậy. Đùng là Ghost gửi đi được. Nhưng ta muốn con mang đến kia mà. Ta nhắc một chút, thứ này rất đặc biệt, con sẽ bị nhiều đám người rượt đuổi đó. Thời gian qua con toàn tập kích người khác, nay để thử cảm giác bị người khác tập kích xem. Dù sao cũng chỉ là một trò chơi nhỏ, đúng không.?”

Enji khẽ nhếch môi lên, không nói gì tiến đến cầm chiếc vali vừa nặng vừa lớn kia. Sau đó chào Đại Lão liền đi.

Vừa bước đi vừa thầm nghĩ, Đại Lão quả thật là biết cách tạo trò chơi.

Bữa tiệc tối diễn ra tại một lâu đài cổ lớn thuộc sở hữu của cha nuôi Enji tại Ý.

Đây là một bữa tiệc lớn, lí do của nó cũng thật vĩ đại: duy trì mối quan hệ đang lung lay sắp đổ của hai gia tộc lớn nhất trên thế giới.

Nghe thật buồn cười. Nhưng dù vậy, vẫn phải diễn ra.

Những người đứng đầu hai gia tộc tập trung ở một nơi, bắt đầu thương lượng cái gọi là lợi ích đôi bên, họ nói chuyện, mỉm cười, thật khách sáo.

Và còn lại, là những cô gái của gia đình Senji, những người trẻ tuổi của gia tộc Vampire, họ làm quen với nhau, và thật khó để nhận ra trong ánh mắt của những con doi cao quý kia luôn ẩn ẩn những ánh nhìn khi khinh thường.

Có một người, có thể nói là tâm điểm của bữa tiệc, vẫn chưa hề thấy đến.

Khi vài điệu nhảy đã qua, cô gái ấy mới đến.

Cánh cửa lớn bỗng chốc mở ra liền thu hút nhiều ánh nhìn.

Ai có thể đến muộn như vậy?.

Xuất hiện ở cửa, là một nhóm người mặc đồ đen và xám. Có năm người, bốn chàng trai và một cô gái. Họ mặc thứ trang phục giống nhau: chiếc quần dài và có nhiều túi, giày kiểu quân đội màu rằn ri, đế sắt nặng. Áo của họ đều là áo đen bó tiện cho việc vận động, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác xám đậm tay lửng, trông thô, đầy hơi hướng quân đội. Tất cả đều đeo găng tay bọc kim loại ở phần nửa những đốt ngón tay và mu bàn tay, khi chạm người khác chắc chắn sẽ rất đau. Ngoài ra, cả năm người cũng đều đội mũ đen, một cái huy hiệu nhỏ hình lục giác bên phải có chữ M viết cách điệu.

Năm người đó xuất hiện, lập tức càng thu hút thêm sự chú ý.

Phải biết đây là bữa tiệc lớn, ai chả ăn mặc đẹp, làm gì liền xuất hiện năm người với vẻ ngoài đã không bình thường lại khủng bố như vậy?.

Enji tựa như chẳng chú ý đến những ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm, lập tức không nói lời nào đưa mắt liếc toàn bộ đại sảnh lớn, khi cô xác nhận phía kia có những nhân vật quan trọng, cô lập tức dẫn đầu bốn người đi đến. Mũ đội trên đầu vẫn không hề tháo xuống.

Mấy nhân vật cao tầng đang nói chuyện, cảm thấy xung quanh hình như ồn ào hơn, bắt đầu chú ý đến cô.

Enji ngay lập tức đã nhận ra Đại Lão trong đám đông, nhanh chóng tiến đến.

Bước đến trước mặt ông, cô cùng bốn người đồng thời cúi đầu chào. Cô mở lời nói, giọng rất dễ nghe:

“Cụ, tụi con mang nó đến rồi.”.

Đại Lão dường như rất hài lòng với sự xuất hiện khác người của cô, không khỏi gật đầu một cái, mỉm cười để người bên cạnh nhận lấy vali, lại hỏi:

“Trên đường đi tốt chứ, mà con bỏ mũ xuống đi.”.

Cô nghe vậy, cũng chưa kịp trả lời mà bỏ mũ xuống.

Một gương mặt đẹp đến mức khiến người khác phải nín thở. Cô mặc dù đã 19 tuổi, nhưng thực ra, tổng thể trông lại nhiều hơn phần đáng yêu, trong khi đó, đôi mắt lại rất hút hồn, đôi môi mọng đỏ rất quyến rũ, thân hình rất nóng bỏng, và nhất là khi cô xuất hiện trong bộ đồ này, nó mang đến một cảm giác rất hoang dã, tất cả kết hợp mang đến phản tượng phản, lại khiến cô khác biệt và vô thức khiến người khác say mê.

Bây giờ, cô hướng đến ông trả lời, thật rõ ràng.

“Nhờ cụ làm lộ tin tức, nên tụi con *tốt lắm* ạ.”.

“Hừ, vậy sao?.”.

Đại Lão nói, nhìn thấy cổ của cô có vết thương lớn vừa mới khép miệng, mà bốn anh em đằng sau mỗi người đều có vết thương nhỏ nhỏ, có thể nhìn thấy qua nơi áo và quần bị rách, nhúu mày ông hỏi:

“Sao lại bị thương thế kia?.”.

Cô đáp lại, vẫn là âm thanh dễ nghe và rõ ràng :

“Không có gì, Lau đang nhắm chiếc xe đằng sau tụi con bắn, nhưng mà hấn liền nhìn thấy sao băng, vì thế hấn có cầu nguyện chút ít. Hấn quên mất tên kia còn đang cầm boom ném về phía tụi con, vậy nên tụi con nổ..”.

Chuyện như vậy, giọng cô nhẹ nhàng thuật lại, nghe như chẳng có gì.

Rồi Đại Lão lại chú ý đến Lau, anh chàng này hình như bị thương nhiều nhất, mà mặt cũng có chút sưng, đang có vẻ buồn bực quay nhìn đi nơi khác.

Bên cạnh, tiếng cô vang lên như giải thích:

“Cụ đừng để ý, hấn vẫn dỗi về việc tụi con đánh hấn ấy mà. Lát nữa ăn no liền hết giận thôi. Cụ còn chuyện gì nữa không? . Tụi con đang đói.”.

Đại Lão lắc lắc đầu, vậy là năm người vừa định bước đi. Bỗng nhiên...

“Xin lỗi, nhưng các vị mang theo vũ khí?.”.

Một giọng nói bất chợt xen vào, ngăn cản bước chân của cô. Cô quay đầu lại, đó là một nhóm vệ sĩ bảo vệ của bữa tiệc. Trên tay họ cầm một cái khay, có lẽ là để đựng vũ khí của nhóm cô. Cô và mấy người Lau cũng không làm khó họ, lập tức nộp vũ khí ra.

Nhưng mà....

Cái quan trọng là cái khay đó không đủ, họ phải lấy thêm hai cái khay nữa.

Rồi đến lượt cô nộp vũ khí.

Trước mặt nhiều người, Enji lôi ra một khẩu súng ngắn hai nòng hơi dài khảm đá quý trông cực kì đẹp mắt, họ tưởng vậy là xong. Nhưng rồi, cô bắt đầu lấy ra thêm ba khẩu súng lục khác, vài băng đạn, mấy chiếc phi tiêu, bốn con dao nhỏ, một chiếc ống kim loại cùng vài mũi kim, chục quả bom nhỏ nhỏ, hai chiếc dao dài hơn một chút, một con dao quắm, một cái máy tính bảng, một hộp đựng những con côn trùng mà liếc nhìn qua cũng biết là camera, một đồng hồ thủy tinh đựng các loại nước đủ màu....

Cứ như vậy, Enji kiên nhẫn lấy ra từ trên người mình mọi thứ, đồ của cô đã vượt qua phạm trù hai chiếc khay, nhưng tay cô vẫn tiếp tục đưa vào túi quần, hay chính là mở vạt áo trong ra, lấy từng các loại vũ khí cất ở đó mang ra....Mọi người liền toát mồ hôi.

Cuối cùng, cô dừng lại, liếc nhìn đám vệ sĩ đang toát mồ hôi, khuôn mặt cô lạnh băng, chậm rãi cúi xuống, móc từ giày một khẩu súng bé tẹo chừng 5cm đặt kịch lên mấy thứ kia. Bấy giờ mới nói:

“Hết rồi đó, chẳng còn gì đâu. Mặc dù đế giày sắt có dấu dao, nhưng cái đó tôi không thể tháo ra được. Mong các anh bảo quản đồ của tôi cho tốt. Lát nữa khi về tôi sẽ lấy lại. À, găng tay của tôi có dấu vuốt, anh có muốn thu không?.”.

Cô nói, lại gơ tay lên.

Người vệ sĩ đứng trước mặt cô, kinh hãi lắc đầu.

“Tốt, vậy chúng ta đi ăn nào.”.

Cô khoát tay, cũng bốn người kia đi ngay lập tức.

Cô xuất hiện đã khác thường, lời nói cũng khác thường, mà cái hành động gia nộp vũ khí cũng khác thường.

Mọi người lập tức nhìn cô bằng con mắt kì quái. Cô đi đến đâu, phần lớn đều tự có ý thức không động đến cô. Cũng chẳng ai có ý định đến chào hỏi hay làm quen cả.

Enji không quan tâm gì, tìm đến một cái bàn, chờ khi mấy người kia mang thức ăn đến, bốn người lập tức ăn, họ ăn chẳng thô lỗ, thậm chí còn có phần tao nhã, nhưng thực sự là ăn rất nhanh, vẫn là chẳng giữ hình tượng, nhìn qua là biết đang đói.

Cô đưa miếng thịt bò vào trong miệng, nhanh chóng nhai, vẫn luôn cảm thấy trong những ánh mắt nhìn cô từ khi bước vào căn phòng này, có một ánh mắt đặc biệt. Ánh mắt đó nóng rực, chăm chú theo dõi cô đến giờ vẫn không hề rời.

Khi cô ăn xong, lập tức bước vào phòng vệ sinh rửa tay và rửa mặt. Đồng thời, cô quả thật là trốn ánh mắt ấy, cũng muốn đưa nước lên mặt khiến mình bớt nóng đi.

Cô đứng trong phòng vệ sinh rất lâu mới bước ra ngoài, bốn anh em kia còn chưa ăn xong, mà ánh mắt nóng rực cũng biến mất, cô cũng không mong muốn tìm kiếm nó, vì vậy đi lấy một cốc nước quả bước ra ngoài một hành lang.

Khi cô đến, nơi đó cũng có người, cô nhận ra đó là những vị tiểu thư nhà Senji, họ vừa nhìn thấy cô, lập tức rời đi nhanh chóng, nơi đó liền vắng vẻ.

Khi cô đang đưa tay sờ lên vết thương ở cổ, một bóng người từ sau tiến đến bên cạnh, cô khẽ giật mình, nhưng cũng vẫn rất bình tĩnh nhích ra chỗ khác, tiếp tục xem vết thương. Người bên cạnh cô chợt nhẹ nhàng lên tiếng nói:

“Có vẻ em vẫn giận?.”.

“Tất nhiên, tôi chưa dạy cho hai người một bài học, thì đừng mong.”.

“Thật là cứng cỏi nhỉ?. Sau khi biết tôi lợi dụng, em có khóc không vậy.?.”.

Anh bắt chợt lại hỏi vấn đề này, nhưng cô chẳng lộ vẻ lo lắng gì, đáp rất thật:

“Có, tôi khóc một trận lớn. Nhưng anh đừng lo, Lee ôm tôi suốt, vì thế tôi ổn.”.

Khoé mắt anh khẽ giật giật.

“Em khóc vì cái gì?. Tôi hay là Đại Lão.”.

“Cả hai người, chẳng ai hơn đâu.”.

“Vậy là tôi có thể đứng cùng Đại Lão trong lòng em sao?. Thật ngạc nhiên, tôi không nghĩ mình lại chiếm vị trí lớn như vậy.?.”.

Cô khẽ hừ một tiếng. Không hề nói gì.

Im lặng một lúc sau, đột nhiên, cô thấp giọng hỏi:

“Nếu anh biết tôi rất yêu anh, anh có lợi dụng tôi không.?.”.

Anh cũng chẳng suy nghĩ nhiều, đáp:

“Không thể trả lời được. Lợi dụng cũng đã lợi dụng rồi. Tôi nói “không” em sẽ tin sao.?.”.....Anh nói rất đúng.

Cô lại hỏi, vấn đề mà cô đã từng hỏi Đại Lão.

“Giữa tôi và việc tìm Lilith?. Cái nào quan trọng hơn.?.”.

Anh khẽ cười một tiếng, đáp:

“Tất nhiên là em rồi, nhưng tôi vẫn muốn tìm Lilith..”.

“Vậy giữa tôi và mẹ anh, ai quan trọng hơn.?.”.

Anh lại đáp:

“Tất nhiên là em. Mẹ tôi đã mất, còn có thể tranh với em sao.?.”.

Cô buồn bực, tại sao anh trả lời cái gì cũng nước đôi vậy.

“Vậy sao lại lừa dối tình cảm của tôi?. Lại còn lợi dụng nó.?.”.

Đến lúc này, anh mới im lặng. Không còn vẻ thông dong trả lời cô nữa. Anh suy nghĩ thật lâu, cuối cùng mới nói:

“Tôi lừa dối em, chứ không có lừa dối tình cảm của em. Tôi lợi dụng em, cũng không phải lợi dụng tình cảm của em.”.

Cô không cãi lại, mà hừ một tiếng.

Anh không chờ cô nói gì thêm, bắt chợt bước ra sau cô vòng tay ôm lấy. Cô cũng không có phản đối. Anh để cằm tựa lên vai của cô, thầm nói:

“Tôi nhớ em rất nhiều. Em biến mất vài tuần, khi trở lại là để xin lỗi đám người kia, lại còn để tôi phải đảm bảo quần em cho tốt. Tôi quần nổi em sao.?. Em gây chuyện tốt lắm, còn để lại băng ghi hình kia nữa. Em cắt tay mình không thấy đau à.?. Việc gì phải lấy máu viết cái dòng chữ đó.?. Lấy sơn viết là được rồi. Nói ra thật kì lạ, khi nhìn thấy em lạnh lùng thế này, tôi chợt nghĩ có lẽ mình không cần tìm Lilith cũng được. Khi nào thì em mới hết giận.?. Tại sao không phải là dạy cho Đại Lão một bài học trước mà lại thiên vị cho tôi trước.?. Rõ ràng là em bất công.”.

Cô không nói gì, lại cảm thấy bực bội. Anh đang trách cô.?

Vì vậy, lập tức lách người tránh khỏi anh, liếc anh một cái rét lạnh, dứt khoát bước đi. Anh nhìn theo cô, cũng không cản lại.

Cô đang hướng thẳng bốn người Lee mà đến, bỗng nhiên, một người phục vụ bước gần tới cô, đưa ra chiếc khay với những chiếc li đựng các loại nước uống và rượu, anh ta khẽ hỏi:

“Tiểu thư, cô muốn uống một li nước lạnh không.?.”.

Cô vừa định từ chối, bỗng nhiên nhìn anh ta giật mình. Nước lạnh.?. Mời một cô gái trong bữa tiệc, phục vụ lại nói mời nước lạnh sao.?

Không hề nhận ra được sự thân quen nào từ người trước mặt, nhưng cô vẫn khẽ gật đầu. Anh ta có thể là người của Jin.

Người phục vụ đó cười, lấy li nước trắng ở trên khay đưa đến tay cô.

Cô nhận lấy, cảm thấy lòng bàn tay mình thêm một mẫu giấy nhỏ. Anh ta đưa cô thật khéo léo.

Cô khẽ gật đầu với anh ta, sau đó, người phục vụ lập tức rời đi nhanh chóng.

Trong lòng không khỏi kích động, nhưng cô vẫn giữ vẻ bình tĩnh tiếp tục đến nơi mấy người Liwei. Xem ra, phải nhanh nhanh trở về mới được.

Lần tới.?

Khi Enji muốn tiến đến chỗ bốn anh em, từ xa, cô nhận ra xung quanh họ có một đám các cô gái bao vây. Chỉ cần liếc một chút, cô liền nhận ra họ không phải là Vampire. Mà các cô gái có mặt trong bữa tiệc này, không phải Vampire chỉ có thể là mấy vị tiểu thư gia đình Senji thôi.

Thậm cảm thấy lạ, cô biết bốn anh em họ đẹp trai, nhưng họ đến với bộ dạng không bình thường như vậy, lại không phải quý tộc gì, mấy cô nàng đó tuyệt đối không phải hâm mộ họ mà đến.

Sau đó, cô thấy Lynh bực mình nói gì đó, một cô gái trông cũng khá đẹp, khuôn mặt rất đoan trang, hơi nghiêm nghị, ánh mắt sắc và sâu, cô ta đang đứng im lặng, bỗng nhiên giơ tay tát thẳng vào mặt Lynh một cái. Rồi mở miệng nói gì đó, nói xong lập tức dẫn bọn họ đi.

Enji đứng chết trân luôn ở chỗ, nhìn đằng xa vẫn thấy Lynh ôm má bực bội, mà mấy người kia cũng đang rất uất ức. Họ dù thế nào cũng không thể đánh lại được, mà dù thế nào, với thân phận của họ, cái tát cũng không thể tránh.

Giật giật khoé mắt tràn đầy tức giận, cô lập tức âm âm đi đến.

Lynh vừa thấy cô, trung ngay ra bộ mặt bị bắt nạt rất đáng thương. Cô ngó xem kỹ, má sưng đỏ, hẳn rõ một bàn tay, còn bị xước vài đường nữa, rõ là vết móng tay cào.

Cô phản nộ....

Cô ta dám tát Lynh..

Bốn anh em đó, đánh ai cũng không được, lại càng không được đánh Lynh...

“Làm sao vậy.?.”. Cô hướng đến mấy người kia, hỏi.

“Bọn họ muốn tìm cô, nhưng chúng tôi nói không biết.”. Lee đáp.

“Họ không tin, vẫn còn hỏi tiếp. Còn lấy giọng muốn ra lệnh cho chúng tôi nữa.”. Lau tiếp lời.

“Lynh chẳng quan tâm gì nên nó vẫn tiếp tục ăn, một cô gái trong đó lấy đĩa thức ăn của nó đặt ra chỗ khác, nói là nó vô lễ, không phép tắc. Nó bực mình nên nói lại. Ý chính là bảo nó không phải người hầu của bọn họ, không cần quan tâm. Nói thêm nữa là họ đừng có tìm cô, làm mất thời gian của cô. Và...bọn họ không xứng được nói chuyện với cô. Vậy là cô gái tóc đen đứng đó tát nó luôn.”. Liwei về mặt không biểu tình, nhưng trong ánh mắt nhìn qua là thấy tức giận nói hết câu chuyện.

Và Lynh, vẫn chẳng kém mấy người anh của mình, bắt đầu âm âm nói:

“Tiểu thư, đi đánh mấy cô gái đó đi. Cô gái đó tát tôi xong còn mắng cô nữa. Cô ta nói cô không phải là tiểu thư của nhà Senje thật, rồi chỉ là con cò được Đại Lão lợi dụng thôi. Cô ta còn xuyên tạc việc cô đấu Duelo thua phải đến nhà Fujimaru là Đại Lão tặng cô cho hắn ta, bây giờ hắn ta chán rồi, nên cô lại trở về. Phải đánh cô ta, đánh bỏ cô ta, đánh luôn cả ông nội cô ta nữa, dám mắng cô.”.

Chẳng để ý xem xung quanh mình là đâu, Lynh bực mình nói lớn, càng nói càng hăng, lại vừa dậm chân vừa nói.

“Không đánh, đánh là nhẹ, phải giết mới được. Giết rồi cũng không chôn, phải vứt xác đi lung tung. Không, không, giết vẫn là nhẹ, phải đánh cho nát bét, thành một đồng thịt nhão rồi mới...”.

Mấy câu cuối cùng chưa nói ra, Lau ngồi bên cạnh đã dang tay đập cho một cái vào đầu, lên tiếng mắng:

“Thằng nhóc này, ở đây là đâu, đừng có lớn tiếng vậy. Tính khí vẫn như cũ, chẳng thay đổi gì cả. Muốn tiểu thư mất mặt sao.”.

Lời vừa nói xong, cô lập tức trừng Lau một cái. Lại còn đánh Lynh nữa.

Sau đó, cô nhìn sang Lynh tội nghiệp, vỗ nhẹ má hắn mấy cái, mỉm cười:

“Lynh, đừng buồn bực. Cô ta mắng tôi gì cũng được, nhưng dám đánh cậu. Tôi liền giở trò lại. Đến lúc đó cô ta khóc không nổi đâu. Bây giờ các cậu ra lấy vũ khí trước, rồi lấy xe luôn đi. Chúng ta về.”.

Bốn anh em Liwei nghe vậy, chẳng nói gì lập tức thi hành luôn. Nhìn họ đi rồi, cô liếc đám tiểu thư đứng ở kia đang nhìn cô chằm chằm. Cô không nói

nhieu, bước nhẹ đến chỗ họ.

Cô gái vừa tát Lau chờ đợi cô tới gần, cũng không có vẻ hoảng sợ gì. Cô đứng trước cô ta, khẽ hỏi:

“Tại sao đánh Lynh.?”.

Cô ta đáp nhẹ nhàng:

“Cậu ta vô lễ với chúng tôi.”.

Cô không nói gì, cũng không có vẻ đồng tình hay phản đối. Chỉ là...

Chỉ là...

Bước lên đám thang cho cô ta một cái.

Đám rất mạnh.

Đã rất lâu rồi, cô không đánh phụ nữ. Nhưng mỗi khi đánh, sẽ luôn đánh rất mạnh, và luôn dùng nắm đấm. Cô nói: Tôi tôn trọng họ nên mới làm như vậy.

Cô gái kia cảm thấy choáng váng, xây xẩm mặt mày, lao đảo rồi ngã vật xuống sàn. Cả người run run, nước mắt cũng trào ra theo vết máu trên miệng.

Mọi người đứng xung quanh lập tức lặng ngắt, rồi xôn xao ầm ĩ lên.

Cô không để tâm, lên giọng nói:

“Lynh không phải là người hầu của cô, vì thế cậu ta nói như vậy không phải là vô lễ. Cậu ta là người của tôi, có đánh cũng là tôi đánh, không đến phiên của cô. Tức giận cứ việc tìm đến tôi, tôi cho cô mắng thoải mái, nhưng đánh cậu ta là không được. Bây giờ tôi ở đây, cô có muốn nói gì không.?”.

Cô gái kia đã được những người bên cạnh vội vàng nâng lên, đang nhìn cô chằm chằm. Nói.?. Nói gì.?. Có thể nói được sao.?. Miệng cô ta nhếch lên để cười còn không nổi nữa là.

“Sao vậy.?. Không có gì để nói phải không.?. Tôi nghe Lau nói cô tìm tôi có chuyện mà. Sao bây giờ không nói.?. Ra là cô đến gây sự.?. Không có việc gì cũng tìm đến Lynh đánh, đáng phạt thêm”.

Nói xong, lại giơ nắm tay lên.

Tất cả mọi người xung quanh nhìn cô hết sức kinh ngạc. Còn những cô gái trước mặt lại lo sợ vô cùng.

“Enji, dừng lại”.

Giọng nói trầm vang lên át hết tất cả những tiếng xôn xao.

“Không được đánh nữa. Cô gái đó không chịu nổi thêm được nữa đâu”.

Từ khi nào, anh bỗng nhiên đứng ở đằng sau, ngăn cô lại. Sau khi nói với cô, anh lại quay sang nhìn cô gái đáng thương đằng kia, mở miệng nói một câu khiến mọi người kinh ngạc:

“Cô gái, cô cần xin lỗi”.

Im lặng.

Đây là cái lễ gì.?. Bị đánh còn xin lỗi.

Thế nhưng, không một ai lên tiếng nói điều gì. Những Vampire khi nghe anh nói như vậy, cũng không có vẻ phản đối. Mà bên kia, các cô gái nhà Senji lại không có ai bảo vệ cả.

Qua lâu sau, cô gái kia mở miệng, mấp máy môi, máu trào ra nhiều hơn, mà nước mắt cũng nhiều hơn. Tiếng mấp máy môi nghe ra được hai chữ: xin lỗi...rất nhỏ.

Cô nghe xong, hừ một tiếng rồi quay đi. Anh cũng bước ở ngay sau.

“Em quý cậu ta lắm sao.?.”.

Cô lại gật đầu, thản nhiên thừa nhận đáp:

“Tất nhiên, rất yêu quý. Không ai được phép bắt nạt cậu ta”.

Anh giận giận, hỏi tiếp:

“Vì sao.?”.

Cô khẽ hừ một tiếng, vừa bước đi vừa nói:

“Ít nhất cậu ta cũng sống vì tôi.”.

Anh đứng lại, cảm thấy mình không thể cười nổi.

Phụ nữ bình thường, nếu bị người yêu lừa dối, lợi dụng, chắc chắn sẽ luôn miệng kêu hận. Rồi sẽ tránh mặt, hoặc trả thù. Nếu còn tình cảm, chỉ cần người yêu của cô gái đó bày tỏ, cô ta hoặc sẽ tin tưởng tha thứ, hoặc sẽ không bao giờ chấp nhận lần nữa, nhưng... với kiểu người như Enji, anh thực sự không tìm ra giải pháp. Trước mặt anh thì xa lánh vô cùng, mở miệng ra cũng lạnh nhạt, nhưng hỏi cô còn yêu anh không cô liền gật đầu không chút do dự. Anh muốn thân mật, cô cũng chẳng phản đối. Nhưng vừa thân mật xong, ngay lập tức lại có thể tát cho anh một gáo nước lạnh. Đã thế, cô còn là kiểu người gì chứ, anh không ở bên, mấy người cô quen ai cũng có thể ôm được, hôn cô được. Mà hiện giờ, anh cũng không thể lấy thân phận gì đó ra để ép cô. Cô đâu phải loại con gái nhu nhược, rõ là cứng từ trái tim ra ngoài. Con gái mà quá mạnh mẽ, mềm cứng cô đều không chịu. Hiện giờ, anh đã lợi dụng rồi, vậy thì liền lợi dụng nốt. Kiểu gì mà cô chẳng giận, dạy anh bài học gì đó xong thì sẽ hết giận thôi.

Nhưng, cô còn chưa làm gì, anh đã cảm thấy khổ sở rồi, cô còn dạy anh bài học gì nữa, đến lúc đó, anh chịu được không?.

Enji lên xe với bốn người kia, lúc đó mới mở tờ giấy người phục vụ kia đưa. Lúc vừa mở nó ra, cô khá kinh ngạc. Bởi vì, nó là... tờ giấy trắng.

Bốn anh em Lau cũng ngó vào, nhưng soi bao nhiêu loại đèn vào đều không hiện chữ. Đến lúc Lynch muốn soi laze vào, Lau bực mình liền đánh cậu ta một cái.

Suy nghĩ một lát, cô lập tức nhớ đến một chuyện.

“Lau, chạy đến sân bay ngay. Chúng ta mua vé, lập tức trở về.”.

Lau nghe cô ra lệnh, biết được cô đã nghĩ ra biện pháp gì đó, không nói gì, liền lái xe đi thẳng đến sân bay.

Cô nhìn tờ giấy trắng, trong lòng thầm nghĩ đến thứ dung dịch Jin từng pha chế cũng cô.

“Enji, nhìn này..”.

Jin vừa nói, vừa chấm thứ dung dịch màu đỏ đậm đó vào giấy. Anh nhúng nó vào nước, vết chấm đó liền biến mất. Rồi trước con mắt của cô, anh sấy khô tờ giấy. Khi tờ giấy khô rồi, anh lại nhúng nó vào dung dịch màu xanh nước biển khác, chỉ vài phút sau, vết chấm đỏ hiện ra rất rõ.

Cô còn nhớ, khi đó Jin cười với cô, rồi thăm thì:

“Bí mật nhé, biết chưa. Thứ này với kiểu mật mã thư của chúng ta, sau này liên lạc gì sẽ không ai có thể biết được.”.

Đó là khoảng thời gian trước khi Jin biến mất. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ lúc đó Jin đã bắt đầu chuẩn bị gì rồi. Và nghĩ ra thứ này, tương lại còn có thể liên lạc với cô.

Nhưng sự việc diễn ra ngoài ý muốn.

Khi năm người đến sân bay, cô lại chợt nhìn thấy cái tên Vampire cầm súng từng đến cảnh cáo cô lần đó, vì vậy, cô bỏ qua việc về nhà, mà đi theo hắn ta. Theo đuổi hắn ta suốt ba ngày, lúc tìm được, lúc không, cuối cùng khi mất dấu hắn ở trong một khu lễ hội đông đúc, cô bực tức đá lõm cả thùng thư bên đường.

Sau đó, không thể làm gì hơn, cô đành phải trở về.

Bữa tiệc đó, cô rõ ràng đã đã trở về trước. Vậy mà hơn bốn ngày sau mới lại trở về nhà Senje. Đại Lão có vẻ thắc mắc, nhưng cũng không nói gì.

Cô còn nghĩ chắc Đại Lão cũng sẽ nhắc nhở chuyện cô đánh cô gái kia. Nhưng cuối cùng cũng không có. Nghĩ cũng đúng, cụ đang rất cần cô mà. Cô làm sai một chút, sao có thể mắng cô được.

Sau đó, theo lời ông ra lệnh, cô về nhà Fujimaru.

Cổng sắt lớn nhà Fujimaru được mở sẵn, mọi người đều đứng ở ngoài cửa chờ.

Lí do.?

Vì canh cổng bên ngoài vừa báo, xe của cô vừa tiến vào lãnh địa nhà Fujimaru.

Không phải ai cũng chào đón cô trở về, nhưng toàn bộ những người hầu và vệ sĩ chính đều ra ngoài đứng đợi cùng một vài những người khác nữa, khuôn mặt rất hồi hộp, lại thêm phần lo lắng.

Một chiếc xe bảy chỗ đen lớn lao thẳng đến gần bậc thềm mới dừng lại. Rồi từ trên xe, cô bước xuống. Cô vẫn ăn mặc theo kiểu như ở hôm bữa tiệc, nhưng giấy hôm nay chỉ là giấy bình thường, tay cũng chỉ quấn một lớp vải. Và thêm một chiếc balo nặng trĩu nữa.

Mọi người đứng chờ cô đã lâu, nhưng khi vừa nhìn thấy cô, lại không biết nói gì cả. Tất cả đều có vẻ ngượng ngùng, ngoại trừ câu:

“ Mừng cô đã về..”.

Thì cũng không nói thêm được câu gì nữa.

Cô liếc tất cả, mỉm cười nhẹ thản nhiên mở miệng:

“ Mọi người, tôi chỉ giận Saka. Không giận mọi người. Vì thế, đừng khách sáo..”.

Cô vừa dứt lời, đám nữ hầu lập tức như được giải vây oà đến. Nói đến loạn cả chữ. Mấy người vệ sĩ cũng nhìn cô cười cười, đang định tiến đến đỡ balo cho cô, lại chợt thấy...

Một..hai..ba..bốn...người giống nhau cũng bước xuống.

Họ đứng ngay sau cô, gật đầu nhẹ coi như lời chào tất cả, cũng không nói thêm gì.

“ A, mọi người. Đây là Liwei, Lee và Lau mọi người biết rồi, còn đây là Lynh. Họ đến cùng tôi. Cô Elik, nhà chúng ta còn chiếc giường tầng nào không.?.”.

Cô Elik không hiểu cô hỏi như vậy là gì, nhưng suy nghĩ chút liền gật đầu.

“ Vậy tốt quá, nhờ cô chỉ cho họ, tôi cần hai chiếc giường tầng để họ ngủ. Lynh và Lau, đi theo cô Elik đến lấy giường rồi chuyển vào phòng tôi.”.

Câu cuối, cô ra lệnh cho hai người phía sau.

“ Chuyển vào phòng cô.?.” Cô Elik mờ mịt hỏi.

“ Ừm, họ sẽ ngủ trong phòng tôi.” Cô gật đầu, thản nhiên đáp.

Nhưng cô Elik và mọi người lại kinh hoàng nhìn.

“ Tiểu thư, nhà chúng ta còn nhiều phòng trống lắm”.

“ Không. Họ sẽ ngủ ở phòng của tôi. Thời gian vừa qua vẫn vậy, chúng tôi hầu như đều ở chung một phòng”.

Cô lắc đầu, nói dứt khoát.

Cô Elik còn muốn nói gì đó, nhưng rồi lại thôi. Cuối cùng phải để cô Marie chỉ đường cho hai người kia lấy giường.

Cô gật gật đầu hài lòng, nói mấy câu để họ giải tán, sau đó cùng Lee và Liwei đến ngay phòng thí nghiệm. Lấy từ trong túi áo một chùm chìa khoá, cô tra một chiếc vào ổ khoá, và bước vào cùng hai người kia.

Rất nhanh chóng, cô bắt đầu pha chế cái thứ dung dịch đặc biệt để hiện chữ kia. Mặc dù đã lâu rồi không có làm, nhưng cô vẫn nhớ, làm mọi việc cùng rất nhanh.

Nhỏ thêm vài giọt thuốc màu xanh nhàn nhạt vào một chiếc ca nước hồng, ca nước kia chậm rãi chuyển màu từ hồng sang màu xanh nước biển. Cô nhìn theo, khẽ mỉm cười. Rút tờ giấy ở trong túi ra, cô nhúng vào ca nước.

Một vài phút chậm rãi qua đi.

Trên mặt tờ giấy, dần xuất hiện những dòng chữ đỏ đậm sắc nét, rất nhỏ, và dù ở trong nước cũng không bị nhoè chút nào.

Jin sử dụng mặt mã của hai người để viết bức thư này. Không cần phải như mấy lần trước giải mặt mã ra giấy, cô lướt nhìn một lượt, tự giải mặt mã ngay trong đầu của mình...

“ Enji, anh đã cảnh báo em rồi mà. Không được tin Đại Lão. Có nhớ không.?. Và còn nữa, Guil de Valois, em không nghe lời sao.?. Hiện tại, anh không tiện để ra ngoài. Tin tức em liên lạc với anh để tìm Lilith, ông Louis đã biết rồi. Hiện tại, ông ta chưa nghi ngờ anh. Nhưng đã bắt

đầu chú ý nhiều người khác. Dù ông ta không chắc chắn là anh có ở bên cạnh và trà trộn vào nhà ông ta hay không, nhưng tin tức anh biết Lilith ở đâu vẫn khiến ông ta lo lắng rất nhiều. Anh không biết liệu bức thư này có đến được với em hay không. Nhưng nếu em nhận được, vậy thì bây giờ phải nhanh chóng làm theo lời của anh. Nghe đây: Việc của Lilith mười bốn năm trước không hề ảnh hưởng gì đến gia tộc Vampire, có lẽ đây là việc nội bộ trong gia đình Valois mà thôi. Và nếu anh không nhầm, Lilith chỉ có liên quan đến các cao tầng của nhà Valois. Đại trưởng lão Vampire đã đòi gặp ông Luoís và lần để tìm hiểu về việc này. Đường như con dơi già đó cũng rất muốn tìm đến Lilith. Đại trưởng lão có biết việc Lilith biến mất liên quan đến người của gia đình mình, nhưng ông ta không chắc chắn, vì thế vẫn chưa hề tra hỏi ai. Sắp tới, Đại trưởng lão sẽ đến gặp ông Luoís. Đi theo ông ta chỉ có khoảng bốn hoặc năm người gì đó thôi, anh nghĩ những người đó từng biết Lilith. Guil cũng sẽ đến. Và mẹ của Dino, em nhớ chứ?. Bà ấy cũng sẽ đến. Bà ấy không hề muốn can thiệp vào chuyện này, nhưng năm đó, bà ấy dường như cũng có liên quan đến Lilith, vì thế Đại trưởng lão bắt ép bà ấy đi. Việc em cần làm là liên lạc với Dino, để cậu ta xin mẹ mình cho em đi cùng. Nhớ cái trang. Anh không rõ thời gian khi nào, vì vậy em phải nhanh một chút. Khi em đến nhà ông Louis, anh sẽ cố gắng tiếp cận em. Phải cố gắng để đến được buổi gặp này, anh đoán mình đã tìm được nơi Lilith ở đâu rồi. Khi em đến đó, anh sẽ dẫn em đến. Anh vẫn chưa có kế hoạch gì. Nhưng anh sẽ lo liệu được. Gán đây, Lilith có vẻ không ổn thì phải. Vì thời gian này, anh thấy ông Louis rất lo lắng và bồn chồn. Đôi khi ông ta còn lộ vẻ lo sợ nữa. Lần tới gặp em.

Chú ý: Đừng để bất kì ai biết em gặp Dino.”.

Cô đọc lại bức thư, cảm thấy có chút lo lắng không yên.

Lần tới?.

Lần tới, cô sẽ gặp được Lilith sao?.

Mọi việc, lần tới có giải quyết được không?.

Cô im lặng một lúc lâu, cuối cùng cầm tờ giấy đang trong ca nước vô nết, đổ dầu vào rồi đốt.

Bây giờ, việc cô cần làm, là phải đến tìm Dino.

Gọi điện, cô không chắc lắm. Anh có thể sẽ tra được cuộc gọi của cô. Và cả cụ nữa. Hai người đó, vẫn luôn theo dõi cô rất sát sao.

Enji cau mày, suy nghĩ...

Phải nghĩ ra cái gì đó thoát khỏi sự theo dõi của hai người kia mới ổn.

Bị bắt giữ.

Enji ngồi trong phòng nghĩ một hồi lâu. Jin nói cô nên nhanh chóng một chút, vì vậy cô thực sự muốn đi tìm Dino ngay.

Nhưng cô cũng chỉ vừa mới trở về, nếu đi ngay, Saka có nghi ngờ?.

Một lát sau, cô cảm thấy bức mình.

Lo lắng gì chứ?. Dù sao, hai người đó chắc chắn vẫn luôn sai người theo dõi cô. Hành động gì của cô mà chẳng khiến họ nghi ngờ?.

Jin nói cô đi gặp Dino không để ai biết. Vậy cô không để ai biết là được rồi.

Tiếp đó, cô bỏ mặc bốn anh em kia ở lại, trước khi đi chỉ nói nhỏ với Liwei rằng mình có việc, sau đó phóng mô-tô ra ngoài.

Cô dừng chân ở một quán cà phê. Sau khi xác nhận trong quán không hề có camera mới yên tâm ngồi xuống.

Lát sau, cô chọn khi quán đông khách nhất, liền đi vệ sinh.

Trong chiếc túi lớn cô mang theo có rất nhiều mặt nạ giả trang cùng giấy tờ cho từng bộ mặt. Cô chọn một gương mặt nhìn qua đều hao hao giống với những cô gái khác, mặt nhỏ, tóc đen dài, trông rất bình thường. Đồng thời, cũng thay một bộ quần áo khác, túi xách cũng thay một chiếc khác. Rồi bước ra.

Cô gọi taxi, đến một nhà trọ nhỏ cách xa trung tâm thành phố, gọi một phòng.

Vào nửa đêm, Enji lại thay một bộ mặt mới. Lần này, cô chọn một chàng trai với khuôn mặt dài, tóc nhuộm hơi nâu, gần ba mươi tuổi. Thay toàn bộ quần áo phù hợp, đồ đạc mang theo đưa vào một chiếc vali lớn, rồi cô trốn ra ngoài bằng cửa sổ.

Khi cô tạo ra một bộ mặt mới, cô sẽ yêu cầu người của gia tộc tạo giấy tờ cho bộ mặt đó, vì vậy, tất cả các bộ mặt hoá trang của cô, Đại Lão chắc chắn đều rõ.

Nếu sử dụng thân phận giả này đến sân bay và mua vé bay đến Ý, cô chắc chắn Đại Lão sẽ nhận ra. Vì vậy, sau một thời gian suy nghĩ, cô tìm đến một người.

“Juu, tỉnh dậy. Mau...”.

Một tay bịt miệng người nằm trên giường, một tay cô lay lay người đó tỉnh dậy.

Phản ứng đầu tiên khi Juu mở mắt ra, là hoảng hốt một chút, sau đó anh ta vội đưa tay xuống gối.

“Làm cái gì đó. Muốn chết à.?”.

Cô dõi theo hành động của anh ra, khẽ quát.

Juu ngơ ngẩn một chút, rồi rất kinh ngạc, trong bóng tối, anh ta thì thào hỏi:

“Tiểu thư.?. Là cô sao.?.?”.

“Phải.”.

Anh im lặng, chờ khi ánh mắt mình quen hơn với bóng tối, rồi nhìn thấy người trước mặt tuyệt không hề giống cô, trong lòng lại khản trương.

“Nhìn cái gì.?. Tôi đang trốn. Không mang bộ mặt khác thì trốn thế nào.?.?”

Lúc này anh ta mới hoàn toàn thả lỏng người.

“Tiểu thư, thời gian vừa qua có chuyện gì xảy ra với cô vậy. Ngài K dường như rất lo lắng, ngài ấy có đến tìm tôi vài lần, mà bây giờ, ngài ấy còn bị cấm đến gia tộc Senje nữa. Ngài ấy tìm hiểu tin tức của cô đều không được.”.

Bất chợt, Juu lên tiếng vội vàng nói, vội vàng hỏi, có vẻ lo lắng, vì vậy âm thanh có hơi lớn một chút.

Cô giật mình bịt miệng anh ta gấp.

“Nói khẽ thôi. Lúc tôi vào đây có phát hiện người của Đại Lão theo dõi cậu. Chắc chắn cậu không biết. Ngay cả ông K cũng vậy, tôi không được phép gặp ông ấy, mà xung quanh ông ấy cũng có rất nhiều người của Đại Lão. Hiện giờ, các mối quan hệ của tôi đều bị Đại Lão biết, đều cho người theo dõi, ở chỗ cậu là ít nhất. Bây giờ tôi, cần cậu giúp, nghe cho rõ đây...”.

Hôm sau, cô nhanh chóng tạo một gương mặt giống gương mặt của tình nhân Juu. Còn cô nàng kia, tạm thời bị Juu trói lại, tiêm thuốc hôn mê và nhốt kín trong phòng. Khi hoàn thành xong gương mặt kia, cô đi cùng Juu và một vài người của anh sang Ấn Độ. Mấy người theo dõi Juu vẫn luôn bám sát nhóm người của cô. Khi cô và nhóm người của Juu bước vào một khách sạn, nhóm người theo dõi kia cũng thuê một khách sạn gần đó. Ngay trong đêm, cô đi “thu thập” bọn họ, cho bốn người đó mỗi người một liều thuốc đặc biệt để họ tạm thời ngốc một thời gian. Và đồng thời thôi miên họ gửi tin về cho Đại Lão.

Lại thay một bộ mặt mới, cô đến Ý.

Một cô gái với mái tóc vàng mặt ong bồng bênh ôm sát khuôn mặt nhỏ bước vào. Cô giật mình khi phát hiện ra ở trong nhà mình chợt xuất hiện một cô gái khác, đang ngồi điềm nhiên trên ghế và xem tivi.

Có chút hoảng sợ, cô lùi lại, bất chợt đụng vào một người bước vào sau.

Cô gái nhìn người kia, vội vàng bám vào áo người kia và nói:

“Dino, trong phòng có người lạ.”.

Dino khẽ nhủ mày, lập tức không chần chừ bước vào. Khi nhìn rõ gương mặt của người ngồi trên ghế, hiện giờ đã rời khỏi màn hình tivi và đang chăm chăm ngó anh cùng cô gái kia, anh bật cười vui vẻ, chạy đến:

“Vợ yêu, em đến. Lại đây nào, anh ôm một cái.”.

Enji để mặc anh tự nhiên lao đến ôm cô, còn không ngừng hôn lên mặt, chăm chú nhìn phản ứng sững sờ của cô gái kia, cuối cùng không chịu được đẩy anh ra.

“Dino, hôn đủ chưa.?. Nước miếng anh văng đầy mặt em rồi.”.

Dino vẫn tươi cười, nhưng sau đó lại lập tức trầm mặt, anh khẽ vuốt má cô nói;

“Anh có nghe chuyện của em. Tại sao khi đó không tìm đến anh.?. Tên ngốc Jin chắc cũng biết rồi, khi hắn về, sẽ lại mắng anh cho mà xem.”.

Cô có vẻ chẳng để tâm, nói:

“Thì bây giờ đến nè. Mà cô gái kia là ai.?. Người yêu à.?.?”.

Dino không trả lời câu hỏi của cô, liếc nhìn về phía cô gái kia cười nhẹ một cái, lại quay sang hỏi cô:

“Đến tìm anh có chuyện gì.?”.

Cô nghe vậy, không hề vòng vo, đứng dậy nói:

“Vào phòng đã, em không muốn người ngoài biết.”.

Sắc mặt của cô gái kia chợt biến, có vẻ khó chịu nhìn cô. Rõ là từ ‘ người ngoài ’ kia khiến cô gái không vui.

Dino nghe vậy, liền thu lại vẻ cười cười, biết chuyện nghiêm trọng, vì thế vội đứng dậy dắt cô vào phòng, trước khi khoá cửa có nói gì đó với cô gái kia, Enji thấy cô gái ấy có vẻ càng không vui thì phải.

Mẹ của Dino là một Vampire thuần chủng, mặc dù cha của anh là con người. Năm đó khi mẹ Dino mang thai anh có trốn biệt tích tránh gia tộc Vampire một thời gian dài, chủ yếu là không muốn họ biết về anh. Để anh có thể sống không liên quan đến gia tộc Vampire, bà ấy mong anh có nhiều tự do.

Việc sinh Dino ra, người trong gia tộc Vampire chỉ có một vài người biết, và cũng không truyền ra ngoài. Ngoài đời, anh cũng cực kì ít liên lạc với mẹ của mình. Nhưng không thể phủ nhận một điều, mối quan hệ của hai người không chỉ có một chữ “ quá tốt ” để đủ hình dung.

Cô không nói toàn bộ mọi việc cho Dino nghe, chỉ có nói qua Jin liên lạc với cô, và yêu cầu Dino làm gì.

Dino chỉ suy nghĩ trong chốc lát, và rồi ngay lập tức đứng dậy. Anh đưa tay ngoắc cô theo, vừa đi ra đến cửa phòng vừa nói:

“Đến nơi khác đã. Đến đó, anh sẽ liên lạc với mẹ.”.

Khi cô và anh vừa bước ra đến cửa, cô gái kia lập tức chạy ra. Dino cười, chỉ nói đơn giản với cô gái ấy một câu:

“Anh đi có việc. Chắc tuần nữa thì về.”.

Cô gái ấy nghi hoặc nhìn cô, lập tức gật đầu một cái, sau đó quay lại vào nhà. Nhìn phản ứng có vẻ không giống người yêu lắm, cô nghi hoặc nhìn Dino, anh hưng phấn nói:

“Enji, nghe này. Aline đó, em gái mới của chúng ta. Cô ấy mới lên tìm đến cha theo một bức tranh giữa cha và mẹ cô ấy cùng một vài bức thư nữa. Cha đầu tiên ngạc nhiên lắm, nhưng ông kiểm tra AND rồi, đúng là em gái chúng ta thật. Việc này mới chỉ là bí mật thôi, vì cha còn đang bận thương lượng với mẹ của Aline một chút. Sắp công bố ra ngoài rồi. Chúng ta vậy mà có em gái.”.

Anh cười cười nói nói, nhìn gương mặt kinh ngạc của cô thì hết sức hài lòng.

Bất chợt, cô nói một câu phá hết phong cảnh:

“Dino, đó không phải em gái em. Em chỉ là con nuôi thôi mà. Em không phải con của cha, cũng không phải em ruột anh. Vậy lạ chị em với cô gái kia thế nào được.”.

Dino lập tức đứng khựng lại, và nhìn cô chăm chăm. Rồi anh lên tiếng, giọng nói nghiêm khắc một cách đáng ngạc nhiên:

“ Bao nhiêu năm qua, sao em vẫn vậy.?. Nếu không nhận cha cũng được, nhưng anh dù thế nào vẫn là anh trai em. Là người thân của em. Em từng nhớ cái gia đình ngốc của chúng ta không.?. Chẳng cần quan trọng cái gì, em vẫn mãi là “ vợ yêu ” của hai bọn anh. Vứt hết tất cả cái gọi là huyết thống với giòng máu đi, quan tâm làm đếch gì.?. Nói mãi em vẫn không chịu tiếp nhận à.?. Hơn nữa, bao nhiêu năm như vậy, sao em vẫn không chịu tin anh.?. Khi việc đó xảy ra, anh cứ nghĩ em sẽ tìm đến anh đầu tiên. Nhưng rồi em lại kiếm người nào đó. Em làm nhiều chuyện, cũng không nói cho anh biết. Nói thật, Jin không chỉ liên lạc với em, thằng ngốc đó vẫn luôn gửi tin đến cho anh, nói cho anh những việc em làm và những rắc rối của em. Tại sao Jin tin anh, còn em lại không.?. Anh có gì không đáng tin như vậy.?.”.

Cô nghe anh mắng, bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ, không tự ý thức rằng mình đang cúi đầu xuống, mặt đỏ không dám ngược lên nhìn anh.

Mãi sau, cô lí nhí nói:

“Dino, anh nhúng tay vào chuyện này, thân phận của anh sẽ bị lộ. Không phải anh vẫn luôn muốn nói thích tự do sao.?. Anh là con trai của một Vampire thuần chủng, gia tộc kia nếu biết, họ sẽ không để anh tự do nữa đâu.”.

Anh khề hừ một tiếng, vừa kéo cô đi vừa nói:

“ Bao biện. Em nói thì nghe tốt lắm. Được rồi, vấn đề này chúng ta thảo luận sau. Khi nào tìm được Jin, anh sẽ làm rõ chuyện giữa ba chúng ta.”.

Cô không nói gì, chỉ giữ im lặng bước theo. Mặt vẫn còn hơi đỏ.

Cô thực sự không hề có ý tránh xa Dino.

Nhưng lời Dino vào chuyện này, đúng là vẫn có gì đó không hay chút nào.

Với cả, dù thế nào, cô vẫn không thể thân thiết với Dino như Jin được. Mặc dù Dino rất tốt với cô, nhưng...vẫn là có chút xa lạ khó nói.

Mẹ của Dino là một Vampire kì lạ. Bà ấy ghét gia tộc mình, thậm chí còn rất ủng hộ gia tộc Senje đến san bằng tất cả để bà ấy có thể thoát khỏi gia tộc.

Enji nghĩ bà ấy là một người yêu tự do.

Dino nói chuyện với mẹ anh một lát, ngay lúc sau, cô nghe thấy một tiếng nói lớn vọng ra từ loa điện thoại:

“Được, được. Mang con bé đến đây. Con bé đó là người đang gây rối gia tộc bấy lâu nay phải không?. Ta chưa gặp nó, mang nó đến, ta nhìn một cái. Làm cái gì không quan trọng, phá tan hay gây rối, cái nào cũng tốt.”.

Cô đứng bên cạnh Dino, nghe đoạn hội thoại đó, biết rõ con người bà ấy rồi nhưng vẫn không thể không cảm thán một chút.

Trên thế giới này, đúng là kiểu người nào cũng có.

Mọi chuyện sau này đều thuận lợi, cô biến mình thành một vệ sĩ, đứng chung trong đám vệ sĩ của Dino đi máy bay riêng sang Pháp. Theo như lời mẹ anh nói, cuộc gặp kia hai ngày nữa sẽ diễn ra. Cô phải nhanh chóng một chút mới có thể có thời gian chuẩn bị.

Nơi ở của ngài Louis tọa lạc ở một vùng rừng núi hoang vắng. Vùng núi này cũng là của ông ấy, chúng rất âm u, rậm rạp, và đầy nguy hiểm.

Chỉ có một con đường duy nhất từ bên ngoài đi vào, còn đường không nhỏ, nhưng chỉ có thể đủ lớn để hai xe chạy song song. Hai bên đường, cây cối vô cùng rậm rạp, tán của chúng chìa ra ngoài không gian của con đường, che hết toàn bộ ánh sáng. Vì vậy, ngay cả khi trời sáng, nơi này vẫn có cảm giác u tối.

Đi hết con đường trong khu rừng núi đó, toà lâu đài của ngài Louis xuất hiện.

Lần đầu tiên nhìn thấy nó, cô không khỏi kinh ngạc, và có phần e sợ.

Toà lâu đài được bao quanh bởi cả một rừng cây kì lạ. Những cái cây đen xám, khẳng khiu, gai góc, da hết sức sần sùi, nhìn đi nhìn lại, vẫn là một khu rừng chết.

Chỉ có một con đường đi qua vùng cây gai đó, hai bên đường đều thấp đèn sáng, và có rất nhiều người canh gác.

Khi đến gần toà lâu đài, cô xuống xe cùng mẹ Dino. Mẹ Dino được phép vào, còn cô sẽ ở lại một nơi khác.

Nhìn cây gai kì lạ kia, cô tò mò đi đến và thử bẻ một cành. Thật kì lạ, bên trong có màu xanh trắng. Đây không phải là một khu rừng chết.

Cô ngắm kĩ cây gai này, không thể nào nhớ nổi nó là cây gì. Một loại cây lại không có lá, những cái cành nhỏ thì sắc bén như dao, gai thì như kim, cô không nghĩ mình biết loại cây này.

Ngài Louis đích thân ra đón mẹ của Dino. Khi gặp cô trong hình dạng của một thanh niên tóc vàng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt thâm trầm và có vẻ tri thức với đôi mắt kính màu bạc, ông chỉ lướt qua một cái, không hề quan tâm. Còn lại, ông chú ý đến mẹ Dino.

Khi ông nhìn qua cô, cô cảm thấy có thứ gì đó kì lạ xảy ra. Rất nhanh, rồi lại biến mất. Nhưng vẫn là một vẻ bình tĩnh, cô không thể chột dạ được, cô bây giờ là người hộ tảo của mẹ Dino, cô không phải là Enji.

Cô được đưa đến một khu nhà kế bên toà lâu đài, và được chỉ định sẽ ở đây đến khi mẹ Dino rời đi.

Vào buổi tối, khi ánh sáng bạc nhẹ của mặt trăng phủ đầy trên bề mặt mọi nơi, khu rừng gai càng trở nên đáng sợ hơn với những mảng sáng tối không đồng đều. Nhất là khi mảng tối lại có vẻ vô tận như vậy.

Enji ăn cơm, trong phần thức ăn được đưa đến phòng của cô, có một tờ giấy được giấu trong phần cơm trắng.

Khi nhìn thấy một góc của nó ở âu com, cô vẫn tỏ vẻ hoàn toàn bình thường ăn tiếp. Đồng thời cũng liếc nhẹ ra ngoài cửa sổ và cửa ra vào. Không tốt lắm, vì cô có cảm giác bị theo dõi, và hai cửa sổ đều không buông rèm.

Nghĩ một chút, cô xới cơm vào bát, mang theo cả tờ giấy kia vào cùng. Rồi lại đứng dậy, cầm cốc nước rỗng trên tay, coi như là đi lấy nước đi. Rồi khi đứng dậy, cô nhanh chóng khụy xuống, quơ tay vội bám vào bàn, đồng thời chỉ khẽ hắt nhẹ, bát cơm và cốc nước ở mé ngoài đều rơi xuống.

Lại vội vàng vàng lấy từ trong túi ra một lọ thuốc, cô uống vào. Cũng chẳng là gì, nó chỉ là một loại thuốc cô thường uống trước bữa ăn thôi.

Nhưng cô nghĩ, mình biểu hiện rất tốt. Cô nhìn qua rất giống bị bệnh và vừa trải qua cơn đau rất lâu. Chà, cô còn đồ mờ mờ nữa.

Lại nhìn qua bát com. Hoàn hảo, tờ giấy nhỏ kia giấu rất tốt. Rồi khi cô dọn dẹp bát com, việc giấu tờ giấy mà để không ai biết chỉ là một loại thủ thuật cần sự khéo léo ,mà thôi. Dù người theo dõi cô có là Dhampir hay loại Vampire nào, cô tin tưởng họ vẫn không nhìn ra.

Khi trời đã khuya, thức ăn được dọn đi, cô kéo rèm, đóng cửa, tắt điện và nằm lên giường. Khu rừng núi, đêm về có chút lạnh. Trong chăn, cô mở sáng bùng mắt ra, đeo vào mắt hai chiếc kính áp tròng, chớp chớp vài cái liền nhìn rõ trong bóng tối. lấy tờ giấy kia ra, cô kinh ngạc khi phát hiện đó là một sơ đồ nhỏ.

Theo sơ đồ, cô có thể lên vào toà lâu đài theo một con đường. Rồi Jin sẽ tìm đến ở nơi hẹn.

Lại cẩn thận ngồi dậy, trong bóng tối, cô di chuyển thật nhanh, mặc quần áo và chuẩn bị vài thứ trong sự im lặng.

Lát sau. ...

Enji ẩn người ở trong bóng tối, nhìn hai Dhampir đang theo dõi phòng của cô ở đằng xa mà cười lạnh một cái. Sau đó, cứ như vậy theo sơ đồ của Jin gửi mà tìm đến một nơi.

Đây là một góc khuất của toà lâu đài, cô ngược nhìn lên trên, nơi có một hành lang nhỏ chia ra ngoài khoảng không. Mím môi nhẹ, cô lùi một vài bước, rồi chạy nhanh đến bật người lên.

Lộn một vòng thật đẹp trên không, cô đáp xuống, vẫn thật nhẹ nhàng và hoàn hảo.

Hành lang nhỏ này là của một căn phòng đựng rất nhiều thứ cũ kĩ và phủ bụi. Cô nghĩ có lẽ là một nhà kho. Nhìn lớp bụi bám trên sàn cũng có thể thấy được đã rất nhiều năm rồi, không hề có ai bước vào căn phòng này dọn dẹp. Căn phòng âm thấp, u tối, chiếc bật lửa nhỏ của cô rơi vào các đồ vật cũ đã rỉ sét và hư hỏng, bóng của chúng lập loè sáng tối trên sàn tạo nên những hình thù vô cùng kì dị.

Bất giác, cô cảm thấy chột lạnh gáy.

Từ ngoài hành lang, một cơn gió khẽ thổi vào, bức rèm màu tro khẽ lay động.

Cô không sợ, nhưng lại cảm thấy mình bị nguy hiểm.

Nhìn quanh, thật kì lạ, không hề có ai. Một cảm giác nhỏ khác thường cũng không có. Hay chính xác là hết sức bình thường. Và chính vì bình thường, nên mới quý dị.

Cô ngó vào mấy dòng chữ Jin viết, tìm đến một bức tượng được phủ vải bám đầy bụi ở sát tường, cô cầm lấy góc tấm vải, và lật nó lên.

Cô không hề phủ nhận là mình đã bị dọa.

Vì đập vào mắt cô, là một. ...đôi mắt lồi rất to.

Đây là một bức tượng quái dị. Một người đàn ông có sáu bộ mặt khác nhau, bộ mặt chính thì chính diện trước mặt cô, còn năm bộ mặt còn lại mọc ra ở trên đầu, hai bên nơi đáng lẽ là tai, đằng sau,..mà đặc điểm chung của chúng là rất ghê rợn.

Nhìn đôi mắt của khuôn mặt lớn nhất đang trừng trừng nhìn mình, cô thực sự muốn nôn. Và rồi bất đắc dĩ, cô đưa tay, chọc thẳng vào đôi mắt ấy.

Chỉ cần dùng sức một chút, đôi mắt kia liền thụt vào bên trong.

Cô nghe thấy tiếng gì đó kêu lên, nghe như tiếng máy xay vậy.

Bức tượng đứng đó dần dần dịch chuyển, và rồi, một đường hầm lộ ra ngay dưới chân của bức tượng.

Không nghĩ ngợi, cô đi theo cầu thang xuống vùng tối tăm đó.

Trong mảnh giấy Jin gửi, không hề có nhắc đến việc cô phải đi như thế nào. Vì vậy, khi đi hết cầu thang xuống một con đường ngầm trong toà lâu đài, cô có hơi lo lắng. Nhưng cô vẫn đi, và phát hiện ra một điều, đó là con đường độc đạo. Chỉ có duy nhất một con đường, hết rẽ ngoặt lại thẳng, cô thực sự không biết mình đang đi về đâu nữa.

Có lẽ là đi trong bóng tối, nên cô cảm thấy mình đã đi rất rất lâu rồi.

Cho đến khi, cô gặp đường cụt.

Gõ gõ vào bức tường chắn trước mặt, xác định được bên kia thực sự rỗng. Cô lần mò trên bức tường, cô gắng tìm kiếm một thứ gì đó.

Rồi cô ấn vào một viên gạch, tiếng động lại kêu lên, nghe giống như tiếng xích va vào nhau vậy.

Phía trước sáng, không thềm nghĩ, cô liền bước ra ngoài. Nơi cô vừa bước ra là sau lưng bức tượng một người phụ nữ có chiếc mũi cao, và không có mắt.

Cô đang đứng ở một hành lang dài và xa lạ.

Cô không quan tâm lắm rằng mình đang ở đâu. Điều cô thực sự thắc mắc là Jin không hề có mặt ở đây. Và mảnh giấy Jin gửi cho cô chẳng nói gì thêm nữa.

Chà, cô nghĩ mình hơi lo đấy.

Xung quanh thực sự không hề có ai, và chờ ở đó được hơn mười phút, cô nhận ra xung quanh khu vực này, thực sự không có ai ngoài cô.

Cô bước đi, không cần phải nghĩ. Jin không đến, vậy cô sẽ tìm Jin. Đã vào được toà lâu đài rồi, bí mật ở ngay trước mắt, ngốc thế nào, cô cũng không đi.

Cô đi qua rất nhiều căn phòng, và đều thử nghe ngóng xem có người trong đó không, rồi mới thử ngó qua. Càng đi, cô càng cảm thấy lạ. Nơi này, không có camera. Không có người hầu đi lại, không có vệ sĩ canh gác. Cô bước đi suốt, và vẫn an toàn không bị phát hiện. Cô bắt đầu lo lắng về sự an toàn của mình.

Enji lần trốn đi qua từng căn phòng, phần lớn đều mở. Và không có người. Nơi ở của ông Louis rất lớn, rất nhiều phòng, như một mê cung vậy.

Cô đứng trước một căn phòng bị khoá, đang tìm cách bước vào, một giọng nói vang lên trong đầu cô:

“Cô gái, không nên như vậy....”.

Cô giật mình, quay đầu lại nhìn quanh...Không hề có ai cả.

“Tôi cũng nghĩ cô sẽ đến...”.

Giọng nói kia lại tiếp tục vang lên....

Cô trầm nghĩ, mình không gặp quỷ chứ?.

Và giọng nói đó lại nói.

“Cô gái, đi về phía trước một chút đi, rẽ trái khoảng ba mươi mét, lại rẽ phải đi thêm bốn mét nữa. Đến đó gặp tôi được không?.”.

Cô im lặng phân vân suy nghĩ, nếu bây giờ cô quay lại bức tượng kia và trốn trở về thì sao nhỉ?.. Nghe thật ngu xuẩn. Người bí ẩn kia cách cô rất xa và còn biết cô ở đây, vậy chẳng có lí do gì để trốn tránh cả.

Vì thế, cô bước đi theo lời nói bí ẩn kia.

Đứng trước một căn phòng với cánh cửa chạm khắc lớn.

Cô cầm lấy tay cầm ở cửa, đẩy nhẹ ra và bước vào.....

Enji bước vào phòng, khi cô nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế bành lớn, đang mỉm cười nhìn cô kia, cô không cảm thấy quá kinh ngạc. Mà thực sự là cô cũng nghĩ là ông rồi. Nhưng cô thực sự muốn đi, bởi vì, nụ cười của ông khiến cô cảm thấy nguy hiểm.

Cô bước đến, đứng cách người đàn ông một khoảng an toàn, khẽ cười nói:

“Chà...ngài Louis. Không có gì ngạc nhiên khi ngài ở đây. Nhưng tôi thực sự tò mò, ngài biết tôi từ khi nào vậy?.”.

Ngài Louis vẫn mỉm cười, ông chưa trả lời câu hỏi của cô, mà đưa tay ra về phía chiếc ghế đối mặt với mình như mời cô ngồi, còn hỏi cô:

“Cô gái, hiện tại ta không hề có ý đồ địch với cô. Vì vậy hãy ngồi xuống, chúng ta cùng nói chuyện một chút. Cô muốn uống trà, cà phê, hay...sữa?.”.

Hồi ở nhà ông Henry, lúc đi chơi, ăn uống với ông, cô luôn rất thích uống sữa. Cô nói nó có vị ngọt ngào khiến cô không kìm được.

Cô khẽ lắc đầu, còn tặc lưỡi một cái:

“Chắc, thất lễ. Tôi không tin ngài được. Tôi không nghĩ ăn hay uống thứ gì ở đây là tốt. Trước hết, ngài nên trả lời câu hỏi của tôi đã.”.

Ngài Louis cũng không ép buộc cô, ông cũng không có vẻ phật lòng khi cô từ chối thẳng thừng và nói như thế. Vì vậy, ông trả lời:

“Ta biết cô đang liên lạc với một người, và người đó đang giúp cô tìm Lilith.”.

Nhắc đến tên người phụ nữ kia, ánh mắt ông có vẻ trầm đi và nhìn cô với sự đe dọa không hề che giấu.

“Khi cuộc gặp này diễn ra, ta không hề nghĩ rằng là cô sẽ đến. Bởi lẽ, ta không tin cô có thể tìm cách nghe lén cuộc gặp mặt này được. Những người

tham gia cuộc gặp mặt đều không phải người bình thường, ta tin tưởng hoàn toàn, chuyện cô đến làm phiền là không có khả năng. Vậy nhưng, ta lại thấy cô bên cạnh phu nhân Isabel....”.

Enji tròn mắt, có vẻ không tin.

Đừng nói thế chứ, cô giả trang kém đến mức như vậy.?

“Không có khả năng...”. Cô nghi hoặc nói:

“Tôi đã để lộ sơ hở gì.?”.

Ngài Louis lắc đầu.

“Cô chẳng để lộ sơ hở gì. Khi gặp ta, cô cư xử hoàn toàn như một người hộ tá bên cạnh phu nhân Isabel, không có một chút lỗi. Ngay cả khi ta lướt mắt qua cô, trái tim cô cũng không đập nhanh hơn một nhịp, ánh mắt lại nhìn ta hoàn toàn kính cẩn. Phải nói, ta thực sự rất tán dương cô, rất ít người có thể giả trang qua mắt ta như vậy.”.

“Vậy thì tại sao chứ.?”. Cô càng mơ hồ.

Ngài Louis tiếp tục nói, ông ấy nói ra một câu trả lời mà cô hoàn toàn không tin được.

“Thực giác. Vampire có thực giác nhạy bén hơn người thường rất nhiều lần, khoảng thời gian khi cô và ta hay đi với nhau ở nhà anh Henry, ta đã luôn chú ý đến cô. Vì vậy, nói về cảm nhận của ta với cô sâu đậm hơn người khác. Ngay khi ta nhìn thấy cô trong thân phận của chàng trai hộ tá phu nhân Isabel, ta thấy có gì đó rất không đúng. Ta cảm thấy ta biết chàng trai kia, thân quen với chàng trai kia. Khi ta nghĩ là cô, thực giác nói cho ta biết ta đúng”.

Lúc này, cô chỉ có thể ngửa mặt lên trời mà than.

Vampire, quái dị đến mức như vậy sao.?

“Bỏ qua chuyện đó, vậy giọng nói trong đầu tôi là sao.?. Còn cả chuyện biết rõ tôi đang ở đâu nữa. Tôi không tin Vampire thần thánh đến mức như vậy.”.

Trước câu kết luận mơ hồ của cô, ngài Louis cũng gật đầu đồng tình.

“Vampire tất nhiên không thần thánh đến mức như vậy. Nhưng cô có biết, mỗi Vampire thuần chủng luôn có một khả năng đặc biệt mạnh mẽ hơn những Vampire thuần khác.?. Ta có khả năng cảm nhận được từng người ở trong một phạm vi nhất định. Nhưng ta cũng không thể theo dõi và nói chính xác cô ở đâu. Dù sao, cảm nhận cũng chỉ là cảm nhận thôi. Việc theo dõi cô, là có người giúp....”.

Nói đến đây, ông dừng lại một chút để cô suy nghĩ.

Mãi sau, cô lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Ngài Louis mỉm cười:

“Những con dơi. Cô không thấy khu rừng của ta có rất nhiều dơi sao.?. Khi cô đến biệt thự của ta, trời lúc đó đã gần tối rồi. Khi xác nhận được người hộ tá đó là cô, ta liền sai những con dơi theo dõi. Hai Dampir đó chỉ là thứ để đánh lạc hướng cô thôi. Và khi cô biến mất ở căn phòng đựng đồ kho cũ, những con dơi báo với ta, ta biết là cô sẽ đến đâu. Ta ra lệnh cho toàn bộ người hầu rời khỏi khu vực này, và đến gần đây bắt đầu cảm nhận cô. Khi cô đến gần ta ở một khoảng cách nhất định, ta có thể tấn công tinh thần của cô, nhưng chắc chắn việc đó là không thể. Vì thế, ta gửi đến cô một lời mời...”.

Cô nghe ông trả lời, nghĩ gì đó, đột nhiên bước đến chiếc ghế bành kia và ngồi xuống. Nhìn ông thật lâu, cô lại băn khoăn suy nghĩ về Jin.

Ngài Louis đã biết cô từ trước. Vậy có biết chuyện Jin gửi tin đến cho cô.?. Tờ giấy trong âu com, có thể nào là ông gửi trò.?...... Cô không nghĩ vậy. Quy tắc biết đó, không thể có người thứ hai biết đến.

Cô nghĩ ông ấy cũng đang mơ hồ. Trong căn phòng kia, khi nhận được tin không hề ai biết. Mà ông cũng nói ông chỉ có thể cảm nhận được cô thôi. Không thể chắc chắn cô đang làm gì.

Jin cũng gửi tin đến cho cô biết, ngài Louis không chắc về việc Jin có ở bên cạnh ông ta không.?

Vậy, có lẽ, ông đang lo lắng. Lo lắng vì sao cô ở đây.?. Có mục đích gì.?. Có liên quan đến Jin không.?. Cô biết được bao nhiêu.?. Có biết rằng ông đang giữ Lilith không.?

Ông không thể hỏi, bởi lẽ, nếu hỏi, sẽ để lộ nhiều thứ.

Một điều mà cô còn muốn biết.

Đó là Jin muốn gì.?

Jin có ở bên ngài Louis, làm nhiều việc sau lưng ông trọn vẹn. Vậy anh chắc chắn biết rõ năng lực của ngài Louis. Anh không thể sợ hãi đến mức nói cô già trang đến đây để rồi bị ngài Louis phát hiện. Anh chắc biết được những con dơi có thể theo dõi cô, nhưng lại không nói. Chắc chắn nữa, anh vốn dĩ không hề đứng ở nơi mà anh nói là hẹn gặp cô được.

Tại sao, cô có cảm giác như đây là một cái bẫy mà anh đẩy cô vào.?

Cô chợt nghĩ...không lẽ...anh đang sắp xếp để...cô gặp ông Louis sao.?

Đúng vậy, chắc chắn là như vậy.

Đây đúng là ý của anh.

Cô có thể hiểu tại sao anh không nói gì cả. Ngài Louis là một người có trực giác nhạy bén, biểu hiện tò mò kinh ngạc của cô nếu giả tạo sẽ không bao giờ qua mắt nổi ông ấy. Nhưng từ những phản ứng của cô, ông sẽ tin rằng cô đúng là không hề biết năng lực của ông, và ông sẽ càng cảm thấy mơ hồ hơn về việc có người giúp cô đến đây.

Cô chợt nghĩ như vậy.

Cả hai trầm mặc rất lâu, cũng im lặng rất lâu.

Trong khi cô suy nghĩ, ngài Louis cũng không đơn giản chỉ uống trà.

Ông đúng là đang lo lắng.

Cô đến được đây, vào trong toà lâu đài bằng lối đi bí mật. Ông không biết cô làm sao có thể tìm được lối đi đó, trừ khi...có người giúp.

Nhưng người đó là ai.?

Phải chăng là cái người tên Jin đó.?

Nhưng nếu vậy, tại sao khi cô đến, ông không hề thấy anh ta xuất hiện.?

Anh ta có ở bên cạnh ông không.?. Có theo dõi ông không.?. Đã biết được những điều gì về Lilith.?

Ông không biết.

Nếu anh ta có ở trong lâu đài, vậy phải biết về con dơi, về năng lực của ông chứ.?. Nhưng tại sao, cô đến đây lại có vẻ mù mờ như vậy.?. Anh ta không nói cho cô biết, như vậy thật hoang đường, anh ta là đang giúp cô mà.

Ông cảm thấy anh ta như đang bẫy cô vậy.

Lúc đầu, khi gặp cô bên cạnh Isabel, ông đã chắc lí do cô đến. Cô đến là để gặp anh ta. Chỉ có lí do đó thôi.

Rồi cô xuất hiện ở hành lang một cách không phòng bị, đi lang thang xung quanh như muốn nói “hãy đến bắt tôi đi”. .kinh ngạc khi nghe thấy giọng nói của ông, và mơ hồ không hiểu mọi chuyện...

Ông phải nghĩ lại.

Ông không thể hỏi cô về anh chàng đó được. Bởi lẽ nói ra, sẽ là khẳng định việc ông lo lắng anh ta ở bên. Mà hiện tại ai cũng rõ, anh ta đang ở gần nơi có Lilith. Như vậy, là khẳng định luôn ông biết Lilith ở đâu. Và đang lo lắng.

Gương mặt của cô thật tĩnh lặng, ông không thể đoán cô đang nghĩ gì.?. Đến đây làm gì.?. Có mục đích gì.?. Và biết được những gì.?

Ông cảm thấy thật buồn bực.

Và ông chợt nghĩ đến việc ông dễ dàng bắt được cô như vậy. Gương mặt cô hình như cũng lộ rằng cô đang khó hiểu không biết chuyện gì đang xảy ra với mình.

À...phải. Ông nghĩ ra rồi.

Ông biết đây là một cái bẫy.

Cả ông và cô đều mơ hồ. Người hiểu rõ tất cả chỉ có anh ta mà thôi.

Anh ta muốn cô đến, muốn ông bắt được cô, và muốn ông gặp cô.

...

Cùng một thời điểm, cả Enji và ngài Louis cùng nghĩ đến một vấn đề.

“Gặp người kia.?. Có giải quyết được chuyện gì sao.?.”.

Khi nghĩ vậy, cả hai cùng ngược lên nhìn nhau.

Có thứ gì đó chợt xảy ra khi hai ánh mắt chạm vào nhau.

Cả hai cùng cảm thấy lo sợ.

Dù không biết là gì.

Enji chợt đứng lên. Cô muốn rời khỏi đây ngay lập tức. Cô không biết Jin muốn gì, nhưng cô cũng không quan tâm nữa. Cứ rời khỏi đây đã.

“Cô gái, có chuyện gì vậy.?.”.

Giọng của ngài Louis vang lên có điểm khác lạ.

Cô mỉm cười đáp:

“Không có gì, tôi chỉ chợt nghĩ: Tôi nên đi.”.

Nói xong, liền lùi bước nhìn ông đầy cảnh giác.

Ánh mắt ông chợt lộ ra sự nguy hiểm.

“Không được. Xin thứ lỗi, cô đã đến đây rồi, phải làm khách nhà ta vài ngày đã.”.

Cô vẫn cười cười, không để tâm đến lời nói của ông.

“Ngài Louis, lời mời của ngài nghe không hấp dẫn chút nào. Và nghe như ngài đang bắt ép tôi vậy. Thế là không lịch sự với một quý cô đâu. Mà ngài chắc rằng, ngài sẽ cản được tôi sao.?.”.

Ông Louis im lặng, cô là đang thách thức ông. Nếu là người khác, ông sẽ không để tâm. Nhưng đây lại là cô. Ông có nghe rất nhiều về khả năng đặc biệt hơn người của cô. Và lại, ông thực sự không muốn làm cô bị thương.

Người của ông rất nhiều. Nhưng bây giờ nếu gây ồn ào, đám khách quý kia sẽ biết. Hơn nữa, còn có cả Saka nữa. Chắc chắn anh sẽ không đồng ý để ông động đến cô.

Ông nghĩ nghĩ, lại nói:

“Cô định làm gì.?. Chạy trốn sao.?. Nếu vậy, ta nghĩ không phải là một ý kiến hay. Cô định chạy đến bao giờ.?. Cả lãnh địa rộng lớn của ta, nếu cô dùng tốc độ lớn nhất, cũng phải chạy khoảng gần một ngày liên tục để có thể ra khỏi đây. Những con dơi của ta sẽ theo dõi cô suốt. Và ta sẽ theo đuổi theo cô. Cô chạy liên tục được gần một ngày với tốc độ cao nhất không.?. Xin nhắc lại, ta là Vampire thuần chủng đấy.”.

Cô khẽ khẽ mỉm cười, không cho là đúng.

“Nếu ngài nói vậy, ngài coi thường tôi quá rồi đấy. Tốc độ cao nhất của tôi không như người bình thường đâu. Sợ rằng cũng không kém ngài nhiều lắm. Mà ngài cũng đâu dám đánh tôi ở đây.?. Còn việc chạy trốn thế nào ư.?. Chỉ cần thoát khỏi phạm vi toà lâu đài này một chút là đủ rồi. Những con dơi của ngài, tôi không chắc chúng làm gì được tôi. Với một số cách đơn giản, tôi tin tưởng hoàn toàn chúng không thể nhận ra tôi được. Ngài tin không.?.”.

Cô nói, trong ánh mắt ánh lên sự tự tin tuyệt đối.

Cô được dạy để đối phó với Vampire. Các thủ thật xảo trá lại vô cùng vô tận.

Cô tin tưởng rất nhiều khả năng của mình. Mà tin tưởng nhất chính là chạy trốn. Jin chạy cũng không thể thắng cô được.

Nói như vậy, cô lại lùi một bước, ngài Louis quan sát cô cẩn thận.

Cô lùi ra đến hành lang, tiếp tục đi đến một cửa sổ không có khung gần đó, rõ ràng là muốn nhảy xuống.

Ngài Louis khẽ nhíu mày.

Và khi cô vừa định nhảy xuống,...

Một cơn đau đột nhiên ập tới, như xé rách cơ thể cô. Vẫn là cảm giác đau đến chết đi sống lại như mọi lần. Cả người như có ai bóp nát, lại như có thứ gì

đó ngoặt cắt. Trái tim thì muốn thắt lại. ...

Mặt cô trắng bệch, lập tức quỳ xuống co chặt người lại. Cả người run rẩy, đến tiếng kêu đau cũng không thể thoát ra khỏi miệng.

Tại sao lại đúng lúc này chứ.?

Ngài Louis nhìn cô đau đớn trên sàn, lập tức chạy đến nâng cô dậy.

“Cô gái, sao vậy.?....”.

Tiếng rên rỉ đau đớn vẫn toát ra khỏi miệng, thật cô gắng, cô bật ra một tiếng:

“Túi...”.

Rồi lập tức cắn môi lại, nín chặt bật máu. Đôi môi đỏ hồng thường ngày cũng trở nên xanh tím đáng sợ.

Ông Louis tự hiểu có nghĩa gì, ông vội lục túi áo của cô, và tìm ngay được một lọ thuốc trắng. Không biết liều lượng, ông lại chăm chăm nhìn cô.

“Bây...”. Lại cố gắng mở miệng ra trong đau đớn, cô khó khăn nói.

Ông Louis đưa một viên vào miệng cô, nhưng chợt nhận ra cô không thể nuốt xuống nổi. Vì thế, ông bế cô lên đưa vào phòng.

Một cốc nước được đưa tới miệng cùng những viên thuốc.

Enji nhanh chóng uống thuốc, nhưng một vài lần, khi đang nuốt, cơn đau lại ập tới khiến cô trào ra.

Ngài Louis nhìn cô đã uống xong thuốc nhưng gương mặt vẫn nhúu lại đầy đau đớn mà lo lắng. Ông tự hỏi cô bị bệnh gì.?

Mà...Saka có biết không.?

Rồi ông chợt nghĩ đến vấn đề trước khi cô phát bệnh.

Ông mang cô đến một căn phòng, lấy một loại nước kì lạ. Nhấc cô lên và ghé nó vào miệng cô. Enji thở rất nhẹ, hiện tại cô rất yếu, và biết không thể tránh được, nhưng vẫn hỏi trước:

“Ông cho tôi uống cái gì vậy.?.”.

Ngài Louis mỉm cười, chỉ nói:

“Cứ uống đi đã.”.

Cô đành phải uống.

Sau khi tỉnh táo lại, Enji ngồi thẳng dậy nhìn ông. Hắng giọng hỏi lại.

“Ngài Louis, ngài cho tôi uống thứ gì vậy.?. Ngài định giờ trò gì.?.”.

Ông Louis đưa cho cô cốc sữa, thân nhiên nói:

“Bắt cóc cô vài ngày thôi.”.

Bản nhạc vô danh.

Enji không biết ngài Louis đã đưa cô uống thứ gì. Vì cô không thấy tác hại nào sau khi uống nó cả. Cô hoàn toàn bình thường. Bình thường, nên cô mới càng thêm lo lắng.

Khi không xác định được loại nước đó, cô đành phải cam chịu và chấp nhận việc mình sẽ làm khách ở nhà ông Louis vài ngày. Mà chính xác hơn là năm ngày. Bởi vì trước khi đến đây, cô đã phòng trừ trường hợp bị phát hiện. Cô đã nói với Dino rằng nếu trong khoảng năm ngày sau mà cô không liên lạc lại, anh sẽ báo với Đại Lão và Saka để đến nơi đây đòi cô về.

Khi ngài Louis nghe cô nói vậy, ông chỉ cười. Và nói rằng:

“Năm ngày.?. Vậy là quá đủ rồi.”.

Sáng hôm sau, cô được tin nhóm người kia đã rời đi. Cả lâu đài hùng vĩ ngoại trừ người hầu và cảnh vệ chỉ còn lại ngài Louis và cô.

Ngài Louis đối xử với cô rất tốt. Cô thực sự không biết ông ấy có phải đang bắt cóc cô không.

Trong những ngày này, cô có quyền tự do đi lại trong tất cả toà lâu đài, không một khu vực nào bị cấm cản. Vài căn phòng bị khoá và không thể vào được (thực ra là cô nếu cô nghĩ mình được phép phá cửa) thì những căn phòng khác đều rất bình thường.

Khi ngài Louis và cô gặp nhau trong các bữa ăn, khi đi dạo và chơi cờ buổi tối, phần lớn thời gian đều là im lặng. Cô nghĩ, ông có lẽ đang chờ đợi việc cô mở lời trước. Nhưng cô lại không muốn thế. Cô đang mong muốn, người đàn ông với nụ cười nhẹ nhàng này có đủ kiên nhẫn cho đến giờ phút cuối cùng mà không hỏi cô về Lilith hay không.?

Cô còn một lo lắng khác, đó là hình như Jin quên cô mất rồi. Bởi vì ngốc Jin không hề liên lạc với cô lần nào. Cô hoàn toàn tin tưởng đây là Jin cố ý, bởi lẽ, một con người tài năng như Jin, sẽ chẳng có rào cản nào có thể khiến Jin hành động nếu anh muốn. Kể cả khi bên cạnh cô có một con quái vật có những con dao dễ thương theo dõi cô đêm ngày và cả cái thứ cảm ứng không bình thường ấy nữa.

Cô tự hỏi Jin đang làm gì.?. Và muốn cô làm gì.?.

□ _

Vào khoảng hai giờ sáng của ngày thứ năm, khi cô đang nằm ngủ, cô nghe thấy một thứ.

Đó là một bản nhạc.

Xa lạ theo một cách nói nào đó, bởi lẽ cô mới chỉ từng nghe nó trong giấc mơ khi cô nhìn thấy chiếc dương cầm kia. Và quen thuộc một cách khó giải thích.

Mơ hồ.

Cô nghĩ mình đang ở trong một giấc mơ.

Bản nhạc kia vang lên, và cô cảm thấy nó rung rợn như một điệu nhạc của những hồn ma vậy. Nó sâu thẳm, đau khổ, và tuyệt vọng.

Trong thứ ánh sáng không thể nói là đen hay trắng, cô cảm thấy người mình run lên, có lẽ là sợ hãi. Bản nhạc kia như đeo bám cô suốt, ngay cả khi cô nghĩ mình đã bật tai rồi, nó vẫn cứ réo rắt trong đầu cô. Thật kì lạ, khi lần đầu tiên nghe thấy nó, cô thấy rằng nó rất êm dịu, nhẹ nhàng và tràn đầy một thứ tình cảm. Lúc đó, thứ tình cảm ấy rất mãnh liệt. Cô đã nghe, và cảm nhận tình cảm ấy. Cô đã thấy nó giống một loại tình cảm nào đó cô từng trải qua, nhưng cô không nhớ được. Và bây giờ, cô chợt nhận ra, thứ tình cảm mãnh liệt trong bản nhạc khi đó giống y hệt thứ tình cảm đã dâng lên trong lòng cô khi gặp Saka lần đầu tiên. Cô nhớ khi gặp anh, ngoài việc muốn giết anh và bắt đầu mất kiểm soát, một loại tình cảm còn mãnh liệt hơn ý nghĩ muốn giết anh dâng lên, và dù chỉ một thoáng thôi, thì nó vẫn mãnh liệt.

Bản nhạc ấy bây giờ vang lên, nhưng lại không khiến cô cảm thấy dễ chịu, mà khiến cô bứt rứt không yên. Và khi cô nghĩ mình sắp chịu đủ rồi, nó đột ngột dừng.

Cô đang định thở phào, nhưng...

Một tiếng thét...cô nghĩ vậy...vang lên.

Một tiếng kêu gào...cô nghĩ thế...vang lên.

Tiếng cầu khẩn...hình như vậy...vang lên.

Và tiếng khóc...sao lại đau đớn như thế...vang lên.

Chúng xoáy mạnh vào tâm trí cô.

Giọng nói non nớt đó, giọng nói của đứa bé đã từng bên cạnh chiếc đàn dương cầm trong giấc mơ trước, cô nghe thấy. Nhưng nó không còn dễ thương nữa, không còn vui tươi nữa, cô chỉ thấy nó khàn đặc và buồn khổ thôi.

“Đừng như thế, đừng bỏ đi....”

“Để thứ đó tránh xa tôi ra, tôi không thích nó, tại sao nó lại đỏ như vậy, sao nó lại cứ bám trên người tôi...”.

“Đau...đau quá...sao lại đau như vậy..”.

“Các người mang Jin đi đâu.?. Trả Jin lại cho tôi...”.

*“Các người làm gì Jin vậy.?. Sao Jin lại như thế.?. Đây có phải Jin đâu. Jin khác cơ mà. Các người mang Jin đi đâu rồi...”.*Xung quanh cô, tất cả đều hỗn loạn, mọi thứ đều mờ ảo, không rõ ràng, chỉ có tiếng thét tuyệt vọng đau khổ của âm thanh non nớt ấy không ngừng vang lên.

Rồi cô bật dậy.

Enji không biết cô đã rời giường như thế nào, đã đi như thế nào, nhưng bây giờ, trước mắt cô là một cánh cửa. Tiếng nhạc đang phát ra từ trong đó, không một chút suy nghĩ, cô đẩy cửa ra...

—
Ông Louis ngồi bên một chiếc dương cầm, khi đang dạo một bản nhạc ông nghe thấy tiếng cửa phòng bị mở ra.

Giật mình, ông quay người nhìn về phía cửa.

Và kinh ngạc khi phát hiện ra cô đang ở đó.

Một chút hoảng sợ, khi ông thấy cô đứng thất thần và có vẻ vô hồn nhìn ông. Trên gương mặt cô đang giàn dụa nước mắt. Mà dường như, cô còn có vẻ không biết rằng mình đang khóc.

Cô bước vào, cất giọng hỏi ông với giọng nói khàn hơi lạc đi, gương mặt cô vẫn có vẻ gì đó khó hiểu và vô hồn. Khi cô hỏi, ông còn cảm tưởng rằng cô hỏi chỉ trong trạng thái vô thức.

“Bản nhạc đó là gì vậy?.. Bản nhạc mà ông đang đánh ấy, nó là gì vậy?..

Ông suy nghĩ, và nhớ đến bản nhạc mình vừa đánh. Ông lại nhìn cô, nhận ra tình trạng hoàn toàn không bình thường này. Có thứ gì đó đang vang lên trong lòng ông, khiến ông hơi kích động.

Ông cố gắng giữ bình tĩnh và hỏi:

“Cô gái, cô sao thế?..”.

“Bản nhạc đó, nói đi. Nó là gì vậy?..”.

Vẫn có vẻ thờ thẩn, cô chẳng quan tâm ông đang hỏi mình, tiếp tục đặt câu hỏi cũ.

Ông suy nghĩ, và đáp lại:

“Trước hết, ta muốn hỏi, cô biết nó sao?..”.

Enji lập tức im lặng không nói. Cô ngơ ngác cúi đầu xuống đất và không thể nghĩ được gì. Cô không quan tâm rằng ngài Louis có đang khai thác thông tin gì ở cô không, cô chỉ biết một điều: Cô muốn biết bản nhạc đó.

Vì vậy, cô trả lời.

“Tôi biết. Tôi đã từng nghe thấy nó trong giấc mơ. Jin từng gửi đến cho tôi một chiếc dương cầm. Khi chạm vào nó, tôi đã nghe thấy bản nhạc này. Nhưng lúc đó, bản nhạc tôi nghe rất êm dịu. Nó không có sắc thái kinh khủng như bản nhạc của ông. Nó không tuyệt vọng như vậy.”.

Ngài Louis nghe cô nói, khi cô nhắc đến chiếc dương cầm, hơi thở của ông có chút dồn dập. Ông có vẻ hơi kích động, ông hỏi cô:

“Chiếc dương cầm đó, có gì đặc biệt không?..”.

“Ừm...Nó có màu đỏ nâu, và...phím cuối cùng của nó bị hỏng.”.

Cô vừa dứt lời, ngài Louis lập tức bật dậy khỏi ghế. Miệng ông mấp máy định nói gì đó, trong mắt ông là sự kích động, và có vẻ như ông sắp lao đến chỗ cô vậy.

Đúng lúc đó, cô lại nói thêm

“Jin cũng thế. Jin cũng nghe được bản nhạc khi anh ấy thấy chiếc dương cầm. Jin có nói như vậy.”.

Bước chân của ông lập tức khựng lại, ông hiện ra vẻ mặt vô cùng sửng sốt và hết sức bối rối. Có vẻ như ông đang hoang mang.

Rồi sau đó, ông trấn tĩnh lại. Ông suy nghĩ, sau khi đã có vẻ suy nghĩ cẩn thận rồi, ông nhìn cô và hỏi một câu:

“Cô gái, cô biết gì về ta và Lilith?..”.

Cô không biết mình làm vậy có đúng không, nhưng cô đã đáp thành thật.

“Ngài là người yêu của bà ấy. Hay ít nhất, hai người yêu nhau. Và Jin nói, ngài biết bà ấy đang ở đâu.”.

Cô đang nói sự thật, bởi lẽ, cô biết ngài Louis có thể nhận ra sự dối trá. Hơn nữa, cô không nói rằng ngài Louis có giữ Lilith. Cô nói ông ấy biết Lilith ở đâu. Đó cũng là sự thật rồi.

Ngài Louis có vẻ thêm ngạc nhiên khi cô nói một điều như vậy. Nhưng rồi ông không có vẻ gì nữa. Đến lúc này, ông mới trả lời cô vấn đề cô đang quan tâm:

“Bản nhạc ta vừa đánh, đó là bản nhạc của gia đình Lilith. Lilith là người cuối cùng của một gia đình Vampire thuần chủng có sức mạnh rất lớn ở nước Ý. Ngoài những sức mạnh bình thường, gia đình của cô ấy có sức mạnh về tâm linh. Họ có thể nguyên rủa người khác, người bình thường hay Vampire thuần chủng chúng tôi nếu họ có cơ hội thuận lợi. Bản nhạc của gia đình Lilith rất kì diệu. Khi đánh bản nhạc, nếu cô đưa tình cảm của mình vào, nó sẽ có những tác dụng khác nhau. Nếu Lilith đánh bản nhạc này khi cô ấy vui, cô sẽ cảm thấy đất trời như mùa xuân đang về vậy. Còn nếu Lilith đánh bản nhạc này khi cô ấy buồn, cô ấy có thể khiến cho người khác muốn tự sát. Cô ấy đã dạy ta khi ta và cô ấy ở bên nhau.”

Enji nghe xong, nhớ đến những giấc mơ của mình mà càng ngày càng cảm thấy khó hiểu.

Bản nhạc đó chắc cô đã từng nghe khi còn nhỏ.

Nhưng người đánh bản nhạc này chỉ có Lilith.

Vậy?.. Cô biết Lilith sao?..

Khi cô còn đang suy nghĩ, ngài Louis chợt hỏi cô:

“Cô gái, người con trai tên Jin đó...như thế nào?..”.

Enji ngược lên nhìn ông, không hiểu ông vì sao lại hỏi cô điều này, sau khi suy nghĩ, cô đáp:

“Anh ấy có đến bảy phần giống tôi. Nhưng đó chỉ là trước khi Jin bỏ đi, còn bây giờ, tôi không biết anh ấy thế nào nữa. Anh ấy rất tài giỏi, anh ấy biết mọi thứ. Anh ấy rất tuyệt.”.

“Vậy sao?..”.

Ngài Louis nói như hỏi lại, nhưng cô nghĩ không cần thiết phải trả lời. Ông có vẻ như đang tự hỏi chính mình nhiều hơn.

Một thoáng im lặng, cô chợt quay người lững thững rời đi.

Trong đầu cô, mọi thứ đều xáo trộn.

Không biết là có phải ảnh hưởng còn lại của bản nhạc kia không, mà cô lại cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Cô đã tìm hiểu rất nhiều. Tại sao?.. Mọi thứ lại vẫn mơ hồ như vậy. Cô muốn gặp Jin, muốn gặp anh ấy điên cuồng. Cô cần anh ấy giải thích. Hoặc bất cứ ai cũng được. Cô cần một người giải thích cho cô điều này.

Tiết lộ.

Như đã dự đoán, ngay buổi chiều ngày thứ năm, ngài Louis được báo có một vài chiếc xe tiến vào lãnh địa của ông.

Ông mỉm cười chấp nhận và không ngăn cản những chiếc xe ấy.

Và trong thời gian khi chiếc xe đó đến, ông tìm cô.

Ngài Louis đi vào phòng cô và mang theo một chiếc cốc chứa một thứ nước lỏng màu xanh biển đẹp tuyệt. Ông đưa nó cho cô và có ý bảo cô uống.

Cô nhìn nó cảnh giác, rồi lại nhìn ông và hỏi:

“Nó là thứ gì vậy?..”.

Ngài Louis không trả lời.

“Nếu tôi không uống thì sao?..”.

Và bây giờ, ngài Louis mới đáp:

“Ta nghĩ, ta sẽ nhận được sự giận giữ của cháu trai mình khi nó biết ta đã chạm môi với cô.”.

Enji không nói gì trong một khoảng thời gian, rồi cuối cùng, cô cầm chiếc cốc đó lên, nhấp nhấp một chút. Vị thật chẳng ngon chút nào. Nhưng rồi, cô vẫn uống hết nó chỉ trong một hơi. Và ngay sau khi uống xong, ngài Louis đưa cho cô vài viên mứt quả ngọt.

Không cảm ơn vì sự tử tế của ông, cô cầm lấy mấy viên mứt quả đó và đưa vào miệng. Nhưng vẫn không quên hỏi:

“Tôi đã uống hết rồi, giờ ngài có thể nói, nó là thứ gì không?..”

Có vẻ cân nhắc, nhưng rồi ông Louis vẫn trả lời:

“Một loại thuốc suy nhược cơ thể. Nếu đã uống hết nó rồi, tôi tin rằng trong một khoảng thời gian, cô chỉ có thể là một cô gái bình thường. Cô không

thể đâm vỡ tường gạch, bật lên cao chục mét và nhảy xuống từ độ cao vài chục mét mà không có vấn đề gì. Thứ này cùng loại với thứ lần trước cô uống, nhưng mạnh hơn. Cơ bản là như vậy.”

Enji thấy mình hình như bị nghẹn.

Khẽ nhú mày, cô đứng dậy, và chậm chậm đi về phía tường. Giơ nắm đấm lên, trước khi giáng một cú vào tường, cô cảm nhận cơ thể mình. Chà. Hoàn toàn ổn. Vì thế, cô liếc ông một cái, và...đấm mạnh vào bức tường.

Krắc...

Cô hoàn toàn không hề quen với tiếng động nhỏ đó.

Tất nhiên là vậy. Bởi lẽ,..krắc... là tiếng xương tay của cô khi bị gãy.

Mặt cô hơi tái xanh, rồi trắng hơn bình thường. Khoé mắt cô giật giật. Cô mím môi, có vẻ gắng nhịn đau. Ở phía kia, ngài Louis đang nhìn cô lo lắng.

Và có vẻ như không thể nhịn đau được, cô gào lên.

“Aaaaaaaaa... đau quá. Đau chết đi...”.

Saka cảm thấy bức tức. Anh nhớ rằng khi cô Elik báo tin Enji trở lại nhà Fujimaru, anh đã vội giải quyết mọi việc và trở về. Nhưng cô đã đi rồi. Hơn thế nữa, bốn anh em nhà kia lại không chịu hé răng gì với anh cả.

Anh chỉ nghĩ cô lại đang đi đâu đó, vì thế cũng không phiền lòng nhiều.

Rồi bây giờ, mới đây, khi anh đang ở Pháp và muốn trở về Nhật Bản khi một tuần rồi Enji biệt tích và cả bên Đại Lão cũng nói không biết cô ở đâu. Thì anh nhận được tin cô đang ở nhà chú của mình. Người báo tin và một vị phu nhân thuần chủng của gia tộc, bà ấy đã điềm nhiên khi nói ra câu này:

“Cô gái đột nhập nhà Louis để làm gì đó. Mấy ngày rồi không thấy liên lạc, tôi nghĩ Louis tóm được cô ấy rồi.”

Anh đã cùng một vài người nữa vội vàng đến đây. Phòng trừ trường hợp chú của anh không đồng ý cho phép anh vào nhà, anh đã mang theo cả người của mình. Sẵn sàng phá nhà của ngài Louis ra để tìm cô.

Và khi anh sắp bước đến phòng của cô, anh nghe thấy tiếng gào của cô vang lên.

“Aaaaaaaaa... đau quá. Đau chết đi...”.

Giật mình, anh cảm thấy rất lo lắng.

Ngài Louis làm gì cô sao?. Enji đâu có hay kêu đau như vậy.

Rồi tiếng cô lại cất lên đầy căm phẫn.

“Ngài Louis, ngài cho tôi uống thứ gì vậy, đau quá. Tất cả là tại ngài...”.

Khuôn mặt anh tối sầm lại ngay lập tức. Anh chạy đến trước cửa phòng cô, và không lên tiếng hay gõ cửa, anh đá sập nó.

Trước mặt anh, Enji ngồi trên sàn, nước mắt rung rung ôm tay phải của mình đang nhìn ông Louis bối rối bên cạnh đầy ai oán.

Ông Louis có vẻ rất khó xử khi cô nói vậy. Ông nhẹ nhàng lên tiếng:

“Cô gái, từ từ đã nào. Để ta xem vết thương của cô...”.

Và khi cánh cửa bị đập đổ, cả hai người cùng ngược lên nhìn anh đang đen mặt ở đằng trước.

Enji vừa nhìn thấy anh, lập tức nước mắt tí tách rơi, và với dáng vẻ đáng thương nhất, cô lên tiếng:

“Saka, ngài Louis cho em uống thứ gì ấy. Bây giờ, em không giống như bình thường nữa...”.

Ông Louis nghe cô nói và không cho là đúng. Bây giờ, cô mới chính xác là một cô gái bình thường. Vì rõ ràng, bình thường thì cô không bình thường chút nào hết.

Rồi ông lại nhìn người cháu của mình đang nén giận ở đằng xa.

Ngay lập tức, ông giải thích.....

“.....”.

Saka ngồi quán băng cho cánh tay của cô, cố gắng nhẹ nhàng nhất có thể.

Cô vẫn có vẻ bức mình, và rất oan ức. Cô không nghĩ đến có một ngày, cô lại có thể yếu đuối như vậy. Anh biết cô đang không vui, nên cũng không nói gì. Mặc dù, anh cảm thấy rất thoải mái. Và theo cách nghĩ rất xấu xa, anh thấy người chủ của mình làm vậy thật tốt.

Enji nhìn bàn tay đang bị băng bó của mình, liếc nhìn ngài Louis đang mỉm cười nhẹ nhẹ kia.

Trong một thoáng bức tức và phẫn nộ hết mức, cô quay sang nói với anh một câu kinh động:

“Saka, để em nói cho anh nghe vì sao em đến đây.”.

Ngài Louis biến sắc, còn anh có vẻ hơi ngạc nhiên khi đột nhiên cô nói thế.

Khi ngài Louis còn chưa kịp ngăn cản, cô đã nói tiếp:

“Ngài Louis biết Lilith ở đâu. Em đến đây để tìm tin tức ấy. Gia đình anh đã bị ông ấy lừa gạt nhiều năm rồi. Việc biết Lilith ở đâu không phải là ở em. Mà ở chính người chủ của anh.”.

Saka chưa bao giờ nghĩ mình bị kinh động đến như vậy.

Anh quay sang nhìn ngài Louis, và hiểu điều cô nói là đúng khi thấy mặt ông ấy biến sắc đến như vậy.

Giam giữ và nguy hiểm.

Enji thực sự cũng chẳng rõ vì sao mình lại nói ra những điều đó. Cô đã giữ kín chuyện ấy rất lâu, làm rất nhiều chuyện, và cuối cùng...nói toẹt ra.!

Cô nghĩ có lẽ mình hơi ngốc.

Cô còn nhớ, Saka đã im lặng nhìn ngài Louis rất lâu và không hề nói một lời gì cả. Có lẽ anh vẫn không tin lắm, hay không thể chấp nhận được sự thật trước mắt.

Còn ngài Louis lại đi nhìn cô chăm chú, ông không hiểu tại sao cô lại nói. Ông đã luôn nghĩ rằng cô biết ông đang giữ Lilith, nhưng suốt những ngày qua, cô cũng không xác nhận điều ấy. Bởi lẽ, cô muốn ông thêm nghi hoặc. Nhưng bây giờ, ngay trước mặt Saka, cô tức giận, và lại chẳng e dè gì nói thẳng thừng như vậy.

Cách cư xử của cô, quả thật đã vượt ra khỏi phạm trù của logic và ông không thể nào hiểu được.

Ông hỏi, gần như không giữ được bình tĩnh:

“Cô gái, tại sao cô lại nói.?. Cả hai chúng ta đều hiểu, giữ kín việc này càng lâu sẽ càng tốt. Cô đang có ý gì.?.”.

Lúc đó, cô đã nhếch một bên mắt lên, đáp lại với giọng uất ức và ngang bướng:

“Tôi mệt mỏi. Và cả tức giận nữa. Từ khi chuyện này xảy ra, tôi bị tất cả mọi người lừa gạt, lợi dụng. Các người xoay tôi đủ trò, tôi làm nhiều việc, đuổi theo những tin tức, nhưng rồi thứ tôi nhận được chỉ là sự bí ẩn. Ngày càng bí ẩn, ngày càng mơ hồ....Tôi. không. thể. chịu. được. nữa.”.

Ngừng một chút, căm phẫn, cô nói tiếp:

“Tôi không quan tâm mọi chuyện đi đến đâu nữa. Đại Lão, Jin, bất kể ai, thế nào cũng được. Tôi chỉ cần sự thật thôi. Tôi ghét các kế hoạch, ghét việc các người tính kế tôi. Tôi ghét điều đó. Nhưng lại không thể làm được gì. Vậy nên, các người đừng tưởng mình được lợi. Tôi không làm được gì, nhưng tôi có thể gây rối. Mọi việc cứ rối tung lên, càng rối càng tốt. Chẳng cần chờ đợi gì nữa, tôi chỉ muốn gặp Lilith thôi. Tôi không làm ông mang Lilith ra được, nhưng họ có thể.”.

Cô chốt một câu, đưa ngón tay trỏ ở bàn tay lành lặn chỉ vào anh.

Saka lúc đó mới có vẻ tỉnh lại sau cơn shock. Anh đột nhiên đứng dậy, và bế bổng cô lên, trước khi rời đi chỉ để lại một câu:

“Louis de Valois....mong ngài có thể đưa đến cho mọi người lời giải thích vừa ý.”.

Anh không gọi ngài Louis là chủ nữa.

Khi ở trên xe của anh, cô ôm gối ngồi một góc. Trên gương mặt nhỏ lộ rõ một điều gì đó khó nói, nhìn cô lúc này, người khác sẽ nghĩ cô đang muốn khóc. Anh có vẻ như vẫn chưa thể tin sự thật trước mắt, vì vậy không hề để ý đến cô mà trầm tư suy nghĩ.

Rất rất lâu sau, cô mới lên tiếng hỏi:

“Chúng ta sẽ đi đâu.?.”.

Và anh mới chú ý đến cô, anh trả lời:

“Lãnh địa của gia tộc Vampire. Vùng đất mà ở đó, em sẽ là người bình thường duy nhất.”.

Cô không phản đối gì cả.

Anh nhìn cô, nhớ lại lí do cô đột nhiên hành động một cách hết sức bất ngờ vừa rồi, và thấy cô đang ngồi ôm gối đáng thương, bèn nhích đến gần, đưa tay định vuốt mái tóc mềm của cô.

“Bé con...”.

Gần như ngay khi anh mở miệng, cô đã thét lên dữ dội.

“Đừng chạm vào tôi. Bây giờ anh biết hết rồi, khỏi cần phải lợi dụng tôi nữa. Đi mà tìm cách mở miệng ngài Louis ấy.”.

Bàn tay anh ở trên không trung khựng lại...

Nhưng rồi nó tiếp tục tiến tới, anh nói với cô dịu dàng như đang dỗ trẻ con:

“Bé con, đừng nói như vậy. Em sao thế, em không khoẻ sao.?. Quay lại đây tôi nhìn một chút.”.

Lần này, cô không nói nữa, mà trực tiếp dùng cánh tay an lành của mình hất tay anh ra, cô quay đầu sang, trong ánh mắt nhìn anh đầy vẻ hiềm nghi, cảnh giác.

“Anh lại muốn gì nữa.?.”.

Cô lại nói, giọng hoà nghi.

“Vẫn còn một vài chuyện tôi biết mà chưa nói với anh, nhưng bí mật quan trọng nhất tôi đã nói rồi. Giờ anh chỉ cần moi thông tin ở chỗ ngài Louis nữa thôi. Ông ấy biết nhiều hơn cả tôi nữa đó.”.

Anh cảm thấy nhói trong lòng rất rất khó chịu. Nhưng vẫn giữ bình tĩnh. Anh nghĩ là cô vẫn đang câu vi loại thuốc của ngài Louis. Enji từ trước đến giờ luôn tự hào mình là một người mạnh mẽ. Cô chưa bao giờ bị rơi vào hoàn cảnh mà cảm thấy mình lại bất lực và yếu đuối như thế này. Yếu đuối đến mức mọi việc đơn giản trước kia cô đều không làm được, và những điều điên rồ cô đã từng làm và từng nghĩ đến trước kia lại quá xa trong tầm với.

Từ trước đến giờ, anh luôn biết cô căm ghét thế nào với sự yếu đuối của con người bình thường, vì thế, anh không bao giờ thử dùng sức với cô. Còn ngài Louis, lại khiến cô mất đi thứ cô tự hào nhất. Và hậu quả là đẩy sự tức giận vốn đang âm ỉ nhưng mãnh liệt của cô bùng nổ thêm lần nữa. Với Enji, khi mà cô tức giận, thứ được gọi là hậu quả không bao giờ được tính đến. Như là lần cô đi loay quanh nhiều nơi và giết Dhampir rồi gửi băng về cho anh xem vậy. Anh dám chắc lúc đó cô thực sự nghĩ nếu không có ai ngăn cản, cô sẽ giết dần dần tất cả Vampire thật chứ không chỉ là khiêu khích đơn thuần. Còn lần này, cô không quan tâm kế hoạch của người mà cô luôn tin tưởng – Jin - người mà trong thời gian dài vừa qua, cô vẫn luôn nghe lời theo, nói ra tất cả, chỉ để làm khó ông Louis.

Với cái lí do này, chẳng ai có thể hiểu được.

Và với cũng lí do này, nhiều người sẽ học máu khi biết lí do.

Có lẽ anh nghĩ để cô yên là tốt nhất, vì thế, sau khi cân nhắc, anh ngồi dịch xa cô và im lặng, để cô một mình với những suy nghĩ của cô.

Còn cô, cô co chân lên ghế, tay siết chặt chiếc gối mềm, gục đầu vào nó thăm nghĩ ngợi lung tung:

“Jin, em làm hỏng hết mọi chuyện rồi. Giờ thì làm gì đó và đến gặp em đi. Thế này chán quá. Em không thích thế này đâu.”.

Ngài Louis đã bị triệu ngay đến lãnh địa của gia tộc Vampire ngay sau đó. Và không thể nghĩ đến việc bỏ trốn. Ông biết rõ sức mạnh của gia tộc, và hơn hết, thời gian này, ông không thể bỏ đi. Có một điều giữ chân ông lại.

Trong buổi họp kín của những cao tăng trong gia tộc, anh được Đại trưởng lão cân nhắc nên tránh mặt. Dù có khó chịu và không muốn đồng ý, anh vẫn phải nghe theo. Dù sao thì, anh nghĩ ông nội sẽ nói lại mọi việc cho mình. Và anh vẫn còn một con búp bê nhỏ đang giận dữ cần được dỗ dành.

Lãnh địa của gia tộc Vampire là cả một vùng đất rộng lớn. Enji đã đi qua rất nhiều toà lâu đài hùng vĩ và tráng lệ, mà Saka nói đó là nhà riêng của một số cao tăng. Một vài toà lâu đài lớn hơn nhiều giống như pháo đài, anh nói đó là nơi tập trung của các gia đình.

Ở nơi đây rất nhiều người, thực sự là vậy. Và họ và Dhampir hoặc Vampire. Cô chưa từng thấy nhiều Dhampir, Vampire đến như vậy. Trong khi cơ thể

mình đang yếu đuối và thấy nhiều người gây nguy hiểm cho mình, cô lại càng có vẻ cáu gắt. Mặc dù anh đã hiểu và cô gắng tìm mọi cách khiến cô an tâm.

“Không kẻ nào dám làm gì em đâu. Đừng lo lắng, bé con....”.

Đáp lại anh chỉ là cái mím môi và trừng mắt của cô khiến anh khổ sở.

Nơi anh đưa cô đến là một pháo đài hùng vĩ nhất mà cô từng thấy, lớn và rộng nhất mà cô từng thấy, trông có vẻ nguy hiểm nhất mà cô từng thấy, và tất nhiên, nó là nơi nguy hiểm (thật sự) nhất mà cô từng bước chân vào.

Cảnh vệ ở khắp mọi nơi, ngoài đứng gác, còn có những tốp nhỏ hơn đi soát quanh những khu vực lân cận nữa.

Khi cô bước xuống xe cùng anh, ngay lập tức cô đã bị rất nhiều ánh mắt thu hút.

Có một đám người vội bước đến để chào anh, báo cho anh một vài điều. Sau đó, anh muốn dẫn cô bước đi. Nhưng trước sự khước từ rất kịch liệt của cô, phải rất khó khăn anh mới có thể cầm tay cô được.

Thêm cả sự góp mặt của anh, thái độ khó chịu khi ở bên anh của cô, thật tốt đẹp, cô càng bị chú ý hơn nữa.

Dù bực mình thế nào, Enji vẫn cố gắng nhớ những nơi mình đã đi qua, những ngã rẽ lằng nhằng và hành lang dài đến mức đáng sợ. Mọi nơi trang hoàng có vẻ giống nhau, ít nhất là các hành lang chẳng khác nhau là mấy, nhưng cô tin tưởng vào đầu óc của mình, cô nghĩ mình vẫn sẽ tìm được đường ra nếu anh không cố gắng bắt cô lại. Hoặc, trong một số trường hợp, cô vẫn có thể thoát ra được mà không bị lạc.

Bây giờ là một vài vấn đề cô cần quan tâm.

“ Có những ai sống ở đây.?. ”.

Anh có vẻ ngạc nhiên khi cô đột nhiên mở miệng, nhưng rồi anh có vẻ vui và trả lời ngay tức khắc.

“ Rất nhiều người của gia tộc Valois đều ở đây. Họ sống ở trong các khu khác nhau, tùy theo địa vị của mình. Các Vampire quý tộc, đại quý tộc sẽ sống ở một khu vực khác. Những Vampire thuần chủng của nhà Valois sẽ sống ở một khu vực riêng tách biệt, được đặc biệt đãi ngộ và canh gác sẽ cẩn mật hơn. Các Dhampir và các Vampire thân phận thấp đều sống ở trong toà lâu đài này, ở một khu vực xa nơi này rất nhiều, tôi cũng chưa đến đó bao giờ.”.

“ Vậy tôi ở đâu.?. ”.

Trong thâm tâm, cô thực sự không muốn câu trả lời của anh:

“ Tất nhiên là em ở cùng tôi.”.

Nhìn ra được sự khó chịu trên gương mặt cô, anh hiểu nhầm rằng cô không thích ở nơi này, vì thế lại nói tiếp:

“ Tôi có một toà lâu đài ở gần đây, thực sự thì đưa em đến đó sống cũng không sao, nhưng... ”. Anh chợt im lặng và có vẻ cân nhắc.

“ Tôi muốn đến đó.”. Cô nói, mắt khẽ sáng lên. Nếu ở toà lâu đài của anh, có thể sự canh gác không “ tốt ” như ở đây.

“ Nhưng... nếu có người đến và mang em đi thì biết làm sao.?. Ở đây vẫn là tốt nhất. Nơi này người ngoài thâm nhập vào khó lắm.”.

Rồi lại dắt cô đi tiếp.

Khi mà Enji bị giam giữ ở trong một căn phòng lớn kinh khủng, quá mức xa hoa và lộng lẫy thì ở nơi khác, cao tầng nhà Valois đang kinh động về tin tức mình nhận được.

Khi ngài Louis đến, họ yêu cầu ông phải đưa cho họ một lời giải thích.

Cao tầng nhà Valois có bảy người. Tất cả đều là Vampire thuần chủng.

Thực tế, số Vampire thuần chủng nhà Valois thì nhiều hơn, nhưng số người còn lại yêu thích cuộc sống không quan tâm đến địa vị, và chỉ muốn sống theo riêng mình. Vì thế, chỉ còn bảy người đồng ý đứng ra quản mọi chuyện.

Trong căn phòng họp, ông Louis đang im lặng và vẫn chưa hề nói điều gì.

Mọi người cũng có vẻ không hề lo lắng, họ kiên nhẫn chờ đợi....

...

Cô thấy anh đột nhiên bước vào phòng, trên tay anh cầm một khay thức ăn nhẹ. Tò mò nhìn anh, cô hỏi:

“Anh không tham dự cuộc họp sao.?.”.

Anh lắc đầu trả lời:

“Không cần thiết, lát nữa ông nội sẽ nói lại mọi chuyện cho tôi. Mọi người cũng đồng ý như vậy, họ nghĩ tôi sẽ bị kích động khi nghe chú nói”.

Cô im lặng nhìn anh rồi khẽ bật cười.

Anh cảm thấy không hiểu về thái độ của cô, vì thế anh hỏi:

“Gi thế, sao em lại cười.?.”.

“Tôi cười vì anh ngốc...”. Cô nói đầy trào phúng. “Anh lớn như thế này rồi, sao vẫn còn tin tưởng họ đến như vậy. Một cuộc họp quan trọng như thế, anh lại có thể bỏ qua.?. Để tôi nói, là họ... muốn lừa dối anh. Tôi không nói chuyện này, vì tôi muốn khi anh tham gia cuộc họp, anh sẽ biết. Tôi hỏi anh, anh có biết ngài Louis là gì của Lilith không.?.”.

Saka im lặng, rồi chỉ lát sau, mắt anh mở lớn.

“Trước đây tôi nghĩ là anh không biết, bởi lẽ mọi hoạt động điều tra của anh, đều có dính dáng đến gia tộc Valois ở đằng sau. Mọi tin tức anh tìm kiếm đều bị phong tỏa, và chẳng ai nói cho anh biết sự thật cả.”.

Cô ngừng một chút, tiếp tục nói:

“Lilith là người yêu của ngài Louis. Ngài ấy đã mang Lilith đi sau khi bà ấy gây ra vụ việc của mười bốn năm trước. Hiện giờ, ngài Louis đang giữ bà ấy, và đang muốn làm gì đó. Lilith có lẽ đang bị bệnh, và ngài Louis cần làm việc gì đó để cứu sống bà ấy. Anh có hiểu không.?. Sự việc mười bốn năm trước chẳng đơn giản như anh biết đâu. Và tôi tin tưởng một điều, gia đình Valois tìm Lilith không đơn thuần chỉ là để trả thù vụ việc mười bốn năm trước. Họ muốn làm điều gì đó. Vậy nên, làm phiền anh, bây giờ hãy đến cuộc họp, nghe đủ các lí do của ngài Louis và về đây nói lại cho tôi được không.?.”.

Cô vừa dứt lời, anh đã biến mất.

Nhưng cô vẫn nhìn thấy được, trong ánh mắt của anh trước khi rời đi là sự tức giận, vô cùng tức giận. Cô nghĩ, anh đã hiểu cảm giác bị người thân lừa dối nhiều năm là như thế nào rồi.

Cánh cửa phòng họp đột nhiên bị mở bung ra, tất cả những cao tầng trong gia đình nhà Valois bật dậy, lời trách mắng vừa đến miệng liền thu lại khi nhìn thấy anh.

Một cách nào đó, anh đã cực kì cố gắng giữ bình tĩnh và nói:

“Có ai đó, giải thích toàn bộ lại sự thật của chuyện này cho tôi. Vì có một người vừa cho tôi biết một vài điều không giống với điều mà các vị đã từng nói”.

Tất cả mọi người nhìn nhau và im lặng.

“Được rồi...”.

Anh nhìn quanh và lại cất lời.

“Chú Louis, chuyện gì đã xảy ra vậy.?. Cháu nghĩ mình cần một câu trả lời. Ngay lập tức. Cháu không còn đủ kiên nhẫn nữa đâu”.

Đến lúc này, ngài Louis đang im lặng bỗng nhiên thở dài. Và ông cất tiếng nói:

“Tôi sẽ nói, sẽ giải thích. Nhưng trước đó, tôi muốn các vị đảm bảo một điều...”.

Họ nhìn nhau, rồi Đại trưởng lão Vampire hỏi ông:

“Điều gì.?.”.

“Tôi sẽ không giao Lilith cho các vị đâu. Sự việc năm đó là quá đủ rồi”.

Ông nói với vẻ cay đắng.

“Hon nữa, Lilith hiện giờ...cô ấy,...cũng không thể làm gì hon được”.

“Nếu Lilith thực sự là như vậy...”.

“Sau khi xác định chính xác, chúng ta sẽ đồng ý”.

Dù không nhận được câu trả lời như mong đợi, nhưng cuối cùng, ngài Louis cũng nói:

“Năm đó... khi Lilith muốn rời đi. Các người đã ngăn cản. Các người chỉ muốn sức mạnh của cô ấy để làm tăng sức mạnh của gia tộc, mà không nghĩ rằng cô ấy không muốn điều đó. Vì thế, cô ấy mới phải đáp trả lại. Các người không thể hiểu được rằng, cô ấy đã đau khổ thế nào khi phải giết những người anh em của mình.... Và khi cô ấy biến mất, tôi đã rất vui mừng khi biết rằng cô ấy đang sống hạnh phúc với

Đại Lão. Nếu cô ấy mãi sống như vậy, tôi thấy thật sự tốt. Nhưng...”.

Ngài Louis chợt dừng, và ông khẽ liếc nhìn anh. Rất nhanh, ông lại nhìn về phía những người kia, trong ánh mắt của họ có gì đó như muốn nhắc nhở ông. Ông hiểu, và nói tiếp:

“...không hiểu đã có chuyện gì xảy ra giữa cô ấy và phu nhân Fujimaru mà cô ấy lại trở lại. Lúc tôi nhận được tin tức đó, tôi đã vội chạy đến. Nhưng tôi nghĩ có lẽ đã muộn, phu nhân Fujimaru không hề thấy đâu, trên sàn chỉ còn lại một vũng máu loang lổ rất rộng, Saka ngắt ở đằng xa, còn Lilith nằm trên sàn và rất đau đớn. Tôi chưa bao giờ hỏi chuyện gì đã xảy ra, vì thế tôi không rõ. Và khi tôi đến gần cô ấy, cô ấy đã rất yếu rồi. Sợ rằng mọi người trong gia đình sẽ đến ngay lập tức, vì vậy, tôi vội vàng đưa cô ấy đi. Khi đang trên đường, Lilith tỉnh lại. Cô ấy muốn tôi đưa trở về nhà Senje, cô ấy khẩn cầu tôi, vì vậy, tôi đã đồng ý. Chúng tôi vào nhà Senje bằng một con đường bí mật từ bên ngoài đi thẳng đến viện Sương – nơi cô ấy sống ở nhà Senje. Trước lúc đó, tôi không biết cô ấy muốn trở lại làm gì. Và rồi, tôi cũng biết....”.

Ngài Louis khẽ cười nhẹ và nhớ lại.

Một cậu bé rất xinh trai, dễ thương nhất ngài Louis từng biết bước ra khỏi căn phòng. Cậu bé nhìn ông bằng ánh mắt tò mò, và rồi ngay lập tức lộ vẻ lo lắng khi nhìn thấy Lilith đang tái nhợt ở trong lòng ông.

Cậu bé chạy tới, giọng nói lo sợ cất lên.

“Mẹ...”.

Ngài Louis giật mình nhìn cậu bé chạy tới, và vô cùng kinh ngạc khi nghe cậu gọi.

Lilith đang nằm ở trong lòng ông bỗng mở mắt, trên gương mặt tái xanh xuất hiện một nụ cười. Cô rời khỏi lòng ông và vội ôm lấy đứa nhỏ vừa chạy tới.

Lilith vuốt mái tóc của đứa bé, và nói với nó điều gì đấy.

Ngài Louis không hiểu cô đang nói gì. Đó là thứ ngôn ngữ ông chưa từng nghe thấy. Nhưng ông biết đứa bé hiểu, bởi vì trên gương mặt vốn lo lắng của nó hiện rõ sự hoảng sợ. Nó vội lắc đầu, bắt đầu khóc, và đôi tay nhỏ bám chặt lấy Lilith. Lilith cố gắng trấn an, và rồi, cô bầm một huyệt trên cổ đứa bé. Đứa bé ngã xuôi vào lòng cô, và bắt đầu...ngủ.

Những giọt nước mắt rơi tràn trên gương mặt xinh đẹp, Lilith cời chiếc áo khoác của ngài Louis trên người mình và choàng vào cậu bé. Cô quay lại, nhìn ngài Louis nói nhẹ nhàng.

“Louis, đến đây. Ôm nó một chút. Em thường kể về anh cho nó nghe. Nó không biết mặt anh đâu, nhưng chuyện về anh nó biết nhiều lắm. Nó nói, sẽ có một ngày nó gặp cha.”.

Ngài Louis đông cứng trong vài giây, rồi ông bối rối, luống cuống đi đến. Cánh tay ông run nhẹ khi chạm vào đứa bé, không thể tin tưởng được điều mà Lilith vừa nói ra. Có lẽ nào, như lời của Lilith nói, đứa trẻ này...

Lilith khóc càng ngày càng dữ dội hơn, ngài Louis nhìn cô không hiểu lắm. Ông nói:

“Lilith..sao vậy??. Chúng ta đâu có xa nó. Chúng ta sẽ mang nó theo cùng.”.

Lilith nhìn ông đau khổ và lắc đầu.

“Không được, không thể mang nó đi được. Ở đây, nó sẽ an toàn nhất. Hơn nữa, Louis...em vừa bị nguyên, sẽ không thể sống lâu hơn nữa được đâu. Mang nó ra ngoài, nếu em mất rồi, ai sẽ bảo vệ nó??. Chúng ta đều hiểu sự đáng sợ của gia đình Valois, anh không thể bảo vệ nó được.”.

Ngài Louis nhìn cô hoang mang:

“Lilith, em nói gì vậy. Em bị nguyên??. Sao lại như vậy được??. Là vừa rồi phải không??. Phu nhân Fujimaru, bà ta đã làm gì??”.

Lilith chỉ có thể im lặng, cô không nói, và vẫn khóc.

“Phải có cách nào chứ??. Lời nguyên đó, có thể giải không?...hay, có cách nào kéo dài không??”.

Lilith im lặng, cô liếc nhìn cậu bé trong tay mình, rồi có chút chần chừ.

Ngài Louis siết chặt tay cô:

“Có, đúng không?. Chắc chắn là có...”.

Lilith gật đầu.

“Có..nhưng không thể. Lời nguyên này, chỉ có người ở trong gia đình em đổi một mạng để cứu. Nhưng em sẽ không làm đâu. ...”.

Ngài Louis ngạc nhiên nhìn cô.

“Tại sao chứ?. Đó là cách nào, em nói đi..”.

Ngài Louis bỗng chốc im lặng. Khuôn mặt ông bỗng lộ vẻ đau khổ, và...tội lỗi.

“Là có cách, nhưng cách đó, là...”.

Ông hít sâu, khó khăn lên tiếng:

“Lilith sẽ chuyển lời nguyên với con trai của chúng tôi.”.

Mọi người trong căn phòng nhìn ông chăm chú. Trong ánh mắt mỗi người lộ rõ sự kinh ngạc.

“Đó là cách tốt nhất. Thằng bé mang trong mình dòng máu của cô ấy, nó có thể chịu đựng lời nguyên. ...Cô ấy nói cho tôi biết, nhưng quyết định không làm như vậy. Nhưng nếu cô ấy không chịu làm, tôi có thể mất cô ấy rất nhanh. Tôi đau khổ, nhưng Lilith mới là người quan trọng nhất cuộc đời tôi. Vì thế, tôi đã khuyên cô ấy rất nhiều. Tôi nói việc này chỉ là tạm thời, nó sẽ kéo dài cho cô ấy cho đến khi tìm được cách. Tôi cũng nói, khi lời nguyên ảnh hưởng đến đứa bé, tôi sẽ mang nó trở lại cho cô ấy, và lúc đó cô ấy sẽ giải lời nguyên ở trên người nó....Cuối cùng, cô ấy đã đồng ý.”.

“Như vậy, đứa bé đó...”. Đại trưởng lão dò hỏi.

“Con trai của chúng tôi không chết..”.

Mọi người giật mình, không hiểu nhìn ông.

Một người nói:

“Nhưng ngài vừa nói, cách cứu Lilith là đổi một mạng kia mà..”.

“Đúng là tôi đã nói vậy...”. Ngài Louis gật đầu. “Nhưng Lilith chỉ chia sẻ lời nguyên thôi, thằng bé sẽ không chết. Nó vẫn có thể sống, nhưng chỉ đến một thời điểm nào đó, lời nguyên sẽ gây ảnh hưởng đến nó. Nó sẽ chịu đau đớn, và tuổi thọ giảm đi nhiều. Lilith đồng ý chúng tôi sẽ tìm cách trong khoảng vài năm, để không gây ảnh hưởng nhiều đến đứa trẻ, rồi nếu không tìm được cách, tôi sẽ mang đứa trẻ đến cho cô ấy.”.

“Vậy có nghĩa, nếu bắt đứa bé đó đổi mạng, Lilith có thể được cứu hoàn toàn?..”. Một người trong đám cao tăng của nhà Valois đột nhiên hỏi.

Ngài Louis nhìn ông ta nghi ngại, nhưng rồi cũng gật đầu.

Ngay lập tức, một vài kẻ trong đám người cao tăng đó nhìn nhau bằng ánh mắt kì lạ. Ngài Louis thấy bọn họ đang suy nghĩ điều gì đó nguy hiểm.

“Thế đứa bé đó đâu?..”.

“Tôi không biết. Đại Lão đã mang đứa bé đi ngay sau đó. Vài năm sau, khi tôi trở lại, viện Sương nơi cô ấy sống bỏ hoang lâu rồi, và không thấy tin tức gì của đứa bé cả. Một thời gian sau tôi thử trở lại, thì con đường bí mật đó đã bị lấp, không thể dùng được nữa. Lilith rất lo lắng, cô ấy muốn tôi tìm nó thật nhanh, nhưng dù thế nào, tôi cũng không tìm được chút tin tức nào của nó. Lilith nói cho tôi một vài người trong nhà Senje có biết cô ấy và đứa nhỏ, nhưng bọn họ đã bị giết lâu rồi. Bây giờ, người biết được đứa bé đó ở đâu, chắc chỉ còn lại Đại Lão thôi.”.

Mọi người trong căn phòng trầm mặc. Saka ngồi im lặng nghe từ đầu, và bây giờ, anh đang rơi vào dòng suy nghĩ của mình. Có thứ gì đó thay đổi kể từ khi anh nghe câu chuyện của ngài Louis.

Bỗng nhiên, một người lên tiếng:

“Có khi nào, đứa bé đó là cô gái tên Enji không?..”.

Saka vừa nghe như vậy, ngay lập tức nhíu mày.

“Không thể, Enji là con gái.”.

Ông ta không cho là phải, nhún vai:

“Ai mà biết được. Có thể đứa bé đó đã bị thay đổi giới tính. Với tính cách của Đại Lão, điều này là hoàn toàn có thể. Từ một đứa bé trai, chuyển thành một đứa bé gái, đó là cách đầu tốt nhất.”.

Một người ngay bên cạnh cũng gật đầu phụ họa:

“Cũng có thể, chúng ta không thể biết được. Tốt nhất nên kiểm tra AND, nếu là con trai của ngài Louis. Chúng ta có thể sử dụng để giúp Lilith thoát khỏi lời nguyền.”.

Saka biến sắc ngay lập tức khi nghe thấy ông ta nói thế. Khuôn mặt anh lộ rõ sự giận giữ, anh vừa định lên tiếng,...

Nhưng ngay lúc đó, ngài Louis đã nói, ông gần như quát lên:

“Không thể...”.

Mọi người nhìn ông chăm chăm.

“Lilith sẽ không bao giờ làm điều đó nếu cô bé là con của chúng tôi. Hơn nữa, cô bé đó không phải. Cô bé thực sự là một người phụ nữ. Và... tuổi không phù hợp. Vào đêm trước ngày Lilith bỏ trốn, cô ấy đã ở với tôi. Đó là lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau cho đến mười bốn năm trước. Nếu nói chính xác, nghĩa là khoảng một năm sau cô ấy sẽ sinh con. Nếu là vậy, bây giờ, thằng bé phải được gần 23 tuổi rồi. Mà Enji, cô bé đó mới có 19 tuổi thôi.”.

Khi ông vừa nói xong, những người kia lập tức không nói gì nữa.

Nhưng, người đàn ông đã nói định sử dụng Enji để giúp Lilith thoát khỏi lời nguyền kia lại lên tiếng:

“Vậy với cô gái kia, chúng ta nên làm thế nào? Trước đây, cô ta còn có giá trị. Nhưng hiện tại, chúng ta đã biết Lilith đang nằm trong tay ngài Louis. Cô ta cũng không phải con trai của Lilith, cô ta không thể giúp gì hơn được nữa. Nếu có mang ra trao đổi cô ta với Đại Lão cũng không có tác dụng. Đại Lão sẽ không bao giờ làm thứ gì để đổi lấy một thứ vô giá trị như thế. Cô ta còn từng có những hành động rất xác xược, đã từng sỉ nhục gia đình Valois. Tôi đề nghị, chúng ta nên trừng phạt cô ta.”.

Ông ta vừa dứt lời, anh đã đứng bật dậy khỏi ghế. Ánh mắt anh nhìn ông ta lạnh lẽo và phẫn nộ, giọng nói anh vang lên, bình tĩnh, không kích động, nhưng đủ để mọi người trong phòng hiểu sự tức giận của anh.

“Ngài Chris... tôi xin nhắc cho ngài biết một điều, Enji không phải là một món đồ có giá trị hay không có giá trị để có thể đưa ra trao đổi. Cô ấy có là con của Lilith hay không, có thể lợi dụng để kiếm lợi ích với đại lão hay không không quan trọng. Cô ấy là của... tôi. Bất cứ chuyện gì liên quan đến cô ấy không phải là ông hay bất cứ người nào ở đây có thể quyết định. Mong ngài lần sau thận trọng trong lời nói.”.

Người đàn ông tên Chris kia ngạc nhiên khi thấy phản ứng của anh, ông ta nhú mày vẻ khó chịu không hài lòng, khi ông định lên tiếng nói lại, một người phụ nữ ngồi bên cạnh ông ta đã huych nhẹ ông ta một cái, ông ta liếc qua đại trưởng lão, liếc qua cha của anh và ngài Louis, sau đó lộ vẻ cam chịu. Nhưng cũng không thể để mình mất thể diện, ông ta vẫn nhắc nhở anh.

“Tuỳ ngài, ngài Guil. Nhưng tôi mong ngài nên canh giữ cô ta cẩn thận. Cô ta có thể biết gì đó về con trai của Lilith, và nếu để cô ta thoát ra ngoài báo cho Đại Lão. Chúng ta sẽ không hay đâu.”.

Anh khề hừ một tiếng, và nhanh chóng quay người bỏ đi.

Ngài Louis vừa thấy anh bước ra khỏi cửa, ông cũng vội đứng dậy đuổi theo.

Trong căn phòng còn lại vài người, cha của Saka im lặng suốt, và không ai nhận ra sự biến đổi trong ánh mắt của ông khi ông nghe về việc Lilith có con với ngài Louis, khi ông nghe rằng Lilith tìm đến ngài Louis vào đêm trước khi rời đi, và về việc con của hai người đang sống ở đâu đó trên thế giới này.

Ngài Chris cùng với hai người nữa cũng đứng dậy rời khỏi phòng, họ ám hiệu với nhau điều gì đó, và không ai hiểu được.

Đại trưởng lão vẫn trầm mặc, không quan tâm đến việc mọi người đang lần lượt rời khỏi căn phòng. Lúc sau, ông gõ gõ vào mặt bàn... một người thỉnh linh xuất hiện.

“Canh gác Senje Enji thật cẩn thận. Không để cô gái đó có cơ hội liên lạc với ai.”.

Người vừa xuất hiện cúi đầu xuống, rồi biến mất.

Saka dừng lại khi nghe thấy tiếng gọi, anh quay người, và nhìn thấy ngài Louis.

Hai người vừa chạm mặt nhau, ngài Louis lại không nói gì.

Cho đến khi anh mở miệng:

“Chú... có chuyện gì sao?..”.

“Ừm...”. Ngài Louis có chút ngần ngại. Nhưng rồi, ông cũng quyết định thò lên tiếng yêu cầu anh:

“Saka, ta biết con rất hận Lilith. Nhưng ta mong con có thể bỏ qua. Mẹ của con đã mất lâu rồi, và khi bà ấy mất, bà ấy cũng gây ra cho Lilith một điều khủng khiếp. Trong khoảng thời gian sống với ta, cô ấy thường lo lắng. Cô ấy không hạnh phúc khi biết con của mình biến mất, và vẫn luôn chịu đau đớn vì lỗi nguyên không khiến cô ấy chết, nhưng lại mang đến cho cô ấy một căn bệnh. Cô ấy luôn phải chịu đau đớn khi căn bệnh đó phát tác. Cô ấy không hề được sống tốt khi đã giết mẹ con đầu. Hơn nữa,...con đã có Enji rồi. Thay vì hận thù, con nên dành tình yêu thương cho Enji sẽ tốt hơn. ...Ta chỉ nói thế thôi.”

Và rồi ông quay lưng rồi đi ngay lập tức mà không để anh có thời gian nói thêm lời nào.

Một nơi khác.

“Ngài Chris, ngài định làm gì cô ta.?”

“Chưa rõ, nhưng tôi sẽ nghĩ cách. Cô ta không đáng gì, vậy mà lại có thể khiến Guil lên tiếng bảo vệ như thế. Rất lâu rồi, gia đình của anh ta chèn ép chúng ta rất nhiều, nếu có thể lợi dụng cô gái đó để dạy anh ta một bài học thì sẽ rất tốt. Tôi nghĩ ta nên sử dụng những tên Vampire đại quý tộc. Bởi lẽ, dù tức giận thế nào, với những Vampire đại quý tộc, Guil cũng sẽ không thể tùy tiện ra tay được.”

“Ngài nói cũng đúng. Nhưng tốt nhất vẫn không nên giết cô ta. Cô ta cũng còn có tác dụng. Dù sao, chọc giận một Vampire thuần chủng lớn mạnh như vậy cũng không tốt. Chúng ta vẫn nên nhớ rằng anh ta có những ai sau lưng. Ông nội, bác, cha, chú và một vài phu nhân khác đều rất ủng hộ anh ta. Và trong những người đó, không có một ai chúng ta có thể động vào.”

“Tất nhiên là tôi hiểu...tôi sẽ chỉ làm vài việc nhỏ nhỏ thôi...”

Jin là ai.?

Dù đã rất cố gắng chống lại...nhưng...Enji nhận ra con buồn ngủ bỗng chốc kéo áp đến một cách bất thường, cô làm mọi cách để mình thanh tỉnh, nhưng vẫn không có chút tác dụng nào. Và rồi, cuối cùng, thay vì an ổn ở trên giường hoặc ghế salon, cô nằm ngã xuống sàn nơi gần cửa sổ.

Thật kì lạ...

Cô nghĩ vậy. Bởi lẽ trước khi chìm vào giấc ngủ hẳn, cô chợt nghe thấy tiếng đàn ở đâu đó, rất rất nhỏ, nhưng lại càng ngày càng rõ hơn khi cô ngủ sâu hơn.

Bản nhạc vang lên...

Cô cảm thấy tự ý thức được rằng mình đang mơ, vì vậy, khi cảm thấy xung quanh mình trống rỗng và được bao phủ bởi một màu đen, cô không hề thấy lo sợ. Chính xác thì cô mong chờ...mong chờ, và tự hỏi, liệu lần này, bản nhạc lại mang đến cho cô thứ gì.

Bản nhạc lần này hơi khác với những lần trước cô từng nghe, nó không êm dịu, cũng không đau khổ tuyệt vọng như của ngài Louis, nó tiếc nuối...nhiều tiếc nuối, rồi ân hận, và cuối cùng lại đau khổ.

Cô im lặng nghe bản nhạc, tự hỏi vì sao lần nào cũng kết thúc bởi đau khổ.?. Cứ đau khổ triền miên như vậy.?

Cô chợt cảm thấy đau đầu, và các hình ảnh lại đến...

Vẫn mơ hồ như cũ, những bóng hình lập loè sáng tối, chỉ có thể nghe thấy tiếng nói mà thôi, lần này, lại bắt đầu là tiếng nói trẻ con mà cô quen thuộc ấy....

“- Jin, xem này, tuyệt không.?”

Một đứa bé cầm thứ gì đó trên tay, và hào hứng nói với một đứa trẻ lớn hơn khác.

- *Này, thứ này không được nghịch, em phải trả lại...”*

“- Jin..bị phạt à.?”

Vẫn là đứa bé nhỏ hơn nói, nó đứng từ xa hỏi một đứa trẻ khác đang quỳ trong một căn phòng trống.

- *Do ai.?. Đã nói là đừng làm thế mà. Anh phải chịu tội thay em đó...”*

“- Jin này, mấy nay em toàn mơ thấy ác mộng thôi. Đáng sợ lắm. Trong mơ có nói, Jin sẽ đi xa mãi không trở lại nữa..

- *Vớ vẩn, ai đi xa chứ.?. Em nói như thể anh sắp mất vậy...”*

Chỉ là những câu chuyện rất nhẹ nhàng trôi qua, cô không nhìn rõ mặt của hai đứa bé nhưng nghe giọng của chúng, cô luôn cảm thấy chúng đang cười, đang hạnh phúc.

Nhưng giấc mơ của cô không bao giờ mãi đẹp như vậy, nó luôn đẹp và êm đềm khi bắt đầu, và ngay sau đó...

Tiếng gào thét vang lên...

“Mang Jin trở lại, làm ơn mà, đừng mang Jin đi...”.

“Không phải Jin đâu, không phải Jin đâu, Jin không giống thế này...”.

Đứa bé nói, cố gắng phân trần với những hình bóng xung quanh mình, chỉ chỗ và một đứa trẻ đang nằm trên chiếc giường trắng. Nhưng dù nó có khóc lóc nhiều đến thế nào, những hình bóng kia vẫn không hề chú ý đến nó.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Đốt tất cả những thứ này đi...”.

“Không được đốt...” Đứa bé thét lên. “Đó là hình của Jin mà...”.

“Mang tiểu thư ra chỗ khác, cô ấy kích động quá rồi.”. Giọng nói lạnh lùng lại vang lên, và ngay lập tức, có rất nhiều người mang đứa bé đi.

Đứa bé không gào thét nữa, nó nhìn người đàn ông cầm phân, rồi lại đau khổ nhìn những bức hình ảnh bị lửa liếm gọn, dần tan thành tro bay bay tán loạn khắp nơi.

Hình ảnh chiếu vào những bức hình cháy, đang rất mờ, và rồi nét dần, nét dần...

Enji nhìn thấy rất rõ... người trong bức hình kia..

“....”.

Cô tỉnh, bất ngờ tỉnh, nhìn chằm chằm vào người đang nhìn xuống cô lo lắng.

“Enji, em làm sao vậy? Sao nằm đây?...”.

Cô không nói gì, khẽ nuốt nước bọt... cổ họng cô khô khan, cảm giác như bị cháy vậy. Cô nhớ lại những thứ mình vừa mơ, cảm thấy lo lắng vô cùng.

“Jin...nhưng không phải là Jin...”.

“Đó là ai? Cậu bé trong bức ảnh ấy. Là Jin sao? Nhưng Jin...đâu có như vậy...”.

“Jin bây giờ, có là Jin không?...”.

Chưa bao giờ cô cảm thấy lo sợ như lúc này, cô nhớ lại, và chợt nhận ra, đứa bé đó, nhìn thực sự giống, thực sự là rất giống...

Có lẽ nào....

Cô đã từng nghe đến nó, từng được nhiều người nhắc đến. Nhưng nếu cô không nhầm, nó thất bại rồi kia mà...

Nhưng Jin thực sự giống, rất giống...

Enji gần như phát khóc lên.

Jin của cô, không phải là như vậy đâu...

Anh chợt nhận ra phản ứng của cô hơi khác thường. Cô ngồi dậy, ánh mắt nhìn anh mơ hồ, mông lung. Dại ra, rồi lo sợ. Cả người cô đều run lên, cô cắn cắn đôi môi của mình khiến nó tím và gần như bật máu, một bàn tay nắm chặt bàn tay còn lại như để cố gắng giữ bình tĩnh. Và sự lo sợ vẫn tăng dần trong mắt.

“Enji..em bình tĩnh nào, bình tĩnh lại đi. Có chuyện gì vậy?...”.

Anh bám vào vai cô, và lay nhẹ vài cái để cho cô tỉnh lại.

Lúc này, cô mới nhận ra người trước mắt mình.

Không hiểu sao, cô lại cảm thấy rất dễ chịu khi nhìn thấy anh.

Một lúc lâu sau, với chất giọng khàn khiến cô cũng phải kinh ngạc, cô hỏi anh:

“Ngài Louis nói gì?...”.

Bây giờ không phải là việc lo sợ. Cô cần phải làm rõ chuyện này. Và nếu giả định của cô đúng...khốn khiếp, cô không hề thích nó tí nào đâu.

Anh nhìn cô chăm chú, cảm thấy rất kì lạ. Cô bình thường lại một cách quá nhanh, anh không còn nhận ra chút sợ hãi nào vừa rồi. Như thể là anh vừa nhìn thấy ảo giác vậy.

“Saka, ngài Louis nói gì?..”.

Cô hỏi lại khi thấy anh im lặng.

Câu hỏi của cô khiến anh nhớ đến cuộc họp vừa rồi, một cái nhú mảy nhẹ hiện ra trên gương mặt của anh. Và rồi, anh đánh mắt sang chỗ khác, nói:

“Chúng ta đi ăn tối đã. Đã quá bữa rồi. Em đói chưa?..”.

“Đừng có lãng, Saka..”. Cô bực mình gắt với anh.

“Tôi không đói, tôi muốn nghe mọi chuyện. Tôi đã tiết lộ bí mật của mình chỉ vì muốn nghe mọi chuyện từ ngài Louis. Anh phải nói.”.

Anh nhìn cô thờ ơ:

“Em không ăn, tôi sẽ không nói. Ăn xong tôi liền kể cho.”.

Cô thực sự cảm thấy anh chẳng ưa mắt chút nào.

Enji ngồi khoanh chân trên một chiếc ghế salon mềm mại, sắc mặt cô vốn không được tốt lắm, và bây giờ thì lại càng không được tốt hơn. Một chiếc đĩa cắm trên nó là miếng thịt nhỏ có mùi thơm cay nồng rất tuyệt được đưa trước mặt cô, cô nhất quyết không há miệng ra.

“Sao vậy, món thịt cừu này em rất thích mà..”.

Anh cầm chiếc đĩa thu về, nhìn cô kì quái.

“Tôi đã ăn rồi. Giờ thì nói cho tôi nghe đi.”. Cô lăm bậm lên tiếng.

“Không được...”. Anh lắc đầu ngay lập tức. “...em ăn có chút xiu mà. Mấy món kia cũng chỉ được một miếng thôi. Ngoan một chút, há miệng ra, ăn no tôi sẽ kể cho em nghe..”.

Vừa nói, cái đĩa kia lại đưa đến.

Khoé mắt cô giật giật...đầu cô đang cúi bỗng nhiên ngẩng lên nhìn anh chăm chăm, rồi bất ngờ, cô vung tay...đĩa thức ăn cứ như vậy rơi xuống sàn tạo thành hàng loạt những âm thanh loảng xoảng chói tai.

Đĩa thức ăn cũng hất rồi, nhìn anh vẫn chưa vừa mắt. Bàn tay cứ như thế tiếp tục vung lên giáng thật mạnh vào khuôn mặt điển trai của anh.

Tiếng “bốp” vang lên rất vui tai.

Nhưng anh chẳng nghiêng mặt đi chút nào, mà ngay sau khi nhận xong cái tát còn cười cười rất hài lòng:

“Enji, tôi chợt nghĩ thứ thuốc của chú rất tuyệt. Trước đây nếu em có đánh, tôi sẽ cảm thấy đau. Còn bây giờ, một chút cũng không thấy gì cả.”.

Cô nhếch mắt lên, lại càng thêm tức giận. Bàn tay lại vung lên nữa...

Nhưng lần này lại bị bắt lại.

“Đừng đánh nữa. Đánh tôi em không đau tay sao?..”. Anh nhú mảy hỏi, rồi lật ngửa bàn tay của cô ra xem xét. “Nhìn này, tay em đỏ hết cả rồi. Dát không?..”.

Cô nhìn anh xoa xoa tay của mình mà càng thêm bực mình.

Đúng là...rất dát.

Cô chưa từng nghĩ, mình đánh người khác xong lại đi đau tay như vậy. Cô tự hỏi không biết nếu dùng nắm đấm đấm anh, cô có bị nứt xương không nữa.

Điều tệ hại hơn nữa là, mặc dù rất tức anh, nhưng khi thấy anh làm mấy hành động này, cô lại cảm thấy ảm áp. Cô tự mắng cái thứ gọi là tình cảm. Và cả lí trí của chính mình. Cô đúng là thật ngốc mà.

Rồi anh đưa mắt sang nhìn một đám người nữ phục vụ trước mắt, mỗi người đều cầm trên tay một cái khay đựng một món ăn. Tất cả họ đang nhìn cảnh tượng trước mắt mà shock không nói được nữa lời.

Cô còn nhớ khi họ mang thức ăn vào phòng đã vui vẻ thế nào, nhưng rồi khi thấy cô ngồi xuống bên cạnh anh, tất cả lại đều trầm mặt xuống. Và khi thấy anh dứt thức ăn cho cô, họ cúi đầu xuống đất không nhìn, nhưng cô cảm thấy họ đang ghen ghét kinh khủng.

Giọng anh vang lên đánh thức họ tỉnh lại:

“Đưa một món khác đến đây. Thứ kia ai phụ trách thì dọn nhanh đi.”.

Hai cô hầu gái bắt đầu luống cuống. Một người thì bước đến đưa khay thức ăn trước mặt anh, một người khác thì vội vàng dọn đĩa thức ăn vỡ trên sàn.

Cô suy nghĩ, rồi nói:

“Tôi sẽ ăn. Đưa đây. Nhưng ăn xong, anh phải nói.”.

Anh mỉm cười nhìn cô.

“Tốt lắm...”.

Rõ ràng, làm theo lời anh thì thoải thuận dễ hơn rất nhiều.

—

Anh giữ lời hứa. Ngay sau khi cô ăn xong, anh lập tức kể cho cô nghe câu chuyện ngài Louis đã nói đến. Không hề dấu một chút nào. Anh cũng không biết tại sao mình phải kể cho cô toàn bộ, nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện nếu cô biết được anh dấu cô điều gì đó, anh sợ cô khỏi nhìn mặt anh suốt quãng đời còn lại luôn.

Enji nghe xong chuyện, anh thấy gương mặt của cô trở nên rất khó coi. Mãi sau, cô mới có thể cất tiếng hỏi:

“Anh nói, con của Lilith cũng là con của ngài Louis.?”.

Anh gật đầu....Anh thấy cô mở miệng ra như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng lại ngậm miệng lại.

“Vậy, ngài ấy cũng không biết con mình ở đâu sao.?”.

“Đúng vậy. Enji, em có biết sao.?”.

Cô liếc nhìn anh, khẽ cười, rồi lạnh lùng nói:

“Biết...mới là quý ấy.”.

Nói rồi đứng dậy ngay lập tức.

“Bé con, đi đâu đó.?”.

“Đi tắm. Tôi muốn ngủ.”.

“...”.

Đêm nay, cô mất ngủ. Trong đầu cô tràn ngập hình bóng của hai người. Một người là Jin, người kia là ngài Louis. Và trong vô thức, cô vẫn nằm...trên người anh.

Cô nhớ mãi đến gần sáng mới có thể chợp mắt một chút. Và khi thức dậy, bên cạnh cô không hề có ai cả. Cô uể oải ngồi dậy, và chột nhìn qua khu cửa kính...bầu trời ngoài kia rất đẹp. Đẹp đến kì lạ.

Tại sao bầu trời lại đẹp trong khi tâm trạng cô đang vô cùng xấu chứ.?

Cô thực sự muốn ra ngoài. Cô không rõ anh có cho người canh gác không cho cô ra ngoài không, nhưng cô vẫn thử, và rõ ràng là anh không cấm.

Cô chỉ nhớ mỗi con đường ra ngoài mà anh dẫn cô vào. Cô thực sự muốn đi theo con đường đó, nhưng nghĩ nghĩ, cô lại đi hướng ngược lại. Chẳng rõ phương hướng, nhưng cô vẫn đi. Dù sao thế nào cô cũng sẽ trở lại được phòng thôi.

Cô đi lòng vòng, qua rất nhiều hành lang, xuống cầu thang khoảng hai lần, gặp nhiều người, họ có để ý đến cô, nhưng chỉ liếc qua rồi thôi. Cuối cùng, cô bước đến một khu vườn.

Đang là mùa xuân, nên hoa đẹp lắm. Nhất là vườn cây ở một nơi như thế này, nên cô không ngạc nhiên khi nó đẹp quá mức như vậy. Bãi cỏ xanh mướt, và còn có thỏ nữa. Một hồ nước rất nông ở giữa vườn, mực nước chắc chỉ đến đùi của cô thôi, nhưng có rất nhiều cá vàng, nước rất trong, và rất nhiều

một loại hoa màu tím nhỏ nở trên đó. Cô bước đến gần, vừa ngó xuống xem xét, một giọng nói gọi tên cô vang lên đầy phấn khích.

“Enji..này, này, bên này...”.

Cô lúng túng nhìn quanh, và khi nhận ra nơi phát ra tiếng nói, một bóng người vội lao đến ôm chầm lấy cô.

“Enji, là cậu thật, tôi nhớ cậu quá...”.

Giọng nói này...

“Charles...là cậu à.?”.

Chàng trai đang ôm cô thả cô ra, gương mặt quen thuộc cũ gật đầu lia lịa, và vội nói:

“Tôi nghe tin cậu có đến, nhưng không thể gặp cậu được. Rồi cả mấy chuyện gần đây về cậu, tôi đều biết hết. Tôi rất muốn đến Nhật để gặp cậu, nhưng...”.

Charles im lặng một chút, và với giọng tức giận, anh chàng khẽ gầm trong miệng.

“..tôi bị nhốt...Không thể ra khỏi đây được. Cha tôi không đồng ý cho tôi đi đâu, còn cả Saka nữa. Chưa bao giờ tôi thấy ghét cha và anh ấy đến như vậy.”.

Sau đó, Charles liên tục cầu nhàu về hai người kia, rồi lại xin lỗi cô, nhìn cô áy náy, rồi lại tiếp tục mắng hai người kia. Trong một thoáng chốc, cô bật cười.

Nhưng niềm vui của cô không bao giờ kéo dài lâu.

“Charles, lâu lắm mới nhìn thấy cậu. Vừa mới được cha cậu thả ra sao.?. Mà cô gái nào đây.?. Thật xinh đẹp. Quà ai mới tặng cho cậu sao.?. Hay là đổi với tôi đi.”.

“Sao lại như vậy, Mark, cậu có quá nhiều quà tặng đẹp rồi. Tốt hơn hết, Charles, cậu nên đổi với tôi đi. Tôi đổi cho cậu hai người, cậu chắc chắn sẽ thích.”.

“Đừng đề ý đến hai người đó, Charles, đổi với tôi một ngày, tôi sẽ cho cậu ba người. Tôi vừa được tặng năm người mới, nhưng họ không được đẹp như cô gái này đâu.”.

“...”.

Những tiếng nói vô cùng khó nghe lần lượt vang lên. Enji và cả Charles cùng khó chịu nhìn về phía đám người mới xuất hiện. Có năm người, tất cả đều trông rất trẻ, vẻ đẹp trai hào nhoáng thu hút, và đang nhìn Charles khinh khỉnh cười.

Mặt lạnh lùng, cô hỏi Charles đang cực kì tức giận ở bên cạnh:

“Ai vậy.?.”.

“Đám Vampire đại quý tộc. Không hiểu bọn họ lảng vảng ở đây làm gì nữa. Nơi này bình thường chỉ có Vampire thuần chủng thôi. Tôi thì bị cha nhốt nên mới ở đây. Tôi có cảm giác như bọn chúng muốn kiếm cớ gây chuyện vậy. Enji, lúc cậu đến có đắc tội với ai không.?.”.

Cô nhớ lại, đắc tội.?. Chưa đến đây cô đã đắc tội với rất nhiều người rồi.

Trong khi cô đang suy nghĩ, người đầu tiên đã bước đến trước mặt cô và Charles. Nếu như lời của cái tên tóc đen vuốt ngược kia nói, tên này có lẽ là Mark thì phải. Hắn ta nhìn cô, lơ hoàn toàn Charles, ánh mắt sẫm soi toàn bộ cơ thể cô từ trên xuống dưới...Đáp lại, cô chỉ nhếch một bên miệng lên và cũng dùng cặp mắt của mình đảo qua đảo lại trên người hắn.

Thân hình cao ráo, không tẻ, nhưng thấp hơn Saka. Nếu so với Lynh thì kém xa, Lynh cao những 2m1 kia. Khuôn mặt đẹp trai, nhưng không đủ để hút hồn cô. Dù sao, người đẹp cô gặp qua nhiều lắm.

Tên Mark bỗng nhiên cười lớn, ánh mắt lộ vẻ dâm tà, và tay của hắn đột nhiên vươn tới trước ngực cô.

Bốp..

Tay cô gạt thẳng cánh tay của hắn ra.

Dù không còn sức mạnh, nhưng phản ứng của cô vẫn nhanh nhạy như trước, chỉ cần cái tên khốn trước mắt không sử dụng sức mạnh vượt quá khả năng là con người, thì cô vẫn có thể ổn ổn mà né được.

Và tiện thể, cô vung lên đấm vào mặt hắn một cú.

Charles đã đứng, hẳn không hề có ý định né tránh, cô cam đoan mấy người bọn chúng đến đây để gây sự.

Ngay khi vừa nhận cú đấm của cô xong, khuôn mặt hắn bỗng nhiên trở nên giận giữ vô cùng đáng sợ. Hắn nhìn cô trừng mắt đe dọa, và bàn tay hắn nắm lại.

“Này, anh định làm gì?..”.

Charles đứng bên cạnh cô cảm thấy nguy hiểm vội vàng chen vào giữa, chắn trước mặt hắn nhằm che chở cho cô. Nhưng cũng đúng lúc đó, hai người ở trong nhóm kia cũng lao tới, hai kẻ đó tóm lấy Charles và lôi anh sang một bên. Charles giận giữ, anh hiểu rõ bọn họ muốn gì, lập tức không để ý gì ra tay không hề kiêng nể. Lại có ý định chạy đến chỗ cô để mang cô đi.

Lần này, hai người còn lại nhập cuộc. Bốn người cùng đồng thời vây Charles lại, và dù họ không hề có ý định đánh thật, và Charles thì đánh hết sức mình, nhưng anh vẫn không thể thoát khỏi họ. Cứ một bên đối phó với mấy người kia, một bên anh lại nhìn cô lo lắng, rất nhiều lần bắt chắp lao ra.

Ở bên này, tên Mark kia đang nhìn cô cười cười với vẻ chiến thắng, hẳn trông có vẻ điên cuồng. Hắn nhìn cô, khẽ thào nói;

“Ta nghe nói cô là người tình của ngài Guil?. Ra là vậy, thảo nào không hề tầm thường. Rất xinh đẹp, đẹp hơn nhiều Vampire quý tộc mà ta biết. Cô như có vẻ đẹp của loài thuần chủng vậy. Ngay cả bây giờ, khi đứng trước tình cảnh như này, vậy mà một cái nhíu mày cũng không có. Cô còn chẳng có vẻ gì sợ hãi nữa. Ta tự hỏi...”.

Mắt hắn ta sáng lên ánh lên vẻ độc ác.

“...nếu ngài Guil nhìn thấy cô không ra hình dạng người thì sẽ ra sao nhỉ?. Ta thực sự rất phấn khích khi nghĩ đến điều đó đấy. Hẳn ta là ai mà lại khiến ta phải xưng “ngài” và cung kính chứ?. Hẳn chẳng là cái thá gì. Loài thuần chủng thì sao chứ?. Cái thời đại này đâu còn cần thứ đó nữa. Đám cô lỗ đó, vậy mà dám bắt ta phải gọi một tên kém ta mấy chục tuổi bằng ngài, ta khinh thường. Ta là một Vampire đại quý tộc, ta mạnh hơn nhiều kẻ khác, và ta cũng không hề thua kém tên thuần chủng nào cả. Vậy mà ta phải chịu cảnh là kẻ dưới, đến cả một con người tình bên cạnh bọn chúng cũng dám đánh ta..”.

Hắn ta càng nói, cô càng cảm thấy sự điên dại ở trong mắt hắn. Đó là sự ghen tị, ghen tị sâu sắc, ngu ngốc của một tên không rõ vị thế của mình ở đâu.

Cô đã từng nhìn thấy ánh mắt này ở những cô gái mang dòng máu Senje nhưng không được công nhận là tiểu thư nhà Senje. Họ cũng nhìn cô bằng ánh mắt như vậy. Họ ghen tị với cô, nhưng cũng hâm mộ cô vô cùng. Hâm mộ khi cô là tiểu thư duy nhất của một gia tộc lớn, khi cô là cô gái có quyền lực ngang với những trưởng bối trong nhà chính, khi cô đi ra ngoài và có rất nhiều người hộ tống, khi cô chỉ cần vẫy tay, có rất nhiều người sẽ chịu chết bảo vệ cô.

Cô thấy họ ngu ngốc. Họ không thể hiểu để có những thứ đó, cô phải trả bằng điều gì. Đó là chế tạo súng, chế tạo bom, là buôn lậu, là giết người... Là có người căm ghét, là có kẻ thù hận, là lúc nào cũng có thể bị ám sát, và ra ngoài đường thì luôn phải chuẩn bị vì có súng gì vào đâu. Cô thấy họ ngốc.

Và cô thấy hắn cũng vậy.

Một nụ cười nhạt, cô nói:

“Ra là ghen tị?. Thật là kém cỏi mà. Không tìm Saka được thì ra đây tìm ta?. Chắc là có vài tên thuần chủng nào đó đứng sau lưng nên người mới dám đến đây gây sự như vậy. Charles dù sao cũng là Vampire đại quý tộc, lại là con của ngài Voltaire, đâu phải cứ nói đánh thì liền đánh. Người nói người khinh, nhưng không phải cũng là cần dựa hơi mới dám làm sao?. Không thấy mâu thuẫn à?. Nói như vậy không thấy buồn cười sao?. Nghe xong mà buồn nôn chết đi được ấy. Ta phì nhổ vào. Khinh.”.

Cô càng nói, khuôn mặt hắn càng ngày càng biến sắc, và cho đến khi chúng trở nên khó coi vô cùng, chúng có vẻ méo mó và vặn vẹo đi. Khi cô còn chưa dứt lên, tên Mark đó đã ra tay. Hắn đưa chân đạp thẳng ngay vào bụng cô một cái thật mạnh, cú đạp khiến cô bật người lùi ra xa.

Cô cảm thấy rất đau, tựa như có cả một toà núi từ trên cao đập thẳng vào người cô vậy, choáng váng, hẳn quá nhanh, khi cô nhận ra thì cả người đã tung về sau rồi.

Một cánh tay bỗng nhiên bắt ngờ đưa ra đỡ lấy cô. Khi cô dừng lại rồi, cánh tay vẫn tiếp tục ôm cô thật chặt để cô đứng vững được.

Cô còn nghĩ là Charles, nhưng lại thấy anh mãi ở kia đang khựng nhìn cô bàng hoàng. Vì vậy, cô quay người nhìn người đã đỡ cô, bắt chắp hành động đó khiến cô rất đau.

Cô ngăn người nhìn người kia.

“Là anh?..”. Enji tròn mắt không thể tin vào mắt mình. Liệu cô có nhầm không nhỉ?. Đây là cái tên cầm súng từng mang Dhampir đến cảnh cáo cô mà.

Hắn ta đang nhìn cô, rồi lại lăm bằm về chỗ sở.

“Chết rồi. Tôi không kịp ra chặn. Cô chắc là đau lắm. Chủ nhân sẽ mắng tôi cho mà xem. Ngài ấy sẽ lại đánh tôi nữa. Ngài ấy đánh đau lắm...”.

Hắn vừa lăm bằm xong, lại chẳng để ý đến ai mà có ý định mang cô đi.

Cô nhìn về phía tên Mark kia, cô thấy sắc mặt hắn nhìn tên cầm súng này có vẻ rất mất hứng. Cô tự hỏi tên này là ai?. Hắn chắc chắn không phải là quý tộc hay đại quý tộc gì, nhưng tại sao lại có thể thân nhiên như không để tâm đến những kẻ kia như vậy.?

“Này, ngài Mark...tôi cần đưa cô ấy đi. Lần này thì ngài gây họa rồi nhé, chủ nhân sẽ tức giận lắm. Rồi chủ nhân sẽ trừng phạt ngài.”.

Hắn cười cười tủm tỉm, nói một cách thích thú. Cô không hiểu là hắn đến cứu cô hay đến để gây họa nữa. Tên này, sao cô có cảm giác hắn hơi biến thái nhỉ.?

Tên Mark kia lập tức đỏ mặt lên, hắn tức giận, rất tức giận. Hắn gần từng tiếng với tên kia:

“Zero!.. Để cô ta lại và rút xéo đi. Ngươi không là ai để ra lệnh cho ta. Nhanh trước khi ta giết ngươi.”.

Nụ cười của Zero chợt tắt ngấm. Hắn ta nghiêng nghiêng đầu có vẻ không vui nói:

“Ngài Mark, ngài biết rõ tôi không hề dễ chơi mà. Hơn nữa, tôi khuyên ngài, chủ nhân của tôi khi tức giận thì đáng sợ lắm. Ngài chưa nhìn thấy ngài ấy lúc đó như thế nào đâu. Nếu ngài không tin thì nên hỏi ngài Charles ấy. Ngài Charles chắc chưa thể quên lúc chủ nhân của tôi đánh mấy con nhặng làm phiền ngài ấy đâu. Ngài Charles nhỉ?”.

Câu cuối, hắn hướng về phía Charles đằng xa lên cao giọng. Cô thấy sắc mặt Charles có vẻ không tốt, hình như rất chán ghét hắn, nhưng từ khi hắn xuất hiện, anh có vẻ bớt lo lắng đi nhiều.

Tên Mark kia càng có vẻ bị chọc tức, tiếp theo, hắn chẳng nói thêm điều gì mà lao đến. Enji chỉ nhìn thấy một vệt bóng dài chớp nhoáng. Và khi cô tưởng hắn tiếp tục bồi cô thêm một cú đấm hay cú đá nữa, hắn bỗng nhiên đổi hướng quẹo ngang một góc 90 độ. Cô cứ nghĩ hắn muốn làm gì, nhưng rồi phát hiện ra không phải, vì cô thấy hắn đang...bay. Hắn bay rất xa, rồi va đập mạnh vào một bức tượng lớn trong khu vườn, cả người hắn đập nát bức tượng đó, lại bay tiếp cho đến khi lao thẳng vào một thân cây cổ thụ lớn, thân cây lồm vào thật sâu, cả cây bị nghiêng ngã rung lắc dữ dội....Hắn lao đảo đứng dậy nhìn về phía cô.

Bây giờ, cô mới nhận ra bên cạnh mình có người.

Là...ngài Louis.

Ngài Louis nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng khinh thường không để hắn vào mắt. Ngài nhạt nhạt thờ ơ lên tiếng:

“Đừng động vào cô gái này. Về nói lại với những người đã ra lệnh cho cậu, nếu họ có ý định với cô gái này, bảo họ đến gặp tôi.”.

Ngài Louis chỉ nói thế, và rồi ngài cúi người nhắc cô khỏi cánh tay tên kia mà bế cô lên, trước khi đi, ngài không chú ý đến Zero mà chỉ gạt đầu với Charles một cái và nói nhỏ với cô:

“Để ta đưa cô về phòng, cô gái.”.

Ngài Louis đặt cô lên giường, ông hỏi cô về quan tâm

“Hình như cô bị thương. Cô có đau không?”.

Chúa mới không đau, nhưng khuôn mặt lãnh đạm, c lác đầu. Cô không nói, bởi vì nếu trả lời, ngài Louis sẽ biết cô nói dối.

“Zero...hắn là người của ngài à.?”. Cô nghi hoặc hỏi.

Ngài Louis lắc đầu.

“Không phải, là của Saka đấy. Hắn ta chỉ và một Vampire cấp thấp, nhưng sức mạnh lại ngang bằng với một Vampire đại quý tộc bình thường. Khi biết sức mạnh của hắn, bên đại quý tộc thì muốn giết, còn bên thuần chủng lại chẳng để ý đến nhiều. Cô biết đấy, với Vampire thuần chủng bọn tôi, hắn vẫn là rất yếu. Với cả lúc đó hắn quá mức ngang bướng, hắn xác xơ và không nghe lời, đã ra quyết định giết hắn rồi. Nhưng Saka chú ý đến hắn. Chẳng thể biết nó đã làm gì, nhưng tên Zero đó ngoan ngoãn hơn rất nhiều. Hắn chỉ sợ mỗi Saka thôi. Ngay cả với thuần chủng bọn ta, hắn kính trọng, nhưng lại không nghe lời nhiều lắm.”.

Tại cô ư đi, cảm giác bức mình uất ức lại lan đến. Lần đó,...lần đó hắn tìm đến cô, chắc chắn là do Saka. Cô nhớ lại, chợt thờ dài. Anh ra lệnh hắn làm như vậy, chắc là muốn có lí do đi theo cô. Nghe thật là đau lòng mà.

Hắn đã từng cầm súng bắn cô, đe dọa theo lời anh. Vậy mà hôm nay lại theo lời anh bảo vệ cô. Cô càng cảm thấy tức. Nếu là cô trước đây...chắc chắn không có chuyện phải cần người che chở thế này đâu.

Ngài Louis thấy cô có vẻ trầm mặc, mà hình như đang giận, vì thế ông biết thức thối muốn rút lui. Nhưng ông vừa rồi đi, giọng nói của cô lại vang lên khiến ông khựng lại sửng sốt:

“Tôi biết con trai ngài.”.

Ông chậm chậm xoay người nhìn cô chăm chú.

“Tôi biết con trai ngài. Tôi biết anh ấy. Ngài hẳn là muốn gặp lại con trai chứ.?”

Ngài Louis vẫn im lặng.

“Chúng ta có thể thương lượng. Nếu ngài đưa tôi thuốc giải cái thứ nước quỷ quái kia, tôi sẽ nói cho ngài biết đó là ai. Ngài biết rằng tôi không thể nói dối ngài được mà. Hơn nữa, khi tôi đã ở đây rồi, dù còn sức mạnh, tôi cũng không thể trốn thoát ra ngoài được. Mà nếu tôi không nói, ngài vẫn có thể ép tôi uống lại. Ngài nghĩ sao.?”

Vẫn im lặng.

Cuối cùng, sau khi suy nghĩ rất lâu, ngài Louis hỏi:

“Vậy đó là ai.?”

“Ngài đồng ý thương lượng.?”

Khi bị cô gắng hỏi, ngài Louis lại trở về im lặng. Qua hồi lâu, cô biết được rằng ông không hề đồng ý với điều kiện của cô.

“Ngài không hề muốn biết con mình là ai sao.?”

“Tất nhiên là ta muốn, nhưng ta cảm giác được, chỉ cần giữ cô, ta có thể tìm được con của mình.”

“Khi tìm được con mình, ngài sẽ làm gì.?. Ngài định hy sinh anh ta để cứu Lilith sao.?”. Cô tiếp tục hỏi, không nhận ra trong giọng nói của mình có điều gì đó rất khác thường.

Ngài Louis nhìn cô hồi lâu, rồi mở miệng:

“*Lilith rất quan trọng với ta...*”.

Chỉ vừa nghe như thế, cô đã vội vàng ngắt lời ông:

“Tôi hiểu, tôi biết rồi...Ngài..không cần nói thêm nữa.”.

Cô quay mặt đi, không thể hiện vẻ cay đắng trên gương mặt mình.

Ngài Louis chợt cảm thấy kì lạ, ngài nghiêng nghiêng người để nhìn gương mặt của cô, rồi đột nhiên, ngài hỏi một câu mà chính ngài cũng không hiểu mình hỏi như thế để làm gì.

“Cô gái, phải chăng cô là con của ta.?.?”

“Không phải.”. Enji trả lời ngay lập tức. “...tôi không bao giờ là con của ngài.”.

Ngài Louis hơi sững sờ vì câu trả lời gay gắt mang theo sự chán ghét của cô, ông hơi cúi đầu coi như chào và rào bước đi.

Khi đến cửa, giọng nói cô lại cất lên:

“Là..Jin đấy. Tôi nghĩ thế. Anh ấy năm nay 23 tuổi. Tôi thực sự mong anh ấy là con của ngài. Bởi vì như thế...ngài sẽ không bao giờ bắt được anh ấy đâu.”.

Ngài Louis nhú mày, và rồi rời đi trong khó hiểu. Ông cảm thấy, khi cô nói không phải là con ông là cô nói thật, và cả khi nói con của ông là Jin, ông cũng không thấy có một nửa điểm nói dối chút nào.

Nhưng...ông chợt nghĩ...sự thật có thể ngay cả cô cũng không biết.

Tàu thoát.

Charles trở về phòng trong con giận hiềm có, anh bức tức đập vỡ mọi thứ trong căn phòng sang trọng để có thể nguôi được lửa giận trong lòng. Anh giận, giận bản thân mình. Là cô bị đánh như thế, chắc chắn sẽ rất đau. Anh giận, giận cả Saka. Tại sao không đứng ra bảo vệ cô khi cô cần. Sai cái tên rác rưởi Zero vừa biến thái vừa vô dụng lại hay gây chuyện đó, Saka có thật là quan tâm đến cô không vậy. Anh giận, giận ngài Louis. Tại sao lại bắt cô mang đến đây để cô bị bắt nạt, rồi lại xuất hiện giải nguy cho cô. Anh giận tất cả. Chưa bao giờ, anh cảm thấy Vampire khó ưa đến như vậy.

Từ cửa phòng, bỗng nhiên vang lên tiếng gõ.

“Cút...”.

Charles hét lớn đuổi khách, cầm ngay một chiếc ghế gỗ ném về cánh cửa lớn. Tiếng “rầm” vang lên, và chiếc gỗ vỡ nát khi va chạm vào cánh cửa.

Tiếng gỗ vẫn vang lên, càng bức mình, Charles đi tới, giật cánh cửa ra thật mạnh, anh muốn xem kẻ nào làm phiền anh lúc này.

Anh ngó người ra khi nhìn thấy người trước mặt, và rồi, với ánh mắt căm ghét nhiều hơn nữa, anh hỏi:

“Bà đến đây là gì?.”

Người phụ nữ trước mặt anh khi bị hỏi với thái độ bất lịch sự như vậy vẫn rất bình thường, còn mỉm cười, và hỏi anh:

“Bạn có muốn giải thoát cho tiểu thư Enji không?.”

Anh nhìn người phụ nữ nghi hoặc:

“Bà có ý gì?.”

“Tôi cần kể cho cậu một câu chuyện.” Người phụ nữ nói, gương mặt bà đượm buồn. Và Charles, có vẻ hoà hoãn đi, anh bước sang một bên nhường lối cho người phụ nữ bước vào.

“Phu nhân, phu nhân...có thư gấp...”. Một người hầu gái vội vội chạy vào căn phòng, và đưa cho phu nhân Isabel một bức thư.

Phu nhân Isabel cầm lên, và ngạc nhiên khi thấy người gửi.

“Là con ta?..Dino có chuyện gì sao?.”

Bà vội mở bức thư ra và đọc. Bà có vẻ sửng sốt, bà đọc lại lần nữa, rồi bà cười thú vị. Bà tủm tỉm cười và thốt lên.

“Con trai ta...thật là vĩ đại mà. Này, Mega, cô có biết nó yêu cầu ta điều gì không?. Thật là điên rồ. Nó đúng là con ta mà. Không uổng ta yêu thương nó như vậy, nó nghĩ giúp ta trò chơi đó. Con ta thật là hiếu thảo mà...”

Và với giọng phấn khích kinh khủng, bà vội nói:

“Mega, gọi toàn bộ người của ta tới đây. Bí mật thôi, mấy cái tên do thám thì đừng gọi, chúng ta sắp làm một điều tuyệt vời lắm. Sau chuyện này, ha ha ha...” Phu nhân Isabel cười lớn. “...ta sẽ là Vampire đầu tiên bị xử phạt trong suốt một nghìn năm nay. Chuyện càng ngày càng thú vị rồi..”

Liwei nhìn qua một lượt ba người em của mình, và nghiêm túc hỏi:

“Đã hiểu chưa?.”

Lee và Lau đồng thời cùng gật đầu, nhưng Lynh thì lắc quầy quậy.

“Khó hiểu quá, chẳng hiểu gì cả. Mà em không quan tâm, đến đó mấy anh cứ nói em đánh ai thì em liền đánh là được mà. Mà ngày mai tiến hành sao?.. Nhanh nhanh một chút, em nhớ tiểu thư. Phải mang tiểu thư về. Để tiểu thư ở đó sẽ bị người ta bắt nạt đấy..”

Ba người kia nhìn anh thờ dài, nhưng rồi cuối cùng cũng không quan tâm đến nữa. Liwei bỏ Lynh ra sang một bên, và bắt đầu bàn bạc với hai người em kế.

Lynh vẫn còn ở bên cạnh, miệng lẩm bẩm:

“Phải mang tiểu thư ra, sẽ đánh...sẽ đánh hết. Dám mang tiểu thư đi..”

Phu nhân Isabel đang xem xét kỹ lại bức thư của con trai mình gửi, có người gõ cửa và báo Charles muốn gặp. Bà có vẻ bất ngờ, bình thường thì Charles không thân cận với bà. Nhưng rồi, bà vẫn cho anh vào.

Charles bước vào, và nói một từ. Chỉ là một từ rất ngắn.

“Merlin...”

Phu nhân Isabel sửng người, rồi bà liếc mắt xung quanh, sau đó vẫy vẫy anh lại gần. Charles bước tới bên cạnh, không vòng vo, bà hỏi:

“Bạn có thể giúp gì?.”

“Chúng ta có đồng minh không ngờ tới.”.

Anh nói, rất chắc nịch. Và mắt anh sáng lên về tự tin.

Ngay khi ngài Louis vừa bước ra khỏi phòng chưa được năm phút, sắc mặt cô dần chuyển biến xấu, cô đưa tay lên ôm bụng và từ trong miệng, máu tràn ra dữ dội. Cô nhìn thứ chất lỏng đỏ thẫm đó rơi trên sàn lạnh, khẽ lâm bầm.

“Tên khốn Mark đó, hần đá mạnh thật. Không biết là mình vỡ cái gì rồi. Chắc không sao, Saka về chắc sẽ tìm cách chữa thôi. Máu nhiều quá, ở cái nơi quái quỷ này chắc thu hút lắm...”.

Cô ho một chút, máu lại từ trong miệng trào ra. Từ từ trượt ngồi xuống sàn, Enji không cảm thấy đau chút nào. Từ bao giờ rồi, cô có một nỗi đau ở trong tim không được giải thoát. Nó đau hơn nhiều nỗi đau mà cô phải gánh chịu về mặt thể xác. Khi biết mình bị lợi dụng, cô đã đau rất nhiều. Và dần dần, cũng đau thêm một chút. Nhưng cô nghĩ cô vẫn ổn, cho đến hôm nay. Cô không biết rằng nỗi đau đó còn có thể lớn hơn nữa.

Thần thờ ngồi, cô thì thầm:

“...các người...trong mắt các người...tôi là ai?. Chẳng có chút tình thương nào cả. Mãi chỉ là một món đồ giá trị thôi à?. Nghe...buồn thật. Mà tại sao lại là các người chứ?. Ai cũng được, tôi còn chẳng quan tâm. Nhưng tại sao lại cứ là các người. Lấy hết tình yêu thương của tôi rồi, sau đó...chà đạp như thế. Các người đau khổ, tuyệt vọng...vậy còn tôi thì sao?. Chẳng lẽ, các người mất đi người mình yêu thương, thì...tốt hơn tôi bị người mình yêu thương...phản bội sao?..”.

Hai giọt nước mắt lạnh và chất đắng rơi từ khoé mắt cô. Enji đưa tay lên lau những vệt máu dài, mắt cô lạnh.

“Jin, thế nào cũng được, còn mỗi anh thôi đó. Anh thử phản bội hay lợi dụng em xem, em sẽ làm tất cả đều phải hối hận. Dù sao thì...tôi chán rồi. Tôi còn chẳng có ý nghĩ chơi đùa cùng các người nữa...”.

Rồi cô lại thì thầm.

“Cái tên Mark đó, sao hần không đạp một cái mạnh hơn nhi?. Rồi mình sẽ...nằm xuống. Cái gì cũng không quan tâm nữa...Mệt quá, nằm ngủ một chút...nếu mà...không dậy nữa thì tốt biết bao...”.

Nghe thật cay đắng.

Rồi cô từ từ trượt người nằm xuống, khi ánh mắt cô mơ màng, một bóng người đập cánh cửa chạy vào. Là anh sao?. Hình như anh nói điều gì đó. Lo lắng sao?. Thật không ngờ là lo lắng.

Cô tự hỏi, nếu cô nằm xuống mãi...liệu có ai khóc không?.

Trong đó...có anh không?.

Cô không biết.

Lúc cô tỉnh dậy là vào giữa đêm, ngoài trời mưa rất to, cô nghe thấy tiếng mưa rơi xối xả ào ào, ánh chớp sáng loá ngoài khung cửa sổ, và tiếng sấm vang lên ầm ầm trên nền trời cao không ngớt....

Trong căn phòng tĩnh lặng đến đáng sợ, thứ duy nhất mà cô nghe thấy được là hơi thở rất nhẹ của mình, và thứ cô cảm nhận được chỉ duy nhất là cảm giác nhói đau ở thân thể.

Cô ngồi như thế rất lâu, và lâu lắm rồi mới cảm thấy tâm mình bình lặng.

Chẳng suy nghĩ điều gì, chỉ nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ. Cô chưa bao giờ thực nghe tiếng mưa rơi, bởi vì bình thường, lúc đó cô quá vui thích mà sẽ nhảy ra ngoài trời vui chơi, cô thấy nó ừ tai, nước lạnh tạt vào mặt, và luôn nghĩ thật tuyệt. Cô không biết mưa ầm ĩ như vậy, bây giờ lại khiến căn phòng thêm tĩnh lặng, và trong khoảng khắc, lại khiến tâm hồn cô bất xao động.

Cô xuống giường, cảm giác đau trước khi ngã đã giảm đi rất nhiều, giờ chỉ hơi nhói nhói thôi. Quần áo cũng đã được thay tử tế, cơ thể cũng sạch sẽ...cô thấy hơi đói. Và chợt nhớ đến lần cô mò vào phòng anh đòi ăn mì.

Vị của bát mì khi đó, cô quên...sạch rồi. Cũng đúng. Nhớ để làm gì chứ?. Muốn thì kêu anh làm lại. Nhưng...chắc chắn, vị của nó sẽ không bao giờ giống lần đó. Chẳng có thứ gì là đơn giản muốn nói “lại” thì “lại”, nhất là tình cảm.

Cánh cửa chợt mở ra, và anh bước vào. Anh giật mình một chút khi thấy cô đứng bên cạnh cửa sổ, vén rèm cửa ra và ngó ra đêm tối bên ngoài. Bàn tay từng đâm tường bị nứt xương của cô đã khỏi, giờ nó áp lên mặt cửa kính lạnh, nó khiến cô thoải mái rất nhiều.

“Em tỉnh rồi. Thấy thế nào?..”.

Cô nghe anh hỏi, trả lời theo một kiểu lạc đề.

“Thuốc tốt lắm”.

Rồi hỏi lại:

“Anh vừa đi đâu vậy.?”.

Anh bước đến ôm cô, khẽ nói:

“Nghe ông nội mắng”.

Nói là mắng, nhưng cô tự biết không như nghĩa đen của nó.

“Hắn chết chưa.?”.

“Gần như thế. Tôi không chắc. Tôi bỏ đi luôn sau đó. Nhưng cha hắn nói hắn rất khó bình phục lại”.

Cô khẽ hừ một tiếng, có vẻ không vui:

“Không cần anh đánh hắn, khi nào tôi như trước, sẽ tự tìm cơ hội trả lại”.

Tỉnh cô vẫn như thế, đau khổ thì đau khổ, nhưng nhất quyết không bao giờ suy sụp. Có thể trong thoáng chốc cảm thấy tuyệt vọng, nhưng rồi sẽ tỉnh lại nhanh chóng. Đau khổ và tuyệt vọng không giải quyết được vấn đề gì cả, ngồi khóc chỉ chứng minh mình vô dụng. Đứng lên, đi tiếp, rồi có cơ hội thì đâm nát những kẻ đó dưới chân, như thế mới là tốt nhất. Tất nhiên, có những người cô không thể đâm dưới chân được, nhưng cũng phải dạy họ bài học tốt.

“Này, em đôi khi...”. Cô nói, giọng nói đã lâu không có vẻ thân thiết với anh như vậy. “Anh nấu mì đi”.

Anh có vẻ bất ngờ, và rồi vui vẻ đáp:

“Được”.

Vài ngày tiếp theo trôi qua yên bình, cô vẫn không biết sợ chui ra khỏi phòng lang thang chơi mọi góc ngách. Cô thường ra vườn, đó là nơi vắng vẻ thường không có người nhất, hình như Vampire thuần chủng không thích đi dạo, dù khu vườn ở đây là đẹp nhất trong tất cả các khu. Có một lần cô gặp lại Charles, cô thấy anh có lo lắng cho cô, nhưng rồi vui vẻ, rồi lại còn nhìn cô bằng con mắt là lạ.

Nếu cô ở ngoài lâu mà không trở lại phòng, Zero sẽ xuất hiện, cũng không phải mang cô về, mà là đưa cho cô thứ gì đó để ăn nhẹ, thường là nước quả lạnh, hoặc hoa quả tươi. Cô cũng nói chuyện với hắn, phát hiện ra hắn thật sự biến thái. Hắn lúc nào cũng cười, nụ cười tùm tùm thích thú. Anh mắt hắn cũng cười, gian tà, và gần như là vui tươi khi người gặp họa. Cô không chán ghét hắn, bởi lẽ hắn rất giống cô khi cô muốn đi trêu ghẹo người khác. Rồi một lần, hắn hỏi cô:

“Tiểu thư này, cô thích tôi không.?”.

Cô nhìn hắn, đáp thờ ơ:

“Cũng được”.

Cô thấy hắn ngạc nhiên, rồi khi hắn nhìn vào mắt cô và không thấy sự chán ghét ở đáy mắt, hắn có vẻ càng ngạc nhiên hơn nữa. Sau đó, cô còn nói thêm:

“Đừng lo, anh cũng không biến thái lắm. Vẫn còn chấp nhận được”.

Cô nói sự thật, ở nhà Senje nhiều tên biến thái đến mức buồn nôn. Hắn mới chỉ gây cho cô chút phiền toái khó chịu mà thôi. Nhưng hắn có vẻ khá sốc. Rồi cô thấy hắn hơi bức bối. Nhưng rồi lần sau lại tỏ ra tử tế với cô hơn nhiều. Hắn nói cô thú vị, cô thấy hắn cũng thế.

Còn với anh, chỉ có đêm hôm đó cô tử tế thôi, mấy ngày sau khắc nghiệt hơn rất nhiều. Cô tức giận Louis, nhưng ông ta không xuất hiện, vì thế cô tạm thời đồ lên anh. Vì vậy, sau một vài lần ngang nhiên đánh anh ở mọi nơi, cô nghĩ mình gây thù thêm với rất nhiều người. Nhất là những người hầu. Một lần khi đi dạo về phòng, cô thấy một người hầu đang nắm chặt chiếc áo sơ mi của anh ngồi thần thờ trên giường, không hề phát hiện được tiếng bước chân của cô. Khi cô gái đó nhận ra, cô ta không có vẻ bối rối, mà nhìn cô gần như thách thức, cô chỉ đến mở tủ lạnh kiểm thức ăn, nói thần nhiên:

“Thích thì cứ mang chiếc áo đó về”.

Cô đang có cảm thông cho tình cảm của cô ta đấy, nhưng cô ta lại nhìn cô căm giận. Không thể trách cô được, cô vốn không biết an ủi là gì.

Rồi một buổi sáng, Đại trưởng lão mời cô đến ăn bữa sáng cùng ông. Saka nói đó là bữa sáng đầu tháng, Đại trưởng lão sẽ mời nhiều người đến ăn cùng. Cô nhận lời.

Khi cô đến căn phòng ăn sáng, mới nhận ra mình đến thật sớm. Cả căn phòng lớn chỉ có một chiếc bàn rất rất dài, bày khá nhiều đĩa bát, hình như là nhiều người ăn. Mà lúc này, người duy nhất có mặt lại là cha của Saka.

Ông ấy nhận ra cô, đứng dậy, và kéo chiếc ghế bên cạnh ra. Cô liền đi đến, nhưng không ngồi, hỏi:

“Có chuyện gì thế, thưa ngài.?”

Ông ta nhìn cô hồi lâu, và hỏi một câu cô không ngờ tới:

“Cô có biết cách giết tâm con người không.?”

Cô ngẩn người, mắt chớp nhẹ không hiểu.

“Ý ta là, cô có thể khiến người yêu cô tha thiết hận cô sâu sắc không.?”

Bây giờ thì cô hiểu. Cô gật đầu, và đáp:

“Tôi từng được học qua. Nhưng xin hỏi, nếu làm thế, tôi được điều gì sao.?”

Ngài Voltaire đáp chậm rãi:

“Tự do...ta sẽ cho cô tự do. Sự thật, ta cũng biết, ta sẽ nói cho cô. Nhiều người muốn giết cô, ta sẽ bảo vệ mạng của cô.”

“Còn nếu không thì sao.?”

Cô cười nhạt, nghiêng đầu hỏi lại.

Ánh mắt người đàn ông sắc lạnh.

“Vậy đừng mong có thể ra khỏi đây. Và cả mạng của cô nữa...”

Cô nghe và không có vẻ kinh hoàng, cô nhìn vào mắt ông ta rất sâu, ông ta cũng vậy. Cô không thấy ở trong mắt người đàn ông này có gì, và ông ta cũng không hơn. Rồi cô chợt cảm thấy cả người mình khẽ run, một áp lực vô hình đè nặng xuống khiến cô muốn ngã quỵ. Cô nhướn mày lên, nhắm lại và mở bừng ra, mọi cảm giác đè nén liền biến mất. Và trong mắt ông ta cuối cùng cũng hiện lên vẻ kinh ngạc....Đôi mắt cô vẫn trong suốt như cũ.

Đúng lúc ấy, vài tiếng nói xôn xao vang lên cùng với tiếng cánh cửa mở ra. Cô nghĩ là có thêm vài người nữa bước vào. Mọi tiếng nói đều tắt, cô nghĩ họ ngạc nhiên trước cảnh họ nhìn thấy.

Lúc này, cô nghĩ vậy là đủ rồi. Cô nhếch khoé miệng, cười một nụ cười không thể gọi tên. Bởi vì nó chẳng thể hiện cảm xúc gì cả.

“Thưa ngài, tôi thực sự đã mong chờ nhiều hơn...”

Cô nói.

“Đó là lời đe dọa không thể gọi ra một chút uy hiếp nào. Tự do của tôi?....Xin lỗi, ngài không cho được.”. Cô lên giọng một chút. “Mà bất cứ ai cũng không cho được. Thứ ngài gọi là cho tôi tự do, nó còn được gọi là thả tôi ra tạm thời. Còn bí mật?. Tôi nghĩ ngài không biết toàn bộ đâu. Mà sự thật của ngài, liệu tôi tin được không.?”

Cô chớp mắt một cái, và có vẻ như hơi lắc đầu...

“Còn về mạng của tôi.”. Giọng cô rất trầm. “Thưa ngài, giá trị của nó quá mức...rẻ mạt. Và, ...không đáng để đưa ra làm điều kiện đâu.”

Nói xong, cô cúi đầu xuống và quay đi. Khi bước đến cửa, cô đứng trước Đại trưởng lão, khẽ cười chào ông và chỉ đơn giản nói:

“Đại trưởng lão Vampire, tôi là người ngoài, không nên làm phiền bữa ăn sáng của mọi người được.”

Rồi bước qua nhiều, kẻ cả anh, nhanh chóng bỏ về phòng.

Khi cô bước đi được vài bước, có vài người chạy qua cô vội vã đến bên chủ nhân của mình báo tin. Cô thấy một mảnh xôn xao ở đằng sau, kẻ cả anh khi nghe tin cũng từ bỏ ý định đuổi theo cô mà ở lại. Rồi cô có cảm giác, hình như bọn họ có liếc qua cô. Nhưng cô không quan tâm. Cô chỉ muốn tách ra khỏi họ thôi.

“....”

“Sao lại có chuyện đó được. Ông ta lại định giờ trò gì nữa.?”

“Trước hết cứ đến đó đã. Ông ta đến đây với thái độ như vậy, dường như sẽ không dễ thoả hiệp đâu.”

“Đây là nơi nào.?. Lãnh địa của Vampire. Chúng ta không cần thoả hiệp..”.

“....”.

Ở một nơi khác, Charles đi đi lại lại trong phòng của phu nhân Isabel, có vẻ rất sốt ruột. Cuối cùng, phu nhân Isabel cũng không chịu được nữa.

“Này, cậu bạn nhỏ. Ngồi xuống đi. Chúng ta chỉ cần chờ thôi. *Bạn của Dino* sẽ lo hết. Mấy cái việc đó nhỏ nhặt mà. Họ không nghĩ ngờ gì, sẽ không ai cản ta đâu.”.

Charles nhìn bà, rồi thờ dài ngồi phịch xuống.

“Tôi không biết nữa. Tôi không biết anh ta vào đây thế nào. Anh ta sẽ *cứu Enji* bằng cách nào chứ.?.”.

“Ồ. Ta cũng không biết. Nhưng sau này ta sẽ biết thôi. Ta chỉ cần chờ ở đây, lúc bất ngờ làm vài việc. Nghĩ đến ta đã thấy vui rồi..”.

Bà cười cười thích thú, đưa tách trà lên nhấp một ngụm.

Charles nhìn bà, cảm thấy khâm phục vô cùng. Đây gọi là phong thái của thuần chủng sao.?. Anh thực sự cũng muốn có.

Đúng lúc ấy, một người phụ nữ bước vào, mở miệng nói:

“Đến lúc rồi...”.

Enji vốn chẳng để tâm đến mọi chuyện, cô cứ chỉ rảo bước đi qua các dãy hành lang để về phòng thôi. Nhưng...ồn ào quá, chắc chắn sẽ gây sự chú ý.

Cô dừng bước lại và nhìn quanh...rất nhiều người xuất hiện trên hành lang, và dù không đến mức chạy vồn vã, tốc độ đi của họ nhanh hơn bình thường. Và đôi lúc, từ một nơi nào đó, sẽ có một “quý ngài” hay một “phu nhân” cao quý đi cùng với nhiều người của mình đi về hướng cô vừa rời đi. Trên gương mặt của họ ần ần tức giận. Một hai người gì đó nhận ra cô, và họ trừng qua một cái mới đi tiếp.

Enji nhận định, nhà Valois xảy ra chuyện thật rồi.

Nhưng cô thực sự thắc mắc, có chuyện gì có thể khiến nhà Valois lôi ra toàn những gương mặt lớn như vậy.?

Bước chậm chậm trên hành lang, chỉ hơn mười phút sau, hành lang lại trở nên vắng lặng như cũ, thậm chí còn vắng lặng hơn rất nhiều so với cái “bình thường” cô vẫn thấy.

Cô cảm thấy tò mò, bỗng nhiên lên tiếng gọi vào không trung:

“Này...Zero, anh có ở đây không.?. Ra mặt đi nào...”. Cô không biết cái tên kia có còn theo dõi cô không hay phải trở về bên Saka không nữa. Nếu là trước đây, cô còn có thể cảm nhận được hần, nhưng bây giờ thì lại rất bất lực.

Chờ khoảng hai phút, một giọng nói vang lên cùng một bóng người xuất hiện bên cạnh cô. Zero lên tiếng nói, thật lạ, lần đầu tiên sau thời gian qua, cô nghe thấy giọng hần chứa đựng sự sốt ruột.

“Tiểu thư, đừng đứng đây nữa. Cô phải về phòng...”.

Cô nhìn hần, hơi ngạc nhiên, đứng im bất động và bướng bỉnh lắc đầu.

“Về làm gì.?. Nơi này hình như đang loạn. Có chuyện gì vậy.?. Lôi tôi đi coi qua được không?...”.

Tên Zero kia có vẻ càng sốt ruột hơn, rồi cuối cùng, hần quyết định không nói gì cả, định đưa tay vác cô mang về phòng...

Cánh tay vừa chạm vào người cô, một thứ gì đó lạnh lao vút qua hành lang trống. Zero thất kinh mở lớn mắt nhìn về đằng xa, ánh mắt hần chứa đầy sự cảnh giác, nguy hiểm và giết chóc.....

Cùng lúc đó, bên phía Đại trưởng lão Vampire.

Cả một đoàn xe thật dài đi với tốc độ lớn nhất lướt nhẹ trên con đường rộng lớn. Xung quanh đoàn xe, vô cùng, vô cùng nhiều những cái bóng mờ hồ đi sát bên, nhảy lên, và bám sát rạt những chiếc xe.

Xe đi rất nhanh, không lâu sau đó, cả đoàn xe đã cách xa toà lâu đài xa hoa của nhà Valois mà đi đến một khu vực gần với cổng ngoài của lãnh địa gia tộc Vampire.

Đại trưởng lão Vampire bước xuống xe, cùng với ông, những chiếc xe kia cũng dừng lại, và từ trên xe, rất nhiều những gương mặt lớn của nhà Valois cũng xuất hiện. Đi cùng ông là Saka và cha của mình. Ngài Louis và ông Henry – con cả của Đại trưởng lão cùng nhiều người khác ở lại.

Đại trưởng lão Vampire bước đến, và ngồi trên một chiếc ghế thủy tinh sang trọng tuyệt đẹp trên một bãi cỏ mượt, mưa đêm qua càng khiến nó tươi đẹp và óng ánh hơn dưới ánh mặt trời nhẹ buổi sáng. Những người đi cùng ông cũng ngồi xuống bên cạnh những chiếc ghế như thế. Một chiếc bàn thủy tinh dài ngăn cách giữa Đại trưởng lão và người của ông với một nhóm người khác ở bên kia.

Đại trưởng lão nhìn người đối diện với mình, không hài lòng lên tiếng:

” Ông đang có ý gì vậy? . Mang người của ông đến, ông muốn gây chiến? .”

“ Không.”

“ Vậy làm gì? .”

Người đối diện với ông im lặng vài giây, ánh mắt ánh lên sự phẫn nộ.

“ Đòi. . . người.”

Đại trưởng lão khẽ hừ một tiếng, ông định lên tiếng nói, một người đột nhiên xuất hiện bên cạnh ông, vội vã không để ý đến những nhân vật xung quanh, báo cáo:

“ Thưa ngài, không ổn. . .”

Mọi người quay qua nhìn anh ta, Đại trưởng lão khẽ cau mày, còn có chuyện gì nghiêm trọng hơn nữa? . Ông hỏi:

“ Gì thế? .”

“ Thưa ngài, xuất hiện một nhóm người từ đâu đột nhập vào khu vực đặc biệt, họ tấn công các cảnh vệ xung quanh căn phòng của ngài Guil và muốn mang vị tiểu thư kia đi. . .”

Người thanh niên kia chưa nói xong, Saka đã vội bật dậy. Rồi anh cùng nhiều người khác cùng trừng nhìn phía bên kia.

Thật ngạc nhiên, đám người phía bên kia đang bày ra bộ mặt mơ hồ nhìn lại họ. Người đối diện với Đại trưởng lão khẽ lắc đầu lên tiếng:

“ Không phải người của tôi. Ông nghĩ tôi sẽ ngu ngốc đến mức đưa người của mình, nhất là chỉ một toán nhỏ vào đó gây loạn? . Cướp người được ra thì không rõ, nhưng chắc chắn là sẽ gây chiến tranh. Và rõ ràng, tất cả chúng ta đều chỉ muốn hoà bình. . .” . Những lời cuối, ông ta nhấn mạnh để mọi người hiểu.

Bên kia, người thanh niên đến báo tin lại vội vàng nói:

“ Thưa ngài, có sự rất lạ trong chuyện này. Nhóm người đó dường như được người của chúng ta giúp đỡ đưa vào. Còn nữa, trong số những người đang đánh lại những cảnh vệ xung quanh vị tiểu thư kia, có rất nhiều Vampire. Và. . .tôi đang theo dõi vị tiểu thư ấy cùng một Vampire - người của ngài Guil, có một nhóm người bỗng xuất hiện tấn công anh ta. Vị tiểu thư kia nhìn một người trong đám người đó, cô ấy có nói tên của hắn, là, Jin. . .”

Lần này, đến lượt người trước mặt Đại trưởng lão Vampire bật dậy. Mà gương mặt của một số Vampire xung quanh Đại trưởng lão lộ ra sự ngỡ ngàng. Họ không tin được, ai đó trong số họ mang người ngoài vào? .

Đại trưởng lão Vampire liếc qua ông ta, không có vẻ lo lắng lắm

“ Vậy chuyện thế nào rồi? .”

“ Thưa ngài, lúc tôi rời đi, ngài Louis, ngài Henry, ngài Frank, và các vị phu nhân đã biết chuyện, họ đã đưa người đến. Ngài Louis nói tôi đến đây báo tin trước, và sẽ rất nhanh, sẽ có người đến báo tin tiếp.”.

Đại trưởng lão gật gù đầu. Ông tin tưởng con trai ông và những người khác có thể xử lí tốt mọi chuyện.

Vì vậy, theo ý ông, mọi người cùng chờ đợi.

Một lát sau, lại có người đến. Lần này, người đến báo tin cúi đầu chào hết thảy những nhân vật lớn của nhà Valois, rồi cẩn thận hướng về phía Đại trưởng lão lên tiếng:

“ Thưa ngài, Ngài Louis nói đã bắt được toàn bộ người đột nhập vào lâu đài. Trong đó cũng có cả người tên Jin kia nữa. Tiểu thư Senje đã được đưa về phòng, có người canh giữ. Ngài Louis hỏi ngài liệu có muốn trở về không? . Bởi lẽ. . .ngài ấy có nói về sự việc. . . .” . Anh ta nói đến đây liền ngừng lại, liếc về phía nhóm người bên kia chần chừ.

Người đối diện nhìn anh ta, ông trầm suy nghĩ chút ít và đột nhiên cười.

“Gi vậy.?. Việc gì.?. Là Jin có liên quan đến Lilith.?.”

Người báo tin liếc qua ông không đến một giây, rồi lại cúi đầu xuống. Nhưng bằng đó là đủ.

Và người kia tiếp tục nói:

“Đại trưởng lão Vampire, xem ra ông bắt được con cá lớn rồi. Thế này đi, việc đòi người tôi vừa nói có thể chưa cần xem xét ngay. Nhưng Jin, hẳn cũng là người của tôi. Nếu các vị muốn dùng hắn làm gì đó, cũng cần phải để ý đến tôi một chút.”

Đại trưởng lão Vampire liếc ông ta, lạnh nhạt nói:

“Còn chưa thể biết được. Đại Lão, ông chưa tính đến việc, ờ...hắn ta là Vampire thì sao.?. Quà nhiên ông đã tính, ông biết hắn ta sẽ đến tìm cô cháu gái yêu quý của mình.?. Thật không may, hắn ta lại chọn ngay thời điểm này. Nghĩ qua thật tội nghiệp cho cô cháu gái của ông đấy, vừa mới biết đến Jin, ông liền không quan tâm đến cô gái đó nữa. Đại Lão, người khác vẫn nói chúng tôi là ác quỷ máu lạnh, nhưng rõ ràng là họ nhầm rồi. Nhận cái danh hiệu đó, chúng tôi thực xấu hổ.”

Đại Lão vẫn cười, tiếp tục hỏi:

“Bây giờ ông định xử trí sao đây.?. Cũng chưa chắc Jin là Vampire.”

Đại trưởng lão im lặng, và rồi ông lên tiếng.

“Vậy mời ông cùng đi với chúng tôi. Sau khi xác nhận xong, nếu hắn không phải Vampire, chúng tôi sẽ trả lại cho ông. Còn nếu hắn là Vampire...ông tự hiểu.”

Đại trưởng lão ánh mắt sắc bén ánh lên.

“Được.”

Trở lại một thời gian ngắn trước...

Một đám người đột ngột xuất hiện và tấn công Zero, sau đó, thêm một vài Vampire khác nữa cùng xuất hiện giúp hắn ta, nhưng phía bên kia cũng cùng lúc thêm người. Trong một thoáng, bên người lạ mặt xuất hiện lập tức chiếm ưu thế.

Enji không hiểu nhìn quanh, rồi cô nghe thấy tiếng bước chân dồn dập chạy tới. Từ đằng xa, thêm một nhóm người nữa xuất hiện, họ chạy đến bên cô chừng được vài bước, toàn bộ nhóm người đó vội nhảy vào cuộc quyết chiến kia, chỉ trừ một người.

Cô ngơ ngẩn nhìn người thanh niên trước mắt mình, anh ta cũng đang nhìn cô, nghiêng đầu nhẹ và cười một cách vui mừng rạng rỡ.

Cô không tin được nhìn chăm chăm anh và mở miệng thốt lên muốn xác nhận.

“Jin.?.”

Người thanh niên kia cười cười khẽ gật đầu, vội chạy đến và ôm cô lên.

“Enji, trước hết phải ra khỏi đây đã. Lát nữa sẽ nói chuyện sau.”

Rồi ngay lập tức, người thanh niên mang cô đi vội chạy mất dạng. Enji bám tay vào cổ người thanh niên kia, nghi hoặc nhìn anh.

Bọn họ chạy qua nhiều dãy hành lang, và đến một cửa sổ đá không có cửa thông ra ngoài toà lâu đài, người thanh niên ôm chặt lấy cô và nhảy xuống.

Cô nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng chân chạm đất, rồi người thanh niên lại chạy.

Được một lúc, người thanh niên vui mừng lên tiếng:

“Enji, chờ một chút, một đoạn nữa thôi. Sẽ có người đưa chúng ta ra ngoài...”

Cô không nói gì, nhìn chăm chú người thanh niên im lặng.

Bỗng nhiên, anh ta đứng khựng lại. Đặt Enji xuống đất, nắm chặt tay cô và rút từ trong áo ra một chiếc dao nhỏ.

Người thanh niên quay sang cô mỉm cười, chiếc dao nhỏ nhẹ cứa qua cổ tay, và nó bắt đầu rung lên. Bề mặt chiếc dao gần như bị nóng chảy, như bị sôi trào, và nó bắt đầu biến dạng... Nó dài ra, bề mặt lồi và nứt, nhìn như gân sống, một vài chiếc gai nhỏ, lưỡi sắc bén, nó đen tuyền và trông hết sức kinh dị.

Xung quanh hai người, chỉ vài giây sau đã kín những bóng mờ...

Enji bị hai người mang đi, cô quay đầu nhìn người thanh niên bị còng hai tay trên sàn lo lắng. Người thanh niên cố gượng ngồi dậy, nhìn cô mỉm cười hiền từ. Ánh mắt anh nhìn cô còn hơn cả tình thân, tràn đầy ấm áp và yêu thương.

Cô bị đưa đi một thời gian, cửa của căn phòng có người thanh niên đó bật mở, một toán người đi vào.

Tất cả đều nhìn chăm chăm người thanh niên với ánh mắt bình thản đang ngồi trên sàn, ở ngực có một vết thương rất lớn, máu vẫn từ đó rỉ ra.

Đại trưởng lão nhìn vết thương của anh ta nghi hoặc.

“Sao vết thương vẫn chưa hết chảy máu?. Nếu là Vampire thuần chủng, hẳn phải hết chảy máu rồi chứ.?.”

Một người đứng ở trong căn phòng cung kính trả lời ông:

“Thưa ngài, người của ngài Louis tấn công hắn bằng vũ khí của nhà Senje. Nên kể cả hắn có là Vampire hay không, máu vẫn không cầm được.”

Đại trưởng lão càng nghi hoặc hơn.

“Người của Louis.?. Không phải là một Vampire thuần chủng nào làm hắn bị thương, mà lại là một kẻ dưới.?. Hắn có thật sự là Vampire thuần chủng không vậy.?.”

“A... là người của ngài Louis tấn công vị tiểu thư kia, hắn có đỡ thay, nên mới bị thương. Lúc đầu, rất nhiều người cùng tấn công mà vẫn không làm gì được...”

Đại trưởng lão gật gù đầu, tiếp tục nhìn người thanh niên.

Anh ta ngước lên, nhìn một lượt qua nhiều người và dừng lại ở trên người Đại Lão, ông cũng đang quan sát anh, đôi mắt khẽ nheo lại, như tìm kiếm điều gì đó.

“Hắn ta không có vẻ gì là Vampire cả.”

Bỗng nhiên, Đại Lão lên tiếng. Một vài người cũng gật đầu, và họ thì thảo với nhau. Vampire thuần chủng, ở người họ có một thứ đặc biệt có thể khiến toàn bộ những Vampire dưới nhận ra được. Nhưng người trước mắt họ, hiện tại chỉ như một người bình thường.

“Không thể nói vậy.”. Bất chợt, ngài Louis lên tiếng. “Con của chúng tôi mang trong mình một nửa lời nguyền, nó sẽ bị ảnh hưởng.”

“Vậy cần phải làm sao.?.”

Ngài Louis khẽ cười, chậm nói:

“Máu... máu của Vampire thuần chủng luôn đặc biệt. Ai đó hãy uống máu của người thanh niên này, nếu anh ta thực sự là Vampire thuần chủng, tự sẽ cảm thấy. Nhưng... nên cẩn thận... lời nguyền.”

Nói xong, ông bỗng nhiên đứng dậy và rời đi cùng người của mình. Mọi người nhìn theo ông, nhưng không cảm thấy khó hiểu. Đây có thể là con trai ông, và ông muốn trốn tránh điều đó.

Mọi người trong căn phòng im lặng trong thoáng chốc, và rồi, Đại trưởng lão gọi một người đang đứng ở trong góc phòng.

“Người... làm đi.”

“.....”

Ngài Louis vội vã đi thật nhanh đến căn phòng đang giam giữ Enji, trong hành lang vắng lặng người, hầu hết các nhân vật lớn đều tập trung ở căn phòng kia, gần như đều mang người của mình đi theo. Tất cả những người hầu Dhampir cấp thấp đều được chỉ định không ra ngoài. Còn rất đông nhiều cảnh vệ khác đang đi bắt những kẻ đột nhập còn lại.

Chỉ có một người thanh niên đi theo ông, và dù ông đi nhanh đến thế nào, anh ta vẫn bắt kịp. Cho đến khi gần căn phòng giam giữ Enji, ông dừng lại, quay nhìn người đi theo mình.

Bằng ánh mắt mang theo sự tin tưởng, ông lên tiếng:

“Vào đó, và... mang *con của ta* rời khỏi đây. Đưa nó đến một nơi thật xa, bất kì đâu cũng được. Ta sẽ cố gắng cản mọi thứ ở đây. Bảo vệ nó, giữ nó an toàn càng lâu càng tốt... Và lúc thích hợp, hãy mang nó trở lại. Đây là thuốc giải.”

Vừa nói, ông vừa đưa cho chàng trai một viên thuốc trong màu tím nhạt.

Chàng trai nhìn ông, và hỏi:

“Sao ngài biết được vị tiểu thư đó là con ngài.?”

Ông cười cười:

“Ta không biết. Nhưng đó là con ta, ta chỉ biết điều đó thôi. Ta cảm nhận như vậy. Thế là đủ chắc chắn rồi.”

Anh ta lại hỏi:

“Vậy mạng vị tiểu thư đó trở lại, chúng ta sẽ cứu phu nhân.”

Ngài Louis khẽ lạng người đi một chút, ánh mắt ông buồn, đau khổ, ông nhớ đến người phụ nữ của mình, nhưng rồi ông lắc đầu.

“Nói với nó điều này: *Lilith rất quan trọng với ta...nhưng nó là con của ta và cô ấy. Không thể đơn giản bỏ người này và cứu người kia được. Mạng của nó, đã một thời gian chia sẻ cho Lilith rồi, không thể bắt nó làm hơn được.*”

Chàng trai nhìn ông, cúi đầu và chạy đi.

Ngài Louis ở lại, ông dựa vào tường, cảm giác cơ thể mệt mỏi và kiệt sức vô cùng. Qua hồi lâu, ông đứng dậy và bước lại căn phòng kia.

Enji đang ngồi trên một chiếc ghế trong căn phòng, cô nhớ lại ánh mắt của người thanh niên kia, và cảm thấy hoang mang. Miệng cô lẩm bẩm:

“Lẽ nào....?”.

Cô cười cười. Lại lẩm bẩm:

“Ngốc quá. Đã nói như thế rồi mà. Sao anh ấy không hiểu. Tự do...quan trọng lắm. Nếu có thể gặp lại. Mình sẽ mắng anh ấy một trận.”

Cánh cửa phòng của cô đột ngột mở ra, hai chiếc xác được vứt vào phòng, và ở cửa, xuất hiện một người...

Charles.

“Enji, đến đây. Nhanh lên, không có thời gian đâu. Họ còn đang chú ý đến Jin, hiện tại sẽ lơ là một chút. Chúng tôi đã tính cả rồi, cậu phải đi mau. Phu nhân Isabel sẽ giúp cậu ra ngoài.”

Vừa nói như giải thích, Charles đã vội vã bước đến bế cô lên và nhanh chóng bước ra ngoài. Charles đưa cô đến một nơi gần đó, và bọn họ đi qua một lối đi bí mật sau bức tranh một con sói có chiếc bờm ngà như ngựa, răng nanh màu máu và đôi mắt đen không tròng... Khi cô bước ra ngoài con đường bí mật đó, họ đã ở một nơi lạ hoắc mà cô không biết. Charles nghe ngóng bên ngoài xem có tiếng bước chân không rồi mới đưa cô ra. Anh khoác lên người cô chiếc áo khoác, đội cho cô mái tóc giả và đeo vào mắt cô một chiếc kính không độ để giả trang. Thực sự không cần nhiều, vì phần lớn chỉ có người ở khu thuần chủng mới biết mặt cô, còn nơi đây, cô nghĩ là một khu khác. Chắc không có nhiều người nhận ra được.

“Đi một đoạn nữa thôi, chúng ta sẽ gặp phu nhân Isabel.”

Charles vừa dứt lời, có một cô hầu gái đi qua bọn họ. Cô hầu gái nhìn Charles, rồi nhìn cô, sau khi cúi đầu chào rồi bình thản đi mất.

Cô nhú mồm, sao cô thấy cô hầu gái đó quen quen.

Hai người đi không nhanh không chậm, thường sẽ chạy khi không có người, nhưng nếu có người, Charles sẽ vươn tay ôm cô, tựa như nói chuyện.

Nhưng khi chỉ cách nơi phu nhân Isabel chờ một đoạn ngắn nữa, lại có rắc rối.

“Charles, cậu mang cô nàng đó đi đâu vậy.?. Tôi nghe nói có người giúp đám người bên ngoài đột nhập vào đây, thật không ngờ lại là cậu. Cậu làm thế không sợ anh trai yêu quý của cậu tức giận sao.?. Anh ta mà mất đồ chơi của mình sẽ rất tức giận đấy.”

Một giọng nói nhạo báng vang lên, và một nhóm người xuất hiện.

Có bốn người. Thật xui xẻo, đó chính là mấy tên đi cùng tên Mark lần đó. Cô suy nghĩ, nhớ lại cô hầu gái họ gặp khi vừa ra khỏi lối đi bí mật. Mặt hình như gặp đâu rồi...A. Là khi ngài Louis bế cô lên, cô từng thấy cô ta lao đến bên tên Mark kia. Lúc đó, cô cũng không nhớ rõ.

Charles bên cạnh cô, ánh mắt anh lạnh lẽo vô cùng. Anh quay sang, chỉ vào một con đường rẽ và nói với cô:

“Đi thẳng, đến khi có đoạn rẽ ba thì rẽ phải, đến cầu thang lên tầng rồi rẽ trái. Cứ đi thẳng, cậu sẽ gặp phu nhân Isabel.”

Enji nhìn anh, mỉm cười hờn nhẹ lên má anh một cái, gật đầu rồi quay đi...không hề ngoái nhìn lại. Dù biết sau lưng cô, những tiếng động đồ vỡ vang lên rất kịch liệt, một lần ngoái lại cũng không.

Charles nói cô phải nhanh, cô không có thời gian để quay nhìn mà tiếc thương.

Cô chạy, lại khựng lại khi thấy bóng trắng trước mặt.

Một người thanh niên đứng trước cô, đôi mắt nhìn cô chăm chú, nó xao động mãnh liệt. Cô nhận ra anh ta. Anh ta là người đi cùng ngài Louis, cô đã từng gặp anh ta hồi năm mới ở nhà ông Henry, hôm đi săn, anh ta có đến và hỏi ngài Louis về đàn thú. Anh ta cũng là người bỗng nhiên tấn công cô, để người thanh niên kia phải chạy ra đỡ rồi bị thương.

Cô thở dài...tuyệt...đúng là không chạy nổi.

Người kia bước đến, ép cô uống một viên thuốc. Cô không phản kháng, cũng nuốt xuống. Tự hỏi cái thứ quái gì tiếp đây?.. Rồi anh ta không nói gì mà nhấc bổng cô lên. Rất nhanh chóng, anh ta mang cô đi đường khác.

Còn chưa hiểu gì, anh ta đã lên tiếng.

“ Khi...”.

Cô giật mình, anh ta tức giận?.

“ Bao nhiêu năm, em tăng được mấy cân vậy?...”.

Enji sững người. Mất rất lâu, cô nhìn chằm chằm người đang bế cô. Giọng hơi nghẹn ngào:

“ Jin?...”.

“ Thứ em vừa uống là thuốc giải, phải một thời gian mới có tác dụng. Nhưng nhanh thôi. Giờ chúng ta rời khỏi cái nơi quỷ này...”.

Anh vừa nói, lại rẽ ngoặt nhiều nơi, nhảy thẳng qua một khung cửa sổ ra một khu vườn rậm, rồi sau một bức tượng một người đàn ông bị châm gai đầy mình, anh đưa cô xuống một lối đi tối tăm, hơi hẹp, sâu hun hút và dài.

Cô vẫn chưa định thần được, bất giác siết chặt tay người đi trước, lên tiếng hỏi:

“ Jin?...”.

Bước chân người kia dừng lại.

“ Ừ. Là anh mà. Không phải cái tên Jin ngốc vừa bị anh làm bị thương đâu...”.

Cô cảm thấy anh cười.

“ Nhưng đó là Dino mà. Anh làm anh ấy đau...”.

“ Kệ hấn. Đau chút sẽ khỏi thôi...”.

“ Giờ chúng ta đi đâu?... Không gặp phu nhân Isabel sao?...”.

“ Không. Đó chỉ là đánh lạc hướng bọn họ chút thôi. Chúng ta sẽ đi theo đường khác. Chúng ta sẽ đến khu rừng rậm trong lãnh địa của gia tộc Vampire ở phía Nam. Người của chúng ta sẽ ở đó. Từ khu rừng phía nam đó, chúng ta sẽ đi thẳng đến nhà của ông Louis. Từ lâu đài chính nhà Valois luôn có những con đường bí mật đi đến những toà lâu đài khác. Ngài Louis đã lấp nó từ lâu, nhưng anh mới khai phá, tuy nguy hiểm, nhưng vẫn đi được...”.

“ Đến đó làm gì?...”.

Cô nghi hoặc hỏi.

Trong bóng tối, cô vẫn cảm thấy Jin đang nhìn cô.

“ Tìm mẹ của em...”.

Trái tim cô chột đập nhanh hơn nhiều nhịp.

Gặp Lilith.

Trong con đường tối đó, Jin cứ nắm tay cô và bước đi, vừa đi, anh vừa nói qua cho cô về tình hình của những ngày gần đây.

“ Khi em tìm đến Dino, hai ngày sau Đại Lão đã biết rồi. Ông ta có gọi cho Guil hỏi thăm, mà thực ra là báo cho cậu ta biết em đã biến mất. Lee có nói rằng trong điện thoại, ông ta nói Guil không cần lo. Anh nghĩ là ông ta biết em đến Pháp và đi đâu. Rồi đến khi Dino báo tin loạn cả lên rằng em bị ngài Louis bắt cóc, cậu ta đến đón em, Đại Lão khi biết tin cũng không thấy có phản ứng gì. Rồi sự việc em nói rằng ông Louis giữ Lilith, bên Vampire đã giữ

kín rồi, vậy mà Đại Lão cũng biết. Em không thể ngờ ông ta đã làm cái việc gì đâu. Đầu tiên là gửi thư yêu cầu Đại trưởng lão Vampire thả em về, rồi nói luôn với Guill rằng anh ta không còn là giám hộ của em nữa, Đại Lão lại sửa luật rồi. Enji à, giờ em là người trưởng thành. Đến hôm nay thì ông ta mang quân của mình đến ngay cửa lãnh địa Vampire đòi người, lí do chính đáng, nghe vô si thật.”.

Cô hỏi anh:

“Yêu cầu trả em lại?.”.

“Ừh. Anh nghĩ ông ta sợ. Em bỗng nhiên nói luôn ra rằng Lilith đang ở đâu làm mọi thứ tự nhiên trở nên rối vô cùng. Nói thật, anh đã gần như phát điên lên khi biết tin đó. Mọi kế hoạch của anh vứt đi hết. Anh phải chấp nhận mạo hiểm, rồi đánh cược bao nhiêu thứ. Chẳng thể làm theo kế hoạch nào, toàn phải tùy cơ ứng biến thôi. Ngay cả việc giải cứu hôm nay, anh cũng đã mạo hiểm nhờ một vài người của bên Vampire mà anh chẳng chắc chắn, rồi dựa vào việc Đại Lão đến uy hiếp mà liều vậy. Cuối cùng cũng ổn, anh mang em ra ngoài được rồi...”.

Anh khẽ cười cười sáng khoái một tiếng, rồi lại nói tiếp:

“Anh nghĩ Đại Lão cũng không hơn gì đâu. Trước đây ông ta ưng dung để em đi mọi nơi, làm tù nhân bên Vampire cũng không sao, bởi vì ông ta không rõ Lilith ở đâu. Nhưng bây giờ, bên Vampire đã nắm chắc Lilith rồi, ông ta không thể để họ biết về em và nắm giữ cả em nữa...”.

Anh chợt khựng lại, và quay người, đôi bàn tay đặt lên vai cô:

“Enji, anh có chuyện này, em nghe rõ nhé... Ngài Louis từng hỏi em rằng em có phải con ông ấy không?. Em nhớ chứ?. Có lẽ em không biết, nhưng thực ra...”.

Anh chậm rãi nói, nhưng đến khi nói đến vấn đề cốt yếu, giọng của cô bất chợt cắt ngang với vẻ gay gắt.

“Ông ta không phải cha của em”.

Cô nói với giọng chắc chắn.

“Hey, không phải đâu...”.

Cô tiếp tục cắt ngang nữa, vẫn khó chịu và giọng nói càng có vẻ sắc bén hơn.

“Em nói không phải là không phải. Ông ta không phải cha của em, ông ta chỉ là người góp phần sinh ra em mà thôi. Em sinh ra vốn chỉ có mẹ, không có cha. Jin, cha khác hoàn toàn với người sinh ra đây...”.

Đúng vậy, cha hoàn toàn khác với người sinh ra. Ông Louis sinh ra cô, không có nghĩa sẽ là cha của cô. Chính thức, cô hoàn toàn phủ nhận ông ta rồi.

Jin ngó người ra, rồi anh hỏi cô, giọng hơi dồn dập.

“Enji, em nhớ lại rồi sao?. Nhớ được điều gì rồi à?...”.

“Một chút thôi, không nhiều lắm. Nhưng có thể biết em là ai, mẹ của em là ai...”.

Cô nhún nhún vai, đáp lời anh. Thực ra là suy đoán thì đúng hơn. Và thật kì lạ, khi biết mình là ai, cô không cảm thấy ngạc nhiên nhiều lắm, bình thản và chấp nhận mình là giống loài mình vẫn đang không ưa nhất.

“Vậy em đã biết, nhưng không nhận ngài Louis?. Vậy sao em còn nói anh là con trai ông ấy chứ?. Khi ông ấy nói chuyện này, anh không tin được...”.

“Em đâu có xác nhận, em nói là em mong như thế mà. Đối với ông ta thì không nói dối được, nên em mới phải trả lời nước đôi. Không đúng cũng không sai, không phải tạm thời đánh lạc hướng được sao?.”.

Jin gật gật đầu.

Và cô nói tiếp vấn đề vừa nãy.

“Vậy Đại Lão biết rõ em là con của Lilith. Vì vậy cụ muốn đòi em lại để có thể chiếm giữ một thứ gì đó, để có thể mang ra uy hiếp?.”.

“Đúng vậy”.

Jin nói, lại quay người dẫn cô đi tiếp.

Còn cô, trên môi lại nở nụ cười nhạt. Trước đây nếu nghe tin này, cô có thể buồn một chút. Nhưng bây giờ, lại cảm thấy quá mức bình thường. Không hiểu là sao nữa. Chắc là quen với việc bị Đại Lão lợi dụng rồi chăng?.

“Jin ơi. Anh biết ngày trước tại sao...ừm...mẹ lại bỏ đi không?. Trong nhật kí của mẹ an từng gửi, em có thấy mẹ nói người nhà Valois đối xử với mẹ rất tốt...Mẹ đã làm điều gì à?.”.

Cô hỏi anh, cảm thấy có chút ngượng khi nói đến việc Lilith là mẹ mình. Thực ra, cô chỉ suy đoán Jin không phải là con của Lilith, vậy chỉ còn có thể là cô. Trong những thứ cô nhớ được, ngoài bản nhạc ra thì chẳng có điều gì liên quan đến mẹ cả. Một kí ức cũng không có nhớ ra.

“À, đúng là cô đã làm một điều. Anh không thể chắc chắn, bởi vì ngài Louis mới chỉ nhắc qua một lần, và chỉ có những Vampire thuần chủng mới biết thôi. Em có biết không, trong dòng máu của loài thuần chủng, có một thứ khác đang ngủ say. Đó là thứ sức mạnh tổ tiên đầu của Vampire, với sức mạnh ấy, loài thuần chủng có thể không hề sợ hãi thứ vũ khí của chúng ta. Và hình như, cô đã kêu gọi sức mạnh ấy trong một người thức tỉnh. Toàn bộ những Vampire thuần chủng khi biết tin đều rất vui mừng, họ đến, và yêu cầu cô làm như thế với họ. Việc này hao tổn sức lực rất nhiều, phải một thời gian sau đó cô mới có thể thử lại lần nữa. Lúc họ nhờ, cô đã đồng ý. Nhưng khi biết những Vampire thuần chủng định làm gì sau khi kêu gọi được sức mạnh ấy, cô đã sợ hãi. Em biết bọn họ định làm gì không?.”

Enji suy nghĩ, và rồi cô cẩn thận thử nói:

“Không lẽ là... tiêu diệt toàn bộ gia tộc Senje?.”

“Đúng vậy.”. Jin đáp ngay lập tức.

“Gia tộc Senje mang đến cho Vampire bao nhiêu rắc rối? Với một gia tộc được ưu ái ban cho sự sống lâu dài, sức mạnh vượt trội, Vampire sẽ không bao giờ chấp nhận việc có một gia tộc của con người bình thường sử dụng mẫu gen của họ cải tạo những con người bình thường khác, biến họ từ những kẻ nhỏ bé yếu đuối trở nên mạnh mẽ và với thứ vũ khí của mình, ngay cả loài cao nhất là Vampire thuần chủng, những con người bé nhỏ đó cũng không coi ra gì.”

Anh dừng một chút, và nghĩ sao nói ra câu:

“Suy cho cùng, theo cách nghĩ nào đó, chúng ta cũng chỉ là bản sao không hoàn hảo của Vampire.”

Đúng vậy, Ghost là bản sao không hoàn hảo của Vampire. Trong các cuốn sách cổ đã từng nói đến, Ghost đầu tiên chính là một Dhampir bị cắn nhưng lại không bị đồng hoá. Rồi không hiểu làm cách nào, ông ta đã giết được một trong những tổ tiên Vampire. Khi tên Vampire đó chết, thân xác hoá thành tro bụi, chỉ trừ bộ xương. Bộ xương đó trở thành thứ kim loại cứng rắn nhất, và ông ta sử dụng nó để giết những Vampire khác nữa. Trong bản ghi chép cổ cũng từng nói đến việc, ông ta tuy không hút máu, nhưng lại có răng nanh sắc bén, và có sức mạnh của một Vampire. Ông ta từng thử “chia sẻ” máu của mình với con cháu, và tạo ra thêm nhiều kẻ quái dị khác nữa. Đó là thời kì ban đầu tạo ra Ghost.

“Vậy là mẹ em biết, và không đồng ý à?.”

“Ừh. Cô cho rằng Vampire không thể có vị trí cao nhất trên thế giới, phải có một thứ kiềm *** lại, đó mới là cân bằng cuộc sống. Hơn nữa, cô cũng không cho rằng giết toàn bộ người của gia tộc Senje là đúng. Nhưng những kẻ khác nghĩ lời của cô là ngu ngốc. Vì vậy nên bỏ trốn.”

Enji trầm mặc.

“Vậy ra, kẻ muốn tìm bắt mẹ em, gây cho mẹ nhiều đau khổ, là cái bên Vampire thôi nát kia hả?.”

“Chính xác. Thế nào, nghe đáng giận? Giận là tốt. Xong vụ này, chúng ta tạm thời trốn đi, sau đó, anh em mình sẽ trở lại chinh chết mấy tên khốn ấy. Em không thể biết khi anh ở cùng ngài Louis, anh gặp nhiều Vampire, với bọn chúng, con người thấp kém đến mức thế nào đâu. Còn với gia tộc Senje, bọn chúng sử dụng những từ ngữ miệt thị nhất. Anh muốn giết mấy tên đó lâu rồi. Anh có hẳn một danh sách dài đấy...”

Anh nói nói, và chợt dừng lại lần hai.

“Enji, đến cửa rồi, lên thôi... ra ngoài đó, em sẽ thấy một điều không ngờ đâu.”

Jin dùng tay đẩy lên trần của con đường ngầm, có một cánh cửa bị phủ bên ngoài bởi đất đá, rễ cây và cỏ bật ra, thứ ánh sáng âm u của rừng rọi vào hang tối không làm sáng hơn chút nào. Anh lên trước, và cô nhảy lên sau.

Khi vừa mới đứng vững ở trên mặt đất, cô bỗng giật mình suýt ngã khi nghe một tiếng sầm ầm ỉn nơi xa. Ngược lên bầu trời, rừng già vốn âm u, nay bốc lên mùi ẩm mốc, ướt ướt... Hình như trời sắp mưa rồi.

Trở lại một khoảng thời gian trước.

Toàn bộ những Vampire cao tầng nhà Valois chăm chú theo dõi tên Dhampir uống máu của “Jin”, hẳn cẩn thận uống, và rồi sau đó, ánh mắt hẳn sáng lên, hẳn khẽ mỉm cười.

“Không có chuyện gì xảy ra?.” Một người nghi hoặc hỏi.

Đại trưởng lão nhìn tên Dhampir, rồi ông bước đến chỗ “Jin”, ngón tay trở vuron ra, ông đưa tay quệt lên dòng máu đang dần khô và đưa lên miệng.

Sau đó, mắt ông trừng lớn nhìn “Jin”.

“Người là ai?.” Ông hỏi.

“Jin” nhìn ông, không trả lời, chỉ hơi nhếch mép và quay ra cửa sổ.

Saka đứng im quan sát, anh khẽ nhúm mày. Thật kì lạ khi anh nghĩ người trước mặt hết có cảm giác quen quen, rõ ràng là không ổn. Và rồi, anh thử bước đến.

Bàn tay anh vuốt trên chiếc cổ bị chiếc áo cổ cao che kín của “Jin” tìm kiếm. . . một lớp gờ thật mỏng rất khó nhận ra, bị che khuất bởi cổ áo, mắt anh thể hiện sự tức giận, và thật mạnh, anh kéo lớp mặt nạ đang đeo trên mặt của “Jin” ra.

Trước mặt anh bây giờ là Dino.

Bật dậy ngay lập tức, anh quay đi chạy đến căn phòng đang giam giữ cô.

Đại Lão ngồi một bên, khoé miệng giương lên nụ cười.

Dino ngồi trên sàn, thu hết những biểu cảm kinh ngạc của từng người vào mắt, anh lại nhìn Đại Lão, cũng cười nói:

“Đại Lão, ông vui sao? Ông nhận ra ngay tôi từ khi bước vào phòng phải không?”.

Đại Lão chậm chậm nói:

“Thực ra, ta biết người mà đám Dhampir bắt được không phải là Jin. Ta hiểu rõ hắn hơn bao giờ hết, ta tạo ra hắn mà. Hắn có thể dễ bị bắt sao? Giờ lộ rồi, cậu nói đi, Jin đã mang con bé đi rồi?”.

Dino cười hi hi:

“Tôi không biết, làm sao mà biết được. Tôi bị nhốt ở đây mà.”.

Khi Dino vẫn đang cười cười như vậy, Ngài Louis trở lại căn phòng, ông nhìn “Jin” biến thành một người khác, và có phần bất ngờ, nghi hoặc.

Saka tức giận trở lại căn phòng, và trước khi hỏi chuyện, anh trực tiếp tặng cho Dino một cú đá thật mạnh. Tóm áo Dino lồi lên, anh khẽ gầm:

”Nói, Enji ở đâu?.”.

Dino nhăn mặt đau đớn, thăm mắng Saka thậm tệ.

Và anh cũng chưa kịp nói gì, cánh cửa lại bật mở. Một đám bốn người mang Charles đang hôn mê vào phòng, bọn họ cúi đầu chào tất cả những thành viên và căn thán nói:

“Chúng tôi bắt được Charles đang mang cô gái kia rồi đi. Cô gái đó bỏ đi rồi, Charles nói cô ấy đến chỗ phu nhân Isabel, phu nhân Isabel sẽ mang cô ấy ra ngoài.”.

Lời của bọn họ vừa nói ra, sắc mặt của ai cũng tối sầm.

Bọn họ biết được ai giúp người bên ngoài vào rồi.

“Gọi phu nhân Isabel đến.”.

Đại trưởng lão nén giận, ông quay sang nói với người của mình.

Ngay khi đó...

“Không cần, tôi tự đến. Kịch vui mà, không tham dự không được.”.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn ra cửa, càng ngày càng đen mặt hơn khi thấy phu nhân Isabel vui vẻ và rạng rỡ hơn thường ngày.

Phu nhân Isabel lướt qua từng người, và dừng lại ở chỗ Dino - đang trong tình trạng vô cùng thảm thương, người dính đầy máu và mặt trắng bệch. Bà nhìn con đau lòng, nhưng không thể lao đến được.

“Isabel...”.

Giọng Đại trưởng lão vang lên đầy uy quyền.

“Nói cho chúng ta biết cô gái đó đâu. Nếu không...” Ông chỉ vào Dino. “...ta sẽ trừng phạt con của cô...”.

Mọi người trong căn phòng, kể cả Saka, tròn mắt khi nghe lời Đại trưởng lão vừa nói. Đại trưởng lão là một trong số ít những người biết thân phận của Dino.

Phu nhân Isabel thu lại nụ cười tươi trên miệng, nhìn Dino, bà nhún vai.

“Được thôi. Tôi nói. Tôi không giữ cô gái. Toàn bộ kế hoạch này là của Jin, cậu ta có liên lạc với chúng tôi, nhưng không nói cho chúng tôi biết toàn bộ. Mỗi người chúng tôi làm một việc khác nhau. Và đáng lẽ ra cô gái đó phải được Charles mang đến chỗ tôi, thì lại không thấy. Rõ ràng là, trong việc này chúng tôi cũng bị lừa. Cô gái đó, hẳn là Jin mang ra ngoài rồi. Tôi phải công nhận cậu ta đúng là thiên tài mà. Không hiểu cậu ta vào đây thế nào nữa.”.

Sắc mặt của ngài Louis chưa bao giờ tối tăm như vậy.

Lẽ nào lại là Makal?.

Ông nhớ lại mọi chuyện. Ông biết đến anh khi anh đột nhiên xuất hiện ở căn nhà của Lilith ở Ý và sống ở đó. Khi ông đến gặp, anh nói anh là một trong những người hầu còn lại cuối cùng của gia tộc Io. Để chứng minh cho ông biết, anh đưa ông đến căn phòng bí mật trong gia đình Lilith, mà chỉ có thể những người của gia tộc Io mới biết. (Thực ra Jin đã nói chuyện với người phụ nữ hầu ở đó, và bà ấy nói cho anh biết.) Ở đó, ông nhìn thấy bốn cỗ quan tài, ba quan tài có người, và một cái trống. Anh nói cái cuối cùng là của “tiểu thư Lilith”. Anh nói anh sẽ tiếp tục sống ở đây, và chờ đến khi Lilith trở về. Khi đó, anh sẽ mang các cỗ quan tài trở về quê hương của gia tộc Io.

Anh biết về bản nhạc điệu kì của gia tộc Io, và còn có thể hát nó. Đó chính là lí do khiến ông tin tưởng. Và dù vẫn nghi ngờ, nhưng ông mang anh trở về cùng mình. Anh không đồng ý, và chỉ khi ông nói ông có tin tức của Lilith, vẫn đang tìm Lilith, anh mới đồng ý đi cùng.

Makal dần chiếm được lòng tin của ông. Anh ta luôn đeo mặt nạ, ông cũng từng nhìn thấy khuôn mặt thật của anh, nó rất giống con gái. Anh cho ông nhìn thấy khuôn mặt thật của mình đã khiến ông tin tưởng anh hơn. Anh chú ý đến việc tìm kiếm Lilith rất nhiều. Và hơn hết, anh không bao giờ nói dối. Người thanh niên đó dần chiếm được lòng tin của ông.

Ông đã nói cho anh ta rất nhiều, anh ta đón nhận một cách hết sức bất ngờ và vui mừng. Khi biết Lilith tại sao lại lâm vào tình cảnh hiện tại, anh ta đã tức giận thực sự. Và luôn cố gắng đi tìm con gái của ông.

Mới đây, khi biết Enji, anh đã luôn nói với ông rằng: Tôi sẽ bắt cóc cô gái đó và mang về bên “tiểu thư”.

Bây giờ nghĩ lại, đó có thể là lời nói để ông không bất ngờ khi một ngày nào đó, Enji biến mất cùng với anh.

Trong khi mọi người đang bàn tán, Saka đang giận giữ vô cùng, ngài Louis còn đang lo sợ.

Một người bỗng nhiên vội vàng đến và nói với Đại trưởng lão:

“Thưa ngài, chúng tôi phát hiện có người ở khu rừng phía Nam. Thực ra, một nhóm người của chúng tôi đang ở đó và đánh với một nhóm người lạ. Trong số nhóm người lạ, có vị tiểu thư mà ngài nói chúng tôi nên chú ý.”.

Mọi người im lặng nghe anh ta nói, một người vội vàng hỏi:

“Vậy người có thấy một kẻ giống thế này...?”. Ông ta nhìn quanh, và đưa chiếc mặt nạ đang rơi trên sàn. “như thế này bên cạnh cô gái đó không?.”.

Anh ta chăm chú nhìn nhìn, và rồi gật đầu. Nhưng lại ấp úng:

“Nhưng mà...nhiều lắm ạ...”.

“Hừ.?.”.

Trở lại với Enji.

Jin không cho cô thấy thứ kì diệu mà anh nói. Anh bảo chắc “thứ đó” đến muộn. Trong lúc chờ đợi, anh kể qua cho cô về việc anh có thể tiếp cận gần Ngài Louis như thế nào.

“Sao anh có thể lừa được ông ấy chứ.?.”.

Anh cười cười.

“Enji, anh nói với em nhiều lần rồi. Lòng tin có thể làm nhiều thứ. Đỉnh cao của nghệ thuật hoá trang là khi ngay cả không thay đổi khuôn mặt, ta vẫn khiến người khác nghĩ ta là một con người mới. Khi em muốn biến mình thành một người nào đó, em phải xây dựng cho mình một tính cách, một thân thể, một mục đích...mọi thứ, và tin tưởng vào đó. Khi em tin vào một điều quá nhiều, và nhắc nó lại nhiều lần, thì kể cả nó chưa từng xảy ra, em vẫn tin rằng nó là sự thật. Nó gần như là thói miên chính bản thân mình vậy. Anh chỉ cần tin anh là Makal, anh sẽ là Makal hoàn toàn. Vì vậy, nói những điều về Makal thì không được coi là nói dối.”.

Đã rất lâu rồi, cô không có con mắt tán thưởng ai như lúc này.

Từng cơn gió mang theo hơi ẩm lướt qua người, cô đứng trước mặt Jin, và chăm chú nhìn anh đang tháo lớp mặt nạ của mình ra.

Một khuôn mặt, chỉ có khoảng ba phần giống cô. Thực ra, khuôn mặt này của anh đã khác đi rất nhiều so với vài năm trước, bây giờ, thật khó để nhận ra anh và cô giống nhau. Trước đây, anh giống cô đến bảy phần, và hai người nhìn như anh em ruột vậy. Còn bây giờ, trước mặt cô là một gương mặt trung tính, trắng quá mức cần thiết vì đeo mặt nạ suốt ngày, nụ cười thật đẹp, môi khẽ nhếch lên, mang theo sự quyến rũ mà không có bất kì người đàn ông hay người phụ nữ nào có thể có được. Nếu anh không cao lớn, và đôi lông mày không sắc bén, thật khó để biết anh là nam hay nữ. Tóc anh đã nhuộm đen rồi, không còn giống màu tóc của cô nữa. Còn đôi mắt, khi anh bỏ kính áp tròng ra, vẫn là đôi mắt màu hổ phách giống cô.

Cô đưa tay lên chạm vào mặt anh.

“Jin, anh trắng quá..”.

“Ừh, vậy em mong chờ gì ở một khuôn mặt nằm sau lớp mặt nạ bao nhiêu năm chứ? Sao, ghen tị à? Da mặt em cũng trắng lắm, đừng lo.”.

Cô khẽ cười, bàn tay vẫn vuốt má anh. Rồi đột nhiên, bàn tay cô co lại, giáng cho anh một cú đấm thật mạnh. Không hề ý thức được sức mạnh của mình đã trở lại, cô khiến Jin đã cố tránh mà vẫn trượt qua một chút, nhưng điều đó vẫn khiến Jin lao đảo, chỗ bị đánh trượt cũng sưng lên.

Cô đánh xong, còn mắng to:

“Jin, anh là đồ khốn nhất. Tại sao bây giờ anh mới xuất hiện? Anh bỏ đi bao nhiêu năm có biết không? Sao lúc em buồn, anh không xuất hiện? Em bị người ta bắt nạt hết lần này đến lần khác, vậy mà anh chỉ có gửi vài tờ giấy đến bắt em làm thế này thế kia. Em ngu ngốc đi theo lời anh nói, anh làm gì hả? Chẳng làm gì cả, anh biết rồi sao không nói hết ra cho em? Còn bắt em đi tìm làm gì? Còn nữa, anh nói đến nhà ngài Louis anh sẽ gặp em, sao anh không xuất hiện? Anh biết lúc em nghĩ anh lừa mình, em đã rất lo lắng. Còn cái bản nhạc khốn khiếp ấy nữa, lần nào cũng buồn chết đi được, toàn những thứ kì quái thôi. Trong bản nhạc đó,...”.

Mất cô bỗng nhiên hơi hơi đỏ.

“Jin ơi, anh ở trong kí ức của em khác lắm. Khi anh còn nhỏ, tóc anh đen, khuôn mặt hơi gầy, có chút góc cạnh, không đẹp trai lắm, nhìn bình thường thôi. Mất anh cũng đen nữa, anh... không giống thế này đâu.”.

Jin đúng là không giống thế này. Jin trong bức ảnh kia khác hoàn toàn.

Jin nhìn cô bực mình, không nói gì đến ôm cô:

“Anh biết em định nói gì. Anh nhớ hết mà. Cái bản nhạc đó, nó là thứ kì diệu. Hồi nhỏ, chúng ta vẫn thường nghe nó, vì vậy, khi nghe lại, chúng ta sẽ nhớ ra được vài điều. Ở nhà ngài Louis, ông ấy vẫn đánh suốt. Anh nhớ lại được hết rồi. Anh biết mình là ai. Không sao. Dù có là con người hay không, anh vẫn là Jin. Đừng lo, anh không giống bọn họ lợi dụng em đâu. Lần bắt em ở lại nhà ngài Louis, đó là vì anh mong ông ta đánh bản nhạc, anh nghĩ nó có thể giúp em nhớ ra điều gì đó. Em cũng nhớ ra mà... Không sao.”.

“Nhưng, nhưng...em tưởng nó thất bại? Trong ghi chép nói nó thất bại cơ mà.”.

“Không, là thành công. Nhưng trong số 1000 mẫu, chỉ tạo ra được một mình anh thôi. Anh còn từng nhìn thấy bức ảnh, cả một hàng dài những ông trực thủy tinh, có rất nhiều thằng nhóc giống anh như vậy. 999 tên khác bị tiêu hủy rồi. Giờ chỉ còn anh thôi. Hình như anh là thằng nhóc số 456 thì phải.”.

Cô ngước lên nhìn anh, nói:

“Nếu có 999 người khác, họ có giống như anh không?”.

“Có chứ. Anh nghĩ vậy. Chắc là cũng sẽ yêu em nhiều như anh. Trái tim của anh là trái tim của 1000 người, và nó sẽ trao cho em đủ tình thương. Em không cần tình thương của mấy tên khốn kia đâu. Còn kẻ nào bắt nạt em, cứ ghi danh sách, đừng lo, chúng ta sẽ nhớ và trừng trị chúng sau...”.

Cô lại đưa tay lên vuốt mặt anh, khẽ thàn xin lỗi.

“Tiểu thư, tiểu thư...tôi nè..”.

Đúng lúc ấy, giọng nói đặc trưng của Lynch vang lên, cô quay đầu về tiếng nói phát ra, trên mặt thể hiện sự vui mừng.

Tên ngốc đó cũng đến.

Và khi nhìn thấy điều trước mặt, cô âm thầm nghĩ:

“Cái quái gì đây?!”.

Jin quan sát biểu cảm của cô, hài lòng nhe răng cười.

Cô vẫn còn đang ngơ ngẩn nhìn cảnh tượng trước mặt, Lynch đã ào tới...nhưng anh chàng này chợt khựng lại. Lynch đứng lại cách cô khoảng bốn bước chân, ngốc nghếch nhìn chằm chằm Jin. Sau Lynch, ba người anh kia của cậu cũng xuất hiện, và bọn họ vẫn đứng lại nhìn chằm chằm vào Jin.

Jin cũng nhìn lại họ, nhưng không có bộ dạng bất động như vậy, mà cười cười:

“Này, mấy đứa, là anh mà. Jin đây..”.

“....”.

Lynh chuyển hướng mà nhảy đến anh. Cả một thân hình to lớn của Lynh nhảy lên khiến Jin có chút không đứng vững. Và tiếp sau anh, ba người kia cũng chạy đến.

“Jin, là anh thật, trông anh... lạ quá.”. Lau nhảy đến gạt Lynh ra, điều đầu tiên làm là chạm vào mặt Jin xem có là thật không.

“Sao anh biến mất lâu vậy.?”. Lee kiềm nén kích động, đứng ở một bên hỏi.

“Tụi em tưởng anh mất xác ở đâu rồi.”. Liwei mất cái dáng vẻ phất phơ của mình, tươi cười như trẻ con, và nói những lời không tốt đẹp như thường ngày.

Khi cô còn nhỏ, trong nhà chính rất ít trẻ con, đứa trẻ đầu tiên mà cô biết là Jin. Sau đó là bốn anh em kia. Tất cả bọn cô đều coi Jin là anh cả, dù bốn người kia trước mặt cô có ra vẻ người lớn thế nào, đứng trước Jin vẫn luôn cúi đầu ngoan ngoãn mà thôi.

Jin sau khi đẩy Lynh lại vừa mới nhảy đến bám vào anh ra, đứng thẳng dậy nhìn về phía cô. Thấy cô đang chăm chú quan sát rất nhiều người nữa vừa xuất hiện trước mặt mình, miệng không ngừng lẩm bẩm:

“Quái thật, đúng là quái mà....”.

Bốn anh em cùng quay về phía cô, trong đầu đều cùng cảm thông. Khi họ vừa nhìn thấy những người đó, lúc đầu cũng cảm thấy hơi “rợn” và quái dị.

Enji nhìn một “Enji” vừa mới xuất hiện, đang bá tay một “Lau”, rồi bên này, một “Enji” đang cúi xuống sửa giày, còn bên kia, bên kia, bên kia... nữa.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy nhiều “mình” đến vậy.

Cũng chưa bao giờ nhìn thấy nhiều “Lau”, “Lee”, “Liwei”, và “Lynh” như vậy.

Còn cả “Jin” nữa.

Cô nhìn một “Lee” tươi cười, cảm thấy kinh ngạc. Lee chưa bao giờ cười đến nở hoa như thế. Còn nữa, “Lynh” cũng không cau mày như kia. Và rồi, cái cô “Enji” kia, cô thực sự muốn đến tách cô ta ra khỏi vòng tay của “Liwei”....

“Jin, anh định làm gì.?”.

Cô quay sang hỏi người đang cười đắc ý bên cạnh.

“Làm gì.?. Tất nhiên là đánh lạc hướng. Tất cả họ đều là người của anh, phải chọn rất vất vả mới tìm được 27 người có dáng vẻ giống em đây. Nhưng hơi khó khoản ngực, anh đâu có nghĩ của em lại lớn như vậy. Tất cả họ khi nhìn ảnh của em đều hỏi ba vòng của em như vậy thật à, anh cũng chẳng biết nói sao nữa.”.

Khi anh đang nói, một “Lee” tiến đến với chiếc túi lớn, nhìn cô gật đầu, và nói với giọng của một người mà cô rất quen thuộc.

“Tiểu thư, thật tốt, cô vẫn khoẻ. Vì đang không tiện, nên tôi sẽ không nói vài điều không hài lòng của tôi. Nhưng sau vụ này, tôi mong cô không trốn tránh nữa. Quần áo đây, cô và Jin phải thay ra. Một vài vật dụng khác tôi đều ở trong này. Jin, phải nhanh lên, một nhóm Dhanpir vừa phát hiện ra chúng ta, đã căn lại rồi, nhưng chắc chắn sẽ có tên trở về báo. Không delay mười phút nữa, sẽ có người đuổi theo đây.”.

Jin gật đầu, nhận lấy chiếc túi và mở ra trong khi cô đang nhìn chăm chăm “Lee” mà hỏi:

“Ông K.?. Ông cũng đến sao.?.”.

Ông K gật đầu, dường như rất vui vẻ.

“Không chỉ tôi đâu, Juu cùng nhiều người khác cũng đến nữa. Bọn họ ở đằng sau. Khi Jin liên lạc với chúng tôi và nói về chuyện này, bọn tôi liền xử hết toàn bộ mấy tên chó săn của nhà chính và đồng ý rời đi. Vừa đến Pháp đã có người của Jin tìm gặp chúng tôi rồi.”.

Cô quay người nhìn ra đằng sau, càng ngày lại càng đông người hơn nữa. Tất cả đều mang bộ mặt của nhóm của cô, và đều mặc bộ quần áo rằn ri đồng màu.

“Có người mang chúng tôi vào. Hình như là người của một vị phu nhân tiếng tăm nào đó bên nhà Valois, chúng tôi vào đây khá thuận lợi. Người của vị phu nhân kia cũng giúp rất nhiều. Kia là người đứng đầu nhóm người giúp chúng tôi, cô có biết ông ta là ai không.?.”.

Ông vừa nói, vừa chỉ vào một người đàn ông mang khuôn mặt khác biệt với nhóm cô, rất nổi bật đang ngồi trên tán cây.

Cô nhìn ông ta, giật mình. Này, không phải chứ. Ông ta chính là kẻ sai mấy tên Dhanpir mang bom rồi lao đến cô ở khu xưởng cũ lần đó. Nếu không phải cô an tâm về chiếc áo giáp của ông K, thì cô đã từng nghĩ mình tiêu rồi.

Tất nhiên, bây giờ thì chưa chắc, vì cô là Vampire thuần chủng. Nhưng cô nghĩ mình vẫn sẽ chết bởi mấy thứ như bom, đạn. Vì tác dụng của lời nguyện, cô thấy mình chẳng khác người bình thường chút nào hết.

Jin đưa cho cô bộ đồng phục giống như họ, và khi cô đưa tay cởi cúc áo sơ mi của mình, bốn anh em Liwei đứng chặn trước cô và quay đi.

Sau khi Jin chuẩn bị xong, anh gật đầu với ông K và một người khác, rồi lại hướng về phía người đàn ông Vampire kia giờ ngón tay cái lên.

Tiếp theo, tất cả những người kia bắt đầu chia nhóm và tản ra, họ đi theo nhóm từ ba đến sáu người, có thể không đủ cả nhóm của cô, nhưng chắc chắn sẽ có một “Enji” ở trong nhóm.

“Rồi, đến lượt chúng ta.”. Jin nói, và dẫn đường.

Họ bắt đầu chạy, vài lần, trên đường đi, nhóm của cô gặp một nhóm khác. Và một vài lần, cũng bị một nhóm Dhampir phát hiện, nhưng ngay lập tức, sẽ có một nhóm “Enji” chạy ra cản lại.

Cô thấy hình như Dhampir ngày càng nhiều hơn nữa, và rõ ràng, họ rất lúng túng với việc có quá nhiều người “cản bị bắt” giống nhau.

Jin đưa cô và bốn anh em Lynh chạy một đoạn khá xa, và đến một nơi rất rậm rạp.

Jin chợt dừng lại.

Anh đứng bên cạnh một tảng đá lớn, rồi từ đó đi chếch một đoạn, đến một nơi có một thân cây to đứng bị ngã, anh mỉm cười vẫy vẫy bọn cô lại.

“Đây, là nơi này.”.

Anh chờ bọn cô đến, và dùng sức một chút, anh đẩy thân cây ra.

Lấp dưới thân cây to là một nắp hầm nhỏ, nhưng đủ để một người có thể nhảy xuống. Họ không vội xuống ngay, Jin lấy ra một sợi dây thừng chắc và buộc mọi người lại. Anh đưa cho mỗi người một chiếc áo mưa chỉ đủ rộng để bám vào người, thêm cả ủng, và kính mắt nhìn trong đêm và đèn.

Anh vừa mặc vào, vừa giải thích.

“Con đường đó trước kia thì tốt lắm, nhưng ngài Louis đã phá nên bây giờ dưới đó hơi bừa bộn. Có đoạn toàn đất và bùn, trời mới mưa nên sẽ rất ẩm ướt. Mà...”. Anh ngược nhìn những khoảng trời âm u thật nhỏ qua những tán lá rậm rạp. “...trời cũng sắp mưa rồi, dưới đó sẽ càng ướt hơn.”.

Sau khi chuẩn bị xong, Jin nhảy xuống đầu tiên. Dây thừng đủ dài để cô không bị kéo theo anh, rồi tiếp đến là cô, và bốn anh em.

Đường hầm thực sự ẩm ướt, và tối. Nó đã từng là một đường hầm đá dài, đủ rộng để ba người trưởng thành đi song song, bởi vì có vài đoạn đường hầm rộng ra, cô thấy trần đá khô ráo, và mặt đất cũng bằng đá rất tốt. Nhưng phần lớn, nó hẹp, đầy bùn đất, có nhiều chỗ cô và mọi người phải cúi thật thấp. Ưng chứa đầy đất, áo mưa dính bùn và nhộp nhộp. Kính mắt của cô nhiều lần không nhìn thấy gì nữa, và cô vẫn phải lau đất bám trên nó thường xuyên. Dù có thể nhìn thấy trong bóng tối, nhưng nếu không có kính, thật khó để nhìn rõ được ở nơi như thế này.

Jin nói đoạn đường từ nơi thân cây kia trở về đến pháo đài Valois còn tệ khủng khiếp hơn như thế này, và không thể đi được. Anh cũng mới chỉ có thể thông được từ nơi nhà ngài Louis đến chỗ này thôi.

Khi cô đi chừng ba mươi phút, cô nghe thấy tiếng mưa.

Mưa đập trên nền đất, đầu tiên khá nhỏ, rồi thưa thớt, nhưng rồi to dần, to dần rầm rập trên đầu cô. Cô nghĩ mưa chắc phải to lắm, bởi vì đây là trong rừng, và nước mưa đã phải rơi qua rất nhiều tán lá. Nhưng Jin nói đó là vì họ ở dưới mặt đất, và có lẽ, họ đã đến vùng rừng thưa hơn rồi.

Nếu tính từ pháo đài Valois đến lâu đài của ngài Louis, sẽ mất khoảng 30km để đi ô tô trên đường lớn, nhưng nếu cô đi con đường hầm xuyên qua rừng, sẽ chỉ mất một nửa quãng đường kia thôi. Lâu đài của ngài Louis ở gần biên giới lãnh địa gia tộc Vampire. Thế mới biết được, lãnh địa này lớn đến thế nào.

“Ngài Louis sẽ không nghĩ chúng ta đi đường này đâu, ông ta sẽ nghĩ rằng chúng ta đi đường rừng kia.”.

“Sao anh lại chắc như vậy?.”.

“Không ai có quyền được biết con đường này trừ Đại trưởng lão Vampire và chủ nhân của toà lâu đài. Thực tế, ngài Louis cũng chỉ từng nói cho mỗi cô Lilith biết. Con đường này ông ta cũng gần như không đi bao giờ. Ông ta không thể nghĩ anh biết được đâu. Mà nó cũng sắp lâu rồi. Ông ta không thể nghĩ anh có thể làm gì được cả.”.

“Vậy sao anh biết?.”.

“Hồi còn nhỏ, lúc đó em còn bé. Anh thường nói chuyện với cô. Anh đã từng hỏi cô rất nhiều. Trong vài lần, cô có nói cho anh biết về con đường này. Cô nói đến nó và kể cho anh nghe như chuyện cổ tích vậy. Khi anh bắt đầu nhớ ra mọi chuyện, anh nhớ đến nó, và quyết định tìm kiếm”.

“Ra vậy...anh nhớ rõ nhì.”

“Enji, dù lúc đó anh chỉ bảy tuổi. Nhưng em đừng quên anh không thật sự là người, anh nhớ được nhiều việc lắm. Đi nhanh một chút, có lẽ sắp đến rồi...”

“...”

Trời vẫn mưa.

Gần như toàn bộ người của gia tộc Valois được phái đi để bắt những người giả trang nhóm của cô. Bên Dhampir đông và áp đảo rất nhiều. Có người chết, và phần lớn bị thương. Đại Lão ra mặt, vì vậy bên Vampire cũng không có ý định giết tận toàn bộ những người giả trang, dù sao, họ cũng từng là người của gia tộc Senje, Đại Lão không muốn họ chết dưới tay Vampire quá nhiều.

Từng khuôn mặt của những cô gái “Enji” được lột ra, nhưng không ai có khuôn mặt thật. Mà Saka chỉ cần liếc qua, anh cũng đủ biết có cô trong nhóm những cô gái bị bắt không.

Vẫn còn vài “Enji” nữa chưa bị bắt, và còn vài nhóm nữa vẫn đang trốn.

Ngài Louis sau một hồi lo lắng đã nói:

“Bọn họ đi qua rừng để đến nhà của tôi.”

Các Vampire nhìn ông nghi hoặc, ông nói tiếp:

“Có thể họ muốn đến để tìm Lilith.”

Bây giờ, tất cả mới biết được ngài Louis dấu Lilith ở ngay trong chính nhà mình. Đại trưởng lão nhìn ông dường như không tin.

“Ta đi tìm Lilith bao nhiêu năm, và rồi, Lilith ở ngay trong lãnh địa của ta.?”

Ngài Louis không nói gì.

Vậy là, rất nhiều Dhampir và Vampire được điều đến nhà ngài Louis và canh giữ toà lâu đài. Và cũng có rất nhiều người chuyển hướng theo đường rừng về phía lâu đài của ngài Louis để tìm cô. Ngài Louis không trở về, ông kiên nhẫn chờ đợi nhóm Dhampir lần theo con đường đến nhà mình tìm nhóm của cô. Ông không mong muốn khi ông trở về nhà, cô bị bắt về đây, và nếu không có ông, thật khó để cô an toàn.

...

Ở một căn phòng khác, phu nhân Isabel bị nhốt ở lại cùng con trai. Dino đang nhìn qua khung cửa sổ, nhìn trời mưa, và lo lắng.

Phu nhân Isabel hiểu anh đang cảm thấy gì, vì vậy hỏi:

“Lo lắng sao.?”

Anh gật đầu.

Bà nhìn anh, tiếp tục hỏi nữa:

“Cô bé đó quan trọng như thế nào.?. Để con có thể bỏ đi tự do ta cố gắng mang lại cho con những năm qua. Và bây giờ, khi đã làm mọi thứ có thể rồi, còn vẫn lo lắng và còn muốn lao ra ngoài giúp đỡ.?”

Anh im lặng, suy nghĩ và đáp:

“Không biết, chỉ là rất quan trọng thôi.”

“Đến mức một kẻ yêu tự do như con có thể đánh đổi tự do của mình.?”

Anh cười cười.

“Tự do của cô ấy quan trọng hơn mẹ à.”

“Con yêu cô bé ấy.?”

Bà tò mò nhìn anh.

Anh khẽ bật cười, lắc đầu đáp:

“Không phải. Tình cảm con dành cho Enji cũng giống như Jin vậy, nó không phải là tình yêu. Nhưng nó cũng chẳng kém chút nào đâu. Có những thứ tình cảm đáng trân trọng và quý báu hơn tình yêu mà. Hơn nữa, con là anh trai của Enji, anh trai không giúp em gái thì vứt đi.”

“Con có phải là anh trai ruột đâu.” Bà sửa lời anh.

Anh quay sang nhìn bà, nói một cách nghiêm túc.

“Tình anh em không có bị trói buộc trong tình thân đâu mẹ.”

Phu nhân Isabel khẽ nhún mày, và bà nhún vai nói:

“Nhưng cô bé kia cũng không có coi con là anh trai.”

Anh lại lắc đầu, nhưng cũng không giải thích, tiếp tục nhìn ra mưa và chỉ nói lại một câu:

“Mẹ không thể hiểu được ba đưa tụi con đâu.”

Rồi bất chợt, anh đưa tay lên chạm vết thương đã khô máu, lăm lăm thăm mắng:

“Jin thối nát. Đã nói đánh giả thôi mà. Hắn ta chém đau quá. Muốn lấy uy với ai đây không biết nữa. Lần này mình đã làm đến vậy, hắn không mang được vợ yêu đi đến nơi mẹ con bé, mình sẽ chém hắn lại.”

Đã qua bao lâu, cô không biết nữa. Nhưng cô nghĩ cũng không quá một tiếng đồng hồ. Và đường mặc dù rất khó đi, nhưng với những kẻ quái vật như cô, mọi người đều đã đi nhanh nhất có thể.

Cuối cùng, Jin cũng dừng lại.

Nơi cuối cùng của con đường bí mật là một nơi rộng rãi, là một căn phòng nhỏ với một cầu thang ẩn hiện đi lên. Trần và sàn đều bằng đá, cũng ẩm thấp, và có vẻ như nhiều năm rồi không hề có người xuống đây, bởi vì cô nhìn thấy một giá nền bám một tầng bụi có thể vốc được.

Cô cởi áo mưa và các vật dụng khỏi người, trong khi Lynch thì ngồi bệt trên sàn và vuron vai. Con đường nhỏ so với Lynch, và nó khiến Lynch đau lưng rất nhiều.

Dù đã mặc áo mưa, và đi ủng, mọi người đều có ướt và dính bùn đất ở nhiều nơi. Chẳng quan trọng, cô dùng nước rửa ở trong túi và lau sạch đi.

Jin dẫn mọi người lên chiếc cầu thang kia.

Khi lên trên, mở ra một nắp hầm, nơi mọi người đang đứng lại là ở trong một con đường bí mật khác. Nơi đây cũng tối, nhưng ít nhất là nó khô ráo.

“Con đường bí mật chúng ta đang đứng thông với căn phòng của ngài Louis, còn đầu kia thông với căn phòng bày tranh ở tầng một. Chúng ta sẽ đến phòng bày tranh.”

Jin nói, và dẫn đường.

Mọi người đi xuống, đi xuống, lại đi xuống. ...

Và rồi bước ra ngoài.

Bên ngoài, căn phòng có cửa sổ lớn, mưa xối xả đập vào mặt kính, cũng âm u. Những bức tranh được treo đầy ở đây, và cô ngăn người ra khi tất cả các bức tranh đều vẽ một người.

“Mẹ...?”.

Cô thầm nói.

Lúc đó, Lynch vừa bước ra sau cô, nhìn quanh và chợt lên tiếng.

“Anh Jin, cửa đâu...?”.

Cô bất chợt chú ý, đứng rồi, căn phòng này không có cửa ra.

Cô nhìn Jin, anh đang đứng bên cạnh một bức tranh lớn nhất căn phòng, và quay sang nhìn cô. Anh nói:

“Căn phòng tranh này không có cửa ra vào. Muốn vào đây chỉ có thể đi qua con đường bí mật thông từ phòng riêng của ông Louis. Ông ta thường đến đây, không phải để tưởng nhớ mẹ em. ...”.

Anh dùng một chút, chân đạp vào bức tường, ở một nơi gần bức tranh.

“Mà đến đây để có thể gặp mẹ em.”

Trong bức tranh sống động, cô cảm tượng như mẹ của mình đang mỉm cười, và rồi, với một cái chớp mắt, cô giật mình. . . mẹ của cô chớp mắt.?

Những tiếng động ì ì vang lên. . .

Tấm gương đối mặt với bức tranh lớn đột nhiên chuyển động, nó thụt xuống sàn, và lộ ra ở đằng sau một lối đi. . rất sáng.

Trái tim cô đập nhanh.

Jin bước đến nắm tay cô.

“Năm xưa, khi mẹ em trốn từ nhà Valois đến nhà ngài Louis trong đêm cũng đi theo con đường bí mật kia, nhưng lúc ấy, chỉ có thể đến phòng của ngài Louis thôi. Sau này, ông ta thiết kế thêm con đường đến phòng tranh, và đưa mẹ em vào đó..”. Anh đưa tay và chỉ về phía bên trong lối đi.

“Mẹ em ở trong đó. Enji, vào đi. . .”.

“Jin, anh đã từng nhìn thấy mẹ em rồi.?. Bà bây giờ như thế nào.?.”. Cô chân chừ, không muốn bước.

Jin nhìn cô lắc đầu.

“Ngài Louis đã từng đưa anh vào đây, nhưng anh không nhìn thấy cô. Cô nằm trong một trụ thủy tinh, và bị bao quanh bởi những cây gai dại. Em nhìn thấy rừng gai dại ngoài kia không.?. Rề của chúng phủ kín toàn bộ căn phòng, và bao quanh trụ thủy tinh. Ngài Louis cũng không thể làm gì được. Em vào đó đi, biết đâu những cây gai dại có thể mở lối đi cho em gặp mẹ.”.

Cô im lặng, rồi gật đầu.

“Còn nữa. . .”. Jin kéo cô lại.

“Nếu em vào trong đó và không thể làm gì được, anh muốn chúng ta đi ra ngay lập tức. Bởi vì trong đó có một con dơi kì lạ của ngài Louis, chỉ cần em bước vào, nó sẽ biết, và ngài Louis cũng sẽ biết. Ông ấy sẽ trở về ngay, em hiểu không.?.”.

Cô nhìn anh, hơi khó xử. Đến rồi, thật khó để cô có thể rời khỏi ngay cả khi không thấy được điều gì. Nhưng cuối cùng, vẫn gật đầu.

Và Jin để cô đi.

“...”.

Enji chậm chậm bước vào lối đi sáng. Đi hết lối đi, cô bước đến một căn phòng.

Trên sàn là những rễ gai dại, bám đầy, và phủ kín mọi nơi. Cô nhìn thấy con dơi kì lạ mà Jin nói, nó bám vào một thân cây lớn, và khi cô bước vào, nó quay sang nhìn cô, mắt đỏ rực, rồi tan biến. . .

Cô không chú ý đến nó, mà bước tiếp.

Những cây gai dại đâm vào ống quần của cô, cô không để tâm đến. Cố gắng tìm ống trụ thủy tinh như lời Jin nói.

Và rồi cô chợt phát hiện ra, thân cây gai lớn mà cô tưởng nhầm lúc đầu chính là ống trụ thủy tinh. Chỉ là nó bị phủ kín toàn bộ bằng gai dại, nên cô không nhận ra. Cô kích động, bước tiếp. Không phát hiện ra rằng những chiếc gai dưới chân bỗng nhiên dài ra, sắc bén hơn, và đang đâm vào chân cô.

Cho đến khi cô thấy đau nhói.

Cô dừng lại, và nhìn xuống.

Những chiếc gai dại đang cử động.?

Chúng chính là đang cử động, những chiếc gai như những chiếc kim, đâm qua ống quần của cô rồi rút lại ngay lập tức. Nhưng khi rút lại, trên mỗi đầu gai có dính chút máu. Cô nhìn “việc” mà những chiếc gai đang “làm”, bỗng nhiên nghĩ đến một việc. . .

Cô lấy ra một chiếc dao, và cắt ngang qua cánh tay một vết dài. . .

Máu từ đó nhỏ xuống. . .

Thật kì diệu. . .

Những rễ gai đại bắt đầu rút đi, và để lại cho cô một con đường nhỏ. Trên thân của trục thủy tinh, cô thấy một vài những rễ gai cũng đang chuyển động.

Và rồi, một lớp thủy tinh hiện ra.

Bên trong đó, một thứ dung dịch trong suốt màu lam nhẹ, một người phụ nữ lơ lửng đứng trên không. Mắt nhắm nghiền...

Cô sững người...

Và từ giây phút nhìn thấy bà, có thứ gì đó ủa vào tâm trí của cô.

Cô cảm thấy thật bình yên... và ngã xuống.

“Enji...”.

Tiếng của Jin vang lên, và trong ánh mắt khép mờ, cô nhìn thấy những rễ cây gai dựng thành một bức tường ngăn cách cô và anh...

Ngài Louis bồn chồn ngồi trên ghế, bất chợt, ông đứng bật dậy. Khuôn mặt trở nên tái đi, và ông thể hiện rõ sự hoảng sợ.

“Không thể nào...”.

Ông thốt lên...

Đại trưởng lão nhìn ông.

“Có chuyện gì vậy?...”.

Ông có giữ mình bình tĩnh, vội chạy ra ngoài phòng. Nhưng Saka cản ông lại.

“Chú, có chuyện gì?...”.

Từ khi biết cô biến mất, anh vẫn im lặng. Và giờ, trong mắt anh thể hiện sự giận giữ. Anh có thể mơ màng nhận biết được có lẽ cô rời đi có nhiều ít liên quan đến ông.

Ngài Louis nhìn anh, và cuối cùng, ông quyết định nói thật.

Dầu, đã dầu đến cùng rồi. Không thể dầu thêm được nữa. Cái gì cũng cần phải sáng tỏ, không thể mờ mịt như thế mãi được.

“Con của ta, con bé đang ở chỗ Lilith...”.

Anh nhú mày, hỏi lại:

“Chú nói ‘con bé’?...”.

Ngài Louis gật đầu.

“Phải, con bé. Enji là con của ta đấy. Không phải là thằng nhóc tên Jin. Và bây giờ, nó đang ở bên Lilith...”.

Anh có vẻ như không thể chấp nhận được. Đứng sững một bên.

Ngài Louis lách qua anh và chạy ra ngoài.

Anh chợt bừng tỉnh, và vội đuổi theo.

Những người khác cũng nhanh chóng chạy đi cùng...

Bạn đang đọc truyện *Hai Người Giám Hộ Của Enji* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Sự Thật Không Tưởng

Lúc ngài Louis dẫn đám người chạy tới phòng tranh, thấy Lynch đang ngồi một bên mặt ầu xù. Liwei và Lau lo lắng đi qua đi lại. Còn hai người khác đang đứng ở trong lối đi, có một người là Lee, còn một người khác, đang cầm vũ khí của gia tộc Senje chém tới chém lui.

Vừa nghe tiếng bước chân chạy ào vào, chàng trai đó quay lại.

Gương mặt giống y hệt gương mặt già của Dino đeo, nhưng cảm giác lại khác hoàn toàn. Vì lối đi vào đã bị rễ gai bịt kín, vì vậy trở nên tối, nhưng mọi người vẫn nhìn ra được ánh mắt người này rất sáng, từ phía kia quan sát họ, không có vẻ gì là sợ hãi. Anh nhìn thấy Đại Lão, nở nụ cười thân thiện nói:

“Lão cáo già, lâu rồi không gặp.”.

Mọi người có chút ngạc nhiên, có ai từng thấy kẻ nào điên khùng ở trước mặt Đại Lão nói xỏ xiên với cái thái độ thân mật thế này đâu.

Lại thấy anh cười thêm hiền hoà, nhưng ánh mắt lại lãnh liệt nói tiếp:

“Già như vậy, sống lâu không thấy phiền sao? . Rảnh rồi toàn đi chọc lung tung.”.

Mọi người đồng loạt quay lại nhìn Đại Lão, thấy ông cũng đang mỉm cười.

“Cũng có chút thấy phiền, nhưng thấy ta sống lâu nguoi ngứa mắt, vì vậy ta tình nguyện sống thêm chút nữa.”.

Hai người vẫn cười.

Mọi người đều cùng có cảm giác hai con hồ li đá nhau.

Jin rời tầm mắt khỏi Đại Lão, thu hồi nụ cười, hướng sang phía ngài Louis nhìn, anh nhún vai nói:

“Ngài Louis, có hơi bất ngờ? . Tôi đây chỉ muốn giúp ngài thôi. Giữ một bí mật lâu, cũng rất mệt mỏi mà. Nếu ngài tức giận, để sau. Con gái ngài đang ở trong đó, con bé khiến đám rễ gai tách ra rồi, nhưng khi chúng tôi định bước vào, đám rễ gai bỗng nhiên bu kín lấy toàn bộ lối vào, phá từ này tới giờ đều không có tác dụng”.

Anh nói với vẻ than nhiên, như thể mình đang làm phúc, không hề cảm thấy tội lỗi chút nào. Enji mà nhìn thấy bộ dáng này chắc chắn sẽ rất kinh ngạc, Jin ở trước mặt cô luôn rất tử tế. Nhưng mà sau lưng thì ..

Ngài Louis nghe anh nói vậy, sững sốt, rồi vội chạy ào tới, vừa chạm tay vào đám rễ gai, chúng liền bắt đầu khô héo và mục rữa...một chút ánh sáng từ trong căn phòng le lói phát ra ngoài...và rồi lại vụt tắt. Một đám rễ gai khác vừa lúc lại phủ lên. Ngài Louis có phản tức giận, trừng mắt lên...

Ông nhìn đám rễ gai có vẻ càng ngày càng dày, lại bắt đầu chuyển động hung hăng khê thờ dài.

“Không được, thứ này là Lilith bày ra. Không thể phá...”.

Saka từ bao giờ đứng phía sau ông, nói:

“Mạnh tay hơn nữa đi...”.

Ngài Louis có vẻ giật mình, ông vội lắc đầu.

“Không được, đám rễ gai này luôn bao quanh Lilith, phá nó, lỡ như ảnh hưởng đến Lilith thì sao? . Chờ một chút, Enji ở trong đó chắc không sao. Nó sẽ có cách...”.

Saka không đáp lời, nhìn ông chằm chằm. Cuối cùng, anh bước thêm một bước, giọng lãnh lẽo nói:

“Không quan tâm...Nói vậy, lỡ Enji bị cái đám cây này làm hại thì sao?.”.

Và không đợi ngài Louis nói gì thêm, anh đưa tay tóm lấy một cái rễ gai dài đang di động, giật mạnh một cái, miệng khê gầm:

“Cút hết, dám cản...”.

Vừa nói, vừa đưa chân bước vào thẳng bức tường cây trước mặt, cơ thể anh vừa chạm đến đâu, nơi đó liền bị mục rữa và phân hủy đến đó. Thấy anh bắt đầu bước vào, đám người phía sau cũng tới.

“Có vài cái rễ, phá hết. Ở đây có bao nhiêu Vampire thuần chủng? . Đứng lại chịu thua không vào, mất mặt...”.

Và như vậy, đám Vampire kia người một tay, ta một tay...đám rễ cây chẳng thể mọc thêm hay ngo ngoe gì nổi.

Saka vừa bước qua bức tường cây kia, nhìn thấy cô lập tức kinh ngạc.

Enji đứng trước trụ thủy tinh, đầu nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đang ở trong trụ, hay tay áp lên mặt kính, trên mặt là nụ cười thanh bình rất yên ổn. Như thể là đang hoài niệm quá khứ vậy.

Khi đám người phía sau cùng đi vào, cũng đều đứng khựng lại, nhìn cô. Họ không nhìn thấy người phụ nữ trong bình, vì đám dây gai vẫn bám xung quanh trụ, chỉ chừa một đường đủ cho Enji nhìn rõ bên trong.

Enji đứng im trước mặt trụ rất lâu, kể cả khi mọi người bước vào cũng không phản ứng. Những người tới cũng không đi đến chỗ cô và chờ đợi.

Mãi sau, cô đột nhiên mở miệng.

“Mẹ đau đấy, sao lại phá cây của mẹ.?. Chờ một chút không được sao.?.”.

Mọi người trầm mặc, đồng loạt đều liếc anh. Anh im lặng, cảm thấy hơi xấu hổ.

Cô lại nói tiếp:

“Mẹ có về một mẻ. Mẹ ở trong này lâu chưa.?.”.

Ngài Louis tự biết cô đang hỏi ông, vì vậy trả lời:

“Cũng được hơn tám năm”.

“Tám năm.?. Cũng không lâu lắm. Nhưng tôi cảm thấy, mẹ chờ ở đây như đã nghìn năm rồi. Mẹ chờ đợi chắc mệt lắm”.

Cô cũng không liếc mắt nhìn bọn họ, giọng nói mềm nhẹ, gần như thầm thì. Nhưng mọi người đều nghe rõ, còn cảm nhận được nỗi đau trong lời nói của cô. Ngài Louis thì càng cảm thấy buồn phiền, trái tim cũng nhức nhối. .

“Mẹ nói, mẹ đi một chút thôi. . .”.

Cô lẩm bẩm.

“Vậy mà lại rất lâu mới trở về. Tôi còn nhớ mẹ cười, nhưng lúc trở lại mẹ chỉ khóc, mẹ cười cũng đâu có vui. . .”.

Ngài Louis cảm thấy cổ họng mình chột nhen.

“Mẹ nói, mẹ sẽ mang về cho tôi. . một người anh trai”.

“Mẹ nói chỉ đi thăm anh tôi một lát, rồi sẽ mang anh về cho tôi gặp. . . Còn nói, nếu có thể, sẽ mang cả cha về nữa. . . Lúc mẹ nói như vậy, mẹ thật rạng rỡ. . . Sao bây giờ, lại chỉ thấy mẹ im lặng như vậy.?. Cuối cùng mẹ tôi cũng không có làm gì. Người chỉ muốn gặp con trai thôi, các người làm gì phải đánh mẹ.?.”.

Bỗng chốc, mọi đều cảm thấy tội lỗi.

Và rồi, cô cũng quay đầu lại nhìn bọn họ. Ánh mắt cô thật sự rất dọa người, sắc mặt nghiêm lại, cô hỏi:

“Thật sự muốn biết, chuyện này là cái gì vậy.?. Có ai có thể nói rõ được không.?.”.

Mọi người im lặng. Không phải là không thể nói cho cô, nhưng mọi người ở đây, cũng không có ai có thể nói rõ hết toàn bộ ngọn ngành, ngay cả ngài Louis có thể là người biết nhiều nhất, nhưng cũng không thể nói cho cô hiểu hết được. Có nhiều chuyện Lilith không nói cho ông.

Đúng lúc ấy, một người đột nhiên bước ra.

Enji nhìn chăm chú vào người đó, mắt mở lớn hơn như cảnh cáo.

Jin bỗng chốc bước đến bên cạnh người đó, nắm tay kéo, và nói một câu:

“Enji, người này có thể nói cho em tất cả”.

Nói xong, đẩy người kia đến gần cô hơn.

Enji nhìn người trước mặt dò xét, có vẻ không tin.

“Phu nhân. . .Kyoko.?.”.

Người trước mặt cô không ngờ là phu nhân Kyoko.

“Bà có thể nói cho tôi mọi chuyện.?.”.

Cô hỏi.

Bà gật đầu. Giọng run run cất tiếng:

“Tiểu thư Enji, có thể...có thể cho tôi nhìn mặt...nhìn mặt...”. Rồi giọng càng run hơn, nước mắt cũng trào ra, không thể nói hết được.

“Nhìn mặt mẹ tôi sao?...”. Enji có phản ngạc nhiên khi phu nhân Kyoko đột ngột khóc, lại thay đổi thái độ như vậy. Nhưng cô nhìn ra được bà ấy không có ác ý, vì vậy giọng nói cũng hoà hoãn đi.

Phu nhân Kyoko gật đầu.

Cô suy nghĩ chốc lát, vẫy tay gọi.

“Được, bà đến đây. Nhưng...đừng gần quá.”.

Phu nhân Kyoko gật gù đầu, kích động bước tới. Đôi tay bà bám vào vạt váy run lên, cảm giác như cả người cũng rất khó khăn khi bước đến. Jin nghĩ nghĩ, và rồi cũng bước tới bên cạnh cùng anh em Liwei đến đỡ. Bà ta bước đến thẳng chính diện khe hở mà đám dây gai không bao kín, nhìn thẳng vào khuôn mặt của Lilith...Bà ta ngây dại đứng ở đó, rồi bỗng chốc khụy xuống, khóc đến âm ỉ lên.

Enji đứng im lặng nhìn người phụ nữ đó khóc, cũng không thúc dục.

Rồi phu nhân Kyoko quệt nước mắt trên mặt, chậm rãi đứng lên, bà quay phắt người nhìn về phía đám người, ánh mắt hiện rõ sự hận thù, bỗng nhiên hét lớn:

“Tất cả là tại các người...”.

Hết xong, lại nhìn họ như muốn giết chết tất cả.

Rồi bà hít một hơi sâu lấy bình tĩnh, nói cho cô nghe mọi chuyện.

“Tiểu thư Enji, tôi không phải tên là Kyoko, tôi là Io Maien. Tôi là người hầu của gia tộc Io, tôi đã 107 tuổi rồi, và tôi phục vụ tiểu thư Lilith từ khi cô ấy còn nhỏ.”.

Bà ấy vừa nói ra điều đó, Enji tròn mắt, cố gắng nhận thông tin đáng kinh ngạc vừa rồi. Điều bà ta nói đúng là không thể tin được mà.

Bà ta gật đầu một cái như để chắc chắn với cô điều vừa nói, lại tiếp tục:

“Không chỉ có tôi, còn có một người nữa, là Io Mi. Là em gái họ của tôi, và cũng là người mà...ngài Guil gọi là mẹ.”.

Enji càng thêm kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía anh. Anh cũng đang giống cô, mờ mịt, và rất ngạc nhiên với những lời phu nhân Kyoko nói. Saka quay đầu nhìn cha mình và mọi người, thấy sắc mặt mọi người có vẻ không tốt, nhưng rõ ràng là không hề ngạc nhiên.

Như vậy, tất cả các Vampire thuần chủng ở đây đều biết điều đó.

Enji lại quay sang nhìn phu nhân Kyoko, ý nói bà ta tiếp tục.

“Khi tôi phục vụ tiểu thư Lilith, gia đình Io đã gần như sụp đổ rồi. Trong một thời rất dài, những người ở gia tộc Io không có con...nếu không phải đột nhiên tiểu thư Lilith được sinh ra, trên đời này cũng không còn ai mang dòng máu gia đình Io nữa. Khi tiểu thư lớn lên, cha mẹ của người đã sống quá mức lâu rồi, vì vậy họ quyết định an nghỉ. Nhưng trước đó, họ đưa tiểu thư ra khỏi lãnh địa Io và mang cô ấy ra thế giới bên ngoài. Họ muốn cô ấy biết được thế giới bên ngoài trước khi họ rời bỏ tiểu thư. Đó là những năm tháng yên bình của chúng tôi. Rồi một lần...tiểu thư đến Pháp.”.

Bà ngừng lại, như để nhớ điều gì.

“Tiểu thư đã gặp một Vampire ở đó. Vampire đó kể cho tiểu thư về gia tộc lớn, mà tất cả mọi người đều là giống loài giống chúng tôi. Và còn nói, tất cả những Vampire trên thế giới này, đều có thể đến đó. Tiểu thư đã về lại Ý và hỏi cha mẹ, ông chủ của chúng tôi thừa nhận, và rồi ông ấy viết một bức thư gửi đến trường học của gia tộc Vampire. Mà bây giờ chính là trường Danh Vọng. Và ở đây, tiểu thư biết đến ngài Louis.”.

Phu nhân Kyoko nói đến đây liền liếc ngài Louis một cái. Enji cũng theo đó mà liếc qua, cô thấy ông hơi cúi mặt xuống.

Cô bắt chọt lên tiếng:

“Tôi biết chuyện gì tiếp theo. Hãy nói đến việc sau khi mẹ của tôi được Đại trưởng lão Vampire nhận làm con nuôi đi.”.

Phu nhân Kyoko nhìn cô, có lẽ tự thắc mắc vì sao cô biết. Nhưng rồi cũng không quan tâm, bà ta lại trừng mắt với đám người Vampire, nói:

“Nhận Đại trưởng lão làm cha nuôi, đó là một quyết định sai lầm. Chuyển đến nhà Valois, cũng là một quyết định sai lầm. Sai lầm, bắt đầu ngay từ khi tiểu thư bước chân lên lãnh địa của gia tộc Vampire...”.

“Vào ngày khi chúng tôi đến lãnh địa Vampire, người đến đón chúng tôi là...Voltaire. (Enji nhận thấy cha của Saka biến sắc...). Ông ta...yêu tiểu thư ngay lần gặp đầu tiên. Tiểu thư không biết, nhưng tôi có thể nhận ra điều đó. Tôi thấy ông ta nhìn theo tiểu thư khi cô ấy bước vào nhà cùng ngài Louis.”.

Lúc đó, tôi cũng chỉ suy đoán mà thôi. Nhưng thời gian tiếp theo, tôi có thể chắc chắn được. Tôi có thể nhìn thấy sự ghen tức của ông ta khi tiểu thư và ngài Louis ở bên nhau, tôi luôn thấy ánh mắt ông ta dõi theo tiểu thư... Nhưng cũng không thể trách ông ta nhiều hơn được, ông ta chỉ yêu tiểu thư thôi. Ông ta không có ý định gì. Sai lầm ở đây chính là, Em họ tôi - Mi lại yêu ông ta. Nó yêu đến điên cuồng, và nó cũng biết ông ta yêu tiểu thư Lilith đến mức nào. Nó muốn giúp. Vì vậy... nó đã làm một việc.”.

Trái tim Saka chột chùng xuống khi nghe đến đó.

Phu nhân Kyoko quay người lại nhìn vào ngài Louis và hỏi ông.

“Ngài Louis, ngài có nhớ lần ngài phải ra ngoài hơn ba tháng theo lời Đại trưởng lão không.?”.

Ngài Louis vừa nghe bà ta nhắc đến, ngay lập tức xám mặt lại. Ông trả lời, có vẻ căm ghét.

“Nhớ. Đó là lúc tôi và Lilith tình cảm tốt nhất. Nhưng tôi phải có việc rời đi. Rồi khi tôi trở lại, Lilith... đã cưới anh Vol rồi.”.

Với những lời cuối, ông nói trong sự giận giữ.

Phu nhân Kyoko gật đầu một cái.

“Đó là do Mi giờ trò. Nó đã đến gặp Voltaire, và tôi không rõ nó nói điều gì. Nhưng rồi sau đó, nó cũng có đến gặp ngài đại trưởng lão nữa. Đại trưởng lão, ông có thể nhắc lại nội dung Mi gặp ông không.?”.

Phu nhân Kyoko chuyển hướng sang Đại trưởng lão, đột nhiên hỏi khiến ông có phần bối rối. Enji cũng nhìn chằm chằm ông.

Ông khẽ thờ dài, đáp:

“Cô ta nói với ta rằng Lilith rất yêu Vol. Nhưng từ trong trường đại học, Lilith đã bị Louis nhìn trúng, và Louis muốn Lilith cưới nó. Lilith đã lỡ bị ép đồng ý trong thời gian ở trường đại học rồi. Và bây giờ, con bé không thể từ chối Louis được. Cô ta nhờ ta ra mặt, bởi lẽ nếu ra lên tiếng, vậy khi Lilith cưới Vol, Louis sẽ không thể nói được gì. Ta biết cô ta luôn đi theo Lilith, có lẽ đó là những điều Lilith muốn. Vậy nên ta đồng ý. Ta cũng không gặp Lilith để nói chuyện, bởi lẽ nếu biết ý định này, với tính cách của con bé, Lilith sẽ không đồng ý.”.

Ngài Louis nhìn sang cha mình, trừng mắt nói lớn.

“Đó là giả. Con và Lilith yêu nhau thật. Như vậy mà cha cũng tin.”.

Đại trưởng lão cũng quay sang trừng mắt con trai mình, nói:

“Sao ta lại không tin được. Người thử nhìn lại quá khứ của mình khi không có Lilith đi. Suốt ngày đi chơi phá rối, trong khi Vol ở trường đại học học tập, người bỏ gia tộc đi không biết bao nhiêu lần. Ở nhà lại chẳng được việc, phá rối hết việc này đến việc khác. Ta chưa quên việc người giải thoát cho tên Dhampir Zắc chỉ vì nụ cười của hắn rất vừa ý người. Bây giờ hắn ta vẫn còn đang ngoài kia, suốt ngày đi giết đồng loại của mình. Các tiểu thư nhà khác cũng từng bị người trêu chọc rất nhiều. Người nói xem, ta tin được sao.?. Tính cách của người thì ép buộc Lilith quá dễ dàng. Con bé rất hiền.”.

Ngài Louis á khẩu. Mà mọi người, ngoại trừ những người đã biết ông khi còn trẻ, tất cả cũng nhìn mở tròn mắt không tin được.

Không đến mức...bê bối như thế chứ.?

Cuối cùng, ngài Louis quay mặt đi, hừ lạnh một tiếng.

Đại trưởng lão cũng chỉnh lại giọng nói.

“Đó là tất cả những gì Mi nói với ta. Sau đó, ta phái Louis rời đi. Và trong khoảng thời gian đó, ta âm thầm chuẩn bị mọi việc, cũng gọi cả Vol đến.(Ông liếc qua ngài Voltaire). Nó có xác nhận việc này. Hơn nữa, khi Lilith ở bên cạnh Vol, ta thấy nó rất vui vẻ. Vì thế ta tin tưởng. Ta đã cho mở một cuộc gặp mặt giữa toàn bộ gia tộc, và trong bữa tiệc đó, ta bất ngờ báo tin kết hôn...của Lilith và con thứ hai của mình. Ta thấy Lilith rất kinh ngạc. Ta còn nghĩ là nó bất ngờ. Và rồi, cuối cùng nó cũng không lên tiếng phản đối.”.

Phu nhân Kyoko đột nhiên lắc đầu.

“Không phải không lên tiếng phản đối, mà là phản đối không được. Ngài đã mời tất cả những Vampire thuần chủng, đại quý tộc, quý tộc, còn rất nhiều những Vampire bạn bè bên ngoài đến trong bữa tiệc đó. Trước mặt bao nhiêu người vui mừng báo tin này. Nếu lúc đó tiểu thư Lilith lên tiếng phản đối, ngài nghĩ thế nào.?”.

Đại trưởng lão đột nhiên tránh ánh mắt của bà. Mãi lâu, ông nói:

“Sau này ta cũng mới biết. Khi Louis trở về, ta thấy nó đau khổ. Nó thường làm nhiều chuyện xấu, nhưng cũng không nổi điên với ta bao giờ. Vậy mà lần đó, nó lại lên tiếng mắng ta. Rồi nhất quyết muốn đánh Vol. Có bao nhiêu người ngăn cản cũng không được. Lilith cũng lộ ra vẻ buồn rầu. Rồi ta cứ nghĩ nó làm thật, chỉ là...bất ngờ nó lại dịu lại. Rồi không ở pháo đài Valois nữa mà trở về lâu đài của mình sống.”.

Ngài Louis lại quay đầu sang nói với ông.

“Đó là vì Lilith nói con dừng lại. Cô ấy nói... cô ấy... có thai với anh Vol. Nên con không thể làm gì được.”.

Nói xong, lại quay đầu sang không nhìn ông, càng nhắc lại chuyện cũ, ông càng có vẻ uất ức và tức giận.

Enji này giờ vẫn im lặng, chột hời:

“VẬY...con của mẹ đâu?.. Mẹ nói sẽ mang anh trai về cho tôi, vậy người đó đâu?.. Con trai của mẹ là ai?..”.

Im lặng.

Cô quay sang nhìn anh, thấy anh cũng đang nhìn cô. Ánh mắt nhìn cô phức tạp vô cùng. Nhưng cô đọc được trong đó có sự hoảng loạn.

“Này...đùa chẳng vui chút nào. Đừng nói là Saka chứ.”.

Im lặng.

“VẬY là Saka thật?..”.

Im lặng.

Enji lặng người. Có điều gì trở trêu đến như vậy?.

Saka cũng lặng người. Anh không thể tin.

“VẬY tại sao, Saka lại là con của Io Mi chứ?..”.

Cô hỏi, trong tim có chút mong chờ điều vừa biết không phải là sự thật.

“Tên của ngài ấy là Guil, không phải Saka.”. Phu nhân Kyoko nói.

“Guil là tên của tiểu thư Lilith đặt. Khi ngài ấy gần hai tuổi, tiểu thư đã làm một việc với ngài ấy. Tiểu thư, cô biết chứ?.. Thức tỉnh dòng máu cổ ấy. Vì việc đó, tiểu thư Lilith mới phải bỏ trốn. Ngài Guil vốn được chăm sóc bởi hai chúng tôi, vì vậy, ngay cả khi tiểu thư Lilith đã bỏ đi, gia đình Valois vẫn tiếp tục cho chúng tôi chăm sóc ngài ấy. Tôi dần nhận ra Mi rất chú ý đến ngài Guil, nó thường mang ngài Guil đi xa tôi, và chiếm mọi thời gian để tôi không thể gần ngài ấy. Dần dần, đến một ngày, tôi phát hiện nó dạy ngài Guil gọi mình là...mẹ. Nó còn lấy quần áo của tiểu thư để lại, và mặc chúng. Nó trang điểm giống tiểu thư. Cư xử giống tiểu thư. Và thân cận với Vol hơn khi ông ta tới thăm con trai mình. Cho đến khi...ông ta lấy nó.”.

Sắc mặt Saka càng có vẻ kém.

Cô nghĩ rằng anh có lẽ đang rất mờ mịt. Niềm tin của anh về mẹ của mình vừa sụp đổ, cô không biết anh cảm thấy thế nào.

“VẬY sau đó, khi mẹ tôi đến nhà Valois, bà biết chuyện gì xảy ra không?..”.

Phu nhân Kyoko gật đầu.

“Tôi là người đến cùng tiểu thư. Khi cô ấy biết tin rằng con trai mình đang gọi một trong những người thân thiết nhất của mình là mẹ. Và còn lợi dụng con trai mình để trở thành vợ của Vol, tiểu thư đã rất tức giận. Cô ấy đến phòng của ngài Guil, và gặp Mi ở đó. Tiểu thư còn chưa kịp ôm con của mình, Mi đã khiến ngài Guil ngất đi. Nó nói chuyện với tiểu thư, và tiểu thư hỏi nó mọi điều. Tất cả, nó đều thừa nhận hết. Mi nói nó ghen tị, nó hận, tiểu thư quá mức hạnh phúc, trong khi đó Mi vẫn mãi chỉ là một người hầu của một gia đình Io nhỏ bé. Rồi nó nói rằng, nếu mình không thể hạnh phúc, nó cũng không để ai hạnh phúc được. Rồi nó sử dụng lời nguyền ‘máu’ với tiểu thư.”.

Enji lặp lại:

“Lời nguyền ‘máu’?..”.

“Phải. Chúng tôi dù sao cũng là người hầu của gia đình Io, chúng tôi cũng có thể sử dụng một chút những quyền năng của gia đình Io. Trong số đó, có lời nguyền ‘máu’. Đó là lời nguyền chúng tôi dành cho những người chúng tôi căm thù nhất. Bất kể đó là ai, kể cả là Vampire thuần chủng, nếu bị nguyền lời nguyền ‘máu’ thì cũng chết. Nhưng đôi lại, sử dụng nó, chúng tôi cũng sẽ bị tan thành tro bụi ngay lập tức. Khi Mi nguyền tiểu thư, nó đã dần bị hủy hoại và chỉ còn là một vũng máu lớn. Tiểu thư là một người mang dòng máu Io lớn mạnh, tiểu thư không dễ gục ngã như vậy. Tôi có đến đỡ tiểu thư, nhưng lúc đó, tôi có nghe thấy tiếng bước chân chạy đến. Tiểu thư có vội nói với tôi...Tiểu thư Enji, cô biết mẹ của mình nói gì không?..”.

Enji ngẩn người vì đột nhiên bị hỏi, lắc lắc đầu.

“Tiểu thư nói con của người rất đáng yêu. Nói để ở nhà Senje sẽ không lo lắng, Đại Lão sẽ tự chăm sóc, không cho ai động đến. Nhưng bảo tôi ở lại đây. Bởi vì tiểu thư không muốn gia đình Valois nhắm đến con gái người, nói tôi nếu có thể, vậy đừng cho gia đình Valois động đến...Nói tôi phải làm cho con gái người hạnh phúc,...bằng bất kể giá nào...”.

Phu nhân Kyoko nhìn cô mỉm cười.

“Tôi đã hứa với tiểu thư...nhưng thật tiếc, dù làm thế nào, tôi vẫn không thể thực hiện điều đó được. Kể cả khi sau này, tôi đã dùng cách Mi từng làm để trở thành vợ của Voltaire, tôi trở thành một phu nhân có quyền. Nhưng tôi vẫn không thể làm gì được...”.

Enji nhìn người phụ nữ, trong ánh mắt của bà có sự yêu thương và hối hận.

“Bà làm mọi việc tách tôi ra khỏi...ừm. Guil chỉ để thực hiện lời hứa với mẹ??. Ngay cả việc...bà từng phái người đến giết tôi??. Người đàn ông hẹn tôi ở một khu xưởng cũ, và cho đám Dhampir mang bom đến nổ bên cạnh tôi là người của bà.??”.

Phu nhân Kyoko nhìn cô, gắt đầu không chút xấu hổ.

“Phải, là tôi làm. Chỉ cần tiểu thư không gặp người gia tộc Valois, thế là được. Còn giết cô, cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi. Tôi từng hứa với tiểu thư sẽ cho cô hạnh phúc, và bảo vệ cô khỏi đau khổ. Lúc đó cô đang tìm sự thật về mẹ mình, Đại trưởng lão và ngài Guil lại có ý không tốt, tôi sợ khi cô biết mọi chuyện sẽ đau khổ. Vì vậy quyết định giết cô. Tôi có biết tin cô mang trong mình nửa lời nguyên và có thể dòng máu Vampire trong người đang ngủ, cô có thể bị giết như một người bình thường. Nếu cô chết mà có thể không đau khổ, thì tôi quyết định làm như vậy.”.

Bà ta nói, trong lời nói còn có sự tự hào.

Enji mỉm cười. Một cách bảo vệ hơi thái quá, nhưng cũng là bảo vệ.

Enji bỗng nhiên quay người nhìn Lilith, rút ra từ trong tay một chiếc dao nhỏ, nói:

“Mẹ...đến lúc ra ngoài rồi...”.

Nói xong, cánh tay vung lên...

Những mảnh tuyết tung ra ngoài theo đường cắt sắc bén của cô...những dây gai cũng tự động rút lại...nước trào ra ngoài...

Enji bước đến, mặc kệ những mảnh tuyết có thể bắn vào người mình, cô đưa tay và ôm lấy Lilith...

Lạnh quá...không một chút hơi ấm...

Ôm chặt mẹ mình, cô bước ra ngoài trụ tuyết, bước đến bậc thềm và ngồi xuống, thì thâm vào tai Lilith:

“Mẹ này, mẹ tỉnh đi. Mẹ ra khỏi nơi đó rồi...”.

Lilith không trả lời, cô cũng không để tâm, cầm lấy bàn tay buông thõng của mẹ mình và áp lên mặt.

“Mẹ này, con mang mẹ ra ngoài được không??. Ở ngoài kia có ánh nắng, rất tuyệt. Da của mẹ rất đẹp, nhưng con không thấy nó trắng với màu tái xanh như vậy. Da của mẹ từng có màu hồng nhẹ...”.

Lại nói.

“Mẹ, tỉnh lại một chút và cười đi. Nụ cười của mẹ rất đẹp. Con còn rất nhỏ, nhưng vẫn nhớ nụ cười của mẹ thế nào...”.

Vẫn tiếp tục.

“Mẹ, nói một câu đi. Giọng của mẹ nghe rất hay...”.

Cô cười cười.

“Mẹ, tay mẹ lạnh quá...Nó có còn đàn được không?..Đàn cho con nghe một bản”.

Chỉ là im lặng. Enji nhìn mẹ mình không cử động. Nhưng trên mặt cũng không có vẻ là khóc, chỉ nhú nhú mày. Rồi cô cúi xuống gần hơn, bắt đầu hát.

Đó là một bài hát kì lạ mà bất kì những người ở đây chưa bao giờ nghe. Nhưng giai điệu của nó, một vài người có biết. Đó là bản nhạc kỉ điệu của gia đình Io.

Enji vẫn hát, bỗng chợt...bàn tay của của Lilith trên mặt cô giật nhẹ...

Cô ngừng hát, nhìn chăm chăm vào mẹ mình.

Mắt bà vẫn nhắm...

Nhưng miệng bà cất lên lời:

“Bé con sao??. Chờ một chút...mẹ tỉnh...”.

Đó là một lời nói rất nhẹ, chỉ như gió thoảng qua, nhưng khi nó cất lên, tâm của tất cả mọi người trong căn phòng đều dậy sóng.

Cô gật gật đầu, miệng run run:

“Vâng...là bé con.”

Môi của Lilith khẽ mỉm cười, rồi mắt bà rung rung...dần dần...nó mở ra...

Bà nhìn cô thật lâu, bàn tay đang áp trên mặt cô khẽ co, rồi bà đưa tay vuốt những mái tóc đang che khuôn mặt của cô, ngắm nghía nó, và bật cười.

“Vẫn rất đáng yêu....Sao con ở đây.?.”

Enji cũng mỉm cười đáp lại:

“Con đến tìm mẹ. Jin đưa con đến.”

Vừa nói, lại vừa liếc nhìn về phía Jin. Jin thấy vậy, cũng bước đến gần, anh ngồi xuống cạnh cô. Lilith nhìn anh, ngạc nhiên một chút, rồi nói:

“Ai làm gì mặt con vậy Jin?. Là Đại Lão sao.?. Thế này nhìn trông rất thuận mắt. Trông con đẹp hơn hồi nhỏ nhiều đấy. Con mang con bé đến với ta sao.?. Ừm... vẫn rất ngoan.”

Jin không nói gì, gật đầu với bà một cái.

Lilith không chú ý đến anh nữa mà nhìn quanh, rồi bất chợt, bà nhìn thấy phu nhân Kyoko. Phu nhân Kyoko đang đứng lặng một chỗ, thấy Lilith quay sang nhìn mình lại khóc. Lilith cười cười một cách hài lòng với bà ta, bà ta càng khóc lớn hơn nữa.

Lilith lại nhìn quanh, và nhìn thấy đám người nhà Valois.

Mỗi người cũng đang dõi theo bà với đủ những cảm xúc.

Ngài Louis có vẻ bồn chồn nhất, ông ấy gần như muốn lao đến, nhưng vì Enji đang ôm Lilith nên chần chừ.

Ánh mắt Lilith nhìn họ thân nhiên, bà lại quay sang nhìn con gái mình, nói:

“Bé con này...mẹ đã từng rất hận họ...”

Enji gật mạnh một cái. Tất cả những Vampire ở đây sắc mặt đều trở nên xấu đi.

“Nhưng con biết không.?. Mẹ ở trong đó...(bà chỉ vào trụ thủy tinh) và mẹ có tình. Mẹ có suy nghĩ đấy. Trong đó hơi buồn chán, con à. Nhưng êm đềm và tĩnh lặng lắm. Rồi dần dần, mẹ thấy hết giận. Mẹ cũng chẳng còn hận ai nữa. Cha của con vẫn thường xuống đây nói chuyện với mẹ, mẹ cảm thấy hạnh phúc khi cha con nói, mặc dù Louis thì chẳng nhìn thấy mẹ gì cả. Đám rễ cây này biết nói đấy, chúng cũng nói chuyện với mẹ, mẹ thấy khá thích thú. Chúng kể cho mẹ nhiều chuyện, đó là những câu chuyện mà con người không thể biết được....thời gian trôi đi, không biết đã bao lâu, nhưng mẹ chợt thấy mình không còn hận bọn họ nữa. Hận người khác sẽ chỉ làm mẹ đau khổ thôi. Có thể họ đã làm nhiều việc không phải, mục đích cũng chỉ vì mình... nhưng đó là một lí do hết sức bình thường, mẹ không thể trách được. Nghĩ như vậy, mẹ cảm thấy rất thanh thản...Mẹ chỉ lo lắng về con thôi. Mẹ luôn mong gặp con lần cuối...Khi con bước vào phòng, mẹ đã biết rồi. Dù không thể nhìn thấy, nhưng mẹ cảm nhận được. Mẹ có chút lo, con ở đây có ổn không.?. Nhưng mẹ rất vui con đến, mẹ nhìn thấy con lần cuối nè....”

Lilith lại cười cười, vuốt má cô.

Cô nghe vậy, lại kịch liệt lắc đầu.

“...Bé con. Mẹ sống thấy rất hạnh phúc. Mẹ chẳng còn đau khổ nữa....mẹ nghĩ mẹ đi là được rồi. Sống với bé con thêm một chút cũng không sao, nhưng chỉ cần thấy con như thế này là ổn rồi...”

Cô vẫn lắc đầu.

Lilith cười cười, liếc mắt về phía bên Vampire thuần chủng...nhìn họ...và cũng nở nụ cười. Nụ cười đó...khiến con người ta cảm thấy ảm áp...và khiến họ thấy tội lỗi.

Lilith đưa mắt về phía Saka, sững người, và chợt hỏi:

“Kia là Guil.?.”

Anh vừa nghe bà nhắc mình, có chút ngạc nhiên. Rồi chậm chậm gật đầu.

“Này...rất đẹp trai...Bé con này, đó là con trai con đấy. Hồi mang thai con, ta vẫn luôn hận Vol, vì vậy ta sợ rằng con có thể bị ảnh hưởng mà khi gặp thằng bé sẽ không thích nó. Con gặp nó có cảm thấy gì không vậy.?.”

Enji ngẩn người nhớ lại lần đầu tiên gặp anh, gật gật đầu.

“Có...muốn giết người..”.

Lilith tròn mắt. Cô lại vội đáp...

“Nhưng giờ hết rồi. Con không còn muốn vậy nữa. Mẹ đừng lo..”.

Lilith gật gật. Lại quay nhìn anh. Anh cũng nhìn lại, chột nói:

“Lúc đó là khi mười tuổi, tôi cảm thấy người mẹ đang sống cùng mình có gì đó không ổn. Đôi lúc sẽ nhìn tôi bằng ánh mắt giận giữ và chán ghét, thường thường nói những người trong nhà Valois không thích tôi... Nhưng tôi nhận ra mọi người đều rất yêu quý mình. Mẹ tôi thường kể cho tôi nghe về Lilith, nói rằng đó là một người cực kì không tốt, và nói người đó mang hận thù với cha mình. Tôi thường thấy mẹ sử dụng tôi để đối phó với những phu nhân khác, và tôi biết mình là Vampire thuần chủng, nhưng mẹ tôi lại không phải. Một ngày, có một người phụ nữ rất đẹp chạy vào phòng của tôi... bà ấy nhìn tôi sững người, và ánh mắt sau khi bất ngờ là vui mừng và yêu thương. Khi bà ấy tiến đến gần, tôi lại ngất đi mất. Khi tôi tỉnh dậy, mẹ tôi mất, và bà ấy bị coi là kẻ thù của gia tộc. Tôi không hề đau buồn trước cái chết của mẹ, mà chỉ nhớ đến biểu cảm của bà ấy khi nhìn thấy tôi. Mọi người luôn nói bà ấy là kẻ thù, vì vậy, tôi biểu hiện ra rằng tôi hận bà ấy, muốn tìm và trả thù cho mẹ. Tôi nghĩ như vậy, gia tộc sẽ không cản và còn giúp tôi. Thực ra, tôi chỉ muốn tìm đến và hỏi một câu thôi...”.

Anh chột im lặng, nhìn Lilith cười cười.

“Mẹ có phải là mẹ của con không?..”.

Lilith im lặng, mọi người đều im lặng, cô nhìn anh ngơ ngác.

Bất chợt, Lilith quay sang ngài Voltaire và cười nói:

“Vol, thằng bé...dễ thương quá..”.

Ngài Voltaire bất ngờ khi Lilith chột quay sang ông. Cuối cùng, ông không nói gì, đáp lại bằng một nụ cười, một cái gật đầu...và...ông quay đi...

Như vậy là đủ rồi...

Ông yêu Lilith và như thế là quá đủ...

Lilith nhìn theo bóng của ông cho đến khi nó khuất hoàn toàn.

Lilith lại quay sang nhìn Đại Lão và Đại trưởng lão Vampire, hai người đứng đầu hai gia tộc, hai người cũng đều là cha nuôi.

Cả hai nhìn ba có sự yêu thương của một người cha, lại có sự hối lỗi nặng nề.

Lilith nói:

“Có thể vài chuyện đã xảy ra, kể cả trước đây khi con ở nhà Valois, khi con bỏ đi và biến mất...một phần có thể do hai người. Nhưng không cần để tâm nữa, con gái con ở đây, vậy là đủ rồi.”.

Hai người đàn ông nghe vậy, đều cúi đầu xuống.

Lilith thấy họ như vậy, cũng không nói gì nữa. Bà quay sang nhìn cô.

“Bé con, đưa mẹ cho cha con đi...”.

Enji nghe bà nói, có vẻ không tình nguyện, nhưng khi thấy ngài Louis chột xuất hiện bên cạnh mình, cuối cùng vẫn phải nhường mẹ mình cho ông ấy.

Lilith nhìn thấy ông thì cười rất tươi, bà nhắm nhắm gì đó trong miệng, cũng không phát ra tiếng. Ngài Louis không đáp lại, yên lặng gật đầu.

Cứ như vậy, Lilith vẫn tiếp tục “nói”, ngài Louis cũng chỉ cười gật đầu trong yên lặng. Cho đến khi...

Lilith bất chợt nắm chặt tay cô.

“Bé con, nghe mẹ hát được không?..”.

Enji ngây ngốc không hiểu, nhưng rồi gật đầu...

Bài hát đó, cô biết. Đó là lời bài hát của bản nhạc điệu kì. Trong lời hát đó, cô nghe thấy sự thanh thản và êm đềm. Hạnh phúc và mỹ mãn. Cả hi vọng vô hạn nữa...

Đó là tiếng hát hay nhất cô từng nghe, nó khiến trái tim của cô đập theo đó cũng thật nhịp nhàng...

Khi lời ca dứt, Lilith đưa tay ôm lấy cô, hôn lên má của cô và cười rạng rỡ:

“Này, nhìn thế nào vẫn thật xinh đẹp...Sau này nếu có thể, nhớ trở về làng Io thăm mẹ nhé..”.

Cô lặng người đi khi nghe bà nói vậy. Có chút gì đó cảm thấy không phải, và rồi chợt hoảng loạn. Cô lắc đầu...

Đó là những lời cuối cùng...mà Lilith nói.

Enji cảm thấy hoảng sợ. Tay của mẹ mình bỗng nhiên lạnh đi đột ngột. Mắt bà chậm nhắm lại, và đôi sắc hồng phớt trên đôi má của bà khi bà tỉnh lại dần biến mất. Tay bà đang nắm cô trở nên không có lực, buông thõng...

Đôi tay cô cảm thấy trống trải, đôi mắt cô cảm thấy cay, cổ họng cô cảm thấy nghẹn, trái tim cô dâng lên một nỗi sợ hãi, đầu óc cô hoảng loạn...

Cô cảm thấy mọi thứ chợt ngừng lại mãi mãi...mãi mãi trên nụ cười của bà.

...

Enji chợt bị một người nhắc lên đột ngột..

Đó là Jin.

Phu nhân Kyoko ở trên sàn bỗng nhiên ngồi bật dậy. Tiếng bà vang lên đều đều.

“Loại rễ cây gai này mọc ở lãnh địa của gia đình Io, có thể nghe sự điều khiển của gia đình Io. Tiểu thư Enji điều khiển được chúng, nghĩa là cô ấy đặc biệt. Jin, mang tiểu thư đi. Dù thế nào, cô ấy cũng phải rời khỏi đây.”.

Vừa nói, đột nhiên cất lên tiếng nói trầm trầm vô cùng...

Toàn bộ cây gai chợt cuộn lên không trung, trở nên hung tợn...

Một đám cây gai túm lấy cô, Jin và anh em Liwei, chúng cuộn cô và mọi người, bao bọc mọi người. Và cô chợt nhận ra chúng đào và đang mang cô xuống lòng đất.

Qua chỉ một lát sau, cô cảm thấy chúng bung mở thả cô ra...lúc này, cô đã ở bên ngoài rồi.

Jin là người nhìn nhận xung quanh đầu tiên, anh không nói nhiều, trực tiếp cầm tay cô, và xác định phương hướng, bắt đầu chạy...

Cô bị Jin kéo đi, cũng chỉ chạy trong vô thức...

Nhưng cô vẫn cảm giác được, cơ thể mình thay đổi.

Có điều gì đó thức tỉnh, một cảm giác...hoàn toàn khác thường.

Cô sẽ vẫn mãi bị Jin mang đi nếu...anh không đột ngột xuất hiện.

Anh đuổi theo cô, mang theo rất nhiều người.

Lúc cô nhận ra, xung quanh cô, Jin và anh em Lau đã bị người của anh vây kín.

Jin nhìn anh, nói:

“Guil, cậu muốn gì?. Cậu nên biết điều gì tốt nhất cho Enji, con bé không thể ở đây được.”.

Anh lắc đầu.

“Cô ấy chỉ mang nửa dòng máu thôi.”.

Jin cười.

“Cậu biết là vô dụng mà. Dù thế, đám người Vampire kia sẽ vẫn luôn mong chờ, Enji sống ở nhà Valois không tốt.”.

Anh đáp:

“Không sao, tôi sẽ không để cho bọn họ làm gì Enji.”.

Jin trừng mắt tức giận, cười khẩy một cái, rồi không nói gì lấy chiếc đao nhỏ trong người ra. Liwei và ba người em cũng theo đó mang vũ khí của mình ra.

Anh nhìn bọn họ, chợt nói:

“Không có tác dụng đâu..”.

Vừa nói, vừa lấy ra một chiếc dao trong người. Cô biết nó, đó là chiếc dao cô vẫn dắt ở chân. Anh tịch thu khi mang cô từ nhà ngài Louis về.

Anh dùng chiếc dao nhỏ, vén tay áo sơ mi lên và cắt một đường dài.

Có máu rơi ra, nhưng chỉ một giây sau, vết thương lập tức khép miệng lại. Chỉ còn một vết máu khô trên tay anh.

“Không nhớ điều gì sao?.. Tôi là người được gọi thức tỉnh dòng máu cổ. Các vũ khí của gia tộc Senje hiện giờ tất cả đều pha tạp từ những vũ khí nguyên thủy đầu tiên, hoặc sử dụng xương của những Vampire các người giết được làm vũ khí. Những thứ đó không thể làm bị thương tôi được. Nếu muốn giết được tôi, các người phải có vũ khí “nguyên thủy”..”.

Anh nói lạnh lùng với Jin, rồi quay sang cô, nhẹ nói:

“Enji, trở lại đây...”.

Enji vẫn đang thần người, nhưng bị tiếng gọi của anh lay tỉnh.

Cô ngược lên nhìn anh.

Hồi lâu sau, nói:

“Họ phải được thả đi..”.

Jin và bốn anh em Lau nhìn cô kinh ngạc, họ không thể nghĩ rằng cô đồng ý.

Anh suy nghĩ, đáp lại:

“Được, nhưng phải để lại một người”.

Enji nhướng mắt lên nhìn anh, thấy rõ anh không hề muốn thoả thuận.

Tâm trạng của cô, chưa bao giờ ở dưới đáy vực như lúc này. Và thêm một thái độ của anh, cũng không thể khiến nó tệ thêm. Cô không tranh cãi với anh, đột nhiên lấy ra từ trong cổ một chiếc vòng đeo cổ có một chiếc nhẫn luồn qua.

Đeo chiếc nhẫn vào tay, cô nói:

“Trong chi chép của nhà Senje, có nói đến một thứ đặc biệt. Khi giết tên Vampire tổ tiên kia, người Dhampir lúc đó đã để lại hai chiếc răng nanh của tên Vampire như coi là một biểu tượng tượng trưng truyền qua nhiều đời. Chiếc răng nanh được con cháu nhiều đời sau nữa chế tác thành một chiếc nhẫn tròn, và dành cho những người đứng đầu gia tộc Senje đeo. Trong một bức ảnh còn trẻ, Đại Lão có đeo nó tại ngón tay cái. Nhưng với những bức ảnh về già sau này, lại không thấy nữa...”.

Cô ngừng lại, ngược nhìn anh ở đằng xa. Cầm lấy chiếc đao dài biến dạng của Jin cắt trên lòng bàn tay...một dòng máu nhỏ chảy xuống, và lướt qua chiếc nhẫn...

Đó là một cảnh tượng tất cả mọi người ở đây đều chưa nhìn thấy bao giờ.

Chiếc nhẫn hút máu trên lòng bàn tay cô chảy xuống, và bắt đầu chảy ra...những chiếc xúc tu mỏng bằng kim loại vươn dài, lần theo đường bám lên cổ tay và cánh tay cô, sau đó đâm vào...những chiếc xúc tu lớn lên, chuyển màu thành màu xám xanh, lại đen tro hắc ám...rồi ngo ngoậy..

Cô nhìn lên cánh tay mình, thật sự không nhận ra nổi hình dạng của thứ vũ khí này...chỉ từ một chiếc nhẫn nhỏ, nó như đang hút máu cô, và lớn lên bao quanh toàn bộ cánh tay, nó dài ra bên ngoài, như thể cánh cô được gắn liền bởi một chiếc đao, nhưng chiếc đao này sống, nó rung rung, hình thái không cố định, lúc ngắn một chút, lúc lại dài ra...nói chính xác thì như một loại kí sinh đáng sợ.

Cô không kinh ngạc lắm, lại tiếp tục nói:

“Anh nói vũ khí nguyên thủy?.. Là đây?.. Không thoả thuận. Để bọn họ đi. Em sẽ trở lại. Không cần phải lừa gạt anh. Dù sao cũng không còn thứ gì nữa...”.

Cô cười cười, nhưng mặt vô cảm.

Anh đành phải quyết định.

Lynh vừa được Lau đánh ngất, bởi vì Lynh không đồng ý bỏ đi. Nói dù có làm tù binh cũng phải ở lại. Ba người anh của cậu có vẻ bất đắc dĩ, nhìn cô muốn nói gì nhưng lại thôi. Cuối cùng vẫn nghe theo lời cô.

Jin lắc lắc đầu, nói:

“Enji, em có biết anh phải làm những việc gì để có thể mang em ra không? . Sẽ không có lần thứ hai đâu. Chúng ta đánh ở đây, có thể bắt lợi, nhưng còn có hi vọng. Còn nếu em vào đó, anh sẽ không thể mang em ra được.”.

Cô cười.

“Đừng lo, Jin. Anh mang em ra một lần, chắc chắn sẽ có lần thứ hai. Hơn nữa... lần này em sẽ tự đi ra. Dino từng nói, tự do ở trong tim mỗi người, không phải là ở khoảng cách địa lí người đó có thể đi. Chúng ta luôn không muốn dính đến Dino nhiều, chỉ sợ anh ấy đắc tội với Đại Lão hay thân phận bị lộ, anh ấy sẽ bị chú ý, bị quản thúc, không có được tự do nữa. Đó là vì ta không hiểu. Dino ở đâu, như thế nào thì vẫn tự do thôi. Nhốt anh ấy ở trong nhà, anh ấy vẫn nói tôi có tự do. Và... lễ tang của mẹ, ông Louis sẽ làm lễ tang, em... muốn tham dự.”.

Jin không nói gì nữa, anh biết chắc cô đã quyết định rồi.

Nghĩ nghĩ gì, liền cúi đầu nói với cô:

“Enji, ngài Louis từng nói với anh điều này...”.

Có chút ngạc nhiên thoáng qua.

Và rồi, cô nhìn họ rời đi.

Cô lại quay lại nhìn anh. Chợt lên tiếng nói:

“Anh trai... đi thôi.”.

Một tiếng gọi, đâm vào hai trái tim của mỗi người. *Những ngày sau đó...*

Enji đi theo anh trở về. Chỉ là một quãng đường ngắn, không ai nói câu gì với nhau. Toà lâu đài của ngài Louis đã bị thùng một lỗ lớn do anh gây ra. Cô cũng theo lối đó mà đi vào...

Phu nhân Kyoko vừa nhìn thấy cô đã sững người. Bà đang bị vây xung quanh bởi rất nhiều người. Bà khụy gối ở đó, thất thần nhìn cô. Xung quanh bà, đám rễ gai rậm rạp đang bắt đầu mọc ra, héo khô và chết dần nhanh chóng...

Cô mở miệng, nói:

“Tôi chọn ở lại.”.

Cô lại liếc về phía mẹ mình.

“Không thể để bà ở lại một mình được. Một số Vampire khi chết đi sẽ hoá tro bụi. Có cách nào giữ cho mẹ tôi mãi như thế không?.”.

Phu nhân Kyoko cúi đầu, nghĩ nghĩ, rồi bà gật gật.

Miệng bà lại bắt đầu rầm rầm đọc, nhưng lần này, không phải là bắt những rễ cây gai đánh người nữa, mà tập hợp chúng lại.

“Nếu có thể..”. Bà nói: “Hãy mang tiểu thư về làng Io. Tôi sẽ chỉ giữ được tiểu thư trong một thời gian ngắn mà thôi. Mang về làng, sẽ có người canh gác giữ gìn... Tôi... cũng chỉ làm được đến thế này thôi..”.

Vừa nói xong, đám rễ gai lập tức vùng lên... và một đám thật lớn lao đến bà.

Cô nhìn đám rễ gai đang “ăn” phu nhân Kyoko, không nhú mảy, lăm bầm

“Cảm ơn..”.

Sau đó, đám rễ gai bắt đầu cuộn lại... cuộn lại... và tạo thành một chiếc quan tài lớn. Chiếc quan tài gỗ màu xanh đen thẫm, nhìn qua đáng sợ, kì quái, và tràn ngập bi thương.

Enji lại đi về phía ngài Louis đang ôm Lilith, cô đứng trước mặt ông, nhìn xuống mẹ của mình và như thể đang suy xét điều gì.

Chỉ biết rằng, ánh nhìn ấy của cô hết sức khủng khiếp.

Cô ngồi xuống, và rất tự nhiên, đỡ lấy mẹ mình.

Vuốt mái tóc hơi rối cho thẳng, cô lăm bầm

“Mẹ... đừng lo. Con sẽ đưa mẹ về...”.

Nói xong, đứng dậy và mang Lilith đến cổ quan tài. Nhẹ nhàng đặt mẹ mình vào chiếc quan tài lớn... rồi bất ngờ, mọi người xung quanh lại nhìn thấy cô cũng muốn bước vào.

Ngài Louis không hiểu cô định làm gì, giật mình lo sợ bước tới.

Anh cũng vội tiến đến, trên mặt nhũn mày.

Chợt... cô quay phắt người lại... con người như thu nhỏ lại... ánh mắt sáng rực màu máu đỏ... nhìn bọn họ chăm chăm. Cô mở miệng nói, tiếng cất ra rất nhẹ, nhưng nghe được sự tức giận như muốn nhấn chìm mọi thứ.

“Cút hết đi... đừng bước đến gần quan tài của mẹ... Ra ngoài hết đi, các người còn ở đây làm gì? Xác của mẹ tôi không dùng được đâu. Đừng có làm phiền mẹ ngủ... Đừng có làm phiền...”.

Nói xong, nhìn hết lượt tất cả. Và bước vào quan tài...

Mọi người thấy cô nằm xuống, lặng yên không có làm gì.

Enji vuốt vuốt má Lilith, thầm thì:

“Mẹ, mẹ trông thanh thản quá... Hẳn là mãn nguyện rồi... thật tốt. Con không muốn làm mẹ buồn, con sẽ không tính toán với bọn họ nữa. Nhưng sao mẹ lại bỏ đi sớm như vậy? Mẹ nói mãn nguyện... vậy con thì sao?...?”.

“Mẹ ngủ... ngủ thật tốt. Không ai làm phiền nữa. Không ai lợi dụng nữa. Ngủ, cũng ngủ ở trong lòng người mình yêu...?”.

“Con nằm với mẹ một lát... cũng không có ý định chiếm giường của mẹ đâu... nằm một lát, con sẽ liền tỉnh lại...”.

“Mẹ... ngủ ngon...”.

Nói đến đây, cô đưa tay và đóng quan tài lại.

Ngài Louis vô cùng sùng sốt, vội chạy tới...

Một tia màu đen mảnh cứng rắn bỗng nhiên xuyên qua nắp quan tài và tấn công đến ông. Ông khựng lại, nhìn nhìn... nó di chuyển, và hình như là sống.

Rồi, toàn bộ chiếc quan tài bị bắt đầu xuất hiện những tia mảnh mảnh như vậy, chúng giăng khắp và không để ai đến gần quá mười bước.

Saka biết chúng là gì. Anh nói.

“Chú Louis. Đừng lo, đó là vũ khí của cô ấy. Enji sử dụng nó có nghĩa là cô ấy không định ngủ đâu. Cô ấy chỉ muốn nằm với mẹ một chút và không muốn ai quấy rầy thôi...”.

Ngài Louis nhìn anh, trầm mặc không nói.

Và rồi, ngài lấy một chiếc ghế... ngồi xuống. Chờ đợi.

Những người còn lại trong căn phòng đều im lặng theo dõi từ này tới giờ. Bất chợt, một người lên tiếng:

“Thứ đó... là vũ khí nguyên thủy sao?...?”.

Anh không trả lời.

“Thật tốt...” Ông ta nói:

“Vậy khi cô gái đó tỉnh lại. Chúng ta cần...”.

Àm...

Một mảng tường lớn ngay kề sát ông ta rơi xuống. Xung quanh có cảm giác rung lắc dần dần dữ dội.

Ngài Louis vẫn ngồi đó, và anh vẫn đứng nguyên như cũ. Nhưng tay của cả hai người đều nắm chặt lại. Mặt u ám...

Đại trưởng lão Vampire trầm trầm lên tiếng:

“Đó không phải là vũ khí nguyên thủy, ngài Ord... Còn bây giờ, tôi nghĩ chúng ta nên rời đi...”.

Trong lời nói có sự cảnh cáo và đe dọa... tất cả nhìn nhau, và họ bắt buộc phải bước theo chân Đại trưởng lão.

Sau khi Đại trưởng lão đi đã rất lâu, ngài Louis và anh ngồi trên bậc thềm không nói một tiếng nào, quyết định chờ đợi cô.

Hai người bất ngờ nghe thấy một tiếng phát ra từ trong quan tài.

Họ nghe, và cảm thấy lồng ngực mình đang thắt lại...

Cô đang gào khóc...

Đó là tiếng khóc của tuyệt vọng, đôi lúc nghe như tiếng gầm nhỏ, rồi lại tắc nghẹn không phát ra tiếng. Tiếng khóc phát ra từ chiếc quan tài, càng làm cho nó thêm thảm thiết hơn, quý dị hơn.

Không có nỗi đau nào lớn hơn nỗi đau này.

Cô biết như thế. Nó đau nhiều hơn những lần trước đây. Đau hơn khi cô bị anh và Đại Lão lợi dụng, đau hơn cả khi nghĩ rằng ngài Louis định dùng con của mình hy sinh cứu Lilith... Cô biết thế.

Bởi lẽ, những lần đó, tâm cô đau và cô chỉ khóc mà thôi.

Còn lần này... cô thấy đáy vực thăm.

Hay chính xác hơn, cô đang ở đó... gào khóc cho chính mình nghe.

“Khóc, cô chỉ khóc một lần này nữa thôi... Sẽ không bao giờ có hon nữa. Nhất định không bao giờ có hon nữa...”

Tiếng khóc của cô dai dẳng... nhưng cũng lịm dần...

Qua nhiều ngày sau, chiếc quan tài vẫn tĩnh lặng, uy nghiêm không để ai xâm phạm. Người ở trong đó như thể không muốn bước ra nữa.

Cuối cùng, nó cũng phải mở.

Enji bước ra ngoài... nhẹ nhàng đóng nắp quan tài lại.

Cô quay nhìn ngài Louis đang ngồi trên bậc thềm cũng đang nhìn cô, nói:

“Hãy mang mẹ trở về làng Io. Tôi không thể theo được. Nhưng nhất định nếu có thể, tôi sẽ trở về thăm mẹ...”

Ngài Louis nhìn cô, rồi nhẹ nhàng gật đầu.

“Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn. Đó là việc ta muốn làm. Và cũng là việc ta nên làm. Ta cũng sẽ ở lại làng Io. Nếu có thể thì đến thăm sớm.”

“Đã biết. Cảm ơn.”

“Không cần...”

“Tôi biết là không cần. Nhưng vẫn cảm ơn. Mẹ có đau khổ. Nhưng sống đời này không hề uổng khi có ông bên cạnh. Tôi có thể hiểu ông đã làm rất nhiều việc để mẹ có thể tĩnh lặng suốt mười bốn năm không bị làm phiền. Tôi biết ông tình nguyện. Và cảm ơn là một việc xúc phạm đến tình cảm của ông. Nhưng tôi vẫn cảm ơn. Cảm ơn. Ngần lần cảm ơn.”

Ngài Louis nhìn hồi lâu, rồi mỉm cười:

“Được, ta nhận lời cảm ơn đó.”

Cô gật đầu, cười lại. Rồi bước về phía cánh cửa. Anh thấy vậy cũng muốn bước theo, nhưng lại nghe cô lên tiếng:

“Tôi sẽ chờ anh ở ngoài...”

Anh đứng người lại, có vẻ khó hiểu quay sang nhìn ngài Louis.

Ngài Louis gật đầu.

Ý của cô, là... anh có thể gặp mẹ.

Nhìn bóng dáng cô khuất sau lối đi, anh hít sâu một hơi... và bước đến...

Cô đứng im nhìn ngài Louis đưa chiếc quan tài lên xe, chuẩn bị mọi thứ rời đi.

Trước khi đi, ông nhìn cô với ánh mắt rất phức tạp.

Có chút chua xót, và đau thương.

“Mong con đến sớm...”. Ông nói. “...cha sẽ chờ.”.

Cô im lặng, lại nhàn nhạt đáp:

“Ông không phải cha của tôi. Đừng nói như vậy. Rời khỏi đây được, tôi sẽ đến liền. Mỗi ngày nói với mẹ tôi rất yêu bà. Nếu có thể, viết thư cho tôi cũng được.”.

Ngài Louis sững sốt. Và cô không để ông đáp lời nào mà bước vào.

Ngài Louis lên xe, chiếc xe dần chuyển bánh.

Ông nhìn sang chiếc quan tài bên cạnh. Vuốt trên bề mặt nó, cười và thì thầm:

“Lilith...em nghe không?. Con bé nói dối...”.

Anh đưa cô trở về Nhật. Và để cô không bỏ đi, anh lấy chiếc nhẫn của cô. Đó là di vật mẹ cô để lại. Anh biết nếu lấy đi, cô sẽ không rời khỏi anh. Anh cũng biết như vậy là rất xấu, nhưng lại không thể làm gì hơn.

Nhất là khi anh nói muốn chiếc nhẫn, cô lại bình thản mà đưa cho anh. Nét bình thản trên gương mặt cô càng biểu lộ cô đau lòng hơn.

Đến giữa thu, đã là một khoảng thời gian sau khi mẹ mất. Cô vẫn như thế, giống như khi bước ra khỏi quan tài. Nét mặt chuyển biến mạnh mẽ, ít khi cười, ít khi nói, nhiều trầm nghĩ, và lơ đãng.

Cô không gọi tên anh lần nào.

Nếu muốn gọi gì, cô thường kéo hoặc túm áo.

Đã rất nhiều lần khi ôm cô, anh từng nói:

“Bé con, gọi tôi một tiếng...”.

Cô trầm ngâm thật lâu, mới mở miệng:

“Anh trai...”.

Anh cười đau, không nói thêm gì nữa.

...

Có một lần, ngài J tìm đến. Ông và cô đã nói với nhau điều gì đó một buổi chiều. Sau, cô vẫn bình thường. Anh cũng không hỏi.

Đến cuối mùa thu, một ngày, cô chợt nói với anh:

“Em muốn ra ngoài. Trả lại em chiếc nhẫn.”.

Anh hỏi:

“Muốn đi đâu...”.

Cô đáp:

“Đâu cũng được, không phải là nơi này.”.

Anh nhìn cô, khe thờ dài.

“Enji, tôi chưa từng trói buộc em. Em có thể đi bất cứ đâu em muốn mà. Tôi đâu có trói buộc tự do của em. Em có thể đi, đến lúc nào cũng được.”.

Cô nói tiếp ngay lập tức:

“Và rồi lại trở về. Anh đang giữ chiếc nhẫn. Sẽ luôn có một sợi xích trói một phần của em ở đây.”.

Anh cười cười:

“Em từng nói với Jin, tự do ở trong tâm hồn mà.”.

Cô gật đầu:

“Phải, và anh đang giữ nó đấy. Anh cho em đi mọi nơi, thoả mãn khoảng cách địa lí. Nhưng lại trói buộc tâm hồn em”.

“Vậy à.?.”. Anh hỏi lại như chẳng quan tâm.

Cô không đáp. Anh cười.

“Tôi muốn trói buộc tâm hồn em thật mà.”.

Cô quay đi.

Từ đó, cô càng ít nói hơn. Gần như không nói. Lâu lâu lại chỉ được một hai từ. Và bắt đầu, cô vẽ. Ngày ngày đều vẽ. Không ai biết cô vẽ gì. Nhưng vẫn thường thấy cô mang tập giấy ngơ ngẩn bên ngoài.

Đầu mùa đông, anh đưa cô đi chơi cùng mình trong buổi họp nhóm bạn bè anh.

Họ rất ngạc nhiên khi thấy anh dắt cô theo cùng. Một vài người nhận ra cô. Những câu nói đầu, họ tỏ ra ngạc nhiên và nói với anh rằng họ nghĩ cô chỉ là một tình nhân qua đường.

Một vài cô gái nói và chỉ trỏ sau lưng.

Rồi họ ngạc nhiên khi không thấy cô phản ứng điều gì. Không cười đáp vui đùa, không hờn giận, không lạnh nhạt... chỉ bình thản thôi. Ánh mắt lúc nào cũng như tìm đến một nơi, lơ đãng suốt ngày.

Có một người hỏi anh:

“Cô gái xinh đẹp này là ai vậy.?.”.

Anh nhìn cô, đáp nhẹ:

“Em gái tôi”.

Họ ồ lên kinh ngạc. Cô cũng liếc qua anh một chút. Nhưng cũng không nói gì.

Những ngày sau, rất nhiều cô gái tiếp cận anh. Họ cũng làm thân với cô, như thể muốn cô giúp họ. Cô đối với họ lãnh đạm. Cũng không nói.

Họ nghĩ cô bị câm. Anh cũng không xác nhận đúng hay không. Vậy là họ tin cô bị câm thật.

Những ngày đầu, khi cô ở cùng anh, họ chỉ thấy anh rất thân mật với cô. Tuy hơi thân mật hơn những anh em bình thường, nhưng họ chỉ cho rằng đó chỉ là anh và cô thân thiết.

Một buổi sáng vào kì nghỉ. Một vài người kinh ngạc khi thấy anh hôn cô trên con đường đi dạo vắng người.

Họ chú ý hơn, anh và cô quá thân mật quá mức bình thường. Nếu có ngồi, cũng là cô luôn ngồi trên lòng anh. Ăn cũng thường xuyên được anh đút cho. Và cho đến khi một vài người bạn của anh vào phòng rồi thấy cô bước ra từ phòng tắm với anh.

Một người đã phải hỏi lại:

“Cô gái ấy là ai.?.”.

Lúc này, anh đáp:

“Thế giới của tôi”.

Cô ngước lên nhìn anh lâu hơn một chút.

Giữa đông lạnh giá.

Một ngày, anh trở về nhà sớm và không thấy hình ảnh cô ôm chầm ngồi trước lò sưởi như bình thường. Hỏi người hầu thì biết cô đã ra ngoài vẽ tranh.

Anh cười cười, bỗng nhiên tò mò không biết cô vẽ gì. Vì vậy mới đến phòng tranh của cô. Khi anh bước vào, anh đã rất kinh ngạc.

Cô vẽ gì?.

Chẳng điều gì ngoài...những chiếc lồng.

Những chiếc lồng rất xa hoa, kiểu cách, tráng lệ, khảm đá, ánh vàng...rực rỡ.

Luôn có một con chim màu xanh đen thắm ở trong lồng. Và điều đặc biệt, là cửa của những chiếc lồng luôn được mở. Cánh cửa muôn lớn, luôn mở rộng, nhưng con chim lại luôn đậu ở trong góc quay nhìn về một nơi mờ ảo.

Anh đã đứng sững ở đó rất lâu mới rời đi.

Nửa đêm hôm đó, anh gọi cô dậy.

Trước mặt cô, anh cho người đốt toàn bộ bức tranh. Cô nhìn ánh lửa lớn trước mặt, trong ánh mắt chẳng có chút xao động, thỉnh thoảng lại đưa tay ra hơ lửa cho ấm.

Ánh lửa vẫn bập bùng.

Bất ngờ, anh nói:

“Em còn nhớ ngày em đến văn phòng và nói rằng em đã biết chuyện tôi gạt em không?.. Lúc em về, tôi đã ân hận rồi. Nhất là khi em nói “em còn ở đây”, và hai người kia đã chết rồi. Tôi đã rất đau khổ khi nghe em nói thế. Và chợt hoảng hốt khi nghĩ rằng mình sai. Tôi biết em thân với nhiều người khác, họ ôm em, và em vui cười với họ trước mặt tôi. Nhưng tôi không thể đến và đẩy họ ra khỏi em, bởi vì lúc đó tôi là người có tội. Khi thấy em đau và khóc trong căn phòng của tôi ở nhà Valois, tôi đã rất hối hận. Tôi thực sự nghĩ lúc đó mình không cần ai cả. Lúc đó, tôi đã buông bỏ mọi điều rồi. Tôi còn chẳng bận tâm xem mình có tìm được mẹ hay biết về sự thật ngày bé hay không...”.

Trầm lặng một chút, anh không nói như mong đợi cô nói điều gì. Nhưng cô vẫn im lặng, vì vậy anh lại nói:

“Tôi thực sự muốn thả em đi. Nhưng tôi biết đã quá muộn. Lúc đó, em chắc chắn dù sống chết cũng phải tìm được mẹ. Tôi thấy lo sợ. Không hiểu sao, tôi nghĩ, nếu em tìm được mẹ Lilith, em sẽ rời bỏ tôi. Dù lúc đó tôi cũng chẳng biết người phụ nữ Lilith tôi hướng đến lại là mẹ của chúng ta. Nhưng tôi vẫn thấy nghi hoặc, và cảm nhận rằng em đang rời bỏ tôi ngày càng xa.”.

“...Khi em bị Jin mang đi, tôi rất phẫn nộ. Nhưng hoảng sợ nhiều hơn. Rồi tôi biết em là em gái mình. Tôi không để tâm, nhưng lại sợ em để tâm. Vì có thể em sẽ càng rời xa tôi nhiều hơn....Khi phu nhân Kyoko mang em đi, tôi đuổi theo một quãng đường mà vẫn không thấy, tôi gần như bất lực, và không dám nghĩ đến việc có thể không thấy em...”.

“Bây giờ em ở đây...vậy mà tôi vẫn không cảm nhận được. Enji, tôi phải làm thế nào?.. Là anh em đâu quan trọng. Ông nội cũng lấy chính người cô của mình mà sinh ra ba người con. Chúng ta còn là anh em khác cha nữa...”.

Cô vẫn không đáp lại. Anh thờ dãi, hỏi:

“Em nói đi, em muốn gì?..”.

Nhưng cô vẫn không nói.

Rất lâu, rất lâu...

Anh đột nhiên đưa tay tháo chiếc nhẫn đang đeo ở ngón giữa ra, lấy từ trong túi ngực một chiếc dây và luồn chiếc nhẫn vào. Rất bình tĩnh, anh đeo vào cổ cho cô. Cởi chiếc áo khoác của mình khoác lên người cô và nói:

“Đi đi, đến bất cứ nơi nào em muốn.”.

Nghĩ nghĩ, lại nói:

“Em nói tôi trói buộc tâm hồn em. Thực ra thì nên nói ngược lại. Nhưng không cần thiết em phải trả tự do cho tôi...cứ mang nó đi.”.

Rồi anh quay bước vào nhà.

Ở đằng sau, cô đột nhiên lên tiếng:

“Nói đi, làm cách nào để trả tự do được cho anh. Em sẽ làm, em không thích nó...”.

Anh cười cười.

“Em không làm được điều đó đâu.”.

Rồi bước đi hẳn. Không ngoảnh lại nữa.

Sáng hôm sau, anh thức dậy...nằm trên giường thật lâu...trái tim cảm thấy trống trải. Bên cạnh anh, ga giường không có hơi ấm.

Nơi nào đó...

Một cô gái bước trên đường lớn. Tay nắm chặt chiếc nhẫn được luồn qua sợi dây chuyền màu ánh sáng trắng. Thầm thì trong miệng:

“Mẹ...con đến thăm mẹ đây...”.

Nhiều ngày sau, cô gái xuất hiện ở một ngôi làng xa xôi hẻo lánh nước Ý được bao trùm trong rừng cây gai dại, vào làng được canh gác của những người gia đình Io.

Có nhiều quan tài ở đây, mỗi cái một kiểu khác nhau.

Một vài người trong đó nằm ngủ, và ngủ hẳn.

Một vài người có thể vài trăm năm sau sẽ thức dậy. Những người canh gác làng mộ vẫn canh gác ngày đêm như thế.

Cô gái tựa ngồi cạnh chiếc quan tài màu xanh đen thẫm. Cô ngồi như thế đến vài ngày, và đến một ngày thì đứng dậy.

Cô nói với quan tài.

“Mẹ...con trở về Nhật đây. Một số việc con phải làm trước...Sau đó, con mới đi gặp lại anh ấy được. Lần sau đến...con sẽ mang anh ấy theo. Con không chắc lần sau là bao lâu nữa mẹ. Có lẽ sẽ lâu lắm. Mẹ chờ nhé.”.

Rồi cô gái đi...

Nơi cô trở về là gia tộc Senje. Cô muốn gặp một người.

Li biệt và gặp lại.

Enji bước vào căn phòng cô đã từng rất quen thuộc: căn phòng của Đại Lão.

Đại Lão ngồi đó, trên bàn có một ván cờ đang chơi dở, một tay cầm quân cờ suy nghĩ nước tiếp theo, một tay cầm tách trà đang dần nguội...đáng vẻ vẫn luôn ung dung như thế.

Cô bước thẳng vào phòng, Đại Lão cũng không nhìn qua một lần.

Cô không để tâm, tiếp tục đi đến chỗ ngồi đối diện ông, rồi ngồi ngay xuống. Đôi mắt vừa liếc qua bàn cờ, tay ngay lập tức đưa lên, đặt xuống một quân cờ.

Miệng nói:

“Người có vẻ rảnh?. Nói chuyện một chút.”.

Ông cũng không ngước lên nhìn, đôi mắt bây giờ chăm chú thế cờ bày ra, nhưng miệng vẫn hỏi lại:

“Không phải ở bên hán ta sao?. Hán ta thả về?.”.

Cô cười cười:

“Giữ sao được.”.

Ông đưa tay thêm một quân cờ.

“Không đi chơi lang thang lại về đây. Có chuyện gì?.”.

Cô nhấp một ngụm trà trong chiếc chén vừa rót, khẽ nhủ mảy...vị rất tệ.

“Hỏi người vài câu thôi. Con vẫn luôn thắc mắc, cuối cùng là con bao nhiêu tuổi vậy?.. 23 hay là 19?..”

Đại Lão đến giờ mới ngẩng lên nhìn cô, có chút kinh ngạc. Có lẽ ông không nghĩ cô đột nhiên xuất hiện ở đây để hỏi vấn đề này.

“19..tất nhiên là 19 rồi. Lilith đâu sinh con ra bình thường, con bé giữ con đến vài năm ở trong bụng.”.

Ông vừa đáp, cô lập tức ho kịch liệt. Nhìn chăm chăm vào ông như muốn xác nhận sự thật. Ông không do dự gạt một cái. Rồi hỏi tiếp:

“Còn chuyện gì nữa.?.”.

“Ừm...về Jin.?.”.

“Không phải biết rồi sao còn hỏi. Nó là sản phẩm do ta tạo nên, có sức mạnh giống như Vampire, trí tuệ rất cao siêu. Trong hơn 1000 sản phẩm, chỉ có nó là thành công thôi. Nhưng tránh nhiều chuyện không hay, ta nói là thất bại. Còn về chuyện khuôn mặt của nó, không phải cũng đoán ra rồi sao.?. Ta biến khuôn mặt nó giống con để đánh lạc hướng bên Vampire, ngoài ra còn là vì có chút thích thú. Thế đấy.”.

Đại Lão đáp, trong giọng nói có chút bức bối.

Enji nghe ông trả lời khẽ cười cười. Cô biết ông vẫn luôn rất tức giận với Jin. Jin là sản phẩm do ông tạo ra, nhưng cái đầu lại chẳng bao giờ nghe lời. Đã thế, ông không bao giờ có thể làm khó anh, thỉnh thoảng còn lại bị anh đá lại. Nếu không phải hồi nhỏ ông luôn lấy cô ra làm mối dục, anh cũng không ngoan ngoãn nghe lời.

Sau đó, cô và ông...đánh cờ. Cả hai đều không nói gì nữa. Không khí trong phòng mặc dù có chút trầm mặc, nhưng lại không có sự khó xử. Mọi quan hệ của hai người, giờ phút này lại giống như ngày xưa.

Khi tách trà của Đại Lão xong, cô liền đứng lên và đi pha một ấm khác.

Đại Lão vừa rót trà ra chén nhỏ, ngửi thấy một mùi hương đặc biệt, bỗng nhiên ngẩng lên nhìn cô. Cô nhướn mi lên, nói:

“Thử xem, có giống trà mẹ từng pha không.?.”.

Ông im lặng một chốc, đưa chén trà lên uống một ngụm nhỏ và đáp:

“Không ngon bằng”.

“Vậy à.?.” Cô lơ đãng hỏi, tự mình cũng rót một chén, chậm rãi thưởng thức, dường như không muốn nói gì nữa.

Đại Lão khẽ thở dài, đành phải hỏi:

“Có gì thì nói đi.”

Khoé miệng cô khẽ nhếch, cô gật gật đầu, nói:

“Ông Jin có đến gặp con. Ông ấy có nói cho con vài thứ. Đại Lão, người không thành thật. Người chưa bao giờ có vợ. Hinako thực ra chỉ là một cô bé mười sáu tuổi hay pha trà bên cạnh người thôi. Người rất yêu quý, và coi cô bé ấy là cháu mình. Sau đó, mẹ con xuất hiện. Ông Jin nói, khi vừa gặp mẹ, người đã rất thương mẹ rồi. Sau ngày khi mẹ biến mất, Hinako quả thật có nhớ mẹ mà phát bệnh rồi mất, nhưng người cũng chỉ đau lòng một chút. Còn thực sự, người luôn nghĩ đến mẹ con...”.

Đại Lão nhìn cô không biểu tình.

Cô lại tiếp tục nói:

“Con không tin, và rồi, ông Jin có nói một câu...”.

Cô bất ngờ nhìn thẳng vào mắt ông. “...nếu không yêu quý, sao Đại Lão tặng cô Lilith thứ bùa cứu mạng của gia tộc Senje.?. Ông biết mọi chuyện cô ấy vì sao lại phải rời bỏ khỏi gia tộc Vampire, tặng món quà đó hẳn có nghĩa là vô cùng tin tưởng. Mà cũng chỉ có thể tặng nó, mới có thể biểu đạt tình cảm của mình...”.

Đôi mắt Đại Lão khẽ rung nhẹ.

Cô cười cười:

“Nếu người không yêu quý mẹ con, hẳn sẽ không tặng mẹ con chiếc nhẫn đó. Vũ khí nguyên thủy là thứ vô cùng quý giá, nó luôn được coi là bùa hộ mệnh cuối cùng của nhà Senje, phòng trừ trường hợp những Vampire thuần chủng tấn công...người hẳn vẫn luôn lo lắng cho mẹ con. Và rõ ràng, nó chẳng liên quan gì đến di nguyện của Hinako cả. Đại Lão...người thực sự không thành thật”.

Đại Lão trầm mặc nửa ngày, cuối cùng lên tiếng:

“Vậy thì sao.?.”.

Cô nhún vai.

“Con nghe nói người định rời bỏ tộc Senje. Người định đi đâu.?.”.

“Hỏi làm gì.?.”.

“Không có gì...”.

Cô nhấp ngụm trà. “..đi cùng thôi. Quãng đường cuối cùng không thể tĩnh mịch được. Người sống cũng đâu được mấy năm nữa. Con đi cùng sẽ vui hơn”.

Đại Lão bất ngờ cúi đầu. Không ai biết trong mắt ông có điều gì chuyển biến. Không ai biết trong đầu ông nghĩ thứ gì.

Ở bên kia, Enji vẫn uống trà, thăm nghĩ: Trà ngon.

Và cô cùng Đại Lão đột ngột biến mất.

Khoảng một năm sau, Jin cùng bốn người anh em Lau cũng đột ngột biến mất.

Nhà Senje được ông K và ông J quản lí. Chưa nói sẽ có người nào lên thay, nhiều người cũng tranh giành, cũng khá loạn. Đám người nhà Senji thỉnh thoảng cũng chọc một gậy vào...

Ở một nơi khác, vẫn rất thanh bình.

Vài năm nữa trôi qua...

Dưới làn nước xanh thăm thẳm... một bóng dài lướt dưới làn nước rất nhanh, trông rất quý dị. Chiếc bóng đen dài đến gần bờ, rồi thu nhỏ lại...

Từ dưới nước, một cái đầu ngóc lên, mái tóc dài xoã tung ướt đẫm...

Trên bờ biển, Lynh ngồi dưới gốc dừa đang nướng cá bỗng nhiên hô lên âm ỉ:

“Tiểu thư, tiểu thư... cá chín... cá chín... nhưng mà Lau ăn mất con ngon nhất rồi.”

Enji bước lên bờ cát, khẽ bật cười. Bên tay phải cầm một chiếc túi lưới chứa đầu sò ốc biển. Bên tay trái thì cầm một cọc gỗ dài được vót nhọn ở một đầu.

“Lynh... thứ này ngon hơn. Nướng đi.”

Cô nói, ném cho Lynh chiếc túi lưới.

Qua khoảng thời gian, mùi sò nướng thơm phức bắt đầu tràn trên bờ biển. Enji lấy những con sò lớn ngon nhất bỏ vào một chiếc lá lớn, sau đó mang đi đến căn nhà gỗ lớn ngay gần đó.

Cửa mở ra. Trong căn phòng đơn giản có một người đàn ông lớn tuổi đang nằm trên giường đọc sách. Enji bước vào mỉm cười nói:

“Rất ngon, Lynh vừa nướng, ông ăn không?.”

Và cô đưa chiếc lá lớn chứa đầy sò lên bàn, cũng lấy ra vài thức chấm.

Đại Lão gật đầu, bỏ quyển sách xuống ngồi lên bàn cùng ăn với cô.

Nhưng cô không ăn, mà bước đến ngồi trên bậc cửa sổ hóng gió biển.

Ông nhìn cô. Khuôn mặt qua vài năm có lẽ đã không còn sự trẻ con của tuổi 19. Khi cười và chớp mắt vẫn thật đáng yêu, nhưng lại mang theo sự quyền rũ của tuổi trưởng thành.

Ông đang nhìn, cô đột nhiên quay đầu lại. Và cười hỏi:

“Tầm gia vị vừa chứ?.”

Ông gật đầu.

“Con không ăn sao?.”

“Không, lát nữa qua đó con ăn. Lynh chắc sẽ phần con. Thứ này của ông.”

Nói xong, lại quay đầu nhìn ra ngoài.

Đại Lão bỏ con sò xuống, đôi mắt khẽ sụp lại, bỗng nhiên nói:

“Enji... không cần tốt với ta như vậy. Con thực không biết, những năm vừa qua...”

Ông đang nói, cô bỗng nhiên ngắt lời:

“Con biết.”

Ông ngạc nhiên.

Cô nghiêng nghiêng đầu nhìn, chậm rãi nói:

“Ông đang hối hận phải không?. Con đối xử tốt với ông bao nhiêu, ông càng hối hận bấy nhiêu. Ông đã khó xử từ cái ngày con tìm đến ông và muốn theo ông đến đây. Ông thực sự muốn con hận thù để ông có thể thanh thản. Nhưng cuối cùng con lại không làm thế.”

Đại Lão càng ngạc nhiên hơn.

Cô cười cười.

“Con chờ câu nói này của ông lâu lắm rồi.”

Đại Lão chợt hiểu điều gì đó, ông nheo mắt, dò hỏi:

“Enji, không phải mấy năm qua, con đối xử tốt với ta chỉ là vì muốn ta khó sống chứ.?”

Cô bật cười lớn, gật đầu rất sáng khoái:

“Con đã nói rồi. Con sẽ dạy cho hai người một bài học. Con nói và con sẽ làm mà. Hai người rõ ràng yêu con, nhưng lại khiến con đau khổ. Khiến con quay lòng vòng, một thời gian dài không biết đến mẹ lại còn giận mẹ. Con phải khiến hai người ân hận mới thoả mãn được”.

Đại Lão nghe cô nói, cảm giác đè nặng trong ngực bỗng nhiên biến mất. Ông cũng cười:

“Enji, chẳng có cách trả thù nào nhẹ nhàng thế này đâu.”

Cô lắc lắc đầu.

“Trả thù đáng sợ nhất là đánh vào lòng yêu thương. Ở một nơi khác anh ấy đang nhớ con mà khổ. Ở đây ông cũng vì con đối xử quá tốt mà khổ. Con thực sự rất hài lòng”.

Đại Lão nghe xong gật gật đầu. Cúi người tiếp tục ăn sò nướng. Nhưng trên gương mặt ông, nụ cười vẫn luôn thường trực.

Mà ở bên cửa sổ, Enji đưa tay vẫy vẫy với Jin ở đằng xa. Cô nghe rõ anh hò lớn:

“Enji, hôm nay Dino tới. Hân có gọi ‘vợ yêu’ cũng đừng có trả lời nhé.”

“.....”.

Vài năm sau nữa. Đại Lão mất. Ông mất trong một ngày tuyết rơi dày ở Nhật, nhưng ở chỗ cô vẫn rất ấm áp. Một người làm tội ác cả một đời. Cuối cùng ra đi lại rất thanh thản. Jin trở về gia tộc Senje theo di nguyện của Đại Lão mà trở thành người đứng đầu tiếp theo.

Cô biết anh chẳng hứng thú gì với chức vị đó. Nhưng anh có lí do của mình:

“Ngồi ở cái ghế cao cao đó cũng không tệ đâu Enji. Lúc buồn chán thì gây loạn thế giới một hồi. Mà mấy tên Vampire anh từng ghét, anh cũng phải từ từ xử lí. Nào, đến đây, có ai mà em ghét không?. Ghi vào danh sách này. Dino hẳn ta ghi đến hơn hai trăm người vẫn còn chưa dừng. Có vẻ trong thời gian chịu phạt ở nhà Valois hẳn ăn đắng quá nhiều. Giờ vẫn còn đang tiếp tục nghĩ kia.”.

Cô cười cười. Chợt nhớ đến mình sắp trở về Nhật.

Một ngày, an táng Đại Lão xong. Cô cùng Jin và người của mình đánh nhau một trận lớn với đám người phản đối. Bên cô thắng thật dễ dàng. Lau cười cười nói thực lực chênh lệch nhau nhiều quá.

Ngày hôm sau, cô ngồi ngoài hiên ngắm tuyết cùng bốn anh em Liwei. Lynh nằm gối đầu trên đùi cô ngủ không biết trời đất đâu nữa. Lau ở bên cạnh đám lưng cho Liwei, còn Lee thì ngồi vẽ tranh.

Bỗng nhiên, Lau nói:

“Hôm nay là giáng sinh phải không?. Tiểu thư, ra ngoài làm loạn chơi không.?”

Lynh đang ngủ, nghe được chữ ‘chơi’ và ‘làm loạn’, đôi tai bỗng nhiên giật giật rồi bật dậy. Hấp tấp nói lớn:

“Có, có liền. Từ chút, đừng vội, gọi Jin đã...”.

Nói xong không để ý đến ai chạy đi gọi Jin, mặt hớn hờ vui mừng.

Cô liếc nhìn Lau. Bây giờ không đi thì không được nữa rồi.

Cả hai ra đường phố làm loạn một hồi, cô đứng ngoài cửa hàng chờ mấy người kia tính tiền. Từ đằng xa, cô nhìn thấy một hình bóng rất quen thuộc.

Anh bước ra ngoài một cửa hàng trang sức lớn. Và, đi cùng anh là một cô gái rất trẻ, miệng cười xem chừng rất vui.

Cô nhìn anh chăm chú, thấy anh cũng cười lại. Nhưng đôi mắt lại không nhìn ra cảm xúc gì. Sau đó, hai người bước lên một chiếc xe đi mất.

Khi chiếc xe đi rồi, ở sau cô, Jin đứng từ đó bao giờ lên tiếng:

“Không đến chào hỏi sao.?”.

Cô quay sang nhìn Jin, đáp:

“Chưa phải lúc. Vài ngày nữa chắc em đến. Giờ vui chơi với Lynh chút đã. Lâu lắm thằng nhóc mới về Nhật. Nếu em đi liền nó sẽ khóc.”.

Cô vừa dứt lời, Lynh từ trong cửa hàng mò ra. Trên tay là một đồng kẹo, miệng cũng đang ngậm kẹo mút. Hón hờ nhìn quanh.

Cô nhìn Lynh cười hỏi:

“Muốn đi đâu nữa...”

“.....”.

Một tuần sau tết.

Anh đi dạo trong công viên thành phố với cô gái trẻ lần đó. Cô gái này mới chỉ 18 tuổi. Anh từng nhận nhầm vì có tạc người nhìn sau rất giống cô. Sau đó làm quen dần. Bây giờ, anh nhìn đi nhìn lại cũng đều chẳng thấy giống nữa. Nhưng cô gái này rất thú vị, hay cười, vì thế anh gặp gỡ nói chuyện cũng được.

Hai người ngồi trên một băng ghế ngắm mặt hồ bị đóng băng, cô gái trẻ luôn miệng nói, anh thỉnh thoảng gật đầu, cũng không biết là có nghe không.

Ở một băng ghế khác, một cô gái đeo kính râm màu hồ phách thời trang ngồi trên băng ghế ăn bánh quy thô, bên tai đeo tai nghe, hưởng thụ âm nhạc. Mọi người đi qua băng ghế của cô gái đều phải quay đầu liếc ba bốn lần.

Cô gái ăn mặc thật đẹp. Chiếc áo lông màu trắng sang trọng dài tới tận gót chân. Bên trong mặc một chiếc áo sơ mi trắng cách điệu, trông thanh thoát. Chiếc quần jean xanh đậm bó đi cùng đôi bốt cao cổ thời trang màu da nâu khiến đôi chân thon dài của cô thêm nổi bật.

Cô gái ăn hết hộp bánh bích quy nhỏ liền đứng dậy, chụp chiếc mũ lông liền áo lên, cầm chiếc túi xách vắt lên vai và rào bước.

Cô gái đi qua trước hai người.

Cô gái trẻ bên cạnh anh nhìn thấy cô đi qua bỗng nhiên dừng nói, và chăm chú nhìn. Thầm tấm tắc khen. Còn hâm mộ nữa. Quần áo của cô thật đẹp.

Khi cô đi qua anh, đôi mắt đang thần nhiên bình tĩnh như mặt hồ trời đông bỗng nhiên dậy sóng.

Anh mất năm giây để đứng người trên ghế, có vẻ như không tin nổi.

Rồi bất ngờ, anh đứng bật dậy chạy tới túm lấy tay cô gái.

Cô gái bị giật người lại, quay đầu nhìn người đang túm tay mình.

Khẽ lắc lắc cổ tay để thoát khỏi tay anh, nhưng không được. Anh càng ngày lại càng siết chặt hơn.

Cô bực mình, lên tiếng:

“Ồ trước mặt bạn gái mình mà lại đi đuổi theo cô gái khác, không thấy xấu mặt à.?. Bỏ tay ra đi. Đau chết được ấy.”.

Anh vẫn không bỏ, đưa tay gạt mũ của cô xuống, đồng thời kéo chiếc kính râm ra. Đôi mắt hồ phách nhìn anh háp háy cười.

“Sao vậy.?. Chưa từng thấy người đẹp như thế này à.?.”.

Anh nhìn cô chăm chăm, bàn tay đang cầm kính bỗng nhiên siết chặt bóp nát. Anh cười cười, có vẻ nén giận.

“Nhóc con, tôi sẽ đánh em.”.

Cô cười càng chói mắt.

“Vậy đánh nhẹ thôi nha.”

“.....”.

Trời đông chợt ẩm áp.

Bạn đang đọc truyện *Hai Người Giám Hộ Của Enji* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Ngoại Truyện.

Vài năm sau đó, Enji sinh con.

Đứa bé rất giống cô, màu mắt và màu tóc cũng vậy. Thứ giống anh chắc chỉ có nụ cười.

Khoảng ba tháng, cha và gia đình Valois đến thăm. Lúc ra về đã bắt cóc đứa bé đem theo rồi mang giấu đi. Enji giận tím mặt. Nhưng rồi cuối cùng cũng để nhà Valois giữ. Thịnh thoảng nhà Valois sẽ gửi anh của con cho cô.

Đứa bé tên Rai de Valois.

Khi Rai được tám tuổi, Enji sinh một đứa con thứ hai. Để trả thù nhà Valois, cô đặt tên Lilith, lấy họ Io Senje. Ngoài ra, đám Lynch đến chơi vẫn thường xuyên theo chỉ thị của Jin bắt cóc Lilith mang đi vài ngày mới trả lại. Cô không để tâm, nhưng anh thì không thích ra mặt.

Trong những năm có Lilith, cô không còn bức bối về việc Rai nữa.

Khi Lilith hơn năm tuổi, có một ngày, anh nói Rai đang ở nhà Valois. Đại trưởng lão vừa mang Rai từ góc nào đó về. Hỏi cô có muốn đến thăm con không?.

Cô đồng ý.

...

Rai đang ngồi chơi với chú chó con của mình, cậu bé chợt nghe thấy tiếng hát.

Cậu nghĩ nó thật là hay, và có đôi chút lạc điệu buồn cười, nhưng nó thú vị.

Và cậu phát hiện ra người hát là một cô gái và một bé gái. Hai người ăn mặc hoàn toàn giống nhau. Đầu là áo sơ mi tay bông, cúc ngọc trai tinh xảo, cách điệu có xếp ren ở cổ. Chiếc quần soóc ngắn đai lớn màu nâu nhạt với những chiếc móc con con và xích vắt ngang quá có vẻ phá cách. Chiếc mũ nôi màu xanh rêu nhạt có huy hiệu hình lục giác là chữ M. Giấy búp bê để cao màu đỏ thắm nhưng không chói mắt. Tóc cũng như thế, mắt cũng cùng màu... một lớn một nhỏ cùng hát.

Đứa nhỏ hát chậm hơn, giọng non nớt nghe hay lắm.

Còn cô gái...cậu chưa bao giờ thấy ai đẹp hơn. Dù ăn mặc giống y hệt một cô bé đáng yêu bên cạnh, cô gái cũng không hề kém cạnh một chút nào.

Khi cô gái quay ra và nhìn thấy cậu, cô gái ngẩn người...và lao đến.

Khi cậu nhận ra điều gì đó, cô gái đã đang ôm cậu thật chặt rồi. Miệng còn không ngừng líu ríu.

“Dễ thương quá. Về với mẹ nghe...”.

Rồi cậu thấy cô bé kia cũng chạy đến, ngơ ngẩn nhìn một hồi cũng lại đến ôm cậu. Khuôn mặt thì chẳng hiểu gì.

Bấy giờ cậu mới nhận ra cô gái và đứa nhỏ này giống y hệt mẹ và em gái của cậu. Nhưng rõ ràng họ đẹp hơn so với ở trong ảnh nhiều.

Khi bị mẹ của mình hôn tới tấp, cậu chẳng cảm thấy khó chịu. Lúc đó chỉ thầm nghĩ:

“Kẻ nào dám động đến hai người này xem. Cậu liền liều mạng”.

Ngoại truyện: Thăm Lilith.

Một ngày, Enji muốn cả gia đình đi thăm mẹ Lilith. Anh có chút chần chừ không muốn. Mẹ đã hỏi:

“Này Guil, anh có biết lần đầu gặp anh em ngoài muốn giết người ra còn cảm thấy gì không?.”

Anh lắc đầu. Cô cười tủm tỉm.

“Em thấy yêu thương anh vô cùng.”

Anh tròn mắt ngạc nhiên.

“Thật đấy. Nhưng không phải tình yêu đâu, nó giống như yêu thương của em với Rai và Lilith vậy. Mẹ mang thai em trong nhiều năm, vì vậy, có một chút cảm xúc của mẹ ảnh hưởng đến em. Mẹ lúc đó dù có hận cha của anh, nhưng em biết rõ một điều: Mẹ yêu anh rất nhiều. Vì thế... đến thăm mẹ đi.”

Anh nghe xong im lặng một lúc lâu rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Từ đó, cô rõ ràng cảm nhận thấy, áy náy trong lòng anh đã biến mất.

Ngoại truyện: Sống để không bao giờ khóc.

...

Viết dưới những suy nghĩ của Rai.

...

Khi Rai lớn lên, cậu là một anh chàng điển trai. Tính tình thực sự rất cởi mở, hay cười, và khá ôn hoà. Nói chung, Rai không có những thứ quái tính như của mẹ và cha cậu.

Lilith lớn lên có phần hơi trầm. Ra đường vì xinh đẹp nên hay bị người khác trêu, nhưng lại thường không để ý bỏ qua. Không phải vì Lilith dễ tính, mà là vì quá kiêu ngạo nên không thêm để tâm.

Lilith khác Rai ở chỗ không bao giờ đánh người.

Không phải là vì nhân hậu, mà là vì:

“Jin nói đã đưa tay ra thì tốt nhất là nên giết. Đánh người thì rất phí. Bất đắc dĩ mới đánh người thôi.”

Enji nghe xong bật ngón tay cái lên cười hớn hở. Guil không để tâm, nói nghe cũng được. Rai thì tròn mắt, á khẩu một lúc.

...

Cả hai đứa con của cô luôn thấy cô cười, rất vui.

...

Nhưng...

Năm đó, có lẽ là năm buồn của mẹ.

Một người em trai mẹ rất yêu quý bị một tổ chức tập trung lại đánh. Đó là Lynh. Khi mẹ đến thăm, Lynh đang phẫu thuật lấy nốt bảy viên đạn còn lại trong người. Và dù với tổ chức cơ thể cực kì tốt, Lynh vẫn phải ở trong bệnh viện một thời gian dài vì tất cả các xương trên người nơi nào cũng gãy.

Khi mẹ biết tin, lần đầu tiên thấy nụ cười của mẹ tắt.

Mẹ không nói nhiều, lập tức lái xe đến bệnh viện.

Lynh vừa gặp mẹ đã bắt đầu kể chuyện. Miệng liên hồi nói người ta đánh mình như thế nào. Mẹ nghe xong nói Lynh ngủ một giấc, tỉnh dậy mẹ sẽ tặng cho một món quà hay.

Sau đó, mẹ mang theo ba người anh của Lynh đi đâu đó.

Lúc Lynh tỉnh lại, có rất nhiều anh em bạn bè đến thăm. Ngoài họ ra, trong căn phòng bệnh lớn sang trọng còn có rất rất nhiều người khác. Bọn họ là lũ người đánh Lynh. Mẹ mang người đến đánh cho một trận, rồi bắt tất cả về quầy trước giường Lynh cho Lynh xem. Lại còn quay cả đoạn băng đánh

người nữa. Lynh đã cười rất tươi.

Sau đó, nghe nói đám người kia trước khi thả đi bị toàn bộ những anh em của Lynh đánh một lần nữa. Không chết, nhưng chịu đau gần một năm trời.

Mẹ muốn nói cho mọi người biết rằng: Động vào người của mẹ sẽ sống không ổn được.

Sau đó chỉ một thời gian ngắn, ông K. bị bệnh.

Người trong Ghost từ trước tới nay không chết già, một là chết vì bị giết, hai là chết vì bị một căn bệnh chung.

Chẳng rõ thế nào, nhưng một ngày, bỗng nhiên một người nào đó trong Ghost cảm thấy mình suy kiệt. Vậy thì có nghỉ khoảng bảy ngày sau người đó chết.

Mẹ nói tất cả những người ở trong Ghost ai cũng sẽ nhận kết cục như vậy, chỉ trừ một vài người đặc biệt như Jin hay bốn anh em nhà Liwei có lẽ sẽ sống lâu hơn. Mẹ nói những người đặc biệt như thế ở trong Ghost không quá được năm mươi người.

Suốt một tuần ông K. bị bệnh. Toàn bộ những người “anh em” của mẹ không ai làm việc, tất cả đến sống ngay tại biệt thự của ông K. Ông K. không có con ruột, nhưng ông nhận 7 người con nuôi. Họ đều đã trưởng thành, và có con cả rồi. Họ đã rất ngạc nhiên khi đột nhiên một buổi tối, có đến trăm người xuất hiện trước cửa nhà họ và đến thăm ông.

Suốt một tuần, mẹ đều ở bên cạnh ông K. Mỗi khi ông tỉnh, những người đến thăm ông sẽ lần lượt ở bên cạnh nói cho ông nghe những kỉ niệm của họ về ông. Khi qua trăm người đó, mẹ mở một chiếc ti vi lên nối tiếp với một nơi. Ở đó có đến gần ngàn người khác trước ông kính. Và ai cũng nói với ông những cảm xúc của mình.

Vào đêm ông K. mất.

Gần ngàn người đã xuất hiện. Họ cầm trong tay chiếc hộp đèn nhỏ, nhìn xa như ánh nến, họ đứng và chờ đợi ở ngoài sân, trong các phòng... tất cả những nơi đó đều có ti vi chiếu cảnh căn phòng của ông K.

Mẹ nắm tay ông K. suốt hai tiếng cuối cùng.

Cho đến khi thực sự nhắm mắt, ông K. khóc rất hạnh phúc.

Khi ông nhắm mắt. Toàn bộ gần ngàn người đang ngồi bỗng nhiên đứng dậy và hát bài “Đoàn quân Merlin” đưa tiễn ông. Bài hát lần đó gần ngàn người cùng hát, nó vang xa đến nhiều nhiều con đường khác đều có thể nghe thấy.

Ngày tang, mẹ cùng hơn một trăm người khác quỳ trước mộ của ông một tiếng mới đứng dậy. Lúc đi ai cũng nói: “Ra đi bình an, ông K.”.

Cha đã ôm mẹ ngồi bên cửa sổ cả buổi chiều.

Mẹ rõ rất buồn, nhưng không nhỏ một giọt lệ nào.

Lilith đến và có nói:

“Nếu buồn mẹ có thể khóc.”.

Mẹ ngán người một chút rồi cười và nói:

“Con biết chuyện mẹ Lilith của mẹ không?.”.

Lilith gật đầu.

“Khi mẹ Lilith mất, mẹ đã thề sẽ không bao giờ khóc nữa. Con biết vì sao không?.”.

Lilith lắc lắc đầu.

“Lời thề đó, nghĩa là: Mẹ sẽ sống và làm mọi việc cho những người mẹ yêu thương. Để họ không buồn và đau khổ, để họ ra đi trong hạnh phúc. Có như thế, mẹ mới không khóc được. Ông K. đã mất, đó là một điều tốt. Ông ấy sẽ không bao giờ cần lo nghĩ điều gì nữa. Mai mẹ sẽ mở tiệc.”.

Ngài hôm sau mẹ mở tiệc thật.

Nhiều năm sau đó, anh em của mẹ có người mất vì bệnh, có người bị giết. Mẹ sống như lời thề của mình. Không bao giờ để ai ra đi mà oan ức cả.

Những lúc anh em của mẹ mất, mẹ luôn buồn, nhưng không bao giờ rơi lệ.

Mỗi năm đến ngày giỗ chung của “đoàn quân Merlin”, mẹ và những người còn sống luôn mở tiệc. Những ngày đó, họ luôn cười.

.....End.....

Bạn đang đọc truyện *Hai Người Giám Hộ Của Enji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.